

Vị Tình Đầu

Contents

Vị Tình Đầu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	21
3. Chương 3	34
4. Chương 4	50
5. Chương 5	68
6. Chương 6	86
7. Chương 7	102
8. Chương 8	118
9. Chương 9	134
10. Chương 10	151
11. Chương 11	168
12. Chương 12	181
13. Chương 13	193
14. Chương 14	204
15. Chương 15	216
16. Chương 16	229
17. Chương 17	241
18. Chương 18	253
19. Chương 19	266
20. Chương 20	278
21. Chương 21	290
22. Chương 22	304

Vị Tình Đầu

Giới thiệu

Hãy đọc và cảm nhận mỗi tình đầu vui buồn những giọt nước mắt, sự hy sinh và những lỗi lầm. .

1. Chương 1

PART I: MỐI TÌNH ĐẦU

Chap 1: Mở đầu

Tôi thuộc loại đàn ông hơi cổ hủ, đến giờ vẫn vậy. Tôi thích con gái ăn mặc kín đáo, nữ tính và tóc dài. Nhưng nếu ăn mặc không kín đáo [trong mức cho phép], hơi cá tính [trong mức cho phép] và tóc hơi ngắn [cũng trong mức cho phép] thì cũng ổn thôi, chỉ cần cô gái ấy nhân hậu. Để biết một cô gái có nhân hậu hay không, dễ lắm, bạn chỉ cần quăng cho cô ấy một con chó hoặc một con mèo xinh xinh một chút. Nếu cô bạn của bạn mà rít lên và nhào đến cưng nựng chúng thì tôi đảm bảo 90 phần trăm cô gái của bạn thuộc tuýp người như tôi nói.

Tôi quen em qua một người bạn và em là người chủ động bắt chuyện. Nhưng lần đầu nói chuyện với em không để lại ấn tượng gì. Có chăng chỉ là một hai câu bông đùa gọi là có mà khi kết thúc người ta sẽ quên sạch. Đến nỗi tôi cũng chẳng buồn add nick em.

Băng đi một thời gian, khi đang lướt web tôi thấy 1 cái nick lạ hoắc lạ hươ nhảy vào.

Nàng: em chào anh

Tôi: em là...

Nàng: em là N, bạn thân của người yêu bạn anh. Anh em mình từng nói chuyện rồi. Em đang dùng nick khác.

Tôi: em gọi anh có chuyện gì không?

Nàng: bạn của em nó đang đau khổ lắm anh ạ. Anh Nam đòi chia tay nó.

Tôi: vậy anh giúp được gì nào?

Nàng: em nhờ anh gọi anh Nam lên mạng nói chuyện với em. Được không anh?

Tôi: anh làm không công vậy thôi à :mặt cười:

Nàng: hihi. Em đang ở xa lắm, chẳng trả công được cho anh đâu.

Tôi: haha. Anh đùa thôi. Để anh gọi cho nó.

Nàng: em cảm ơn anh :icon chu môi:

Tôi để máy rồi bốc điện thoại bàn lên gọi cho thằng bạn.

- Nam ơi. Lên mạng có người gặp kìa này.

- Ai vậy ku?

- N, bạn người yêu này.

- Mà bảo nó, tao bận, tao không lên đâu. Mà sao nó biết nick này?

- Biết đ được. Thôi ráng lên chút đi. Nó nài tao quá. Tôi ba hoa.

- Chuyện Hân đó mà. Tao đang giận không nói chuyện cả tuần nay rồi, chẳng buồn lên mạng chat chit nữa
- hời đó điện thoại cầm tay chưa phổ biến như bây giờ.

- Vậy thôi, để tao nói. Mệt tui này quá. Yêu được một ngày thì giận 2 ngày.

- Hi hi.

Dập máy tôi chat tiếp.

Tôi: nó không chịu lên. Anh thua.

Nàng: hix, phí công em rồi. Dù sao cũng cảm ơn anh

Tôi: có gì đâu :cười:

Nàng: sao anh cứ cười hoài vậy, ngoài đời anh có hay cười không?

Tôi: không, ngoài đời anh ít nói theo kiểu người Mỹ trầm lặng :cười:

Nàng: lại cười. Em nghe bạn em kể anh cũng hot lắm?

Tôi: anh có nóng gì đâu, anh rất là bình thường :che miệng cười:

Nàng: em chỉ ấn tượng khi bạn em kể tiêu chuẩn chọn bạn gái của anh phải là 3 trong 1 bao gồm “xinh, học giỏi, con nhà gia giáo”.

Tôi: haha. Ko có đâu em. Bạn em bịa chuyện đấy. Trả lời vậy chứ mũi tôi cũng to ra đáng kể.

...

Càng nói chuyện tôi càng thấy có cảm tình với cô bé này. Rất biết cách nói chuyện nhưng cũng khá lễ phép. Đúng kiểu con gái tôi thích. Cho tôi nổ về bản thân chút, tôi học được, chơi thể thao ngon lành và khá đứng đắn, nên được nhiều người yêu quý. Thêm nữa mẹ tôi là giáo viên cho nên biết tôi quen một đứa con gái ắt ơ chắc chắn bà sẽ cạo đầu tôi ngay. Tôi nổi tiếng sợ mẹ. Tôi nhớ có lần, đang ngồi café với đám bạn cấp 3, tôi nhận được tin nhắn của mẹ. Chỉ 2 chữ thôi mà nó ám ảnh tôi đến bây giờ. “Về ngay” cả đám bạn đồng thanh rồi cười ồ lên mỗi khi tôi nhận được tin nhắn sau 10h ngày cả sau này tôi đã đi làm rồi. Sầu ơ là buồn. Đám bạn mắc dịch mỗi khi đi chơi với tôi đều tỏ vẻ “Hôm nay cục cưng của mẹ có về sớm không con ?” rồi khúc khích cười. Tôi vênh mặt “Giờ anh mày là trụ cột trong gia đình rồi, thích lúc nào về thì về. Nghe chưa !?”. Nói vậy thôi, chứ cũng chẳng bao giờ tôi đi chơi quá muộn cả. Ngoan đã ăn vào trong máu của anh em tôi rồi cũng nên.

Chap 2: Tâm sự

Sau hôm đó, tôi và em rất chăm chỉ nói chuyện và giờ “hẹn hò” thậm chí quy ước trùng với giờ ngày đầu tiên em nói chuyện với tôi. Nhiều hôm không thấy em trên mạng, thấy nhớ tôi để tin nhắn.

Tôi: không nhớ anh hỏi em gì đó ơ?

Chờ mấy phút không thấy trả lời. Tôi tiếp:

Tôi: chắc anh nghiện em rồi...

Tôi: phát thuốc cho anh với :cry:

Chờ thêm mấy phút.

Nàng is typing...

Dám trêu mình. Láo toét thật.

Nàng: e hèm

Tôi: gì

Nàng: nghiện là gì, em không hiểu

Tôi: giống nghiện thuốc phiện ấy

Nàng: em chưa thử sao biết :chớp chớp mắt:

Tôi: tức là ko dứt ra được ấy

Nàng: đã dính đầu mà dứt :lại chớp chớp mắt:

Tôi: tại em không để ý thôi :mặt đau khổ:

Nàng: biểu hiện như thế nào

Tôi: là khi gần cảm thấy “phê” còn khi xa thì cảm thấy nhớ

Nàng: anh dám nói em làm anh “phê” à :mặt quay đi giận dữ:

Tôi: không ý anh là nói chuyện với em vui vui

Nàng: :cười to:. Trêu anh vui thật ấy

Tôi: sau này ai lấy em chắc khổ lắm

Nàng: khô [nhấn mạnh khô] nhưng khối người cứ nhảy bộ [nhấn mạnh bộ]

Tôi: mồm mép quá

Nàng: haha

Tôi: em đang làm gì

Nàng: em đang nói chuyện

Tôi: với ai?

Nàng: với anh

Tôi: mình anh thôi à

Nàng: vâng :mặt ửng đỏ:

Tôi: người ta của em đâu

Nàng: em làm gì có người ta :mặt buồn:

Tôi: ko tin

Nàng: em đâu có bắt anh tin

Tôi: ...

Nàng: ...

Tôi: em ăn cơm chưa? – lúc chat là 7.30pm

Nàng: mới trưa mà anh

Tôi: hử?

Nàng: à. Em quên chưa nói cho anh. Em đang ở Đức

Tôi: vậy à. Vậy mà anh tưởng...

Nàng: gia đình em ở bên này

Tôi: em sang đó lâu chưa?

Nàng: em sang được 1 năm rồi

Tôi: bên đó chắc đẹp hơn mình nhiều lắm

Nàng: cảnh đẹp nhưng buồn hiu buồn hắt. Em thích ở . Con người ở đó tình cảm hơn.

Rồi chúng tôi kể cho nhau về gia đình và bạn bè. Em hồn nhiên vô tư, nhưng đôi khi tôi cảm được trong lời nói của em có điều gì buồn man mác. Là tôi quá nhạy cảm hay tại vì em không giỏi che giấu cảm xúc của mình!? Tôi chẳng thể đoán được. Rồi em gửi cho tôi bài “Hero” của Enrique Iglesias. Clip nói về tình yêu của một đôi nam nữ. Để bảo vệ người mình yêu chàng trai đã chết. Lời ca là một chuỗi những tâm sự, những mong ước mà chàng trai muốn cô gái làm ình. Bài hát buồn da diết...

Would you dance

If I asked you to dance?

Would you run
And never look back?
Would you cry
If you saw me crying?
And would you save my soul, tonight?
Would you tremble
If I touched your lips?
Would you laugh?
Oh please tell me this.
Now would you die
For the one you loved?
Hold me in your arms, tonight.
I can be your hero, baby.
I can kiss away the pain.
I would stand by you forever.
You can take my breath away.

Tôi lắng nghe và thả mình trôi theo dòng cảm xúc của bài hát. Bài hát buồn thật, là vì nội dung clip hay là vì giọng của Erique quá tâm trạng! Có lẽ cả hai. Tại sao em lại gửi cho tôi bài hát này, tôi tự hỏi. Thấy có điều không ổn tôi tiếp.

Tôi: em đang có tâm sự phải không?

Nàng: không có đâu. Đừng có mà tài lanh :nhe răng:

Tôi: hôm nay anh thấy em tâm trạng lắm

Nàng: chắc do anh suy nghĩ linh tinh đấy

Tôi: thật không?

Nàng: thật mà

Tôi: vậy tại sao gửi cho anh bài hát đó

Nàng: vì nó buồn

Tôi: em thích buồn?

Nàng: không ai thích buồn anh ạ. Nhưng nó hợp với tâm trạng của em bây giờ

Tôi: em thích bài đó lắm à

Nàng: vâng. Em muốn tìm một hero cho riêng em

Tôi: anh làm hero của em nhé

Nàng: haha. Anh không có cửa.

Tôi: em mở sẵn khóa cửa cho anh đi

Nàng: xui cho anh. Em vứt chìa khóa đi rồi :cười lẩn lộn:

Tôi: vậy để anh ráng tìm rồi mở cho em

Nàng: thoải mái :cười giòn tan:

Tự nhiên tôi thấy buồn quá. Chẳng hiểu sao. Lính tính mách bảo tôi rằng em đang có chuyện không vui. Nghĩ rằng hỏi thẳng em sẽ làm em khó xử, tôi tìm cách liên lạc với Hân, bạn thân em, để hỏi rõ thêm.

Chap 3: Dấu ấn

Tôi: chào H

Hân (H): hôm nay rỗng lại tự nhiên đến nhà tôm thế này

Tôi: rỗng rần gì đâu

H: sao? Anh? Có chuyện gì mà lại buzz em?

Tôi: ừm. Anh muốn hỏi một chút về bạn em

H: bạn nào cơ?

Tôi: HN

H: ồ ồ. Anh muốn biết gì nào?

Tôi: tất cả

H: haha. Tất cả thì nhiều lắm. Bạn em là số ít hợp với điều kiện của anh đấy

Tôi: điều kiện gì?

H: 3 trong 1

H: bạn em xinh cực. Học ổn. Nhà thì khỏi nói.

Tôi: tính tình thế nào?

H: nhân hậu lắm, và cũng nhạy cảm

Tôi: ...

H: anh... thích bạn em à?

Tôi: anh chẳng biết nữa

H: anh mà không thích thì hơi phí của đấy

Tôi: anh muốn biết mặt bạn em. Gửi cho anh một tấm hình đi.

H: cái này thì ko được. Em đã hứa với nó rồi.

Tôi: nhưng bạn em làm sao mà biết.

H: không là không.

Tôi: ...

H: anh thích bạn em thật à?

Tôi: nói chuyện với N anh thấy vui

H: chuyện, bạn em mà lị

Tôi: chắc là có

H: cuối cùng cũng nhận à

Tôi: hihi. Ừ

H: để em giúp

Chẳng biết em ấy giúp kiểu gì mà cả tuần sau, tôi chẳng thấy em online. Lòng tôi như lửa đốt. Tôi để lại cả tá tin nhắn offlines, nhưng sự im lặng là tất cả những gì tôi nhận được. Tôi đứng ngồi không yên. Buzz bạn em điên cuồng. Nhưng, câu trả lời của bạn em cũng chẳng khiến tôi yên tâm “cả mấy ngày nay em

cũng chẳng gặp được nó. Em cũng gọi thử sang bên kia mà chẳng có ai bắt máy cả”. Nghe bạn em nói vậy, tôi chả biết làm sao. Lại ngồi xuống trước màn hình, nhìn chăm chăm vào đó, chẳng để làm gì. Đơn giản chỉ là nhìn và chờ đợi, vậy thôi. Được một lúc.

Nàng: buzz!

Nàng: cốc cốc cốc

Im lặng ...

Nàng: có ai ở nhà không?

Im lặng ...

Nàng: em biết anh đang ol

Im lặng ...

Nàng: cả tuần nay em bận thi nên chẳng ol được

Im lặng ...

Nàng: người ta không ol thì mình đành offline vậy

Nàng: 3...

Nàng: 2...

Tôi: thua em rồi.

Nàng: :che miệng cười:

Tôi: thi thì thi chứ. Lên một chút thì chết ai?

Nàng: nhớ à :chớp chớp mắt:

Tôi: cũng vừa vừa thôi

Nàng: thôi, đừng giận em. Tuần rồi em thi cả 4 môn, nên chẳng dám lên mạng. Sợ gặp anh lại chẳng dứt ra được ...

Tôi: ờ [nói vậy thì chịu mn]

Nàng: sao ờ lạnh lùng vậy

Tôi: chứ giờ sao?

Nàng: nói đi. Anh không hề giận em và rất vui khi gặp em

Tôi: nói gì không hiểu

Nàng: anh không hề giận em và rất vui khi gặp em

Tôi: đừng có cà chớn. Chưa xử tội là may

Nàng: xử thế nào? Không nói chuyện nữa nhé

Tôi: không nói thì không nói

Nàng: vậy thôi em out

Tôi: out đi

Nàng: out thật, ko đùa

Tôi: anh cũng không đùa

Nàng is offline

Tôi: thôi đừng giả bộ. Đang invi, biết thừa

Chờ 2-3 phút ...

Tôi: ê ê ê ê ê ê ê ê ê

Tôi: ra đây mau

Tôi: zZz

Tôi: toàn trên người khác là giỏi

Tôi: anh KHÔNG HỀ giận em và RẤT VUI khi gặp em

[tôi nhấn mạnh chữ “không hề” và “rất vui” để chứng tỏ sự miễn cưỡng của mình]

Nàng: nói đằng hoàng

Tôi: đồ cà chớnnnnnnnnnnnnnnnn

Tôi: anh không hề giận em và rất vui khi gặp em :mặt khóc:

Nàng: :cười lẫn lộn:

Tôi: nhớ đấy

Nàng: vẫn nhớ đấy thôi :cười nghiêng ngả:

Chap 4: Em

Em của tôi là như vậy, nàng rất biết cách khiến tôi phải bật cười rồi xí xóa cho dù người có lỗi trước là nàng. Nói chuyện với em, tôi cảm thấy vui và ấm áp. Đôi khi trong lớp ,tôi cười một mình vì chợt nhớ đến những câu nói hài hước và chọc ghẹo của em. Thằng bạn thấy tôi đang nham nhở một mình, đập đập vai tôi “uống nhầm thuốc hả”. Tôi nhìn nó, mắt long lanh, trong khi miệng cười vẫn không khép lại được “tao đang hạnh phúc quá”. “Thằng dở người”, nó gằn lên. Bình thường thì tôi cho nó một gậy rồi, nhưng hôm nay thì tôi tha cho nó. Ôi tình yêu! Khi đang yêu con người ta sẽ trở nên bao dung và dễ dàng tha thứ. Chắc tôi thích em thật.

Tôi thích em, một phần vì em nói chuyện hài hước thật, một phần vì tôi ấn tượng bởi cái profile mê li mà bạn em nói. Điều quan trọng hơn cả, là em hiểu tôi, và rất tâm lý. Tôi nghĩ đây mới là điều thứ yếu để tôi thích em. Hiểu được và chia sẻ được. Đôi khi là một câu động viên an ủi khe khẽ, đôi khi là một hành động quan tâm rất nhỏ hoặc có khi là những tâm sự về cuộc sống, gia đình, và bạn bè. Những điều đó kéo tôi lại gần em hơn.

Em quan tâm tôi theo kiểu “mùa này mùa mưa đó anh, đi học nhớ mang theo áo mưa đừng để ốm”, “ngủ sớm nhé, đừng thức khuya”, hay như “em có việc phải đi ra ngoài chút, anh học bài đi” vì lúc đó đã gần 10h, em sợ tôi mãi nói chuyện với em, quên ôn bài ngày mai...

Em kể chuyện về gia đình em. Mẹ em sinh ra ở Huế. Con gái Huế nhẹ nhàng nhưng sâu sắc. Chắc ba yêu mẹ vì điều đó. Mẹ em xinh lắm. Ba yêu mẹ vì điều này nhiều hơn :cười lớn:. Hồi đó ở Huế có đại học nhưng mẹ em không chịu học ở gần nhà, mẹ quyết định ra Hà Nội để học sư phạm. Ngày mẹ đi, bà khóc hết nước mắt. Bà thương mẹ lắm. Tuy mẹ là con út, nhưng lại đảm đang, nhân hậu và chịu thương chịu khó nhất nhà. Hồi đó, làng chăm công theo từng nhà để cuối tháng phát gạo, thịt. và thức ăn. Trong khi các bác của em chỉ làm đúng chỉ tiêu đề ra, mẹ em sáng ra đồng sớm, tối về muộn hơn mọi người, buổi trưa nhiều khi mọi người nghỉ chuẩn bị đi ăn, mẹ em cũng nán lại để làm thêm chút. Nhiều khi ông bà thương mẹ quá gắt lên “kệ cha nó! Nói mà không nghe. Để cho nó làm cho nó chết m nó đi”.

Em tiếp. Tết đến khi mọi người xúng xính áo quần mới, mẹ không đòi hỏi ỉn. Mẹ em nói với ông bà “quần áo con còn mới. Bố mẹ để dành vải may quần áo ọi người”. Bà yêu mẹ em nhất trong số các anh chị em. Biết mẹ thích ăn cơm khô, trong khi bà và cả nhà lại thích cơm hơi nát, nên mỗi lần nấu cơm bà đều ngồi trông nồi cơm. Bà giữ cho nồi nghiêng sang một bên để một bên nhiều nước, một bên ít nước, mặc cho lửa nóng phùng phùng bên cạnh. Mùa đông thì không sao, gặp mùa hè mỗi lần nấu cơm xong mồ hôi của bà túa ra như đi tắm. Đi đồng về thấy bà cặm cùi ngồi giữ nồi cơm, mẹ chảy nước mắt. Mẹ kể với em. Đời này của mẹ có hai người yêu mẹ nhất, là bà ngoại và ba em. Khi bà ngoại mất, mẹ nhịn ăn suốt một tuần, ai nói cũng không nghe. Đến khi ông ngoại không chịu được, bật khóc và lên tiếng “ba mất mẹ con rồi, giờ

ba không muốn mất thêm con nữa”. Nghe đến đó mẹ em khóc nức nở và nắc lên “ba phải sống nhé ba, ba phải sống thật lâu nữa”.

Rồi em kể về ba em và tình yêu của ba mẹ. Bên đằng nội, ông bà giàu có, ba em từ nhỏ đã được cưng chiều rồi. Nhưng ông bà nội rất nghiêm khắc, vì thế ba em được dạy dỗ tử tế. Ba em học giỏi, điển trai nên ông bà rất tự hào về ba. Học đại học bách khoa ở nhà, sau đó ba em được ông bà cho sang Mỹ học cao học. Trong thời gian đại học ba quen mẹ. Ba kể, hồi đó mẹ con nổi tiếng xinh đẹp và ngoan ngoãn, nên rất nhiều người theo. Nhưng nhờ lần ba sang bên trường sư phạm thăm một người bạn, ba quen mẹ. Lúc đó ba đi xe đạp vào trong trường. Cửa trường hẹp mà ba lại đi nhanh, nên ba không kịp phanh lại khi thấy mẹ con đang đi bộ ra. Xây xát cũng bình thường, nhưng ba cố tình ra vẻ nghiêm trọng rồi bế mẹ con chạy vào trong phòng y tế. Thấy ba tùm tùm cười, nhưng mẹ con cũng để yên như vậy. Mẹ con lúc đó mặt đỏ ửng nhìn đáng yêu lắm. Ba cười lớn. Ba quen mẹ con từ đó.

Chap 5: Chia tay

Tối đó, tôi với em nói chuyện say quá, quên cả thời gian. Đến khi nhận ra đã 12h, em mới giục tôi.

Nàng: anh không định học bài à?

Tôi: xong bài ngày mai rồi

Nàng: không tin

Tôi: thật mà. Hồi chiều anh làm để tối gặp em đấy chứ

Nàng: vậy giờ ngủ đi

Tôi: nói thêm một chút nữa

Nàng: không

Tôi: năn nỉ

Nàng: không là không

Tôi: người dễ thương mà sao sắt đá vậy

Nàng: dễ thương nhưng thương không dễ

Nàng: năn nỉ vô ích

Tôi: thôi mà

Nàng: em out đây

Tôi: :mặt buồn:

Nàng: ngủ đi anh

Tôi: ừm

Nàng: còn điều gì trăn trở không?

Tôi: gửi cho anh tấm hình của em đi

Ngập ngừng ...

Nàng: giờ thì không được anh à

Nàng: ngủ ngoan nào

Nàng is offline

Tôi cảm nhận rõ sự ngập ngừng khi em gõ “giờ thì không được anh à”. Tôi không hiểu đằng sau sự ngập ngừng đó là tâm sự gì. Tôi muốn biết, tôi muốn hiểu về em nhiều hơn nữa. Nếu thật sự có điều không thể giải bày, tôi muốn chính mình là người xua tan đi những muộn phiền ấy. Dù là khó khăn gì đi nữa, tôi vẫn muốn được chia sẻ, trấn an và bảo vệ cho em. Hãy tin tôi, em nhé...

Hân (H): anh có ở đó không?

Tôi: ừ, anh đây

H: chiều nay anh không đi học à?

Tôi: chiều này anh được nghỉ chuyên đề

H: anh cho em xin mấy phút

Tôi: :cười: nhiều sự

H: hmmm

Tôi: có gì khó nói à?

H: em không biết bắt đầu từ đâu

Tôi: bắt đầu từ chỗ quan trọng ấy

H: anh thích bạn em à?

Tôi: mấy ngày trước thì anh không chắc. Nhưng hôm nay thì anh chắc

H: là có

Tôi: ừ, là có :mặt ngượng ngùng:

H: em biết trước từ đầu, nếu anh nói chuyện với bạn em anh sẽ thích nó

Im lặng...

H: đừng cho em quảng cáo cho bạn em

H: nhưng nó là đứa con gái ai gặp cũng sẽ thích

H: nó thích anh. Và không dễ để nó thích một người

H: nó có nỗi khổ riêng. Vì lẽ đó dù không muốn nhưng nó cũng phải xa anh

H: anh đừng cố gắng liên lạc. Em hiểu tính nó. Đã quyết cái gì thì chẳng ai cản được

Tôi: N có người khác?

H: không bao giờ, xin anh đừng nghĩ bạn em như vậy

Tôi: vậy tại sao??? Chẳng lẽ N ko biết là anh có tình cảm cho N à?

H: biết chứ. Con gái tụi em nhạy cảm lắm.

Tôi: bạn em độc ác, tàn nhẫn lắm, em biết không?

Im lặng...

H: nó nhờ em gửi bức thư này cho anh

Tôi: tại sao lại vậy hả em? Tại tôi ù đi, nhưng vẫn cố hỏi như đang cố vớt vát điều gì đó, mơ hồ lắm

H: nó có nỗi khổ riêng anh à. Nếu thương nó, anh đừng cố gắng liên lạc

H: bạn em sợ sẽ không thể kìm lòng khi nói với anh những điều này, nên nó nhờ em

Tôi: anh phải làm gì để N thay đổi quyết định bây giờ?

H: anh chẳng thể làm gì cả. Lí do không phải vì anh mà là vì nó.

Tôi: em biết lí do. Nói cho anh

H: em biết, nhưng em không thể nói được. Sau này anh sẽ hiểu

Tôi: sau này là khi nào

H: là đến khi ...

Sau này khi gặp Hân tôi mới biết. Ngày hôm đó, cả tôi và Hân đều khóc.

Chap 6: Nỗi lòng

“Anh M,

Em đang viết mail cho anh nè. Từ khi quen anh, mỗi lần làm gì đó liên quan đến anh, em đều nghe bài hát “Hero” em tặng anh. Nhưng bây giờ, em nghĩ em không nên nghe bài hát này nữa. Anh M, em thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu. Em biết là em đã sai rồi, đáng ra em không nên nói chuyện với anh vào ngày hôm đó, để cho em và anh không có cơ hội để bày tỏ tình cảm. Như thế thì sẽ không có chuyện như bây giờ, như thế em sẽ không làm anh đau khổ.

Hôm qua, sau khi anh đi, em đã đến hiệu sách, có rất nhiều thứ đẹp ở đó. Em đi suốt hành lang nhưng em chẳng nhìn vào thứ gì, em như người vô hồn vậy. Em không biết làm sao với anh cả. Cho dù tình cảm của em có là thật đi chăng nữa, cho dù em không muốn làm anh thất vọng, nhưng em cũng không có cách nào khác, em sẽ ra đi mãi mãi.

Anh là một người con trai lý tưởng, anh chẳng thua kém ai cả, vậy mà anh nói là anh chưa thích ai thì chắc là trái tim và ý chí của anh mạnh mẽ lắm. Em đã rất vui khi anh nói em là người đầu tiên anh thích, nhưng giá như không phải như thế thì em sẽ thanh thản hơn. Em không muốn lần đầu tiên anh thích một người con gái mà lại gặp phải đau khổ và bị tổn thương, em thực không muốn chút nào. Em đã từng nghĩ hay là mình dành cho anh những khoảng thời gian tuy ngắn nhưng sẽ hết sức đẹp đẽ, để anh bớt đau khổ khi em đi xa, nhưng nếu làm như vậy thì anh sẽ lại càng khổ hơn, anh sẽ khó quên em hơn.

Em định đến Noel sẽ viết cái mail này nhưng nếu như thế thì Noel năm nay chẳng còn là Noel nữa, và anh hãy quên em đi. Em không là gì cả đâu, còn nhiều người con gái xứng đáng với anh hơn nhiều. Em nghĩ anh sẽ mau quên em thôi. Em sẵn sàng làm mọi thứ để anh dễ dàng quên em, đó là điều cuối cùng và duy nhất em có thể làm được cho anh. Em đã định nói với anh, định bịa ra một vài lý do nào đó để cho anh ghét em, để anh hận em và không còn nhớ đến em nữa, nhưng em không làm được đâu. Hôm qua, khi anh nói em tàn nhẫn, em độc ác, em không giận anh đâu mà ngược lại. Thà rằng anh cứ mắng em, cứ giận em còn hơn là không nói được lời nào. Lý do khiến em không thể đến với anh được không phải vì một người con trai nào khác, cũng chẳng phải do ai khác, mà là do em. Em sắp rời nơi này rồi, Noel, và em sẽ đi đến một nơi khác, làm gì anh không cần biết và cũng không nên biết.

Tháng 1 này anh thi phải không? Em sẽ không có cơ hội để nói lời chúc với anh vào hôm đó đâu, nên em sẽ nói bây giờ : chúc anh có đủ ý chí, quyết tâm và nghị lực để được làm 1 trong 8 người được chọn đi thi nhé. Tụi em sẽ cổ vũ cho anh.

Em không thể gửi cho anh một tấm ảnh kỉ niệm vì như thế anh sẽ khó quên em hơn, nhưng em có thể nói được với anh rằng: cảm ơn anh vì tất cả, cảm ơn anh người đã khiến trái tim em rung động và thổn thức. Em đang khóc vì anh và em có thể nói với anh rằng: trong trái tim em luôn có anh, em sẽ không bao giờ quên anh đâu bởi vì em thích anh. Xin hãy tin em điều cuối cùng này.

Em là HN, em là hư vô, nhưng em có tâm hồn, và em có trái tim để dành cho anh.

Vĩnh biệt anh, HM”

Chap 7: Giải thích

Dường như hôm đó, ông trời cũng muốn khóc cùng tôi. Trời mưa tầm tã. Chưa bao giờ tôi thấy trời mưa to như vậy. Đang nằm miên man với những dòng suy nghĩ, tôi ngồi bật dậy, mở cửa và bước ra ngoài ban công. Tôi muốn nhờ mưa gột rửa dùm tôi nỗi lòng này. Ngửa mặt lên trời để đón những giọt mưa sáng loáng dưới ánh chớp. Tôi nhắm mắt lại, khẽ hát bài hát của em.

Would you swear

That you'll always be mine?

Or would you lie?

Would you run and hide?
Am I in too deep?
Have I lost my mind?
I don't care
You're here tonight.
I can be your hero, baby.
I can kiss away the pain.
I would stand by you forever.
You can take my breath away.

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.
.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

Là tình yêu đầu của tôi đấy, tại sao nó lại khó khăn và gặp ghềnh đến vậy? Chẳng lẽ ông trời đang muốn thử thách lòng người? Tôi không sợ thử thách, tôi chỉ sợ vì thương tôi em không nỡ để tôi phải đau khổ. Mưa hắt vào mặt nhiều quá, nhiều đến nỗi đến nỗi tôi cảm như có ai đó đang lấy một thau nước hắt thẳng vào mặt mình và hét lên cảnh tỉnh “người ta đã khổ lắm rồi, đừng làm người ta phải bận tâm vì mày nữa”. Lạnh quá! Mưa lạnh như lòng tôi đang lạnh.

Tôi nhớ em, nhớ cồn cào. Tôi không quan tâm vì lí do gì em để tôi lại. Tôi cần em. Tôi không cho phép mình hèn nhát, không dám đương đầu với thử thách, để em tuột khỏi tay và bước đi dễ dàng.

Tôi: anh biết em đang có nỗi khổ riêng

Tôi: nhưng hãy cho anh cơ hội để cùng em vượt qua trở ngại đó được không?

Tôi: anh không sợ thử thách

Tôi: anh chỉ sợ mất em

Tôi: anh thích em. Càng ngày, tình cảm anh dành cho em càng mãnh liệt. Anh không biết làm thế nào để xóa, để quên nó bây giờ.

Tôi: chẳng phải em cũng thích anh sao?

Tôi: em can tâm bước một mình như thế à?

Tôi: đừng “ích kỉ” khư khư giữ nỗi đau cho riêng mình. Hãy để cho anh được chịu cùng

Tôi: em có biết anh thương em nhiều như thế nào không?

Tôi để lại rất nhiều tin nhắn không chỉ đêm hôm đó, mà cả một tuần liền. nhưng tất cả những gì tôi nhận được chỉ là một sự im lặng, sự im lặng kéo đi cùng hy vọng em thay đổi suy nghĩ của tôi. Chưa bao giờ tôi thấy em lạnh lùng và dứt khoát như thế. Em vô cảm với nỗi đau, sự day dứt và nỗi nhớ chất chứa tôi dành cho em. Em tàn nhẫn quá. Không thể tìm cách liên lạc với em, tôi xuống nước, đồng thời nhờ Hân tác động.

Tôi: ý em đã quyết, anh nói cũng vô ích

Tôi: anh chỉ xin em cho anh được gặp em một lần

Tôi: nếu như sau lần này, em vẫn giữ quyết định, anh sẽ dừng lại

Tôi: và ngay lập tức BIẾN MẤT KHỎI CUỘC ĐỜI EM

Thương em quá. Giá mà được ở gần, có lẽ lúc này tôi sẽ chạy ngay đến bên em, ôm em vào lòng và vỗ về “có anh đây rồi, đừng sợ nhé”. Điều đó có thể sẽ không giúp em nguôi ngoai ngay, nhưng chắc chắn làm em nhẹ lòng đi nhiều lắm. Bây giờ, tôi thật sự bất lực...

Thêm một tuần nữa vắng em. Tôi vẫn giữ thói quen là đi học về chạy vào phòng và mở máy lên ngay, vớ hy vọng sẽ thấy tin nhắn em để lại. Nhưng lần nào cũng vậy, cửa sổ offlines vẫn trắng tinh. Tôi gọi cho Hân thì lần nào cũng “Hân đi ra ngoài rồi con”, là giọng của mẹ Hân. Hình như em cũng dặn Hân không được nói chuyện với tôi. Tôi điên cuồng để lại tin cho Hân, năn nỉ có, trách móc có, suốt mướt cũng có. Giống em, Hân cũng chẳng buồn trả lời tôi. Rồi...

Nàng: anh làm phiền tôi và bạn tôi quá

Nàng: được, tối nay tôi sẽ gặp anh

Nàng: mà anh cũng đừng hy vọng gì cả

Nàng: vô ích thôi

Nàng: tôi chẳng yêu thương gì anh đâu

Nàng: là do tôi tự tưởng tượng ra thôi

Nàng: tối nay, giờ cũ

Nàng: chào anh

Chap 8: Lo lắng

Đọc tin nhắn của em, tôi vừa vui vừa buồn. Vui vì sau hai tuần chờ đợi mòn mỏi, cuối cùng em cũng trả lời tôi. Nhưng cũng hơi buồn và lo lắng vì từ trước đến giờ, chưa khi nào tôi thấy giọng điệu và lời nói của em lại lạnh lùng và vô tình đến thế. “Dù sao thì nàng vẫn chịu gặp mình, thế là đủ rồi”, tôi thầm nghĩ.

Tối đó, chỉ nhằm nhằm ăn cho xong, tôi tót lên phòng, mở máy và chờ sẵn. Còn 15ph nữa, đeo tai nghe, tôi mở nhạc vui vui lên để bớt căng thẳng. Đúng giờ, em nhảy vào nói chuyện.

Nàng: anh có đó không?

Tôi: không

Nàng: có chuyện gì anh nói nhanh đi. Tôi phải đi. Hôm nay, em còn không thèm để ý lời chọc của tôi nữa. Cũng lo lo, nhưng tôi tiếp.

Tôi: em đi đâu? Chẳng phải tối nay em hẹn anh còn gì

Nàng: nhưng tôi vẫn còn quyền hủy hẹn

Tôi: đừng xưng tôi, nghe xa xôi lắm

Nàng: thích

Tôi: anh xin em đấy. Chẳng giống em gì cả

Nàng: vậy thì anh chưa hiểu hết con người tôi rồi

Tôi: đừng cố gắng làm anh ghét em

Im lặng ...

Tôi: ai viết thư cho anh bảo là “trong trái tim em luôn có anh, em sẽ không bao giờ quên anh đâu bởi vì em thích anh”

Nàng: lúc đó tôi lú lẩn, viết ẩu

Tôi: rồi sao không đọc lại

Nàng: chưa kịp đọc thì con Tun [con mèo của nàng] nó nghịch, chẳng may nó bấm nhầm

Tôi: giờ lại đổ lỗi cho Tun à

Nàng: lỗi của nó, anh đi mà hỏi nó

Tôi: làm sao anh hỏi nó được. Xa xôi cách trở thế này

Nàng: thế thì thôi. Chấp nhận đi

Tôi: em không thích anh thật à? Tôi đang cố trêu nàng.

Nàng: anh nghe tôi nói từ đầu rồi còn gì

Tôi: nhưng anh không tin lắm. Mở webcam lên rồi nói đi

Nàng: lại tài lanh à. Không dễ dàng đâu. Tôi nói rồi, tôi không muốn anh biết mặt tôi. [trong khi đó, em đòi tôi gửi một đồng ảnh, bắt tôi thu âm giọng tôi, rồi gửi qua email cho em. Ôi đời]

Tôi: vậy em cầm một đồng ảnh của anh thì sao? Công bằng chút đi

Nàng: xóa hết rồi. Hình xấu hoắc. Giọng thì như vịt đực, nghe phát gớm. [sau này tôi biết trong thời gian đó, ngày nào em cũng lôi ảnh tôi ra ngắm nghía, hôn hiếc um sùm cả lên. Đừng tin lời con gái nói là bởi vậy]

Tôi: cho anh nói, đừng ngắt lời anh

Tôi: dù chưa có cơ hội được gặp em, nhưng anh tin vào linh cảm của mình

Tôi: em nhân hậu, luôn dành phần thiệt ỉnh

Tôi: em tinh tế, nhạy cảm đủ để đặt mình vào vị trí của người khác để cảm nhận nỗi đau của họ

Tôi: anh chưa biết lí do em muốn kết thúc với anh là gì. Nhưng anh chắc chắn đó là vì anh

Tôi: em không muốn anh đau khổ vì cái lí do gì đó mà anh chưa biết

Tôi: nhưng sự thật, anh sẽ còn dằn vặt và tự trách mình nhiều hơn nếu anh để em bước đi một mình như vậy

Tôi: chắc chắn em không muốn người em dành tình cảm là một người hèn nhát đấy chứ?

Im lặng hồi lâu. Em lên tiếng.

Nàng: anh à. Có nhiều thứ không thể diễn đạt bằng lời được. Em muốn anh quên em. Em không thể chịu đựng khi nhìn thấy anh đau lòng. Thà rằng cái khổ hãy để mình em chịu

Tôi: tại sao em không chia cho anh một ít?

Nàng: hãy quên em đi

Tôi: nếu biết cách, anh đã làm rồi

Nàng: hãy xem em như một cơn gió. Gió đến rồi sẽ đi thôi anh à

Tôi: nhưng anh trúng gió rồi :mặt đau khổ:

Nàng: đừng nhớ đừng thương em, đừng làm gì cả ,em chẳng là gì đâu

Tôi: tại sao em không thể giải thích được

Tôi: tại sao em lại ra đi

Tôi: tại sao anh không nên nhớ em nữa

Tôi: anh không hiểu?

Nàng: anh đã xem clip bài “Hero” chưa

Tôi: anh xem rồi

Tôi: Erique hát

Tôi: anh rất vui khi em gửi bài đó cho anh [câu này vô duyên thế. Chẳng hiểu sao lúc đó tôi lại có thể đánh câu này]

Nàng: chàng trai đó chết anh à. Và cô gái đã khóc

Tôi: nhưng nếu chết vì người mình yêu thì lại là chuyện khác, cô bé à

Nàng: nhưng anh không thể trở thành người hùng được

Tôi: vì sao?

Nàng: vì người chết sẽ không phải là anh ...

Tôi sững sờ khi điều, mà tôi không mong muốn nhất, có thể sẽ xảy ra. Lúc đó tôi chỉ có một điều ước, đó là tôi những gì tôi đang tưởng tượng không phải là sự thật.

Chap 9: Bài hát buồn

Nàng: nếu em nói tình cảm giữa em và anh sẽ là ngược lại với mối tình đó thì sao?

Nàng: nếu như em là người chết trước thì sao?

Tôi: em nói người đó là ai?

Tôi: anh luôn bên em mà

Nàng: em không đùa đâu. Em đang nghiêm túc đó

Tôi: em nói đi. Anh không muốn nói ra những điều anh đang nghĩ

Nàng: anh nghĩ đúng rồi đấy. Em đang bị bệnh

Tôi: anh hiểu câu nói “giáng sinh” ngay từ khi mới đọc thư

Nàng: vậy tại sao anh còn hỏi em lí do là gì?

Tôi: vì anh muốn nghe em nói điều đó, và rằng em cần anh

Nàng: khi em nhập viện, em sẽ chẳng thể liên lạc với anh được đâu

Tôi: đừng xa anh

Nàng: em sẽ chẳng biết em... đi lúc nào đâu

Tôi: em sẽ qua mà

Nàng: không. Chẳng có thuốc chữa đâu anh

Nàng: anh đừng nói cho ai biết. Em không cần ai thương hại em. Em không cần ai quan tâm em

Tôi: em sẽ làm anh đau đấy. Xin đừng nghĩ về anh như vậy

Tôi: trong trái tim anh, em là người con gái đáng để yêu nhất

Đó là lần đầu tiên tôi khóc vì một người con gái. Tôi thương em, thương em quặn lòng ... Tôi chỉ ước giá mà mình có thể thay em chịu nỗi đau em đang phải chống chọi. Tưởng tượng đến đó hai hàng nước mắt lại lăn dài trên má. Tôi không muốn khóc, vì tôi là đàn ông, tôi phải làm chỗ dựa vững chắc về tinh thần cho người tôi thương. Nhưng đàn ông thì cũng là con người cả thôi, cũng biết buồn, cũng biết khóc. Họ chỉ khác đàn bà phụ nữ ở chỗ, họ che giấu cảm xúc giỏi hơn và không muốn người mình yêu thương phải thấy những lúc họ yếu đuối. Nếu một người đàn ông yêu bạn và chẳng ngại ngừng khóc cùng bạn khi thấy bạn khóc, thì hãy trân trọng người đàn ông đó. Chỉ có những người yêu bạn thật lòng mới dám làm như vậy . Họ đau khi bạn đau. Họ khóc khi bạn khóc.

Dường như đọc được nỗi lòng của tôi. Em tiếp.

Nàng: anh đừng khóc ...

Tôi: anh sẽ không khóc

Nàng: em biết anh sẽ không làm được điều đó đâu. Đó là lí do tại sao em thích anh đến vậy

Nàng: em xin lỗi. Thà rằng em đừng quen anh

Tôi: vẫn còn hy vọng mà. Đúng không?

Nàng: mong manh lắm. Nếu một ngày nào em không liên lạc với anh nữa. Nghĩa là ...

Tôi: đừng nói từ đó ra. Vì anh mà giữ niềm tin được không?

Nàng: em đang cố và cầu nguyện. Em sợ lắm anh biết không?

Nàng: em không sợ chết. Đời người ai mà chẳng phải trải qua sinh-lão-bệnh-tử. Không chết trước thì cũng chết sau cả thôi

Nàng: em chỉ sợ khi em chẳng còn ba mẹ em sẽ gục mắt. Cả anh hai của em nữa, anh hai thương em nhất. Rồi Tun. Ai lo cho Tun hả anh? Em nức nở

Nàng: em thương mọi người quá. Vì em mà phải chịu khổ cực như thế này

Tôi: hãy chiến đấu vì ba mẹ, anh trai và cả anh nữa. Tất cả mọi người đang cầu nguyện cho em. Chẳng lẽ em muốn làm một cô bé hư, làm buồn lòng người khác hay sao?

Nàng: em không phải là cô bé hư

Tôi: vậy thì phải tin anh, vào sự thành công của ca mổ. Ngoắc tay đi

Nàng: em không dám hứa đâu

Tôi: đừng sợ! Có anh ở đây rồi mà

Nàng: vâng. Em nhớ rồi

Nàng: khi em biết em bị ...

Nàng: em đã phá tan căn phòng của em

Nàng: phá tất cả mọi thứ. Ảnh của em, rồi quà tặng của mọi người em cũng phá sạch

Tôi: là bệnh gì?

Nàng: anh sẽ không muốn biết đâu

Tôi: đến mức này rồi anh còn buồn hơn nữa được à?

Nàng: em bị tim. Tim em không tốt. Em dễ bị ngạt thở

Tôi: em bị lâu chưa?

Nàng: anh đừng hỏi nữa. Em đau lòng lắm

Nàng: anh làm như em không muốn sống vậy

Tôi cảm nhận được tiếng nức nở từ người con gái tôi thương. Giá mà tôi có thể ôm em thật chặt vào giây phút này, có thể em sẽ đỡ đau lòng hơn. Tôi thấy mình bất lực thực sự. Bất lực khi chỉ biết đứng đấy nhìn em khóc mà chẳng thể làm gì. Đó chắc chắn là cảm giác đáng sợ nhất mà cả đời này tôi không bao giờ muốn gặp.

Chap 10: Thương em

Em nài nỉ.

Nàng: anh đừng khóc

Tôi: anh xin lỗi

Nàng: em không muốn anh khóc vì em đâu. Như vậy sẽ đau khổ lắm

Nàng: nếu không mổ, em sẽ chết. Noel này em sẽ mổ. Nhưng mổ tỉ lệ sẽ thấp lắm, nên chắc chết mất

Tôi: còn hy vọng mà, phải không?

Tôi: em sẽ ổn thôi. Hứa với anh đi

Nàng: em thấy ngày càng yếu đi. Khi em thở bằng máy, em sẽ chẳng nói chuyện với anh được đâu. Đó là lí do tại sao em không online cả tuần liền, mặc dù em nhớ anh đến phát khóc

Nàng: anh muốn nói gì với em không? Ngày mai em thở bằng máy đó

Tôi: em lại gần màn hình đi

Tôi: chụt. Vào trán nhé. Em còn nhỏ, không thớm chỗ khác được

Nàng: cảm ơn anh. Còn gì nữa không?

Tôi: anh sẽ không bao giờ quên em đâu

Nàng: anh hứa không?

Tôi: anh hứa :ngoắc ngoắc:

Nàng: :bật cười:

Tôi: anh làm phần anh rồi, giờ đến phiên em

Nàng: làm gì?

Tôi: thớm nhau :nói ngại ngừng:

Nàng: không. Em ngại lắm

Tôi: chỉ biết nhận mà không biết cho người ta gọi là ích kỉ đấy

Nàng: em ích kỉ quen rồi

Tôi: hihi. Anh ngủ nhé

Nàng: ưm

Tôi: cô bé còn điều gì muốn nói à

Nàng: dạ không. Anh ngủ đi. Ngủ thật ngoan

Tôi: anh sẽ gửi tin thường xuyên. Đảm bảo khi em mở ra sẽ ngập màn hình

Nàng: hihi

Tôi is offline

...

Nàng: anh out thật rồi à

Nàng: giờ chỉ còn lại em một mình

Nàng: anh hãy sống thật tốt nha anh

Nàng: em tin anh là một người mạnh mẽ, em tin những gì anh nói với em

Nàng: em gửi cho anh cuộc chat này

Nàng: để sau này anh sẽ đọc lại nhé

Nàng: mỗi lần BUZZ! Là mỗi lần anh hôn em

Nàng: em ngủ đây, và em mong sáng mai em sẽ dậy

Tôi vẫn vậy, luôn chờ em thoát trước vì tôi biết chắc chắn em sẽ nói thêm một vài điều. Có lẽ em không biết là vẫn có người chờ để đọc những dòng cuối em gửi. Động viên em như vậy, nhưng thật sự trong lòng tôi đang rất rối bời. Vì ngay cả đến một người mạnh mẽ và yêu đời như em còn chưa dám đặt niềm tin vào

sự thành công của ca mổ thì tôi, một người có phần lý trí và thực dụng, sẽ chẳng dám mộng mơ nhiều. Tôi nhòa đi khi đọc dòng cuối “và em mong sáng mai em sẽ dậy”. Câu nói đấy khiến tôi ám ảnh đến tận bây giờ. Lời nói thể hiện khát khao sống cháy bỏng. Nhưng sự thật phũ phàng là em chẳng thể tự quyết. Là số phận của em rồi. Tất cả những gì tôi có thể làm bây giờ chỉ là chấp tay cầu nguyện cho em. Thời gian ấy, một ngày tôi thấp hương cho ông bà đến 3-4 lần.

Tôi ghét cái từ số phận đó kinh khủng. Để chỉ điều gì hiển nhiên xảy ra với một người, người ta hay thốt lên “là số phận rồi”. Đời người giống như đã được lập trình sẵn, mà dù có làm gì thì con người ta cũng chẳng thay đổi được. Người nghèo thì muôn đời nghèo, người đã giàu thì làm gì cũng giàu. Mặc dù nếu đem ra so sánh thì chưa chắc sự cố gắng và quyết tâm của tầng lớp giàu có đã hơn được tầng lớp thấp hơn. Và một điều khủng khiếp hơn cả là câu nói “con người sống chết có số”. Tôi không tin vào số phận. Tôi sẽ cầu nguyện, thấp hương cả ngày với ông bà tôi. Tôi dám cá hồi đó ông bà cũng quở tôi dữ lắm, vì có hôm nửa đêm khuya khoắt tôi cũng mó dậy, thấp hương gọi ông bà dậy xin xỏ. Tôi nghe văng vẳng bên tai “tiên sư thằng này, đêm hôm không để ai ngủ à?”. Tôi mặc kệ, tôi chỉ hy vọng ông bà cảm động vì thấy tôi thành tâm mà giúp em. Vì em, tôi chịu ăn mất chút có xá gì. Đừng lo em nhé, có anh rồi ...

Baby, I see this world has made you sad

Some people can be bad

The things they do the things they say

But baby, I'll wipe away those bitter tears

I'll chase away those restless fears

And turn your blue skies into gray

Why worry

There should be laughter after pain

There should be sunshine after rain

These things have always been the same

So why worry now

Why worry now

Chap 11: Hồi hận

Sau hôm chia tay, vẫn giữ thói quen, đến giờ hẹn tôi lại có mặt ở trên mạng chờ em. Khoảng thời gian chờ đợi ấy kéo dài tưởng như vô tận. Tôi nhớ em. Nhớ da nhớ thịt. Ngoài nỗi nhớ còn là nỗi lo sợ. Tôi sợ mất em kinh khủng.

Đang ngập trong những dòng suy nghĩ, tôi thấy có người nhảy vào nói chuyện. Là em ...

Nàng: chào M, chú là ba của N

Tôi: aaaaaaaaaaaaaaaaaa. Dám trêu anh hả?

Nàng: thằng này. Chú là ba của N. Nó dặn chú lấy nick của nó để báo cho con biết, nó vẫn ổn. Tôi lo lo “là ba của em, tức là bố vợ mình”.

Tôi: dạ, con chào chú

Nàng: chú chào con

Tôi: chú là ba của Ngọc thật hả chú

Nàng: chẳng lẽ là giả. Có cần chú gửi chứng minh nhân dân cho xem không

Tôi: dạ thôi ạ. Con tưởng N trêu con

Nàng: N nhờ chú nhắn là nó vẫn ổn. Nó sợ con lo

Tôi: vâng. Con đỡ lo nhiều rồi

Nàng: cảm ơn con nhiều lắm. Nhờ có con, con gái của chú đã vững tin nhiều

Tôi: dạ vâng

Sau đó tôi và chú nói rất nhiều chuyện. Chú hỏi tôi về gia đình, về bản thân. Do tôi con nhà lành và học hành cũng đang hoàng, nên chắc chú cũng ưng. Bước đầu thành công vậy là tốt rồi, tôi hí hửng. Sau đó chú đưa cho tôi hộp mail của chú để hai người dễ nói chuyện. Chú bảo chuyện đàn ông mà để cho con gái đọc chú không thích. Tôi đồng ý. Sau khi ba của em out, để chứng tỏ tình cảm của mình với em tôi gửi một email cho chú. Lá thư đó là một trong vài điều khiến tôi hối hận nhất đến bây giờ. Tôi không có ý thế, nhưng lời lẽ tôi viết trong thư khi đọc và suy nghĩ lại khiến tôi giật mình và day dứt kinh khủng.

“Con chào chú,

Con viết lá thư này vì con muốn nói rằng xin chú hãy đặt niềm tin ở con. Con đã đủ lớn để gánh vác trách nhiệm trên vai. Trách nhiệm của con bây giờ là làm thế nào để bé N khỏe lại. Bé N cần một người như thế vào lúc này. Đó là việc con nên làm phải không chú?

Chúc chú có một ngày tốt lành.”

N tỉnh dậy, đưa tay khẽ dụi dụi mắt. Cô thấy ba đang đứng bên cạnh. Cô mỉm cười “đây không phải một giấc mơ, mình vẫn còn sống”. Hôm nay cô thấy mình khỏe khoắn lạ thường.

- Uống sữa nhé. Để ba đem. Ba cô cất tiếng nói.
- Con không uống sữa đâu. Ba đưa máy tính cho con. Con muốn lên mạng một chút.
- Nhớ người ta hỏi con gái?
- Hihi. Ba đừng chọc con.
- Ba nói chuyện với nó rồi. Ba thấy nó được lắm.
- Con gái ba chọn mà.
- Đợi con khỏe rồi ba với con về Việt Nam đi gặp nó.
- Ba hứa nha ba.
- Ba hứa.

Mở máy tính, vào kiểm tra mail, cô thấy hộp thư của ba cô chưa log out. Có một thư gửi đến. “Là của anh”, cô hét lên.

- Ba! Anh gửi thư cho ba.
- Để ba đọc.
- Ba! Con muốn đọc nữa.
- Chuyện đàn ông, con gái biết làm gì?
- Baaaaaaaaa! Cô nín tay ba cô lắc lắc.
- Con gái lớn còn làm nũng hả?
- Con không biết! Ba không cho con đọc cùng con nghỉ chơi với ba.
- Thôi ba thua. Mà phải uống sữa đã.
- Sữa đâu ba? Nhanh nhanh nào. Con thèm sữa quá, sữa hôm nay chắc ngon lắm.
- Haha. Con gái lớn mà như con nít.

Cô và ba cùng mở bức thư của anh... Nếu chỉ đọc lướt qua thì sẽ thấy đó là bức thư bình thường, nhưng từ “nên” vô tình khiến cô hiểu sang một nghĩa khác. Một giọt nước mắt lăn tròn trên má. Thấy cô như vậy, ba cô chữa cháy “chắc ý nó là vì nó thương con nên nó sẵn sàng làm tất cả vì con”. Tại cô ù đi, cô không nghe thấy ba cô nói gì. Cô ôm mặt và khóc nức nở. Chạy thật nhanh ra khỏi phòng, cô lao đến chỗ xích đu, nơi mà cô vẫn thường ngồi khi nhớ anh. Anh làm vậy cho em vì trách nhiệm và lòng thương hại thôi sao? Cô nấc lên từng tiếng. Sao tim cô đau thế này. Cô ngã vật xuống và lịm dần. Trong tay cô là mặt dây chuyền có hình của anh...

Chap 12: Giận

“ Chào M,

Cảm ơn cháu vì đã gửi email cho chú. Chú thấy có điều hiểu lầm ở đây. Chú tin là cháu không có ý đó, nhưng con gái chú lại không nghĩ vậy. Nếu quả thực cháu làm vậy vì trách nhiệm và là điều nên làm, thì cháu nên dừng lại. Con gái chú nó không cần những thứ đó.

Chào cháu”

Đọc thư của ba em khiến tôi hoảng loạn thật sự. Tôi lục và đọc lại lá thư tôi mới gửi. Trời ơi! Sao tôi lại có thể gửi viết một câu thiếu suy nghĩ như vậy. Hết thật rồi, những tình cảm ba em dành cho tôi. Còn tình cảm của em thì sao? Nếu có điều gì xảy ra với em chắc tôi ân hận cả đời. Tôi dày vò và tự đâm thùm thụp vào ngực mình “tôi là thằng khốn nạn, tôi hại em rồi”. Tôi gục đầu xuống bàn một cách tuyệt vọng.

- Bác sĩ ơi! Con tôi không sao chứ?
- Cô bé ổn rồi. Anh chị đừng lo.
- Cảm ơn bác sĩ.
- Cố gắng đừng để cô bé gặp phải cú sốc về tinh thần. Sẽ nguy hiểm lắm.
- Tôi nhớ rồi. Bỏ cô trả lời, giọng thật buồn.

Cô dần tỉnh lại và người đầu tiên cô thấy là ba. Đưa ánh mắt nhìn ba, cô lặng lẽ quay đi che giấu giọt nước mắt đang từ từ lăn trên má.

- Con gái tỉnh rồi à? Ba cô đặt nhẹ nụ hôn vào trán.
- Ba ơi! Cô dịu giọng.
- Ba đây.
- Tại sao anh lại làm vậy hả ba? Cô nói, nước mắt vẫn không ngừng rơi.
- Nó không có ý đó. Con đừng hiểu lầm. Tội nghiệp nó.
- Vậy những gì anh ấy viết cho ba là gì?
- Nó không giỏi diễn đạt ý của mình. Nó vẫn còn trẻ con. Nói chuyện với nó ba biết.
- Liệu tình cảm của anh ấy có thật lòng không? Cô hỏi, giọng trầm xuống .
- Ba không phải là nó nên ba không dám chắc. Nhưng theo những gì ba nói chuyện thì ba tin là nó thật lòng.
- Anh ấy có biết tình cảm của con không? Vì anh ấy, vì ba mẹ và anh hai, con đang phải chiến đấu với thần chết hàng ngày để giành lại sự sống ình. Con muốn được tận mắt nhìn thấy anh ấy. Chẳng lẽ anh ấy không hiểu tình cảm con giành cho anh ấy nhiều thế nào sao?

Ba nhìn cô và cố nuốt những giọt nước mắt vào bên trong. Ông không muốn đứa con gái bé bỏng nhìn thấy ông những lúc ông yếu đuối. Đối với cô, ông là chỗ dựa vững chắc nhất về mặt tinh thần. Khác với mẹ cô, bà sống thiên về tình cảm, rất hiếm khi lý trí lấn át được trái tim bà, ba cô là người biết cân bằng giữa hai

thứ. Ông là tuýp đàn ông có “một cái đầu lạnh và một trái tim nóng”. Không dễ để tìm một người đàn ông như ba cô bây giờ. Nhìn ba với đôi mắt đỏ hoe, cô tiếp.

- Liệu con có nên nói chuyện với anh tiếp không?

- Bây giờ thì chưa. Con hãy để thư thư một thời gian. Xem như là thử thách nó.

- Nhưng con nhớ anh ấy lắm.

- Hãy tin ba. Nếu như nó yêu con thật, nó sẽ tự biết cách. Trái tim có lí lẽ riêng mà không phải ai cũng hiểu được. Ba cô nháy mắt với cô.

- Con nghe lời ba.

- Ngủ chút đi con. Ba cô hôn nhẹ vào cái trán cao bướng bỉnh của cô.

- Chờ con đọc xong tin nhắn của anh nhé ba. Ba cô khẽ gật đầu.

2. Chương 2

Chap 13: Yêu anh

Cô log in vào nick của mình. Đúng như lời hứa, cô nhận được rất nhiều tin nhắn của anh. Cô bật cười khi thấy rất nhiều những emotions ngộ nghĩnh anh gửi cho cô. Đọc tin nhắn của anh lâu lâu cô lại cười rũ cả lên. Quay sang, thấy ba đang trợn tròn mắt nhìn, cô lè lưỡi và che mặt tỏ vẻ xấu hổ. Khẽ vén mái tóc dài cô chăm chú đọc tiếp. Cô xinh thật. Mái tóc dài ngang lưng cô vẫn nuôi từ lâu. Cô thích để tóc dài vì nó rất hợp với khuôn mặt nữ tính của cô. Gương mặt trái xoan, hài hòa, đôi mắt đen láy cộng thêm nụ cười chết người. Khó có ai không có cảm tình với cô ngay từ lần đầu tiên. Nếu có đi chăng nữa, nụ cười của cô sẽ làm nốt nhiệm vụ còn lại. Nó quá sáng. Biết được điểm mạnh của mình nên cô có quyền kén chọn. Anh là mối tình thứ hai. Người đầu tiên là Phong.

Phong là con trai người bạn thân nhất của ba cô. Hai người mở chung công ty, nên cô quen Phong từ nhỏ. Phong đẹp trai, nhìn đàn ông nhưng lại rất lãng tử. Con gái theo Phong, đuổi đi cũng không hết. Nếu so về vẻ bên ngoài, Phong nhỉnh hơn anh. Nhưng anh thông minh và lém lỉnh hơn. Đôi khi, anh có tính giả khờ để chọc cô cười. Cô biết chứ, cô tinh tế và thừa thông minh để nhận ra điều đó. Phong giống cô ở chỗ sinh ra đã có tất cả. Gia đình bề thế, nhưng bố mẹ lại rất quan tâm, nên cả cô và Phong đều được giáo dục đến nơi đến chốn. Phải khẳng định một điều, cô và Phong quá đẹp đôi. Nhưng vì một hiểu lầm nho nhỏ cộng thêm tin bị bệnh, cô đã chủ động chia tay. Cô là vậy, luôn luôn nghĩ cho người khác.

Cô mở hộp mail. Có một tấm thiệp điện tử của anh. Cô khẽ cười và mở lên. Điều đầu tiên cô thấy trong tấm thiệp là một bông hoa hồng xanh, loài hoa cô yêu nhất. Cô yêu hoa hồng xanh vì nó biểu trưng cho tình yêu bất diệt. Đối với cô tình yêu phải bất diệt và vĩnh cửu. “Cũng khôn gồm”, cô mỉm cười khi nghĩ đến anh.

Tôi quyết định gửi một tấm thiệp cho em để tỏ tấm chân tình của mình. Biết em thích hoa hồng xanh, tôi cố tình chọn một tấm thiệp có hoa hồng xanh trên bìa với nội dung.

“Em thương,

Từ ngày nói chuyện với em, anh chẳng hiểu anh bị gì mà chẳng thể tập trung được vào thứ gì cả. Làm cái gì anh cũng chăm chăm cho xong để đến giờ được nói chuyện với em. Anh hỏi mẹ anh “mẹ ơi! Tại sao nói chuyện với cái em kia xong mà tối tối trước khi đi ngủ con cứ khúc khích cười một mình khi nhớ về em ấy”.

Mẹ anh tỉnh bơ trả lời “không có gì đâu con, yêu thôi ấy mà”. Ồ, ra yêu là vậy. Yêu là cười một mình khi nhớ về người đó, yêu là khóc khi thấy người ấy buồn.

Chẳng biết anh có yêu em không mà hầu như cứ nghĩ về em là anh lại cười. Bạn anh thấy, hỏi anh “mày bị dở à?”. Anh không biết dở là cái gì, anh hỏi lại nó “dở là gì?”. Nó trả lời “là dở người ấy. Tao thấy dạo này mày dở lắm”. Lần này anh cho nó một gậy thật, nhưng nhẹ thôi vì anh rất yêu thương con người mà. Anh trả lời “yêu mà cứ dở dở thế này thì chắc tao dở cả ngày”.

Đấy. Sự tình nó là như thế. Anh thấy tụi mình còn nhỏ, nên yêu là hơi sớm. Vậy nên tụi mình cứ thích nhau trước đã, sau này đủ tuổi yêu là đẹp, em nhỉ.

Anh nhớ em [cho thơm trộm cái]”

Đọc xong tấm thiệp của anh, cô lại ngất nghẻo cười. Anh vẫn vậy, vẫn thông minh và dí dỏm như trời vẫn cao và đất vẫn dày. Anh rất biết cách làm cho cô cười. Anh giống cô ở chỗ rất khó để thích một người. Đôi khi người ngoài sẽ cảm thấy anh thật khó gần và lạnh lùng. Nhưng tiếp xúc với anh và được anh giành tình cảm cho cô mới thấy đằng sau cái vẻ lạnh lùng, ít nói đó, anh là một người sống rất tình cảm, tuy rằng đôi khi hơi trẻ con và cổ chấp.

“Nhưng em phải phạt anh vì anh đã làm em khóc”, cô trầm nghĩ và mỉm cười rạng rỡ.

Chap 14: Đứa bạn thân

Gửi tấm thiệp cho em, lòng tôi nhẹ nhiều. Biết là em sẽ giận vì sự hời hợt và bất cẩn trong lá thư tôi gửi, nhưng bây giờ tôi cũng chẳng biết làm thế nào. Thực lòng mà nói, tôi chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ làm tổn thương em dù chỉ một chút. Nhưng chỉ vì một sự bất cẩn tôi vô tình làm ọi chuyện trở nên tồi tệ. Thế mới thấy sự thiếu cẩn thận đôi khi để lại hậu quả vượt ngoài sự tưởng tượng của chúng ta. Tôi rút ra ình một bài học nhớ đời.

Tôi có một đứa bạn thân tên L, là con gái, cũng là đứa mà tôi hay trút bầu tâm sự nhất. Trong đám bạn, nó là đứa hiểu tôi nhất và ngược lại. Tôi tin L sẽ là người đầu tiên đứng ra bảo vệ cho dù chưa biết tôi đúng hay sai thế nào. Nó hay cười, thương người và không bao giờ biết làm người khác đau lòng. Thật lòng mà nói, nhiều khi tôi tin nó còn hơn chính bản thân mình. Cấp 3, nó đã từng thích tôi mà sau này khi có người yêu nó mới dám nói cho tôi biết. Lúc nghe nó thổ lộ, tôi chỉ cười và trả lời “lúc đấy tao biết thừa. Nhưng vì tao không bao giờ muốn mất một đứa bạn như mày nên lúc đó tao phải tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra. Khó chịu bỏ xừ”.

Tình bạn của tụi tôi kéo dài từ cấp 2 cho đến bây giờ. Đôi khi trong khoảng thời gian quen biết nó, tôi và nó có xích mích một vài chuyện. Nhưng chính sau những biến động đó tình bạn của tụi tôi được thắt chặt hơn. Nó thân tôi đến mức, tết được nghỉ, nó cùng ông người yêu từ nước ngoài về chơi, vừa đặt chân đến nhà nó đã gọi cho tôi bắt sang đón nó chở đi vòng vòng. Đến nhà nó, tôi ngạc nhiên hỏi “mày làm vậy rồi không sợ ông kia cho lỗ mũi tao ăn trầu à”. Nó vô tư trả lời “Tao hay kể về mày cho anh ấy nghe. Ông ấy mà dám làm gì mày thì tao sẽ chia tay ngay”. Câu nói nửa đùa nửa thật của nó khiến tôi hạnh phúc, vì biết trong lòng nó tôi là một người không thể thay thế. Tôi cảm thấy may mắn vì cuộc đời ình một tình bạn đẹp, trong sáng, và không vụ lợi.

[Tao sẽ không đưa mày đọc những dòng này đâu, L ạ, vì tao không muốn mày biết những gì tao đã và đang nghĩ về mày. Tao không giỏi bày tỏ tình cảm, ngay cả với những người mà tao yêu thương, nên đừng trách tao. Đàn ông nên thể hiện qua hành động chứ không phải qua lời nói, đúng không? Biết vậy thôi. Viết nhiều quá mất công mày đọc được lại nghĩ tao sến, mệt lắm].

Sau rắc rối với em, L là đứa được tôi lôi ra để “kể khổ”.

-Chết tao rồi, L ơi! Tôi thở dài thườn thượt.

-Có chuyện gì vậy?

-Chuyện em N. Tao mới gây ra tội tày đình rồi.

-Mày làm gì? Con nhỏ hỏi gặng.

-Tao không biết nữa. Chắc là nghiêm trọng. Ba em ấy gửi “huyết thư” cho tao.

-Gì ghê vậy?

-Ồ, ghê lắm.

-Ghê thế nào?

-Rất là ghê. Buồn thật ấy, nhưng mỗi lần nói chuyện với nhỏ bạn là tôi phải chọc nó một hai câu, thói quen không bỏ được.

-Tao mà đi là mày ngồi một mình đấy. Dẫm à? Nó nạt.

-Tao viết thư cho ba em ấy. Viết vớ va vớ vẩn, làm người ta hiểu lầm tao.

-Viết như thế nào?

-Như thế này... Tôi kể đầu đuôi sự việc cho con bạn nghe.

-Ông ơi là ông. Mẹ ông dạy văn mà ông viết như thế à. Nếu là tao, tao chửi cho rồi. Nó lắc đầu.

-Biết là sai rồi, nhưng tao đâu có rút lại được. Giờ tao muốn máy tư vấn đây.

-Khó thật đấy. Mày đã viết thư xin lỗi người ta chưa?

-Viết rồi. Gửi rồi. Đang chờ hồi âm đây.

-Đưa tao xem. Xem một lúc, con nhỏ tiếp. Tạm tạm rồi. Giờ ngồi đợi thôi.

-Đợi đến khi nào?

-Đến khi mày nó chịu gặp mày.

-Tao có cần làm gì khác không?

-Mày không làm được gì vào lúc này đâu. Càng nói sẽ làm ọi chuyện trở nên rối hơn thôi. Nghe tao, chờ đi. Chờ đợi là hạnh phúc mà. Nó nháy mắt.

-Tao đang rầu muốn chết mà hạnh phúc gì nổi.

-Có gan làm có gan chịu. Rút kinh nghiệm đi. Không còn bé nhỏ gì đâu.

-Biết rồi. Nói như mẹ tao ấy.

-Haha. Đừng lo, em ấy sẽ không giận lâu đâu. Chờ tao về nhé.

-Ừ.

Tôi nghe lời nhỏ bạn, để cho em có thời gian tha thứ. Làm em tổn thương khiến trái tim tôi nứt nẻ, và tôi thấy mình mỗi mết với những lòng bùng của cảm xúc. “Khi tôi muốn yêu và được yêu, tôi luyện con tim mình hướng về em, đôi tai mình hướng đến giọng nói của em, đôi mắt mình đến con người em và tâm hồn mình hòa vào tâm hồn em ...”.

Lúc xảy ra chuyện này tôi chưa đủ trải nghiệm để có thể đặt mình vào hoàn cảnh của em, xem em cảm thấy như thế nào. Đó cũng là lí do tại sao rất lâu sau đó, tức là bây giờ, khi mà đã trải qua cơ sở chuyện, tôi hoàn toàn có thể thấu hiểu cảm giác của em khi đó. Cảm giác bị thương hại tan nát lắm, nhất là đối với những người có lòng tự trọng cao như em. Vì vậy tôi muốn viết để em hiểu rằng, người đàn ông của em đã trưởng thành lên rất nhiều.

Tôi rút ra inh một kinh nghiệm sống quý báu từ chuyện của em và nhiều chuyện sau này tôi gặp phải. Đừng cố tỏ ra mạnh mẽ, đưa lời khuyên này nọ cho người khác khi bạn chưa bao giờ trải qua những chuyện họ đang vướng phải. Trẻ con và anh hùng rơm lắm. Không chứng tỏ là mình đàn ông đâu. Chỉ cần bạn lắng nghe khi người ta tâm sự là quá đủ rồi. Sau khi nghe xong, nhìn thẳng vào mắt người ta và nắm tay thật chặt. Con gái thích vậy.

Chap 15: Duyên nợ

Tôi: đừng giận anh

Tôi: anh không có ý làm em phải buồn lòng

Tôi: anh thích em vì con người và tính cách của em chứ không phải vì lí do nào khác

Tôi: đừng giận anh nữa, anh biết lỗi rồi mà ...

Tôi chỉ dám để lại cho em vài dòng như vậy chứ không dám gửi nhiều hơn. Quảng thời gian em “không thêm” nói chuyện khiến tôi chán nản và cắn rứt. Chán nản vì cứ phải chờ đợi sự tha thứ một cách bị động và cắn rứt vì một sai lầm mà tôi hoàn toàn có thể tránh được. Biết sao giờ. Mọi chuyện thì cũng đã xảy ra, giờ cũng chỉ có cách chờ người ta nguôi ngoai thôi. Tôi nhớ em mà chẳng biết làm gì ...

Nhiều đứa bạn hỏi “mày dám tin vào một thứ tình yêu cách trở và chưa bao giờ gặp mặt thế à?”. Tôi chỉ trả lời “tình yêu là thứ mù quáng và không có một thứ chuẩn mực nào. Mày không ở trong hoàn cảnh của tao mày không hiểu đâu”. Hình ảnh của em trong tâm trí tôi chỉ là tưởng tượng. Nhưng tâm hồn và tính cách là có thật. Đến một mức nào đó bạn sẽ quan tâm đến tâm hồn người ta hơn vẻ bề ngoài, nhưng nhìn cũng phải chấp nhận được chứ “Thị Nở” quá thì cũng bó chiếu. Tốt mấy thì tốt mà cứ suốt ngày làm người mẫu độc quyền cho La-cốt-tê thì cho tiền tôi cũng chịu. Tụt hết cả cảm xúc.

Nay là ngày thứ tư, cô làm mặt lạnh với anh. Lên mạng nhưng chỉ để invisible nên anh không biết cô đang online. Nếu anh có biết thì anh cũng không dám nhảy vào nói chuyện, vì anh đang ngại cô. Tính anh cô hiểu quá mà, không muốn cho người khác có cảm giác bị làm phiền. Đúng giờ hẹn cô lại thấy anh để available lâu lâu thay mấy cái status sến rện và chọc tức kiểu như:

“Tui thề tui chẳng yêu ai, vì người ta cứ giận tui hoài”,

“Lòng em như chiếc là khoai.

Đổ bao nhiêu nước ra ngoài bấy nhiêu”,

“Nắng mưa là bệnh của trời.

Tương tư là bệnh của tui yêu nàng”, đặc biệt là câu

“Thò tay mà hái cọng ngô.

Nhớ tui muốn chết giả dồ ngó lơ =))”.

“Tội đây mình, mà còn dám cả gan chọc mình, đáng ghét thật”, cô vừa nghĩ vừa cười. Nói vậy chứ cô nhớ anh phát khóc. “Nhưng giờ mà mình chủ động nói chuyện thì người ta sẽ xem thường mình mất. Cứ để vậy cho cao giá cái đã. Từ từ thì cháo cũng nhừ, lo gì”, cô trấn an.

Cô mở hình của anh lên xem. Mỗi khi nhớ anh cô đều có thói quen đấy. Đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt của anh, cô ước gì những gì cô đang ngắm và chạm là anh thật chứ không chỉ đơn thuần là một tấm ảnh vô tri vô giác như bây giờ. Yêu xa khổ thật.

Nhìn kĩ, cô thấy anh nhìn khá ổn với đôi mắt lạnh và gương mặt hơi góc cạnh. Không hiểu sao cô rất dị ứng với thể loại con trai nhìn yếu đuối và không có lí tưởng. Dù đàn ông có chết hết cô cũng không bao giờ thêm ngó ngang vào loại đàn ông như thế. Đàn bà, phụ nữ mạnh mẽ đến mấy cũng cần một người làm chỗ dựa chứ không phải yêu về rồi để làm cảnh.

Nghĩ lại cô thấy mình với anh có duyên. Nếu không phải vì chuyện hai đứa bạn thì chắc cô sẽ không gặp anh, rồi cũng không có ngày hôm nay. Thời gian quen anh mang đến cho cô nhiều cung bậc cảm xúc. Đó là nhớ nhung, chờ đợi, bồi hồi, giận hờn, căm ghét, và hạnh phúc. Tình yêu mang đến nhiều thứ, nhưng cũng không quên mang theo những giọt nước mắt và đôi khi là sự chán chường và tuyệt vọng. Vui cũng nhiều, buồn cũng chẳng ít, thế mà để cô làm lại từ đầu, cô vẫn sẽ quyết định quen anh như bây giờ. Cô chưa và cũng sẽ không bao giờ hối hận về quyết định này của mình. Cô cần anh...

Duyên là thứ cho cô và anh gặp nhau bằng sự ngẫu nhiên của cuộc sống, còn nợ là thứ cần để mang lại một cái kết có hậu. Liệu hạnh phúc của cô và anh có trọn vẹn hay chỉ là một cơn gió trong lành, vội vàng đến rồi vội vàng đi!? Hãy để thời gian cho câu trả lời xác đáng nhất ...

Chap 16: Lời hẹn

Cả tuần nay em chẳng thêm để availble cho dù có online, tôi biết chứ vì tôi dùng phần mềm để detect mà [hồi đó cái phần mềm này chính xác ra phết]. Đó là dấu hiệu “chưa sẵn sàng để nói chuyện” của em. Tôn trọng quyết định của em, tôi không dám mở lời. Tôi chỉ biết chờ và chờ, thế thôi. Cũng khó chịu muốn chết nhưng lỗi của tôi thì tôi phải chịu chứ biết sao bây giờ.

Đang ngồi tụng bài, thấy một cái nick quen thuộc online, tôi mừng hóm.

Nàng is online

Tôi: khụ khụ khụ :ho:

Nàng: anh là ai

Tôi: anh là người em thích

Nàng: tôi không quen anh

Tôi: nhưng anh quen em

Nàng: sao tôi vừa online mà anh đã nhảy vào là thế nào

Tôi: vì friend list của anh có mỗi mình em sáng. Sợ em buồn nên anh nhảy vào nói chuyện cho bớt boring

Nàng: tôi đang vui, không cần anh làm cho bớt chán

Tôi: nhưng anh đang chán. Em làm gì cho anh vui đi

Nàng: tôi chẳng biết làm gì cả. Nói chuyện với anh chán chết

Tôi: nhưng nói chuyện với em vui lắm

Nàng: không phải nịnh đầm

Tôi: không tin ... cười thử xem

Nàng: đừng có chọc. Đây không dễ cười đâu. Dù nói câu đó, tôi biết thừa là em đang cười.

Tôi: ôi thế à. Khó tính thế. Cười cái mà cũng khó khăn

Nàng: khó khăn chứ. Tôi xinh tôi có quyền

Tôi: haha. Nay lại có kiểu tự lãng xê bản thân nữa cơ đấy

Nàng: ai cũng bảo, nên chẳng đại gì không tin

Tôi: người ta nói vậy cho em vui lòng thôi

Nàng: kệ, miễn khen là thích rồi

Tôi: em xinh quá

Nàng: trừ anh ra >

Tôi: mâu thuẫn quá. Vừa bảo một đẳng giờ làm một nẻo

Nàng: thích

Tôi: thích cái phích

Nàng: :cười lẫn lộn:

Tôi: ...

Nàng: ...

Tôi: giận anh à?

Nàng: vâng

Tôi: anh xin lỗi, anh không cố tình đâu

Nàng: ...

Tôi: anh nghĩ một đằng nhưng từ anh dùng không đúng trong trường hợp này

Nàng: ...

Tôi: anh xin lỗi, thật lòng đấy

Nàng: ...

Tôi: hết giận anh chưa?

Nàng: sắp

Tôi: xin lỗi mà

Nàng: chút nữa

Tôi: năn nỉ

Nàng: không chân thành

Tôi: :mặt khóc: xin lỗi. Tôi xin đảm bảo đây là lời xin lỗi chân thành nhất

Nàng: thiếu gì đấy

Tôi: thiếu gì :mặt đau khổ:

Nàng: không biết thì cứ giận

Tôi: không biết thật mà. Nói vậy nhưng tôi biết thừa cái em muốn là cái gì.

Nàng: :quay mặt đi lắc đầu:

Tôi: chụt choẹt

Nàng: kinh quá

Tôi: không phải ấy muốn vậy còn gì

Nàng: nhưng như vậy thì mãnh liệt quá, nhẹ nhàng thôi

Tôi: thích

Nàng: thích cái phích

Cả tôi và em đều lẫn lộn cười.

...

Tôi: em có khỏe hơn không?

Nàng: có anh ạ. Nói chuyện với anh lúc nào cũng vậy, luôn làm em cười. Cảm ơn anh

Tôi: ầm đầu à?

Nàng: cảm ơn mà không thèm nhận nhe

Tôi: không, thèm nhưng không lấy

Nàng: kiêu quá

Tôi: kiêu thật mà

Nàng: nghe phát ghét

Tôi: ghét thật không?

Nàng: ghét từ đầu rồi

Tôi: vậy sao nói chuyện

Nàng: vì sợ anh buồn thôi

Tôi: tốt thế. Yêu thế :mắt chớp chớp:

Nói chuyện với em cả ngày tôi không biết chán. Vì em rất biết cách nói chuyện và có rất nhiều chủ đề tôi và em cùng thích. Em nói chuyện đúng mực, nhưng cũng biết cách pha trò. Nói chung đó là một cô gái rất thú vị và tương đối hoàn hảo, theo quan điểm của tôi. Không phải vì là mối tình đầu nên tôi khen đâu. Thử hỏi con gái bây giờ, chưa quan tâm đến vẻ bề ngoài vội nhé, có bao nhiêu người có tính cách dễ thương, nhưng lại rất đáng hoàng và biết nghĩ cho người khác như em. Chắc do tư tưởng “ngày trước mình khổ, giờ con cái phải sướng”, công thêm cách giáo dục không nghiêm khắc vô tình khiến cho nhiều “teen thơ thẩn, ộp pa ộp má” bây giờ coi trời bằng vung. Chẳng có bố mẹ nào không thương con cả, nhưng tôi nghĩ “thà bây giờ mình dạy con cái mình trước, còn hơn là để cuộc đời làm thay”. Tôi tin học phí từ những bài học mà cuộc đời mang lại cho con cái tôi sẽ khủng khiếp và tàn nhẫn hơn rất nhiều so với thứ đòn roi, nghiêm khắc tôi răn đe chúng. Chỉ là ý kiến hơi chủ quan thôi ạ, tôi ảnh hưởng nhiều bởi mẹ tôi, một cô giáo.

Quay lại chủ đề tôi yêu em cái, không lại “thơ thẩn” xa quá rồi. Thời gian đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của tôi. Tinh thần thoải mái nên việc học của tôi cũng nhàn hơn. Nhờ em cả. Về phần em, sức khỏe đã khá hơn rất nhiều, do vậy em không phải thở bằng máy nữa. Từ 30%, bác sĩ đã báo tin vui cho gia đình em, tỉ lệ thành công cho ca mổ quyết định sắp tới là 70%. Tình yêu mang đến một phép lạ... Ngày em báo tin, tôi đã nhảy chân sáo quanh nhà mấy vòng. Hạnh phúc thật dâng trào, khó tả.

Trước hôm em mổ một ngày, chúng tôi nói chuyện.

Nàng: ngày mai em sẽ không online được đâu

Tôi: vì sao?

Nàng: bác sĩ bảo em ngày mai cần nghỉ ngơi ở phòng đặc biệt

Tôi: vậy à

Im lặng ...

Nàng: anh nói gì đi

Tôi: những gì cần nói anh đã nói hết rồi. Chỉ cần em hiểu là lúc nào anh cũng bên cạnh em

Nàng: em cần một lời chúc

Tôi: chúc cho em sớm gặp được anh :nháy mắt:

Nàng: chắc chắn rồi. Bây giờ em khỏe hơn bao giờ hết

Tôi: hihi

Nàng: chờ em, anh nhé ...

Đã 10 tháng kể từ ngày chúng tôi bắt đầu nói chuyện. 5 tháng để tôi và em hiểu rõ tình cảm của mình, thêm 5 tháng để chúng tôi củng cố thêm cái thứ gọi là cảm giác và cảm xúc. Thời gian đủ dài để nuôi nấng ột mối tình. Khó khăn có, hạnh phúc có, thử thách cũng có, nhưng điều quan trọng là sau bao nhiêu chông gai, cuối cùng chúng tôi đã thực sự hiểu nhau. Chờ em ư? Tôi muốn chờ bằng cả cuộc đời mình. Liệu có bao giờ em tự hỏi tình yêu tôi dành cho em nồng nàn và sâu đậm như thế nào?

Chap 17: Lá thư

“ Em sợ sẽ không viết hết mail ọi người mất nên em sẽ viết cho anh đầu tiên.

Em và anh hãy cùng nhớ lại nhé. Lần đầu anh mess cho em, hihi, em đã biết anh là bạn Nam, nhưng em vẫn trêu anh, hihi, không biết lần đó có để lại ấn tượng cho anh không nhỉ. Nhưng mà sau đó em và anh chẳng liên lạc với nhau nữa hay sao í, rồi em sang Đức, em để lại cho anh Nam cái nick của em. Thỉnh thoảng em vẫn đăng nhập vào cái nick đó để đọc mess của bạn bè vì có một số người không biết em đổi nick, trong đó có anh.

Ôi, một lần anh nhờ nhắn với Hân là lên mạng gặp Nam, một lần thì anh hỏi thăm là em đi Đức rồi à. Em hỏi đó cũng chỉ đọc thôi, em chẳng có tâm trí đâu mà trả lời anh, chuyện em bị bệnh đã làm em buồn rất nhiều. Và khi em gặp anh, vui đó chứ, tuy là chỉ nói chuyện rất ngắn nhưng mà cả anh và em đều đã có những ấn tượng về nhau. Đến bây giờ thì em đã có thể nói rằng: HN là của HM...

Em rất yêu quý về gia đình của mình, có một người cha tài giỏi, yêu em, có một người mẹ đảm đang, sắc sảo, một ông anh rất chiều chuộng em. Những đứa bạn thường nói em là một đứa có tất cả: sinh ra trong một gia đình giàu có, muốn gì được nấy, gia đình thì hạnh phúc. Chính vì thế nhiều đứa bạn gái hay ghen tỵ với em lắm, nên em rất sợ bị lợi dụng và em rất ít bạn. Nhưng mà cuối cùng, em cũng có được một đứa bạn rất hiểu em, chơi với em rất vô tư, cho em những lời khuyên bổ ích, đó là Hân ý mà. Những đứa bạn khác của em nó chỉ thích nhìn vào vật chất của em mà chẳng quan tâm đến tính cách của em. Tuy em sống sướng thật đấy nhưng ba em hay đi xa, khoảng 3,4 tháng mới về nhà, buồn ời là buồn. Anh trai em sinh ra ở Đức, rồi khi anh em 9 tuổi, gia đình em chuyển sang Chicago và em được sinh ra ở đó, em kém anh em 10 tuổi. Đến khi em 2 tuổi thì cả nhà em chuyển về Việt Nam và ba em thì quay trở lại công ty ở Đức sau khi đã cùng người bạn mở chi nhánh ở Chicago.

Hồi em còn nhỏ, ba em hay về hơn, khoảng 2 tháng gì đó, nên em cũng có nhiều thời gian chơi với ba. Ba thương em lắm, lần nào về đến nhà là cũng ôm em vào lòng luôn. Em biết ba em luôn sợ em bị thiếu tình cảm hơn anh em nên thương em nhiều hơn. Và khi em đã về Việt Nam, em và anh trai cùng nhau học tiếng việt nên giữa anh em và em chẳng hề bị bất đồng ngôn ngữ gì cả, chỉ có điều anh í biết tiếng Đức thôi. Khi anh em 17 tuổi, ba em lại đưa anh trai em sang Đức, ở Việt Nam còn mỗi mẹ và em. Nhà em phức tạp nhỉ, đang yên đang lành ở nước ngoài lại quay trở về Việt Nam, cũng là do ông em muốn vậy mà. Vậy đó, em là như thế đấy. Anh M là người thứ hai em nói lời thích đó. Em và anh thích nhau trong một hoàn cảnh thật đặc biệt, khi mà em bị bệnh. Nhưng em mong điều đó không ảnh hưởng đến tình cảm anh dành cho em cũng như em dành cho anh. Anh đã nói việc HN em bị bệnh là do ông trời thử thách, vì em là người có tất cả. Em nghĩ anh nói cũng đúng. Nhưng em cũng muốn nói với anh: tại sao anh không nghĩ đó cũng là thử thách ông trời dành cho anh. Qua việc tiếp xúc với anh và bạn bè, em biết anh là người rất được mọi người yêu quý, anh cũng là một người có tất cả gì nữa. Một người mẹ quá đỗi yêu anh, anh trai anh cũng rất yêu anh, gia đình hạnh phúc, bạn bè thì yêu quý. Và anh có rất nhiều cô gái ngưỡng mộ, thích anh. Liệu anh có nghĩ thách thức của ông trời là ở việc đó không? Anh có rất nhiều người ngưỡng mộ xung quanh anh nhưng liệu anh có được ở bên người mà anh chọn, người mà anh thích không. Liệu em có nghĩ đúng không?

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

Nếu thật là như vậy, nếu ca mỗ không thành công thì rõ ràng HN em là hồng nhan bạc mệnh, còn anh là người đã mất đi tình yêu của riêng mình cho dù anh có nhiều người theo đuổi, như thế có thể gọi là chỉ có cái ảo, mà không có cái thực không anh. Liệu chuyện này có xảy ra không, em không muốn như thế đâu. Em thường nói em thích một chàng trai mạnh mẽ, em thích thế vì đó là chỗ dựa cho em, vì chỉ có người đó mới “không chế” được một đứa bướng bỉnh như em. Anh M đã không biết rằng điểm không thích nhất ở anh là chỗ anh được nhiều người thích, hihi, em hay ghen lắm, bề ngoài em tỏ ra chấp nhận có nhiều người theo đuổi anh nhưng thật ra em không thích thế đâu.

Anh à, nếu có chuyện gì xảy ra với em, hãy chọn một người khác yêu anh hơn em nhé, như thế anh sẽ quên được em, còn nếu kém thì sẽ chẳng quên đâu. Em biết trong thời gian qua, anh đã rất cố gắng để chiếm được lòng tin và tình cảm của em. Còn em thì chỉ biết nhận mail của anh, nghe những bài hát đó, nghe giọng của anh, còn đâu em cũng chưa làm được gì cho anh. Nhưng dù sao em cũng đã cho anh biết cảm

giác của tình yêu là như thế nào, phải không anh?

Đợi em, được không anh ... ”

Chap 18: Ngôi sao hiểu lòng tôi

Ngày em bước vào cuộc chiến sinh tử cũng là ngày thi của tôi. Ngày hôm ấy, tôi chẳng có tâm trạng để làm bài. Cố gắng làm nhanh hết sức có thể, tôi nộp bài và chạy vội về nhà. Tôi mở máy và chờ đợi email từ ba của em. Em hứa với tôi là sẽ nhờ ba thông báo kết quả ca mổ cho tôi.

Hôm nay trời lại mưa. Cơn mưa không to bằng hôm tôi biết em bị bệnh, nhưng cũng đủ để át mọi ồn ào của sinh hoạt hàng ngày. Chợt nghe lòng ngun ngút buồn... Một thứ cảm giác lạnh lẽo dâng trào và lan tỏa. Mưa thường mang đến cho người ta cảm giác cô đơn, nhưng hôm nay mưa còn mang bao yêu thương em gửi cùng. Từng giọt mưa là từng giọt nước mắt, từng giọt hy vọng, là từng giọt đợi chờ em dành cho tôi...

Tôi ngồi, hai tay chống cằm, đôi mắt không rời hộp thư đến. Lại là cảm giác mỗi một khi phải chờ đợi. Sao tôi ghét cảm giác này đến vậy. Không thể chịu đựng hơn, tôi đeo tai nghe và thả hồn mình vào giai điệu Far Away ...

That I love you

I have loved you all along

And I miss you

Been far away for far too long

I keep dreaming you'll be with me

And you'll never go

Stop breathing if

I don't see you anymore

On my knees, I'll ask for one

Last chance for one last dance

Cause with you, I'd withstand

All of hell to hold your hand

I'd give it all

I'd give for us

Give anything but I won't give up

'Cause you know,

You know, you know

That I love you

I have loved you all along

And I miss you

Been far away for far too long

.....
Nàng: cóc cóc cóc

Tôi: là emmmmmmm. Tôi hét lên

Nàng: em sống rồi anh à

Tôi chẳng biết nói gì. Tôi không buồn mà tại sao hai hàng nước mắt cứ chảy mãi. Đó có phải là những giọt nước mắt của hạnh phúc!? Tôi đã chờ điều này quá lâu rồi

Nàng: anh đâu rồi? Anh không vui à?

Nàng: em cũng không ngờ kết quả lại mãi mãi thế này

Nàng: công lớn của anh đó

Nàng: CHỤTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTT

Nàng: haha. Vậy còn muốn gì nữa?

Nàng: lại được voi đòi tiên hả?

Nàng: ghê gớm quá đây. Đồ dê xồm

Nàng: hồi phục em sẽ về Việt Nam

Nàng: không thêm :lè lười:

Nàng: dám trêu em!!! Cho chết nàyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy

“ Con trai của ta,

Ta nợ con một lời cảm ơn vì tất cả những gì con làm cho con gái ta, vì cả những tình cảm tốt đẹp mà con dành cho nó. Từ khi quen con, nó yêu đời hơn và nhìn cuộc sống tích cực hơn. Trước đó nó ủ rũ, vô hồn và chẳng thiết tha với thứ gì. Nhìn đôi mắt buồn vô tận của nó, ta thấy lòng đau nhói. Tất cả là lỗi của ta. Trong một lần cãi nhau khi nó còn nhỏ, mẹ nó đã bế nó chạy ra taxi để đến sân bay. Nhưng do đường trơn, vợ ta chẳng may tuột tay làm nó rơi xuống đất. Nó chỉ bị ngã đi, nhưng do chủ quan ta đã không để bác sĩ kiểm tra kĩ hơn. Có lẽ tim của nó ít nhiều bị ảnh hưởng bởi lần ngã này. Ta nguyện làm tất cả những gì có thể để chuộc lại sai lầm đó, nhưng quả thật ông trời đã quá nghiệt ngã.

30

lặng ngồi một mình và tâm sự với con Tun. Con Tun ngoan lắm. Nó giương đôi mắt nhìn, lâu lâu khẽ rung đôi tai ra vẻ rất hiểu chuyện. Mỗi lần thấy con gái ta khóc, nó lại lấy chân khẽ khều khều và dụi đầu vào lòng an ủi.

... Nhưng, con gái ta không phải là người chiến thắng, con trai ạ ...

Khi viết cho con những dòng này, ta đã không còn nước mắt để khóc. Bây giờ ta không có quyền làm như vậy vì ta còn phải làm chỗ dựa ẹ của nó. Vợ ta đã suy sụp quá nhiều rồi.

Đừng liên lạc với ta vì bây giờ ta không thể chịu đựng hơn. Hãy mạnh mẽ bước đi tiếp và sống sao cho xứng đáng là người đàn ông mà con gái ta đã từng yêu...

Đây là tấm ảnh của nó, cũng là điều cuối cùng ta có thể làm cho con”.

Mắt tôi nhòa dần. Tôi đã chuẩn bị tinh thần cho điều này xảy ra mà sao tim tôi lại nghẹn lại thế này. Đồ vật xuống giường, tôi òa lên như một đứa trẻ. “Tại sao ông trời lại cướp đi người con gái mà con yêu thương nhất? Cô ấy có tội tình gì ... ?” Tôi ước tất cả chỉ là một cơn ác mộng để khi tỉnh dậy mọi thứ như chưa từng xảy ra... Ngoài trời, mưa càng lúc càng to ...

Xin lỗi đã làm các bạn buồn. Đó thực sự là thời điểm khó khăn nhất tôi từng trải qua. Vì đời không phải là mơ ...

PART II: NGƯỜI LẠ

Chap 0: Đôi lời

Các bạn !

Mình muốn viết vài dòng trước khi tiếp phần II.

Đây là tự truyện mình viết bằng cả tất cả những gì mình đang có, nên sẽ nặng về cảm xúc, thậm chí đôi chỗ rất ủy mị. Mình không muốn phủ nhận điều này vì những thứ đó là tâm tư, tình cảm thật của mình khi câu chuyện xảy ra. Thà mình được sống thật với con người mình để ăn gạch đá, còn hơn cố tạo ra vỏ bọc mạnh mẽ để mà mệt mỏi.

Mình thấy những ai “chịu khó” đọc truyện của mình là những người có duyên với mình. Bởi vì văn phong của mình hơi chững chạc và chần chu [mình thấy thế], cộng thêm phần đầu có hơi hướng Hàn Xêng mùi mẫn, nên sẽ kén người đọc. Nhất là những bạn đang nhìn cuộc đời một cách tươi đẹp, sẽ không muốn đọc mấy cái truyện ảm đạm như truyện mình đang viết. Không sao... ảm đạm ban đầu nhưng biết đâu đấy sau này nó lại khác ...

Tự truyện thì cũng cần chỗ thêm chỗ bớt để xâu chuỗi mọi việc và đôi khi là đẩy kịch tính lên cao trào. Nhưng các bạn yên tâm, mình là dân kỹ thuật, mình thích cái gì xảy ra cũng phải theo logic, nên mình sẽ làm cho câu chuyện hợp lý nhất có thể. Đặc biệt, cốt truyện sẽ vẫn được giữ nguyên.

Mình học văn cũng chẳng giỏi giang, vốn từ thì không đa dạng [nhiều khi không tìm được từ lột tả hết ý cần nói, khổ sở vô cùng], đi làm từ sáng đến tối mới về, cộng thêm [cái này quan trọng nhất] phải hòa mình vào nhân vật, nên viết một chương sẽ mất thời gian, đôi khi là hơi ngắn, mong các bạn thông cảm. Mỗi ngày mình sẽ đăng 1 chương. Nếu hôm nay không có, mai mình sẽ đăng 2, hứa luôn.

Truyện mình viết tình tiết sẽ nhanh chứ không chi tiết từng li từng tí. Bạn nào muốn hiểu rõ thêm phần nào, để lại ment, mình sẽ giải thích kĩ hơn trong một chương khác nếu có thể. À, các bạn cũng đừng hỏi mình HN của mình giờ thế nào, mình sẽ không trả lời. Thứ nhất là mất tính bất ngờ, thứ hai là mình không thích.

Mình rất trân trọng những lời động viên, chia sẻ thật lòng của các bạn. Chúng tạo động lực để mình quyết tâm hoàn thành tâm nguyện này. Một lần nữa, cảm ơn các bạn (rất)^n [n=vô cùng] nhiều.

Phần I chỉ là sự bắt đầu... truyện còn rất dài...

Chap 1: Cuộc sống mới

Vậy là đã 7 tháng kể từ ngày nhận thư của ba em, cũng chừng đó thời gian tôi không có cơ hội thấy cái nick thân thương sáng lên. Sao tôi nhớ em thế này. Nhớ đến quận lòng. Cầm tấm ảnh của em trên tay, mọi cảm xúc lại tràn về ... ngọt ngào và tinh khiết.

Quay trở lại hôm khi nghe tin không vui. Ngày hôm sau đi học, lòng buồn không tả. Cảm giác vừa mất đi một thứ gì đó rất thiêng liêng thật chẳng dễ chịu. Hôm trước cũng có khóc nhưng tôi không ngờ hôm nay nó lại thấm hại đến thế này. Mắt sưng lên và vẫn còn đỏ hoe. Nhìn vào gương tôi chẳng nhận ra mình nữa, nhìn phờ phạc, thiếu sức sống. Nói thật, tôi cũng chẳng thèm quan tâm ai đó nghĩ gì về tôi lúc đấy. Khóc thì mắt đỏ, có thể thôi.

Nhưng, tội bạn của tôi không nghĩ vậy. Tội nó thấy tôi khóc là một chuyện động trời, vì vốn dĩ tôi là một người ít bày tỏ cảm xúc. Tội nó hỏi thăm trong khi tôi cứ gục mặt xuống bàn chẳng buồn trả lời. Hồi tôi đi học, vẫn còn chuyện chuyển thư trong lớp. Đang ngồi ngó lơ đằng lên bảng, con nhỏ ngồi cạnh khều khều “ê M! Có thư của con L”. Con L là nhỏ bạn thân nhất của tôi. Thấy tôi hôm nay buồn, nhỏ viết “có chuyện gì vậy mày”. Đọc xong, tôi ngẩng lên nhìn nó lắc đầu. Không nản chí, nhỏ lại viết tiếp “có gì buồn, kể nghe đi”. Tôi lại lắc đầu. Thấy tôi có vẻ không ổn, nhỏ tiếp “làm gì mắt sưng vậy? Mới nhân giấy báo Si-đa hả?”. Đọc đến đây dù buồn mấy tôi cũng không nhịn được cười. Cô Nguyệt dạy Địa thấy tôi tự nhiên cười rữ cả lên liền gọi tôi đứng dậy hỏi:

–“Nãy giờ cô nói gì, M?”

–“Dạ thưa cô, con...” tôi lí nhí trả lời

–“Hôm nay con làm sao thế? Để cô nói mẹ con”

–“Thôi cô ...” Tôi nài nỉ

–“Con ngồi xuống đi”.

Tôi xưng con với hầu như thầy cô trong trường, vì mẹ tôi dạy trong đó. Vì yêu quý Mẹ, nên mọi người cũng thương lây tôi. Số tôi sướng là vậy. Vì nhỏ bạn thân, tôi bị mắng oan. Tôi dứ dứ nắm đấm về phía mặt nó. Con nhỏ chỉ lè lưỡi cười. Nhiều lần muốn cầm ơn nó về những thứ mà nó làm, nhưng chưa bao giờ tôi mở lòng được. Thôi kệ, chắc nó cũng biết tôi nghĩ gì về nó.

Kể thêm một chút. Mẹ tôi dạy Văn trong trường, dạy giỏi, là người tình cảm, nhưng rất cương trực, nên được rất nhiều người nể quý. Bác Diệp trong cùng tổ văn với mẹ tôi. Tôi hiếm thấy ai quý mẹ tôi như bác. Cho nên cái chuyện bác thương lây tôi là chuyện hiển nhiên như trời vắn cao và đất vắn dày. Có lần, bắt đầu tiết mới, bác từ tốn “Không hiểu lớp này thế nào, chứ cô thấy có nhiều lớp cứ lấy tên bố mẹ nhau ra gọi. Cô không thích chút nào cả”. Bác vừa kết thúc, cả lớp quay lại chỉ tay về phía tôi đồng thanh “Đây cô”. Bác hỏi tại sao, thằng Khánh đứng dậy trả lời “Thằng này lớp trưởng nó cầm danh sách lớp, nên nó đầu têu hết”. Cả lớp cười ầm ĩ. Buồn cười lắm, nhưng tôi giả bộ ngó lơ đi chỗ khác. Ngượng quá bác xoa xoa tay, chữa cháy “các em trật tự, chúng ta bắt đầu tiết học mới. Xem như cô chưa nói gì”. Tôi thấy bác quay mặt đi, cố giấu nụ cười.

Nói thêm một chút về Mẹ tôi. Mẹ tôi dạy Văn có tiếng trong tỉnh, học sinh thi khối C và D đến học thêm như nê. Tôi sẽ dành một chương để kể về Mẹ, người quan trọng nhất đối với tôi. Tôi đã viết. Sẽ đăng cho các bạn đọc sau. Các bạn đọc sẽ hiểu tại sao tôi ảnh hưởng bởi mẹ tôi nhiều. Các bạn biết rồi, học thêm Văn thì toàn con gái. Vì rất yêu tôi [tôi là niềm tự hào của Mẹ], nên bà cũng hay kể về tôi trên lớp. Cũng chẳng nói quá gì đâu, có sao nói thế, nhưng nói thật là tôi cũng không thích cái kiểu đó lắm. Nghe như PR. Tôi muốn cũng đâu có làm gì được, nên đành “nhắm mắt dăng chân” vậy thôi. Được cái, các em nữ nghe kể thì sướng, tí hết cả mắt lên, phần vì ngưỡng mộ, phần vì ... yêu thật :so good:, nên mỗi lần thấy em nào là mặt tôi lại ngửa lên trời. Cũng hơi mỗi cổ thật, nhưng mà thích. Cái cảm giác nhìn một đám gái xong rồi quay mặt đi, trong khi các em thì xì xào về mình, nó lạ lắm. Nó ... thế nào ấy, rất khó tả. Vừa lằng lằng, vừa thích, vừa hơi lo [biết đâu tội nó đang chỉ trở bảo tôi chưa “đóng cửa sổ” thì sao]. Nhưng nói chung là phê, phê lòi mắt.

Tôi khoe thế để chọc tức các bạn chứ cũng chẳng có ý gì đâu. À quên, tôi đã kể cho các bạn là tôi hay bị hoang tưởng chưa nhỉ? Chưa à? Thôi để kể sau.

Quay trở lại câu chuyện của mình. 5 tháng đầu xa em là 5 tháng tôi buồn khôn tả. Tấm ảnh ba em gửi tôi đã in ra và để trong ví. Mỗi lần nhớ em, tôi lại lôi ra xem và thở dài thườn thượt. Mỗi lần định chìm đắm lại trong quá khứ thì tôi lại nhớ đến lời hứa với ba em “tôi sẽ mạnh mẽ bước đi tiếp”. Điều đó khiến tôi chông chênh. “Rồi anh sẽ gặp em phải không? Em nợ anh nhiều thế, kiếp sau anh sẽ đòi sạch ...”.

Hai tháng sau khoảng thời gian khó khăn, tôi đã tươi tỉnh lên nhiều dù rằng đôi khi vẫn nhớ em vô hạn. Tôi phải đi tiếp thôi, nếu không em biết được sẽ buồn lắm. Và tôi thì lại chẳng bao giờ muốn em buồn vì tôi cả. Tôi muốn mỗi lần em nhớ đến tôi là nhờ đến một chàng trai mạnh mẽ, giàu ý chí chứ không phải suốt ngày ủ dột, rầu rĩ.

Một ngày đang ngồi đọc sách, tôi nhận được điện thoại từ một người lạ. Số máy không phải từ Việt Nam. Vì điện thoại rề nên tôi chỉ biết đó là giọng con gái.

-A lô.

-A ... lô. Bên kia trả lời. Giọng hơi khó nghe, và bị ngắt quãng.

-Ai đấy ạ?

-Anh ... nói ... câu nữa đi.

-Ai đấy?

-Tút tut tut...

Chap 2: Ấn tượng con gái

Trong ngày tập trung đầu năm lớp 12, sau khi biết cô giáo chủ nhiệm, lịch khai giảng và thời khóa biểu, thằng Duy hăng giọng:

-"Tụi bay! Đi xem năm nay mấy em nhỏ thế nào?"

-"Gái hả", thằng Long hỏi.

-"Chẳng lẽ trai. Bắn hả mày?", thằng Duy nhìn thằng Long với ánh mắt e dè.

-"Đấy là anh hỏi thế. Chứ anh biết thừa", thằng Long ngó lơ, đánh trống lảng.

-"Đi nào", thằng Duy phẩy tay.

Cả đám hưởng ứng, ào ra như chuẩn bị đi đánh trận:

-"Đi tụi bay!"

Thằng Khánh quay sang hỏi tôi:

-"Đi không M?"

-"Ngại quá mày! Tự nhiên đi khơi khơi vậy thôi à?"

Tôi nói mà mặt rầu rầu, một phần mang cảm giác tội lỗi, một phần vì cũng ngại, nhưng trong lòng thì hồi hộp gần chết. Tôi nhủ trong bụng "Khánh ơi! Năn nỉ tao đi!". Thật ra, tôi phải giả bộ làm cao, tại dù gì tôi cũng là lớp trưởng và cán bộ đoàn trường. Thêm nữa mẹ tôi dạy trong trường. Tôi không thể lau nhau như đám bạn của tôi được. Thích nhưng cũng phải giả bộ là không thích và phải lạnh lùng. Để sau này nếu có đồng ý thì cũng có cái cớ là "Tại vì tụi mày khích dữ quá ! Nên tao nể". Khánh nheo mắt:

-"Ngắm thôi! Chứ có ai bảo mày lao đến ôm tụi nó đâu."

-"Ngắm cũng không được! Ngắm là nhìn trộm", tôi lắc đầu, giọng thất vọng về một thế hệ.

Tôi phân bua với nó một lúc về sự đàng hoàng và nhân cách của đàn ông. Nó cười đều:

-"Đm ông! Ông cứ ngồi đó mà mài cái sự đàng hoàng của ông ra ăn đi nhé. Thích bm mà cứ giả bộ. Tao đi đây".

-"Ê ê! Thôi được rồi! Tại mày năn nỉ quá đấy, với lại chắc mẹ tao cũng chưa ra" – hồi đó mẹ tôi chủ nhiệm lớp 10 Văn.

Cả đám lão nháo bá vai bá cổ kéo nhau xuống sân trường. Thấy em nào xinh là hò nhau dừng lại, khoan tay trước ngực, nhìn chăm chăm, gật gù đầu xem chừng ưng ý lắm. Thấy một lũ con trai đứng nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống, nhiều em xấu hổ bỏ chạy. Nhưng cũng có những em gan lì, mà bước tiếp. Cảnh tượng như thể người mẫu đang đi catwalk trước mặt báo giới. Những em như vậy, thằng Tùng chạy đến gần 1m, nhắm mắt, đưa mũi hít hít, sau cùng là quay lại phía chúng tôi đang đứng, thốt lên “thơm thế”. Cả đám cười bỏ lăn bỏ càng. Em kia nghe đến đó không chạy cũng hơi phí...

Được một lúc, thằng Duy thốt:

-“Trời! Sao năm nay các em môn mơn vậy nè”.

Thằng Nam chẹp miệng:

-“Công nhận”.

Thằng Dương đế thêm:

-“Thế này làm sao mà học được. Các em ơi! Anh đến đây”.

Cứ thế một đám vừa đứng, vừa ngắm, vừa bình luận, vừa xuýt xoa. Còn tôi đứng nhìn mấy em gái, vừa nghe tụi bạn xôn xao, chỉ cười. Tôi nhủ trong bụng “Năm nay con gái khá thật”...

Trường tôi lập đội tuyển học sinh giỏi các khối khá sớm. Đầu năm vào chỉ chừng 1-2 tuần sau là đội tuyển bắt đầu học. Thường là học vào thứ 7, còn thứ 3 và 5 là học chuyên đề. Tôi nhớ hôm đó học đội tuyển, tôi và mẹ đi chung xe. Tôi chủ động cầm chìa khóa xe để lúc về còn lấy xe ra. Giờ ra chơi, mấy thằng trong đội tuyển rủ nhau đi uống nước ở gần trường. Tôi bảo tụi nó đi trước, tôi có xe máy tôi sẽ ra sau, vì lúc đó tôi đang làm dở bài. Tụi nó đi chừng được 5ph thì tôi cũng bắt đầu đi. Vì học đội tuyển ít học sinh, nên chỉ có cổng nhỏ mở. Cái cổng đúng nghĩa nhỏ, chỉ rộng hơn chiếc xe máy chút xíu. Tôi lên xe phóng nhanh ra cổng cứ đinh ninh là giờ này chẳng có ma nào vào. Bỗng két, một cô bé ngã lăn ra, miệng xuýt xoa, sau đó lồm cồm bò dậy. Đang định xin lỗi thì tôi nghe tiếng.

-“Anh kia! Anh làm ngã bạn em mà không xin lỗi à”. Bạn cô bé nhìn mặt tôi, héch héch.

-“Thích”. Tôi lườm lại.

-“Tao không sao đâu”. Cô bé nhìn bạn.

Giờ tôi mới để ý kĩ khuôn mặt của cô bé mới đứng dậy. Một gương mặt xinh xắn, nếu không muốn nói là đẹp. Tôi dùng từ đẹp chứ không phải xinh để miêu tả về cô gái này. Theo tôi, đẹp và xinh là hai tính từ được dùng để nói về vẻ bề ngoài của con người, đặc biệt là phụ nữ. Xinh thường đi kèm với duyên. Còn đẹp để chỉ một nhan sắc hoàn hảo, hơn xinh một bậc. Trong tất cả những người con gái mà tôi gặp ngoài đời, cô bé đó là người duy nhất tôi dùng từ đẹp. Vẻ đẹp rất mặn mà. Thật lòng, tôi là người chấm điểm con gái hơi bị gắt.

Điều đầu tiên tôi quan sát được thì em là một cô gái cao ráo, da trắng ngần, mũi dọc dừa và cái miệng nhỏ nhắn, rất duyên. “Đúng là mỹ nữ”, tôi nghĩ. Cô bé cột tóc đằng sau, nhưng tôi vẫn kịp nhìn đó là một mái tóc dài rất nữ tính. Tôi thích con gái tóc dài, muốn đời vẫn thế !!!

-“Ê! Học lớp nào?” Tôi nói với giọng phớt đời

-“Biết làm gì?” Bạn cô bé nguyền tôi một cái rồi kéo tay cô bé chạy vào trong lớp.

Lúc đi ngang, tôi thấy cô bé mặt nhăn nhăn, chắc vẫn còn đau. Chẳng hiểu sao lúc đó tôi không mở lời xin lỗi được. Tôi cũng không thèm để ý. Khi hai cô bé đi khỏi là lúc tôi phóng xe ra chỗ đám bạn.

3. Chương 3

Chap 3: Hoài Anh

Đầu năm, Ban chấp hành Đoàn trường tổ chức đại hội đoàn trường để bầu ban cán sự cho năm tới. Những thành viên của năm cũ có nhiệm vụ tổ chức. Tôi là phó bí thư, được cô phụ trách giao nhiệm vụ tìm 5 người con gái. Sau đó cô phụ trách sẽ phỏng vấn để tìm ra người dẫn chương trình. Nhờ bạn bè tôi tìm 4 người, 2 lớp 11, 2 lớp 12, không khó khăn gì mấy. Người cuối cùng phải học lớp 10, nên khó khăn hơn nhiều. Giờ mà đi từng lớp xem mặt mấy em gái thì chắc chết. Hoạt động trong đoàn trường là vậy nhưng tôi chủ yếu phụ trách bên mảng thể thao, do đó không phải tiếp xúc nhiều. Vì thế, cái tính ngại gái của tôi không giảm đi miếng nào.

Đang chẳng biết phải làm thế nào, một ku lớp 10 vỗ lên vai tôi.

-“Anh phải tìm MC cho chương trình sắp tới à?”

-“À ừ”, tôi quay lại trả lời.

-“Lớp em có bạn kia dễ thương lắm, để em gọi bạn ấy cho nhé”, thằng ku giọng phấn khởi.

-“Thế thì tốt quá. Em giúp anh với”, tôi như mở cờ trong bụng

-...

-“Em bảo BCH trường mời nhé”, tôi nói với theo.

-“Vâng, em biết rồi”.

Cu cậu chạy đi, tôi thở phào nhẹ nhõm. Lúc sau, có đứa nói tôi mới biết, do muốn được ứng cử vào BCH Đoàn trường nên thằng nhỏ lần la giúp tôi. Còn ai bảo nó thì tôi chịu. Chạy vào lớp được 5 phút, tôi thấy cu cậu chạy ra “tay không”. Thôi bm tôi rồi, tôi lo lắng.

-“Bạn ấy đâu em?”

-“Nó không chịu ra anh ơi. Nó bảo nó ngại”.

-“Em có bảo BCH Đoàn trường mời không?”

-“Có. Nhưng, nó giả điếc làm ngơ. Em chịu thôi”, cu cậu nói, giọng có vẻ thất vọng.

-“Lớp em kia hả?”, tôi chỉ tay vào lớp thằng nhỏ mới chạy vào.

-“Vâng.”

-“Bạn em tên gì?”

-“Hoài Anh anh ạ”, mặt nó lấm lét nhìn tôi như sợ rằng tôi sẽ không trả công cho nó.

-“Haha, đừng lo. Anh sẽ ứng cử em”.

-“Cảm ơn anh”, cu cậu cười tươi rói.

Tôi thấy nó cười mà lòng tôi héo lại. Giờ đến phiên tôi. Trời ơi sao tôi run thế này. Không không lại bắt tôi vào cái lớp lạ huơ lạ hoắc, rồi toàn tụi con nít lớp 10 nữa. Tụi nó mà trêu chọc tôi độn thổ mất. Đi chậm rãi và cố gắng tỏ ra oai phong lẫm liệt hết mức có thể, nhưng trong lòng tôi đang lo muốn chết. Nhích từng bước nặng trĩu, nhưng chậm mấy thì chậm tôi cũng phải đối mặt với sự thật phũ phàng. Đến rồi, nhìn lên bảng lớp. Trời! 10 Anh, truyền thống toàn con gái. Khi chỉ còn cách cửa lớp 2m, chân tôi rú hết cả lại, mắt bắt đầu hoa lên. Giờ mà có đứa con gái nào ra hù một cái chắc tôi sẽ ngất, ngất mạnh. Sao đời oái oăm thế này... Nói chuyện ở trên mạng tôi tự tin bao nhiêu thì ở ngoài đời gặp con gái tôi tự ti bấy nhiêu.

Tôi nhớ hồi mẫu giáo, có một nhỏ con gái khiến tôi ám ảnh đến hết cấp 1. Nhỏ đó tên Hà và được mệnh danh “trùm cuối chồi 2” - ở hồi đó tôi học lớp chồi 2. Nhà tôi chuyển từ bắc vào nam khi tôi 4 tuổi. Do ba mẹ đi làm, nên tôi buộc phải gửi mẫu giáo. Ngày đầu tiên, lấm la lấm lét chưa quen ai nên tôi chỉ ngồi thu lu một góc. Đến giờ ra chơi, cô giáo cầm hai rổ lớn đồ chơi đồ xuống sàn. Ai lấy được cái gì thì chơi cái đấy. Ràoooooowoooo một cái là cả đám nít quí bay vào giành khí thế, đúng là một cuộc hỗn chiến. Giờ nghĩ lại tôi thấy cũng hay hay. Vì hồi đó tranh giành đồ chơi nhiều, nên tôi tập gần như đủ các môn thể dục: chạy nhanh-khi bắt đầu xuất phát từ ghế, tạ giật-khi tranh giành, và chạy bền-khi bị một thằng to hơn rượt.

Lần đầu mới vào nhưng mà tôi cũng máu lắm, chạy đến giựt ngay được con robot to nhất. Do chưa quen ai, tôi ra góc ngồi chơi một mình. Nhỏ Hà lững thững bước tới gần tôi, chẳng nói chẳng rằng giựt luôn món đồ trên tay... Tôi ỨC LẮM, mắt long sòng sọc liền đưa 2 tay ra định giằng lại. Nhưng chưa kịp thì nhỏ Hà đã lấy móng tay cứa má tôi một cái, nhanh và gọn như phim kiếm hiệp. Đau thấu trời, tôi ngồi khóc rưng rức! Từ đó tôi sợ con gái, vì nghĩ rằng nhỏ nào cũng mạnh và nhanh như nhỏ Hà. Đối với tôi, con gái hồi ấy đáng sợ, mạnh mẽ, và là chỗ dựa vững chắc cho đám con trai tụi tôi. Lớn lên tôi mới biết, phụ nữ đa phần là yếu đuối và sống thiên về tình cảm...

-“E hèm”, tôi giả bộ ho.

Lớp đang ẦM ẦM thì im phăng phắc. Cả đám con nít nhìn tôi như một thằng dở hơi. Nhục nhã không thể tả.

-“Đây là lớp 10 Anh hả?”, tôi ra giọng đàn anh nhằm lấn át nỗi sợ trong lòng.

-“Anh không đọc được chữ trước cửa lớp à?”, một con bé cắc có.

-“Có hả?”, thôi bm rồi. Gặp tụi này chắc tôi tổn thọ mất.

-...

-“Em làm ơn cho anh hỏi bạn Hoài Anh ngồi ở đâu?”, tôi xuống giọng lịch sự với con bé trêu tôi.

-“Bạn ấy ngồi ở kia”, con nhỏ chỉ về cuối lớp và khúc khúc cười khi thấy mặt tôi gần như khóc.

Hướng mắt theo tay con nhỏ chỉ, tôi như rụng rời tay chân. Là cô bé hôm nọ tôi va phải. Ông trời thật biết đùa.... Nhưng, chẳng hiểu sao nhìn vào ánh mắt lúc đó của cô bé tôi lại cảm thấy an tâm. Một ánh mắt hiền hậu, trù mến như trấn an người khác. Tôi bước đến gần cô bé, và cất giọng:

-“Em làm MC cho chương trình đại hội đoàn trường sắp tới nhé”.

-“Em ngại lắm. Em không đi đâu”.

-“Giúp anh với”, tôi nài.

-“Thôi anh tìm người khác đi”.

Im lặng một lúc tôi tiếp.

-“Nếu em không đồng ý anh sẽ nhờ cô giáo chủ nhiệm của em vậy”.

-“Thôi anh”, cô bé lí nhí...

Nhìn mặt Hoài Anh lúc đó như van nài tôi. Bình thường chắc tôi đã xiêu lòng, vì người vừa xinh mà nói năng lại nhẹ nhàng thế kia cơ mà. Nhưng không hiểu sao khi đó tôi lại dứt khoát thế ...

Chap 4: Say nắng hay thích thật ?

Nhìn mặt Hoài Anh lúc đó như van nài tôi. Bình thường chắc tôi đã xiêu lòng, vì người vừa xinh mà nói năng lại nhẹ nhàng thế kia cơ mà. Nhưng không hiểu sao khi đó tôi lại dứt khoát thế ...

Tôi không nói thêm, quay mặt ra khỏi lớp và bước đi. Đi được một đoạn, tôi nghe tiếng bước chân rất nhẹ ở sau lưng. Tôi mỉm cười “khờ quá! Mới hù có chút mà đã xiêu lòng rồi”.

-“Đi theo anh”, tôi quay lại nhìn cô bé.

-“Dạ”

Tôi dẫn cô bé đến văn phòng đoàn. Vừa thấy tôi bước vào, cô phụ trách lên tiếng.

-“Để người đẹp ở đây cho cô. Em lên lớp đi.”

-“Vâng. Cô lo dùm em.”

-“Ồ đây ngoan nhé. Anh đi đây”, cô bé khẽ gật đầu.

Hoài Anh thuộc tuýp con gái hiền và ngoan. Nhà rất khá giả, được chiều từ bé chẳng phải động tay vào chuyện gì, nên cô bé có phần hơi vô tâm. Cô bé là hoa khôi trường tôi. Công bằng mà nói, em có một lý lịch quá hoàn hảo. Nhưng, đôi khi sự hoàn hảo sẽ khiến người khác có cảm giác không an toàn, vì lúc nào cũng sợ mất. Tôi không phủ nhận tôi rất có cảm tình, nhưng nói chuyện với cô bé tôi không được là chính mình, không có cảm giác mong chờ và bất ngờ vì những câu nói dí dỏm như nói chuyện với em, HN của tôi.

Ngày đó, tôi làm quen với Hoài Anh chỉ vì muốn tìm một người như em. Một người hiểu tôi, dám thẳng thắn phê bình, vui cùng, buồn cùng và có phần sâu sắc trong suy nghĩ. Ở cô bé tôi không thấy điều ấy. Nói chuyện ngoan quá nên nhiều khi hơi chán. Mặc dầu tôi biết Hoài Anh cũng thích tôi qua lời kể của anh trai cô bé, nhưng từ chính miệng của em thì chưa bao giờ. Mà ... tôi cũng chưa bao giờ nói thích ai trừ HN ...

Sau này tôi đi du học, Hoài Anh cũng sang cùng nước tôi chọn, nhưng chúng tôi gặp nhau ít lắm, tổng cộng chắc chỉ được 2-3 lần trong 4 năm. Tôi và cô bé thuộc về hai thế giới khác nhau, chắc vậy. Mọi rắc rối sau này sẽ xoay quanh cái rất có cảm tình của tôi dành cho em. Hãy dành nó cho những chương sau. Kết thúc chương này tôi muốn kể về kỉ niệm đẹp nhất giữa chúng tôi.

Mọi năm, cứ đến dịp Va-linh-tinh là trường tôi lại xôn xao với những phi vụ tặng quà kinh điển. Giờ ra chơi là khoảng thời gian mà hầu như tất cả các lớp sẽ đồng loạt đứng ngoài hành lang để xem “truyền hình trực tiếp” những cú “ép-phê kinh hoàng”. Năm đó tôi là người tặng duy nhất, lại là con cô giáo trong trường nên tính chất hình sự là “đặc biệt nghiêm trọng”. Tôi định cuối giờ gọi cô bé ra để tặng riêng cho kín đáo. Vì cả tôi và Hoài Anh đều là những người hay ngại, không thích thể hiện trước đám đông. Nhưng tính là vậy, còn xảy ra như thế nào thì do những thằng bạn md của tôi tính dùm...

Sáng sớm đạp xe đi mua sôcôla rồi chạy vội đến trường. Vội quá tôi cũng chẳng kịp gói. “Tặng như thế này thì nhục chết”, tôi nghĩ. Tôi lại chỗ nhỏ H, nhỏ bạn thân còn lại, và nhờ nó gói dùm. Tôi năn nỉ.

-“Em. Gói dùm anh.”

-“Mời gì?”, mặt con cơ hội chớp chớp

-“Ăn sánggggggggggg”. Con nhỏ cười tít cả mắt.

-“Ê! Gói kín kín chút. Tụi lớp mà thấy, tao chết”. Cẩn thận tôi còn dặn nó như vậy.

Nhưng con bạn trời đánh này nó không gói luôn, mà chờ đến giờ công dân mới gói. Con nhỏ ngồi cạnh thằng Tùng. Thấy con H lâu lâu cứ sột soạt, thằng quí lên tiếng.

-“Gói quà cho ai?”

-“Cho ai đâu...”, con H lo lắng.

Nhanh như chớp nó giật được cái thiệp mà tôi đã chuẩn bị từ tối qua. Mặt nhỏ H xám lét, trong khi mặt thằng cô hồn này thì như bắt được vàng. “Có chuyện vui rồi”, thằng cô hồn hí hửng.

Chuyện “vui” thật. Giờ ra chơi, do đã có trước kế hoạch, thằng Tùng cất cao giọng “Lên đường anh em oiiiiiii”. Đang ngồi lơ đãng, tôi bị 4 thằng lao đến, ôm chân ôm tay và... khiêng xuống lớp cô bé. Biết có chuyện chẳng lành tôi đỡ ngọt.

-“Ê ê! Đi ăn sáng không? Tao mời”.

-“Mời sau. Hôm nay không có hứng”.

-“Từ từ. Thế mấy anh thích gì? Em chiều”, tôi năn nỉ.

-“Hôm nay các anh muốn chú mày làm ngôi sao”

-“Bỏ tao ra. Tao không đùa”, tôi đạp chân tung tóe.

-“Không đùa mà được à”, mấy thằng khác lao lại ôm...

Lớp tôi ở tầng 4, lớp Hoài Anh ở tầng 2. Tụi nó khiêng tôi đến đâu là đám người ở đó la hét đến đấy. Thôi quả này xong thật rồi. Còn đâu danh dự của tôi nữa...

Thằng Tùng kiêm luôn nhiệm vụ dò đường và giải tán đám đông. Thằng cô hồn đi vào trong lớp, nhìn thấy cô bé đang ngồi đọc bài, nó khoát tay ra lệnh:

–“Các bạn trẻ! Ra ngoài.”

Nó giơ tay lên trời như một tổng tư lệnh thứ thiệt. Tất cả lớp cô bé như hiểu ý đồng thanh reo hò và lục đục kéo nhau ra ngoài, vui như trẻ hội. Vừa ra hết, cũng là lúc 4 thằng khốn nạn kia ném tôi cái phịch giữa lớp. Tụi nó ném tôi như ném một con lợn lên bàn mổ và chuẩn bị chọc tiết. Lúc đó nhục nhã, ê chề không để đâu cho hết...

Biết là cũng không thể rút, tôi đánh liều cầm gói quà trên tay thằng Tùng chạy vào chỗ Hoài Anh ngồi. Cả tôi và cô bé như chết lặng không biết nói gì. Tôi mở lời “Valentine vui vẻ”, để món quà xuống trước mặt cô bé, không chờ xem phản ứng thế nào và chạy ù ra ngoài. Bên ngoài, học sinh đứng đầy reo hò, phấn khích. Nhưng lúc đó tôi không phấn khích được, lòng tôi rầu chết mịa.

Lúc sau nghe kể lại, ở ngoài, tụi nó la quá trời la “Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi ...”, nhưng quả thật lúc đưa quà tai tôi ù hết cả lên, không hề nghe được gì...

Dù sao, đây cũng là một kỉ niệm rất đẹp mỗi khi tôi nghĩ về Hoài Anh...

Chap 5: Day dứt

Đang lang thang trên mạng. Tôi thấy có người nhảy vào nói chuyện, là Hân, bạn thân của HN. Lâu lắm rồi chúng tôi không nói chuyện, kể từ lúc cả tôi và Hân chờ tin từ em, HN của tôi.

Hân (H): anh khỏe không?

Tôi: anh cũng bình thường. Em thì sao?

H: em cũng giống anh

Tôi: hi

H: hi

Tôi: ...

H: ...

Tôi: lâu lắm rồi anh em mình không nói chuyện

H: vâng

Tôi: em và Nam dạo này thế nào?

H: cũng bình thường anh ạ

Tôi: hơn một năm rồi nhỉ ...

H: vâng... Anh vẫn còn nhớ bạn em à?

Tôi: ừm. Anh thấy mình mất đi một thứ gì đó thiêng liêng lắm

H: anh vẫn còn yêu nó?

Tôi: tại sao lại không?

Tôi: ...

H: ...

H: anh nói có thật lòng không?

Tôi: tại sao em hỏi vậy?

H:... vì em biết là anh mới tặng quà cho ai đấy ngày Valentine

Tôi: sao em biết

H: điều quan trọng không phải làm sao em biết. Cái em quan tâm là có đúng anh làm như vậy không?

Tôi: đúng thì sao mà không đúng thì sao? Tôi giả giọng.

H: đúng thì anh thật sự là một con người bạc bẽo và hời hợt, còn không thì anh là một kẻ nói dối

Tôi: em có quyền gì mà nói anh vậy. Tôi bắt đầu nổi cáu

H: bạn em chưa được bao lâu thì anh quen người khác. Anh quên lời hứa với bạn em như vậy à?

Tôi: anh...

H: em thất vọng về anh quá. Em ân hận khi giới thiệu bạn mình cho anh.

Tôi: ...

H: em có việc phải đi. Chào anh!

H is offline

Tôi chẳng thể giải thích được điều gì. Hân nói không sai, tôi là một kẻ thất hứa. Tôi dành tình cảm cho người khác khi em... chưa được bao lâu. Tại thời điểm nói chuyện với Hân, tôi nghĩ là tôi thích Hoài Anh. Nhưng, sau này tôi mới biết tình cảm lúc đó không giống tôi nghĩ. Tôi cô đơn, trống trải và đang cố gắng tìm một người để lấp chỗ trống mà em để lại. Sự có mặt của em khiến cuộc sống của tôi thay đổi quá nhiều...

...

Tôi nhớ cảm giác bồi hồi và chờ đợi mỗi khi nói chuyện cùng em.

Tôi nhớ cảm giác ấm áp khi được em quan tâm.

Tôi nhớ cảm giác dằn vò khi mình làm điều có lỗi khiến em giận.

Và tôi còn nhớ cái cảm giác “mình là người hạnh phúc nhất thế gian” khi ngập tràn trong tình yêu em gửi vào.

...

Tôi thêm những cảm giác đó và khao khát lại được ngụp lặn trong những ngọt ngào đó thêm một lần nữa... Tôi đã từng nghĩ Hoài Anh sẽ là người khiến tôi quên được em. Nhưng, tôi đã sai. Tôi chỉ đang cố gắng tìm hình bóng của em ở một người khác... Vì HN là HN và Hoài Anh là Hoài Anh. Tôi có lỗi với em và cả Hoài Anh. Càng cố quên chỉ càng thêm nhớ...

Nếu lúc khác tôi giải thích như thế, có thể Hân sẽ hiểu mà bớt giận tôi đi đôi chút. Nhưng, trong mắt Hân lúc đó tôi chẳng khác gì một thằng đa tình và đố kỵ. Có thể Hân nghĩ tôi tán bạn của Hân cũng bởi cái tính lẳng nhăng của tôi cũng nên. Tôi không muốn giải thích. Vì ngay cả bản thân cũng nghĩ tôi không đáng hoàng tại thời điểm đó, thì người khác nghĩ tôi như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Nói chuyện với Hân xong tôi buồn chẳng muốn làm gì. Buồn vì lời trách móc của Hân thì ít, mà buồn vì chính bản thân mình thì nhiều. Tôi ghét con gái dễ dãi với cảm xúc. Tình yêu với họ chỉ như một thứ tình cảm rẻ tiền, nếu không có người này thì sẽ có người khác. Họ thay người yêu như thay áo. Tôi chỉ không hiểu không có tình cảm thật thì người ta sẽ đối diện với nhau như thế nào. Thứ tình cảm gượng ép khó chịu lắm, cũng giống như không được sống thật với con người mình vậy. Buồn chẳng nói được buồn, vui cũng không biết thể hiện ra làm sao. Tôi ghét người dễ dãi, nhưng chính lúc đó tôi cảm thấy mình chẳng khác họ chút nào. Tôi dễ dàng dành tình cảm cho Hoài Anh. Tôi giận bản thân mình ghê gớm...

Ngay cả bây giờ, tôi cũng không biết là mình có sai hay không. Người dễ tính thì nói không sao, người khó tính sẽ nhìn tôi đầy ác cảm. Tôi sẽ nêu ra lời giải thích của tôi để các bạn tự phán xét.

Thứ nhất, em đã không còn cả hơn một năm. Chính em là người bảo tôi mạnh mẽ bước tiếp. Liệu rằng tôi có sai không khi tôi bước tiếp bằng một tình cảm khác !?

Thứ hai, nếu thứ tình cảm tôi dành cho Hoài Anh chỉ để lấp đầy khoảng trống em để lại thì có tính là tôi vẫn còn yêu em ?

Tôi không biết nữa. Tôi không muốn biện minh bằng bất cứ điều gì bởi tôi là một người rất khó tính trong chuyện tình cảm... Bản thân tôi yêu cầu một người con gái chung thủy và đàng hoàng thì trước tiên chính tôi phải làm được như thế. Tôi không thể yêu cầu bạn gái tôi phải như thế này phải như thế nọ trong khi bản thân tôi lại chẳng ra gì... Tôi nói phải không?

Giật mình... Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện với Hân. Tại sao hôm nay tự nhiên Hân lại nhảy vào nói chuyện với tôi khi cả năm nay chúng tôi không hề gặp nhau? Tôi không nghĩ Hân nói chuyện chỉ để trách tôi về Hoài Anh. Chắc chắn đằng sau đó có gì rất uẩn khúc ...

Chap 5: Day dứt

Đang lang thang trên mạng. Tôi thấy có người nhảy vào nói chuyện, là Hân, bạn thân của HN. Lâu lắm rồi chúng tôi không nói chuyện, kể từ lúc cả tôi và Hân chờ tin từ em, HN của tôi.

Hân (H): anh khỏe không?

Tôi: anh cũng bình thường. Em thì sao?

H: em cũng giống anh

Tôi: hì

H: hì

Tôi: ...

H: ...

Tôi: lâu lắm rồi anh em mình không nói chuyện

H: vâng

Tôi: em và Nam dạo này thế nào?

H: cũng bình thường anh ạ

Tôi: hơn một năm rồi nhỉ ...

H: vâng... Anh vẫn còn nhớ bạn em à?

Tôi: ừm. Anh thấy mình mất đi một thứ gì đó thiêng liêng lắm

H: anh vẫn còn yêu nó?

Tôi: tại sao lại không?

Tôi: ...

H: ...

H: anh nói có thật lòng không?

Tôi: tại sao em hỏi vậy?

H:... vì em biết là anh mới tặng quà cho ai đấy ngày Valentine

Tôi: sao em biết

H: điều quan trọng không phải làm sao em biết. Cái em quan tâm là có đúng anh làm như vậy không?

Tôi: đúng thì sao mà không đúng thì sao? Tôi giả giọng.

H: đúng thì anh thật sự là một con người bạc bẽo và hời hợt, còn không thì anh là một kẻ nói dối

Tôi: em có quyền gì mà nói anh vậy. Tôi bắt đầu nổi cáu

H: bạn em chưa được bao lâu thì anh quen người khác. Anh quên lời hứa với bạn em như vậy à?

Tôi: anh...

H: em thất vọng về anh quá. Em ân hận khi giới thiệu bạn mình cho anh.

Tôi: ...

H: em có việc phải đi. Chào anh!

H is offline

Tôi chẳng thể giải thích được điều gì. Hân nói không sai, tôi là một kẻ thất hứa. Tôi dành tình cảm cho người khác khi em... chưa được bao lâu. Tại thời điểm nói chuyện với Hân, tôi nghĩ là tôi thích Hoài Anh. Nhưng, sau này tôi mới biết tình cảm lúc đó không giống tôi nghĩ. Tôi cô đơn, trống trải và đang cố gắng tìm một người để lấp chỗ trống mà em để lại. Sự có mặt của em khiến cuộc sống của tôi thay đổi quá nhiều...

...

Tôi nhớ cảm giác bồi hồi và chờ đợi mỗi khi nói chuyện cùng em.

Tôi nhớ cảm giác ấm áp khi được em quan tâm.

Tôi nhớ cảm giác dằn vò khi mình làm điều có lỗi khiến em giận.

Và tôi còn nhớ cái cảm giác “mình là người hạnh phúc nhất thế gian” khi ngập tràn trong tình yêu em gửi vào.

...

Tôi thêm những cảm giác đó và khao khát lại được ngập lặn trong những ngọt ngào đó thêm một lần nữa... Tôi đã từng nghĩ Hoài Anh sẽ là người khiến tôi quên được em. Nhưng, tôi đã sai. Tôi chỉ đang cố gắng tìm hình bóng của em ở một người khác... Vì HN là HN và Hoài Anh là Hoài Anh. Tôi có lỗi với em và cả Hoài Anh. Càng cố quên chỉ càng thêm nhớ...

Nếu lúc khác tôi giải thích như thế, có thể Hân sẽ hiểu mà bớt giận tôi đi đôi chút. Nhưng, trong mắt Hân lúc đó tôi chẳng khác gì một thằng đa tình và đố kỵ. Có thể Hân nghĩ tôi tán bạn của Hân cũng bởi cái tính lằng nhằng của tôi cũng nên. Tôi không muốn giải thích. Vì ngay cả bản thân cũng nghĩ tôi không đáng hoàng tại thời điểm đó, thì người khác nghĩ tôi như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Nói chuyện với Hân xong tôi buồn chẳng muốn làm gì. Buồn vì lời trách móc của Hân thì ít, mà buồn vì chính bản thân mình thì nhiều. Tôi ghét con gái dễ dãi với cảm xúc. Tình yêu với họ chỉ như một thứ tình cảm rẻ tiền, nếu không có người này thì sẽ có người khác. Họ thay người yêu như thay áo. Tôi chỉ không hiểu không có tình cảm thật thì người ta sẽ đối diện với nhau như thế nào. Thứ tình cảm gượng ép khó chịu lắm, cũng giống như không được sống thật với con người mình vậy. Buồn chẳng nói được buồn, vui cũng không biết thể hiện ra làm sao. Tôi ghét người dễ dãi, nhưng chính lúc đó tôi cảm thấy mình chẳng khác họ chút nào. Tôi dễ dàng dành tình cảm cho Hoài Anh. Tôi giận bản thân mình ghê gớm...

Ngay cả bây giờ, tôi cũng không biết là mình có sai hay không. Người dễ tính thì nói không sao, người khó tính sẽ nhìn tôi đầy ác cảm. Tôi sẽ nêu ra lời giải thích của tôi để các bạn tự phán xét.

Thứ nhất, em đã không còn cả hơn một năm. Chính em là người bảo tôi mạnh mẽ bước tiếp. Liệu rằng tôi có sai không khi tôi bước tiếp bằng một tình cảm khác !?

Thứ hai, nếu thứ tình cảm tôi dành cho Hoài Anh chỉ để lấp đầy khoảng trống em để lại thì có tính là tôi vẫn còn yêu em ?

Tôi không biết nữa. Tôi không muốn biện minh bằng bất cứ điều gì bởi tôi là một người rất khó tính trong chuyện tình cảm... Bản thân tôi yêu cầu một người con gái chung thủy và đáng hoàng thì trước tiên chính tôi phải làm được như thế. Tôi không thể yêu cầu bạn gái tôi phải như thế này phải như thế nọ trong khi bản thân tôi lại chẳng ra gì... Tôi nói phải không?

Giật mình... Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện với Hân. Tại sao hôm nay tự nhiên Hân lại nhảy vào nói chuyện với tôi khi cả năm nay chúng tôi không hề gặp nhau? Tôi không nghĩ Hân nói chuyện chỉ để trách tôi về Hoài Anh. Chắc chắn đằng sau đó có gì rất uẩn khúc ...

Chap 6: Nick tôi bị hack.

Nhắm mắt, tôi lại nhớ về em...

Nàng: nếu chẳng may em biến thành cá thì anh sẽ làm gì?

Tôi: anh sẽ biến thành nước. Nước ôm lấy cá, tôi sến

Nàng: là mây?

Tôi: tất nhiên thành gió rồi. Gió đến kéo mây đi chơi chung

Nàng: sến quá. Là sắt?

Tôi: nam châm, hút sắt :mắt hấp háy:

Nàng: chỉ

Tôi: kim. Là se chỉ ố mấy kim mà luồn kim, ố mấy kim mà luồn kim

Nàng: :cười ngật nghêo: là phở

Tôi: là bò. Phở bò là ngon nhất rồi

Nàng: năng

Tôi: mưa.

Nàng: chim

Tôi: [chết m, hỏi khó thể. Hồi đó, tôi không biết là có con khác đối được con đó. Tôi tở đến mức tin sái cổ khi thằng bạn bảo: hôn nhau có con được cơ mà. Sau này mới biết sau đó hai người phải làm thêm cái gì mềm mại nữa thì mới có. Các bạn tin hay không thì tùy], thể chim nam hay chim nữ?

Nàng: chim nam :chớp chớp mắt:

Tôi: thôi chim nữ đi

Nàng: đẹp

Tôi: hỏi khó thể

Nàng: không trả lời được nghĩ chơi, thể cho nhanh

Tôi: là ...

Nàng: là gì?

Tôi: là ...

Nàng: nói nhanh

Nàng: 3...

Nàng: 2... [Chuyên trị cái kiểu đếm ngược này, rất ghét]

Tôi: là lồng chim...

Nàng: sao lại lồng chim?

Tôi: nhốt em vào không cho em bay đi lung tung chứ sao

Nàng: cứ bay

Tôi: cứ mà được à?

Nàng: lồng không đóng cửa thì bay thôi

Tôi: thể thì đóng

Nàng: cửa thường không giữ được chim xịn

Tôi: chim nào mà chả là chim. Vào nôi con nào chả như con nào. Nhốt vào thì bay ra bằng mắt à?

Nàng: để nhốt em, anh phải dùng cửa làm bằng trái tim anh ...

Tôi: đến giờ rồi. Sến quá! Lụt hết cả phòng rồi

Nàng: anh sến thì có. Nhiều khi nghe gai hết người :cười:

Tôi: nhưng mà cũng thích cơ

Nàng: thích sao không :lè lưỡi:

Tôi: haha. Đồ con nừa [lừa]

Nàng: đồ con nợn [lợn]

Nàng: ...

Tôi: ...

Nàng: anh à

Tôi: ừ, sao?

Nàng: anh... sẽ chờ em chứ ?

Tôi: có bao giờ anh chưa chờ em đâu

Nàng: mãi mãi chứ anh ?

Tôi: ừ ... mãi mãi

Nàng: ...

Tôi: lại sao nữa rồi ...

Nàng: giá mà ngay tại thời điểm này anh ở ngay đây ... để em có thể dựa đầu mình vào ...

Nàng: đó là điều ước duy nhất của em bây giờ đó anh ...

Nàng: anh phải thật mạnh mẽ để làm chỗ dựa cho em, được không anh ...

Nếu bạn là tôi, bạn sẽ có cảm thấy thế nào nếu như người mình thương đang rất cần mình mà mình lại chẳng thể làm được gì? Đã bao giờ bạn rơi vào trạng thái cảm thấy bất lực trong tuyệt vọng như tôi chưa? Đó là cảm giác tan nát và vụn vỡ ... một cảm giác khiến cho ngay cả những người mạnh mẽ và sắt đá nhất cũng phải gục ngã, bạn ạ...

Tôi hay chọc em, em cũng chả hiền lành gì. Nhưng tôi biết, một người con gái như em để nói chuyện như thế, chỉ có một mình tôi. Tôi kiêu hãnh và hạnh phúc về điều đó. Nhiều khi tôi thấy mình quá may mắn khi gặp được em. Đôi khi tôi thấy em trẻ con, nhí nhảnh, đôi khi lại sâu sắc, chừng chặc như một người trưởng thành. Dù là cái đôi khi nào thì tôi cũng đều yêu và trân trọng. Em sống thật và thẳng thắn, tuy rằng nhiều khi hơi đa sầu đa cảm. Tôi bị ấn tượng bởi mẫu con gái nữ tính như vậy.

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

Em từng kể với tôi hồi ở Việt Nam, em vô tình thấy một chú chó đang bị kéo xềnh xệch trên đường, em thương khóc mấy ngày... Em thương người, thương động vật, và chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ làm hại ai. Đó là

một cô gái rất nhân hậu. Trái tim của em làm từ yêu thương, nên em khao khát mang yêu thương tặng cho người khác.

Tại sao tôi lại xem nhân hậu là yếu tố quan trọng nhất của một người phụ nữ các bạn biết không? Thứ nhất, người nhân hậu sẽ không bao giờ muốn làm tổn thương người khác. Thứ hai, người nhân hậu luôn biết yêu thương con người và đặc biệt là con cái của mình. Nếu bạn có một cô bạn gái như thế, dù tính cách đôi khi có hơi nhàm chán, thì hãy giữ cô gái ấy thật chặt. Đó chính là người mẹ hoàn hảo cho những đứa con của bạn. Vì sao à? Bởi vì, nếu giả sử bạn và vợ bạn có mâu thuẫn có thể dẫn đến li hôn, thì cô ấy luôn là người tìm cách vun vén mọi thứ. Cô ấy sẽ nghĩ đến hạnh phúc của những đứa con trước khi nghĩ đến hạnh phúc của mình. Cô ấy không bao giờ muốn tình yêu lớn nhất đời của mình, những đứa con nhỏ dại, phải bị tổn thương đâu, bạn à ... Tôi nhìn thấy điều đó ở Mẹ, đứa bạn thân nhất và chính em ...

Đang lòng bùng trong những dòng suy nghĩ. Tôi nghe tiếng điện thoại reo...

-“A lô”

-“A lô”. Giọng con gái vang lên.

-“Ai đấy?”

-“Pass yahoo của anh là *** phải không?”

-“Cái gì? Sao biết?” Đây không phải là giọng của Hân.

-“Thông báo cho anh một tin buồn. Cái nick bé bỏng của anh đã bị hack.”

-“Không đùa đâu. Đùa như thế cũng không vui đâu”, tôi quát.

-“Không tin anh thử vào mà xem. Thế nhé. Bái bai”

-“Đứng lại !!! ”

-“Tút TUT TUT”

Tôi đặt mật khẩu là tên em, tên tôi, thêm một dãy số do chúng tôi tự qui ước. Khi quen, tôi và em dùng chung mật khẩu. Tôi không đổi nó trong một thời gian rất dài...

Tôi thắc mắc ghê gớm. Không biết ai vừa gọi cho tôi, mà còn biết cả mật khẩu của chúng tôi nữa? Tôi cố gắng đăng nhập vào cái nick của mình, nhưng mọi cố gắng đều vô ích. Tôi không thể tin vào những gì đang xảy ra. Mọi thứ xảy ra như một trò đùa... Tài khoản của tôi đã bị đổi mật khẩu. Là ai? Ai đã biết bí mật giữa chúng tôi? Có thể là Hân, người mà HN của tôi rất hay tâm sự. Nhưng, còn người vừa gọi cho tôi thì sao??? Chắc tôi phát điên mất...

BONUS...

Tình yêu bóng đá

Khi nhỏ, được đi đá bóng vào mỗi buổi chiều cùng đám bạn trong xóm là cả một phần thưởng hấp dẫn mẹ dành cho, mỗi khi tôi hoàn thành bài tập cho ngày mai. Vì phần thưởng đó mà có nhiều hôm tôi trốn bố mẹ không ngủ trưa chỉ để mau chóng làm cho xong. Nghĩ đến đám bạn lầy nhầy, hả hê cười tranh nhau quả bóng là động lực làm bài trong tôi được đẩy lên âm ỉ. Lần đầu tôi trốn, dẩy quờ quờ cái tay không thấy tôi đâu bố tôi bật dậy hoảng hốt. Tôi dám cá lúc đó ông suy diễn đến chuyện tôi bị bắt cóc cũng nên. Tôi nghe tiếng thất thanh:

-Thằng M đâu ?

Bằng âm lượng của còi một chiếc ô tô, ông làm tôi giật mình. May mà lúc đó lúc đó tôi nhanh trí cộng thêm việc ông chưa thấy, tôi mếu máo giọng buồn như Bác mắt:

-Con mới đi giải quyết nỗi buồn mà.

Có ai đời đi trách một người vì đi giải quyết nỗi buồn mà không ngủ trưa bao giờ. Bố tôi tin là điều dễ hiểu thôi. Nhớ lại chuyện đi giải quyết, có lần tôi lớp 1, vì nghe lời mẹ “làm gì cũng phải xin phép mới được làm”

. Trưa đó, tôi buồn quá mà mẹ thì đang ngủ say, tôi chẳng biết làm gì cả. Đến lúc không chịu được nữa, tôi mới lay mẹ dậy:

-Mẹ cho con đi ...

-Đi đâu vào giờ này ?

-Đi ấy ấy.

Ngó tôi cùng điệu bộ nhăn nhó, bà giục trong hốt hoảng:

-Nhanh lên ! Đi vệ sinh mà cũng phải xin phép là sao? Giọng mẹ tôi hờn trách ghê lắm chắc tôi vừa phá giấc ngủ của bà với một lí do hết sức

Tại mẹ dặn tôi phải xin phép chứ bộ. Có phải lỗi của tôi đâu. Sau lần ấy tôi rút ra được bài học xương máu “Dù đang làm gì, nếu mà buồn là cứ thoải mái, không cần phải chờ đợi làm gì cho nó khổ người ra”.

Quay lại vấn đề đá bóng . Hồi ấy, đối với tụi tôi là cả một kỉ niệm thật đẹp. Tôi yêu bóng đá vì nó là một môn thể thao lành mạnh, giúp tôi khỏe khoắn. Hơn hết bóng đá là cả một khoảng thơ ấu đầy màu sắc. Vui khi thắng. Buồn khi thua nhưng sau đó lại toe toét ngay. Và cả đánh nhau khi bên kia chơi xấu nữa. Sẹo tay chân tôi do ngã xe thì ít mà do bóng đá thì nhiều.

Thích đá bóng nên tôi thích lây sang xem bóng đá. Tôi yêu Brazil vì vũ điệu Samba trên sân cỏ. Yêu Manchester United vì mùa giải năm 1998-1999 với cú ăn ba lịch sử. Nhưng hồi đó, tôi có một tình yêu lớn hơn cả thấy. Tôi yêu đội tuyển Việt Nam bằng phần lớn trong trái tim, phần còn lại tôi dành cho hai đội bóng kia, gia đình, và một xíu cho cô bạn nhỏ xinh xinh hồi cấp 1.

Để tôi nói về Brazil và MU của tôi trước đã...

Tôi yêu Brazil vì ...

Tôi yêu Brazil vì lối đá hoa mỹ làm mê hồn người hâm mộ.

Tôi yêu Brazil vì phòng thủ là một từ không bao giờ có trong từ điển của họ.

Tôi yêu Brazil vì mỗi cầu thủ của họ đều là một nghệ sĩ thực thụ trên sân cỏ.

Tôi yêu Brazil vì Rô béo, vì cái cách anh tả xung hữu đột xuyên nát cả hàng phòng thủ của đối phương rồi ghi một bàn thắng dễ dàng đến thế nào. Nhìn ánh mắt bất lực của hậu vệ lúc ấy, tôi sung sướng vô cùng.

Tôi yêu Brazil vì Rivaldo với những cú lật bàn đèn siêu hạng - sau này chúng tôi hay gọi đùa là “lật bàn thờ” .

Tôi yêu Brazil vì Denilson, vì mỗi khi anh có bóng là hậu vệ đối phương phải quay cuồng vì anh.

Tôi yêu Brazil ở bất cứ thời điểm nào họ cũng đều có tài năng kiệt xuất cả.

Tôi còn yêu Brazil bởi vì nữ cổ động viên bốc lửa của họ - đùa thôi.

Nhưng tôi cực ghét Kaka, vì tụi con gái thích ổng chỉ vì ổng đẹp trai – đá bóng thì cần gì đẹp trai, rất vô duyên.

Tôi yêu Quỷ Đỏ bởi vì ...

Tôi yêu MU vì người thuyền trưởng vĩ đại. Thử hỏi rằng có huấn luyện viên nào giàu tài năng, giàu đam mê và nhiệt huyết như ông ?

Tôi yêu MU vì lứa tài năng của Ryan Giggs, Paul Scholes, Beckham, Nicky Butt và anh em nhà Neville. Một thế hệ vàng mang đến biết bao nhiêu danh hiệu cùng với nỗi khiếp sợ mang tên Quỷ Đỏ thời kì ấy.

Tôi thêm yêu Quỷ Đỏ vì cá tính của Roy Keane và Rooney. Cả hai cùng có chung một bầu nhiệt huyết vô tận và một cái đầu bốc lửa trên sân. Không bao giờ chấp nhận thất bại. Không bao giờ ngừng chiến đấu. Không bao giờ ngừng hy vọng. Họ luôn chiến đấu với tất cả khả năng. Nhưng nhìn họ chạy và thi đấu, tôi biết họ con mang trên lưng niềm tin của cả đội và cả những người yêu Quỷ Đỏ nữa.

Tôi còn yêu MU bởi vì tinh thần chiến đấu của toàn đội cùng với lối phối hợp đa dạng đẹp mắt.

Nhưng, tôi lại ghét Beckham cùng với lí do của Kaka. Cứ đẹp trai mà đá bóng là tôi ghét hết. Đẹp trai thì về làm tài tử chứ đi đá bóng chi. Sự căm ghét càng có cơ sở khi một lần xem MU đá ở quán café. Lúc tranh bóng ổng ngã. Tôi nghe một nhỏ xuýt xoa “Anh ơi ! Anh có làm sao thì chết em.”. Tôi quả “Dở người à! Nó ngã thì chết vợ nó chứ mắc mớ gì đến bà”. Nhưng tôi chỉ dám quả thầm thôi, vì nhỏ đi cùng với một đám nữ mà. Tôi mà tăng âm lượng một chút tôi không chắc mặt tôi có khác gì con mèo không. Nói gì thì nói, tôi thích con gái yêu bóng đá. Sau này tìm vợ, thích bóng đá là một điểm cộng to đùng dành cho người yêu tôi.

Quan trọng hơn cả thầy, tôi yêu Quỷ Đỏ vì màu áo đỏ cũng là màu áo của đội tuyển Việt Nam chúng tôi.

Tôi đã và sẽ yêu đội tuyển nhiều hơn cả MU và Brazil cộng lại ...

Tôi bắt đầu xem Việt Nam đá từ thế hệ vàng. Tôi nhớ, thời đó với Lê Huỳnh Đức, Nguyễn Hồng Sơn, Đỗ Khải, Võ Hoàng Bửu ... thật sự là một tập thể rất đáng gờm. Chỉ không may thời đó, Thái Lan với Natapong và Kiattisak quá đồi xuất sắc nên chưa một lần Việt Nam vô địch. Cái dớp cộng thêm cái bóng quá lớn của Thái Lan làm lu mờ tất cả những đội bóng trong khu vực. Nhưng tôi yêu bóng đá Việt Nam lúc ấy.

Tôi nhớ, năm lớp 3 buổi tối tôi phải đi học thêm Toán. Đúng tối đó lại là trận Việt Nam gặp Thái Lan ở vòng loại. Năm đó tin tưởng lắm vì lúc đó đang rất mạnh thêm vào Thái Lan năm đó yếu đi nhiều. Nhà nhà đều tin tưởng vào chiến thắng của Việt Nam. Tôi ngồi học mà cứ như có ỉ kiến ở dưới ghế. Thầy tôi dễ ghét lắm, ông cho tụi tôi 10 bài thay vì 5 bài như thường lệ. Ông thủng thẳng “Các con ráng nhé ! Khi nào xong thì gọi thầy. Thầy vào trong nhà có khách chút.” Tôi thừa biết “khách” của ổng là cái tivi với trận cầu nảy lửa đang diễn ra. Chẳng để tôi chờ lâu, tôi nghe ổng hét “Về nhà mà mặc váy đi. Thế mà chuyện cũng hỏng được”. ổng chỉ nghe đánh đá dễ sợ. Nhưng tôi tin chắc là lúc đó hai cầu thủ mà bị ổng chỉ đứng ở hai đầu sân cũng nên, vì rất nhiều lần xem bóng đá với bố tôi, tôi nghe bố tôi la “Chuyện ! Chuyện ! Chuyện đi chứ” mặc dầu tôi thấy trong tình huống đó chuyện được cũng là cả một vấn đề to như cái đình. Tôi đá bóng tôi biết mà...

Rồi, tôi cũng là người làm nhanh nhất, tôi đường hoàng bước vào chỗ ổng đang ngồi tiếp khách khoe “Thầy! Con làm xong rồi! Thầy xem đùm con đi”. Ông xem qua đáp số tôi làm bằng tốc độ của ánh sáng, ổng đáp gọn lọn:

-Đúng hết rồi đó con! Chút thầy cho 10 sau. Ra ngoài kia chơi đi con!.

-Thầy! Con muốn tiếp khách cùng thầy. Bằng một giọng không thể to hơn.

Mắt đưa tay lên miệng suýt suýt:

-Nói khẽ thôi con! Không các bạn biết.

Chưa bao giờ tôi thấy ổng dễ thương vậy mặc dù ổng nổi tiếng là hắc ám. Hai thầy trò ngồi xem nhiệt tình, bình luận rôm rả. Tôi yêu bóng đá cũng vì vậy. Bóng đá kéo hai con người tưởng chừng như xa lạ lại gần nhau hơn, đặc biệt khi hai người đó thích chung một đội. Khi đi du học, tôi ghét cay ghét đắng tụi Ấn Độ ở chung kí túc xá, tôi cũng biết là tụi nó ghét bọn tôi lắm. Nhưng khi MU vô địch sau khi hạ Chelsea trên chấm phạt đền chung kết C1 năm 2008, cả hai bên nhảy cẫng lên ăn mừng, ôm nhau thắm thiết. Tụi tôi cười, bắt đầu nói chuyện với nhau sau hôm định mệnh ấy. Chiến thắng của Quỷ Đỏ còn làm tôi cười cả tuần sau đó. Nhiều người nhìn tôi cứ nghĩ rằng thằng này có vấn đề, tôi mặc kệ. Tôi điên thật mà, nhưng mà điên vì hạnh phúc. Bóng đá thật kì diệu, phải không ?

Tụi nhóc bạn một lúc sau cũng thấy lục đục kéo ra, tụi nó nhìn tôi và thầy bằng ánh mắt hình viên đạn. Thầy phân trần:

-Thầy đang ngồi phân tích cho bạn M về vấn đề toán học hóc búa này.

Thấy mặt tụi nhỏ vẫn còn hằm hằm, ổng tiếp:

-Thôi! Cả lớp vào đây xem. Chịu không ?

-Dạ chịuuuuuuuuuuu.

Tôi chưa bao giờ nghe từ chịu được đồng thanh mà kéo dài như vậy. Thầy lấy bánh kẹo cho tụi con nít chúng tôi ăn, lấy nước cho tụi tôi uống. Chưa bao giờ tôi thấy ông cười nhiều như vậy. Lúc sau, có một vài

bác đi đón con thấy tiếng reo hò cổ vũ cũng nhảy vào xem chung luôn. Trận đó, thắng 3-0. Một tỉ số như mơ cho buổi tối đẹp trời. Tôi vui cả buổi tối đó. Hình như, bóng đá với đại đa số người dân chúng tôi là một tôn giáo thì phải. Và tôi là một con chiên ngoan đạo.

Tôi rầm rứt như đứa trẻ bị giành đồ chơi khi Brazil của tôi trượt ngã trước Pháp tại France 98. Trận đó, “người ngoài hành tinh” chấn thương không thể có mặt nhưng những người hâm mộ Brazil lúc ấy vẫn đặt trọn niềm tin, vì tất cả ngôi sao còn lại đều có mặt. Brazil thua vì sự tỏa sáng bằng hai bàn thắng sớm của Zidane. Sau đó, Petit đã đập nát hy vọng nhỏ nhoi còn lại của người Brazil bằng nhát dao định mệnh ở phút cuối cùng của trận đấu. Tôi thương Brazil vì vũ điệu Samba mê hồn không chứng minh được một chân lí mà tất cả những người hâm mộ túc cầu chúng tôi hướng đến “Bóng đá đẹp luôn chiến thắng”. May thay, Pháp không phải là đội chơi tử thủ trong trận đấu đó. Có điều lối đá của họ không đẹp bằng Brazil của tôi thôi. Tôi tự an ủi mình bằng một lí do rất đỗi trẻ con như thế.

Sau này tôi còn thất thần mấy ngày khi MU của tôi hai lần thua ở chung kết C1 trước người khổng lồ đến từ Catalan, Barcelona. Đứa bạn thân là con gái của tôi lúc đó không biết chọc chọc gì đó, đang có lửa trong người tôi sặc cho nó một trận. Nhỏ im re, sợ hãi. Mấy hôm sau, thấy ân hận tôi lại lục đục chạy đi xin lỗi. Tôi có cảm tình với con gái thích và biết bóng đá là do thế. Vì lẽ nếu người ta biết, tôi sẽ được thông cảm khi tâm lí đang bất bình thường sau mỗi trận đội bóng tôi thích bị thua. Biết đâu người ta buồn dùm tôi luôn thì sao. Người ta ơi, em ở đâu? Mà chưa thích thì cũng chẳng sao, về tôi dạy cho thích sau.

Tôi cá mình chỉ là một trong số rất rất nhiều người yêu bóng đá ở Việt Nam của chúng tôi là như vậy đấy. Yêu đội tuyển đến cháy lòng. Như đất nước Brazil xa xôi kia, bóng đá là một chất gây nghiện len lỏi đến từng ngóc ngách của cuộc sống. Ở đâu tôi cũng thấy người ta xôn xao về một trận bóng mới diễn ra. Tôi dám chắc chắn không đâu yêu bóng đá như đất nước của chúng tôi. Không đâu người hâm mộ lại dành tình cảm nhiều đến như vậy cho đội tuyển con cưng của mình. Họ mở hội khi chiến thắng. Họ trách móc và nức nở khi đứa con cưng của mình chẳng may trượt ngã. Nhưng, tôi tin chỉ với một tình yêu mãnh liệt thì người ta mới thất vọng như vậy. Thật buồn cười, cứ mỗi giải đá không như mong đợi, bác tôi lại bảo với tôi rằng :“Xem hết giải này thôi. Đá đấm thế thì làm cổ vũ làm gì ệt”. Thế rồi những giải sau đó, tôi vẫn thấy bác len lén sát cánh cùng đội tuyển. Lạ thật! Câu nói của bác tôi chỉ là một câu trách hờn như đám nít nhỏ tụi tôi ngày xưa hay ba ba bắt xít nhau nghỉ chơi. Nhưng một lúc sau lại thấy rít rít tít mù như chưa có chuyện gì xảy ra. Vì còn yêu tức là còn tin, phải không Việt Nam ?

Tình cảm của người hâm mộ dành cho đội tuyển Việt Nam nhiều như vậy đấy. Một thứ tình cảm khiến con người ta nao lòng, để rồi dòng dòng người đổ xô xuống đường hòa chung niềm vui với mỗi khi Việt Nam chiến thắng. Tôi yêu cái cách bày tỏ tình cảm của người hâm mộ với đội tuyển nước nhà. Yêu cái cách họ thất vọng, hồi hộp và hạnh phúc. Yêu cái tình yêu họ dành cho bóng đá, sao mà nồng nàn và sâu sắc đến thế. Và yêu cả cái cách họ bày tỏ nỗi đau, sự tê tái của mình. Tôi tự định nghĩa với mình rằng tình yêu của chúng tôi dành cho đội tuyển cũng chính là tình yêu quê hương và dân tộc. Yêu lắm đất nước này!

Tôi chẳng bao giờ quên được hình ảnh các cầu thủ trong trận chung kết Sea Games 25 khi Việt Nam đang bị dẫn một bàn. Tôi thương nỗ lực của các cầu thủ. Thương sự quyết tâm trong bất lực và những giọt nước mắt của Thành Lương. Tôi xót xa khi thấy hình ảnh Vũ Phong khấn trương kéo Phước Tứ, lúc anh đang bị thương, ra ngoài sân để tiếp tục niềm hy vọng. Tôi thương hình ảnh Vũ Phong trượt chân ngã đau khi cố gắng cứu một đường bóng ra biên. Tôi hiểu sự cố gắng trong bất lực của họ vì đội bóng của tôi đã từng trải qua những giây phút đó.

Nhưng bây giờ, ngay tại thời điểm này tôi biết tình yêu mình dành cho tuyển đã sút một miếng không nhỏ sau vụ bán độ của Văn Quyết, Quốc Vượng tại Sea Games 23. Các anh không biết rằng mình đã bán luôn đi tình yêu và niềm tin của rất nhiều những cổ động viên luôn sẵn sàng sát cánh cùng các anh trên con đường vinh quang. Tiền quan trọng thật đấy. Nhưng tiền có quan trọng bằng niềm tự hào dân tộc và tình cảm của những người hâm mộ chúng tôi hay không? Lúc đó, tôi nói riêng và người hâm mộ nói chung thất vọng thật sự, vì niềm tin của chúng tôi bị chà đạp một cách không thương tiếc. Ngày hôm ấy, nỗi đau bị phản bội đã vượt ra khỏi giới hạn chịu đựng, nó đã chạm vào cực hạn dành ột tình yêu, một niềm đam mê.

Dành tình yêu cho bóng đá cũng giống như dành tình yêu ột đứa con tinh thần vậy. Sẽ có lúc tình yêu ấy làm cho người ta thăng hoa, nhưng cũng có lúc tình yêu ấy lại làm cho con người ta cảm thấy trống trải và chán chường. Hãy vun đắp lại niềm tin nơi chúng tôi nhé, bóng đá Việt Nam. Chúng tôi sẵn sàng tha thứ,

nhưng chỉ một lần và chắc chắn rằng một lần cũng là quá đủ đối với các anh rồi, phải không !?

Mẹ tôi

“Trên thế giới có rất nhiều kỳ quan

Nhưng kỳ quan tuyệt vời nhất chính là trái tim của người mẹ.”

Điều đó ít nhất là đúng với tôi ...

Trái tim dũng cảm

Nhớ một lần tôi bị 7 điểm khi học cấp 2. Ngày ấy, bị 7 điểm đối với tôi là một cơn ác mộng thật sự bởi mẹ tôi đe:

-Học hành đang hoàng. 7đ trở xuống là mẹ bắt cửi trường, đánh một trận trước mặt mấy bạn nữ. Sau đó, thì đuổi ra khỏi nhà.

Tôi sợ đánh và đuổi thì ít mà sợ cửi trường trước mặt các bạn nữ thì nhiều, nên tôi lo học lắm. Chẳng may, lần ấy tôi mệt làm bài không có tốt, nên điểm 7 trời đánh nó ám tôi. Tôi lo lắng, quả này là xong phim rồi. Chiều hôm ấy biết mình mang trọng tội, tôi cầm chổi quét nhà, nấu cơm và còn cả không đi đá bóng nữa. Tôi làm tất cả những gì có thể chỉ với một mong ước nhỏ nhoi rằng mẹ sẽ giảm nhẹ tội cho tôi như tù nhân được ân xá để ra tù sớm vậy. Tôi không cần ra tù sớm, tôi chỉ mong rằng bà không bắt tôi phải làm cái điều kì cục kia. Còn nhỏ nhút gì nữa đâu. Mà bà nói là làm, đàn ông mà được như mẹ tôi chắc sẽ thành công lắm. Dạy xong, mẹ nhẹ nhàng hỏi:

-Hôm nay ngoan thế con ?

Tôi thề, tôi chưa bao giờ nghe thấy một giọng nhỏ nhẹ mà có sức nặng lại khủng khiếp như vậy. Tôi cũng nhẹ nhàng khai “tội” của mình sau khi đã khoe thành tích để phủ đầu. Mẹ tôi chẳng nói gì, tôi biết bà giận ghê lắm. Bà hỏi:

-Giờ sao con. Y án hay là mẹ ra khỏi nhà, con chọn đi.

Ồ ! Tự nhiên không bị gì mà còn được mẹ ra khỏi nhà nữa. Chẳng phải suy nghĩ lâu, tôi chọn phương án 2. Tôi tưởng bà đùa, ai dè bà làm thật. Mẹ tôi không nói không rằng, ra cửa, đi dép và bước đi. Lúc sau thấy mình hớ, tôi hoảng quá lẻo đẻo chạy theo Mẹ để xin chọn lại phương án thứ nhất, mặc dầu tôi biết bà mà đồng ý là tôi khóc ầm lên ăn vạ liền. Chịu thôi, tôi sợ mọi người giận tôi mà. Mẹ chẳng trả lời gì cả, cứ thế mà bước. Đã thế lại còn chọn những đường vắng và tối mà đi nữa chứ, trời ơi. Những gì tôi linh cảm đã thành sự thật, từ đằng xa tôi đã thấy 2 thằng cô hồn đứng giữa đường nói chuyện với nhau. Chắc mẹ tôi không để ý vì mắt bà kém với lại đang giả bộ giận quay đầu lại mất uy với con thì sao – sau này tôi mới biết, mẹ tôi ác thật. Còn 20m, rồi 10m nữa là đến chỗ 2 thằng ôn kia rồi mà Mẹ tôi vẫn không dừng. Bà cứ băng băng đi mặc kệ “nguy hiểm” đằng trước và tiếng tôi gào thảm thiết sau lưng. Còn 5m, tôi tuyệt vọng với ý nghĩ rằng quả này đi sẽ không bao giờ quay trở lại rồi. Nhưng không, không những không sợ, bà đi hiên ngang giữa bọn ác. Đã thế thấy mẹ tôi đi ngang qua, bọn chúng con im thin thít mới sợ chứ. Chắc chúng nghĩ gặp thứ dữ rồi cũng nên. Nói thật, lúc đó tôi nhỏ nên hoảng thôi, chứ giờ có mà tôi vác cả 2 thằng trên vai chạy cũng nên, tất nhiên cùng với điều kiện chúng nó không lớn hơn bao nhiêu. Mẹ tôi dừng cảm thật. Tôi nể bà lắm.

Sau này, khi đi học ở xa, tôi còn nghe chuyện một mình mẹ tôi chống trộm thế nào. Chống trộm nghe cho oai chứ thật ra bà thấy hai thằng đang lúi húi ở hành lang liền chạy một mạch vào nhà tắm đóng cửa lại, im thin thít một giờ đồng hồ liền mới dám ra. Nói vậy, chứ như vậy là dũng cảm rồi. Gặp người khác chắc ngất rồi. Không dũng cảm sao mà chạy nhanh dữ vậy. Nghe người ta đồn rằng tốc độ mẹ tôi lúc đó chạy không chừng phá kỉ lục thế giới về chạy ngắn cũng nên.

Trái tim biết lẽ phải và biết hy sinh

Hồi nhỏ, tôi có tật là thích sờ tay mẹ. Chẳng hiểu có gì hay ho mà hồi đó tôi mê đến thế. Miền Bắc mùa đông rét cắt da cắt thịt, thế mà khi tôi đòi “Trả tay con đây” là mẹ lại cắn răng vén ống tay lên. Con nít mà biết gì đâu. Sau này, mỗi khi kể lại tôi xấu hổ phủ nhận hết “làm gì có chuyện đó” mặc dù tôi biết bà chẳng nói dối bao giờ.

Hồi tôi vào cấp 2, hay 3 gì đó, búng bình luôn làm theo ý mình và luôn tâm niệm mẹ quá khắt khe và chẳng tâm lý gì cả nên tôi ít nói chuyện với mẹ lắm. Bà không quan tâm đến chuyện ấy, chắc bà nghĩ vào tuổi tôi lúc ấy như vậy là bình thường. Mẹ lo cho tôi theo cách riêng của bà. Thương thì thương thật đấy nhưng đã làm sai là chết ngay. Lúc đó, tôi sợ mẹ lắm. Anh trai tôi đến đại học mà vẫn còn bị đánh thì tôi đã là cái đinh nhỏ gì. Rất nhiều lần, tranh luận với mẹ vì một vấn đề chẳng giống ai với cục tức to đùng, tôi diên máu lao xuống bếp định cầm dao làm một phát để kết thúc cuộc đời đầy đau khổ này. Lại thôi, vì tôi nghĩ chắc sẽ đau lắm. Lúc đó với bà chỉ có 2 nguyên tắc.

1. Mẹ không sai bao giờ.

2. Nếu mẹ sai hãy xem lại điều 1.

Dần dà tôi cũng quen với quân luật của mẹ. Lo học, không ham chơi. Đau khổ nhất là nguyên tắc “không đi chơi quá 10h” vẫn được áp dụng khi tôi vẫn còn trong đại học. Nhưng đó là về nhà thôi, chứ ở trên kia thì ai quản được tôi. Có lần, đang ngồi café với đám bạn cấp 3, tôi nhận được tin nhắn của mẹ. Chỉ 2 chữ thôi mà nó ám ảnh tôi đến bây giờ. “Về ngay” cả đám bạn đồng thanh rồi cười ồ lên mỗi khi tôi nhận được tin nhắn sau 10h ngay cả sau này tôi đã đi làm rồi. Sầu ơi là buồn. Đám bạn mắc dịch mỗi khi đi chơi với tôi đều tỏ vẻ “Hôm nay cục cưng của mẹ có về sớm không con?” rồi khúc khích cười. Tôi vênh mặt “Giờ anh mày là trụ cột trong gia đình rồi, thích lúc nào về thì về. Nghe chưa !?”. Nói vậy thôi, chứ cũng chẳng bao giờ tôi đi chơi quá muộn cả. Ngoan đã ăn vào trong máu của anh em tôi rồi cũng nên.

Chuyện nhường nhịn những gì tốt nhất cho chồng con là một điều hiển nhiên mà bà mẹ nào cũng làm được. Ở mẹ tôi sự hy sinh vĩ đại hơn nhiều. Ngày ấy mang thai tôi ở tuần thứ 10, mẹ tôi bị sốt xuất huyết. Bác sĩ khuyên mẹ tôi nên phá đi không may gặp quái thai thì sau này sẽ khổ lắm. Mẹ tôi dứt khoát không nghe, mà vừa khóc vừa trả lời “Dù nó có thế nào thì nó vẫn là con em”. Khi sinh tôi ra, nói không lo thì hơi điều, bà nhồm dậy hỏi mọi người “Con em thế nào các anh chị ơi?”. Một bác trêu mẹ tôi “chẳng thiếu gì cả, đã thế lại còn thừa cái củ gì nữa cơ”. Cả phòng hộ sinh phá lên cười. Tôi dám chắc lúc đó bà đã khóc vì niềm tin và sự hy sinh của mình là không uổng. Ông trời công bằng với tất cả mọi người mà, huống chi là một người tốt như mẹ.

Cấp 3, một lần mẹ nói với tôi “Con trai mới biết yêu mẹ chứ chưa biết thương mẹ”. Khi ấy tôi chưa hiểu hết được ý nghĩa trong câu nói của mẹ. Nhưng đến bây giờ tôi tin là mình đủ khôn để cắt nghĩa được hai từ đẹp đẽ ấy. Tôi yêu mẹ vì mẹ mang đến cho tôi những gì đẹp đẽ nhất. Nhưng, tôi thương mẹ khi tôi hiểu được sự hy sinh và nhọc nhằn mẹ chịu để mang lại cho tôi những điều đẹp đẽ kia ...

Trái tim biết yêu thương

Nếu ai đã từng tiếp xúc với Mẹ tôi, họ sẽ bị ấn tượng bởi lòng nhân hậu của bà.

Ngày xưa, học trò mẹ tặng nhà tôi một con Cún Nhật. Nó xinh lắm. Lông trắng muốt. Mẹ tôi thương nó lắm. Bà chảy nước mắt mỗi khi Cún nhớ mẹ của nó những ngày đầu về. Rồi nó cũng lớn, khôn, đẹp và lì lợm kinh khủng. Nhưng những ai cứng đầu tôi gặp lại thường là những người sống tình cảm nhất. Họ chỉ tìm cách che giấu điều ấy qua vỏ bọc mạnh mẽ của mình. Cún nhà tôi cũng thế. Không vừa ý nó là nó bày tỏ thái độ không ưng ý ngay, nhưng mỗi khi nhìn mẹ tôi là nó lại ngoan, hiền một cách đáng sợ. Nằm cuộn tròn, thu lu quanh chân bà như một cuộn bông khổng lồ vậy. Hễ có khách, nó là người đầu tiên ra đón. Ăn mặc lịch sự thì không sao. Mặc áo mưa, hay nhìn không đàng hoàng là chết với nó ngay. Đặc biệt mấy chị nữ xinh xắn thì nó quý lắm, xem như người nhà ấy. Chó mà cũng thích gái đẹp, con này khôn như ma.

Rồi một ngày Giôn đến. Một con chó lai Phú Quốc diêm dăm và tình cảm hiếm thấy. Cả nhà tôi chia đều tình cảm cho cả hai cục cưng trong nhà. Nhưng, Cún thì khác, nó không chịu san sẻ tình cảm của với bất kỳ ai. Nó gây sự với Giôn khi mẹ tôi cho Giôn ăn. Nó cắn chân khi thấy tôi vuốt ve Giôn trước mặt nó. Có điều, nó bé hơn Giôn nhiều lắm. Một, hai lần thì có thể bỏ qua nhưng đến lần thứ ba thì con Giôn can thiệp với tất cả dồn nén bấy lâu. Tôi chưa bao giờ thấy con Giôn giận đến như vậy. Con Cún bị thương, nặng lắm. Mẹ tôi vừa khóc vừa lau vết thương cho nó. Vết thương chưa lành hẳn, nó lại gây sự với Giôn mặc dù biết rằng người chịu thiệt sẽ vẫn là mình. Nó không sợ. Nó chiến đấu cho những yêu thương đã từng thuộc về nó. Nó không muốn một nửa, nó muốn tất cả. Tôi thấy nó ích kỷ trong tình yêu. Nhưng tôi phục nó thật sự vì nó dám làm những gì nó cho là đúng mặc dù nó biết trước hậu quả mà mình sẽ nhận có kinh khủng đến cỡ nào. Vết thương cũ của nó tái phát. Toàn thân nó nham nhở những vết thương. Mẹ tôi thương nó

đứt ruột.

Và một lần, nó lại là người đầu tiên ra đón khách. Nhưng không giống những lần trước, lon ton chạy trước dẫn khách vào nhà, lần này nó chạy đi mất. Tôi biết, nó đã nghĩ nơi này đã không còn thuộc về mình. Mẹ tôi hét tên nó. Được một quãng đường, đủ xa để mẹ tôi không còn đuổi kịp, nó quay đầu lại nhìn mẹ tôi lần cuối, tôi nghĩ là nó đã khóc. Có lẽ, nó sợ rằng nếu bà ôm được nó, nó sẽ thay đổi quyết định của mình mất. Đó là lần cuối mẹ tôi còn nhìn thấy nó. Phải mất 3 tháng, mẹ tôi mới hết buồn vì chuyện này. Nhớ nó ư, bà nghĩ về nó như một đứa con bà dành tình cảm nhiều nhất. Một con người cá tính, cứng đầu bao giờ cũng để lại trong lòng tôi nhiều cảm xúc như vậy, vì tôi biết rằng trong sâu thẳm người ta bao giờ cũng sẵn sàng làm tất cả cho những gì mình yêu thương qua hình ảnh của nó. Tôi nhớ nó. Mẹ tôi còn nhớ nó gấp bội lần.

Sau này Giôn mất, mẹ tôi buồn thêm mất 2 tháng nữa. Mẹ là người đầu tiên tôi thấy làm giỗ ột con vật. Tôi không cười dù tôi biết là có nhiều người nghe xong sẽ cười vào hành động của bà. Tôi tin tình yêu thì không cần lí do, mà bản thân đã có lí lẽ riêng của mình. Tôi yêu Mẹ cũng vì lẽ đó. Đối với con vật mà bà còn yêu thương đến như vậy, thì không lí nào bà không yêu thương con người và đặc biệt là những người thân yêu, ruột thịt.

Đi qua hàng phở ế, Mẹ tôi thương quá liền bảo với tôi : “Con trai ! Hai mẹ con mình vào ăn giúp người ta đi.” Mặc dù, phở ở chỗ này ăn chẳng ngon lành gì, nhưng cả hai mẹ con đều cảm thấy vui vì tôi tin mẹ tôi đã mang đến một ngày đẹp trời cho quán phở ấy. Sau này, quán đẹp, Mẹ con tôi chẳng còn được ăn tô phở hạnh phúc – như cách mà tôi hay thường đùa với mẹ như vậy. Tôi học được từ mẹ một điều “đôi khi một việc làm tưởng chừng như nhỏ nhặt của mình cũng mang lại một niềm hạnh phúc vô tận cho người khác”. Đôi lần, tôi biết bà buồn vì lòng tốt của mình bị lợi dụng. Nhưng, không vì thế mà tôi thấy bà ngừng giúp đỡ người khác, bởi vì những gì đã thuộc về bản năng thì sẽ là bất biến. Bản năng của bà là mang đến yêu thương cho người khác kia mà.

4. Chương 4

Chap 25: Con nít yêu thế nào?

Các bạn cứ bình tĩnh. Tôi biết các bạn đang nôn nóng muốn biết người gọi cho tôi là ai, và gọi để làm gì. Tôi cũng vậy thôi, cũng hồi hộp lắm. Nhưng, chúng ta cần nói chuyện với nhau chút đã :mặt nghiêm trọng:.

Nếu có ai đó kiên nhẫn mà đọc đến tận đây, thì tôi xin đội ơn người đó rất rất nhiều. Tôi không ngờ, truyện của tôi làm bạn mất thời gian như vậy. Tôi là dân kỹ thuật cho nên viết văn chắc chứ không có hay, nên xin các bạn đừng ném gạch, đá... tôi xây nhà không kịp. Truyện đôi khi thêm tiếng lóng, mong các bạn thông cảm. [Nhưng, lại nhưng, chữ tục nó vừa sướng vừa vui, nhờ ?]

Đây là truyện tôi ấp ủ từ từ rất lâu rồi. Nếu các bạn không tin thì hãy xem nó như một truyện cổ tích giữa đời thường, đọc để giải trí, tìm lại mình và ngắm vẻ thông điệp tôi muốn gửi. Còn nếu các bạn nghĩ nó là thật cũng chẳng sao, được vậy tôi còn thích hơn.

Tôi đã nói từ đầu là tôi rất ghét những câu chuyện không có hậu, vì đa số nó quá ảm đạm và để lại cái nhìn không hay cho người đọc. Nhưng, không phải truyện buồn nào cũng đều để lại dư âm xấu cả. Có những câu chuyện sinh ra nó đã phải như vậy, và không có cách nào khiến nó trọn vẹn hơn. Nếu cứ vui hoài vui mãi thì sẽ chán chết. Lâu lâu, bạn cũng nên trải qua một vài nỗi buồn để trân trọng hạnh phúc bạn đang có. Hãy thật sự trân trọng những điều ấy... [truyện của tôi chưa chắc là truyện buồn]

Thôi không lan man nữa. Chương này được viết với mục đích gây cười trước khi quay lại câu chuyện. Truyện sau này sẽ rất phức tạp. Lãng mạn có, tuyệt vọng có, hạnh phúc có, kịch tính có, kinh dị có và bi kịch cũng có, nên các bạn sẽ không được cười thêm nhiều đâu. Cười trước để dành đi. Mấy mẩu chuyện vui tôi kể hầu như là có thật nên các bạn đừng lo :cười to:. Kể chuyện tình yêu con nít nhé...

Lớp 1, tôi làm lớp trưởng. Hồi đó, tôi chưa biết con gái xinh là cái gì, có mài ra ăn được không, nên không có ấn tượng gì nhiều. Bỏ qua. Đến năm lớp 2, tôi vẫn làm lớp trưởng. Lần này tôi đã định nghĩa được, nhờ công của ông anh, nên đi học có nhiều hứng thú hơn. Nhưng ông trời oái oăm lắm. Đúng khi tôi biết định nghĩa gái xinh hay gái không xinh, thì con gái lớp tôi đa số toàn những đứa ... nhìn lâu là muốn “vì dân giết ác”.

Nhỏ Phương nằm trong số ít những đứa nhìn khá. Nhỏ được giao làm lớp phó học tập. Thật lòng mà nói tôi thấy nhỏ không có dễ thương, nhưng được cái là nhỏ có chức sắc nhất trong đám con gái nên tôi cũng có để mắt đến xiu. Nhỏ khoái tôi, vì giờ ra chơi nào nhỏ cũng chờ tôi ra khỏi lớp rồi đuổi tôi chạy quanh trường đến hết giờ mới thôi. Hôm nào cũng vậy, hết giờ ra chơi cô đều thấy tôi và nhỏ mồ hôi nhễ nhại. Cô xột xa nắn nắn quanh người tôi và hỏi:

-Sao hôm nào cũng vã mồ hôi ra thế này hả con?

-Con ... con ... chạy. Tôi hồn hển.

Tôi cá là cô biết lí do tại sao ngày nào tôi cũng như vậy. Nhưng để giải thích tại sao cứ khi nhỏ đuổi là tôi cứ phải chạy thì cô chịu và tôi cũng chịu. Tôi thì tôi lại biết vì sao nhỏ lại thích rượt tôi. Vì nhỏ khoái tôi. Tại sao khoái tôi ? Vì tôi xinh trai đã thế lại còn học giỏi. [Xin lỗi nếu lỡ làm các bạn sắc nước, tôi biết hồi đó tôi bị hoang tưởng cũng nặng lắm].

Có lần mệt gần chết, mà vẫn thấy nhỏ gần đến nơi chẳng có dấu hiệu gì là xuống sức. Tôi điên lên:

-Tớ làm gì mà cậu đuổi hoài vậy ?

Lần nào cũng vậy, nhỏ chẳng thêm trả lời, ngửa cổ lên trời cười sằng sặc như một... con đao, rồi lại lao về phía tôi. Tôi biết là tôi có nói gì cũng vô ích với hạng người này. Lại chạy, lại mồ hôi. Sau vài lần thấy nhỏ đuổi tôi, vài đứa con gái khác trong lớp cũng bắt chước làm theo. Tôi nghĩ tụi nó tưởng rằng bắt được tôi thì tụi nó cũng có được tình yêu “khờ dại” của tôi luôn hay sao ấy. Đâu có dễ dàng vậy, ít ra thì tụi nó cũng phải có quả là ô-tô hay là máy bay để tôi xúc động trước đã. Mà chắc gì tôi đã xúc động, tôi phải chọn một nhỏ xinh thật xinh. Để mà nếu nhỏ có đuổi, tôi sẽ cố tình chạy chậm thật chậm cho nhỏ dễ dàng bắt được. Sau đó chúng tôi sẽ ngồi ăn xí muội cùng nhau. Hạnh phúc hơn nhiều cái chuyện đuổi, chạy, xong rồi mệt nhoài ra.

Rồi năm cấp 3, có nhỏ Hồng thích tôi. Nhỏ này nhìn cũng bình thường, phải cái do cái nhà có điều kiện nên tay to bằng chân tôi, và cười thì như cười ươi gặm chuối, nên đau lòng mà nói có cho tiền tôi cũng chẳng dám yêu. Nhưng có lí do tôi còn sợ hơn đó là nhỏ quá sến và quá điệu. Điều kinh khủng nhất hơn là tụi trong lớp cứ ghép tôi với nhỏ Hồng. Hai đứa bạn thân mỗi khi nói về nhỏ đó với mẹ tôi đều gọi trêu mếu bằng cái tên “con dâu của bác”. Tụi md. Sao tụi nó không ghép với nhỏ nào xinh xắn chút mà lại chọn một em như “chú voi con” thế này???

Nhưng có một chuyện tôi hơi ân hận... Nhỏ Hồng bị hầu hết tụi con trai trong lớp ghét vì cái tội không xinh mà lâu lâu lại ổng à ổng ẹo. [Mình chỉ nói sự thật thôi, Hồng đọc được đừng buồn :)]. Giờ ra chơi, tôi nhìn thẳng Khánh thách:

-Mày cầm tay con Hồng. Tao mời mày ăn sáng cả tuần. Tôi chắc mèm là thằng này không dám. Vì nó cũng “sợ” con nhỏ.

-Là mày nói đấy nhé. Nó nói nhưng giọng cũng hơi lo.

-Đấy, anh mày nói đấy. Tôi hếch mặt.

Đi qua đi lại quanh chỗ nhỏ Hồng phải 5 phút, lâu lâu lại liếm mép [chắc do mới uống nước đường xong]. Con nhỏ thấy thẳng bạn tôi đi qua đi lại tưởng là thích mình nên làm duyên làm dáng lạ. Tôi nhìn mà suýt sặc.

-Hồng ơi! Mở tay ra, Khánh cho xem cái này nè. Giọng nó tục, tôi nghe mà nhũn hết cả người.

-Khánh cho Hồng cái gì vậy? Con nhỏ hấp háy mắt.

Con nhỏ vừa đưa tay ra là thẳng bạn tôi chụp tay nó nắm liền. Tôi nhìn điếng hồn. Đang sung sướng vì có người đầu tiên cầm tay, con nhỏ vẫn cười ớn ớn rất hạnh phúc.

-Thưa chưa? Thằng Khánh nhìn tôi.

Nhỏ Hồng như hiểu chuyện liền quắc mắt nhìn tôi. Lúc đó nói thật là tôi sợ vãi cả linh hồn. Tôi chỉ sợ nhỏ đó bay đến... ôm tôi thì chắc tôi ngất, ngất mạnh là đằng khác.

-Các người mang tôi ra làm trò đùa. Con nhỏ bưng mặt [khóc không thì không biết nhưng có thấy giật giạt mấy cái giống nấc] chạy ra ngoài cửa lớp.

Đám con trai thấy thế cười nói như hội. Đám con gái thì nhìn tôi như tội đồ vừa sút hỏng quả penalty định mệnh, xì xào.

-Mày lớp trưởng mà vậy đó hả? Đồ độc ác.

Mặt tôi thộn ra. Tôi cũng chẳng dám chạy theo nhỏ Hồng để xin lỗi. Lần cá cược đó tôi thua và buồn 2 nỗi. Một là mất tiền. Hai là sợ con nhỏ mà làm gì bậy bạ thì tôi chết. Nhưng không, con nhỏ chỉ gửi tôi một “huyết thư” để răn đe về lối sống và đạo đức con người.

Xin lỗi Hồng nhiều.

Chap 26: Lộ mặt

Tài khoản của tôi đã bị đổi mật khẩu. Là ai? Ai đã biết bí mật giữa chúng tôi? Có thể là Hân. Nhưng còn người vừa gọi cho tôi thì sao?

Tôi băn khoăn và lo lắng cực hạn. Tôi lo lắng vì mất cái nick thì ít mà suy nghĩ đến người nào biết được mật khẩu thì nhiều. Là ai có thể biết được điều ấy? Ném mọi suy nghĩ sang một bên, tôi quyết định liên lạc với Hân để làm cho ra nhẽ trước. Không thấy Hân online. Tôi gọi điện.

-“A lô”, giọng Hân.

-“Hân à? Anh M đây. Em online một chút được không? Anh có chuyện muốn hỏi”

-“Có chuyện gì vậy anh”, giọng Hân không vui khi biết tôi gọi.

-“Anh có chuyện quan trọng. Anh không làm mất thời gian của em đâu. Lên ngay nhé”, tôi dập máy.

Nói xong tôi mới nhớ là mình mới bị mất nick. Tôi đành tạo một tài khoản mới rồi nhảy vào nói chuyện với Hân luôn.

Tôi: anh M này

Chờ 15ph...

H: sao anh lại dùng nick này?

Tôi: đó là lí do anh muốn gọi em lên đây để hỏi

H: ý anh là sao?

Tôi: có người biết mật khẩu của anh và đã vào trong hộp mail để đổi

H: là ai?

Tôi: anh nghĩ là em

H: anh bị sao vậy?

Tôi: bị gì thì em tự biết

H: em ko rồi hơi làm chuyện đó

Tôi: vậy ai làm

H: làm sao em biết

Tôi: em không làm thật à? Tôi hơi hoang mang.

H: em nói dối anh làm gì?

Tôi: đừng giấu anh

H: không phải chuyện của em. Em out

Tôi: từ từ đã

H is offline

Tôi biết có cái gì khúc mắc sau đó. Chắc chắn là Hân biết người đó, chỉ có điều Hân không làm thôi. Nếu H không muốn giúp thì tôi phải tự làm vậy. Tôi sẽ nói chuyện thẳng với người đã lấy cái tài khoản của tôi bằng việc nói chuyện trực tiếp với cái nick của tôi. “Lừa đảo, chắc là không đâu”, tôi nghĩ thầm. Vậy lí do người đó lấy là gì? Và tại sao lại biết được mật khẩu của tôi và em?

Tôi để lại tin nhắn.

Tôi: mày là ai?

Tôi: tại sao lại lấy nick của tao?

Tôi: mày muốn gì?

Tôi: có giỏi thì ra mặt đi

Tôi: đừng nấp, hèn lắm

Chẳng biết nghĩ thế nào đầu tôi lại lóe lên một tia suy nghĩ, tích cực lắm. Tôi vội vàng thoát khỏi cái nick đang dùng và đăng nhập vào nick của em. “Vào đi, làm ơn”, tôi chấp tay. Tôi vào được cái nick của em thật. Và tôi chẳng thấy một dòng nhắn nào tôi gửi cho em cả. Tôi nhớ tôi vẫn giữ thói quen gửi tin nhắn cho em sau khi có chuyện xảy ra trong một khoảng thời gian không ngắn. Vậy mà bây giờ khi lục lại hộp tin nhắn đã nhận của em, tôi chẳng thấy gì cả. Lẽ nào ...

Chuột [đang dùng nick tôi]: chào anh

Tôi: được lắm

Chuột: cảm ơn lời khen

Tôi: tại sao bạn biết pass của tôi

Chuột: anh lớn hơn em một tuổi, nên cứ xưng anh-em đi

Tôi: trả lời câu hỏi đi

Chuột: không khó

Tôi: làm sao cô biết tôi?

Chuột: anh quen chị em, HN ...

Tôi: tôi nhớ HN không có em gái

Chuột: vâng. Bố chị N là anh trai của mẹ em. Em tên QC.

Tôi: ra vậy

Tôi: tại sao em lại đổi pass của anh

QC: em muốn xem anh là người như thế nào

Ngập ngừng ...

QC: friend list của anh khá dài. Chứng tỏ anh nhiều bạn bè đấy. Anh vẫn để tên chị em là “my dear”?

Tôi: thì sao?

QC: cũng không đến nỗi nào

Tôi: anh không hiểu em muốn gì

QC: em muốn biết rõ về anh

Tôi: để làm gì?

QC: để xem anh có phải là người xứng đáng với tình cảm của chị em hay không

QC: anh làm em thất vọng thật sự

Tôi: tại sao?

QC: vì anh không phải là người chung tình như chị em vẫn nghĩ và hy vọng

Tôi: em có căn cứ không?

QC: tất nhiên. Anh mới tặng quà cho ai đó nhân Valentine

Tôi: làm sao em biết?

QC: vì em biết nên em mới làm chuyện này

QC: tại sao anh lại làm vậy?

Tôi: ...

QC: anh thích cô ấy?

Tôi: có thể có, có thể không

QC: là sao?

Tôi: anh không rõ

QC: vậy tại sao lại tặng quà, vào 1 cái dịp đặc biệt như vậy

Tôi: anh thích thế!

QC: giọng điệu ngang tàng thật. Anh cũng tầm thường thôi

Tôi: chắc em nói đúng

QC: anh để em nói anh như vậy à?

Tôi: biết sao giờ

QC: tại sao anh không giải thích?

Tôi: vì anh không có gì để giải thích

QC: kể cả khi chị em còn sống ?

Bối rối một lúc rất lâu. Tôi tiếp.

Tôi: em đừng đùa như vậy

QC: khó tin lắm à

Tôi: ừ

QC: có những chuyện anh sẽ không thể nào tin đâu

QC: đừng làm điều gì để anh phải hối hận

Tôi: ý em là sao?

QC: rồi anh sẽ hiểu

Tôi: làm ơn hãy giải thích cho anh...

QC: giờ thì chưa. Em sẽ vẫn giữ cái nick này của anh cái đã

Tôi: em...

QC is offline

Khi QC sign out cũng là lúc đầu óc tôi rối bời hơn bao giờ hết. Nếu điều QC nói là thật, tức là em vẫn còn sống, sẽ đồng nghĩa với việc tôi lại có thể viết tiếp câu chuyện tình yêu đẹp đẽ và dang dở của mình. Tôi lại có thể đắm chìm trong những cảm xúc ngọt ngào và ngất ngây mà tôi đang tìm ở Hoài Anh. Một cảm giác lâng lâng từ từ làn tỏa...

Nhưng, làm sao chuyện đó có thể xảy ra!? Hơn một năm rồi em không hề liên lạc với tôi. Em làm như vậy để làm gì? Còn lá thư của ba em nữa. Thử thách tôi sao? Tại sao lại lâu như vậy? Em không hề nhớ tôi hay sao? Em không biết là tôi đã khổ sở thế nào hay sao?

Trong đầu tôi là hai dòng suy nghĩ trái chiều. Trong khi con tim khát khao những gì QC nói là sự thật, thì lý trí ra sức bảo vệ cho quan điểm “điều đó sẽ không thể nào xảy ra”. Tôi không muốn nghĩ thêm. Tôi không muốn hy vọng để rồi lại thất vọng. Hãy để mọi chuyện xảy ra như vốn dĩ nó như thế. Thời gian sẽ là người đưa ra câu trả lời chính xác nhất ...

Chap 27: Mảnh kí ức

Đầu óc tôi là một cơ sở những câu hỏi tại sao. Một nửa tôi trả lời được, một nửa tôi chịu thua. Nếu em còn, cảm xúc của tôi sẽ là gì? Là hạnh phúc tột cùng, chắc chắn rồi...

Tôi nhớ em da diết... Đôi khi tình yêu tôi dành cho em làm tôi chệnh vênh giữa những bộn bề suy nghĩ. Nhớ về em, tôi nhớ về một người biết cách an ủi, vỗ về khi tôi gặp phải những khó khăn, không biết tỏ cùng ai. Ở cái tuổi cái tôi vẫn còn ngút trời như thế này thì Mẹ tôi không phải là sự lựa chọn sáng suốt. Còn con nhỏ bạn thân thì không phải chuyện gì tôi cũng có thể kể hết cho nó để xin lời khuyên... Cho nên khi em đi, tôi mất đi một người rất quan trọng, một người bạn, một người thương, mà tôi có thể tỉ tê đủ thứ chuyện trên đời chẳng cần lo lắng em sẽ nghĩ tôi thế nào...

Lời của QC dù có thật hay không thì hôm nay tôi cũng phải cảm ơn cô ấy, vì đã giúp tôi được sống lại với những cảm xúc không thể quên. Tôi nhắm mắt lại và lại nhìn thấy em... đang vẫy tay, đợi chờ tôi nơi cuối con đường. Mỗi lần nhớ đến em, tôi như đứng giữa một làn sương mờ màng giữa mộng và thực, giữa nhớ và thương, giữa những giận hờn và trách móc... Hình ảnh của em bao giờ cũng lung linh, kì ảo và thật tinh khôi... Tôi không muốn quên đi cảm giác ngọt ngào khi bên em, người con gái tôi thương, nhưng tôi muốn quên đi nỗi đau khi em “đánh lòng” bỏ tôi lại.

Đêm hôm đó, tôi không ngủ được. Lời nói của QC làm tôi thao thức. Tôi không tìm được lí do gì để em xa tôi lâu như vậy, vì tôi biết em sẽ không chịu được điều đó, cũng giống tôi thôi. Nhưng không hiểu sao, trong lòng tôi vẫn sáng lên một tia hy vọng, dù rằng rất mong manh... Tôi mong em hơn bao giờ hết. Từng lời nói, lời hẹn của em tôi vẫn nhớ như in. Tất cả lại ủa về như mới xảy ra hôm qua...

Nàng: nếu em không còn, anh sẽ làm gì

Tôi: hâm quá, toàn nói linh tinh. Nói chuyện vui xem nào!

Nàng: hihi. Chắc em không thể xa anh đâu

Tôi: xạo

Nàng: thật mà...

Tôi: tại sao lại thích anh?

Nàng: đã bao giờ thích đâu :lè lười:

Tôi: giận đấy, không đùa đâu

Nàng: lớn rồi mà như là con nít

Tôi: vậy đấy mà khối người theo

Nàng: giận em à? [Cầm 2 tay lắc lắc]

Tôi: hết rồi...

Nàng: trả lời trước đi. Sao lại thích em?

Tôi: vì nghe bạn em quảng cáo. Với lại nói chuyện cũng thấy vui vui, nên khoái.

Nàng: bạn em bảo sao?

Tôi: gom tất cả những thứ đẹp nhất vào cho em

Nàng: haha. Anh tin à?

Tôi: không tin lắm. Nhưng lúc sau nói chuyện thì yên tâm hơn. Không sợ bị em lừa.

Nàng: thích nói chuyện với em à?

Tôi: cũng giống em thích nói chuyện với anh thôi

Nàng: nhưng không bằng anh

Tôi: bằng hay không thì không biết, nhưng thấy có người để offlines nhớ anh suốt

Nàng: :thẹn thùng:

Tôi: em thì sao?

Nàng: em hay nghe bạn em kể chuyện về người yêu nó, lâu lâu lại thêm mấy câu về anh. Người yêu nó khen anh dữ dội lắm. Choáng.

Tôi: cũng thường thôi

Nàng: đang phồng mũi phải không?

Tôi: nghe khen cũng nhiều rồi. Riết, chán. [sự thật lúc đó tôi sướng gần chết]

Nàng: chỉ giả bộ là giỏi

Tôi: haha. Nghe kể vậy mà không sợ à?

Nàng: anh không sợ thôi, mắc mớ gì em sợ

Tôi: cũng gan lắm

Nàng: anh trong này thì nói hay lắm. Ngoài đời nhất gái, đúng không?

Tôi: ai bảo?

Nàng: haha. Anh Nam

Tôi: ừ :(. Chẳng biết sao nói chuyện với con gái anh run lắm

Nàng: gặp em chắc anh ngất

Tôi: mắc mớ gì ngất

Nàng: xinh quá, choáng nên ngất :cười ngất nghêo:

Tôi: đang yên đang lành trời lại nổi gió thế này nhỉ

Nàng: chỗ anh sắp có mưa à? Em hỏi ngây thơ, chẳng biết thật hay đùa.

Tôi: anh không biết, nghe em nói xong cái trời bên này xuất hiện cuồng phong

Nàng: ý là gì đấy?

Tôi: là xinh thì cũng phải giữ trong lòng, nghe chưa? Không mượn nói ra

Nàng: haha. Chọc anh thôi, chứ ở ngoài em cũng nhất lắm. Hic

Tôi: thôi xong. Hai đứa nhất gặp nhau thì nói chuyện kiểu gì?

Nàng: thì nhìn nhau

Tôi: haizz. Để luyện tập trước

Nàng: luyện tập kiểu gì

Tôi: luyện tập với các em nữ xinh đẹp khác

Nàng: cần chết đấy, đừng có mà xớ lớ, nghe không?

...

Nàng: đừng quên em nhé

Tôi: quên ngay bây giờ

Nàng: ừ đi

Tôi: mắc mớ gì phải ừ

Nàng: ừ đi... cho em vui

Tôi: ... ừ

Bạn có cách nào từ chối lời đề nghị đó của em không ? Còn tôi thì chịu. Lúc đó tim tôi bị bóp nghẹt lại mất rồi... Tính em dễ thương và làm nũng cũng dễ thương nữa. Một câu nói tưởng chừng như vô thưởng vô phạt, nhưng lại có sức mạnh khôn tả. Tôi tin dù bất cứ ai khác cũng không biết phải từ chối nó như thế nào...

Lời hứa em sẽ gặp tôi ngay khi em về thì sao? Liệu có bao giờ em quên lời hứa đó. Nếu em còn, chắc chắn em sẽ không để tôi phải chờ phải đợi như thế này, vì tôi biết, em hiểu tôi mong em đến nhường nào... Em sẽ không bao giờ để tôi phải chờ trong mòn mỏi như thế này đâu, phải không HN ?

Khi con tim đang mãi miết lục lại và hồi tưởng đến mảng kí ức tuyệt đẹp thì... một lần nữa lý trí lại lên tiếng... Nó phủ nhận điều tôi đang mơ tưởng và đưa ra đủ mọi lí do để kéo tôi trở lại thực tại...

Tôi phải chấp nhận sự thật thôi, em chẳng còn nữa. Và những gì em họ của em, QC, nói cũng chỉ vì một mục đích nào đó. Tôi chưa biết, nhưng tôi sẽ tìm ra, nhanh thôi...

Chap 28: Định mệnh

QC: anh có muốn lấy lại nick của mình ko?

Tôi: tất nhiên

QC: anh quên Hoài Anh đi

Tôi: haha

QC: sao anh cười?

Tôi: vì sự ngô nghê của em

QC: anh không làm được?

Tôi: chắc không

QC: tại sao anh thích nó?

Tôi: vì nhìn hiền hiền, xinh xinh và ngoan ngoan

QC: so với chị em thì thế nào?

Tôi: anh chưa gặp chị em, anh không biết.

Lúc này, tình cảm của tôi dành cho Hoài Anh là trên mức tình bạn. Tôi chia sự phát triển của tình cảm ra thành tình bạn-cảm tình-thích-yêu-thương. Vì sao lại như vậy thì tôi xin được nói sau.

QC: anh... QC có vẻ rất giận tôi

Tôi: anh thế nào?

QC: em sẽ giữ cái nick này mãi. Em sẽ không trả anh

Tôi: tùy em thôi

QC: à. Em thấy nick con nhỏ đó rồi. Để em vào nói chuyện xem thế nào

Tôi: haha. Làm sao em biết nick cô bé ấy là gì!?

QC: nó để lại tin nhắn cho anh, đọc cũng tình cảm lắm

Tôi: thế à :cười lớn: [tôi không lo, vì để lại tin nhắn tình cảm thì không phải là tính cách của Hoài Anh]

QC: có phải là *** không?

Tôi: [tôi điếng người, chẳng lẽ là Hoài Anh gửi như vậy thật] em nhầm rồi

QC: vậy sao? Nó cảm ơn anh về thanh sôcôla hôm nọ kìa

Tôi: anh cảm em...

QC: anh càng cảm em sẽ càng làm thôi

Tôi: em mà làm gì cô bé ấy, đừng trách anh

QC: chắc chắn là em sẽ làm. Anh không biết em, chưa gặp em và em thì đang ở quá xa. Anh định làm gì?

Tôi: em ...

QC: vậy nhé. Nếu anh không biết cách quên nó, thì em sẽ giúp

Tôi giận sôi người.

QC: say goodbye to cái nick bé bỏng của anh đi

Tôi: em định làm gì? Hả

QC: rồi anh sẽ biết

QC is offline

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tôi gõ bàn phím rầm rầm tức giận. Tôi sợ QC sẽ làm điều gì không hay với Hoài Anh. Quan trọng hơn là tôi sợ QC làm mất mặt tôi. Bởi vì lúc đấy cái sĩ diện trong tôi cực lớn.

Tình cảm tôi dành cho Hoài Anh lúc đó có thể gọi là thích, cũng có thể gọi là rất có cảm tình. Nó nhập nhằng và mơ hồ. Tôi không biết đặt tên cho thứ tình cảm đó là gì. Cần một người thay thế em? Thích thật? Hay đơn giản chỉ là muốn chiếm hữu để thỏa mãn cái hiếu thắng, tự cao trẻ con của mình. Tôi không biết. Nhưng bây giờ khi nhìn lại lúc đó tôi có thể khẳng định rằng, tôi bị choáng ngợp bởi ánh hào quang của Hoài Anh mà chưa thêm để ý tính cách của cô bé thế nào. Con trai yêu bằng mắt quả không sai...

Tôi chia tình yêu ra 5 giai đoạn tình bạn-cảm tình-thích-yêu-thương. Khi nhỏ chỉ có tình bạn-cảm tình-thích. Học đến cấp 3 có thêm yêu. Và khi đi làm rồi có người sẽ thêm được chữ thương, cũng có người không. Theo định nghĩa của tôi, thương là biểu hiện cao nhất của tình yêu [tôi đang nói về cảm xúc chứ không phải mấy thứ khác]. Chỉ có yêu người ta mới dám thương. Thương ở đây không phải là thương hại mà có nghĩa là thương trong yêu. Đôi khi bạn phải trải qua những cảm giác mà người bạn yêu đang trải qua thì bạn mới cảm nhận hết được nỗi đau của người đó. Thương cần trải nghiệm, xúc cảm và thời gian. Khi bạn yêu một người, thấy người đó đau đớn về tinh thần hoặc thể xác, bạn sẵn sàng xẻ thịt, xẻ gan, dám làm tất cả những mong người đó vui trở lại, thì bạn đã thương người đó rồi đấy. [Đây chỉ là một vài ý kiến của riêng tôi. Mỗi người đều có định nghĩa riêng. Nếu bạn đồng ý thì cho bắt tay cái, nếu không cũng đừng cho rằng tôi sai. Tôi và bạn theo "vật lý" mà nói thì là đứng ở hai hệ quy chiếu khác nhau].

QC làm tôi hoang mang. Nói chuyện với QC tôi thấy cô bé hơi trẻ con, không chín chắn bằng em. Tuy nói mạnh miệng như vậy, nhưng QC chẳng làm gì tôi cả. Cô bé chỉ muốn hù tôi để tránh xa Hoài Anh ra. Theo

tôi, thông điệp cô bé muốn gửi đến cho tôi là “anh không được thích ai ngoài chị của em, không ai xứng đáng hơn chị của em”. Tôi hỏi.

Tôi: em nhân đạo hơn anh nghĩ

QC: thế sao? Anh tưởng em không dám làm gì anh à?

Tôi: có, nhưng chắc em không nỡ

QC: ...

Tôi: tại sao em biết pass của anh

QC: tất cả những gì anh nói chuyện với chị em, em đều đọc được

Tôi: nên em biết pass của anh

QC: vâng. Em không muốn anh quen ai ngoài chị ấy cả

Tôi: ...

QC: tại sao anh lại quen Hoài Anh?

Chưa bao giờ, tôi thấy QC tâm trạng như bây giờ. Tôi cũng chẳng muốn giấu em nữa...

Tôi: anh khổ sở khi chị em không còn

QC: anh cô đơn?

Tôi: ừ

QC: anh muốn tìm người mới để thay thế?

Tôi: ừm

QC: nhưng quen người khác không phải là cách hay

Tôi: anh muốn tìm ai đó thế thay thế. Anh nhớ khoảng thời gian khi nói chuyện với chị em

QC: Hoài Anh nhìn như thế nào?

Tôi: xinh... xinh lắm

QC: tính cách?

Tôi: mỗi người một kiểu. Hoài Anh hiền khô

QC: vậy chắc không so sánh với chị em được rồi

Tôi: có lẽ. Mà cũng chẳng có ai thay thế được chị em cả

QC: anh vẫn còn yêu chị em?

Tôi: như ngày đầu. Em không biết anh đã nhớ chị ấy như thế nào đâu

...

QC: em vui khi biết điều đó. Em tin những gì anh đang nói là thật lòng

Tôi: ừm...

QC: em đã nói với anh là đừng làm điều gì khiến anh phải hối hận

QC: em không biết bắt đầu như thế nào

QC: ...

QC: đọc những gì anh viết cho chị em, em tin anh là một người nặng tình

QC: nhưng sau khi nói chuyện với Hân, biết được anh tặng quà cho Hoài Anh, em đã rất tức giận

QC: em nói cho Hân, em sẽ cho nó biết bộ mặt thật của anh

QC: ...

QC: anh khác những gì em tưởng tượng

QC: anh không xấu xa như em tưởng

QC: em mong những gì mình nghĩ là đúng

QC: em trả anh nick của anh. Pass đây ***

Tôi: cảm ơn

QC: em định sẽ mãi mãi không bao giờ cho anh biết bí mật này, vì em đã hứa

QC: nhưng vì anh đã qua được bài kiểm tra của em, nên em sẽ nói ...

Mối tình của chúng tôi dường như đang được QC thấp nên một niềm hoài vọng khôn nguôi...

Thời gian chờ đợi sau câu “em sẽ nói...” của QC tưởng như bị ngưng đọng, kéo dài ra vô tận. Thời khắc đấy, mọi thứ xung quanh có lẽ đã không còn ý nghĩa với tôi nữa rồi, khi giờ đây tôi đang chờ đợi một sự thật mà rất nhiều ngày qua tôi đã phải khổ sở đi tìm. Mất nhấm nghiền, tìm thất lại và hơi thở được giữ ở mức nhẹ nhất như sợ rằng một tiếng động nhỏ mà nó tạo ra cũng có thể thay đổi kết quả mà tôi đang mong chờ. Cảm xúc của tôi bây giờ giống hệt cảm xúc của một người yêu bóng đá khi đang chờ đợi lượt sút penalty cuối cùng. Một lượt sút định mệnh mang theo hy vọng, tình yêu, hạnh phúc và cũng có thể là... nỗi thất vọng vô bờ...

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

Chap 29: Có ngôi sao nào mang tên em

Trầm ngâm một lúc rất lâu, QC tiếp tục...

QC: chị N còn sống anh ạ

Tôi: em nói cái gì?

QC: chị em còn sống ...

Tôi: em đang đùa phải không?

QC: để thử thách tình cảm của anh, chị em đã dặn ba chị ấy viết một lá thư, mà anh đã đọc, dù có thành công hay không?

Tôi: nhưng để làm gì?

QC: để xem tình cảm của anh là thật lòng và anh có xứng đáng với tình cảm của chị ấy không?

Tôi: tại sao N không liên lạc với anh? Tại sao lại để lâu như vậy? Đầu óc tôi bắt đầu hoa lên. Tôi không thể tin những gì tôi đang nghe.

QC: ca mổ thành công, nhưng có một trục trặc nhỏ sau đó, phải chờ 8 tháng tiếp để làm một cuộc phẫu thuật nhỏ khác

Tôi: sao trong 8 tháng đó N không liên lạc với anh?

QC: vì chị ấy muốn thử thách anh

Tôi: sau đó thì sao?

QC: chị ấy muốn giành bất ngờ cho anh

Tôi: N đang ở đâu?

QC: chị ấy đang ngồi cạnh em ...

Tim tôi như ngừng đập khi nghe điều QC vừa thổ lộ, và nó khẽ run lên trong xúc động và niềm hân hoan vô bờ bến. Sau đó là một hỗn độn cảm xúc không thể gọi tên. Tôi đã chuẩn bị tinh thần cho cả điều này lẫn điều tồi tệ nhất, nhưng thật sự cảm giác bây giờ nó không giống với những gì tôi hình dung. Nó mãnh liệt hơn gấp nghìn lần. Và tôi... vỡ òa trong hạnh phúc ...

Tôi nhìn thấy gương mặt của em hiện lên... gần lắm... Tôi có cảm giác chỉ cần đưa ngón tay đến là có thể chạm vào khuôn mặt yêu thương ấy. Là em, giấc mơ dịu ngọt của tôi, phải không ...

Bản thân một lúc rất lâu, tôi lấy hết can đảm để lên tiếng...

Tôi: cho anh nói chuyện với N...

QC: chị ấy vẫn còn giận lắm khi biết anh tặng quà cho người khác

Tôi: anh xin lỗi ...

QC: hôm em gọi cho anh, em bật loa cho chị ấy nghe

Tôi: làm ơn nói chị ấy cho anh gặp...

QC: bây giờ thì chưa, nhưng em sẽ cố. Có gì em nhắn. Em phải đi

Tôi:...

QC is offline

Là tôi đang mơ đấy sao????? Sao tôi vui thế này. HN của tôi, người ta của tôi vẫn còn sống. Tôi nhảy chân sáo quanh nhà đến mức mẹ tôi phải quát lên “con bị thần kinh hả?”. “Vângggggggggggggg”, tôi đáp, chạy đến và xoay bà mấy vòng trên không trung. Mẹ không biết chuyện gì vừa xảy ra với tôi, bởi vì chưa bao giờ tôi biểu lộ cảm xúc một cách mãnh liệt như vậy.

Bản chất của tình yêu là hy vọng. Và giờ đây tôi đã được đáp đền. Là HN của tôi chứ không ai khác là người vẫn giữ thói quen đọc tin nhắn tôi để lại. Tôi hạnh phúc phát điên khi tưởng tượng ra điều đó. Tại sao tôi không nghĩ đến điều này sớm hơn !?

Tôi đã để lại rất nhiều tin nhắn vào tài khoản của em sau khi nói chuyện với QC. Tôi mong em đọc được chúng hơn bao giờ hết. Thật sự, lúc đó tình cảm tôi dành cho Hoài Anh đã bị thổi bay sạch sẽ, không một dấu vết. Thay vào đó là hình ảnh và cảm xúc mà tôi đã và vẫn đang giữ ở một góc trái tim mình. Chúng len lỏi mang theo niềm hân hoan đến từng ngóc ngách của tâm hồn. Những cảm xúc trỗi dậy, mãnh liệt hơn bao giờ hết. Có thể em sẽ chẳng bao giờ biết điều đó, vì em vẫn đang bận nghĩ đến tội lỗi mà tôi vừa gây ra. Nhưng tình cảm tôi dành cho em bây giờ là thật lòng và hoàn toàn tự nhiên... Nếu vì rung động nhất thời dành cho Hoài Anh khiến tôi lạc mất em, thì chắc cả đời này tôi sẽ giận mình và mang theo nỗi ân hận này mất...

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại. Tại sao em lại thử thách tình cảm của tôi như vậy? Tại sao phải chờ quá lâu để biết tình cảm của tôi có thật lòng hay không? Tại sao em không chịu liên lạc với tôi, chỉ cần sớm hơn một chút? Hàng ngàn câu hỏi tại sao tôi đặt ra mong mỗi câu trả lời thỏa đáng nhất. Có quá nhiều rồi rắm, khúc mắc tôi cần em tổ cho tôi vào lúc này. Liệu em có hiểu lòng tôi không, HN?

Em vẫn không chịu trả lời cho dù đã đọc tất cả những tin nhắn tôi đã gửi. Đang rồi ren với những dòng suy nghĩ thì có một nick lạ nhảy vào.

QC: anh M

Tôi: ai vậy?

QC: là em đây, QC [QC dùng nick của cô ấy]

Tôi: chị N đâu em? Anh nhắn tin mà chẳng thấy chị ấy trả lời

QC: chị ấy đọc tin nhắn của anh rồi

Tôi: sao chị ấy không trả lời?

QC: chị ấy vẫn còn giận anh

Tôi: ...

QC: anh biết không? Tụi em và ba mẹ chị N đang ở

QC: đây là lời hứa của bác em khi chị N hoàn toàn bình phục

QC: anh không biết chị ấy đã vui mừng như thế nào khi nghĩ đến chuyện sẽ gặp được anh đâu

QC: em chưa bao giờ thấy chị em cười nhiều và vui như vậy

QC: chị em muốn tạo bất ngờ cho anh

QC: khi tất cả mọi thứ được chuẩn bị thì chị N đã thất vọng tột cùng khi nghe tin anh tặng quà cho người khác...

QC: tại sao vậy anh?

QC: tại sao lại là ngày Valentine?

QC: tại sao lại đúng một tuần trước khi chị em bay về để gặp anh?

QC: tại sao chỉ cần cố gắng một chút nữa thôi mà anh cũng không làm được?

Từng lời nói của QC như từng vết dao sắc lẹm cửa vào trái tim đang thổn thức của tôi...

Tôi: anh có lỗi với chị em...

QC: anh xin lỗi bây giờ thì được gì

QC: anh đưa chị ấy lên thiên đường, nhưng cũng chính anh kéo chị em xuống mặt đất

QC: chị em khóc quá nhiều vì anh rồi...

Tôi: anh phải làm gì bây giờ hả QC? Tôi thật sự bối rối

QC: anh hãy chờ đi

QC: em sẽ thuyết phục chị ấy

Tôi: ...

QC: em là người muốn cho chị N và Hân biết anh là loại người như thế nào

QC: nhưng chính em cũng là người đang giúp cho chuyện tình cảm của anh

QC: em không biết em là người như thế nào nữa

QC: hãy nhớ, em không làm điều đó vì anh. Em chỉ không muốn chị em đau khổ

QC: một điều nữa, em không muốn chuyện tình yêu của 2 người đổ vỡ. Nó quá đẹp... Và em ngưỡng mộ nó.

Tôi: cảm ơn em...

QC: không có gì. Em out đây

...

Dường như tất cả những u uất, nhớ mong, chờ đợi dồn nén bấy lâu nay đã được giải tỏa. Tôi làm con chim én nhỏ, chao liệng giữa bầu trời. Bầu trời của mệnh mang hạnh phúc, tôi bay mãi miết chẳng muốn ra... Tôi lặng lẽ vỗ cánh đến ngôi sao lấp lánh nhất. Có phải ngôi sao này mang tên em...

Chap 30: Gặp lại

Tôi muốn xin lỗi em.

Tôi muốn gặp em.

Tôi muốn làm rất nhiều thứ với em...

Hãy thử tưởng tượng, bạn vừa có kết quả báo đậu đại học, nhưng chỉ ít phút sau người ta báo lại là nhầm tên. Cảm giác của bạn lúc đó sẽ như thế nào? Rất hụt hẫng phải không? Đó mới chỉ là cảm giác khi đang ở trên thiên đường và bị kéo tụt xuống địa ngục. Còn cảm giác đáng sợ hơn, đó là đánh mất niềm tin... đặc biệt đối với một người em đã từng xem là “bầu trời” như tôi...

Tôi có lí lẽ riêng để giải thích tất cả cho em hiểu. Và nếu em có thể đặt mình vào hoàn cảnh của tôi thì chắc chắn em sẽ có một cái nhìn khách quan hơn. Vì người không biết là không có tội. Thật lòng, nếu tôi biết là em vẫn còn, đang ở một nơi rất xa không thể liên lạc và đang chờ gặp tôi thì có chết tôi cũng sẽ chờ. Nhưng đời không phải là mơ và tình không phải là thơ...

Có thể tôi không sai khi dành tình cảm cho Hoài Anh, nhưng tôi “sai” khi tặng quà cho cô bé đứng dịp Valentine và lại đứng một tuần trước khi HN bay về Việt Nam gặp tôi. Khi ngọn lửa tình yêu trong em chuẩn bị bùng cháy dữ dội thì em nhận được một gáo nước lạnh dập tan tất cả... Đối với những người có lòng tự trọng và tình yêu sâu sắc như em thì việc bị đánh cắp niềm tin là thứ đau lòng nhất...

Tôi cũng giống em ở lòng tự trọng và yêu hết lòng, nên tôi hiểu những gì em phải trải qua. Sự day dứt, giằng xé trong tôi không thể so sánh với nỗi đau khi em nghe tin tôi tặng quà cho Hoài Anh. Dù nhiều người có bảo là tôi không có lỗi, nhưng tôi không nghĩ vậy. Tôi có lỗi vì tôi vô tình làm người tôi thương phải đau khổ. Lúc đó, mặc dù không phải là một người chín chắn, nhưng tôi cũng đã có suy nghĩ “Tôi là đàn ông, nên có thiệt thòi chút so với em thì cũng chẳng đáng gì. Nhất là khi điều thiệt thòi ấy đem lại hạnh phúc mà bấy lâu nay tôi vẫn mong chờ”. Tôi không trách em, vì tôi tin rằng “yêu càng sâu nặng thì hận sẽ càng nghi ngút...”

Nếu đặt tôi ở vị trí của em bây giờ, có lẽ tôi cũng sẽ làm như em... Ngay cả tôi còn chưa dám tha thứ cho bản thân, thì tôi không có quyền yêu cầu người khác phải tha thứ. HN của tôi lúc nghe tin tôi tặng quà cho Hoài Anh sẽ như thế nào? Tại sao lại là ngày Valentine, và ngay trước lúc em về Việt Nam? Ông trời có phải đang thử thách tình cảm của chúng tôi không!? Tôi không dám nghĩ. Tội nghiệp em quá!

Oh I had a lot to say was thinking on my time away

I missed you and things weren't the same

Cause everything inside it never es out right

And when I see you cry it makes me want to die

I'm sorry I'm bad,

I'm sorry you're blue,

I'm sorry about all the things I said to you

And I know I can't take it back

I love how you kiss,

I love all your sounds,

and baby the way you make my world go round

And I just wanted to say I'm sorry

Tôi quyết định để lại tin nhắn cho em.

Tôi: anh biết mình đã làm em buồn như thế nào

Tôi: anh biết mình không xứng đáng với tình cảm em

Tôi: giá mà anh biết cách nào để hàn gắn lại như lúc đầu

Tôi: hãy cho anh cơ hội để giải thích

Tôi: anh xin lỗi...

Tôi biết em có đọc, nhưng em không trả lời. Tôi chấp nhận điều đó, và sẽ chờ đến khi em có thể mở lòng và chịu nói chuyện lại. Nói chuyện với em là tất cả những gì tôi cần lúc này. Có lẽ em sợ gặp tôi vào thời khắc này...

Khi tôi chơi với trong tuyệt vọng thì cũng là lúc tôi bắt được chiếc phao cứu sinh. Chiếc phao đó mang tên QC.

QC: anh có 01 không?

Tôi: anh có

QC: chị em đây. Em chỉ có thể giúp như vậy. Việc còn lại là của anh.

Tôi: :cười: cảm ơn em

Tôi: chào em...

QC: để em vào nick của em

Tôi: ừm, anh chờ

Nàng is online

Tôi: lâu lắm anh mới nói chuyện với cái nick này

Nàng: vâng

Tôi: hơn một năm rồi

Nàng: dạ

Tôi: em nói gì đi

Nàng: em phải nói gì bây giờ?

Tôi: nói gì cũng được

Tôi: nói là em giận anh, em ghét anh hay em hận anh gì đấy

Nàng: chẳng có cái nào đúng cả

Tôi: anh xin lỗi ...

Nàng: anh không có lỗi gì. Do em thôi.

Tôi: đừng nói vậy

Nàng: thứ em cần xin lỗi là chính bản thân em. Em đã tự làm đau chính mình...

Tôi: anh nên làm gì bây giờ?

Nàng: anh đừng làm gì cả. Em đang rất ổn

Nàng: có thể là anh không tin, nhưng đó là sự thật. Em bình thản đến lạ...

Tôi: anh biết em đang giận anh lắm

Tôi: nghe anh giải thích được không?

Nàng: anh cứ nói đi

Tôi: khi em “đi”, em để lại quá nhiều khoảng trống...

...

...

Nàng: và anh cần một người để lấp cái khoảng trống đó

Tôi: em nói vậy cũng chẳng sai. Là do lỗi của anh

Nàng: vậy mà em tin anh sẽ chờ em ít ra cũng phải 2 năm kìa [2 năm thì chết cụ chứ còn à...]

Tôi: 2 năm? Khi mà em không thèm liên lạc gì và bắt anh tin là em không còn

Nàng: đúng vậy. Đó là định nghĩa tình yêu của em

Nàng: rất tiếc. Anh mới chỉ chịu được hơn 1 năm

Nàng: anh thua rồi

Tôi: anh chưa làm gì Hoài Anh cả. Mới chỉ nói chuyện trực tiếp có 2 lần và tặng quà thôi

Nàng: mới chỉ nói chuyện có 2 lần mà anh đã tặng quà được rồi thì nói chuyện nhiều anh sẽ thế nào?

Tôi: anh ...

Nàng: anh kéo em xuống mặt đất khi em ngập trong nỗi nhớ và niềm phấn khích khi lần đầu được gặp anh

Nàng: em đã đến ngôi trường anh học và thấy anh rồi

Nàng : lẽ ra em sẽ lao ngay đến, ôm anh để thỏa những ngày mong nhớ

Nàng: nhưng rất tiếc đó là hai tuần sau ngày anh tặng quà cho Hoài Anh

Nàng: anh làm em thất vọng và hụt hẫng

Tôi: tại sao em không liên lạc với anh sớm hơn?

Nàng: vì em muốn xem tình cảm của anh nó sâu nặng đến thế nào

Tôi: ngốc ơi! Tại sao em phải làm vậy? Tại sao không trân trọng những lúc chúng ta được nói chuyện

Nàng: bởi vì em ngốc và tình yêu em dành ột người rất ích kỉ. Em sẽ không bao giờ tha thứ cho những ai làm tổn thương em

Tôi: kể cả anh?

Nàng: ...vâng.... kể cả anh...

Tôi: ...

Nàng: em phải đi... ba mẹ và QC đang đợi em

Tôi: ...

Trái tim tôi như muốn vỡ vụn ra khi nghe câu nói “vâng... kể cả anh”... Tôi biết em sẽ khóc và buồn rất nhiều khi dám đưa ra lựa chọn như vậy. Quyết định một chuyện quan trọng với người mình từng xem là “lẽ sống” không đơn giản là phép toán cộng trừ... Nhưng, em có hiểu lòng anh không, HN? Tình cảm anh dành cho Hoài Anh chỉ là ảo tưởng về một tình yêu đẹp anh dành cho em...

Tôi: anh chẳng biết phải làm gì để em hết giận bây giờ

Tôi: anh biết là em đang buồn và thất vọng lắm

Tôi: nhưng, hãy thử một lần đặt mình vào trong hoàn cảnh của anh

Tôi: làm ơn ...

Chap 31: Núi kéo

Tôi quyết định viết một lá thư cho em cũng giống lần trước, lần mà tôi đã gây ra hiểu lầm tai hại. Lần này tôi không thể nói chuyện cà giỡn như lần đó, bởi vì theo tôi, “tội” của tôi lần này nghiêm trọng hơn nhiều. Phải viết thôi, còn nước còn tát. Đôi khi cũng phải xuống nước, nhất là với những người mình thương. Tôi không biết các bạn thế nào, chứ đứng trước nỗi buồn của một đứa con gái, tôi luôn cảm thấy day dứt, như thể tôi là người trực tiếp gây ra lỗi lầm ấy vậy, nhưng sự thật nhiều khi lại do một thằng ất ơ nào đấy. Hai đứa bạn thân của tôi là một ví dụ. Mỗi lần chúng nó giận bạn trai cái gì là lại lôi tôi ra làm thùng rác để xả. Nó chửi thằng kia mà cứ như chửi tôi. Bực hết cả người...

Thật lòng, tôi chưa bao giờ trách HN vì em đã thử thách tình cảm của tôi. Có nhiều lí do để giải thích cho điều này. Thứ nhất, tôi yêu em trong một hoàn cảnh đặc biệt. Mặc dù tôi biết, tình cảm của tôi dành cho em là thật lòng, tôi yêu em vì chính bản thân em chứ không phải từ một tác động khách quan nào khác. Nhưng trong hoàn cảnh của em để hiểu trọn vẹn điều đấy là thật sự khó, nhất là đối với người có lòng tự trọng cao như em và đã một lần bị tổn thương bởi lá thư “không rõ nghĩa” của tôi. Thứ hai, tình cảm em trao cho tôi nhiều quá nên chuyện em dễ giận hay ghen chỉ để chứng tỏ tình cảm của em mà thôi. Thứ ba, tôi tin ngoài chuyện thử tôi em còn có lí do nào khác. Thứ tư, biết đâu HN đang chờ tôi nắm tay nàng lại thì sao? Cuối cùng cũng là điều quan trọng nhất, tôi thương em thật lòng, vì vậy không có lí do gì để tôi không tìm cách vun vén. Tôi được dạy “một người đàn ông cần phải độ lượng, nếu bỏ qua được thì bỏ qua, đừng chấp nhặt để rồi phải hối tiếc”. Tôi đã làm theo bằng cách viết một lá thư cho HN và chưa bao giờ tôi hối hận về quyết định này...

Tôi viết và đến giờ vẫn không hiểu sao hồi đó mình lại có thể soạn một tâm thư chừng chặc như vậy. Tôi nghĩ đó là phần quan trọng khiến em thay đổi mọi quyết định...

“HN ...

Anh không phải là người giỏi bày tỏ cảm xúc, nhưng hôm nay anh sẽ mở lòng mình để em hiểu tất cả những gì anh đã và đang phải trải qua, mà có cái nhìn khách quan hơn. Hãy đọc hết thư của anh rồi quyết định. Dù là gì, anh vẫn tôn trọng nó...

Cuộc sống mang lại cho anh quá nhiều thứ mà nhiều khi nghĩ lại anh thấy mình được ưu ái hơn người khác nhiều quá. Anh cảm thấy rất may mắn khi được sinh ra trong một gia đình bài bản và có một người Mẹ nhân hậu và biết hy sinh cho người khác. Ngoài Mẹ, anh còn có bạn bè, và không ít trong số đó đối với anh rất thật lòng để anh có thể gọi là bạn thân. Nhưng, dù là Mẹ hay bạn thân thì cũng có những chuyện anh không thể gửi gắm. Vậy mà có người đã khiến anh trải lòng mình được... người đó là em.

Từ khi quen em, anh biết sống trách nhiệm hơn với bản thân và những người mình yêu thương. Bên cạnh đó, sự ích kỉ và trẻ con của anh dù chưa hoàn toàn mất hẳn, nhưng cũng chuyển biến tích cực rất nhiều. Đây chỉ là những thay đổi tích cực trong tính cách, còn những cảm xúc thăng hoa mà em, mối tình đầu của anh, mang lại thì không thể diễn đạt chỉ bằng một hay hai câu chữ. Điều đó là không đủ và sẽ không bao giờ đủ.

Sự “ra đi” của em thực sự khiến anh mất thăng bằng. Anh không phủ nhận tình cảm mình dành cho Hoài Anh. Nhưng, anh không muốn so sánh điều đó với những gì anh dành cho em, vì điều đó sẽ làm tổn thương Hoài Anh... Nó được chứng minh bằng khoảnh khắc mọi hình ảnh của Hoài Anh đều được thay thế bởi em, khi anh nghe QC nói lên sự thật. Anh không muốn mình phải mang nỗi ân hận suốt đời khi để tuột mất em như thế này...

Hãy cho anh một cơ hội để chứng tỏ những điều anh vừa nói là xuất phát từ trái tim, được không em... ”

...

Nàng: em đang ở Đà Lạt này...

Tôi: em ở lâu chưa?

Nàng: em mới thôi

Tôi: ba mẹ với QC đâu?

Nàng: đi chơi rồi. Em muốn ở phòng một mình

Tôi: Đà Lạt đẹp không?

Nàng: đẹp mà buồn

Tôi: vậy à... Tôi chẳng biết nói gì tiếp

Nàng: anh với Hoài Anh thế nào?

Tôi: trên mức bạn bè. Tôi không dám giấu em

Nàng: em hồi đó thì sao?

Tôi: là thích, là yêu, là thương

Nàng: là hơn Hoài Anh?

Tôi: ừm.

Nàng: với mỗi người anh nói một kiểu phải không?

Tôi: từ hôm gặp QC anh không liên lạc với Hoài Anh

Nàng: tại sao anh lại quen Hoài Anh?

Tôi: anh chưa quen. Chỉ mới dám nói chuyện và tặng quà thôi.

Nàng: tặng quà là anh thích người ta rồi

Tôi: anh không biết. Nhưng nói chuyện với HA không cho anh cảm giác như với em

Nàng: như thế nào?

Tôi: bình thường. Không vui. Cứ đều đều. Hơi chán.

Nàng: vậy tại sao anh tặng quà?

Tôi: ...

Nàng: em đỡ buồn nhiều rồi

Nàng: hôm em nói em đến trường anh, là lúc em bảo với ba là đi gặp anh

Nàng: em đang giấu ba chuyện của anh

Nàng: em băn khoăn quá. Không biết làm gì với anh bây giờ

Tôi: anh đã giải thích và xin lỗi rồi. Bỏ qua cho anh đi

Nàng: em chẳng biết nữa...

Tôi: ...

Nàng: nếu bảo là không nhớ anh thì chắc là em đang tự dối lòng mình

Nàng: anh đáng giận lắm, biết không?

Tôi: đừng giận anh ...

Nàng: chỉ xin lỗi không vậy à?

Tôi: anh phải làm gì?

Nàng: làm gì để bù lại mấy lít nước mắt của em đi

Tôi: :mặt buồn: anh mua nước uống át với đỡ mất nước nhé

Nàng: không đùa [mặc dù tôi biết em đang cười]

Tôi: buồn cười thì cứ cười, giấu làm gì cho khổ ra

Nàng: chỉ được cái dễ mồm...

Tôi: không phải ai anh cũng vậy đâu...

Nàng: ...

Tôi: ...

Nàng: nếu không phải QC tác động cộng thêm lá thư của anh chắc em quên anh mất

Tôi: ra số mình vẫn còn may chán :cười:

Nàng: em tha cho, nhưng chỉ một lần thôi, anh nhé ...

Tôi: biết rồi mà. Trách hoài

Nàng: trách sao không!?

Tôi: đi chơi đi, rồi xuống *** gặp anh

Nàng: em sẽ xin ba mẹ

Tôi: ráng nha

Nàng: vâng

Tôi: mong gặp em quá

Nàng: em cũng vậy ...

5. Chương 5

Chap 32: Hạnh phúc chẳng tày gang

Sau hôm nói chuyện với em, tình cảm tôi dành cho em lại ủa về... nguyên vẹn và ngọt ngào như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tôi đã quên hẳn sự có mặt của Hoài Anh. Tôi đã nói rõ tình cảm của mình dành cho Hoài Anh cho em biết, vì tôi không muốn giấu. Vả lại giấu cũng chẳng để làm gì khi điều quan trọng nhất tôi đã nói với em, đó là “khoảnh khắc mọi hình ảnh của Hoài Anh đều được thay thế bởi em, khi anh nghe QC nói lên sự thật”. Tôi đã tỏ lòng mình. Sự thật là trái tim tôi chỉ đủ sức chứa hình bóng của một người, là em, HN của tôi. Qua đủ nhiều thăng trầm, tôi đã nhận ra với tôi, em thật sự quan trọng và tôi luôn luôn trân trọng những giây phút được nói chuyện cùng em... Tôi định nghĩa thứ cảm xúc đó là hạnh phúc. Dung dị, mộc mạc, nhưng tràn yêu thương...

Nhưng ở đời mấy ai học được chữ ngờ...

Giá như ... Vâng lại là chữ giá như. Giá như không có bức thư một tuần sau tôi nhận được, có lẽ tôi đã nghĩ mình là người may mắn nhất... Ai cũng có một cảm giác đáng sợ. Với tôi đó là bị lừa dối. Bị lừa dối như thế nào thì hãy đọc lá thư này của QC đi, bạn sẽ hiểu...

“Anh M !!!

Có lẽ em viết mail sẽ tiện hơn cho những gì em sắp nói với anh. Sau bao nhiêu chuyện đã qua, cuối cùng anh cũng đã quay về với HN, em rất vui. Anh à, những gì em nói với anh khi anh chat với em lúc còn ở Đà Lạt đều là sự thật. Em xin lỗi, em đã định chấm dứt mọi chuyện ở đó nhưng hôm sau, anh đã nghĩ rằng HN trêu anh, và em lại lao vào chuyện này. Xin lỗi vì tất cả, nhưng những gì em nói với anh đều là sự thật trừ hai việc: chị N đã mãi mãi không còn nữa và người đang chat với anh vẫn là em, QC. Em biết giờ anh đang buồn vì anh đang muốn quay lại với chị N và anh vẫn luôn mong chị em còn sống. Anh cũng đang cảm giận, phần nộ về em. Anh yên tâm, sẽ không bao giờ anh phải gặp lại em đâu. Anh cứ việc giận, cứ việc ghét, em biết em đã sai nhưng đâm lao phải theo lao. Đáng lẽ em nên nghe lời khuyên của Hân khi em nói với nó em sẽ cho nó biết anh thực sự là ai. Có lẽ đó cũng là lí do mà chị N rất yêu quý Hân là vậy, và thường xuyên tâm sự với nó tất cả mọi chuyện chứ không phải là em.

Chị N không còn nữa, điều đó đã làm thay đổi ít nhiều cuộc sống của ba chàng trai: anh Phong, anh trai em và anh. Khi em đọc cái mail anh Phong gửi cho chị N, em mới biết anh trai mình [ba QC có con riêng là anh trai của QC bây giờ, nên HN và anh trai QC không có quan hệ huyết thống] đã yêu chị N. Mỗi người trong các anh đều có những thay đổi khác nhau. Anh Phong thì đau khổ đến tuyệt vọng vì anh ấy vẫn luôn cảm thấy có lỗi với chị N. Em đã nhìn thấy những giọt nước mắt của người con trai đó, những giọt nước mắt cay đắng. Còn anh trai em, anh í yêu chị N, giờ em đã hiểu tại sao anh trai lại thay đổi. Sang Pháp, anh ấy đi chơi và sẵn sàng hôn bất cứ đứa con gái nào thích anh ấy, nhưng anh ấy chẳng chọn ai trong số

đó. Anh ấy lạnh lùng với tất cả mọi người và lấy máy tính làm bạn. Còn anh, trong mắt em, anh là người lựa chọn một tình cảm mới để quên đi những gì bất hạnh đã xảy ra với bạn gái của mình. Dù sao, chỉ cần trái tim anh có chị N, vậy là đủ. Câu chuyện tình này em những tưởng chỉ có ở trong phim vậy mà lại xảy ra với chính gia đình em.

Chị N xinh lắm anh ạ. Ngoài đời chị ấy còn xinh hơn cả tấm ảnh ba chị ấy đã gửi cho anh. Chị N không còn nữa, ai cũng buồn. Hôm 2/5 là ngày giỗ 100 ngày của chị N, ba mẹ chị N đã về, bạn bè và tất cả mọi người đều đã đến chia buồn. Có lẽ chỉ khi em bé trong bụng chị Reggina [chị dâu của HN] chào đời mới có thể xóa tan đi cái không khí ảm đạm trong cái gia đình này. 30/8 là sinh nhật chị N, có lẽ lúc đó chị Reggina đã sinh em bé. Đứa bé gái đó đã được đặt tên rồi, cái tên do chính chị N đặt, Nguyễn HNM [chữ H và M lấy từ tên tôi HM, chữ N là tên em]. Cái tên đẹp phải không anh và nó cũng đủ nói lên tất cả rồi...

Khi anh đọc cái mail này thì em và ba mẹ chị N cũng đã lên đường về Đức. Có lẽ anh nói đúng, em chẳng biết yêu là gì, em cũng sẽ chưa yêu ai cả, yêu rồi phải đau khổ như những người em đã gặp thì khổ lắm.

Chào anh."

Đọc lá thư QC gửi xong, tôi cảm thấy trống rỗng vô cùng. Bao nhiêu chờ mong, khắc khoải bấy lâu nay tôi dành cho em bỗng dừng vụt tắt. Không le lói, không nhạt dần mà chúng như những cánh đom đóm đang lập lờ kiêu hãnh thì tắt ngúm khi phải bay qua bão cát sương mờ. Thay vào đó là cảm giác chán nản vì đánh mất niềm tin. Tôi có cảm giác mình như một đứa con nít, người ta nói gì cũng nghe, cũng tin. Trách ai bây giờ? Hy vọng càng nhiều thì thất vọng lại càng thê lương...

Giận, cảm phần QC ư? Sao không? QC dám đùa giỡn với tình cảm thiêng liêng tôi dành cho em. Tôi cảm thấy mình như một quả bóng để người ta thích tung là tung, thích hứng là hứng. Một tuần sống trong hạnh phúc để rồi bây giờ tôi lại bị kéo xuống mặt đất một cách tàn nhẫn. Buồn và thất vọng thật... Nhưng đau khổ và tuyệt vọng thì không. Vì nó như cảm giác bạn biết mình đã mất đi một chiếc xe đạp, rồi có người báo với bạn đã tìm được nó. Đến nơi chưa kịp vui mừng, bạn nhận ra đó không phải chiếc xe đạp của mình. Chỉ hụt hẫng chứ không thể buồn hơn, đúng không? Bởi vì nỗi buồn khi tôi nhận thư từ ba em là cực hạn rồi...

Vậy mà không hiểu sao, tôi vẫn tin người nói chuyện với tôi lúc ở Đà Lạt là HN của tôi, dù rằng rất mơ hồ ...

PART III: SỰ THẬT

Chap 33: Tấm lòng con gái (P1)

HN của tôi vẫn còn... Sự thật đấy sau này tôi mới biết. Cụ thể là sau khi có một biến cố lớn xảy ra. Biến cố là gì? Sau đó tình cảm của hai chúng tôi sẽ tiến triển như thế nào? Tại sao HN lại không thể liên lạc với tôi? Tại sao QC lại gửi cho tôi một lá thư đầy nước mắt như thế? Tôi xin được phép từ từ giải thích...

Trước khi bắt đầu tôi chỉ muốn nói một điều mà tôi đã học được... Cuộc sống nhiều khi không như những gì chúng ta nhìn hay nghe thấy. Nếu không biết rõ thì đừng bao giờ đưa ra phán xét, vì điều đó có thể làm tổn thương người khác...

=====HN=====

Quay trở lại mốc thời gian trước khi ca mổ quan trọng diễn ra...

Trước ngày bước vào cuộc chiến sinh tử, cô bắt ba hứa sẽ viết một lá thư cho anh nói rằng cô không qua khỏi cho dù sự thật có thể ngược lại. Cô đã suy nghĩ rất nhiều... Nếu cô không qua thì cũng chẳng sao, ba cô đã nói đúng sự thật. Còn nếu cô và anh có duyên thì bức thư xem như là một thử thách và cô muốn nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của anh khi cô "từ cõi chết trở về".

Ban đầu, cô chỉ định thử thách tình cảm của anh trong vòng 4 tháng. Cô nghĩ chừng đó thời gian là đủ hiểu rõ lòng anh cũng như khiến sức khỏe cô bình phục hoàn toàn. Cô thừa thông minh để hiểu rằng mình không có quyền bắt anh phải chờ đợi một người "không còn" lâu hơn thế. Cô không phải là một người ích

kỉ, nhưng cô cần một bài kiểm tra nho nhỏ cho tình yêu của cô và anh. Và 4 tháng là khoảng thời gian chấp nhận được.

Ca mổ của cô thành công ngoài mong đợi. Ngay khi tỉnh dậy, cô đã không thể tìm được những giọt nước mắt. Cô thấy rất nhiều người đứng bên cạnh. Biết là không thể, nhưng mắt cô vẫn dáo dác xung quanh tìm một hình bóng. Rồi lòng bỗng trùng xuống, cô chợt nhận ra, chính cô đã bắt ba báo cho anh là cô không còn. Ừm, đành chấp nhận thực tại vậy. Cô tự dằn lòng “mình muốn biết tình cảm của anh thật sự thế nào”. Và cô nhờ thời gian đưa ra câu trả lời ...

Trong khoảng thời gian thử thách, không ngày nào cô không lờ ảnh của anh ra ngắm nghía. Anh nhìn ổn chứ không thuộc dạng khiến con gái phải rên lên như một vài vệ tinh vẫn theo đuổi cô. Vậy mà chẳng hiểu sao anh cuốn hút cô đến thế. Có lẽ tại tính cách sắp “ghi sổ đỏ” và ý thức về sự nghiệp rất rõ ràng ở anh. Dù giàu trí tưởng tượng đến mấy, cô cũng không thể ngờ được trong thời gian này nỗi nhớ anh lại còn cào đến nhường vậy. Rất nhiều lần cô định vứt bỏ cái sĩ diện, cái thử thách vớ vẩn của mình và buông xuôi theo lời trái tim mách bảo. Vậy mà cuối cùng cô vẫn ghìem lòng mình lại được...

Gió lành lạnh trên khung cửa nhỏ

Em dang tay đón gió vào lòng

Gió khẽ hỏi con tim thổn thức

Nhớ ai, sao mắt vương lệ sâu

Em nhờ gió gửi anh thương nhớ

Nỗi nhớ nào còn cào cháy bỏng

Tình yêu nào thấu tận trời mây...

Cô vẫn nói chuyện với Hân, nhưng cô đã rất cẩn thận dặn Hân là không được nói cho ai biết. Cô và Hân vẫn giữ liên lạc và qua Hân cô cũng biết thêm thông tin về anh từ Nam, bạn trai Hân. Theo lời Hân thì sau khi nghe tin sét đánh, anh đã buồn rất nhiều, cô thương mà chẳng biết làm gì... Rồi đến một lần, Hân gặp cô...

Hân (H): cưng, hôm nay khỏe hơn nhiều không?

Cô: có. Tao sắp bình phục rồi, Hân ạ. Hihi

H: còn một tháng thử thách nữa hen

Cô: ừ, còn một tháng nữa

H: hồi hộp không?

Cô: sao không? Trời ơiiiiiiii !!!

H: ai bảo nhiều sự, thích thử thách cơ

Cô: hihi, lại trêu tao hả? Không thử thách sao mà biết tình cảm của M là thế nào

H: tao thấy mày hơi nhần tâm đó, N ạ

Cô: ...

H: mày thì không sao, nhưng ông M thì buồn đến chết kia kìa

Cô: biết làm sao bây giờ. Tao làm sao mà không sao được ...

H: tính mày thì tao còn lạ gì. Cầu toàn bỏ xừ ra

Cô: tao nhớ anh ấy muốn chết, mày là bạn thân của tao chẳng lẽ mày không biết điều đó

H: biết sao không. Nhưng tự mày làm khổ mày thôi

Cô: nhiều lúc chỉ muốn hét lên cho anh ấy nghe tao vẫn còn mà tao không làm được. Tao gan lì hơn tao nghĩ

H: rõ hâm !

Cô: để anh ấy chờ tí thì có chết ai. Với lại giờ tao tự nhiên nhảy ùa vào nói chuyện chắc anh ấy shock mà ngất mất. Hihi

H: sau này nhảy vào thì không ngất đấy ?

Cô: có, nhưng ngất nhẹ hơn, tại tâm lí đã vững hơn rồi

H: lí với chả luận. Mà là đứa cứng đầu nhất mà tao từng biết. Toàn ôm cái khổ vào bản thân thôi.

...

Cô: ... nay không đi học hay sao mà lại lên mạng nói chuyện với tao thế này

H: báo ày một tin vui với mày nhưng tin buồn với tao

Cô: nói đi

H: có kết quả thi học sinh giỏi quốc gia của hai chàng rồi

H: Nam của tao được khuyến khích. Còn hot boy của mày giải ba, điểm cao nhất tỉnh.

H: tuyển thẳng đại học rồi. Giờ lo cày anh văn để đi du học thôi. Sướng nhé !

Cô: aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

H: bất ngờ không?

Cô: thường thôi !

H: thôi cô đừng có giả bộ. Chắc lại đang cười không ngậm miệng lại được chứ gì?

Cô: giỏi thế trời. Yêu là đúng rồi. Không có gì phải lẩn tẩn... Aaaaaaaaaaaaaa

H: báo tin ày vui. Giờ tao out đây

Cô: cảm ơn nhé. Thơm cái

H: nhiều sự. Giữ gìn sức khỏe đấy. Ráng về sớm gặp tao. Nhớ lắm rồi.

Cô: đang mong ngày đó đây...

Cô sướng run người trong niềm hân hoan vô bờ khi nghe Hán báo tin. Cô không biết mình vui vì cái gì, lẽ nào niềm vui của anh cũng là niềm vui của cô!? Cô chỉ biết thứ cảm xúc đó trào dâng một cách hoàn toàn tự nhiên. Nó từ từ lan tỏa... Cô ngất ngây , ngập tràn trong men say chiến thắng của anh. Anh đã không biết đây là món quà ý nghĩa nhất cô nhận được từ anh. Cô tự hào về anh quá! Cô vẫn biết anh giỏi mà không ngờ anh giỏi đến mức này. Hèn gì con gái nó ngưỡng mộ cũng phải thôi...

Đang vui bất giác lòng trong đầu cô lại lóe lên một câu hỏi “không biết khi anh nghe tin đấy, anh có nghĩ đến em không... Một tháng nữa thôi, em sẽ quay lại. Và lần này em sẽ nắm thật chặt tay anh... ” Cô mỉm cười khi nghĩ đến điều hạnh phúc muộn màng đấy.

Khi thời hạn 4 tháng cô đặt ra sắp kết thúc, cô nhận được một tin từ bác sĩ điều trị. Tuy ca mổ quan trọng đã thành công, nhưng có một trục trặc nhỏ cần giải quyết triệt để để cô có thể hoàn toàn bình phục. 4 tháng nữa người ta sẽ tiến hành. Dù bác sĩ không nói đến tỉ lệ thành công của ca mổ, nhưng cô đủ thông minh để hiểu “chuyện gì cũng có thể xảy ra”...

Cô bàng hoàng khi nhận ra sự thật...Lòng cô tan tác như vừa đánh mất một thứ gì đó vừa chớm nở...

Khi chỉ còn một vài bước nữa là có thể chạm tay vào yêu thương thì một lần nữa thử thách lại xuất hiện... bất ngờ và đường đột. Cô chẳng biết cảm xúc của mình lúc này là thế nào...

Mặc dù đã mong ngóng ngày “quay lại” này từ rất lâu, nhưng một lần nữa lí trí lại cất tiếng “giờ mà nói chuyện lại với anh, lỡ có chuyện gì xảy ra với mình thì sao? Chẳng lẽ mình lại để anh phải khổ thêm một lần nữa?”. Nếu vì hạnh phúc nhất thời mà cô làm anh tổn thương thì dù có chết cô cũng không cam lòng...

Trái tim cô tan ra từng mảnh khi phải quyết định hoãn “ngày trở về”... Thôi thì... “nỗi bất hạnh, nếu không thể tránh. Chỉ nên rơi xuống một người”. Và người đó không thể là anh...

Chap 34: Tắm lòng con gái (P2)

=====HN=====

Nói chuyện với anh khi nào cô cũng cảm thấy vui vẻ và ấm áp. Dù thực tế không ít lần anh làm cô buồn, giận dữ và đôi khi là tuyệt vọng. Cũng chẳng trách được, vì dù gì anh vẫn còn là một công tử bột “ăn chưa no, lo chưa tới”. Thế nhưng, cô tin những lần như vậy anh hoàn toàn không cố ý, bởi vì anh giống cô ở chỗ “không nhẫn tâm làm người khác tổn thương”. Điều quan trọng nhất, cô cảm nhận được tình cảm anh dành cho cô là thật lòng.

Quyết định chờ đợi thêm 4 tháng thật sự khó khăn. Nhưng, cô không ỉn sự lựa chọn khác. Hân nói đúng “cô chứ không ai khác là người tự chuốc khổ ỉn”. Cô nhớ anh da diết... “Nỗi nhớ người yêu” là nỗi nhớ khiến con người ta quay quắt ... Cô không biết mình làm như thế là đúng hay sai, vì điều này hoàn toàn có thể phá hỏng mối tình như cổ tích, mà trong đó cô là nàng công chúa đáng yêu, nhân hậu đang ngày đêm mòn mỏi chờ đợi đến ngày gặp anh, hoàng tử của lòng cô. Thử thách chính là phù thủy độc ác, ra sức ngăn cản tình yêu của hai người. Nhưng, khó khăn chỉ làm trì hoãn hạnh phúc ngày em gặp anh, chứ không thể nào làm tình ta phai mờ, đúng không anh...

Cô ngồi một mình... cô đơn... nhớ anh...

A hundred days have made me older

Since the last time that I saw your pretty face

A thousand lies have made me colder

And I don't think I can look at this the same

But all the miles that separate

They disappear now when I'm dreaming of your face

I'm here without you baby, but you're still on my lonely mind

I think about you baby, and I dream about you all the time

I'm here without you baby, but you're still with me in my dreams

And tonight, there's only you and me

Everything I know and anywhere I go

It gets hard but it won't take away my love

And when the last one falls, when it's all said and done

It gets hard but it won't take away my love

I'm here without you baby, but you're still on my lonely mind

I think about you baby and I dream about you all the time

I'm here without you baby, but you're still with me in my dreams

And tonight girl, there's only you and me

I'm all alone

*

**

Lần đối mặt với tử thần này cô nhận được rất nhiều lời động viên, chúc may mắn từ rất nhiều người. Nhưng từ một người, mà cô chấp nhận chịu thiệt thòi, thì không. Có khi nào anh chợt nhớ đến em không... Anh có biết hôm nay, một lần nữa, em lại phải đối mặt với tử thần để giành giật sự sống ình không... Anh có hiểu khát khao sống của em bây giờ là vì ai không...

Hân biết chuyện. Hân buồn nhưng cũng chỉ biết động viên cô...

Hân (H): ông trời thật không công bằng

Cô: tại sao mà nói vậy?

H: vì bạn thân của tao là người cực tốt. Vậy mà cứ phải chịu đầy ọa...

Cô: chắc kiếp trước tao có lỗi gì đó, nên ông trời thử thách xiu... Thử thách xong là hết thôi à

H: haizz

Cô: với lại đời cho tao nhiều thứ quá rồi, lấy đi một chút để công bằng với mọi người chứ

H: mà khi nào cũng vậy cả...

Cô: thế nào?

H: khi nào cũng nghĩ cho người khác ...

Cô: tao học cách suy nghĩ đó từ một bài hát của Trịnh Công Sơn

H: như thế nào?

Cô: sống trên đời sống cần có một tấm lòng, để làm gì Hân biết không ???

H: giờ này còn hát với chả hò

Cô: hát chứ. Buồn thì làm được cái gì. Giờ tao phải thật mạnh mẽ, thật vững tin để còn quay trở về chứ. Nếu không công sức, nước mắt của tao đổ xuống sông xuống biển hết à?

H: có khi nào để M ở ngoài lâu quá sẽ sinh chuyện không N?

Cô: tao chẳng sợ. Lọt vào mắt xanh của M không phải là chuyện đơn giản. Trừ khi...

H: trừ khi thế nào?

Cô: trừ khi M gặp một người cỡ tao trở lên

H: điều đó thì khó. Nhưng bây giờ mà có 2 bất lợi. Thứ nhất là M không biết mà còn. Thứ hai M đang rất buồn. Mà biết rồi đấy, buồn thì dễ “sa ngã” lắm

Cô: nhưng... tao không có lựa chọn nào khác...

H: lựa chọn là mà sống cho hạnh phúc của mà chứ đừng nghĩ đến người khác nhiều quá

Cô: lỡ tao có chuyện gì thì sao? Không lẽ tao một lần nữa làm tổn thương M à? Nếu vậy thì tao không thể...

H: vấn đề của mà nó nằm ở chỗ đấy. Toàn nghĩ cho người khác chứ không bao giờ nghĩ cho bản thân mình cả...

Cô: tao...

H: toàn lo chuyện bao đồng. Thân mà thì ai thương?

H: ông M may mắn thật đấy. Tao là con gái mà tao còn phải ganh tị với ông ấy nữa kìa

Cô: hì. Tại mà chơi với tao thân quá rồi nên nói vậy đấy chứ.

H: ... chẳng biết. Nếu ông ấy có người khác mà có buồn không?

Cô: mà biết câu trả lời rồi mà còn hỏi vậy...

H: nếu chuyện đó xảy ra thì là lỗi từ mày hết đó, N ạ

Cô: tao không hối hận đâu. Vì những điều đó tao làm cho M. Còn gì tuyệt vời hơn khi được sống cho người mình yêu hả Hân?

H: nói thì dễ. Nếu chuyện đó xảy ra, mày sẽ là người có lỗi đầu tiên. Tao không cao thượng được như mày... Nếu tao là mày tao sẽ sống vì hạnh phúc của mình trước đã...

Cô: có chuyện gì thì tội nghiệp M lắm...

Cô: Trịnh Công Sơn đã nói rồi ... hãy yêu ngày tới dù quá mệt kiếp người, còn cuộc đời ta cứ vui... hãy yêu, dù gió cuốn đi tất cả...

H: chỉ cần biết những suy nghĩ đó của mày tao có thể chắc chắn một điều

Cô: điều gì?

H: mày sẽ hạnh phúc...

Cô: chỉ cần qua đợt mổ tới thôi là tao sẽ khỏe. Tao sẽ về gặp mày và gặp người ta

H: muốn gặp ai hơn :chớp chớp mắt:

Cô: tất nhiên là người ta rồi haha

H: nhớ cái mặt...

Cô: thôi! Bằng nhau! Được chưa?

H: ờ. Ít ra cũng phải thế

...

H: ráng lên nha

Cô: ừ

H: còn lần này nữa thôi là xong rồi

H: tao chỉ biết chúc ày may mắn thôi

H: nhớ nhen. Lúc nào tao cũng ở bên cạnh mày hết

H: chiến đấu vì M và cả tao nữa

H: hứa với tao đi...

Cô: tao hứa...

Cô thích bài hát “Để gió cuốn đi” của Trịnh Công Sơn. Nhạc Trịnh nghe cực kì sâu lắng. Ngay cả những người sâu sắc và từng trải nhất cũng không dám khẳng định là “mình hiểu hết ý nghĩa nhạc Trịnh”. Đôi khi người ta tìm thấy cuộc đời mình qua những văng nhạc của ông... Bài hát “Để gió cuốn đi”, cô tình cờ nghe được và nhớ mãi. Lời bài hát ngấm vào tâm hồn cô như một câu chuyện cổ tích mà bà vẫn thường hay kể. Ở đó con người ta sống vì nhau, sống cho nhau chứ không phải vì một lợi ích cá nhân nào. Cứ cho đi... chẳng sao cả... rồi có lúc đời sẽ trả lại gấp nhiều lần...

*

**

Ca mổ lần hai thành công...

Hai tháng sau ca mổ do vẫn còn yếu cộng thêm việc bác sĩ đã dặn “không cho cô vận động mạnh, hay làm việc gì đó có thể gây chấn động mạnh đến cảm xúc”, nên ba cô đã quyết định không để cho cô dùng máy tính. Cô đồng ý...

Sau hai tháng, khi sức khỏe của cô đã hoàn toàn bình phục, ba cô đến và báo cho cô một tin vui...

-“E hèm...”, ba cô giả bộ ho khi thấy cô đang nhìn mông lung ra cửa sổ.

-“Hihi. Gì vậy ba? Sao hôm nay nhìn ba vui quá vậy?”

-“Có vui bằng người sắp gặp người ta không”, ba cô chọc.

-“Ba này! Đừng có chọc con...”, cô đỏ mặt.

-“Đang nghĩ gì đó? Nói ba nghe”, ba nhìn cô ầm ập.

-“Con đang nghĩ cách nào để nói chuyện lại với anh ấy...”

-“Ba không biết nó như thế nào, chứ nếu ba là nó chắc ba sẽ khó tin”

-“Ý ba là sao?”

-“Ý ba là không hiểu con thử thách nó để làm gì”, ba cô giải thích.

-“Con...”, cô ngập ngừng.

-“Ba hiểu nhưng chưa chắc nó đã hiểu. Con cũng có nỗi khổ tâm của mình nên ba đã không can”, ba cô đồng cảm.

-“Vậy giờ con nên làm gì hả ba?”

-“Con nên gặp nó trực tiếp và giải thích cho nó hiểu...”

-“Gặp trực tiếp như thế nào ạ?”, cô hỏi... chờ đợi...

-“Ba đã sắp xếp được công việc rồi. Hai tháng nữa nhà mình sẽ về. Con sẽ đi gặp nó”.

-“Aaaaaa ! Con yêu ba !!!”, cô reo lên sung sướng rồi ghì cổ ba cô xuống, hôn chùn chụt vào má của ông.

... Đó là thời khắc cô nhìn thấy đôi cánh hy vọng của con chim hạnh phúc ...

Chap 35: Tắm lòng con gái (P3)

Hai tháng trước khi cô bay về ...

Cô: cóc cóc cóc

Hân (H): ai gọi đó

Cô: tôi là Năm

H: Năm là cái mẹ gì ?

Cô: là Nam thêm hỏi

H: thêm hỏi làm gì

Cô: không hỏi thì nó ngang phè chứ còn

H: =)). Tên người yêu tao mà mày bóp méo vậy đó hả ?

Cô: ai mà dám động đến người yêu của Hân Hân xinh đẹp

H: muốn chết lắm rồi đấy !!!

Cô: hihi

H: hôm nay chắc là khỏe rồi đúng không?

Cô: ừ

H: hôm mày... tao ăn không ngon, ngủ không yên đó, con khỉ

Cô: người ta xinh thế này mà gọi người ta là con khỉ. Ừ chịu !!!

H: haha. Nói chuyện với M mà có nói cái kiểu trẻ con này không?

Cô: không như thế này mà hơn thế này !

H: xạo

Cô: thật. Nói chuyện với M tao thấy thoải mái lắm kìa

H: nói rõ lên xem nào

Cô: được là mình, chẳng ngại ngần gì

H: thật á

Cô: thật. Nói chuyện có chiều sâu nhưng cũng dí dỏm phết. Mà biết tao rồi. Tao ghét mấy người nói chuyện nhạt nhẽo lắm

H: tăng bốc quá đi

Cô: hihi. Tao nói thật. Lọt vào mắt xanh của HN này đâu phải chuyện đơn giản :chóp chóp mắt:

H: rồi rồi. Anh cũng tốt mà chị cũng tốt. Hai người đồng tình, gia đình đồng ý. Vui chưa?

....

H: hôm mà mỗ tao lo lắm đó. Biết không?

Cô: biết chứ...

H: mỗ xong, ba mà gọi cho tao luôn

H: tao mừng muốn khóc

Cô: mọi chuyện qua rồi mà...

H: ừ. Cuối cùng thì khó khăn cũng qua

H: ông trời cũng công bằng hén. Giờ khỏe rồi, mà lại có thể nói chuyện lại với M

H: mà định bắt đầu như thế nào?

Cô: nói thật là tao chờ ngày này từ rất lâu rồi. Gần một năm chứ chẳng ít ỏi gì. Vậy mà bây giờ có cơ hội tao không biết phải bắt đầu bằng cách nào

H: hơi đường đột nhỉ. Cũng khó, không phải đơn giản...

Cô: ba tao đã cho tao một cách

H: cách gì?

Cô: đến trước mặt anh ấy và giải thích tất cả

H: trước mặt anh ấy?

Cô: sao hôm nay mà chậm tiêu thế hả, con kia ?

Cô: tao sẽ về . 2 tháng nữa !!!

H: thật háaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Cô: hihi. Thật. Ba tao đã sắp xếp được công việc rồi. Về chắc ở 3 tuần đó

H: wow wow wow... Có người sắp được gặp người thương nên quên tui rồi !

Cô: tao sẽ về thăm mà đầu tiên

H: hứa đó

Cô: căn bản là thăm mà rồi thăm họ hàng ở đó trước mới tiện đường. Chứ không cũng không làm thế

H: trời ơi! Tui buồn quá đi! Bạn bè tui như thế đó. Tui thì thương người ta hết mực. Trong khi người ta thì bỏ rơi tui !!!!!

Cô: :cười ngặt nghẽo:

Không quá khi nói rằng cô sinh ra đã có tất cả: sinh ra trong một gia đình giàu có, có một người cha tài giỏi, yêu cô, có một người mẹ đảm đang, sắc sảo, một ông anh rất chiều chuộng cô và gia đình thì hạnh phúc. Chính vì thế rất nhiều đứa bạn ghen tị với cô, nên cô rất sợ bị lợi dụng và rất ít bạn. Nhưng cuối cùng cô cũng tìm được Hân. Hân là đứa bạn thân thiết và cũng là người cô thường gửi gắm tâm sự mình nhất. Hân nhạy cảm và sâu sắc. Có rất nhiều điều trong tính cách cô và Hân tương đồng, do đó cũng dễ hiểu vì sao Hân là người rất hiểu cô. Cô thấy mình may mắn. Quả thật, cô không biết mình sẽ đối mặt với nhiều thử thách như thế nào nếu như không có lời khuyên từ Hân. Hân là tri kỷ của cô... Không phải ai cũng có may mắn tìm được người bạn như vậy.

Cô không thể liên lạc với anh vì bản thân cô không cho phép mình làm điều đấy. Một lẽ nữa, tuy chưa từng gặp nhưng tình cảm cô dành cho anh là thật. Tình cảm là thứ không thể giả thích, nó xuất phát từ cảm giác là nhiều. Khi nghe tin không vui về sức khỏe của mình, cô tự hứa với bản thân là sẽ không quên ai, vì cô là người hiểu rõ bản thân mình nhất. Cô chẳng thua kém ai, nhưng với hoàn cảnh khó khăn đó bản thân cô không cho phép mình gieo hy vọng cho người khác... Mọi chuyện cứ xảy ra xa cho đến khi trái tim không còn chịu nghe lời. Cô nhận ra mình thích. Cô buông xuôi...

Cô chỉ biết cứ yêu hết lòng đi đã. Chính vì cái yêu hết lòng đấy nên cô càng không muốn làm anh đau lòng. Nói chuyện lại với anh thì khó gì, chỉ cần một cái click chuột. Nhưng, cô không muốn cái “hậu quả” đằng sau đó gây ảnh hưởng đến tương lai của anh...

*

**

Hai tuần trước ngày cô bay về ...

Từ hôm nghe ba báo tin vui, cô đã rất háo hức. Gần một năm trời cô nén chặt nỗi nhớ thên thang dành cho anh. Qua lời Nam, bạn của Hân, cô vẫn cập nhật mọi tin tức từ anh. Chỉ có một điều, anh vẫn không hề hay biết mối tình đầu của anh sẽ dành cho anh một bất ngờ mà dù có trí tưởng tượng phong phú đến mấy, anh cũng sẽ không thể nào nghĩ đến. Ai mà nghĩ được, một người “không còn” bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình, lại tự xưng là mối tình đầu của mình cơ chứ. Nó giống một giấc chiêm bao hơn.

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

Cô đã chuẩn bị quà cho anh rồi, một cái khăn quàng cổ do chính tay cô đan. Mặc dù gia đình khá giả, hoàn toàn có khả năng thuê người giúp việc. Vì mẹ cô rất có ý thức đến chuyện dạy dỗ con gái, nên cô cũng được mẹ đào tạo ấy cái việc nữ công gia chánh, nhưng đan khăn thì chưa. Nó khó hơn cô tưởng tượng nhiều. Nhưng, tưởng tượng đến khuôn mặt hạnh phúc của anh khi được cô choàng cái khăn do chính cô làm lại khiến cô quyết tâm hơn. Chiếc khăn cuối cùng cũng được đan xong... nhìn không đẹp. Nhưng không sao, món quà tự làm bao giờ cũng đầy ý nghĩa ...

*

**

Cô lơ đãng nghĩ đến ngày gặp anh...

“Không biết lúc đó mặt anh sẽ như thế nào nhỉ?”

“Không biết anh có dám ôm chăm lấy mình không?”

“Anh mà không dám là mình sẽ chủ động...”

“Không biết anh có shock quá mà ngất không? Cũng may mà anh thư sinh chứ nếu mà nặng quá, đỡ anh không khéo mình cũng kèn ra mất”

Cô tủm tỉm cười vì suy nghĩ dễ thương đấy.

“Rồi lỡ anh tưởng mình bịp bợm mà chạy đi thì sao? Chẳng lẽ mình lại đuổi theo kéo anh lại... như thế có nữ tính không”

“Lỡ nghe xong chuyện mình kể, anh ôm chăm lấy mình... rồi... rồi... hờn ôn mình thì mình làm thế nào?”

Cô che mặt, lắc đầu quày quặt xấu hổ.

...

Cô đặt hết tình huống này đến tình huống khác, rồi tự mình tìm ra cách giải quyết. Đúng là khi đang yêu con người ta hay “bất bình thường”. Nhìn cô mơ mơ màng màng thì thoảng lại có hành động khó hiểu, mẹ cô lại lắc đầu. Nhưng bà hiểu, vì khi yêu ai cũng ở trên mây như thế này, nhất là khi công chúa bé bỏng của bà đang ở cái tuổi mơ mộng nhất....

Chap 36: Tắm lòng con gái (P4)

Một tuần trước ngày cô bay về ...

Hân (H): chuẩn bị về đến đâu rồi?

Cô: sắp xong hết rồi

H: nhanh ghê hen, còn có một tuần nữa là cục cưng của tao đã có mặt ở rồi

Cô: mong không?

H: cũng thường thôi à

Cô: vậy tao về gặp người ta trước rồi quay lại gặp mày sau nhen

H: thoải máiiiiiiiiiiiiiiiiiiii

Cô: sao chữ mái kéo dài thế kia :mắt chớp chớp:

H: để cái icon nhìn phát ghét

Cô: hihi, cố tình trêu Hân Hân mà

...

H: đã chuẩn bị quà cho M chưa ?

Cô: rồi

H: mày tặng gì ?

Cô: tao đan cái khăn

H: lãng mạn vậy!

Cô: chuyện, HN mở

H: còn tặng tao cái gì?

Cô: bí mật, hihi, về nhà rồi biết

H: mày về lúc mấy giờ

Cô: đến nơi chắc là phải 11h đêm đó

H: trước khi bay rồi về đến nơi phải gọi điện cho tao ngay, nghe chưa ?

Cô: biết rồi, làm sao mà quên mà được

H: đi với ba mẹ thôi à, con ai nữa không?

Cô: à, có QC nữa. Chắc hai ba hôm nữa QC đến đây rồi đi cùng nhà tao về chơi

Cô: chắc ba tao sợ đi một mình buồn, với lại lâu lắm QC cũng chưa về thăm quê nên ba tao xin nhà QC cho về chung luôn.

H: lâu lắm tao cũng chưa gặp nó. Nó dạo này thế nào

Cô: QC sang chỗ tao chơi suốt. Dạo này xinh lên nhiều lắm. Vẫn cá tính nhưng mà chín chắn hơn. Nhìn nó bây giờ con trai có mà đồ ầm ầm. Da trắng hồng, mũi cao, mặt lạnh, hic hic

H: kiểu này HN nhà mình mất ngôi hoa hậu trong họ cũng nên, haha

Cô: mất rồi ấy chứ. QC cao 1m66, trong khi tao có 63 thôi. Nhìn khỏe khoắn. Tao chỉ được cái mặt thôi chứ mấy thứ khác thì ... thua

H: sao tự ti thế này. HN tự tin hàng ngày của tôi đâu rồi ?

Cô: giờ ổn rồi, giờ tao sẽ chạy bộ lại. Ồm xong thử chạy một chút mà đã thở muốn chết...

...

Cô: M dạo này thế nào rồi?

H: M hả? Chắc vẫn bình thường...

Cô: sao ngập ngừng vậy? Có chuyện gì hả?

H: không, có gì đâu

Cô: vậy được rồi. Tao háo hức ngày gặp M quá !

H: ừm. Chờ đợi lâu thế còn gì...

*

**

Ngày về ...

Vừa cùng ba mẹ và QC bước ra khỏi cửa ga đến, cô đã thấy Hân chờ sẵn, mặc dù lúc đó đã gần 12h giờ. Trời lạnh căm, sương mù dày đặc. Không kịp nghĩ, cô chạy ngay đến chỗ Hân đang chờ. Hân thấy cô nhảy cẫng lên như một đứa trẻ con khi thấy mẹ mua ình món đồ chơi bao lâu nay thèm muốn. Cô chạy đến véo cái mũi đang đỏ ửng lên vì lạnh của Hân.

-“Muộn rồi, sao còn ra đây làm gì?”, cô nói với cái giọng vừa thương vừa giận.

-“Nay thứ 7, mai chủ nhật mà. Với lại nhớ mà quá !”, Hân vừa cười vừa để hai tay mình nắm hai tay cô.

-“Xoay một vòng tao xem nào”, Hân buông hai tay cô, ra lệnh. Cô làm theo lời Hân. May mà giờ này ít người chứ không chắc cô độn thổ vì xấu hổ mất.

-“Không sút mẻ miếng nào. Trắng hơn, xinh hơn. Đi nước ngoài về có khác, ghen tỵ quá đi nha”

-“Thôi đừng có trêu tao...”

Đúng lúc đó, ba mẹ cô và QC cũng vừa bước đến.

-“Con chào cô chú”, Hân nhanh nhẩu.

-“QC đây hả. Nhìn không nhận ra luôn. Xinh hơn, cao hơn, hic. Ai cũng xinh đẹp lên, có mỗi mình mình là càng ngày càng xí đi”, nghe đến thế ai cũng bật cười.

Giờ cô mới có dịp nhìn kĩ Hân. Hơn một năm không gặp, nhìn Hân không khác nhiều lắm. Có chăng nhìn đậm thắm và nữ tính hơn. Thật ra, cô không bất ngờ lắm chuyện Hân đến sân bay để đón cô. Ngay từ khi Hân hỏi giờ cô đến là cô đã đoán được. Chắc kiếp trước cô tu nên kiếp này mới gặp được đứa bạn thân tốt như Hân. Cô muốn tình bạn này kéo dài mãi...

*

**

Ngày thứ 6 ở ...

Hôm nay, cô dành nguyên ngày cho Hân. Ngày kia, cô sẽ bay vào Huế thăm quê ngoại. Sau đó 5 ngày cô sẽ đến VT để gặp anh...

Hồi ở nhà, còn đi học chung, cô và Hân cứ rảnh rỗi lại rủ nhau đến một nơi có tên gọi “Trà Hoa Quán”. Cô thích chỗ này vì nó có không gian yên tĩnh, tạo cảm giác ấm áp vào mùa đông và mát mẻ vào mùa hè. Bên cạnh đó, những chiếc bình hoa độc đáo vừa mang trong mình vẻ dân dã, vừa mang trong mình vẻ sang trọng được chủ quán kì công chọn lựa nhằm mang lại một không gian thật sự khác biệt nơi này. Cô và Hân qui ước đây nơi “hẹn hò” của hai đứa, vì cả hai đều không thích những nơi huyền ảo, xô bồ.

Trời đang đông, rét tê tái. Ngồi trong quán vẫn còn run.

– “Lạnh thật đấy”, cô xuýt xoa.

– “Ừ”

– “Lâu lắm rồi tao mới lại được hít hà không khí mùa đông ở thế này”

– “Bên kia có mùa đông mà. Bộ nó khác mùa đông ở đây à”, Hân thắc mắc.

– “Cũng lạnh, nhưng mà không có buốt vì gió mùa như ở mình. Nhà bên Đức người ta xây kĩ lắm, nên vào trong nhà là ấm chứ không như ở . Cái nữa, dù gì bên kia cũng là đất khách quê người, làm sao mà nhiều tình cảm như ở đây được chứ”.

– “Hi. Anh, à nhầm chị chứ, đi chị nhớ quê nhà có khác”, Hân trêu.

– “Buồn gì đâu. Nói thật, tao chỉ muốn nhà mình bớt giàu đi một chút, mà cả nhà tao được sống ở đây, tao thấy hạnh phúc hơn”, cô trầm ngâm.

– “Nhà giàu cũng khóc hen”

– “Ừ. Cái lấc tay tao tặng đâu?”

– “Đây, của nàng đây”, nói rồi Hân vén tay áo lên cho cô nhìn thấy. “Nàng tặng ai mà dám không đeo”

– “Hihi, ngoan thế !”

...

– “Mấy hôm nữa là tao được gặp M rồi. Hồi hộp quá. Không biết lúc đó tao phải nói gì nữa đây. Mà nghĩ tao phải bắt đầu như thế nào hả Hân”, cô quay sang nhìn đứa bạn thân.

– “À ừm...”

Cô hơi giật mình khi Hân không biểu lộ cảm xúc chung vui với cô như bình thường. Thấy cô quay sang cùng với gương mặt hí hửng, chờ đợi, Hân vội tránh ánh mắt đấy...

– “Có chuyện gì với M, phải không?”, cô dò hỏi.

– “... không có gì đâu”, Hân trả lời, không dám nhìn vào đôi mắt của cô.

– “Thái độ của mày lạ lắm. Mày không phải là đứa giỏi che giấu cảm xúc. Tao biết có chuyện. Nói tao nghe đi...”, cô nói với cái giọng van nài nửa đùa nửa lo. Tự dưng trong lòng cô, cảm giác bất an bắt đầu xâm tóa.

-“...”, Hân nhìn chỗ khác vẫn giữ im lặng. Hình như, Hân mong muốn kéo dài hạnh phúc của bạn mình phút nào hay phút đấy.

-“Nói đi Hân, làm ơn... Mày đang giết tao đấy, mày biết không?”.

Nhìn ánh mắt van lơi của cô, biết là không thể giấu. Hân chậm chạp cất tiếng...

-“Những gì tao nói không sai HN ạ. Đàn ông, con trai người ta không có yêu hết lòng như con gái tụi mình đâu...”

-“Đừng bảo tao là M có người khác rồi nhé...”, cô hỏi mà lòng nặng trĩu...

Cô nhìn Hân và chờ đợi một tiếng “tao đang đùa” từ đứa bạn thân. Tim cô khẽ nhói khi cô hiểu rằng Hân không phải là người thích đùa những chuyện thiêng liêng thế này... Hy vọng mong manh quá... Nhưng, cô vẫn muốn níu kéo một ít niềm tin vẫn còn đang leo lắt sót lại. Bao nhiêu nước mắt, nhớ mong, tình cảm của cô không thể trôi xuống sông xuống biển dễ dàng như thế này được...

-“Trả lời tao đi, Hân! Nói với tao là tao đang nghĩ sai đi...”, giọng cô khản khản.

Cô lay hai vai Hân. Khi cô kéo được mặt đứa bạn sang đối diện với mình... cô thấy mắt Hân đã hoe đỏ từ khi nào...

Cô thấy trái tim mình vỡ vụn ... Cô bật khóc... tức tưởi ...

Chap 37: Tắm lòng con gái (P5)

Cô lê bước chân trong vô thức. Cô không biết mình đã đi đâu và đi bao xa. Cô để mặc cho đôi chân rong ruổi. Cô như người say bước đi không phương hướng. Tâm trạng... hoàn toàn trống rỗng, cô thấy mọi thứ xung quanh trở nên nhạt nhẽo và vô vị. Bây giờ, dù trời có sụp xuống thì cô cũng mặc kệ.

Cô bắt đầu yêu anh bằng mùa đông...

Mùa đông đối với cô ...

...là mùa của yêu thương

...là mùa của những rung cảm mãnh liệt

...là mùa của trái tim rung rinh vì người khác phái

...là mùa của nỗi nhớ mong da diết

...là mùa của những lời động viên, vỗ về ấm nóng hơn cả nghìn ngọn lửa.

Vậy mà hôm nay, cũng mùa đông đấy, nó mang theo mình nỗi buồn tuyệt vọng...

Chẳng thà cô đừng quen anh, đừng đặt hy vọng vào anh nhiều quá, thì bây giờ hồn cô đã không xơ xác như cây cuối thu thế này...

Màu nắng hay là màu mắt em

Mùa thu mưa bay cho tay mềm

Chiều nghiêng nghiêng bóng nắng qua thềm

Rồi có hôm nào mây bay lên.

Lùa nắng cho buồn vào tóc em

Bàn tay xanh xao đón ưu phiền

Ngày xưa sao lá thu không vàng

Và nắng chưa vào trong mắt em

Em qua công viên bước chân âm thầm

Ngoài kia gió mây về ngàn

Cỏ cây chột lên màu nắng
Em qua công viên mắt em ngây tròn
Lung linh nắng thủy tinh vàng
Chợt hồn buồn dâng men mang...

*

**

Biết cô đang rất buồn và cần một mình trong thời khắc khó khăn này, Hân chỉ lèo đèo bước theo sau...

-“Mày về trước đi, tao ổn mà”, cô quay lại trấn an đứa bạn, nhưng nước mắt đã nhòa cả hai má.

-“Tao không đi cùng đâu, tao chỉ đi theo mày thôi...”, giọng Hân nhỏ xíu, sợ cô không đồng ý.

-“Tao không cần. Tao muốn ở một mình lúc này”

-“Không được, tao phải đi theo mày...”

-“Tao đã bảo không sao rồi mà. Mày không hiểu tao nói gì hả?”, giọng cô bắt đầu to lên.

-“Mày không biết mày quan trọng với tao như thế nào đâu. Đừng đuổi tao...”, Hân trả lời mà nước mắt lã chã rơi.

-“Thương tao thì hãy về đi, tao không cần ai bây giờ cả đâu !!!”, cô đuổi Hân mà òa khóc.

Thấy cô khóc, lòng Hân tan nát... Hân ôm cô vào lòng, òa khóc theo...

-“Có tao đây rồi. Mày cứ khóc đi. Khóc được sẽ đỡ thôi”

...

Hân cứ ôm và để mặc cho cô khóc. Cô cũng chẳng còn tâm trạng để quan tâm xung quanh người khác nghĩ gì mặc dù bình thường cô luôn kín đáo với cảm xúc. Cũng dễ hiểu, cô, bây giờ, đã quá tuyệt vọng. Đợi một lúc lâu cho đến khi vai áo của Hân đã ấm đẫm nước mắt và không thể khóc thêm, cô mới ngẩng mặt lên.

-“Đi đâu cho khuây khỏa đi...”

-“Ừ...”

*

**

Đi chơi với Hân, cô thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhiều. Chờ cho cô đỡ hơn, Hân mới chở cô về. Thấy cô bước uể oải vào nhà, Hân xót xa nói với theo.

-“Có gì gọi cho tao nha. Đừng có quên đó”

-“Ừ, biết mà. Mày về đi. Đi đường cẩn thận”, cô vẫy tay tạm biệt.

Cũng may hôm nay, ba mẹ cô đi gặp bạn bè từ trưa đến hôm sau mới về, nên bộ dạng tơi tả của cô không bị phát hiện. Nhưng, QC thì biết. Thấy mắt cô sưng húp khi bước vào nhà, QC thẳng thốt.

-“Chị mới khóc hay sao mà mặt mũi nhìn kinh dị thế này?”, QC chạy lại đỡ cô.

-“Ừ ! Chị vừa bị cướp”, cô trả lời tỉnh rụi.

-“Ai cướp? Cướp cái gì? Nó có làm gì chị không?”, QC hốt hoảng cầm hai vai cô xoay qua xoay lại.

Thấy vẻ mặt của QC, dù buồn đến mấy cô cũng không thể nén cười.

-“Nó cướp hết rồi, cướp luôn cả trái tim chị”

-“Bị cướp mà chị đùa như thật ấy. Đã báo công an chưa?”

-“Báo rồi mà người ta bảo ca này khó, phải chuyển lên tuyến trên”

-“Đừng có đùa nữa. Có chuyện gì nói em nghe đi...”, QC nhìn vào mắt cô, chờ đợi.

Im lặng phải 5 giây, cô mới trả lời QC.

-“Chị bị người ta đá. Khóc đã đời rồi. Giờ chị đi ngủ đây. Mai hai bác về đừng để cho hai bác biết nhen”, cô lạnh lùng gạt tay QC ra rồi đi thẳng vào phòng.

QC nghe cô trả lời, đứng như trời trồng. Nhìn bộ dạng thê thảm của cô, QC biết là cô không đùa...

QC biết chuyện của cô và anh và cũng biết luôn đợt này về , HN một phần mục đích là muốn gặp anh. QC cảm nhận hết được tình cảm to lớn và từ đáy lòng mà HN dành cho người con trai chưa từng gặp mặt. Nhưng, tình yêu là cái thứ không thể giải thích bằng logic thông thường. Nếu không xuất phát từ trái tim thì HN đã không háo hức và nằng nặc đòi ba bằng được đi đến thành phố, nơi anh ở. Dù không sâu sắc bằng Hân, nhưng QC cũng thừa thông minh để hiểu niềm tin và hy vọng, HN đặt vào mối tình với anh, là cực kì nhiều. Niềm tin càng nhiều thì khi sụp đổ nỗi buồn sẽ càng mênh mông...

QC khẽ khàng mở cửa phòng cô. Thấy chị của mình đang nằm quay mặt vào phía trong, QC nhẹ nhàng trèo lên giường, nằm cạnh. QC vòng tay ra phía trước, kéo sát người cô về phía mình, xiết nhẹ...

-“Em không giỏi an ủi đâu. Em chỉ muốn cho chị biết: em luôn ở bên cạnh chị”, QC thủ thỉ.

Tự dưng cô thấy đứa em họ đáng yêu lạ thường...

-“Đừng lo, chị mạnh mẽ lắm. Đừng cho hai bác biết là được rồi”, cô nói rồi ôm chặt lấy cánh tay QC đang vòng phía trước ngực mình.

-“Ngủ ngon nhé... Mai chị sẽ ổn thôi”

-“Vâng...”

*

**

Đêm đó, cô mơ gặp anh...

Cô thấy anh đang đứng một mình dưới ánh chiều tà trên bãi biển không một bóng người. Hoàng hôn trên biển tuyệt đẹp, say đắm lòng người. Ngắm nhìn cảnh mặt trời sà xuống khuất dần vào chân trời khiến mọi ưu phiền dường như tan biến. Đang ngỡ ngàng với khoảnh khắc thiên nhiên ngoạn mục đó, bất chợt cô nghe anh cất lời.

-“Hoàng hôn đẹp phải không em?”, anh quay lại nhìn cô.

-“Dạ... vâng”, cô từ từ bước về phía anh đang đứng.

-“Em có biết ý nghĩa của hoàng hôn không?”, anh nhìn cô. Ánh mắt ấm áp.

Cô lặng người trước câu hỏi của anh, khẽ lắc đầu.

-“Em không...”

-“Bình minh là sự khởi đầu, còn hoàng hôn là sự kết thúc. Tình yêu là lĩnh vực có liên quan rất nhiều đến những thi vị của cuộc đời”, anh chỉ tay về phía mặt trời và tiếp.

-“Em thấy mặt trời đang kia không? Sau khi nó biến mất sau rặng chân trời là lúc màn đêm sẽ buông xuống. Ánh sáng là hy vọng. Nếu không có ánh sáng, hy vọng sẽ không còn. Tình yêu giống như một cây hoa đẹp. Nếu không có mặt trời gieo hy vọng và nước gieo niềm tin, thì dù mạnh mẽ đến mấy tình yêu cũng héo mòn...”

-“...”

-“Em không cho anh cả hai. Em nghĩ làm cách nào để anh tiếp tục bây giờ?”, anh nhìn cô, gương mặt đầy thất vọng.

-“Em...”, cô cúi mặt xuống, cố tránh ánh mắt của anh.

-“Khó khăn cũng đã gặp rồi, chẳng lẽ em vẫn còn nghi ngờ tình cảm anh dành cho em mà lại đi thử thách để rồi chịu khổ một mình vậy à?”

-“Em sợ anh sẽ buồn, nếu có chuyện gì. Em không nữa...”, cô trả lời mà hai tay nắm chặt. Cô vẫn không ngẩng mặt lên.

-“Dù có đau lòng thì anh vẫn sẵn sàng. Để đánh đổi những khoảng thời gian bên em thì nỗi thất vọng ấy có đáng gì. Em không tin anh mà em đòi anh sẽ giữ niềm tin à?”

-“Em không...”

-“Đủ rồi. Chuyện chúng mình đã kết thúc. Bây giờ em có thể đi tìm hạnh phúc của riêng mình...”, anh quay mặt bước đi không chút bận lòng.

Cô choàng dậy. Hai khước mắt vẫn còn ươn ướt...

Một năm trời em chờ đợi, rồi chỉ cần một ngày mọi thứ như muốn lịm tắt, muốn tan cùng mưa và muốn vàng theo nắng như thế này sao anh...

... Môi em hồng

Màu mắt đen...

...Nỗi thất vọng màu gì, anh biết chẳng...

Chap 38: Tắm lòng con gái (P6)

Cô choàng tỉnh và thấy QC đang nằm bên cạnh. Cô kéo chăn đắp cho QC rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài phòng khách, rót một cốc nước ỉnh. Cô thả mình lọt thỏm trong chiếc ghế salon. Thu hai chân lên ghế, cô dựa hẳn vào một bên thành. Cô nhớ lại giấc mơ mình vừa trải qua. Cô nhớ như in lời anh nói: “Em thấy mặt trời đằng kia không? Sau khi nó biến mất sau rặng chân trời là lúc màn đêm sẽ buông xuống. Ánh sáng là hy vọng. Nếu không có ánh sáng, hy vọng sẽ không còn. Tình yêu giống như một cây hoa đẹp. Nếu không có mặt trời gieo hy vọng và nước gieo niềm tin, thì dù mạnh mẽ đến mấy nó cũng sẽ héo mòn”.

Anh nói không sai. Nhưng nếu anh đặt mình vào hoàn cảnh của cô, có lẽ anh sẽ hiểu và thương cô hơn. Cô không thể trách anh. Cái đáng trách là số phận hẩm hiu đã kéo anh và cô xa dần. Cứ mỗi lần tưởng rằng chạm tay nhau đến nơi rồi thì gian nan lại xuất hiện...

*

**

Cô cứ để những dòng suy nghĩ nhảy nhót trong đầu và thiếp đi lúc nào không hay...

-“Em đang chờ anh à?”, cô ngước lên... lại là anh. Anh cười nhìn ầm áp thật.

-“Em chờ cả một năm rồi”, cô trả lời, giọng hiền khô. Cô lại cúi xuống tránh ánh mắt của anh. Cái vẻ nữ tính, kín đáo của cô luôn khiến người khác phải mềm lòng.

-“Anh nhớ em lắm, nhớ cho đến tận bây giờ ...”

-“Vậy sao anh không chờ em?”, cô nắm chặt tay.

-“Bởi vì anh phải sống cho tương lai của mình nữa. Bộ không phải em nói với anh những điều đó à?”, anh hỏi.

-“Nhưng... cũng phải chờ em chứ”, cô lén nhìn anh, rồi lại quay sang chỗ khác.

-“Đâu có ai cứ sống mãi với quá khứ đâu, đúng không? Huống hồ em lại còn thử thách anh...”

-“Hoàn cảnh của em... khó để nghĩ mọi thứ trọn vẹn lắm. Em chỉ định để anh chờ 4 tháng thôi. Ai ngờ 4 tháng sau, em lại phải phẫu thuật thêm một lần nữa... Em không muốn anh phải đau lòng đâu...”

-“Em nghĩ anh hèn nhất đến mức không dám đối mặt với khó khăn để đánh đổi những giây phút ở bên em?”, anh hỏi ngược lại.

-“Không phải anh không đủ dũng cảm đối mặt với khó khăn mà là em không đủ dũng cảm để làm anh buồn... dù vô tình đi chăng nữa”, cô trả lời, giọng đầy tâm trạng.

Lời nói của cô khiến lòng anh tê tái. Búi ngùi một lúc, anh tiếp tục.

-“Sao em cứ lấy hết phần ngốc về phần mình vậy? Tự làm khổ bản thân rồi ở đó buồn. Em sống vì mình cho anh xem nào”

-“Em...”

-“Em không biết là anh đã buồn như thế nào khi nhận được thư của ba em đâu. Anh có cảm giác bầu trời như muốn sập xuống. Anh đã ước rằng những gì anh nhận được chỉ là một giấc mơ. Đã bao giờ em thử đặt mình vào hoàn cảnh của anh chưa? Em có biết cảm giác bất lực khi không thể làm gì được cho người mình thương nó kinh khủng như thế nào không?”, anh hỏi cô, trách móc.

-“Vậy có bao giờ anh thử đặt mình vào hoàn cảnh của em chưa? Anh có biết em nhớ anh phát khóc và em đã phải khổ sở thế nào khi không thể liên lạc với anh không?”, cô đáp trả.

-“Vì em không tin anh và em tự làm khổ mình thôi”

-“Anh...”

-“Khi nào em làm được như điều anh nói thì anh sẽ lại dành tình cảm cho em. Còn bây giờ thì không. Anh có người khác rồi...”

Cô nhìn anh, ánh mắt tràn trách móc...

*

**

Ngày thứ 9 ở ...

Việc anh tặng quà cho Hoài Anh khiến cô đau khổ vô cùng. Càng tệ hơn khi nó xảy ra trước ngày cô về một tuần. Ngọn lửa tình cảm bùng cháy, dồn chứa dành cho anh sau chùng đó ngày chờ đợi, tưởng như sắp được gỡ bỏ, vậy mà bị anh dội một gáo nước lạnh dập tắt không thương tiếc.

Cô sợ rằng tình cảm anh dành cho cô chỉ là một sự ngộ nhận, cộng thêm chuyện cô bị bệnh sẽ biến nó trở thành thứ tình cảm mang tên thương hại. Cô sợ người khác thương hại cô. Đó là một cảm giác rẻ rúm, bị coi thường mà cô, một người thừa lòng tự trọng, dù có chết cũng không bao giờ chấp nhận. Cô khóc nhiều lắm cái ngày cô biết anh không còn tình cảm với mình. Ừ cô ích kỉ. Cô muốn anh là của riêng cô, dù cho cô không còn...

Đọc những dòng tin nhắn anh gửi, nước mắt cô lại chảy dài. Đã bao nhiêu lần cô định trả lời và hét to cho anh nghe thấy “Anh à! Em vẫn còn sống đây. Rồi em sẽ về gặp anh. Chờ em đấy”. Nhưng chẳng hiểu sao lần nào cũng vậy, lý trí gan lì đã giữ chặt trái tim mặc kệ cho nó giãy giụa, gào thét, đòi lao về phía anh đang đợi. Nhiều khi nhớ anh phát khóc, cô chỉ biết tâm sự với Hân và QC, đưa em họ bằng tuổi. Cô để cho QC đọc những lá thư và dòng chat giữa anh và cô. Chẳng hiểu sao cô lại làm vậy...

Sau khi biết chuyện M từ Hân, thấy cô cứ buồn hoài mặc dù đã an ủi rất nhiều, QC lên tiếng.

-“Sao chị không quay trở lại với anh ấy?”

-“Anh ấy có người khác rồi”, cô trả lời.

-“Chị phải chiến đấu đi chứ. Không phải chị đã chờ quá lâu rồi à?”

-“Chị sợ phải gặp lại anh ấy lắm...” giọng cô buồn thăm thẳm.

-“Vậy để em làm cho ra lẽ. Nếu như đó là thứ đàn ông không đàn hoàng thì chị quên đi. Còn nếu như không phải như những gì chị nghĩ thì chị phải giành anh ấy lại. Hai người là của nhau. Chị hiểu chưa?”, QC lắc mạnh vai cô, gằn lên.

Nhìn vào ánh mắt cương nghị của đứa em lòng cô lại nhói lên... Dù giận anh, nhưng nghĩ lại không phải QC nói không có lí, cô đồng ý.

6. Chương 6

Ngày thứ 10 ở ...

-“Con gái ! Sao ngồi thần thờ thế này. Nhớ người ta hả ?”, mẹ cô ngồi xuống bên cạnh.

-“Dạ không... Con đang lo con Tun ở bên kia ăn uống thế nào. Nó thích con gái cổ. Không biết không có ai gái nó có buồn không?”, cô đánh trống lảng.

-“Người không lo đi lo mèo”, mẹ cô xoa đầu, mắng yêu.

-“Nó là bạn của con. Ai là bạn con cũng lo cho hết”

-“Nghe lớn quá ha”

-“Hihi, con mẹ mà”

Cô ngả đầu vào vai mẹ, tiếp.

-“Ba có phải mối tình đầu của mẹ không?”

-“Ừ, ba con là mối tình đầu của mẹ”

-“Còn mẹ thì sao?”

-“Mẹ chỉ là thứ hai đối với ba con. Không phải tình đầu, nhưng là mối tình cuối cùng”, mẹ cô cười.

-“Ngày xưa ba mẹ yêu nhau có gặp nhiều thử thách không?”

-“Có chứ. Ba con có một cô theo từ năm 3 đại học. Lúc đầu ba con cũng ưng ưng, nhưng sau khi gặp mẹ ba chỉ dành tình cảm ẹ. Cô kia không bỏ cuộc, bám ba con dai dẳng và tìm mọi cách chia rẽ tình cảm của ba và mẹ. Trước khi quen ba con, mẹ chưa bao giờ gặp tình huống khó xử như thế. Nhiều lúc mẹ đã tính bỏ cuộc vì không thể chịu được áp lực mà cô kia mang đến ẹ. Nhưng, sau này khi nhận ra ba con là một nửa của mình thì mẹ đã mạnh mẽ hơn”

-“Cô ấy làm gì hả mẹ?”, cô thắc mắc.

-“Nói những điều không phải về mẹ. Nghe mà ức muốn khóc”

-“Làm thế nào mẹ vượt qua được”

-“Mẹ mạnh mẽ dần lên. Bỏ qua những lời nói không đúng về mình. Mẹ nghĩ chỉ cần mình sống đúng với lương tâm là được rồi, đừng quan tâm người khác làm gì.”

-“... vâng”

-“Sắp gặp người ta mà sao mấy hôm nay nhìn con không khắp khởi như trước khi về vậy?”, mẹ cô thắc mắc.

-“À! Có chút chuyện ạ...”, cô ngập ngừng.

-“Nếu bỏ qua được thì con cho qua đi. Nhiều khi phải nghĩ mọi chuyện thoáng lên một chút. Con phải nhìn từ nhiều góc độ chứ đừng giữ khư khư ý kiến chủ quan. Hiểu lầm nhỏ mà để nó để lại hậu quả nghiêm trọng thì không đáng đâu. Còn mấy ngày nữa là đến chỗ anh ấy rồi”

-“... vâng. Con sẽ suy nghĩ...”, cô bối rối khi nghĩ đến việc còn 4 ngày nữa cô sẽ đến *** gặp anh...

Chap 39: Gặp nhau (P1)

=====HN=====

[Cho mình lan man chút với Huế mộng mơ, quê ngoại của nàng nhé]

Quê ngoại cô ở Huế, một mảnh đất có vẻ đẹp rất riêng. “Ai đến Huế chẳng nơi nào có được, nét dịu dàng pha lẫn nét trầm tư”. Vâng, ai đã từng đến Huế có lẽ sẽ nặng lòng với mảnh đất miền Trung này. Giữa cái nắng nóng và gió Lào khắc nghiệt của thiên nhiên, Huế vẫn mặc nhiên hiện lên như một vùng đất mộng mơ và êm dịu, như chính hình ảnh một người con gái thướt tha và dịu dàng ở mảnh đất mộng mơ này. Nói về Huế, Lê Huy Tập đã có câu.

Nếu như chẳng có dòng Hương

Câu thơ xứ Huế nửa đường đánh rơi

Con gái Huế ngày xưa từng là hình mẫu lí tưởng làm vợ. Tại sao lại có nhận định như vậy? Vì khi xưa mỗi khi nhắc đến con gái Huế, người ta thường liên tưởng đến một vẻ đẹp đậm thắm và đầy nữ tính. Con gái Huế đảm đang và nổi tiếng chung thủy. Tôi đặc biệt thích giọng con gái nơi này. Nghe nhẹ nhàng và cực kì dễ thương

Phải thế mà có câu thơ nói rằng.

Học trò xứ Quảng ra thi

Thấy cô gái Huế chân đi không đành

Nét duyên dáng của con gái Huế ngày xưa còn chẳng!?

Tôi về xứ Huế mưa sa

Em ơi Đồng Khánh đã là ngày xưa

Tôi về xứ Huế chiều mưa

Em ơi áo trắng bây giờ ở đâu

Mẹ của cô ngày xưa là con gái Huế truyền thống, chung thủy, đảm đang và rất sâu sắc. Cô thừa hưởng ở mẹ sự nặng tình và nét đậm thắm của người con gái...

*

**

Ngày thứ 12 ở ...

Thấy cô đang ngồi bàn thờ một mình, QC lên tiếng hỏi.

- “Chị có muốn nghe về chuyện của M không?”

-“Em cứ nói đi”, cô trả lời nửa muốn nghe, nửa không muốn nghe.

-“Con bé đó tên Hoài Anh. Tính cách như thế nào thì em không biết, nhưng nghe bảo là xinh... không thua chị đâu”

-“Đúng là đàn ông, thấy gái xinh là cứ quẩn hết cả lên. Ghét !”, cô đáp với cái giọng hờn dỗi.

-“Em nói chuyện với anh ấy rồi. Có một điều em nghĩ là mình nên cho chị biết”, QC mỉm cười.

-“Chị vẫn đang nghe này”

QC dừng một lúc rồi hắng giọng.

-“M vẫn còn tình cảm với chị. Nặng lòng đấy”

-“Tại sao em biết”, cô hỏi với ánh mắt nghi ngờ như sợ đứa em nói vậy với mục đích khiến cô vui lòng.

-“Vì khi em bóng gió về chuyện chị vẫn còn, anh ấy thay đổi hẳn thái độ. Em cảm thấy nếu chị chịu liên lạc lại mọi thứ sẽ quay lại quỹ đạo ban đầu”, QC hồ hởi.

-“Thật thế hay là do em đoán?”, cô mím chặt môi hoài nghi và đưa ánh mắt về phía chân trời.

-“Em đã nói với chị rồi còn gì. Nếu anh ấy xứng đáng em sẽ tìm mọi cách nối lại tình cảm cho hai người. Nếu không em sẽ cho anh ấy một bài học”, QC nghiêm giọng lại tiếp.

-“Em sẽ nói chuyện thêm với anh ấy và cho chị xem đoạn chat, được chứ?”

Vẻ nghi ngờ dần biến mất trên gương mặt xinh đẹp của cô.

-“Có thật không QC? Có thật là anh ấy vẫn còn tình cảm với chị không?”, giọng cô dấy lên hy vọng.

-“Em nói dối để làm gì? Chờ em nhen. Tình cảm của hai người đẹp quá, em chẳng muốn nó đổ vỡ chút nào hết”, QC cười tươi rói.

QC chưa bao giờ giấu cô điều gì. Tính cách của QC cô hiểu. QC thẳng thắn, nghĩ gì nói đó và không sợ mất lòng người khác. Em không bao giờ giấu diếm cảm xúc của mình. Một cô bé đầy cá tính, và sẵn sàng làm mọi thứ cho người mình yêu thương.

Cô mông lung nghĩ đến cuộc đối thoại giữa cô và QC. Từ đáy lòng mình cô biết, cô mong mỗi gặp lại anh hơn bao giờ hết. Khi bình tâm nghĩ lại chuyện anh và Hoài Anh, cô đã không trách anh. Cô thấy mình hơi ích kỷ và cầu toàn trong tình yêu. Ai mà chả mong muốn tình yêu mình có được phải thật sự chẵn tròn, nhưng đôi khi chính vì cái thử thách không đáng có, cô vô tình đẩy anh ra xa dần. Cô quyết định sẽ cho anh và chính bản thân mình một cơ hội. Nếu QC xác nhận được “anh vẫn còn nặng tình” thì cô sẽ quay lại. Cô đã quyết định rồi. Cô sẽ xem mọi chuyện là dĩ vãng. Con người ta không quên quá khứ, nhưng cũng không nên sống với nó, đúng không?

*

**

Ngày thứ 15 ở ...

Hôm nay và ngày mai, cô cùng mọi người ở ***, nơi anh sống. Ngày kia sẽ đi Đà Lạt. Sau đó, quay lại *** thêm 2 ngày. Rồi cuối cùng lên lại Sài Gòn và bay về Đức.

Sau khi nói chuyện với QC về chuyện của anh, cô đã gọi điện cho Hân hỏi ý kiến và bạn cô cũng đồng ý với cách giải quyết của cô. Cụ thể là nếu QC xác nhận được rằng “anh sẵn sàng bỏ lại tình cảm dành cho Hoài Anh để quay lại với cô”, thì cô sẽ chấp nhận. Chuyện này xem như là “lỗi” của 2 người. Cô sẵn sàng bỏ qua mọi thứ để làm lại từ đầu. Mọi thứ khác có ý nghĩa gì khi mà điều quan trọng nhất là tình cảm cô dành cho anh vẫn còn quá nhiều, mặc dù nó có bị thui chột đôi chỗ trong mấy ngày qua. Nhưng chính những vết thương lòng ấy lại đang được xoa dịu bởi ánh sáng hy vọng mà QC đem lại. Nó như ngọn lửa ấm ỉ, kiên nhẫn chờ đợi đến lúc để được vỡ òa...

Khi cô nghe QC nói “M vẫn còn tình cảm với chị. Nặng lòng đấy”, cô thấy trái tim mình như thất lại. Nó không thất lại vì đau mà thất lại vì sự nhói lên của một thứ cảm xúc mãnh liệt. Những tưởng chuyện anh dành tình cảm cho người khác là dấu chấm hết cho tình yêu đẹp mà “xuýt buồn” của hai người, vậy mà bây giờ cảm giác hy vọng lại đang le lói trở lại. Chưa thể gọi là mãnh liệt, nhưng đủ để nuôi dưỡng niềm tin. Và, tình yêu cần hai thứ để tồn tại trong câu nói của anh “em thấy mặt trời đằng kia không? Sau khi nó biến mất sau rặng chân trời là lúc màn đêm sẽ buông xuống. Ánh sáng là hy vọng. Nếu không có ánh sáng, hy vọng sẽ không còn. Tình yêu giống như một cây hoa đẹp. Nếu không có mặt trời gieo hy vọng và nước gieo niềm tin, thì dù mạnh mẽ đến mấy nó cũng sẽ héo mòn”. Bây giờ, cô đã có đủ cả niềm tin và hy vọng thì làm sao tim cô không thất lại vì hạnh phúc cho được !?

*

**

Qua lời Nam, bạn trai của Hân, sáng nay lớp anh có tiết thể dục. Bình thường tiết thể dục học ở trong sân trường, nhưng vì hôm nay về chạy ngắn mà sân trường lại hơi ngắn, nên lớp anh sẽ đi bộ ra một con đường vắng vẻ gần đó để học. Xung quanh con đường đó có rất nhiều cây thân to, sum xuê, nên nếu nấp sau đó nhìn lên anh thì cũng chẳng lo bị phát hiện. Cô quyết định đi làm “trình thám” một lần. Nghĩ đến chuyện nhìn thấy anh mà chân tay cô đã run lẩy bẩy, trống ngực đập liên hồi. Cô lại tưởng tượng đến những cảnh gặp anh mà trước khi về Việt Nam cô đã từng đặt ra. Bao nhiêu giận hờn tan biến. Lòng cô tự nhiên thấy hồi hộp và phấn chấn lạ thường. Thấy cô ngồi cười một mình, QC trêu:

-“Chị làm gì mà ngồi cười một mình vậy”

-“Đừng có trêu chị. Đang hồi hộp gần chết đây”, cô xấu hổ vì bị phát hiện ra.

-“Mắc mớ gì mà hồi hộp”, QC tiếp.

-“Sáng nay được nhìn thấy anh ấy chứ làm sao!?”, cô ngây thơ trả lời mà không biết QC đang chọc mình.

-“Sao bảo là hết yêu rồi cơ mà”, QC hấp háy mắt.

-“Sắp hết. Gặp xong mà thấy xí trai thì mới hết. Còn xinh trai quá thì lại tiếp tục”, cô cười ngặt nghẽo.

-“Tưởng thế nào chứ thế đó, em cũng làm được”, QC hòa vào rồi cười theo.

...

-“Đi với chị ra chỗ M nha. Lấp ló thôi. Sau khi đi Đà Lạt về còn quay lại đây mà”, cô năn nỉ.

-“Lấp ló là như thế nào, em chả hiểu”, QC giả khờ.

-“Là đứng từ xa nhìn thôi. Đợt sau, chị sẽ gặp tận mặt”

-“Chị đi một mình đi, em đi theo làm gì”, QC vẫn chưa chịu dừng.

-“Thôi đi đi. Chị hồi hộp muốn ngắt dây này. Gọi em đi cùng để có gì còn khênh chị về chứ”, cô lè lưỡi, mặt đỏ bừng.

-“Rồi, thì đi, haha. Chị dễ thương quá diiiiiii”, QC ôm bụng cười.

-“Ghét quá! Trêu chị hoài...”

Nói điều, cô đuổi theo đứa em. QC vừa chạy vừa la í ới. Căn phòng rộn ràng tiếng cười...

Chap 40: Gặp nhau (P2)

=====HN=====

Cô và QC bắt taxi đến chỗ cần đến. Tầm hình, ba cô gửi cho anh, được chụp vào lúc cô xấu xí nhất [tôi thì vẫn thấy xinh chán. Sau này khi gặp em, tôi sẽ miêu tả kĩ hơn], cộng thêm tóc lúc đó để mái ngố khác hẳn kiểu tóc hơi xoăn bây giờ, nên giả sử có đối mặt với nhau thì cũng không dễ dàng để cho anh nghĩ là đó là cô. Tránh trường hợp xấu nhất, hai chị em còn quyết định đeo thêm cặp kính mát, mà theo như lời QC thì “nhìn cho nó ngẫu”.

QC chọn ình một phong cách khỏe khoắn với quần jeans và áo thun. Về phần cô, cô chọn một cái váy dài trắng, nhìn đặc biệt nữ tính. Tai đeo hoa tai cách điệu, chân đi dép xỏp và tóc thả được buông thõng. Nhìn cô xinh xắn và đáng yêu như một nàng công chúa. Cả cô và QC đều là những người có gu thẩm mỹ rất tốt. Thấy cô, QC cũng phải buột miệng.

-“Ai mà xinh thế này”

-“Làm gì mà xinh?”, cô đỏ mặt vì lời khen của đứa em.

-“Đi xem mặt người ta có khác hen”

-“Chọc chị hoài”, cô nhún vai.

-“Chị ăn mặc như thế này, con trai không đổ ầm ầm mới lạ”

-“Đi nào! Đứng đó mà ba hoa chích chòe nữa”, cô giục đứa em và trong lòng thì háo hức muốn cho M nhìn thấy bộ dạng này của cô lạ thường...

Từ khách sạn cô ở đến trường anh học không xa, nếu không muốn là khá gần. Taxi đi khoảng 5 phút. Không biết cô có ưu ái vì thành phố này là nơi anh sống hay không, mà khi đặt chân xuống, cô rất có cảm tình với nơi này. Đường xá rộng rãi, sạch sẽ, khí hậu mát mẻ và con người thân thiện. Nếu ở lâu và để ý kĩ thì nhìn có vẻ êm đềm và hơi buồn, không tấp nập và sầm uất như những thành phố lớn. Nhưng, chính cái nét êm đềm và bình yên ấy lại là thứ cuốn hút nhất đối với khách du lịch.

Trước khi đến đây, cô tự nhủ cái quyền yêu quý những gì liên quan đến anh bởi một lẽ... “bạn có thể yêu một thành phố mà bạn chưa từng đến, một ngôi nhà mà bạn chưa từng ở, một người mà bạn chưa từng gặp chỉ đơn giản vì đó là thành phố nơi người mà bạn yêu thương sinh ra, là ngôi nhà mà người bạn yêu thương ở và là người mà bạn yêu thương yêu thương”.

*

**

-“Mấy giờ thì anh ấy ra đây hả chị”, QC nóng ruột.

-“Theo tình báo là còn khoảng 5 phút nữa”, cô trả lời, mắt vẫn không quên hướng về phía trường anh.

-“Tại sao chị em mình không ra ngoài kia giả vờ làm dân du lịch cho rồi. Nấp nấp sau cái cây nhìn như ăn trộm á”, QC thắc mắc.

-“Ra thì còn gọi gì là lẩn lỏ nữa. Mục đích của chuyến đi này là thị sát tình hình, đồng chí có hiểu tôi nói gì không?”, cô làm cái mặt nghiêm.

-“Yes, sir. À nhầm. Yes, madam chứ”, QC để tay lên trán chào theo kiểu quân đội.

Cô phì cười vì hành động dễ thương của đứa em.

-“Ế! Ế! Nấp ra sau này. Có người ra kia”, cô giục rồi vội vã kéo tay đứa em ra đằng sau lưng mình khi thấy từ đằng xa một nhóm khoảng 30 người đang tiến về phía con đường, gần chỗ cây mà cô và QC đang nấp.

Đám người chia thành từng nhóm nhỏ vừa đi vừa nói chuyện rôm rả. Thi thoảng lại vang lên tiếng cười giòn tan sau câu nói bông đùa của ai đấy. Bầu trời trong vắt, không gợn bóng mây. Ở trên cao, những hạt nắng như đang nhảy múa hòa nhịp chung vui cùng dàn đồng ca ríu rít của những chú chim. Nào là chim sẻ đồng, sẻ bụi vàng, sẻ hung, nào là chim sẻ đầu đen, sẻ thông họng vàng, sẻ đầu xám, nào là chim sẻ mỏ to đầu đen, mỏ to cánh dỏm, mỏ to lưng đỏ, vân vân [theo wiki - giờ tôi mới biết là có nhiều loại sẻ thế này đấy]. Lâu lâu, lại vang lên tiếng hát lãnh lót, trong trẻo của một bạn chim sơn ca, như muốn khẳng định cho lũ chim sẻ lau nhau kia biết “ai mới là ca sĩ chính ở chỗ này”. Vậy mà, lũ sẻ loi nhoi, cứ đầu kia không chịu hiểu, cứ tưởng chú chim sơn ca nọ là lớp phó văn thể mỹ, đang bắt nhịp bài hát đón chào ngày mới như hồi tiểu học, chúng càng được thể tăng ga, ngoác mồm, rống hết cỡ để tạo nên một không khí thật vui tươi và rộn ràng. Cô nghe lòng mình, bất giác, vui lây...

Sau khi để ý kĩ, cô nhìn thấy vài người, giống trong bức ảnh chụp cả lớp, mà anh đã từng gửi, cô có thể khẳng định đây đúng là lớp của anh. Mắt cô ráo hoảnh đi tìm một bóng hình thân thương...

Không để cô phải chờ lâu. Cuối cùng, cô cũng thấy anh. Anh lững thững đi sau cùng với một người con gái, mà theo cô đoán thì đó là một trong hai chị bạn thân của anh, tên H. Trống ngực cô gõ liên hồi khi đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh bằng da bằng thịt ngoài đời. Anh vừa đi, vừa nói chuyện với đứa bạn mà không biết rằng có một người đang háo hức và thổn thức vì mình. “Cười đi! Cười đi anh. Em muốn thấy anh cười”, cô nhủ trong lòng. Nhưng tuyệt nhiên, cô không thấy anh nhướn miệng lấy một lần. Lúc này, QC đã bóng gió cho anh biết là cô vẫn còn. Không lẽ nào nét trầm ngâm trên gương mặt của anh ít nhiều có liên quan đến cô, hay quả thực vẻ lạnh lùng đầy anh vẫn luôn mang bên mình!?

Đang mải mê dõi theo anh, cô giật mình khi thấy anh bất chợt ngẩng đầu lên nhìn về phía cô. Nhanh như thoát, cô nép mình vào phía trong. Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực trong khoảnh khắc bất ngờ đấy.

-“Hình như M nhìn thấy chị rồi”, cô nói mà vẫn nghe trống ngực đập thình thịch.

-“Để em thò đầu ra xem có phải không”, QC ngậy thơ.

-“Thôi đừng! Lỡ bị phát hiện thì làm thế nào?”, cô ngăn lại.

-“Giờ chị tính sao?”

-“Chị cũng không biết nữa. Hay là chị em mình rút thôi”, cô làm cái mặt nửa muốn đi, nửa muốn nán lại.

-“Rút sao được mà rút. Em đã nhìn thấy gì đâu”, QC thật thà.

-“Sao này giờ không nhìn”, cô đau khổ.

-“Chị cứ thập thà thập thò làm em thấy mỗi tóc chị”, QC phân trần.

-“Giờ thế nào?”

-“Anh ấy tập thể dục kiểu gì mà chả không để ý. Chờ lúc nữa rồi chị em mình lại ngấm tiếp”, QC cười hì hì.

-“Ồ nghe cũng có lý ha. Giờ ngồi đây tán dóc. Thi thoảng em ngó xem tình hình thế nào rồi tính tiếp”

-“Sao lại là em?”

-“Vì chị nhìn được rồi, còn em thì chưa”, cô tỉnh queo.

Trước lí luận đơn giản mà hết sức thuyết phục của cô, QC đành chịu thua.

-“Chị toàn bắt nạt em thôi”, QC đưa tay bưng mặt giả bộ khóc.

-“Chị hiền mà...”

-“Ghét! Chút nữa em ra em nói chuyện trực tiếp với anh í luôn”

-“Cứ tự nhiên”, cô cười thách thức, nhưng trong lòng hơi chột dạ vì QC thừa tự tin để làm chuyện đó. Hình ảnh tự tin của đứa em trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ nhu mì và kín đáo của cô.

-“Và em sẽ nói có người đang theo dõi anh”, QC bụm miệng cười ranh mãnh.

-“Không đùa nhen...”, cô chun mũi.

*

**

-“Chị! Chị! Hình như anh ấy đang chạy kìa”, QC lay lay tay cô rồi chỉ về phía có một tốp nam 4 người đang chạy.

Khoảng cách từ chỗ cô đứng đến chỗ QC chỉ tầm 30m, nên cô hoàn toàn có thể thấy rõ. Đúng là anh. Anh dẫn đầu từ lúc cô thấy cho đến lúc về đích.

-“Chạy nhanh dữ”, cô buột miệng trong khi mắt vẫn không rời anh nửa bước.

-“Nhanh thật. Đúng là dân chăm chơi thể thao có khác”, QC đế thêm.

-“Yêu mất rồi”, mắt cô long lanh.

-“Em tưởng chị yêu từ khi nào rồi chứ, haha”, QC bình luận thêm về câu nói của cô.

Dù đang ở ngay trước mặt, nhưng cô không hiểu tại sao anh mang lại cho cô cảm xa xôi đến vậy. Vì gương mặt lạnh lùng hay vì cô vẫn chưa sẵn sàng đón nhận lại hạnh phúc của mình? Hình ảnh của anh hiện lên đôi khi rất gần mà cũng lại rất xa. Trong thâm tâm, cô thực sự muốn mình lao ngay đến phía anh mà ôm mà nắn cho thỏa những ngày mong nhớ. Nhưng, sự chưa chắc chắn anh có còn tình cảm với mình không, cộng thêm bản tính rụt rè, kín đáo đã nứu cô lại...

-“QC! Có cách nào kéo anh ấy lại gần để chị em mình nhìn...”

Chưa nói hết câu cô đã thấy, một lần nữa, anh quay sang hướng mắt về phía cô và QC đang đứng. Theo phản xạ tự nhiên, cả cô và QC đều rụt đầu lại.

-“M mà cứ nhìn kiểu đó chắc tim chị nhảy ra ngoài lúc nào không hay”, cô vừa nói vừa nghe trống ngực đập loạn xạ.

*

**

-“Hình như hai bạn tìm ai đó lớp mình”, giọng con trai ấm áp vang lên.

Cả cô và QC cùng quay sang nhìn một lúc. Là... anh...

Chap 41: Gặp nhau (P3)

=====HN=====

Anh đẹp trai hơn trong ảnh. Anh nhìn thư sinh, cao tầm 1m7, không gầy cũng không béo. Anh để tóc hơi dài và rẽ ngôi 4-6. Gương mặt góc cạnh, nhìn chín chắn hơn so với tuổi. Có hai nét ở trên khuôn mặt của anh dễ làm người khác chú ý. Đó là đôi mắt lạnh nghiêm nghị và đôi môi dày, đỏ như son. Cô nhận ra điều này ngay từ khi nhìn vào những tấm hình anh gửi cho cô. Nhưng, từ khoảng cách gần như thế này, cô mới cảm nhận hết được sự khác biệt đó. Nhìn ổn và đàn ông là kết luận cuối cùng của cô dành cho vẻ bề ngoài của M.

Bất ngờ trước sự xuất hiện đường đột của anh. Cả cô và QC đều bối rối vì những gì đang xảy ra không có trong kịch bản. Trong khi cô vẫn còn chưa hoàn hồn thì sự bình tĩnh của QC đã giúp cô nài lên tiếng.

-“Tụi mình... là dân du lịch đi ngang qua đây. Thấy lớp bạn tập thể dục vui quá nên ở lại nhìn chơi”.

Cô quay sang thán phục sự nhanh trí của QC. Trong khi cô đang run lập cập như tên trộm bị bắt quả tang và đang bị tra khảo thì QC đã kịp đưa ra câu trả lời theo cô là hợp tình hợp lý. Nhưng, anh cũng không vừa.

-“Sao không ra kia ngồi xem, mà lại chui vào góc này? Làm mình tưởng có ai đang theo dõi lớp mình chứ”, gương mặt của anh vẫn lạnh như tiền.

-“Tại... Tại ngoài kia đông người quá. Tụi mình là con gái nên... ngại”, QC đáp.

-“Hình như các bạn sống ở nước ngoài? Nghe giọng hơi lơ lớ thì phải”, anh thắc mắc.

-“Ừ! Tụi mình ở Đ...”

Thấy QC buột miệng, cô nhéo cô bé. Hiểu ý của cô, QC sửa lại liền.

-“À tụi mình ở Anh về chơi”.

-“Vậy à... Hình như bạn hơi ít nói?”, anh ngập ngừng rồi quay sang nhìn cô.

Nghe anh hỏi tim cô muốn bắn ra ngoài. Tay cô khẽ run. Cô lắp bắp trả lời.

-“Vâng... em...”. Lần này đến lượt QC nhéo cô. Định thần, lấy lại bình tĩnh, cô tiếp “mình ngại nói chuyện với người lạ...”

-“Ngộ nhỉ...”, anh mỉm cười, đuôi mắt nheo nheo.

*

**

-“Em có điện thoại, chị ở lại nói chuyện với bạn này nhé”

QC tinh tế tìm cách rút để cô được nói chuyện riêng với anh. Nói chưa dứt câu, cô bé đã kịp để lại cho cô cái nháy mắt đầy vẻ đắc chí. Cô tròn tròn mắt bất ngờ và bặm môi lo lắng trước câu nói đường đột của đứa em.

-“Để sau đi...”, cô kéo tay QC, ánh mắt nài nỉ.

-“Sáng giờ đi em quên gọi ẹ. Em đi xúu rồi về thôi. Chị ở đây xúu đi”, QC lườm cô.

-“À ừ...”, cô liếc anh bối rối. “Nhanh nhanh nhé...”.

-“Vâng”

Cô buông tay QC ngậm ngùi. Chỉ thiếu ít nước mắt với còi tàu nữa khung cảnh sẽ y hệt như cảnh chia tay trong bài hát tiền bạn lên đường. QC bước đi được vài bước quay lại thấy cô vẫn đứng ngó theo. Cô bé lắc đầu, quay ngược lại, xoay vai cô về hướng anh, rồi mới chạy đi “làm nhiệm vụ”.

Anh nhìn cô ngạc nhiên pha lẫn vẻ thích thú. Tay chân cô rùng rờ khi không biết sắp tới chuyện gì sẽ xảy ra. Khi QC đi khuất thì cũng là lúc một mớ cảm xúc hỗn độn trong cô dâng trào. Giây phút được gặp anh hôm nay, cô đã chờ đợi từ rất lâu. Trước khi gặp, cô đã nghĩ ra hàng trăm, hàng nghìn điều muốn nói, vậy mà bây giờ khi giấc mơ thành hiện thực cô lại không biết nói gì, không biết phải bắt đầu như thế nào. Từ nghĩ được đến nói được đã là một khoảng cách không nhỏ. Từ nói được đến làm được lại thêm một khoảng cách vời vợi hơn.

Cô cảm thấy thật khó khăn khi loay hoay tìm cách bày tỏ những điều mình ấp ủ. Gặp anh với tư cách của HN đã khó, huống hồ bây giờ cô đứng đây tư cách của một người hoàn toàn xa lạ...

Cô đưa mắt nhìn anh thì thấy anh đã chăm chú nhìn cô từ khi nào. Cô vội vàng né tránh ánh mắt đấy. Cúi mặt xuống đất, cô đan hai tay vào nhau bối rối.

-“Bạn lúc nào cũng nhẹ nhàng và đáng yêu như chú mèo con thế này à?”, anh lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng.

-“Ừm... xưng anh đi. Chắc em nhỏ tuổi hơn anh”, cô bẽn lèn trả lời.

-“Vậy cũng được. Sao bạn... à nhầm em không bỏ kính ra?”

-“Em... em... không thích”

-“Không sao. Anh cũng không ép. Anh tên M. Em tên gì?”

- “Em... à ừm... tên N... à NH”, cô nhanh trí đổi tên và lót của cô cho nhau.

-“NH à...”

Anh gật gù rồi đột nhiên lặng người như vừa nhận ra một điều gì đó thân quen trong cái tên mình vừa nghe. Tim cô như bị ai đó bóp nghẹn trong khoảnh khắc lặng đọng. Nó khe reo vui hân hoan khi nhận ra cái tên của cô vẫn còn ý nghĩa đặc biệt đối với người đang đứng trước mặt mình. Trái tim nứt nẻ, khô cằn sau bao nhiêu tổn thương và nước mắt dường như đang lành lặn và hồi sinh như có một phép màu vừa xảy ra.

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

Cô tự hứa với lòng mình “chỉ cần trong câu trả lời của anh có tên của cô” là cô sẽ lấy hết can đảm ôm chầm lấy và kể mọi chuyện cho anh nghe. Cô hồi hộp dõi theo phản ứng của anh.

-“Mình có...”, anh ngập ngừng.

Tim cô đập thình thịch. Cô chăm chú nhìn anh chờ đợi câu trả lời. Anh đã quay mặt đi chỗ khác từ khi nào. Cô nghe từ anh sự phân vân và giằng xé trong khoảng lặng anh để lại. Cô tin anh đã cảm nhận được cái gì đó khác lạ từ cô, người đang trực tiếp nói chuyện với anh. Chỉ cần bây giờ cô bỏ cặp kính ra, anh sẽ

đọc được hết những gì cô đang cố gắng che giấu sau đôi mắt trong trẻo và man mác buồn của mình. Nhưng cô không muốn, cô muốn anh phải đọc được những điều đầy bằng trái tim...

HM: tôi thấy cô gái tôi đang nói chuyện có cái gì đó giống em. Tôi đã nhạy cảm hay bởi vì tôi đang quá nhớ em? Sau khi nghe QC nói “anh đừng làm điều gì để anh phải hối hận” [chap 26], lòng tôi bỗng lập lờ một tia hy vọng lúc mờ lúc tỏ. Nhưng không may cho cuộc tình của chúng tôi khi đúng vào thời điểm này, khi HN của tôi đang chờ một câu nói có tên của cô ấy, thì tôi lại đang có những suy nghĩ tiêu cực nhất về chuyện em còn hay không. Tôi gần như buột miệng nói ra cái tên đã đeo đẳng tôi suốt thời gian dài. Nhưng, cuối cùng tôi đã kìm lòng mình lại được. Tôi không muốn xưng tên người tôi thương với một người hoàn toàn xa lạ... Nếu lúc đó, tôi “dễ dãi” với bản thân của mình hơn một chút, thì HN sẽ ôm chầm lấy tôi và câu chuyện này sẽ kết thúc với một cái kết có hậu. Nhưng, nó lại xảy ra theo một diễn biến khác để cái kết mang nhiều ý nghĩa hơn. Tôi không biết nên vui hay nên buồn... Tôi để cho các bạn tự cảm nhận...

-“Tên... đẹp quá!”, anh khen.

Sau đó, cô và anh hỏi qua hỏi lại dăm ba câu không liên quan lắm trước khi QC quay lại. Tự nhiên cô thấy mừng vì sự xuất hiện của đứa em đã phá tan bầu không khí “căng như dây đàn” lúc này.

-“Hai người nói chuyện gì mà em ngửi thấy mùi sát khí nồng nặc thế này?”, QC hỏi và chun mũi hít hít.

Cả cô và anh đều đứng bất động không biết trả lời thế nào. QC quay sang nhìn anh “hỏi tội”.

-“Bạn bắt nạt chị mình đúng không?”

-“Tại sao ấy không hỏi chị ấy câu đấy?”, anh trả treo.

Cô bụm miệng cười. QC ngó người vì không nghĩ anh dám hỏi lại kiểu đấy. Ngượng quá, QC quay sang cô chữa cháy.

-“Chị... chị bắt nạt anh chàng này đúng không?”

Cái dáng vẻ lóng ngóng và vụng về của QC khiến cả cô và anh buồn cười, nhưng cũng cố nhịn. Cô thì mím chặt môi quay mặt sang chỗ khác, còn anh thì đưa tay lên trán ra điều đang suy nghĩ điều gì. Nhưng, lâu lâu QC thấy vai của cả hai lại khẽ rung. Hiểu chuyện, cô bé giả lả.

-“Muốn cười thì cứ cười. Nhịn chi cho cực vậy?”

Được “cho phép”, cả cô và anh đều cười phá lên. Lúc đầu, QC phát bực vì sự phản ứng ngoài tưởng tượng. Lúc sau, chờ mãi vẫn không thấy hai người kia chịu dừng, QC hai tay chống nạnh, chân dậm dậm xuống đất giận hờn.

-“Làm gì mà cười hoàiiiiii?”

Lời QC nói như “đổ thêm dầu vào lửa”, càng làm cho anh và cô cười to hơn. Cực chẳng đã, QC cũng đành bấm bụng cười theo...

Tiếng cười trong trẻo của anh và của đứa em họ đáng yêu ngấm vào hồn cô ngọt lịm. Nhìn anh cười đỏ cả mặt, lòng cô trào dâng niềm hạnh phúc vô bờ. Đó có lẽ là khoảnh khắc đẹp nhất từ khi cô quen anh...

Cô đưa mắt ngây ngất ngất nhìn...

Ước gì thời gian dừng lại được để giây phút này sẽ kéo dài, kéo mãi...

Chap 42: Gặp nhau (P4)

Sau khi tất cả không thể cười thêm, anh quay sang hỏi QC.

-“Mình biết tên của chị ấy rồi. Còn ấy tên gì?”, anh chuyển từ cách xưng “mình-bạn” sang “ấy”.

-“Đây tên Quế Thúy”, QC chọc anh. Tay thì đặt lên ngực ra chiều rất tự hào về cái tên của mình.

Đưa tay lên cảm suy nghĩ mấy giây, anh xụi lơ.

-“Nhà ấy có bán tạ không?”

-“Không. Sao hỏi thế?”, QC thắc mắc.

-“Cái tên ấy nghe nặng quá. Thanh sắc này chưa đi, thanh sắc khác đã lao đến rồi”

Cả cô và QC cùng bật cười.

-“Bạn mình gọi rồi. Mình phải đi đây”

Anh đưa tay chỉ về phía đám bạn rồi vẫy tay chào cô và QC. QC mỉm cười chào lại, trong khi cô đứng im bất động chưa biết nên phản ứng như thế nào. Thật lòng, cô không muốn anh đi, nhưng nếu anh ở lại cô cũng chẳng biết phải làm gì. Cảm giác lần đầu tiên gặp người mình mong nó thật lạ. Vừa muốn ở lại vừa muốn đi. Vừa bồi hồi, xao xuyến, lại vừa có gì đó gượng gạo. Cô tự hỏi mình rằng “nếu anh biết người con gái đang đứng trước mặt anh là HN thì anh sẽ phản ứng như thế nào?”. Liệu anh sẽ có chung cảm giác với cô như lúc này không? Anh ở ngay trước mặt cô mà như xa nghìn dặm... Tất cả xảy ra đẹp đẽ như một giấc mơ. Cô chưa dám đưa tay chạm mạnh vào giấc mơ đấy. Có lẽ cô sợ rằng hình ảnh ngọt ngào của anh sẽ tựa như làn khói mơ màng... để khi đưa tay với đến, nó sẽ phai dần và tan mãi vào hư vô...

“Chỉ còn một chút nữa thôi. Khi em quay lại đây vào 5 ngày tới, khi em biết chắc chắn rằng anh vẫn còn lưu giữ hình ảnh của em trong tim mình như ngày hôm nay, lúc em thấy anh ngáp ngừng thế nào khi định gọi tên em, em sẽ tự tin đến trước mặt anh và nói rằng “HN của anh đã về để gặp anh đây”. Em sẽ nắm thật chặt tay anh và không bao giờ buông ra. Dù em không đủ dũng cảm để nói cho anh nghe em đã nhớ anh đến nhường nào, thì anh hãy cứ tin dù có chuyện gì xảy ra, hình ảnh của anh sẽ vẫn được em giữ mãi cho đến tận cuối đời này, anh nhé...”

*

**

Khi anh vừa đi khỏi thì cũng là lúc cô kéo tay QC bước đi.

-“Sao chị không làm gì đó?”, QC thắc mắc.

-“Sao biết chị không làm gì?”, cô cốc nhẹ lên trán đứa em.

-“Em rình trong bụi có thấy hai người mằn gì nhau đâu!”, QC nhe răng cười.

-“Làm gì là làm gì? Đầu óc đen tối vừa thôi nha...”, cô dứ dứ nắm đấm về phía QC.

-“...”

-“Chị còn gặp lại anh ấy sau 5 ngày nữa mà. Không vội”, cô mỉm cười tự tin.

Cô trả lời, giọng vẫn tiếc nuối và hơi buồn chuyện anh không gọi tên cô ra... Nhưng rồi cô cũng thầm cảm ơn anh ... Nói là dám lấy hết can đảm vậy chứ cô cũng run muốn chết. Nói chuyện với anh mà con lắt ba lắt bắp huống hồ là mấy chuyện khác. Rồi lòng cô khẽ reo vui khi nghĩ đến chuyện anh sẽ bất ngờ thế nào khi 5 ngày nữa hai người sẽ gặp mặt lại. Cô cảm thấy mãn nguyện vì những gì mình hình dung về anh không khác nhiều lắm. Có chăng là nhìn sáng sủa và xinh trai hơn...

Cô nắm tay QC kéo về phía biển. Thi thoảng, cô lại liếc về phía anh. Không một lần anh quay lại nhìn cô. Cảm giác thất vọng len lõi... Nhưng lần cuối cùng cô quyết định nhìn về phía anh, cô thấy anh cũng ngoái đầu lại. Cô nghe tim mình ngộp thở... Thấy cô, anh giật mình và quay liền sang hướng khác như không có chuyện gì xảy ra. Cô khẽ lắc đầu, mỉm cười và ngậy ngất trong niềm vui không thể đặt tên...

*

**

Niềm vui chưa kịp trọn vẹn thì có chuyện xảy ra...

Cô với QC vừa đi được khoảng mấy bước thì bất ngờ từ đằng sau có ai đó giật phăng cái ví cô đang cầm trên tay rồi chạy biến về phía đường cái. Mất đà cô ngã dúi về đằng trước, đầu gối bên phải xứt xát. Cô chỉ kịp nhìn thấy đó là một thằng bé khoảng 12-13 tuổi, cao tầm 1m6, người dong dỏng, đi chân đất và chạy

như bay. Xung quanh đây chỉ có lớp anh đang học chứ không có ai khác. Không kịp suy nghĩ, QC quay sang chỗ anh đang đứng rồi la lên.

-Cướp! Cướp!

Nghe tiếng QC, anh quay phắt lại. Nhanh như cắt, anh đuổi theo đối tượng. Thấy tình hình như vậy, một vài người bạn của anh cũng đuổi theo yểm trợ...

Khoảng cách của anh và thằng nhỏ giờ là 15m. Tự nhiên cô thấy lo lắng vô cùng, vì cô nghe tụi cướp giật rất liều mạng. Nếu anh không bắt được nó thì không sao, chứ bắt được biết đâu bị dồn đến chân tường nó lâm vào hoàn cảnh “chó cùng cắn dậu” thì anh sẽ thế nào. Nghĩ đến thế cô không giữ được bình tĩnh liên hét về phía anh đang chạy.

-“Đừng đuổi nữaaaaaaa...”

Cô hét lạc cả giọng, nhưng anh vẫn không chịu dừng lại. Hình như anh có nghe tiếng cô, nhưng giả vờ như không nghe thấy. Anh vẫn đuổi theo thằng nhỏ... Mấy người bạn của anh cũng chạy theo nhưng khoảng cách bây giờ là khá xa. Tim cô nhói lên khi nghĩ đến chuyện không lành có thể xảy ra. Cô ôm mặt nức nở...

Khoảng cách giữa anh và thằng nhỏ càng lúc càng được thu hẹp. Nghe tiếng chân đuổi theo thằng nhỏ biết mình gặp thứ dữ, nên “nhấn ga tăng tốc”. Nó tăng tốc, anh cũng tăng tốc. Khi chỉ còn cách 1m, sự sợ hãi trong cô đã lên đỉnh điểm. Cô nhắm mắt, lắc đầu quầy quầy như muốn rũ tung những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu ra ngoài. Bây giờ mà có chuyện gì xảy ra với anh chắc cô sẽ ân hận cả đời mất...

Rồi khoảng cách chỉ còn nửa mét... anh co chân quét mạnh vào chân thằng nhỏ. Thằng nhỏ mất đà ngã sòng xoài về phía trước. Cái ví của cô theo quán tính bay ra. Cô chết lặng theo dõi tình huống tiếp theo...

Thằng nhỏ có vẻ còn đau nên ôm chân lăn qua lăn lại. Cũng may chỗ nó ngã là đường đất nên không bị thương gì nhiều. Cô liên tưởng đến chuyện anh sẽ đánh nó. Nếu anh quả thật làm vậy, có lẽ cô sẽ thất vọng về anh... Nhưng không, anh từ từ đi lại nhặt cái ví của cô đang nằm chỏng chơ trên đất, rồi bất ngờ... anh đỡ nó đứng dậy.

Lúc này đám bạn của anh cũng đã kéo đến. Cả đám định nhảy vào cho thằng nhỏ một trận, nhưng bị anh can ra. Cô đoán là anh nói.

-“Thôi được rồi. Nó bị vậy là được rồi. Tha cho nó đi”

Rồi mỗi khi có thằng bạn nào định lao lên thì anh lại lấy hết sức đẩy ngược lại. Được một lúc, bạn anh có vẻ nguôi nguôi...

Anh quay lại định nói chuyện với thằng nhỏ thì bất ngờ nó bị ăn trọn một tát của một anh quá khích từ phía sau. Trở tay không kịp, anh quay lại đẩy thằng bạn lùi lại rồi nói nói một hồi. Bạn của anh, nhìn to cao vạm vỡ, dù nét mặt vẫn còn bực nhưng có lẽ do nể anh nên chỉ chỉ trỏ hù dọa thằng nhỏ thêm một chập rồi không nói gì thêm.

Anh quay lại nói chuyện với thằng nhỏ thêm vài câu, rồi móc trong túi ra ít tiền đưa cho nó. Lúc đầu nó đầy dẫy từ chối, nhưng lúc sau hình như thấy anh không bằng lòng, nó cũng cầm. Anh để tay trên vai dặn dò nó gì đó rồi bá vai, kéo đám bạn đi về phía cô. Cô thấy thằng nhỏ nhìn theo anh đi xa thật xa rồi mới quay đầu bước đi...

*

**

-“Của em này”, anh chìa cái ví về phía cô.

Cô bỏ kính ra định lấy tay quẹt nước mắt thì sực nhớ ra điều gì liền đeo ngược lại.

-“Mới ngã chút mà đã khóc rồi hả, tiểu thư?”, anh trêu và vẫn chưa nhận ra.

-“Ngã đau mà”

Cô phụng phịu lấy tay ôm chân giả bộ đau đớn nhưng trong lòng thì nghĩ “ngốc ạ! Em khóc vì lo cho anh chứ không phải vì em”.

-“Chạy máu rồi... để anh đến chỗ y tế xin ít bông băng cho em”

Nói điều chưa kịp chờ cô trả lời anh chạy đi. Nhưng vừa chạy được mấy bước anh đứng sững lại, quay sang nhìn một người bạn, rồi giở giọng van nài.

-“Quang! Mày chạy nhanh đi xin cho tao với. Nãy tao đuổi theo thằng nhỏ kia hết sức rồi”

-“Cái gì? Sao lại là tao? Còn thằng Khánh với thằng Tùng sao mày không nhờ?”

-“Thì 3 thằng mày cùng đi”, anh vừa nói vừa nháy nháy mắt ra hiệu.

-“Hề hề! Nhớ đấy. Mai ăn sáng không thì ăn đủ nha em trai...”, giọng Quang hầm hè.

-“Biến!”, anh nhìn theo đám bạn quay đầu đi và cười.

-“Để tụi em lại với mấy thằng lỏi đó anh không yên tâm. Đành phải dùng tuyệt chiêu dụ chúng nó vậy”

-“Ai là em ấy?”, QC nãy giờ đứng nhìn, nghe đến câu này liền đập lại.

-“Chị của ấy xưng em với mình rồi. Chẳng lẽ ấy lại không xưng EM”, anh nhấn mạnh chữ em.

-“Thật hả chị?”, QC nhìn cô. Cô bẽn lèn gật đầu.

-“Ồ thì em...”, cô bé lè lưỡi, giọng điệu có vẻ không phục.

*

**

Tầm 5ph sau, anh Khánh bạn của anh quay lại mang theo mấy thứ cần thiết đưa cho anh. Anh cầm rồi đưa lại cho QC.

-“Em băng cho chị đi”

Nhận từ tay anh, QC ngồi xuống định làm theo lời anh nói, nhưng chợt nhớ ra điều gì. QC bật dậy chìa tay đưa mấy thứ thuốc cho anh, cất lời.

-“Em quên mất là em sợ máu. Anh băng cho chị í đi”

-“Anh hả?”, anh trợn tròn mắt.

-“Không anh thì còn ai nữa. Nhanh!”

Chưa nói dứt câu, QC đã nhấn anh ngồi xuống phía trước mặt cô ...

Chap 43: Giọt đắng (P1)

HM: tôi như một con rối làm theo lời của QC mà không biết tại sao. Dù có trí tưởng tượng phong phú nhất tôi cũng không thể ngờ được người đang ngồi trước mặt tôi lại chính là em. Tính tôi cả nể và dễ tin. Tôi không phủ nhận một điều là tôi đại gái và hơi nhạy cảm. Vì lẽ đó, con gái lấy được cảm tình của tôi khá dễ nếu như họ tạo cho tôi ấn tượng ban đầu tốt. Nhưng, để tôi thích và yêu đến nát lòng như những gì tôi dành cho em thì không dễ. Tôi bị tụi bạn gọi là thuộc loại đàn ông “kén cá chọn canh” cũng là vì thế. Tôi dễ mủi lòng trước nước mắt của một người con gái. Không hiểu sao tôi luôn luôn có ý nghĩ chính tôi là người trực tiếp gây ra và tôi phải có trách nhiệm với những lỗi lầm đó. Nhiều khi muốn nhắm mắt, phớt lờ và xem chuyện đó không phải của mình thì không cần quan tâm, nhưng tôi lại không đành lòng... Lần này cũng thế, nước mắt của một người con gái “xa lạ” lại khiến trái tim tôi run rẩy...

Anh đỡ cô đến ghế đá gần đó ngồi. Sau đó, anh ngồi trước mặt cô, ngẩng mặt lên và ảm áp.

-“Anh vụng lắm! Nên nếu đau thì em nói cho anh biết nhé”

-“Vâng...”, cô đặt hai tay trước đùi. Gương mặt đỏ bừng vì ngượng.

Anh để chân phải cô duỗi thẳng rồi nhẹ nhàng lấy bông chấm vết thương và gạt bụi ra. Cô thấy anh ân cần và thật gần gũi. Đối với cô, hạnh phúc đơn giản được định nghĩa bằng giây phút như bây giờ, khi người mình yêu thương đang từng li từng tí chăm sóc ỉn, cho dù người đó không hề hay biết. Cô miên man đắm mình vào hỗn độn của cảm xúc. Nó ngọt ngào như mật ong, đậm đà như một tách cà phê đen và huyền hoặc như một bức tranh thủy mặc, ẩn giấu đằng sau là những tâm sự không thể giải bày.

Cô cứ để mặc ọi thứ diễn ra và ngây ngất rong hương vị của hạnh phúc. Anh vẫn tập trung chăm sóc vết thương cho cô và không một lần ngoái lên nhìn. Khoảng cách giữa anh và cô bây giờ rất gần. Bỗng nhiên, anh ngẩng mặt lên nhìn cô. Bị bất ngờ cô lú quíu quay mặt sang chỗ khác. Anh phì cười.

-“Có ai đánh thuế nhìn anh đâu. Làm gì mà lúng túng như gà mắc tóc vậy”

Buồn cười nhưng cô mím chặt môi lại ra vẻ không nghe thấy gì. Anh tiếp.

-“Anh lấy bông lau sạch rồi. Giờ con phải rửa ôxy già và bôi thuốc đỏ nữa. Ôxy già sẽ xót lắm. Em ráng chịu nhé, cô bé”

Cô không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu.

-“Giờ anh đếm từ 1 đến 3”

Cô lại gạt đầu, trong khi hai tay thì nắm chặt lại. Dù gì cô cũng là con gái, nên cũng sợ đau như ai.

-“Chuẩn bị này...”

Cô nhắm chặt mắt lại.

-“1...”

Vừa đếm đến 1 là anh đã đổ ôxy già vào vết thương.

-“Ui... sao anh bảo em là đếm đến 3...”

-“Khi không chuẩn bị thì người ta sẽ đỡ đau hơn”, anh nháy mắt. “Đau có đau, đúng không?”, anh nhe răng cười.

-“Ừ nhỉ...”, cô reo lên như một đứa con nít.

Nhìn anh ngồi trước mặt, đôi lần, cô đã định đưa tay chấm những giọt mồ hôi đang lấm tấm trên mặt anh, nhưng rồi tay lại rút lại như sợ một điều gì đó thật mơ hồ. Không biết thế nào, lần cuối cùng, cô dùng hết can đảm lấy chiếc khăn tay lau một giọt mồ hôi gần như đang chảy vào mắt anh. Theo phản xạ tự nhiên, anh rút người lại, nhìn cô ngơ ngàng.

-“Em... không cần phải làm vậy đâu”

Dứt lời, anh đưa tay lên trán tự quẹt mồ hôi. Không thấy cô trả lời, anh tiếp.

-“Em đừng nghĩ gì. Chỉ là... anh không quen”

Chừa ngượng cho cô xong, xem như không có chuyện gì xảy ra, anh tiếp tục hoàn thành công việc còn lại bao gồm xúc thuốc đỏ và dán urgo.

-“Xong rồi, cô bé. Nhớ tránh nước. Không sẽ lâu khỏi lắm”

-“Vâng. Em nhớ rồi”, cô thở thê.

Anh quay sang QC căn dặn.

-“Chị vẫn còn đau. Em đỡ chị nhé”

-“Hmm... vâng, em biết rồi”, cô nhận thấy QC dành cho anh một cái nhìn rất thiện cảm.

Khi không khí giữa 3 người đang lắng xuống dần thì bất ngờ có con gì bay tọt vào mũi cô. Cô hắt xì một cái thật mạnh. Cả anh và QC đều giật mình và cả hai cùng quay sang nhìn cô chằm chằm như người ngoài hành tinh. Trong khi QC ôm bụng cười thì anh lại mím chặt môi lắc lắc đầu ra vẻ thất vọng. Anh trêu.

-“Người thì nhỏ nhắn dễ thương mà hắt xì hơi to thế”

Nghe đến đó QC được thể càng cười to. Cô đỏ bừng mặt, lấy tay nhéo đứa em một cái thật mạnh.

-“Á! Đau quá”, miệng thì la oai oái nhưng mồm thì vẫn không dừng cười.

Tự nhiên, cô giận mình. Đang định gây ấn tượng tốt với anh thì tự dừng lại có quả hắt xì hơi sấm sét thể này. Đúng là xôi hỏng bỏng không! Còn đâu hình ảnh một người con gái có giọng điệu nhẹ nhàng và trữ tình nữa bây giờ!?

*

**

-“Anh phải đi đây. Sắp đến giờ rồi”

-“Vâng...”, cô trả lời, giọng buồn thiu như sắp sửa đánh mất một thứ gì.

Khi anh bước đi được vài bước, cô buột miệng gọi tên anh.

-“M...”

Anh quay lại nhìn cô.

-“Em cảm ơn...”

Anh lắc đầu thay cho câu trả lời “không có gì”.

-“Anh có muốn thấy em bỏ kính ra không?”

Trái với những gì cô nghĩ, anh lại lắc đầu... Bất giác cô bật cười, trong tiếng cười có cái gì đó hơi chua xót.

-“Nếu có duyên em sẽ gặp lại anh...”

Lần này anh không trả lời. Anh quay mặt bước đi. Đi được vài bước, anh dơ tay lên trời thay cho lời tạm biệt... Cô nhìn theo anh cho đến khi bóng anh khuất hẳn sau một góc đường. Cô cảm tưởng chuyện tình cảm giữa hai người như đôi cánh chim... “Cánh chim bay đi, ai biết buổi chim về”...

HM: tôi sợ nếu tôi gạt đầu và khi cô bé ấy tháo kính ra, tôi sẽ lại tưởng tượng đến HN mất. Càng lúc tôi càng thấy cô gái đó giống HN, ít nhất là so với những gì tôi đã từng hình dung mỗi khi nghĩ đến em. Cũng là cách nói chuyện kín đáo hay ngại ngùng, cũng là những cử chỉ nhẹ nhàng và cũng là cách ăn mặc đầy nữ tính khiến người khác giới phải ngoái nhìn. Chỉ còn mái tóc và đôi mắt đã hút hồn tôi ngày nào là tôi có thể khẳng định “cô bé ấy” giống y hệt như những gì tôi đã tưởng tượng về em. Khi cô bé đó hỏi “tôi có muốn nhìn thấy mặt cô bé ấy không”, không hiểu sao tôi đã từ chối và quay mặt đi. Ủ! Tôi sợ! Tôi sợ mình sẽ sỗ sàng mà ôm chầm lấy cô bé ấy. Tôi không thể vì một giây phút cảm xúc thăng hoa, tôi lại phải mang tội với cả em và “cô bé xa lạ” này. Nói chuyện với cô gái ấy, tôi cứ ngỡ mình đang nói chuyện cùng em. Tôi như đứng giữa một ranh giới mập mờ giữa ảo và thực, giữa nhớ và quên, giữa hiện thực ngọt ngào và quá khứ mặn đắng. Tôi không cho phép mình thêm một lần có lỗi với HN...

-“Hình như chị vừa đánh rơi cơ hội của mình, QC ạ”, cô bùi ngùi và đưa tay bỏ cặp kính đang đeo ra khỏi mắt.

-“Nếu em là chị, em sẽ cho anh ấy biết người đang nói chuyện với anh ấy là HN...”, QC tiếc nuối.

Im lặng một hồi, cô tiếp.

-“Nếu có chuyện gì thì chị chỉ biết tự trách mình...”

-“Ừm... M được đấy. Khá hơn những gì em tưởng tượng”

-“Chị cũng vậy...”

-“Em bắt đầu ghen tị với chị rồi đấy”, QC khẽ cười, giọng nửa đùa nửa thật.

-“Hihi. Chị của em chọn mà...”

-“À! Giúp chị tiếp vụ của M nhé”, cô nói.

-“Tất nhiên rồi... Em nghĩ chị nên tiếp tục đóng vai HN khi chưa gặp anh ấy. Đừng để cho những cảm xúc bây giờ đánh mất mình, vì em không dám hứa anh ấy vẫn dành tình cảm trọn vẹn cho chị đâu...”

-“Wow, sao QC của chị hôm nay sâu sắc thế này”, cô tròn mắt.

-“Đến lúc em phải lớn rồi mà...”

*

**

Ngày thứ 20 ở , trước khi cô quay lại gặp anh...

Mọi chuyện cứ diễn ra cho đến ngày cô nói chuyện lại với anh. Cô hiểu thì ra anh vẫn còn tình cảm với mình. Vậy là trước đây cô đã vô tình trách anh. Đang mải mê với cảm giác hạnh phúc khi hình dung ra cảnh sẽ gặp lại anh, cô thấy ba mẹ và QC về. Nhìn ba cô như vừa nghe xong một chuyện động trời. Cô hốt hoảng.

-“Có chuyện gì vậy ba?”

-“Có chuyện rồi con gái ạ...”, giọng ba cô trầm xuống.

Chap 44: Giọt đắng (P2)

=====HN=====

Mọi chuyện cứ diễn ra cho đến ngày cô nói chuyện lại với anh. Cô hiểu thì ra anh vẫn còn tình cảm với mình. Vậy là trước đây cô đã vô tình trách anh. Đang mải mê với hạnh phúc khi hình dung ra cảnh sẽ gặp lại anh, cô thấy ba mẹ và QC về. Nhìn ba cô như vừa nghe xong một chuyện động trời. Cô hốt hoảng.

-“Có chuyện gì vậy ba?”

-“Có chuyện rồi con gái ạ...”, giọng ba cô trầm xuống.

-“Có chuyện gì, ba nói đi?”, cô không còn giữ được bình tĩnh.

-“Phong [mối tình đầu của cô]! Nó tự tử, nhưng bất thành. Bây giờ nó đang nằm trong bệnh viện. Tình hình có vẻ rất nguy kịch”, ba cô thở dài.

-“Trời ơi! Tại sao anh ấy lại làm thế. Có còn con nít nữa đâu”, cô thảng thốt.

-“Ba không biết...”

-“Ba có biết lí do là gì không?”

-“Trong lá thư nó để lại, nó bảo nó có lỗi với con. Vì nó, con phải buồn”, ba cô bùi ngùi.

-“Không phải như thế đâu. Là tự con quyết định mà”, cô cố gắng giải thích.

Đăm chiêu một lúc, ba cô lại lên tiếng.

-“Ba biết con là đứa hiếu tính cách của nó nhất. Ba e sẽ có chuyện không lành nếu như con không về”, giọng ba cô trầm xuống...

-“Nhưng còn M, con muốn gặp M thêm lần nữa. Con bay về sau được không ba?”

Cô nhìn ba với ánh mắt van nài, nhưng đôi mắt của ông vẫn rất cương nghị. Cô biết không dễ dàng gì thay đổi quyết định của ba cô. Biết nói với ông là vô ích, cô quay sang lay tay mẹ.

-“Mẹ! Mẹ nói giúp ba đừng con. Con chỉ xin ở lại thêm 2 ngày nữa”

Nhìn ánh mắt thành khẩn của cô, mẹ cô thương đến nát lòng. Làm sao không thương được khi chuyển đi này công chúa của bà đã mong mỏi từ rất lâu. Dù cô không kể, nhưng mẹ cô cũng lờ mờ đoán được chuyện gì đang xảy ra khi nhìn thấy thái độ của cô. Bà biết chắc lần cô gặp lại anh sau 2 ngày nữa mọi vấn đề sẽ được giải quyết ổn thỏa và cô sẽ chính thức quay lại với M sau đặng đặng ngày chờ đợi. Bà quay sang nói với chồng.

-“Hay là em với anh về trước. Còn HN với QC hai ngày sau về. Bây giờ Phong nó vẫn còn chưa tỉnh, nên về lúc này cũng chưa giải quyết được gì”

Mẹ của cô đưa ra một lí do hết sức thuyết phục. Bằng chứng là sau khi nghe mẹ cô nói xong, ba cô như trút được gánh nặng. Mặt ông giãn ra.

-“Được. Con với QC vẫn bay thời gian cũ. Còn ba với mẹ con sẽ về sớm hơn”

-“...vâng...”, cô đáp như người vô hồn, cho dù ba cô đã chấp nhận lời thỉnh cầu của cô.

*

**

Ngày thứ 22 ở ...

Chuyện tình của cô và Phong đẹp như tranh. Cả cô và Phong đều được sinh ra từ gia đình khá giả. Ba cô và ba Phong là bạn thân và cũng là những người chủ chốt thành lập ra công ty bây giờ. Dường như chuyện cô quen Phong là một lẽ hiển nhiên khi hai bên gia đình đã quá thân thiết. Gia đình cô xem Phong như con cái trong nhà và ngược lại. Chẳng trách vì sao ba mẹ cô lại lo lắng như vậy khi nghe tin về Phong.

Cô hiểu Phong hơn ai hết. Phong dám nói dám làm và là người cực kì si tình. Cô giấu Phong về chuyện cô có bệnh và tìm ra một lí do để chia tay với anh. Ngày chia tay, Phong đã đau khổ đến tuyệt vọng. Phong giận cô, giận cái lí do mà cô đưa cho anh. Cho đến khi mọi chuyện vỡ lở, Phong biết được lí do thật sự, anh đã dần vật mình rất nhiều...

Cô đã từng nghĩ suốt đời suốt kiếp này mình chỉ dành tình cảm cho Phong, nếu như không có chuyện sức khỏe cô có vấn đề, dẫn đến việc cô quen M...

M như một làn gió trong lành đã làm cho cuộc sống của cô thi vị hơn...

Tình yêu của M mang đến cho cô...

... là nụ cười nhưng cũng là nước mắt...

... là yêu thương nhưng cũng là cay đắng...

... là chờ đợi nhưng cũng là muốn quên...

... là hy vọng nhưng cũng là thất vọng...

... là hoa hồng nhưng cũng là lá ngón...

Quen anh, cô biết được rằng tình yêu không chỉ có vị ngọt của hạnh phúc mà còn có vị mặn của nước mắt. Ngày hôm nay, tình yêu của anh mang đến cho cô tất cả những cung bậc cảm xúc, để khi nó kết thúc cô chỉ còn cảm nhận được sự u ám của tuyệt vọng. Hồn dâng ngập nỗi buồn, cô nghe trái tim mình vụn vỡ... Cô bật khóc...

Thấy cô như vậy, QC cũng không kìm được nước mắt.

-“Đừng buồn nữa. Rồi chị sẽ gặp lại anh ấy...”

-“Sao chị lại khổ như vậy hả, QC?”, cô gục mặt vào vai QC và bắt đầu nức.

-“Chị đừng lo. Giải quyết xong chuyện Phong, chị sẽ về lại mà”, QC trấn an.

-“Khó lắm...”, cô lắc đầu tuyệt vọng, trong khi nước mắt đã lăn rơi.

-“Vẫn còn dịp khác mà...”

-“Phong si tình lắm, em không biết đâu”

-“Nhưng chị và anh ấy đã chấm dứt rồi”

-“Nếu biết chị có M, chắc Phong sẽ lại làm chuyện đại dột mất. Chị không muốn thế chút nào”

-“Chị định làm gì?”

-“Về gặp Phong đã rồi tính sau...”

-“Còn M?”

-“Chị làm gì có lựa chọn nào khác hả QC...”, má cô đã đầm nước mắt.

-“Chị đừng khóc. Thấy chị khóc em không chịu được...”

QC cố gắng lau những giọt nước mắt nóng hổi đang lăn tròn trên má cô. Mọi cố gắng đều vô ích... Khi cô bé lau được giọt này thì giọt khác lại lăn xuống. Chúng ào ạt tuôn rơi, nối tiếp và không ngừng như muốn mang theo nỗi buồn vô tận của cô theo cùng.

Suy nghĩ một lúc rất lâu, cô thần thờ.

-“Em hãy giúp chị viết thư cho anh ấy”

-...

-...

-“Chị điên à?”, QC thẳng thốt.

-“Chị chưa nghĩ ra được cách nào khác. Tạm thời, chị phải sống cho người khác trước đã...”

-“Chị làm vậy có thể sẽ mất M đấy”

-“Chị không có lựa chọn khác bây giờ. Anh ấy sẽ hiểu cho chị sau khi mọi chuyện kết thúc...”, cô trả lời giọng chán nản.

Một lần nữa ý nghĩ khi cô quyết định hoãn “ngày trở về” lại ùa về...

Thôi thì... “nỗi bất hạnh, nếu không thể tránh. Chỉ nên rơi xuống một người”. Và người đó không thể là anh...

7. Chương 7

Dù không thể gặp anh, nhưng cô vẫn muốn nhìn thấy anh thêm một lần trước khi cô quay lại Đức. Cô muốn lưu lại những hình ảnh đẹp đẽ về anh. Cô cần những điều đó làm động lực giúp cô vượt qua thử thách sắp đến.

Cô với QC đã quay lại ***. Vẫn là thành phố đấy, vẫn là quang cảnh đấy, vẫn là con người đấy mà sao hôm nay khi quay lại nơi này lòng cô nặng trĩu...

-“Sắp đến giờ anh ấy về rồi. Chị muốn thấy anh ấy một lần nữa...”

-“Vâng. Để em theo chị...”, QC đáp.

Cô đứng đằng sau một gốc cây gần cổng trường anh. Cô nhận ra M ngay khi anh vừa bước ra. Nhìn nụ cười của anh mà lòng cô thất lại. Đằng sau nụ cười rạng rỡ ấy, cô chắc chắn không ít thì nhiều nó dành riêng cho cô. Cô biết anh đã vui mừng thế nào khi chỉ hai hôm trước, anh đã nhận được lời tha thứ từ cô. Giống như anh, cô đã mong ngóng cái ngày đoàn tụ này từ rất lâu, vậy mà bây giờ cô không ngờ mình lại rơi vào hoàn cảnh éo le thế này.

Cô thấy anh bước qua mà tim cô quặn lại. Hai tay nắm chặt như rất muốn làm điều gì, nhưng lại không thể. Cứ như thế, cô đứng đó, dõi theo anh đi xa dần. Mãi đến khi anh biến mất sau một góc phố, cô mới bàng hoàng nhận ra cô vừa đánh rơi giấc mơ của mình...

“Anh à!

Anh là giấc mơ ngọt ngào của em. Có lẽ cả đời này anh sẽ không biết được điều đó đâu và em cũng không đủ dũng cảm để nói cho anh hiểu.

Qua chuyện anh cư xử với đứa nhỏ. em đủ hiểu anh là một người có tấm lòng như thế nào. Điều đó giải thích tại sao em thích anh nhiều đến vậy. Em tìm thấy ở anh một cái gì đó em có thể tin tưởng và dựa dẫm, cùng một thứ khác cuốn hút em mãnh liệt. Càng ngày em càng tò mò và muốn biết thêm nhiều về anh. Em như chiếc lá phong bị kéo vào một cơn gió, càng giãy giụa đòi ra thì lại càng bị cuốn vào. Vậy mà không hiểu sao, em lại thích thú với điều đó. Anh làm em hư rồi, có biết không?

Ngày hôm nay, khi anh bước qua em, em biết mình lại vừa để tuột tay anh thêm một lần nữa. Em hoàn toàn có thể đến ngay trước mặt anh và giải thích cho anh những gì em đang phải trải qua, nhưng em không thể. Em sợ rằng khi em quay lại Đức, hình ảnh và nụ cười của anh lại khiến em không giữ được cảm xúc của mình mất. Mà điều đó là không thể xảy ra, khi bây giờ, Phong cần em hơn anh...

Em tin HM của em cũng sẽ làm như vậy, nếu anh phải rơi vào hoàn cảnh của em. Dù trái tim này đã hoàn toàn thuộc về anh, nhưng thật sự, nếu vì anh mà Phong xảy ra chuyện thì có lẽ cả đời này em sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình mất. Xin anh hãy hiểu cho em...

Em mong rằng khi mọi chuyện qua đi, em sẽ đường hoàng quay về gặp anh và được viết tiếp giấc mơ vẫn còn đang dang dở. Có thể sẽ không nhanh đâu, nhưng hãy giữ vững niềm tin và chờ đợi em thêm một lần nữa, được không anh..."

*

**

Một cơn mưa chợt đến...

Là mưa hay là nước mắt mà sao cô thấy môi mình mặn chát...

Hiểu rằng cô cần một mình, QC chỉ ngồi một chỗ nhìn theo cô. Cô thất thủ bước đến cái cây, nơi lần đầu tiên cô và anh gặp nhau...

Cô mỉm cười khi lại nhìn thấy nụ cười trong trẻo của anh lúc QC bị anh trêu. Anh đã đứng chỗ kia để đỡ đứa nhỏ dậy. Anh đã ngồi chỗ này để băng vết thương cho cô... Tất cả như mới vừa xảy ra hôm qua...

Cô ôm mặt, òa khóc...

Hạnh phúc vừa nơi đây mà sao vội đi đâu mất rồi...

Chap 45:

Ngày HN hứa sẽ quay lại *** gặp tôi ...

-“Có chuyện gì mà mày như người mất hồn vậy M”, nhỏ L, bạn thân tôi, đến khua khua 2 tay trước mặt khi thấy tôi đang mơ mơ màng màng.

-“Không có chuyện gì đâu...”, tôi tránh ánh mắt của nó.

-“Từ sáng đến giờ tao thấy mày như trên mây. Bình thường mày có vậy đâu?”, con nhỏ bắt bẻ.

-“Không có gì thật mà...”, tôi cố gắng trả lời như thể hôm nay tôi chỉ bị mệt.

Con nhỏ nhìn sâu vào mắt tôi rồi ngồi xuống phía trước và ra lệnh.

-“Kể đi, tao nghe đây”.

Nhìn ánh mắt của nhỏ L, tôi hiểu nó thật sự quan tâm và sẵn sàng lắng nghe tâm sự của tôi. Biết là không thể từ chối, tôi chậm rãi.

-“HN... hôm nay về đây gặp tao...”

-“Cái gì”, nhỏ L tròn tròn mắt. “Sao mày kể với tao là HN đã có chuyện rồi mà...”, giọng nó sừng sờ.

-“Đúng là vậy. Nhưng là do N thử tao...”, tôi rõ ràng từng từ từng chữ một cách mạch lạc.

Thấy nó có vẻ dăm chiêu không tin. Tôi bắt đầu kể lại câu chuyện của tôi... Mọi thứ hiện ra trước mắt tôi như một thước phim quay chậm. Dù là hồi tưởng nhưng cảm xúc lúc tôi kể cho nó là thật. Nó lắng nghe và thật sự đồng cảm với những gì tôi kể. Khi tôi kết thúc cũng là lúc tôi thấy giữa khuôn mặt của nó hiện lên chữ “buồn” cộng với chữ “tiếc” to tướng...

-“HN của mày sâu sắc nhưng mà khờ quá”, nó chậm rãi nói lên suy nghĩ của mình.

-“Tại sao mày lại nói vậy?”, tôi thắc mắc.

-“Vì cái trò thử thách vớ vẩn. Vừa đúng, vừa sai...”

-“Điều quan trọng hơn cả là bây giờ N đến gặp tao là được rồi. Tao sẽ không nghĩ đến mấy chuyện cũ nữa. Tao quên Hoài Anh luôn rồi”, tôi nhìn nhỏ L.

-“Tao cũng mong mọi chuyện sẽ tốt đẹp”

-“Ừm...”, tôi ậm ừ. “Mày có nhớ tuần trước lớp mình có tiết thể dục. Và tao đứng một lúc lâu nói chuyện với 2 con bé lạ hoắc không?”

-“Hai con nhỏ đeo kính ấy hả”

-“Ừ”

-“Có chuyện gì?”

-“Con bé tao ngồi băng vết thương ấy... tao thấy nó giống HN kinh khủng. Không biết tao có hoang tưởng không”, tôi nói từng chữ nặng nhọc.

-“Sao mày nghĩ thế?”

-“Bởi vì con bé đó giống y hệt những gì tao hình dung về N”

-“Chắc tại mày đang nhớ N quá nên nhìn đâu cũng thấy thôi”, nhỏ L cười cười ra vẻ hiểu chuyện.

-“Tao cũng chỉ mong có thế...”

*

**

Một tuần trước, tôi vô tình gặp hai cô bé ở chỗ lớp tôi tập thể dục. Một người thì hồn nhiên, thẳng thắn, còn một người thì sâu sắc, dăm thối. Tôi rất ấn tượng với hai cô bé này. Có điều tôi chưa thấy đôi mắt của cả hai mặc dù tôi đã có cơ hội. Hình như tôi bị ám ảnh bởi cô gái mà tôi phải băng vết thương cho. Tôi cảm tưởng tôi đã gặp ở đâu đó rồi...

Ba ngày trước, tôi đã chính thức nhận được lời tha thứ từ HN. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng, tất cả cũng ổn thỏa. Mọi chuyện đi và đến nhanh như một cơn gió. Gió lạnh lùng mang đi tất cả hy vọng tôi dành cho em bằng một buổi chiều tôi nhận thư từ ba em. Và cũng chính cơn gió ấy mang mọi hy vọng trả lại cho tôi trong một ngày đẹp trời tôi nói chuyện với QC, em họ của em.

Công bằng mà nói, em không phải là người không có lỗi. Vì quá cầu toàn, nên HN luôn mong mọi thứ phải thật tròn trĩnh. Cộng thêm với tính thương người, em vô tình làm đau chính bản thân mình mà không hay biết. Tôi vừa thương vừa giận.

Những tưởng mọi chuyện đã quay trở về quỹ đạo của nó thì tôi nhận được lá thư từ QC...

“Anh M !!!

Có lẽ em viết mail sẽ tiện hơn cho những gì em sắp nói với anh. Sau bao nhiêu chuyện đã qua, cuối cùng anh cũng đã quay về với HN, em rất vui. Anh à, những gì em nói với anh khi anh chat với em lúc còn ở Đà Lạt đều là sự thật. Em xin lỗi, em đã định chấm dứt mọi chuyện ở đó nhưng hôm sau, anh đã nghĩ rằng HN trêu anh, và em lại lao vào chuyện này. Xin lỗi vì tất cả, nhưng những gì em nói với anh đều là sự thật

trừ hai việc: chị N đã mãi mãi không còn nữa và người đang chat với anh vẫn là em, QC. Em biết giờ anh đang buồn vì anh đang muốn quay lại với chị N và anh vẫn luôn mong chị em còn sống. Anh cũng đang cảm giận, phần nộ về em. Anh yên tâm, sẽ không bao giờ anh phải gặp lại em đâu. Anh cứ việc giận, cứ việc ghét, em biết em đã sai nhưng đâm lao phải theo lao. Đáng lẽ em nên nghe lời khuyên của Hân khi em nói với nó em sẽ cho nó biết anh thực sự là ai. Có lẽ đó cũng là lí do mà chị N rất yêu quý Hân là vậy, và thường xuyên tâm sự với nó tất cả mọi chuyện chứ không phải là em.

Chị N không còn nữa, điều đó đã làm thay đổi ít nhiều cuộc sống của ba chàng trai: anh Phong, anh trai em và anh. Khi em đọc cái mail anh Phong gửi cho chị N, em mới biết anh trai mình [ba QC có con riêng là anh trai của QC bây giờ, nên HN và anh trai QC không có quan hệ huyết thống] đã yêu chị N. Mỗi người trong các anh đều có những thay đổi khác nhau. Anh Phong thì đau khổ đến tuyệt vọng vì anh ấy vẫn luôn cảm thấy có lỗi với chị N. Em đã nhìn thấy những giọt nước mắt của người con trai đó, những giọt nước mắt cay đắng. Còn anh trai em, anh í yêu chị N, giờ em đã hiểu tại sao anh trai lại thay đổi. Sang Pháp, anh ấy đi chơi và sẵn sàng hôn bất cứ đứa con gái nào thích anh ấy, nhưng anh ấy chẳng chọn ai trong số đó. Anh ấy lạnh lùng với tất cả mọi người và lấy máy tính làm bạn. Còn anh, trong mắt em, anh là người lựa chọn một tình cảm mới để quên đi những gì bất hạnh đã xảy ra với bạn gái của mình. Dù sao, chỉ cần trái tim anh có chị N, vậy là đủ. Câu chuyện tình này em những tưởng chỉ có ở trong phim vậy mà lại xảy ra với chính gia đình em.

Chị N xinh lắm anh ạ. Ngoài đời chị ấy còn xinh hơn cả tấm ảnh ba chị ấy đã gửi cho anh. Chị N không còn nữa, ai cũng buồn. Hôm 2/5 là ngày giỗ 100 ngày của chị N, ba mẹ chị N đã về, bạn bè và tất cả mọi người đều đã đến chia buồn. Có lẽ chỉ khi em bé trong bụng chị Reggina [chị dâu của HN] chào đời mới có thể xóa tan đi cái không khí ảm đạm trong cái gia đình này. 30/8 là sinh nhật chị N, có lẽ lúc đó chị Reggina đã sinh em bé. Đứa bé gái đó đã được đặt tên rồi, cái tên do chính chị N đặt, Nguyễn HNM [chữ H và M lấy từ tên tôi HM, chữ N là tên em]. Cái tên đẹp phải không anh và nó cũng đủ nói lên tất cả rồi...

Khi anh đọc cái mail này thì em và ba mẹ chị N cũng đã lên đường về Đức. Có lẽ anh nói đúng, em chẳng biết yêu là gì, em cũng sẽ chưa yêu ai cả, yêu rồi phải đau khổ như những người em đã gặp thì khổ lắm.

Chào anh”

*

**

Trong hai tháng sau ngày tôi nhận được lá thư của QC, tôi không còn nói chuyện với cô bé ấy. Thật sự, tôi muốn quên đi tất cả những gì thuộc về HN. Tình cảm tôi dành cho Hoài Anh cũng nguội dần. Có lẽ tôi đã nhận ra tình cảm thật giữa chúng tôi là thế nào. Nói chính xác hơn là từ phía tôi. Cũng may nhờ có QC tôi nhận ra điều đó để không tiếp tục làm điều gì có lỗi với Hoài Anh. Hoài Anh trong sáng, ngây thơ và thật sự tôi không muốn làm tổn thương cô bé. Tôi không thể nhờ Hoài Anh để “gặp lại” HN. Như tôi đã nói, HN là HN và Hoài Anh là Hoài Anh. Chỉ khi tôi yêu chính con người của Hoài Anh thì còn có thể hy vọng chứ bây giờ thì chưa...

Tôi không nói chuyện với QC còn có một lí do khác quan trọng hơn. Đó là tôi không muốn tình cảm thiêng liêng mình dành cho HN bị mang ra làm trò đùa. Tôi thuộc tuýp đàn ông, con trai có cái tôi rất lớn. Tôi sẽ không vì tình cảm mà để người khác chà đạp lên lòng tự trọng của mình. Con gái thấy sẽ nghĩ tôi khó gần, và khó yêu. Vậy mà tôi biết không ít em thích tôi bởi cái tính đấy...

Trở lại câu chuyện...

Rất lâu sau cái ngày tôi nhận được lá thư “định mệnh” từ QC, tôi có nói chuyện với Hân và gửi lời hỏi thăm QC như một phép xã giao thông thường. Hai cô bé sau đó chắc có nói chuyện với nhau, nên một tuần sau, tôi nhận được một email từ QC. Tôi rất bất ngờ vì nội dung mình đọc được...

Chap 46:

Rất lâu sau cái ngày tôi nhận được lá thư “định mệnh” từ QC, tôi có nói chuyện với Hân và gửi lời hỏi thăm QC như một phép xã giao thông thường. Hai cô bé sau đó chắc có nói chuyện với nhau, nên một tuần sau,

tôi nhận được một email từ QC. Tôi quá bất ngờ vì nội dung mình đọc được...

“Anh M,

Em có nghe Hân nói anh gửi lời hỏi thăm em, rằng anh có hỏi em về vài điều. Cảm ơn anh, rất vui khi nhận được sự quan tâm của anh. Lại sắp đến Noel rồi anh M à. Đã sắp một năm chị N mất, chắc có lẽ bác Diệp sẽ mua rất nhiều hoa hồng xanh vào ngày giỗ. Một năm đã sắp trôi qua với bao biến động.

Nếu như chị N không thích anh, nếu như chị N không mất thì em cũng sẽ chẳng rơi vào hoàn cảnh này. Em rất buồn khi đến giờ này anh vẫn chưa tìm lại bức thư của chị N. Không hiểu sao em có cảm giác anh không quan tâm nhiều tới chuyện đó, hay bởi vì người thì đã không còn nữa nên không cần luyện tiếc làm gì. Em nói vậy nếu làm anh phật lòng thì anh đừng có giận làm gì.

Noel năm ngoái là Noel vui nhất mà cũng có lẽ là đáng nhớ nhất với em. Bác Long đã đón cả hai anh em em sang Chicago để vui Noel với chị N, để chị ấy có được những giây phút thật hạnh phúc bên cạnh người thân. Anh còn nhớ lần đầu tiên anh được nghe giọng chị N không? Chị ấy đã hát cho anh nghe bài hát mà em đang nghe lúc này.

Thực sự, nếu như em không đọc được những gì lưu lại trong máy tính của chị N, những cuộc nói chuyện giữa hai người và cả giọng nói của anh thì em có lẽ đã không thích anh. Nhưng sự đời thật trở trêu...

Em là ..., em là hư vô, nhưng em có tâm hồn, và em có trái tim để dành cho anh”

*

**

Cảm giác đầu tiên của bạn khi biết tin có một người có tình cảm với mình là gì? Tôi đoán đa phần mọi người giống tôi, đó là thích thú và có cái gì đó nao nao trong lòng. Cũng giống như được khen thôi, có ai muốn bị chê bao giờ. Nhất là đối với những người hơi cứng đầu và bảo thủ như tôi. Nếu tôi tin mình đúng, tôi sẽ bảo vệ quan điểm của mình đến cùng dù đầu có rơi và máu có chảy.

Sau cái cảm giác thích thú sẽ đến cảm giác muốn gặp mặt để xem người ta đối diện với mình như thế nào. Cái cảm giác đứng trước một người thích mình thú vị kinh khủng. Tôi có điểm phúc trải qua cảm giác đấy vài ba... chục lần nên tôi hiểu [đùa đấy, vài ba lần thôi]. Đối với một cô gái sâu sắc nhưng hơi cứng đầu như mối tình thứ hai của tôi sau này thì thường là xem như không có chuyện gì xảy ra [ghét vãi, đang hí hửng làm tụt cả hứng]. Đối với một cô gái kín đáo và nữ tính như HN hay Hoài Anh thường lại đổ bưng hết cả mặt mũi lên và nghệt ra không biết phải làm gì tiếp theo. Còn đối với một cô gái cá tính đầy mình như QC thì người đổ mặt sẽ là tôi chứ không phải em...

Tự nhiên tôi có cảm giác hơi bất an vì mọi chuyện đến hơi đường đột. Tôi không biết QC thích tôi ở điểm nào. Chẳng lẽ thích mà cũng thích dây chuyền được nữa hả!? HN thích tôi nên QC thích theo... Đơn giản vậy à? Không thể chỉ vì giọng nói, một vài ba câu chat với HN mà QC lại dành tình cảm cho tôi được, sau đó chắc chắn phải có cái gì bí ẩn mà tôi chưa biết. Đã là bí mật thì cần được đem ra ánh sáng. Đời nó thế. Cái gì càng cấm thì lại càng kích thích, cái gì càng mập mờ lại càng khiến con người ta tò mò.

Sau này khi nói chuyện với QC, tôi biết có hai bước ngoặt khiến em dành tình cảm cho tôi. Một là thời điểm tôi quyết định “gạt” Hoài Anh sang một bên để quay lại với chị của em, HN. Hai là lúc tôi gặp chị em em ở chỗ lớp tôi có tiết thể dục. Cách cư xử và thái độ ân cần khi tôi chăm sóc HN đã để lại ấn tượng trong em. Con gái tuổi này thường dễ bị rung động bởi những điều nho nhỏ như vậy và QC không phải trường hợp ngoại lệ.

Sau cảm giác nao nao ban đầu, tôi bắt đầu cảm thấy lo bởi vì người nói thích tôi bây giờ là QC, em họ của HN, một mối tình đầu đầy sóng gió... Tôi không biết mình có tàn nhẫn không khi tôi vẫn giữ một suy nghĩ từ năm lớp 9 cho đến ngay thời điểm hiện tại. Nếu có cô bé nào nói thích tôi mà tôi không có cảm tình lại thì tôi sẽ tìm mọi cách không cho cô bé đấy cơ hội, hoặc nói thẳng ra khiến người ta hiểu “thích anh sẽ không có tương lai”. Theo tôi, cách làm đấy sẽ làm cho người ta đau khổ lúc đầu nhưng sau đó sẽ dễ dàng hơn. Ngược lại, nếu tôi có cảm tình với ai, tôi đã bắn tín hiệu rồi mà cô gái ấy đứng dưng thì tôi ấn nút mà không thêm suy nghĩ, cho dù có là giới đi nữa. Nhiều khi thấy mình hơi ngạo mạn, hơi hợm và cầu toàn

thật. Mà kệ. Quan điểm của tôi rõ ràng “thà ế chứ đời không thể lụy đứa nào hết”. [có khi nào không có ai thèm tôi luôn không trời. Không đùa đâu]

Tôi cảm thấy lo cho QC chứ không phải lo cho tôi. Tôi không có gì với cô bé nên việc em thích hay không thích thì cũng chẳng ảnh hưởng đến tôi mấy, nhưng em lại khác. Nếu tôi từ chối thì em sẽ thế nào? Liệu em có phải là một người nặng tình hay không? Nếu có em sẽ bị tổn thương mất. Mọi chuyện cứ rồi tinh rồi mù lên. Giá em không phải em họ của HN thì tôi đã dễ thở hơn nhiều, đằng này... Đúng là chạy trời không khỏi nắng.

Ông bà có câu “ghét của nào trời trao của ấy” quả không sai. QC lúc đầu ghét cay ghét đắng tôi, vậy mà giờ lại như vậy. Tôi tin tình cảm QC đối với tôi lúc đó chỉ là thứ tình cảm bộc phát nhất thời, hoặc hơn một chút là say nắng. Tôi bất ngờ khi nhận được điều thổ lộ từ QC. Thật lòng, dù rất trân trọng thứ tình cảm đó, nhưng tôi nghĩ mình nên cho em hiểu rằng tình cảm của em chỉ là những điều tôi vừa nói, nhanh đến rồi sẽ nhanh đi nhẹ nhàng tựa cơn gió, và tôi không hề có chút cảm xúc gì dành cho em để em đừng quá trông mong mà tội nghiệp...

*

**

Đắn đo rất lâu, tôi quyết định liên lạc với QC.

Tôi: em đừng thích anh

QC: vì sao?

Tôi: vì anh không xứng đáng. Hơn nữa, có quá nhiều chuyện xảy ra. Anh không muốn mình lại mắc sai lầm

QC: em cũng muốn như vậy, nhưng trái tim em không nghe lời

Tôi: tình cảm của em chỉ là nhất thời. Thời gian sẽ xóa nhòa

QC: chờ đến khi nào?

Tôi: khi nào em cảm thấy ổn

QC: nếu không bao giờ?

Tôi: sẽ thôi. Em đừng lo

QC: khi biết mình thích anh, em giận mình lắm

QC: biết là điều không nên, nhưng em vẫn không dẫn lòng mình lại được

Tôi: từ khi nào?

QC: từ khi biết anh vẫn còn tình cảm với chị em

Tôi: anh không muốn phủ nhận nó

QC: anh làm đúng rồi

QC: chị N biết chắc là sẽ vui lắm

Tôi: chị em là người mà chắc cả đời này anh sẽ không bao giờ quên

QC: em vui khi anh nói điều đó

Tôi: chị em ... không còn thật sao?

QC: thật

Tôi: anh vẫn có một cảm giác, một hy vọng nào đó ...

QC: anh đừng hy vọng gì cả

Tôi: anh có cảm giác người nói chuyện với anh hôm ở Đà Lạt là chị em

QC: là em đấy. Em rất giỏi bắt chước

Tôi: vậy à ...

QC: lúc đầu, em ghét anh lắm

QC: đời treó ngoe thật

Tôi: em sẽ ổn thôi. Tin anh đi

QC: em cũng mong vậy

Tôi: ừm

QC: đã bao giờ anh có suy nghĩ sẽ thích em không?

...

Tôi: chưa

QC: ...cảm ơn anh vì đã dám nói thật...

Câu trả lời của QC làm cho tôi có cảm giác day dứt...

Sau khi nói chuyện với QC xong, tôi thắc mắc một điều: “Không biết em có buồn nhiều không?”. Tôi thấy mình mâu thuẫn kinh khủng. Tôi một mặt muốn dứt điểm mọi chuyện, nhưng mặt khác lại không đành lòng làm QC thất vọng. Tôi thấy mình yếu đuối và không quyết đoán. Chỉ mong QC sẽ hiểu cho tôi...

Nhưng, mọi chuyện không đơn giản như tôi nghĩ. Sau đó, một cô bé người Pháp, bạn thân của QC, đã chủ động nói chuyện với tôi. Cuộc nói chuyện với Sophia là một bước ngoặt lớn...

Chap 47: Bước ngoặt

Tôi hy vọng việc nói thẳng thường như vậy sẽ khiến QC chùn bước. Cô bé ấy mạnh mẽ hơn bất cứ cô gái nào mà tôi đã từng quen. Nếu không, chắc QC đã không bắt bẻ thay cho chị để rồi định “dạy cho tôi một bài học”. Tình cảm nhanh đến rồi sẽ nhanh đi cũng như cánh hoa sớm nở rồi cũng chóng tàn. Lúc đó, tôi chỉ nghĩ đơn giản như thế. Vậy nhưng, tình cảm lại là thứ khó nói trước nhất. Hai người từng thề non hẹn bể, rồi một ngày đẹp trời, chàng trai theo một cô gái xinh xắn hơn hoặc cô gái theo một anh nhà có điều kiện hơn. Thế là chia tay. Tình yêu “răng long, đầu bạc” chấm dứt nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng...

*

**

Mối tình thứ hai sau này dạy cho tôi một bài học: đừng bao giờ yêu người khác hơn chính bản thân mình và trước khi yêu ai phải tập yêu bản thân mình trước.

Mối tình thứ hai là học trò của mẹ tôi. Gia đình em hơi phức tạp trong khi gia đình tôi lại cơ bản. Nhưng không vì lẽ đó mà tôi đánh rơi tình yêu của mình. Tôi chấp nhận tất cả chỉ với một mong muốn sẽ được ở cạnh em.

Đó là một mối tình lãng mạn cho đến khi tôi nhận thấy em bắt đầu lạnh nhạt dần. Không khác những gì tôi suy nghĩ, em có người khác. Đó là khoảng thời gian tôi đang đi du học. Biết chuyện, tôi đã phát điên và tìm mọi cách nổi lại, nhưng mọi nỗ lực là bất thành. Nụ kéo không được tôi nghĩ cách phá hoại. Tất cả tôi cần chỉ là một lời giải thích và một lần em dám nói thẳng “mình chia tay đi”. Nhưng không, tôi chỉ nhận được sự ghẻ lạnh từ em.

Sau hơn một tháng tìm đủ mọi cách, lòng tự trọng không cho phép tôi hạ mình thêm nữa. Tôi quyết định cắt đứt liên lạc bằng cách xóa yahoo, blog... Thời gian đầu cực kì khó khăn, bằng chứng là phải rất lâu sau đó tôi mới có thể cân bằng cuộc sống trở lại. Mọi chuyện rồi cũng qua.

Sau này vô tình đọc một cái note trên facebook, tôi mới biết em chia tay tôi vì sự vụng về và non nớt của tôi, cho dù em biết tôi yêu em rất nhiều. Nhưng, người em cần lúc đó là một người có thể chia sẻ, đồng cảm với những gì em đã và đang phải trải qua và nhìn cuộc đời thực tế hơn chứ không phải là một chàng trai luôn nhìn đời toàn màu hồng như tôi.

Cuộc sống đầy đủ, đầy ắp tình thương từ gia đình không khiến tôi trưởng thành và đủ va vấp để đưa cho em những lời khuyên khi em gặp khó khăn. Điều đáng nói là tôi luôn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt em kiểu như “em đừng buồn nữa, mọi chuyện không có gì mà”, “anh thấy không có gì sao em cứ suy nghĩ hoài vậy”. Cộng thêm cái sự lúc nào cũng quan tâm thái quá khiến em cảm thấy ngột ngạt. Điều em cần chỉ là sự lắng nghe và quan tâm vừa đủ từ tôi.

Có một tin nhắn của em khiến tôi nhớ đến tận bây giờ. Đó là khoảng thời gian trước khi mọi đổ vỡ xảy ra. Đợt đó, tôi đang nghỉ hè ở , em với chị ở trọ định chuyển nhà. Tôi nhắn tin “khi nào em chuyển thì gọi anh. Đền ông mà”. Em đáp “vâng. Nhưng anh chưa phải đền ông, anh mới là con trai thôi...”. Câu nói khiến tôi ám ảnh thật sự và nhận ra mình cần thay đổi bản thân rất nhiều.

Con gái nhạy cảm, chỉ cần một người đàn ông tinh tế và biết quan tâm đúng cách là sẽ đủ dừ thôi. Quan tâm phải thật đúng lúc và quan trọng nhất là chân thành. Quan tâm như thế nào gọi là đúng cách thì phải trải qua nhiều chuyện mới có kinh nghiệm. Điều đó lí giải tại sao phụ nữ nói chung rất thích đàn ông từng trải và nhìn có vẻ phong trần, bụi bặm.

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

Tôi đã cho QC biết những gì tôi thật sự nghĩ về cô bé. Chắc cô bé sẽ cảm thấy bị tổn thương vì bị từ chối. Đành vậy thôi, thà đau một lần còn hơn. Tôi định sẽ không nói chuyện với em nữa để tránh hậu quả sau này. Nhưng kế hoạch của tôi đã đổ bể vì một người bạn thân của QC, một cô bé người Pháp tên là Sophia. Sophia đã chủ động nói chuyện với tôi và nói chuyện bằng tiếng Anh, tất nhiên, nói bằng tiếng Pháp thì tôi cho em ấy tự hỏi tự trả lời luôn...

Sophia: anh là M?

Tôi: Ai đấy ạ?

Sophia: em tên Sophia, bạn của QC

Tôi: vậy à? Em gặp anh có chuyện gì?

Sophia: để xem anh là người thế nào, mà cô bạn bé nhỏ của em lại từ chối hàng tá người vì anh

Tôi: em nói gì, anh không hiểu

Sophia: em không biết anh đã làm gì QC mà QC thích anh như thế

Tôi: anh đã nói với QC rồi, chỉ là thứ tình cảm nhất thời, rồi cô bé sẽ quên

Sophia: QC được nhiều anh thích lắm

Tôi: anh không quan tâm. Sao em biết nick của anh

Sophia: bình thường thấy nó hay cười. Mấy hôm nay thấy nó cứ buồn rầu, em đã nói chuyện với nó. Tự em tìm được nick anh thôi.

Tôi: anh không quan tâm

Sophia: từ hồi quen nó em chưa bao giờ thấy nó thích ai. Anh là người đầu tiên.

Tôi: em kể với anh làm gì?

Sophia: để anh biết anh đáng giá cỡ nào

Tôi: anh bình thường thôi

Sophia: nó kể về anh nhiều lắm

Tôi: QC kể về anh như thế nào?

Sophia: anh là bạn của chị nó, rồi anh thế này anh thế khác. Nói chung là nó rất ấn tượng về anh. Con gái có ấn tượng tốt cộng thêm tính hay nữa là đổ cái rụp ngay.

Tôi: giá mà không có thì tốt hơn. Để người khác có tình cảm mà cuối cùng không đi đến đâu thì chỉ tôi nghiệp người ta thôi. Nên anh phải từ chối.

Sophia: chắc đó là nét mà bạn em thích ở anh. Tình cảm rõ ràng

Tôi: anh không tốt đẹp lắm đâu

Sophia: ít ra cũng không thua ai trong mắt bạn em...

Tôi: ...

Sophia: ...

Tôi: em gặp anh để làm gì?

Sophia: xem anh như thế nào và kể cho anh một câu chuyện

Tôi: em kể đi, anh nghe đây

Sophia: lớp em chẳng thiếu gì thằng thích QC cả. Con gái Việt Nam có nét rất nữ tính mà con gái bên này không có. QC bên ngoài là một người mạnh mẽ thật đấy, nhưng bên trong thì cũng yếu đuối, và cần che chở như ai thôi. Không ít người thích cái tính đó.

Ở trường em có một anh chàng là hội trưởng hội học sinh, tên Jack, đẹp trai, hát hay. Ngày hôm qua có party do trường tổ chức. Đến phần văn nghệ, anh chàng Jack này có một tiết mục, là tiết mục cuối cùng. Lúc đó em và QC đang đứng ở phía dưới. Anh ta bắt đầu tiết mục biểu diễn bằng lời giới thiệu

“ Có một cô gái tôi đã yêu ngày từ lần đầu gặp. Bài hát này là món quà và lời tỏ tình mà tôi dành cho cô gái ấy”.

Em không muốn kể lại là anh chàng Jack này cực hot. Lúc nghe anh ta hát, chắc sẽ không ít đứa con gái ở dưới thầm mong người mà Jack nói đến là mình. Anh ta hát bài Will you love me tomorrow ... Giọng hát đầy cảm xúc và hay tuyệt.

Lúc Jack kết thúc bài hát, là hình ảnh của QC xuất hiện trên máy chiếu. Jack nhìn và chỉ vào màn hình “Đây là cô gái tôi muốn nói đến”, rồi từ trên sân khấu cầm theo một bó hoa hồng, tiến về phía bạn em. Tất cả mọi người đều vỗ tay, reo hò ầm ĩ. QC đã rất bất ngờ, nhưng nó vẫn bình tĩnh và kịp trả lời “Xin lỗi, Jack. Em chưa chuẩn bị cho điều này. Cho em 1 tuần suy nghĩ nhé”, rồi bỏ chạy. Hình ảnh duy nhất xuất hiện trong đầu nó lúc đó là anh. Nó trả lời vậy vì không muốn Jack phải mất mặt. Khi em đuổi kịp QC là lúc em thấy bạn em đã ngồi thụp xuống, ôm gối khóc. Em biết nó đang nhớ anh.

...

Tôi: anh không làm được gì đâu. Suy nghĩ một lúc tôi trả lời.

Sophia: được. Giúp em khiến QC bớt buồn. Nhìn thấy bạn em chẳng còn sức sống em không chịu được

Tôi: bằng cách nào?

Sophia: anh hãy xem lại tình cảm anh dành cho bạn em là thế nào. Nếu có, dù chỉ một ít thì đừng để bạn em buồn

Tôi: anh sẽ suy nghĩ, nhưng không hứa đâu

Sophia: em biết rồi

Tôi: ừm

Sophia: đừng nói cho QC biết em liên lạc với anh

Tôi: ừ

Sophia: chào anh

Tôi: chào em

Tôi ngạc nhiên vì tình cảm QC dành cho tôi sâu đậm hơn những gì tôi nghĩ. Nó bất ngờ, đường đột và có phần cổ tích. Đúng là con gái ở tuổi trăng tròn... yêu dại yêu khờ mà không hề toan tính...

Trước khi nói chuyện với Sophia, tôi định sẽ im lặng, không liên lạc rồi tự khắc QC sẽ tự mình bước qua đồng mơ hồ em dành cho tôi. Vậy mà sau khi nói chuyện với Sophia, không hiểu trời xui đất khiến thế nào trong đầu tôi lại xuất hiện một dòng suy nghĩ “tôi nên làm gì đó cho QC”. Chỉ là tôi không muốn làm tổn thương bất cứ ai liên quan đến HN của tôi. Tôi nghĩ đơn giản như vậy mà chưa thềm dẫn đo hậu quả sau đó sẽ như thế nào. Ở cái tuổi “ăn chưa no lo chưa tới”, tôi nghĩ gì và làm đấy mà không cần suy xét đến hậu quả xảy ra. Ai cũng đã từng bước qua cái thời kì này, nên chắc sẽ đồng cảm với những gì tôi vừa nói.

Chap 48

Quay trở lại mốc thời gian cô nhận tin từ ba về Phong ...

Người nói chuyện với anh ở Đà Lạt là cô, và chính cô cũng là người đã tha thứ cho anh vì anh đã tặng quà cho Hoài Anh. Cô thấy mình không hoàn toàn đúng khi để anh tự do lâu như vậy. Cô biết anh thật lòng, nhưng cô cũng biết dần ông nói chung không bao giờ yêu say đắm bằng phụ nữ, huống chi anh chưa đủ va vấp và từng trải để biết trân trọng những gì mình đang có.

Cái thời khắc nghe cái tin đáng quên về sức khỏe của mình, cô trở nên hận đời và đánh mất niềm tin vào mọi thứ. Cô khóa trái cửa, đập phá mọi thứ trong phòng. Cô phá tất cả từ những món quà được tặng đến cả những bức ảnh chụp chung gia đình. Cô vung tay hất tung mọi thứ xuống đất, tất cả vỡ vụn như chính cõi lòng cô đang có. Căn phòng riêng xinh xắn, rộng rãi như dành cho công chúa ngày nào, bỗng chốc trở nên hoang tàn và hỗn độn. Đến khi cảm thấy kiệt sức, cô ngồi thụp xuống và ôm mặt khóc. Tại sao ông trời lại bất công với cô như vậy!? Cô đã làm điều gì sai ư? Hay tại ông trời thích làm buồn lòng người tốt?

Mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn khi cô nhận được sự động viên từ bác sĩ, người thân và anh. Không ngoa khi nói rằng, anh khiến cô thêm khát sự sống hơn bao giờ hết. Cô còn quá nhiều áp ủ, dự định đang bỏ dở. Cô nhớ như in giọng thu âm anh gửi cho cô “Hãy chiến đấu vì anh nữa em nhen. Khi nào chiến thắng hãy về đây gặp anh”. Cô tự biết mình đủ tốt để có được tình yêu của bất cứ người đàn ông nào trên đời. Anh may mắn là người được chọn, nhưng chính cô cũng cảm thấy mình hạnh phúc khi có được anh. Cô từng nghĩ, mình sẽ yêu anh đến hết cuộc đời. Con gái đa phần là vậy. Khi yêu ai chân thành, họ không dễ dàng xóa bỏ được hình ảnh của người đó ra khỏi bộ nhớ và con tim. Có thể không còn yêu, nhưng sẽ không bao giờ quên...

Sau khi nghe tin Phong bị tai nạn, cô để mặc mọi thứ lại cho cô em họ bé bỏng, QC. Việc cứu người quan trọng hơn. Cô chẳng bảo có duyên phận thì sẽ gặp lại anh còn gì. Đến gặp Phong, cô thấy vừa thương vừa giận. Tình cảm bấy giờ giữa cô và Phong chỉ đơn thuần là bạn bè. Vấn đề nằm ở chỗ Phong luôn nghĩ cô vì Phong mà đau lòng. Đáng lo hơn, anh muốn cô quay lại để anh bù đắp cho những “sai lầm” trước của mình. Cô hiểu tính Phong hơn ai hết. Nếu cô không đồng ý, cộng thêm chuyện biết cô đang có bóng hình một ai khác, thì chắc chắn sẽ có điều không lành xảy ra. Trước đây, Phong đã một lần vì cô mà làm một điều cực kì dại dột. Trong trường hợp này cô đành phải nghỉ binh một thời gian và chờ đợi để giải thích cho Phong hiểu sau đó mới có thể nghĩ chuyện khác.

Trong thời gian này, cô hay tâm sự với Hân. Nỗi nhớ anh cô không biết phải tỏ cùng ai, duy chỉ có mình Hân đọc được nỗi lòng ấy. Bạn cô khuyên cô rất nhiều. Cuối cùng cô cũng quyết định đề chặt thứ tình cảm đó lại một thời gian. Chờ đến khi mọi chuyện êm xuôi, cô sẽ quay về tìm anh...

Khi cô sang Đức cùng ba mẹ để thăm Phong, thì QC quay lại Pháp với gia đình. Sau đó một thời gian, muốn hỏi thông tin về anh cô đều hỏi qua QC, vì cô biết lúc đó đứa em họ thì thoảng cũng nói chuyện với anh. Không hiểu sao cô có cảm giác đứa em họ đáng yêu của mình rất hào hứng mỗi khi kể về anh. Lính

tính báo cho cô biết có một chuyện không mong chờ đang xảy ra. Là cô hơi nhạy cảm, hay thật sự mọi chuyện giống như cô đang hình dung...

*

**

Nếu QC cũng thích anh thì cô phải làm thế nào bây giờ? Nhường ư? Cô không đành lòng. Điều đó quá thật quá sức tưởng tượng của cô. Cô đã từng nói với anh, điều cô không thích nhất ở anh đó là có không ít những cô gái ngưỡng mộ anh. Từ sự ngưỡng mộ đến thích chỉ là một ranh giới rất mong manh. Nếu như cái ranh giới đó được xóa bởi chính bản thân anh thì mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Sao cô ghét cái hình ảnh mỹ miều của anh đến thế. Giá mà anh bớt đi một chút đủ để chỉ có một mình cô dành tình cảm cho anh thì tốt biết mấy, cô đã không phải khó nghĩ như bây giờ... Người cô lặng đi... Thời gian như đọng lại, những làn gió thổi ngừng thổi, những tia nắng thôi nhảy múa, những cánh bướm thôi chập chờn và những tiếng chim thôi réo rắt. Tất cả như ngừng lại để lắng nghe tâm sự cô giải bày...

Cầm cốc cà phê trên tay, cô nhấp từng ngụm khe khẽ và không thôi suy nghĩ về M. Anh vẫn chưa biết cô còn sống, và thật sự cô không biết những gì mình đang làm lúc này là đúng hay sai, dù đôi lần cô đã từng có suy nghĩ “hay là mình để lại tất cả để quay về gặp anh”. Bỗng dưng, cô ghét cái tính thương người và cam chịu của mình hơn lúc nào hết. Cô chỉ ước cô có thể bớt tốt, bớt hy sinh, bớt mềm lòng và bớt nhạy cảm đi một chút, thì chắc là bây giờ cô đã ở để gặp anh rồi. Nhưng, sống đôi khi có những chuyện không muốn cũng phải làm và muốn cũng phải kìm lòng lại, là thế. Hướng hồ người đó lại là Phong, mối tình đầu của cô...

*

**

Thấy cô ngồi lơ đãng một mình, ba cô đi đến ngồi xuống bên cạnh và cất giọng.

-“Con gái đang nhớ người ta à?”

-“Vâng”, cô cúi mặt xuống trả lời không giấu giếm.

-“Ba xin lỗi, ba không còn cách nào khác”, giọng ba cô trùng xuống.

-“Con không giận ba đâu. Nếu con là ba thì con cũng sẽ làm vậy”, tròng mắt nhìn thẳng vào mắt ba, cô trấn an.

-“Con gái là niềm tự hào của ba”, ba cô gật gù. “Chờ cho Phong ổn lại rồi con hãy đi tìm hạnh phúc của mình công chúa nhé”.

-“Liệu có lâu không? Và lúc quay lại liệu anh ấy còn dành tình cảm cho con nữa không?”, cô xót xa.

-...

-“Có phải con đã hồ đồ khi thử thách anh ấy lâu như vậy?”, cô tiếp.

-“Tình yêu cần thử thách. Nếu nó không vượt qua được thì nó không đáng để con yêu đâu”.

-“Đôi lúc con chỉ muốn gạt bỏ mọi thứ để quay về với hạnh phúc của mình ... Con ích kỉ quá, phải không ba?”

-“... Ba ước con gái của ba đủ dũng cảm để làm như vậy... Con xứng đáng có hơn những gì con đang có bây giờ...”

Nghe câu trả lời, cô thấy lòng ảm lại...

-“Vì con là con của ba nên ba mới ưu ái nói thế đúng không?”, cô quay sang nháy mắt với ba tinh nghịch.

-“Không. Vì HN của ba đủ ngoan để có những thứ con muốn”, ba cô mỉm cười và khẽ nhéo cái mũi đang chun lại của cô.

-...

-...

-“Có chuyện này không biết con có nên hỏi ba hay không?”, cô ngập ngừng.

-“Ba đang nghe đây...”

-“Nếu như... QC... cũng... dành tình cảm cho M... thì con phải làm thế nào hả ba?”, cô nói từng chữ nặng nhọc như chính lòng cô bây giờ.

-“Con nói thật à?”, quay sang nhìn cô trân trân, ba cô hỏi.

-“Con chỉ giả sử thôi”, cô tránh ánh mắt của ba cô và hy vọng mọi chuyện không như cô đang nghĩ.

-...

-...

-“Hạnh phúc không phải là thứ giành giật mà được. Cảm xúc không phải là cái ép buộc mà có. Con hãy để cho nó quyết định”

-“Hay là con cứ không tồn tại trong tâm thức của anh ấy như bây giờ?”

-“Ba biết con gái ba đang nghĩ gì. Con không cần phải vậy. Nếu nó chọn con thì nó sẽ không cho QC cơ hội đâu. Ba tin nó”

-“Nhưng QC buồn thì thế nào? Không phải con đang cướp đi tình yêu của em ấy à?”

-“Không. Lớn hơn một chút QC sẽ hiểu những gì ba vừa nói. Tình yêu không thể gượng ép. Phải để ọi thứ thật tự nhiên thì mới bền vững được”

-“Con hiểu rồi. Cảm ơn ba”

Nói chuyện với ba thấy sáng tỏ nhiều điều. Ba cô đủ từng trải và hiểu đời để cho cô câu trả lời sâu sắc nhất...

*

**

Trời bên Đức bắt đầu trở đông. Từng cơn gió lạnh buốt, vô tình nối đuôi nhau kéo đến. Cô thích cà phê. Được nhâm nhi một tách vào cái ngày rét mướt như thế này thì còn gì bằng. Cà phê ngày gió, hoang hoải đến quận lòng...

Cô biết là mình vẫn có thể cho anh biết sự thật trong lúc này, đó là cô vẫn đang ở đây và càng ngày càng nhớ anh hơn, nhưng vì có một “nhiệm vụ đặc biệt” nên cô sẽ quay trở lại tìm anh sau. Thật lòng mà nói, cô khá cầu toàn. Cô muốn khi cô gặp anh tất cả phải thật sẵn sàng và không còn bất kì một rào cản trước mặt nào. Cô định nghĩ đó là thứ tình yêu trọn vẹn, nhưng cũng chính thứ đấy đã làm trái tim cô rỉ máu không biết bao nhiêu lần...

Chap 49: QC

=====QC=====

Cuối cùng, tôi cũng cho M biết tình cảm của mình. Mọi chuyện xảy ra nhanh như một cái chớp mắt, tôi không biết mình làm vậy là đúng hay sai. Trái tim tôi đã không nghe lời tôi nữa rồi. Nó quá bướng bỉnh! Vẫn biết dành tình cảm cho anh sẽ chẳng có kết quả gì, vì tình cảm của anh hoàn toàn chỉ dành cho chị tôi. Nhưng cảm xúc là thứ không thể điều khiển và tôi là dạng người không giỏi che giấu. Có thể những gì tôi dành cho anh bây giờ chỉ là một cơn gió, nhẹ nhàng và thuần khiết. Vậy mà chẳng hiểu sao tôi vẫn muốn nói cho anh biết điều đó. Tôi muốn biết anh sẽ phản ứng như thế nào, lạ thật...

Lúc đầu tôi sợ lắm. Tôi sợ HN, chị tôi, sẽ biết tình cảm tôi dành cho anh. Rồi tôi sẽ đối mặt với chị như thế nào. Nếu như anh đáp trả tình cảm của tôi thì sao? Tôi lại tưởng tượng rồi, chắc điều này sẽ không xảy ra đâu. Trường hợp còn lại sẽ là anh và chị tiếp tục viết tiếp câu chuyện dang dở, và tôi không phải là nhân vật chính. Tôi không biết lúc đó mình sẽ buồn như thế nào.

Tôi ghen tị với tình yêu mà anh dành cho chị. Nhìn cách anh băng bó vết thương cho chị trái tim tôi đã run lên. Ước gì M dành cho tôi, chỉ cần bằng một nửa thôi... Con gái là vậy, luôn ích kỷ và có tính chiếm hữu. Và tôi không phải là ngoại lệ. Dù bề ngoài tôi luôn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, nhưng bên trong tôi cũng dễ bị tổn thương như bao người con gái khác...

HN và tôi bằng tuổi, nhưng cách đối xử chị chứng tỏ hơn tôi rất nhiều. Tôi yêu quý chị lắm. Chị nhân hậu, nữ tính và không bao giờ muốn làm người khác buồn lòng. Trong khi đó tôi hơi bốc đồng và có phần trẻ con. Anh chọn chị cũng là điều dễ hiểu. Nếu tôi là con trai, tôi cũng sẽ yêu chị. Chẳng thế mà ba chàng trai là anh, Phong và anh trai tôi đều thích chị còn gì. Đó là một người con gái có sức hút mãnh liệt và khiến cánh mày râu có cảm giác muốn che chở, bảo vệ. Khen chị chắc tôi nói cả ngày cũng chả hết.

“Nếu anh quen tôi trước thì sẽ như thế nào nhỉ?”. Tôi vẫn luôn tự hỏi mình câu đấy. Tuy không xinh bằng chị, nhưng mọi người đều công nhận tôi là một cô gái rất ưa nhìn. Tôi biết rõ điều đó. Điểm tôi ghét nhất ở khuôn mặt mình chính là cái mũi cao ngút. Ba mẹ tôi là người Việt vậy mà chẳng hiểu tôi lấy thứ đó từ đâu. Nhìn tôi chẳng ai bảo tôi là người Việt Nam cả. Nhiều khi thấy mặc cảm. Chẳng lẽ cứ sinh ra ở Pháp là cái mũi lại cao như mũi của tôi hay sao. Ghét thật...

Lần đầu đọc những đoạn chat giữa chị và anh, tôi thấy anh khá trẻ con. Nhưng cách nói chuyện nhiều khi thì dí dỏm, nhiều khi lại rất người lớn. Điểm tôi thích nhất ở anh đó là sự thông minh và có chí tiến thủ. Tôi thích một người con trai thông minh hơn tôi và tài giỏi hơn tôi. Đàn ông, con trai cần có một sự nghiệp ổn định để làm chỗ dựa vững vàng cho người mình yêu thương. Tôi giống HN ở chỗ rất ghét mấy đứa con trai nhìn baby và ẻo lả. Đàn ông, con trai cần có một cái đầu lạnh và một trái tim nóng!!!

Nghe tin anh tặng quà cho Hoài Anh nhân dịp Valentine, tôi không thể chịu được sự vô tình của anh dành cho chị tôi. Tôi có cảm giác anh thật đều giả và sở khanh. Miệng thì nói những lời đường mật, thề thốt, nhưng tình cảm thì nhạt nhẽo, không thật lòng. Tình cảm không phải là thứ hàng hóa rẻ tiền để anh thay đổi nhanh như vậy. Anh không xứng đáng với tình cảm của chị tôi. Tự nhiên tôi giận lây sang chị... tại sao lại để ột gã con trai tầm thường khiến mình phải khóc và buồn nhiều như vậy. Không đáng chút nào. Tôi tự nói với lòng mình là phải giúp chị làm cho ra lẽ...

Tôi đề nghị và chị đã đồng ý. Chị để mặc cho tôi tự ý làm theo ý mình. Chị đã quá tuyệt vọng rồi. Tôi đã hứa là phải cho chị biết anh ấy là loại đàn ông như thế nào. Tôi bắt đầu chiến dịch bằng việc liên lạc với Hân. Việc đầu tiên tôi nghĩ sẽ trả thù được đó là lấy cái nick yahoo của anh. Tôi bắt đầu thử bằng chính cái mật khẩu tài khoản của chị. Vào được ngay... Tôi hơi bất ngờ. Nếu mà không còn tình cảm với chị, tại sao anh vẫn để tài khoản mặc định giữa hai người? Lẽ nào những gì tôi suy nghĩ về anh là sai? Hay tại anh ấy quá lười để thay đổi nó? Chiến dịch mới bắt đầu bước một mà đã gặp câu hỏi thế này thì xong chắc tôi ngất mất. Mặc kệ, tôi sẽ vì chị “hy sinh” thân mình.

Phóng lao thì phải theo lao. Tôi tiếp tục bằng một cuộc gọi hù dọa. Nghe giọng của anh chẳng khác gì giọng mà anh gửi cho chị tôi. Nghe ầm ầm và nhẹ nhẹ. Anh chờ đi, cuộc vui bắt đầu rồi. Tôi sẽ ọi người thấy bộ mặt thật của anh ...

Tôi là người muốn chấm dứt mọi chuyện giữa anh và chị, nhưng cuối cùng tôi cũng là người đứng ra nói lại thứ tình cảm đó. Tôi luôn làm theo những gì mình cho là đúng. Và tôi tin lần này tôi không sai... Chị tôi, HN, xứng đáng có được hạnh phúc mà vốn dĩ nó thuộc về chị... Sau bao nhiêu tác động của tôi cùng sự chân thành của anh, cuối cùng chị cũng chấp nhận tha thứ để quay lại với anh. Tôi là người mừng hơn cả vì công sức mình bỏ ra cũng được đền đáp.

Những tưởng sau mọi chuyện sẽ có một cái kết thúc có hậu, vậy mà... lại xảy ra chuyện của Phong... Tôi thương chị quận lòng và chỉ biết chấp tay cầu nguyện...

*

**

Trái tim của tôi có lỗi không khi ngày đêm nó thấp thoáng bóng hình của một người mà tôi biết là mình không nên hy vọng gì nhiều!? Tình yêu là lỗi lầm hay sao? Tôi đã cố đè nén cảm xúc của mình xuống để chôn giấu thứ tình cảm này, nhưng càng cố thì tôi lại càng khổ sở. Đến khi không thể chịu thêm tôi đã nói cho anh biết. Cả chị nữa, tôi không muốn giấu chị chuyện này. Suy nghĩ rất lâu, tôi cuối cùng cũng quyết định nói tất cả cho chị hiểu. Tôi muốn lòng mình thanh thản hơn...

QC: chị ơi! Có ở đó không? Đứa em họ nhảy vào chat.

HN: đây chị đây

QC: bên đó mọi người thế nào rồi?

HN: ổn em ạ

QC: anh Phong thế nào?

HN: anh ấy khá hơn nhiều rồi, không còn ý định làm điều linh tinh nữa

QC: chị em có khác. Động vào chuyện gì là chuyện đó được giải quyết

HN: dám trêu chị hả

QC: haha. Em nói thật mà. Xinh xắn, nữ tính, dễ thương, ai mà không yêu

HN: thôi cho chị xin. Ba mẹ em khỏe không?

QC: khỏe chị ạ

HN: ... anh thế nào?

QC: anh nào? Anh trai em hay là anh yêu?

HN: định hỏi anh trai em, nhưng lỡ rồi thì hỏi cả 2 luôn :che miệng cười:

QC: chống chế giỏi thật... anh trai em bình thường

HN: anh còn lại thì sao?

QC: anh còn lại là anh nào?

HN: nói đi, trêu người ta hoàiiiiiiii

QC: haha. Năn nỉ em đi

HN: giận đấy, đừng có tưởng ngon lành nhé

QC: giận đi rồi tự tìm cách hỏi người ta nhé :lè lưỡi:

HN: năn nỉ mà. Hic, hiền quá toàn bị người khác bắt nạt thôi

QC: chị mà hiền thì em thành con kiến

HN: thôi được rồi, kể cho chị đi, nóng ruột muốn chết

QC: anh ấy thú vị hơn em tưởng. Sau khi viết lá thư “vĩnh biệt” thay cho chị, một thời gian sau anh ấy hỏi thăm em qua Hân. Cũng không vô tình lắm

HN: anh ấy bề ngoài lạnh lùng, nhưng là con người sống tình cảm

QC: ừ. Điều em vui nhất là khiến anh ấy quên con nhỏ kia đi

HN: hì

QC: chị có sợ mất anh ấy không?

HN: tại sao em lại hỏi như vậy?

QC: em sợ nếu chị cứ để thế này chị và M sẽ lạc nhau mất

HN: tại sao không? Chị lo muốn chết, nhưng bây giờ thì chị không thể làm được gì

...

QC: em sẽ nói cho chị một bí mật

HN: bí mật của em?

QC: vâng. Em không muốn giấu chị chuyện này. Khó chịu lắm.

HN: em nói đi

QC: em thích HM của chị

HN: ...chuyện này à? Chị cũng đoán ra rồi

QC: tại sao chị không ngăn em nói chuyện với anh ấy

HN: chị không có quyền làm điều đấy

QC: chị không giận em sao?

HN: tại sao phải giận em?

QC: vì em dành tình cảm ột người không nên...

HN: tình yêu chẳng có lỗi. Chị không trách em

QC: chị không sợ anh ấy sẽ thay lòng đổi dạ à?

HN: QC à. Tình yêu không phải là thứ có thể áp đặt. Nếu không còn thì không thể níu kéo.

QC: chị đang đùa à?

HN: chị nói thật lòng đấy

QC: ...

HN: ...

QC: chẳng trách anh ấy thích chị nhiều như vậy. Chị chín chắn và cũng dịu dàng hơn em nhiều nữa. Hãy da. Chưa xuất quân mà đã thấy thất bại thế này.

HN: hì

QC: nhưng em sẽ không bỏ cuộc đâu

HN: chị biết QC của chị mạnh mẽ lắm

QC: em sẽ cạnh tranh công bằng với chị

HN: vậy thì cố lên. Chị sắp quay trở lại rồi ...

Chap 50

=====QC=====

HN: Lại thêm một thử thách nữa cho tình yêu của cô và anh, nghĩ đến đó lòng cô bỗng nhiên thất lại. Cuộc sống của cô chưa đủ biến cố hay sao mà bây giờ lại thêm một thử phải bận tâm thế này. Người anh chọn là cô, cô tự tin vào điều đấy. Nhưng quả thật, cô sẽ thấy rất buồn nếu như vì cô, đứa em họ bé bỏng đánh mất đi một thứ thiêng liêng với nó. Hạnh phúc được định nghĩa là một tấm chăn hẹp, khi một người ấm áp thì ắt hẳn sẽ có một người khác bị hờ lạnh. Cô không phải là người an lòng sống trong nỗi buồn của người khác, đặc biệt người đó là người thân của mình. Cô chỉ mong sao tình cảm QC dành cho anh chỉ là nhất thời và sẽ bị bào mòn bởi thời gian...

*

**

Tua đến thời điểm sau khi QC nghe được lời tỏ tình từ Jack...

“Nếu em không biết anh, có lẽ em sẽ nhận lời Jack mất. Jack là ước mơ của rất nhiều đứa con gái, anh không biết đâu. Khi Jack tỏ tình, em không có cảm giác gì. Ước gì người đang làm những điều đó cho em là anh nhỉ. Nếu vậy em sẽ là cô gái hạnh phúc nhất. Nhưng anh sẽ không làm vậy đâu, phải không? Tình cảm anh dành cho chị em hết rồi...”

Tại sao em không quen anh sớm hơn!? Tại sao em lại dành tình cảm cho cái người mà em không nên thế này. Con gái thật phức tạp, anh nhỉ?

Em không muốn Jack mất mặt, điều quan trọng hơn cả trong trái tim em không đủ chỗ chứa thêm một người khác. Tại sao cái thứ tình yêu nó lại phức tạp và rắc rối như vậy? Giờ đây, em vừa mong em sẽ không gặp anh để phải đau lòng như này, lại vừa mong mọi chuyện như hiện tại để biết rằng tình yêu không chỉ lãng mạn như hoa hồng mà còn có vị đắng của lá ngón.”

Tôi thất thủ bước về nhà khi đêm dạ hội kết thúc. Jack nhắn tin hỏi thăm. Tôi trả lời vẫn ổn. Jack là vậy, luôn biết cách quan tâm đến người khác. Hình như Jack vẫn không chịu để ý là tôi không dành tình cảm cho anh mà vẫn đang nuôi hy vọng. Đành thôi, hôm sau tôi sẽ nói rõ mọi chuyện cho Jack hiểu. Dù biết là sẽ tổn thương đấy, nhưng tôi thà chọn người mình yêu hơn là người yêu mình. Tình yêu là cái thứ lạ lùng nhất trên đời. Nó không theo một khuôn mẫu nào. Để chọn lựa giữa hai đối tượng, không phải cứ hơn người ta sẽ yêu, mà phần nhiều phụ thuộc vào cảm giác và duyên phận. Tôi tự hỏi rằng liệu mình có phận với anh không?

*

**

QC: anh có giận không khi biết em đã nói dối anh về chuyện chị N

Tôi: có, nhưng giờ hết rồi. Anh xin lỗi về lá thư của chị em. Có ai đó đã cố tình lấy trước khi anh nhận. Anh đi hết các lớp hỏi mà không ai nhận cả.

QC: buồn thật. Tình cảm của hai người sâu nặng mà cứ như có bức tường vô hình ngăn cản vậy.

Tôi: anh có lỗi với chị em

QC: anh không phải xin lỗi em đâu. Hai người có duyên mà không có phận...

Tôi: ừ, chắc vậy...

QC: biết anh vẫn còn tình cảm với chị em là em vui rồi

Tôi: cảm ơn em. Anh có phải kẻ đa tình không?

QC: em không biết, tùy quan điểm, tùy góc nhìn của từng người

Tôi: em sao rồi? Có gì hay ho không kể anh đi

QC: em hả? Có anh chàng mới tỏ tình với em. Hot boy nhé :cười tươi:

Tôi: hihi. Thế đã đồng ý chưa?

QC: chưa. Em đang thích người khác mà

Tôi: vậy à? Tôi không biết phải trả lời thế nào

QC: anh định đi du học nước nào?

Tôi: anh thích Mỹ, nhưng chắc là sẽ chọn Sing

QC: em cũng thích Sing. Hay em sang Sing học với anh?

Tôi: làm như muốn học là học ấy. Phải thi cử gặt gao ra lắm đó. Tôi hù

QC: em không phải dạng làng nhàng đâu
Tôi: tự tin thế
QC: thật đấy. Em sẽ tìm trường rồi sang Sing. Em quyết định rồi.
Tôi: để làm gì?
QC: để được gần người em thích
Tôi: có đáng không?
QC: anh chưa thích ai đơn phương nên anh không hiểu cảm giác đó rồi.
Tôi: tại sao lại là anh?
QC: tại sao anh thích chị em?
Tôi: vì cảm giác
QC: em cũng vậy thôi, vì cảm giác
Tôi: nhưng em là em của HN
QC: thì em không có quyền thích hay sao?
Tôi: không phải, ý anh là ... anh không biết giải thích thế nào cả
QC: em hiểu mà, không sao đâu...

8. Chương 8

Mấy ngày sau đó, tôi và QC nói chuyện khá nhiều. Nói chuyện với cô bé tôi thấy QC không hề hời hợt như ban đầu tôi nghĩ. Theo tôi đó là một cô gái đầy cá tính nhưng lại sống rất tình cảm. Nếu Hoài Anh là một bông hoa cúc dại ngây thơ, với tình yêu thuần khiết, thì QC là đoá hoàng lan kiêu kì với tình yêu mãnh liệt, còn HN lại là đoá hồng đỏ thắm sâu sắc cùng với tình yêu cao thượng. Mỗi người một vẻ. Và cả ba đã, đang và sẽ bước qua cuộc đời tôi, để lại dấu chân không thể xóa nhòa...

Tình cảm tôi dành cho QC dần dần được nhen nhóm lên một chút. Một chút đủ để tôi cởi mở hơn với em. Tôi không biết mình đang làm gì. Tôi như người say bước đi trong vô thức, phó thác cuộc đời của mình cho số phận. Những điều tôi đang làm đi ngược lại hoàn toàn với tính cách rõ ràng trong tình cảm của mình. Tôi bị cuốn vào một trò chơi do chính tôi tạo ra. Tôi đang đứng ở trên một ranh giới ngăn cách giữa đúng và sai. Nhưng có một điều tôi chắc chắn, QC đã vui lắm...

QC: hôm nay em vui cực
Tôi: sao vui?
QC: tự nhiên thấy yêu đời lắm lalala
Tôi: hân
QC: hân thật mà
Tôi: haha. Đôi khi tôi thấy QC cũng trẻ con lắm.
QC: em tìm được trường rồi. Hết năm nay em sẽ chuẩn bị hồ sơ đi Sing
Tôi: em đã suy nghĩ kĩ chưa đó
QC: kĩ lắm rồiiiiiiii
Tôi: em đi Sing đi. Anh tìm nước khác

QC: muốn trốn em hả?

Tôi: ừ. Anh sợ em lắm

QC: mắc mớ gì mà sợ?

Tôi: nỗi sợ mơ hồ, không tên

QC: đến giờ rồi đấy

Tôi: :cười: .

QC: anh sắp có quà đó!

Tôi: cái gì?

QC: bí mật từ một cô gái xinh đẹp

Tôi: gì đấy?

QC: ảnh cô ấy đây

...

Tôi: em đây à?

QC: vâng

Tôi khá bất ngờ vì những gì tôi tưởng tượng về QC đều trật lất. QC nhìn rất cuốn hút với đôi mắt hơi lạnh lùng cộng thêm chiếc mũi cao, nhìn duyên không để đâu cho hết. Công bằng mà nói, nếu QC là người trong hình, thì số cây si quanh nhà em điểm danh lại đảng hoàng thì cũng được một mảnh vườn nho nhỏ chứ chẳng chơi. Đúng là chị em nhà này tham lam lấy hết phần xinh đẹp của người khác.

Tôi: cũng được. Nhưng xinh đẹp thì chưa

QC: mình anh bảo em vậy thôi...

Tôi: anh ghét nịnh lắm

QC: đây không phải nịnh mà là sự thật

Tôi: nhìn hình ai biết được. Giờ phô tô sắp nhan nhản ra

...

QC: anh sắp có quà

Tôi: hả?

QC: đích thân em sẽ mang đến cho anh

Tôi: em nói đùa hay nói giỡn vậy. Tôi bắt đầu run.

QC: em nói thật. Nghỉ hè em sẽ về

Tôi: gửi được rồi. Em đến làm gì ắt công.

QC: em muốn tạo bất ngờ cho anh

Tôi: bất ngờ quá! Bây giờ nói hết rồi còn gì

QC: ờ hén. Em quên :cười tươi:

Tôi: thua em

QC: anh chịu đi, nha, nha, nha

Tôi: em đi xa quá

QC: về là em quên hết mệt mỏi rồi

Tôi: hay vậy

QC: sức mạnh tinh thần mà

Tôi: bướng quá

QC: vậy là anh chịu rồi, đúng không?

Tôi: anh có muốn thì cũng đâu ngăn được

QC: yeahhhhhhhh. Để em nói ba mẹ hè này em về chơi

Tôi: hí hửng nhỏ

QC: sao không hihi

*

**

Dù biết là sẽ mất một khoảng thời gian anh mới có thể chấp nhận tôi, nhưng sự thật là hôm nay nói chuyện với anh tôi cảm thấy quá hạnh phúc. Tôi đã có hẹn với Jack vào ngày mai, tôi sẽ cho Jack biết quyết định của mình. Cả hôm đó, tôi cười nói, khác hẳn với ít nói hàng ngày. Hình như mẹ biết là tôi đang vui chuyện gì vì tôi hay tâm sự với mẹ. Chỉ có một điều tôi giấu mẹ đó là anh và chị N đã từng giành tình cảm cho nhau.

Sáng hôm sau, tôi gặp và nói thẳng cho Jack hiểu. Nhìn vẻ mặt hờ hững của Jack khi đến, tim tôi hơi thất lại, chỉ tiếc là người tôi thương là người khác.

-Jack à. Em xin lỗi. Em không thể nhận lời của anh. Em đã có người khác ở rồi.

-Cho anh một cơ hội được không?

-Em xin lỗi ...

Nhìn sự thay đổi nét mặt từ hy vọng sang thất vọng của Jack lòng tôi hơi day dứt. Hy vọng Jack sẽ hiểu cho tôi, tình yêu là thứ không thể ép buộc. Bây giờ tôi chỉ nghĩ về M. Trong đầu tôi bỗng lóe lên một ý nghĩ táo bạo...

Chap 51: Món quà bất ngờ

Cả tuần nay tôi không thấy QC lên mạng. Tự nhiên tôi đâm lo. Không biết có chuyện gì xảy ra với cô bé hay không. Tôi đã định hỏi thăm em qua Sophia, nghĩ đi nghĩ lại tôi lại thôi. QC có là gì của tôi đâu... Hồi xong mất công Sophia lại nghĩ lung tung nữa thì mệt lắm, nên tôi quyết định thôi.

Ngồi được một lúc, dòng suy nghĩ của tôi lại bị bẻ sang phía QC. “Không hiểu cô bé này định giở trò gì đây...”, tôi thở dài đánh thượt. Tôi thấy mình suy nghĩ linh tinh hơi nhiều và lại khá nhạy cảm với cuộc sống, thành thử cuộc đời tôi không ít lần xuất hiện những cơn say nắng. Chúng đến và đi rất nhanh. Nhưng cuộc tình sâu đậm thì chỉ có 2...

*

**

Sáng thứ hai, chào cờ xong sớm 15 phút, nên tụi bạn và tôi ngồi lại dưới sân trường tán phét.

“Sao con gái lớp Lý tụi mình xấu thế tụi mày?”, thằng Long mặt thần thờ.

“Vì cái đẹp, con trai lớp mình lấy hết rồi chứ sao”, thằng Tùng vỗ ngực.

“Ý thằng Tùng là nó rơi hết vào tao đây này”, thằng Long một tay vuốt tóc, một tay để trước mặt như đang soi gương.

-“Con lạy bố. Bố leo xuống cho con nhờ. Gió độc nó vào mồm, bố ngắt ra thì không ai khiêng bố đi được đâu”, thằng Khánh hắt thau nước lạnh vào mặt thằng cưa bom. Cả đám nghe xong cười rần rần.

-“Tại sao lớp Hóa, lớp Anh năm nào con gái cũng xinh như mộng mà cái lớp mình con nào con nấy cứ như chưa tiến hóa hết thể nhỉ?”, thằng Nam mặt mày đăm chiêu.

Nghe đến đây, mặt thằng nào cũng xụ xuống lòng buồn như Bác mất.

-“Hoài Anh của mày sao rồi M”, thằng Khánh nghiêng đầu hỏi tôi.

-“Cũng bình thường, chưa có gì đặc sắc”, tôi nhún vai.

-“Đã đổ chưa?”, nó nháy mắt.

-“Đang có chuyện. Chán chẳng muốn tán nữa”, tôi phẩy tay.

-“Không được thì nói cha nó ra, bày đặt “con cáo và chùm nho” hả mày”, thằng Tùng nham nhở.

-“Tùy chúng mày. Muốn nghĩ sao cũng được”, tôi cười giả lả.

Sau đó, cả đám ngồi nghe thằng Tùng chém gió về em của nó. Qua lời kể của nó thì em này thuộc con gái nhà lành, yêu màu tím, ghét hòa bình, à nhầm, chiến tranh và cực kì lãng mạn. Sáng chủ nhật tuần rồi, khi thằng dở hơi đang ngủ ngon lành thì có điện thoại.

-“A lô”

-“A... lô... ai đấy”, giọng thằng Tùng ngái ngủ.

-“Em đây. Sáng hôm nay trời đẹp anh sang đón em rồi chúng mình đi dạo biển nhé. Hí hí”

Thằng Tùng nhìn đồng hồ... mới 5h sáng...

-“Tiên sư con điên. Mày có để yên cho bố mày ngủ không haaaaaaa?”, nó gầm lên, tắt máy cái rụp.

Cả đám ôm bụng cười.

-“Đàn ông là phải mạnh mẽ như thế. Mày làm vậy là đúng rồi Tùng ạ”, thằng Duy cười nhăn nhở.

-“Lần đầu tiên con trai của bố đàn ông như thế này”, thằng Khánh tay thì vỗ vai, miệng thì cười vẫn chưa khép lại được.

Còn tôi. Tôi chỉ lắc đầu không đưa ra bình luận gì. “Thằng này nhìn bóng mà khá thật”, tôi nói thầm trong bụng.

Thằng Tùng bùi ngùi, tiếp.

-“Thế là chia tay chúng mày ạ. Cả tuần có mỗi ngày ngủ mà nó nở lòng nào...”

Nó đưa ánh mắt hướng theo những cánh chim đang lững lờ bay về phía chân trời xa và tôi thấy tâm hồn nó như muốn phiêu dạt cùng. Nhìn ánh mắt buồn thẳm thẳm của nó, tôi biết nó đang tiếc nuối mối tình. Cũng phải thôi, chia tay ai mà không buồn cho được. Chạnh lòng, tôi tìm thấy hình ảnh của mình ở trong nó...

-“Mà chia tay là đúng rồi. Con này dở người bm ra. Suốt ngày thơ thẩn ộp pa, ộp má nghe mà buốt hết cả óc”, nó nhẹ nhàng rút chốt rồi thả quả lựu đạn vào khuôn mặt đầy tâm trạng của tôi...

*

**

Cả đám sau đó đang xôn xao bình luận về trận bóng hôm qua thì bất ngờ nghe tiếng hú âm ỉ từ phía cổng chính. Đám bạn nhiều chuyện của tôi chạy đi, tôi ngồi lại một mình, vì nói thật tính tôi cũng không tò mò cho lắm. Không phải chuyện của mình thì tôi cũng không quan tâm. Lúc sau tụi kia về thì tôi được nghe kể là hình như trường có thêm học sinh mới. Một cô bé nhìn rất dễ thương với gương mặt kiêu kiêu. Tôi chỉ biết vậy chứ không hỏi gì thêm.

Không phải là tôi không thích gái xinh, mà vì nghĩ thấy gái mà cứ sấn sấn lại tụi nó khinh cho thì mất nét hết, nên phải nhịn. Xin lỗi các bạn chứ, chú tôi gần 50 đi ra ngoài đường với tôi mà thấy gái đẹp còn xuýt xoa. Tôi mà không thích hóa ra tôi thua chú tôi à!? Thích nhưng phải để trong lòng, phải giả bộ thật lạnh lùng thì con gái nó mới sướng, hiểu không? Nói thì mạnh miệng vậy chứ, nhìn thấy một em xinh như mộng đi ngoài đường, mặt tôi quay đi một cách bất cần nhưng thật ra trong lòng đang thèm muốn chết...

*

**

Tiết thứ 2 là tiết Anh văn. Cô giáo bước vào cùng một nhỏ con gái. Theo tôi đoán chắc là con nhỏ hồi sáng này vào trường. Nhìn con nhỏ này quen lắm, hình như tôi thấy ở đâu rồi...

Tụi con trai trong lớp bắt đầu hò reo ầm ĩ như kiêu lâu nay sống trên hoang đảo một mình, nay tự nhiên có một em gái xinh tươi nằm bất tỉnh trên một cái ván đang từ từ, từ từ dạt vào. Tôi ví lớp tôi giống hoang đảo, vì lớp tôi là chuyên lý có 8 cháu gái. 2 cháu là bạn thân của tôi nhìn được nhất [người ta có câu “chọn bạn mà chơi” còn gì]. 4 cháu tiếp theo nghe giảng hồ đồn là có khả năng lấy chồng. 2 cháu còn lại... mình xin phép được chuyển qua câu mới để đỡ mất thời gian của các bạn. [To 2 bạn: mình thật lòng mong 2 bạn hạnh phúc nơi xa xôi ấy... p/s: đùa chứ một bạn sắp lấy chồng rồi]. Lớp mà không có gái xinh nó “khó ở” lắm các bạn ạ. Đời nó bạc thế đấy.

–“Đây là học sinh mới, cô bé này có nguyện vọng học ở lớp mình hai tuần. Thầy hiệu trưởng đã thông qua. Cô mong các em giúp đỡ”. Cô Mai dạy tiếng Anh chỉ tay về đứa con gái lên tiếng. “Em giới thiệu qua về mình đi”.

–“Dạ vâng”, con nhỏ lễ phép thưa rồi quay mặt xuống phía lớp.

–“Em tên là QC. Gia đình em ở bên Pháp. Trường em đang nghỉ đông nên em tranh thủ về chơi với anh họ em. Em về được ít ngày nên em lên lớp chơi với anh ấy luôn chứ buổi sáng hai bác em cũng đi làm hết”.

Mặt tôi bắt đầu biến sắc. Gương mặt lúc đầu đỏ ửng vì ngại, sau đó xám dần vì sợ. Tôi không thể ngờ QC dám một mình về gặp tôi thế này. Em dám làm điều mà ngay cả với một thằng con trai như tôi cũng chưa chắc dám nghĩ đến. Mặt tôi hoa lên, người nhũn ra, tay chân thì bủn rủn. Tôi để lỏng cho cơ thể từ từ trườn xuống gầm bàn, nhẹ nhàng và uyển chuyển như một chú rắn... sắp chết.

–“Anh ấy là anh nào hả em?”. Thằng Tùng cất cái giọng “anh râu xiêu” của nó lên, không quên khuyến mãi thêm nụ cười “lớp này anh đẹp trai nhất em nhé”.

–“Anh M ạ”, QC nói rồi chỉ tay về phía tôi ngồi.

Cả lớp quay xuống, nhưng chẳng thấy tôi đâu. Thằng Khánh ngồi cạnh, thấy tôi đang lui cui ở dưới gầm bàn liền vỗ vỗ.

–“Dậy! Dậy! Em họ đến thăm kìa. Sướng quá ngất à?”. Cả lớp cười ầm ầm.

“Sướng cái đeo sắc. Tao mà ngất được thì tao cũng làm rồi”. Tôi rửa thằng bạn. Biết là không thể trốn, tôi ngóc đầu dậy, đứng lên, nhìn toàn lớp và đưa tay vẫy vẫy như kiểu Fidel Castro đang chào toàn dân Cuba. Nhìn vào mặt QC chỉ dám dừng một giây, tôi quay sang phía cô Mai.

–“Em thưa cô. Chắc là có sự nhầm lẫn nào ở đây ạ. Em không có đứa em họ nào bên Pháp hết”. Với ánh mắt van nài, tôi hy vọng cô Mai sẽ tin tôi mà không cho QC vào lớp.

–“Anh quên à? Ba anh là bác ruột của chị dâu của dì út của ông nội em”. QC trân trân nhìn tôi, mắt bắt đầu rưng rưng như người bị đổ tội oan.

Thấy vậy cả lũ con trai quay xuống lườm tôi tóe lửa. Tôi cá bây giờ mà đầu tôi có tấm ít xăng thì nó sẽ phùng phùng như Johnny Blaze trong Ghost Rider ngay. “Tụi này hay thật, chưa hiểu đầu của tai nheo thế nào, mới nghe lời gái nói đã tin sái cổ. Ở hoang đảo lâu quá, điên hết rồi à?”.

–“Xí xí. Cô ơi cô. Quan hệ lằng nhằng quá, em chưa nghe bố em nói gì về trường hợp này hết”. Tôi giơ tay lên cao như đại biểu xin phát biểu ý kiến trong quốc hội.

-“Anh quên rồi sao ? Hồi nhỏ anh còn rủ em chơi đồ hàng còn gì. [Ồi cái đ – tôi há hốc mồm]. Nếu anh không nhận, em sẽ bước đi ngay và không bao giờ quay lại nữa”. QC giở cái giọng Hàn Xẻng ra. Sau đó, em chạy, hai tay bưng mặt. Chắc để đó àu thôi, chứ khóc nổi gì.

-“Đuổi theo đi, thằng dấm này”, cả đám con trai hét về phía tôi như một đám nhân vật phụ hét vào mặt nhân vật chính nam để đuổi theo nhân vật nữ đang chạy đi.

Đúng là cái tội đại gái. Tội này mà gặp mỹ nhân kè chắc đầu hàng hết. Con trai gì mà... Cực chẳng đã, tôi đành phải chạy theo. Trong đầu lòng bùng một nỗi lo “không biết chuyện này sẽ đi đến đâu...”

Chap 52

Tôi đuổi theo QC. Tưởng chạy xa lắm ai dè cô bé nấp ngay sau cửa. Thấy tôi hốt ha hốt hải chạy qua, QC hù một cái rồ to. Tôi hơi nhạy cảm với mấy kiểu hù này, nên nghe tiếng em tôi giật bắn người. QC thấy vậy cười như được mùa. Hai tay khép hờ che mặt để lộ đôi mắt đang tí lên, trong khi người thì rung lên từng cơn. Nhìn ghét không để đâu cho hết. Tôi què gần chết, nhưng vẫn ráng tỏ ra lạnh lùng.

-“Sao lại về đây?”, tôi lờm.

-“Không phải em đã nói cho anh bắt ngờ còn gì”, cô bé vẫn chưa thôi cười.

-“Chịu em thật đấy...”

-“Hihi, em mà”, QC nháy mắt với tôi.

-“Chút nữa anh sẽ nói chuyện với em. Thôi vào đi. Đàng hoàng không là cho ra khỏi lớp đấy”, tôi dọa.

-“Biết rồi. Anh dễ thương quá đi”, em nhe răng cười hihi.

-“Không phải nịnh”, tôi hừ mũi.

Tôi vào trước, QC lú lú bước theo sau. Đám con trai mặt đang đưa đám thấy vậy liền đứng dậy vỗ tay rồi đập tay đập chân như đến trường thì nghe được tin “hôm nay được nghỉ vì trường cháy”. Cô Mai dạy anh văn chẳng bày tỏ thái độ gì. Cô chỉ quay xuống nhìn thằng Khánh ngồi cạnh tôi và ra lệnh.

-“Khánh sang bên bàn bạn Hùng ngồi. Để chỗ đó cho QC”.

-“Vâng”. Thằng nhóc lóc cóc thu dọn đồ đạc.

-“Em cảm ơn anh”, QC nhìn thằng Khánh nở nụ cười thật hiền. Cả tôi và thằng Khánh như dính chiêu cuối của Tidehunter, choáng váng mất mất giây. Thật sự, QC cười xinh kinh khủng...

-“Không có gì đâu em. Tính anh nó ga lăng sẵn rồi. Chút em mời nước anh là được”, thằng bạn tôi đỡ trò sau khi kịp định thần bởi nụ cười sáng quá cỡ của QC.

-“Vâng. Giờ ra chơi em mời cả lớp anh”. QC đồng ý, giọng ngọt như mía lùi...

Tôi tin không chỉ riêng tôi mà thằng Khánh cũng bị ấn tượng bởi giọng nói của QC. Đó là giọng con gái Hà Nội nhưng bị lơ lớ vì do ở sống nước ngoài từ nhỏ. Tôi giật mình... mình đã từng gặp cô bé này ở đâu rồi!?

*

**

Tôi chưa bao giờ tưởng tượng có ngày tôi phải rơi vào hoàn cảnh éo le như thế này , thậm chí trong cả giấc mơ. Một cô bé từ trên trời rơi xuống, nhận làm em họ từ nước ngoài về chơi, và giờ đang ngồi ngay cạnh tôi. Ngồi cạnh con gái, tính từ nhỏ đến giờ, cũng nhiều. Nhưng ngồi cạnh một cô gái xinh xắn như QC thì chưa bao giờ. Tôi không biết đời tôi có nhọ hay không!/? Không được ngồi cạnh hót gọn, nhưng bù lại tôi học hành khá ổn, chắc tại vì không bị phân tâm bởi nữ sắc. Dù sao ông trời cũng công bằng. Mất cái này, tôi được cái khác. Chứ còn mất hết thì chết mịa nó đi cho rồi chứ sống làm gì cho khổ nhau thêm.

QC ngồi cạnh tôi, hai tay dựng lên chống cằm, mắt thì hướng thẳng lên bảng, ngoan ngoãn và hiền lành như một chú mèo con. Em bây giờ nhìn lạnh lùng khác hẳn một QC trẻ con vừa nãy mới trên tôi. Hai sắc

thái tính cách đối lập trong cùng một con người. Còn bao nhiêu điều tôi chưa biết về em nữa đây, hả cô bé!?

Miêu tả một chút về bàn học trường tôi. Đó là bàn dành cho 2 người ngồi, chứ không phải loại bàn gỗ 4 người truyền thống. Tôi miêu tả để cho các bạn hiểu tại sao thằng Khánh phải dọn đồ ra chỗ khác ngồi để nhường chỗ lại cho cô bé. Tôi là lớp trưởng nên được cô chỉ định ngồi cuối lớp, vì vậy mọi động tĩnh của lớp tôi biết hết. Bình thường thì mấy thằng con trai lớp tôi ngồi trong lớp hiếu động lắm, không động tay động chân là không chịu được, nhưng hôm nay có “em họ” tôi nên thằng nào thằng ấy ngồi im như bụt, chắc là để lấy le với người đẹp. Tôi suy từ bụng tôi ra bụng chúng nó thôi.

Thi thoảng, có mấy thằng còn quay xuống cười tình với QC. Tim tiếc cứ gọi là bay tung tóe cả, nhưng cô bé không thấy hoặc thấy mà không thèm để ý, nên làm ấy ông giời con đằm nản. Cười mãi chẳng thấy em đáp lại, mà liếc sang bên cạnh chỉ thấy tôi đang che miệng cố nén cười, mấy thằng hò nhau ra chơi cho tôi một trận. Đáp lại, tôi vênh mặt thách thức.

*

**

Ngồi cạnh QC, tôi thấy lạ một điều, em không bao giờ thèm liếc tôi lấy một cái mà mắt chỉ nhìn chăm chăm lên bảng. Theo tôi hiểu tại thời điểm bây giờ, con gái ở cái tuổi đó ngồi cạnh người mình thích mà không xao xuyến, với lại không nhìn trộm thì hơi bất bình thường. Cô bé làm tôi tò mò quá sức... Em không nhìn thì... tôi nhìn. Cứ mấy phút lại giả bộ ngả người ra phía sau vươn vai ra vẻ mệt mỏi, tôi đánh con người một cách điệu nghệ sang phía em, liếc trộm cái, xem thái độ của em thế nào...

QC xinh theo kiểu cá tính và đầy sức sống. Theo quan điểm của tôi, cô bé không có gương mặt rất xinh như HN hay Hoài Anh, nhưng ở em lại toát lên một sức hút mãnh liệt, có lẽ đến từ đôi mắt hơi lạnh và cái mũi cao lai tây. Phải nhìn từ một bên mới thấy sự khác biệt từ cái mũi của em với cái mũi tẹt của tôi. Nhìn hay hay và là lạ. Phàm cái, ở đời cái gì lạ cũng đều kích thích sự tò mò của con người. Nhìn hình ảnh kiều kì của QC bây giờ, tôi thấy em thật xa vời chứ không còn là một cô gái đang dành tình cảm cho tôi...

– “Nhìn gì em đấy”, QC nói nhỏ vừa đủ nghe, mắt vẫn hướng lên bảng.

– “Anh... anh... có nhìn gì đâu”, tôi nuốt nước bọt đánh ực.

– “Nhìn lên bảng đi. Cô đang nhìn anh kìa”, em nhắc.

Tôi vừa quay lên thì đã nghe tiếng cô Mai gọi đứng dậy.

– “M! Từ inception nghĩa là gì?”

– “Thưa cô, inception có nghĩa là ...”. “Sự khởi đầu”, em nhắc đủ cho tôi nghe. “... sự khởi đầu ạ”, tôi trả lời mà giọng có vẻ hoài nghi.

– “Perception?”, cô tiếp.

– “Nhận thức”, em nhắc, mắt không thèm nhìn tôi. “Nhận thức”, tôi tự tin hơn.

– “Thế còn interpretation?”, cô không tha.

– “Sự sáng tỏ”, nhờ QC tôi trả lời đúng tiếp.

– “Civilization?”

– “Nền văn minh”, tôi đáp như cái máy sau lời nhắc của cô bé.

– “Từ cuối ... isolation?”

– “Em thích anh”, QC nói, giọng lạnh băng. “Em thích...”, tôi liền thoáng chẳng thèm suy nghĩ.

Nói hết chữ “thích”, tôi mới nhận ra mình bị hớ. Tôi trợn tròn mắt quay sang nhìn QC. Cô bé không biểu lộ cảm xúc, mặt vẫn quay lên bảng như không có chuyện gì xảy ra. Nhìn ghét không để đâu cho hết. Cả lớp và cô Mai nhìn tôi như người hành tinh khác. Sau vài giây im lặng, cả lớp phá lên cười rồi vỗ tay “tán

thường” tôi. Mặt tôi đỏ như gấc. Tôi cúi mặt xuống cho đỡ xấu hổ. “Bực thật, chưa gì đã trêu mình”, tôi rửa trong bụng.

Không biết phải phản ứng tiếp thế nào cho đúng, tôi chỉ đứng chôn chân chịu trận. Lúc này, liếc sang bên QC, cô bé đang mím chặt môi. Đôi mắt hơi nheo nheo như thể muốn cười thành tiếng nhưng phải cố nhịn. Dù đang tức, nhưng thấy hình ảnh đáng yêu đó, tôi thấy lòng mình se lại. Bao nhiêu cảm xúc hỗn độn trôi đi nhường chỗ cho cảm giác vui vui len lỏi. Tôi bật cười thành tiếng...

Nghĩ lại, tôi mới nhận ra một chân lí “anh hùng khó qua ả mỹ nhân”. Đến cái anh gì nổi tiếng tên Hùng còn đầu hàng thì tôi, một thằng nhãi nhép, đã là cái gì. Phải thế mà đảng mày râu có câu “chết vì gái là cái chết êm ái”. Mà phải công nhận lâu rồi lớp tôi chưa có trận cười ra trò như hôm đó. Nghĩ lại giờ vẫn thấy lâng lâng.

–“Bệnh tật gì thì nói cho cả lớp biết để tránh xa nha mày”, thằng Hưng giở giọng chọc quê, miệng vẫn chưa thôi cười.

–“Lỡ mồm chú”, tôi chống chế.

–“Yêu anh nào thế em?”. Thằng Luân chớp chớp mắt.

–“Yêu ccc”. Ấy là tôi nghĩ, chứ ai lại nói thế, bậy chết, các bạn nhể. Tôi bình thường hay chọc tụi nó, nên có dịp là thằng nào thằng nấy cũng sài sể tôi, md kinh lên được.

–“Cô thấy em ngồi không tập trung, nên cô gọi đứng dậy để cảnh cáo. Ai dè, QC nhắc em”. Quay sang bên phía em, cô hỏi “QC, em kể về Pháp bằng tiếng anh cho cả lớp nghe được không?”.

–“Dạ vâng”, cô bé đứng dậy, không một chút rụt rè.

QC nói tiếng Anh giọng Mỹ, trôi chảy và lưu loát như người bản địa. Em kể về Paris hoa lệ và xa hoa, về Toulouse năng động nhưng đầy cổ kính, về Grasse thị trấn ngàn hoa và về Sault xứ sở hoa oải hương. Em nói say mê và đầy cảm xúc. Cả lớp tôi há hốc mồm kinh ngạc. Vài thằng con trai trình độ “this is a car, that is an umbrella”, nghe như vẹt nghe sấm, chữ được chữ mất, mồm hôi tuôn ra như tắm.

Lúc sau, còn nghe cô Mai và QC đối thoại bằng tiếng anh liên tù tì trong vòng mấy phút. Khi hai người kết thúc, đám con trai đứng dậy nhìn em vỗ tay lác đác, tán thưởng. Mấy đứa con gái ngồi im thín thít không nói câu gì. Còn về phần tôi, tôi cũng chỉ ngồi im hai tay khoanh trước ngực xem rằng đó là chuyện bình thường ở huyện. Nhưng thật sự trong lòng, tôi hơi bất ngờ vì không tưởng tượng trình độ tiếng Anh của QC lại khá thế. Khi cô bé ngồi xuống, tôi nói với giọng bất cần nhất có thể:

–“Cũng được...”

Đáp lại, QC chỉ le lưỡi, hai mắt nhắm tịt, má thì đỏ ửng lên. Tôi không muốn khen đâu, nhưng quả thật sẽ không ít thằng con trai liêu xiêu vì hình ảnh quá đáng yêu đấy...

Tiết học đầu tiên kết thúc cũng là lúc tôi kéo QC ra một góc nói chuyện...

Chap 53: Ngày thứ nhất

Tiết học đầu tiên QC học chung với tôi kết thúc. Em để lại ấn tượng sâu sắc với tất cả mọi thành viên, đặc biệt là vài đứa “cây đa cây đề” về anh văn, trong đó có tôi. Tôi học khá toán và lý, nhưng ngu hóa. Anh văn thì được bố mẹ đầu tư cho đi học từ bé nên không khá cũng không được. Trong tất cả các môn còn lại, tôi thích môn ... thể dục. Hồi tôi học, thể dục còn là môn tính điểm chứ phải như bây giờ, chỉ cần qua là được.

Thể dục luôn là môn được xem là “ngôi sao hy vọng” để tôi kéo các môn xã hội khác. Hồi cấp 2, tôi học hành cũng thuộc hàng có hạng trong lớp [hạng 49/50 cũng là hạng vậy]. Tôi nói riêng và con trai nói chung hơi lười nên mấy môn học thuộc điểm tôi không được cao cho lắm. Tôi không buồn mấy vì công sức mình bỏ ra bao nhiêu thì mình lấy bấy nhiêu chứ cũng không nên tham lam làm gì. Bù lại, đại đa số đám con trai như tôi tìm được niềm vui trong những giờ thể dục.

Trong khi thấy mấy đứa con gái bết xê lét, vật vờ thì cứ mỗi khi đến giờ thể dục, tôi lại xem đó như một giờ nghỉ ngơi đúng nghĩa. Từ cấp 2, chưa bao giờ môn thể dục tôi dưới 9.6 [Amen!]. Cái 0.4 còn lại chắc là do bài thể dục dụng cụ nào đấy kéo xuống. Cho nên nếu tôi có nói tôi chơi thể thao ngon lành thì các bạn

cứ tin. Cái này tôi không bốc phét. Còn mấy thứ khác có chém gió hay không thì chỉ có trời biết, đất biết, tôi biết và chắc chắn các bạn không biết.

*

**

Vừa hết tiết, đám con trai lớp tôi bắt đầu bu lại xung quanh bàn tôi nhao nhao hỏi han QC. Tôi thở dài “đến giờ rồi đây”.

–“Em ơi! Em là em họ của thằng M à?”, thằng Long bắn phát súng đầu tiên.

–“Cũng gần giống thế ạ”. QC trả lời.

–“Sao mày không nói cho anh em biết là mày có cô em họ xinh như hoa thế này thằng kia?”, thằng Long quay sang nhìn tôi trách móc.

–“Nói để chúng mày ăn thịt à?”, tôi trả lời tinh queo.

–“Em học tiếng anh ở đâu mà siêu thế?” thằng Luân mập vừa nói vừa cười, mắt thì híp lại, nhìn như tham quan.

–“Mẹ em dạy...” cô bé trả lời có vẻ xã giao.

–“Em học có mệt không?” ...

–“Anh mua nước cho em uống nhé” ...

–“Em đừng nghe thằng này, nó có người yêu rồi” ...

–“Làm gì có, mày đừng có bốc phét” ...

Cả đám lau nhau thi nhau hỏi. Ai cũng ra vẻ ta đây là người quan tâm đến QC nhất. Nhưng, cô bé chỉ trả lời có lệ. Hình như em đang dành mỗi quan tâm cho người khác nhiều hơn. Bằng chứng là mỗi lần không biết trả lời thế nào, QC đều quay sang nhìn tôi chờ sự trợ giúp. Được tầm 1 phút, tôi đứng phắt dậy, cầm tay QC kéo ra ngoài hành lang, không chờ cho em kịp đồng ý.

–“Xin lỗi các bạn trẻ, ỉnh nói chuyện với em mình một chút”, mặt tôi lạnh tanh trước ánh mắt ngơ ngác của đám bạn.

Tôi đi trước, QC đi sau, không ai nói với ai một câu gì. QC chỉ lú lú bước theo tôi. Có vẻ cô bé đang tưởng tượng đến những điều tôi chuẩn bị nói với em nhiều hơn. Tôi kéo tay em đi ra cuối dãy và chọn một chỗ khuất nhất. Khi quay lại, tôi thấy QC mặt cúi xuống thẹn thùng và hai má ửng đỏ. Đang chưa hiểu thái độ của QC là như thế nào thì tôi ngó người nhận ra là mình đang cầm tay em. Tôi buông ra ngay. Mặt sưng sồ. Tôi quay mặt đi, không muốn cho QC thấy tôi cũng đang ngại thế nào...

Tôi đã từng bảo là tôi rất nhất gái chưa nhĩ, nhất là gái lạ. Đúng gần nói chuyện, tông giọng tôi sẽ phản ứng bằng cách chuyển từ bình thường sang lập cập ngay lập tức. Không đến nỗi tay chân run lẩy bẩy, nhưng gái lạ sẽ dễ dàng cảm nhận được sự mất bình tĩnh từ phía tôi. Giờ thì hết rồi. Công lớn là nhờ mẹ tôi. Mẹ tôi dạy thêm Văn ở nhà cấp 3. Học sinh đi học khá đông, con gái là chủ yếu. Biết tính tôi, nên mỗi khi nghỉ hè về là Mẹ bắt tôi thay Mẹ đọc bài cho tụi nhỏ chép. Các bạn không tưởng tượng được đâu. Lần đầu tiên tôi vừa xuất hiện là tụi nhỏ lớp 11 hú ầm lên. Cả chục đứa thay phiên nhau chọc quê tôi. Mặt tôi đỏ như gấc mà không biết phản ứng lại thế nào. Tôi im lặng chịu trận. Lũ trẻ thấy thế thì cười ầm lên. Kinh khủng cực kì! Nhưng sau này khi tôi nỗ lực hơn, đầu lạnh hơn, thì được đọc bài lại sướng. Các em cứ phải gọi là ... cười tít cả mắt. Số tôi sướng từ bé, ai cũng bảo thế...

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

Quay lại câu chuyện. Đứng được một lúc, QC là người lên tiếng trước phá vỡ sự im lặng.

-“Anh gọi em ra đây để làm gì?”, em hỏi nhẹ tựa như gió thoảng.

-“Em nghĩ anh gọi em ra đây để làm gì?” tôi ngạc nhiên hỏi lại.

Hiểu được thái độ của tôi, QC lại hỏi, giọng lo lắng.

-“Anh không thích em về đây à?”

-“Em đi, ba mẹ có biết không?”, tôi tránh câu trả lời.

-“Mẹ em biết, ba thì không. Ba nghĩ em về thăm ông bà”.

-“Mẹ em biết mà không nói gì?”

Tôi quay sang nhìn QC, thái độ hơi bất bình với mẹ của em...

-“Mẹ em biết mọi chuyện. Không ủng hộ cũng không phản đối chuyện em xin về. Nhưng khi thấy quyết tâm của em, mẹ em chỉ dặn là đi về phải cẩn thận” cô bé phân trần một cách chậm rãi và rành mạch.

-“Nếu anh là mẹ em, anh sẽ không để em về một mình như này đâu. Nguy hiểm lắm”, tôi nhăn mặt.

-“Em 17, 18 rồi. Cũng chẳng còn con nít nữa. Vả lại, em được dạy tự lập từ nhỏ nên chuyện em đi đi lại lại là chuyện bình thường”

QC nói chữ “bình thường” mà nghe nhẹ tênh. Thật sự lúc đó tôi không tin những điều em vừa nói, bởi vì suy nghĩ của tôi vẫn bị bó hẹp trong văn hóa phương Đông, cụ thể ở đây là Việt Nam. Tôi lấy góc nhìn của tôi để suy xét QC. Ở tuổi tôi thời đó, nhiệm vụ ăn học luôn được đặt lên hàng đầu, nhưng phương Tây lại khác. Ở đây, trẻ con được dạy tự lập từ khi còn bé. Lớn hơn chút, cấp 2 hay cấp 3 vào kì nghỉ hè, học sinh đi làm thêm kiếm tiền tiêu vặt là chuyện bình thường. Vì vậy tôi đã từng nói rằng cùng nhìn nhận về một vấn đề, có người bảo đúng có người bảo sai, vì cách suy nghĩ và hoàn cảnh của mỗi người là khác nhau là vậy. Trong trường hợp này, QC dám một mình đi về là điều không khó hiểu. Nhưng, tôi lại không nghĩ thế...

-“Em lấy tiền đâu mà về?”

-“Tiền em dành dụm cộng thêm tiền xin mẹ”. [nhà QC thuộc loại rất dư giả]

-“Em đến đây hôm nào?”

-“Tối hôm qua”

-“Đã gọi điện ẹ chưa?”, nhà tôi có thói quen là ai đi đâu cũng phải gọi điện về nhà báo tin để mọi người hết lo.

-“Dạ rồi” . em ngoan ngoãn trả lời.

-“Em đi một mình mà không sợ à?”, tôi bắt đầu to giọng. Hình như tôi đang lo cho sự an toàn của em.

-“Anh lo cho em à?”, cô bé cúi mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi một điều như thể em vừa nhìn thấu tâm can tôi.

-“Không. Anh không muốn em vì anh mà làm chuyện gì dại dột hết”, tôi lảng tránh.

-“Sao anh bảo em muốn làm gì thì làm”, QC hỏi dồn.

-“Vì anh không nghĩ em dám làm những điều như vậy”

-“Anh không muốn em về à”, giọng QC bắt đầu gấp gáp.

-“Em đừng hỏi anh câu đấy...”

-“Anh trả lời đi, anh không muốn thấy em à?”

-“Không...” , tôi quay mặt đi, giọng lạnh tanh.

Bất chợt, tôi nghe tiếng thút thít. Khi quay lại, tôi mới tá hỏa, QC đã ngồi thụp xuống ôm gối, khóc tu tu ngon lành. Những người nghe thấy thế đều quay lại nhìn em, sau đó nhìn ... tôi. Con gái thì nhìn theo kiểu “đàn ông gì mà không ga lăng, đi làm con gái khóc”, còn mấy thằng con trai thì nhìn với ánh mắt hình viên đạn, thiếu điều chúng nó nhảy đến, lột da, lóc thịt, chặt xương, rồi nhai ngấu nghiến. Tôi giờ hai tay lắc lắc “tui có làm gì đâu”.

-“Ê! Làm gì vậy”, tôi vỗ nhẹ lên lưng em.

-“...”, QC không trả lời, nói đúng hơn là không thèm trả lời.

-“Ê đừng khóc, người ta nhìn kìa”, tôi lay nhẹ vai em nài. Tôi không sợ em khóc mà có lẽ tôi sợ người khác nghĩ tôi làm cho em khóc nhiều hơn.

-“...”, cô bé vẫn cúi mặt, nấc lên từng chặp.

-“Thôi, anh xin lỗi, cho anh rút lại lời”, tôi xuống nước, mặt mày đau khổ.

-“...”, em vẫn nức nở.

-“Thật lòng đấy”, tôi nhìn em.

-“...”

-“Thật lòng mà”, giọng tôi đậm lo vì càng lúc càng nhiều người nhìn, chỉ trở.

Thời gian trôi thật chậm như thể muốn dày vò tôi. Đột nhiên, tôi không còn cảm giác xấu hổ khi có nhiều người đang dành ánh mắt không thiện cảm. Tim tôi nhói lên vì biết rằng có một người con gái đang nức nở vì mình. Nghe tiếng QC thút thít, cõi lòng tôi muốn tan nát. Nếu có thể làm được gì khiến QC thôi khóc, tôi không ngần ngại đâu...

-“Đừng khóc nữa. Em ở đây, anh không đuổi đi đâu mà lo”, tôi nói nhỏ xiu vừa muốn QC nghe vừa muốn QC không nghe.

Em vẫn không chịu đáp lời tôi. Đang bối rối không biết phải làm gì tiếp thì bất ngờ em ngẩng đầu lên.

-“Anh nói thật không?”, em hỏi như kiểu tôi cuối cùng cũng đồng ý đưa kẹo, sau một hồi em vật vã ăn vạ mà không thành.

-“Thật”, mặt tôi khổ sở.

-“Ngoắc tay nào”, em đưa ngón tay, ra lệnh.

-“Vụ gì?”, tôi nhăn mặt.

-“...”

-“Thôi thôi ... đây. Khổ quá”. Tôi vội vàng ngoắc ngón tay của mình vào ngón tay em, khi nhìn thấy em định đưa tay lên bưng mặt tiếp.

Thấy điệu bộ hốt hải, vụng về của tôi, em bật cười, trong khi nước mắt, nước mũi tùm lum. Ngộ thật, vừa khóc ngon lành giờ đã cười được rồi. Tôi định trêu “vừa khóc vừa cười ăn mười...”, nhưng lại thôi, vì nghĩ lại em mà khóc tiếp chắc tôi lãnh đủ. QC lấy tay quệt nước mắt và không quên dứ dứ nắm đấm về phía tôi cảnh cáo “anh còn làm vậy đừng trách em ác”.

Em không dọa, tôi cũng đang muốn chết đây... Thấy con gái khóc người tôi cứ nhũn hết cả ra, người ta bảo gì tôi cũng đồng ý thế này thì còn làm ăn được gì. Tôi thở dài đánh thượt...

Chap 54

Tôi đưa tay đỡ QC đứng dậy. Mắt vẫn còn hoe hoe đỏ, nhưng nhìn em đã tươi hơn trước nhiều. Tôi vừa sợ vừa thích khi nhìn con gái khóc. Sở thích hơi quái thai thì phải! Sợ vì khi nhìn, tôi không biết phải làm gì để dỗ cô ấy. Nhất là gặp mấy em khóc dai thì đừng hỏi. Muốn bỏ đi nhưng lại không đành, mà ở lại thì luồng cuống như gà mắc tóc. Còn thích, chắc là một chút, vì những lúc đấy tôi lại thấy con gái thật yếu đuối và đáng yêu. Phải có những lúc đó, tôi mới cảm nhận hết một điều “đàn ông sinh ra là để làm chỗ dựa cho phụ nữ”.

Có người khóc đẹp cũng có người khóc xấu. QC thuộc loại 2, khóc xấu òm. Nước mắt nước mũi tề le lá me. Nhìn buồn cười kinh khủng. Nhưng có cho tiền tôi cũng chẳng dám cười. Tôi không nhịn được mà khiến QC khóc tiếp chắc tôi ngồi đến tối đổ em mất. Biết thân biết phận, tôi làm cái mặt lo lắng, nhưng trong lòng thì buồn cười muốn chết.

Tôi dặn QC đứng yên ở đó rồi chạy vào lớp xin khăn giấy của nhỏ bạn thân và quay lại đưa cho em.

-“Lau nước mắt, nước mũi đi kìa. Khóc như em bé, nhìn xấu hoắc à”, tôi gây chuyện.

-“Kệ em...”, QC vừa giở giọng hờn dỗi vừa lấy khăn giấy lau nước mắt. Nhìn vừa buồn cười vừa tội nghiệp.

-“Lớn rồi còn mít ướt”, tôi cà khịa tiếp.

-“Tại anh đấy”, em bậm môi.

-“Anh làm gì?”, tôi ngơ ngác.

Vừa nói xong, tôi lấy một tay bịt miệng, tay còn lại thì xua xua như thể chưa nói gì. QC quay sang lườm tôi rồi giả bộ đưa hai tay lên ôm mặt... Tôi lật đật kéo tay em ra, tim như muốn nhảy ra ngoài.

-“Thôi... lạy hồn. Như con nít”

Cô bé cười giòn tan... Tiếng cười ngấm vào hồn tôi ngọt lịm...

Trời! Tôi rụng rời tay chân. Có cả núm đồng tiền bên má trái nữa... Thật lòng mà nói, con gái có núm đồng tiền nhìn duyên không để đâu cho hết. Không quá khi bạn em, Sophia, từng nói với tôi rằng con trai thích QC không ít. Tôi hơi chệnh choáng với nét duyên con gái từ cô bé. Không phủ nhận rằng tôi nói riêng và con trai nói chung rất thích con gái có một nụ cười đẹp và má núm đồng tiền duyên dáng. Vậy mà... QC sở hữu cả hai...

*

**

Trống vào học điểm, tôi cùng QC quay vào lớp. Thấy QC mắt vẫn còn hoe đỏ, nhỏ H bạn thân của tôi hỏi thăm.

-“Anh M làm gì khiến em khóc thế?”

-“Anh ấy hư lắm chị ạ. Toàn trêu em thôi”, QC liếc xéo tôi. Tôi liền quay mặt đi hướng khác, xem như không nghe thấy gì.

-“Để bữa nào chị em mình xử nó”, nhỏ bạn nhìn tôi cười cười.

-“Dạ vâng. Em cảm ơn chị”.

-“Em ơi! Thăng M nó dám chọc em hả”, thằng Tùng lo lắng.

QC không trả lời mà chỉ khẽ lắc đầu. Biết hỏi em cũng chẳng moi được thông tin gì, thằng Tùng quay sang tôi hăm dọa.

-“Ê! Đàn ông đàn ông không được làm con gái khóc nha mày”

-“Tao có làm gì đâu. Tại nhỏ em tao mít ướt quá”, tôi chép miệng.

Nghe thế, QC lấy tay nhéo tôi cái đầu đinh. Trong khi tôi mặt mày nhăn nhó, nhìn như thể muốn ăn tươi nuốt sống, cô bé chỉ đứng im, nghehnh mặt thách thức. Biết là không làm được gì, tôi đành ôm cục tức, hậm hực quay về chỗ, rồi nói một câu chẳng liên quan.

-“Về chỗ mau đi! Thầy sắp vào lớp rồi”

Có lẽ nhiều người đang phân vân tại sao một thằng nhát gái như tôi từ lúc gặp QC lại cư xử rất tự nhiên, khác hẳn với bình thường. Câu trả lời là, tôi và QC đã nói chuyện với nhau rất nhiều lần, nên tạo cho tôi cảm thấy tự tin hơn. Thêm một cái rất hay ở QC, em tuy khó gần với đại đa số, đặc biệt là con trai, nhưng

đối với tôi, em khiến cho tôi có cảm giác tôi và em đã gặp nhau từ lâu lắm. Đó là cái hay của một cô gái Việt sống ở phương tây từ bé. Nói chuyện, hành động rất tự nhiên, em tạo cho tôi có cảm giác thật dễ gần. Lí do cuối cùng, tình cảm tôi dành cho QC lúc này chỉ như một người anh dành ột đứa em gái, cực kì trong sáng.

*

**

Thầy Viên dạy Toán bước vào. Cả lớp đứng dậy chào. Sau khi ngồi xuống, thầy nhìn quanh lớp và dừng lại ở QC.

–“Lớp mình có học sinh mới hả các em?”, vừa hỏi thầy vừa cho tay vào trong cặp rút quyển giáo án ra.

Khi tôi đang định đứng lên trả lời thì đã thấy QC bật dậy trước.

–“Em thưa thầy. Em được thầy hiệu trưởng cho phép học ở lớp này trong vòng 2 tuần ạ”

–“VẬY Ờ. Em tên gì?” thầy tiếp.

–“Em tên C, QC”

–“Tôi thấy em giống con lai”, thầy Viên thắc mắc.

–“Hihi, dạ không, bố mẹ em là người Việt. Em sinh ra ở Pháp”, tôi thấy cô bé cười mà giọng không vui. Em từng kể với tôi, em không thích người khác nghĩ em là con lai vì cái mũi cao của em... Nhưng tôi lại không nghĩ thế. Chính cái mũi mới là điểm khiến QC trở thành duy nhất...

Tiết toán diễn ra đều đều. Tiết này thầy Viên dạy về tích phân. QC ngồi nghe cho có chứ tôi đoán em cũng chả hiểu gì. Được cái, cô bé ngồi nghe rất chăm chú như học sinh gương mẫu chứ không có kiểu hơi tí là động chân, động tay, quay bên này, quay bên kia như tôi.

15 phút cuối giờ, thầy bảo lớp lấy giấy ra làm bài kiểm tra. Toán là môn sở trường, nên chưa bao giờ tôi sợ mấy bài kiểm tra kiểu này. Tôi làm rất nhanh, không khó khăn mấy. Khi vừa điền xong cái đáp số cuối cùng xuống tờ giấy kiểm tra, tôi ngó sang thì thấy QC đang chăm chú nhìn tôi từ khi nào. Thấy tôi, không những em không ngại mà vẫn tiếp tục và không quên nheo đôi mắt thay cho nụ cười. Tôi bất ngờ một lúc. Chẳng lẽ em nhìn tôi như thế này từ lúc bắt đầu kiểm tra!? Tôi cúi xuống, nói giọng đủ nghe vì hầu như trong lớp đứa nào cũng đang tập trung làm dở.

–“Nhìn anh kinh thế?”

–“Thích thì nhìn. Anh cấm em hả?”, QC giở giọng cà khịa.

–“Chán chưa?”, tôi nháy mắt.

–“Xấu trai hơn em tưởng”, QC khúc khích cười nhỏ xíu.

–“Ồ ! Thế mà gái nó cứ bám đầy ra đấy”, tôi hừ mũi.

–“Đấy là chưa nhìn kĩ mặt anh như bây giờ”, QC nhe răng cười.

–“Xấu nó cũng hợp hồn lắm chứ tưởng hả”, tôi bĩu môi.

–“Gió vi vu mẹ ru mà con ngủ, gió ào ào là mẹ gục con ơi”, em vừa hát líu lo vừa nhe răng cười. QC cười xinh thật, hàm răng trắng, đều như bắp...

–“M yên lặng cho các bạn làm bài”, tiếng thầy Viên vang lên.

–“Dạ vâng...”

Tôi trả lời và không quên ném về em ánh nhìn trách móc. Đáp lại, cô bé lè lưỡi, mặt vênh lên. Sợ em thật, tôi lắc đầu ngán ngẩm... Nhưng trong lòng đang reo vui một niềm vui không tên, vì biết được trong thời gian tới, tôi sẽ được ngồi cạnh một cô bé vừa trẻ con vừa dễ thương như em. Tôi thắc mắc một điều “không biết ai QC cũng có những hành động dễ thương như vậy, hay em chỉ dành điều đó ột người đặc biệt!?”. Tiếp

xúc với tôi nhiều có khi nào em chán tôi không? Tôi nửa muốn, nửa không, bởi một lẽ tôi chưa muốn ai nặng lòng với mình sau những chuyện vừa xảy ra...

*

**

QC nằm dài ra bàn. Cô bé không còn quay mặt về phía tôi nữa, mà hướng ánh mắt của mình ra phía ngoài cửa sổ. Em mơ màng để tâm hồn mình bay bổng cùng những cánh bướm đang đập chờn trên những ô cửa. Một cơn gió nhẹ lướt qua, rắc lên trên tóc QC một vài cánh hoa dại khiến tôi ngẩn ngơ đứng nhìn... Hạnh phúc thật đơn sơ...

Cũng chính cơn gió đẩy tiếp tục làm khổ tôi...

Không biết QC gội đầu bằng thứ gì mà tóc thơm ghê. Tôi len lén quay đầu nhìn hết bên này rồi bên kia như thằng ăn trộm gà. Khi chắc chắn không có ai nhìn, tôi đưa mũi hít lấy hít để như người ta hút thuốc phiện. Tôi không dám thở mạnh. QC mà biết chắc tôi nhục chết... Cảm giác “ăn vụng sợ bị bắt” lúc nào cũng sướng hơn thì phải!?

Mà phải công nhận đi tây đi tàu có khác, dầu gội đầu cũng xịn nữa, thơm vải. Chẳng bù cho tôi hồi bé có cục xà bông vừa dùng để bôi người vừa dùng để gội đầu, nên tóc lúc nào cũng cứng như rễ tre. Lớn lên thì khá hơn chút, thay vì xà bông cục, tôi dùng dầu gội đầu Head&Shoulder trị gàu cho cả hai việc...

Không biết QC đang nghĩ gì? Vừa mới đây khóc cười ngon lành, còn bây giờ thì im như thóc. Em khó hiểu thật hay vì tôi quá hời hợt, không nhận ra?

Tôi thấy mình mâu thuẫn kinh khủng, rất thiếu tính kiên định của một thằng đàn ông. Chỉ mấy hôm trước tôi còn một mực từ chối tình cảm QC dành cho tôi. Thế mà bây giờ, mới chỉ gặp em chưa đầy 3 tiếng tôi lại ao ước mình có một đứa em gái như em, một cô gái có vẻ ngoài thật đáng yêu cùng một tính cách đồng đẳng như thời tiết ở Singapore, thích mưa là mưa, thích nắng là nắng...

Tôi muốn tôi và cô bé sẽ mãi như thế này, không hơn cũng không kém. Hình như tôi đang nghĩ cho bản thân của mình nhiều quá...

Chap 55

Trống hết giờ điểm, tôi vẫn thấy QC nằm dài trên bàn. Nhìn cái gì mà nhìn kinh thể không biết? Tôi lay nhẹ vai em.

–“Này! Đến giờ ra chơi rồi”

Vẫn không thấy em đáp trả. Lẽ nào đang tập trung suy nghĩ thứ gì mà quên sự đời luôn không? Tôi bước ra khỏi ghế, đi vòng ra đằng sau rồi đến trước mặt em... Tôi mỉm cười. Ra là cô bé đang ngủ ngon lành. Chắc là do chưa quen mùi giờ đây mà. Chưa quen thì ở nhà chứ ai bắt lên đây cho khổ không biết...

Nhìn em ngủ đáng yêu thật. Một vài sợi tóc bết vào một bên má đang ửng hồng. Da QC trắng hồng tự nhiên. Đôi mắt lạnh lùng đã khép lại nhường chỗ cho hàng lông mi cong vút. Chỉ còn thiếu đôi cánh trắng ở sau lưng và một cái vòng sáng trên đầu, cô bé sẽ chẳng khác gì một thiên thần đang ngủ.

Thời gian như dừng lại. Tôi đứng chôn chân và nghệt mặt nhìn như một đứa trẻ lần đầu tiên định nghĩa được mặt trăng qua lời dạy của mẹ...

“Con trai! Nhìn kia! Kia là mặt trăng! Nếu như mặt trời mang đến sự sống uôn loài thì mặt trăng sẽ mang đến yên bình bằng sự dịu dàng vốn có. Ba giống như mặt trời mạnh mẽ để dạy con trở thành một nam tử hán, còn mẹ sẽ là mặt trăng nhân hậu sẽ dạy cho con biết yêu thương con người...”

Nhìn QC ngủ, tôi liên tưởng đến mặt trăng vì cả hai cùng mang lại cho tôi cảm giác yên bình...

Hiếm khi tôi có dịp được ngắm con gái ngủ ngon lành thế này. Ước gì tôi có một đứa em gái giống QC để tôi tha hồ được cưng chiều và bắt nạt nó. Đó là ước mơ của tôi từ hồi cấp 3 khi tôi ra một điều vì là con út nên tôi nhận được quá nhiều yêu thương từ gia đình và người thân. Vì quen được nhận, nên tôi chưa học

cách cho ai. Do đó tôi vẫn luôn khao khát có một đứa em để tôi có thể san sẻ tình thương của mình cho nó, đặc biệt là một đứa con gái.

Nhìn thế này đến mai cũng không dứt. Tôi đành phải gọi cô bé dậy. Tôi bóp mũi QC.

-“Dậy đi! Giờ ra chơi rồi”

Chắc mới ngủ nên ngủ chưa sâu, nên nghe tiếng tôi em đã ngẩng mặt lên, ngó trước ngó sau.

-“Em ngủ lâu chưa?”, QC lấy hai tay dụi dụi mắt rồi hỏi với giọng ngái ngủ. Giọng con gái ngái ngủ nghe nũng nịu, hiền khô.

-“Chưa. Mới được có 10 phút thôi”

-“Để em đi rửa mặt cái nha”

-“Ừ đi đi...”

Tôi chỉ chỗ nhà vệ sinh cho QC. Theo hướng tay tôi, em lật đật chạy đi. Được khoảng 2-3 phút đã thấy em quay lại, mặt mày xám ngoét.

-“Làm gì mà nhanh dữ vậy”, tôi xoa cằm.

-“Nhà vệ sinh ở đây thấy mà ghê. Em vào quờ quờ mấy cái rồi phải bịt mũi chạy ra liền”, nhìn QC mặt mũi hoảng loạn, tôi phì cười.

-“Chỉ có nhà vệ sinh nam là dơ thôi. Hay là vào nhầm rồi?”, tôi gập bụng cười.

-“Chứ nhà vệ sinh nữ chỗ nào?”, QC hoảng loạn, mặt như muốn khóc.

-“Ở ngay cạnh. Mà ở đây không có bảng thông báo nam hay nữ nên dễ nhầm lẫn. Anh quên dặn em là cái phía trong mới là của nữ”, tôi cười ha hả.

-“Trời ơi! May mà không có ai vào... không phải đào cái lỗ mà chui xuống mất”, em ngửa mặt lên trời than vãn, mặt mày nhăn nhó tùm lum, nhìn buồn cười không thể tả...

*

**

Thấy tôi với QC đang ngồi nói chuyện, thằng Khánh nhìn tình.

-“Xuống căng tin uống nước đi em”.

-“Bình thường mà có mới em gái nào lớp mình đâu, sao hôm nay ga lăng vậy?”, tôi hỏi đều.

-“Tao mời mà tao phải thông báo ày à”, thằng khỉ vừa nhìn QC cười, vừa lấy tay nhéo tôi vào mạn sườn, đau kinh hồn.

-“Phải không M? Hả?”, nó quay cái đầu sang phía tôi nhìn đe dọa, trong khi tay vẫn nhay nhay miếng thịt đáng thương trên hông tôi.

-“Ồ đúng rồi, mày là người tốt nhất thế giới”, tôi nhăn nhó, thiếu điều muốn khóc.

-...

-“Định ăn mảnh hả mày”, mấy thằng khác nghe thấy sợ mất phần lục đục kéo đến. Thằng thì xắn tay áo, thằng thì kéo ống quần, thằng thì xoay xoay cổ tay khởi động ...

Nhìn thấy cảnh đó, QC toe toét cười. Lần đầu thấy cô bé cười, thằng Tùng đưa tay lên ngực, làm cái giọng thốn thức:

-“Em ơi! Em làm trái tim của anh lồi nhịp rồi này. Bắt đền em đấy”

Đám con trai ngửi thấy mùi “dê sống” liền nháy mắt nhau. Thằng Nam trầm giọng lịch sự.

-“Em chờ tí nhé QC. Tụi anh làm việc với đồng chí Tùng một chút rồi chúng ta đi nhé”

QC khẽ gật đầu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thằng Tùng được khoảng chục đứa hò nhau lôi ra ngoài hành lang. Biết là sắp đổ máu, tay nó vẫn cố bám vào chân bàn la bai bai.

-“Em ơi! Cứu anh. Tụi nó giết anh! ... Các anh ơi! Em xin lỗi, em lỡ mồm”

Mặc cho thằng “dê xồm” la oai oái, cả đám vẫn quyết tâm kéo ra ngoài hành lang để “dạy ột bài học”. Lúc quay lại thì thấy mặt thằng cu bơ phờ, giọng sợ sệt:

-“Mình thề là từ nay mình sẽ không “thả dê” linh tinh trước mặt các bạn nữa. Các bạn trẻ giờ mạnh động quá”

Cả đám cười phá lên... Tôi khua tay.

-“Đi tụi bay, không hết giờ”.

Xuống căng tin, tôi bị giao nhiệm vụ đứng xếp hàng, trong khi QC thì bị bao vây bởi một “đàn chó sói”. Em như một con cừu non tội nghiệp, không có tôi bảo vệ không biết em phải chống đỡ tụi kia thế nào đây... Mà chẳng hiểu cừu non kiêu kiễ gì mà cứ một lúc tôi lại thấy cô bé cười tít cả lên. Tự nhiên thấy bực, chẳng hiểu sao...

-“Tiền này anh”, QC dúm vào tay tôi tờ 50 nghìn. Hồi đó 50 nghìn lớn lắm, ăn tô bún ở căng tin cũng chỉ có 5000 thôi, chứ không như bây giờ.

-“Cầm đi, để anh trả”, tôi rút tay lại.

-“Thôi ...”

-“Cầm đi...”, tôi gằn giọng.

-“Dạ...”, cô bé thu tay lại, khép nép.

-“Anh là con trai, để anh trả cho”, thấy mình bực vô cớ tôi hạ giọng.

-“Em không có ... đâu. Tại mấy anh ấy là bạn của anh, nên ...”, QC như nhìn rõ tâm can tôi, em giải thích.

-“Anh có gì đâu...”, tôi nhún vai. “Thôi đi nào”

QC cầm giúp tôi cả chục bịch nước đưa ra ấy ông tướng. Thằng Long vỗ vai tôi.

-“Nhận tao làm em rể nhé. À nhầm! Nhận em chứ”

-“Giờ anh là anh của em. Thằng nào đụng đến anh, em đồ sáttttttttt”, nó nói mà tay chỉ từng thằng. Thằng này khá ghê!!!

-“E hèm! Lại có một thằng muốn được tổ quốc ghi công đây mà. Anh em! Khởi động!”, thằng Khánh bẻ tay răng rắc.

*

**

Không khí thật thoải mái. Đám bạn vẫn thi nhau trêu QC. Có điều... tôi thấy QC ít cười hơn và chỉ đứng nép phía sau tôi... Tôi biết, nhưng làm ngơ...

Ăn uống phủ phê cả đám kéo nhau lên lớp, tôi là người đi sau cùng. Được một lúc, QC cố tình đi chậm lại, song song cùng tôi.

-“Lớp anh vui quá”.

-“Ừa. Chuyên Lý mà. Học thì không biết chứ quậy là số 1”.

-“...”

-“Ở bên đó, lớp học có như thế này không?”, tôi hỏi.

-“Không ạ. Phương Tây chơi không có vô tư như Việt Nam đâu anh. Cũng có thể em hơi khép mình... Em chỉ thân với vài ba đứa con gái thôi”, cô bé trả lời.

-“Sao em không hòa đồng hơn”, tôi thắc mắc.

-“Bất đồng văn hóa. Với lại đa số con trai phương Tây tư tưởng thoáng chứ không như châu Á”.

-“Thoáng như thế nào?”

-“Thoáng trong suy nghĩ và lối sống. Nhất là mấy chuyện tình cảm. Em không thích thế”, QC đáp, không nhìn tôi.

-“Thế à ...”, tôi gật gù trong bụng.

-“Em không phải là người dễ dãi trong tình cảm đâu ...”

-“Em nói với anh để làm gì?”

-“Em nghĩ là anh ghen”

QC “thầy lựu đạn” vào mặt tôi mà mặt tỉnh queo. Tôi giật mình đánh thót. Tôi nhớ là tôi đâu có bày tỏ thái độ gì đâu, mà sao... Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh.

-“Haha”, tôi bật cười thành tiếng. “Không đâu, anh chỉ xem em như em gái thôi”, tôi nói thật những gì tôi đang nghĩ trong lòng.

-“Em nghĩ thế thôi... Anh biết không ...”, cô bé ngập ngừng.

-“Sao?”

-“Em tin là anh sẽ thích em”

Đang bước đi, tôi bất ngờ dừng lại, quay sang nhìn em và chờ đợi câu tiếp. Em vẫn bước đi, không quay đầu lại.

-“Hãy cho em thời gian... không lâu đâu...”, giọng QC nhẹ như gió nhưng đầy tự tin.

-“Rồi em sẽ thất vọng. Anh không hoàn hảo như em nghĩ đâu...”, tôi cười buồn...

-“Em cũng mong vậy...”

QC nheo mắt cười và lại để lộ má núm đồng tiền. Wow, con gái có núm đồng tiền nhìn duyên không để đâu cho hết. Dù không thích QC, nhưng tôi phải công nhận một điều nụ cười của cô bé để khiến con trai “hồn xiêu phách lạc”.

Nếu phải cho điểm, tôi cho QC 8.5/10, Hoài Anh cũng 8.5/10. Hoài Anh mặt xinh, cao ráo, nhưng vì nhà có điều kiện nên mua thẳng Plasma chứ không chơi CRT. Nhà đẹp mấy thì đẹp mà điện đóm cứ chập chà chập chờn thì cũng vất vả ra phết chứ chẳng đùa!? Còn HN thì ... 100/10. Không mặc cả, không thêm bớt, bán đúng giá!!! Nếu không tin... sau này gặp HN, tôi tả cho nghe...

9. Chương 9

Chap 56

Hết tiết 4, tôi đang ngồi hỏi han QC thì nhỏ L và nhỏ H kêu tôi. Tôi ra dáng người lớn, dặn dò QC “ngồi im một chỗ không được đi lung tung, mất công lạc” rồi bước ra ngoài hành lang với hai nhỏ bạn.

-“Ai vậy M? Tao nhớ mày đâu có người thân nào ở nước ngoài đâu”, con L dăm chiêu.

-“Ừm...”, tôi ngập ngừng. “QC, em họ của HN đấy”, tôi bắt giắc thở dài.

-“Sao lại về đây?”, nhỏ H tròn tròn mắt ngạc nhiên.

-“Mày hỏi tao thì tao hỏi ai bây giờ...”

Nhỏ H nhìn chăm chăm vào tôi. Con nhỏ này thuộc loại nhạy cảm và rất giỏi đọc suy nghĩ của người khác. Được mấy giây là nó đã hiểu chuyện...

-“Con bé này thích mày phải không?”, con H nhú mày như không muốn tin lời mình vừa nói ra.

-“Chẳng biết nữa...”, tôi cố gắng che giấu sự thật một cách vụng về.

-“Không phải giấu đâu. Nhìn thái độ của nó là tao đoán được rồi”, nhỏ H từ tốn.

-“Tao không nghĩ là con bé dám về đây một mình... Tao đang lo muốn chết đây này. Nó mà có chuyện gì chắc tao ăn không ngon ngủ không yên”, tôi khổ sở.

-“Mày định thế nào?”, nhỏ L này giờ im lặng, giờ mới lên tiếng hỏi.

-“Tao không biết. Mẹ tao dạy trong trường, trước sau gì cũng biết, nên cũng chẳng giải quyết được gì. Tao lo cho nó hơn. Không biết ở đây thì ăn uống, đi lại thế nào”, tôi trả lời mà lòng rối như tơ vò.

-“Thôi sắp trống rồi. Vào lớp đi. Để tao với con L tìm cách với mày”, nhỏ H an ủi tôi. Nghe câu nói của nó, lòng tôi nhẹ đi nhiều. Đúng là bằng tuổi con gái bao giờ cũng có những suy nghĩ và lời nói chừng chặc hơn so với con trai.

Cả ba chúng tôi bước vào lớp. QC đang ngồi một mình, thấy tôi, em nhoẻn miệng cười. Tôi cũng cười đáp lại. Có lẽ QC biết tôi ra ngoài nói chuyện với 2 đứa bạn là về chuyện của em, nhưng em không bày tỏ thái độ gì. Ngược lại với tôi, trong khi tôi xem chuyện em một mình về đây là chuyện động trời thì em xem đó là chuyện bình thường. Tôi tự hỏi “liệu có chuyện gì em không dám làm nữa không?”. Ẩn giấu đằng sau thân hình mảnh mai của em là một tính cách khi thì mạnh mẽ, khi thì yếu đuối dễ bị tổn thương, lúc lại trẻ con. QC không phức tạp mà chỉ là tôi không biết với hoàn cảnh nào thì em để lộ cái khi nào của em ra. Tôi chỉ không hiểu tại sao cô bé lại thích tôi, một thằng con trai có phần vụng về trong chuyện tình cảm và có cái tôi quá lớn... Lẽ nào tình yêu lại sử dụng ngôn ngữ riêng mà chúng ta không thể kiểm soát!?

*

**

Tiết học cuối trôi qua không có gì đáng nói. QC đã được mọi người trong lớp tôi đón nhận... đặc biệt là mấy thằng con trai sống trên hoang đảo lâu ngày. Có QC, con trai lớp tôi ngoan lên trông thấy. Thay vì thái độ lôm côm, nhí nhố thường ngày thì bây giờ thằng nào thằng nấy cũng đi nhẹ, nói khẽ, thanh lịch như người Tràng An. Nhìn như hải. Sức mạnh của đàn bà con gái ác liệt thật...

Vừa thu xếp sách vở vào cặp, tôi vừa quay sang hỏi QC.

-“Em ở đâu?”

-“Em ở khách sạn”

-“Ở một mình vậy à?”

-“Chẳng lẽ hai mình?”

-“Ý là, ở một mình nguy hiểm lắm”

-“Anh lo cho em đấy hả?”, QC mắt long lanh ra vẻ cảm động.

-“Anh lo cho nhiều người, không phải mình em”, tôi nói nghe rất người lớn, nhưng thật ra lúc đó thì tôi chỉ là một thằng ăn chưa no, lo chưa tới.

-“Không sao đâu, em đi một mình cũng nhiều rồi”, em trấn an tôi.

-“Trưa nay em ăn ở đâu?”

-“Thiếu gì chỗ hả anh. Em có phải là con nít nữa đâu mà anh lo”, cô bé trả lời, nhưng tôi đọc được trong ánh mắt của em như đang chờ đợi sự quan tâm từ tôi...

Nhìn em một lúc, tôi lắc đầu, thở dài rồi chạy đến chỗ nhỏ L.

-“Trưa nay, QC sang nhà mày ăn nhé. Để nó ăn ngoài, tao không yên tâm”, tôi nói đủ nhỏ để chỉ tôi và L nghe được.

-“Được. không sao đâu, bố mẹ tao dễ mà”

Nhỏ L biết chuyện của tôi nên nó không thắc mắc gì nhiều. Nó luôn là đứa tôi nghĩ đến đầu tiên khi gặp hoạn nạn. Hơn nữa bố mẹ nó cũng dễ hơn so với nhỏ H. Tôi không thể để QC về nhà tôi, vì thứ nhất là bất tiện, thứ hai là bố mẹ tôi rất khó.

-“Mày chở nó về rồi chiều đi học thêm xong, tao sẽ xử lí, ok?”

-“Được rồi. Yên tâm”

Tôi quay lại chỗ QC rồi dặn em.

-“Em về nhà chị L ăn cơm rồi nghỉ trưa ở đây. Chiều đi học thêm về anh sẽ gặp em”

-“Không cần đâu anh. Em tự lo được mà...”, cô bé trả lời giọng nhỏ xíu.

-“Có nghe lời anh không?”, tôi nhìn thẳng vào mắt cô bé, mặt không biểu lộ cảm xúc.

-“... vâng...”, QC cụp mí mắt xuống, lí nhí trả lời.

-“Chiều anh đi học thêm gì? Cho em đi theo với. Chứ ăn cơm rồi ở nhà người lạ em không quen lắm”

-“Anh học thêm Hóa. Đông với nóng lắm, em ở nhà đi. Trưa ăn xong anh sang đón rồi chở em về khách sạn, chịu chưa?”

-“Chiều cho em đi với...”

QC nài nỉ. Giọng em nhỏ xíu mà tôi tưởng như cục tạ ngàn cân. Tôi chao đảo, chao đảo vì câu rót mật của em. May mà kiếp trước tôi cầm tinh Đường tăng được cái bản ultimate anti-gái đẹp, chứ không chắc khó qua kiếp nạn này.

-“Em vẫn còn đang mệt, nghỉ ngơi đi... Nhé!”, giọng tôi chân thành nhất có thể.

-“... vâng, vậy cũng được. Học xong anh ra chỗ em nhé”

-“Ừ, anh biết rồi. Về đi. Chút ăn xong, anh sang đón”

Chờ cho đứa bạn và QC đi khuất, tôi cũng tắt tả vào lấy xe rồi chờ mẹ.

*

**

Ăn trưa xong, tôi phụ mẹ dọn dẹp chén đĩa vào bồn rồi nói.

-“Con đi mua tờ báo chút mẹ”

-“Về sớm ngủ rồi chiều còn đi học nữa nhé con”, mẹ tôi nói với.

-“Vâng”

Mẹ tôi chưa hỏi về QC vậy chắc là vẫn chưa biết chuyện. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi dắt xe máy ra cửa rồi phóng xe sang nhà nhỏ L. Trước khi đi, tôi đã gọi điện báo với nó trước. Khi sang đến nơi thì đã thấy nhỏ bạn và QC đang nói chuyện chờ tôi ở ngoài cửa. Hai người đang nói chuyện gì mà nhìn vui vẻ lắm. Thấy tôi, nhỏ L khoe.

-“Bố mẹ tao cứ khen “em họ” mày ngoan với dễ thương”

-“Chắc bố mẹ mày khen lấy lòng thôi”, rồi quay sang QC “nhờ em nhỏ”

-“Lấy lòng cái đầu mày! Toàn trên con gái nhà người ta. Sau này ế chồng ế chơ nghe con”

-“Mình thế nào mình biết”, tôi tự tin.

-“Thôi đi đi, trưa nắng muốn chết. Đi cẩn thận đấy”, nhỏ L giục tôi.

Hết câu nói của nhỏ bạn, tôi bảo QC trèo lên xe.

-“Giàu quá hen, ở khách sạn luôn”

-“Ở nhà nghỉ ghê muốn chết. Mẹ dặn em là phải ở chỗ cho đàng hoàng”, cô bé cự lại tôi.

-“Ở nhớ phải khóa cửa cho cẩn thận đấy. Ở đây không có an toàn như bên em đâu”, tôi dặn dò.

-“Anh có hay lo lắng cho người khác như thế này không?”

-“Thi thoảng thôi”

-“Những người quan trọng thôi đúng không anh?”, em cắc cớ.

-“Đừng có mà tài lanh...”, tôi đọc được những gì em nghĩ.

Em lại cười. Tiếng cười giòn tan vào trong nắng và cả tâm hồn đang khô cằn của tôi. Có lẽ, tôi thích nụ cười ở QC nhất. Nụ cười của em khiến người khác cảm thấy yêu đời và quên hết mọi ưu phiền trong cuộc sống. Bạn đã bao giờ nghe thấy tiếng cười của ai khiến cho nỗi buồn của mình trôi sạch chưa? Là nụ cười của QC đấy...

Tôi thả em xuống trước cửa khách sạn.

-“Đưa anh số điện thoại, chiều xong anh gọi”

-“Đây ạ 09...”, QC từ từ đọc từng số để tôi ghi vào 1 tờ giấy.

-“Vào đi, anh về đây”, tôi xua tay giục QC vào.

-“Anh về đi rồi em vào”

-“Ừm...”

Tôi lên xe, nổ máy và phóng đi. Nhìn qua gương chiếu hậu, tôi thấy bóng em nhỏ dần và chỉ biến mất khi tôi rẽ ở một góc phố. Thì ra, QC chờ tôi đi khuất mới quay trở vào trong... Một cô nàng sâu sắc hơn tôi nghĩ...

*

**

Buổi chiều học thêm, tôi không tập trung được. Tôi ngồi mà bồn chồn không biết QC đang làm gì. Em lạ nước lạ cái, một thân một mình, nếu có chuyện gì chắc tôi ân hận mất...

Học xong, tôi rút điện thoại bấm số của QC ngay.

-“... A lô...”

-“Đang làm gì đó em? Anh sang nhé”

-“Ai đấy ạ?”, em trả lời với cái giọng ngái ngủ. Giọng con gái lúc ngái ngủ dễ thương cực. Tôi từng nghe vài đứa con gái ngái ngủ nói chuyện rồi. Em nào em nấy giọng cũng nũng nịu, nhỏ nhẹ, nghe như rót mật vào tai. Nhưng, đâu ai biết lúc bình thường thì sẵn sàng lao vào xé xác tôi ngay. Nghĩ đến ghê hết cả người...

-“Anh đây! Quên rồi à?”

-“Em biết nhiều anh lắm, anh nào cơ ạ?”, tôi nghe tiếng khúc khích cười bên kia.

-“Anh nào mà đẹp trai nhất thì là anh đấy”, tôi trêu lại.

-“Haha. Sang đi, em đang ngủ dở. Phòng 504 nha anh”

-“Ồ”, tôi đáp cụt lủn.

Lên đến nơi. Tôi gõ cửa thì nghe tiếng em nói vọng từ trong.

-“Vào đi, em không khóa cửa đâu”

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa vào... “Trời ơi! Em mặc quần áo kiểu gì thế này”, tôi hét ầm trong bụng...

Chap 57:

Tôi đứng sững lại, tim như muốn rút ra ngoài. QC không mặc... áo khoác, mặc dù cô bé bật điều hòa lạnh run người.

Tôi nhìn lướt qua căn phòng “con nhà khá giả có khác, ở cái phòng sang thấy ớn”. Em mặc áo thun với quần lửng đang nằm trên giường ôm gối ôm, mặt thì quay vào phía tường trong. Quần áo tôi chịu, chả biết miêu tả thế nào. Các bạn thông cảm, tôi chỉ biết mấy thứ bao gồm quần jeans, quần kaki, áo thun, áo sơ mi, quần đùi, quần lửng, hết. Chứ mấy thứ áo kiểu, áo kiếc của con gái thì bó tay toàn tập. Nghe nhức đầu lắm. Nhiều khi đi mua quần áo tặng cho đứa bạn thân toàn phải mang theo ảnh chụp lấy từ trên mạng. Hài không thể tả.

Tôi nhìn đồng hồ thì đã là 4 rưỡi chiều.

-“Ngủ như chết vậy mà đòi theo anh học à”, tôi vừa nói vừa kéo hết rèm cửa ra cho ánh sáng vào phòng.

-“Á! Chối em”, QC vừa hét lên be bé vừa chui vào chăn trốn.

-“Dậy mau. Định làm nũng hả”, tôi ráng kéo cái chăn ra khỏi người em.

-“Khôngggggg! Đi ra”, QC kháng cự mạnh mẽ. Tay thì giữ chặt cái chăn, miệng thì la oai oái.

Tôi kéo mãi mà chẳng thể nào ra được. Em ôm chặt quá. Với lại tôi cũng ngại đụng chạm nên nắm mấy chỗ chả có điểm tựa gì. Mẹ tôi có dặn là nam nữ mà ở gần nhau nhiều quá dễ bị nghiện và con gái sẽ bị sưng bụng nên tôi dăm lo. Cứ phải giữ mình trước cho nó lành.

-“Khỏe thế !? Có dậy không thì bảo”, tôi dừng lại thở, không co kéo nữa mà đứng thẳng lưng, hai tay khoanh trước ngực.

Chờ mãi, chẳng nghe thấy tiếng trả lời mà chỉ thấy cái chăn thi thoảng lại rung lên. Tá hỏa. Tưởng có chuyện gì, tôi lật đặt lật chăn ra thì thấy QC đang úp mặt xuống gối cười rử cả lên, người rung bần bật. Thấy mình bị ăn quả lừa, tôi điên lên lấy hai ngón tay cù vào gan bàn chân của em... Bị bắt ngờ với cả chắc cũng có máu buồn trong người nên em giật nảy người. Hai chân thu lại ngay tắp lự.

-“Giờ mặt hả...”, cô bé la lên rồi lao về phía tôi như mấy anh lính chạy tiên phong có nhiệm vụ làm bia, ăn đạn của địch.

Thấy QC phi đến mà tôi hoảng hồn. Tôi xua tay đình chiến.

-“Ê ề! Anh đùa. Anh nghỉ rồi, không chơi nữa ...”

Bề ngoài nhìn cũng có vẻ đàn ông, nhưng tôi tự biết mình có điểm yếu là có máu buồn trong người, miền nam gọi là nhột đấy ạ. Nhất là vùng cổ với lòng bàn chân. Tôi tự cù mà tôi còn tự buồn thì các bạn biết là nó kinh khủng cỡ nào...

Biết là QC sẽ trả thù bằng cách cù lại và tôi tự hiểu nếu mà em làm được chắc chắn tôi sẽ cười như điên, rất mất nét, nên tôi đang cố gắng nói những lời ngon ngọt nhất để QC bớt giận mà tha cho. Nhưng công nhận “con gái là cái giống thù dai”, tôi đã xuống nước như thế không những em không bỏ qua mà hình như lời nói của tôi càng kích thích em hơn...

QC lao đến như một con hổ vồ mồi. Còn tôi co rúm người như một con gà chuẩn bị mổ. Tôi đưa hai tay thủ trước mặt, nhưng những đòn tấn công của quân địch là vô cùng khôn lường. QC lấy hai tay hét chọc vào eo rồi vào cổ của tôi. Người tôi bủn hết cả ra, không thể chống cự được gì, cười ré lên như ma nhập.

Thấy tôi cười như điên, chống cự yếu ớt là QC đã hiểu chuyện. Em ra sức cù cổ. Khi tôi rụt cổ lại để che đằng sau, thì em lại chọc tay ra đằng trước và ngược lại... Không thể chịu đựng thêm, tôi dùng hết sức đẩy

em ra... Với bản năng, tay QC vòng ra sau cổ tôi. Theo quán tính, người tôi bị lôi theo và... nằm đè lên người cô bé... Và chuyện gì cần đến nó cũng đến...

...

...

thình thịch

...

...

thình thịch

...

...

thình thịch

...

...

Một lúc trước cả hai còn đang cười đùa vui vẻ vậy mà bây giờ ai nấy đều im bất khi phải rơi vào tình huống khó xử này. Mọi chuyện xoay chuyển 180 độ theo chiều hướng mà tôi dù có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra.

Đây là lần đầu tiên tôi gần một người con gái như vậy. Xung quanh mọi thứ trở nên yên lặng. Tôi chỉ còn cảm nhận được tiếng trống ngực thình thịch của cả tôi và cả QC...

QC nhìn sâu vào mắt tôi thật lâu, sau đó em nhắm mắt lại... Đôi má ửng hồng... Bờ môi mọng nước khẽ mấp máy... Cái mũi cao cao đầy kiêu hãnh... Nhìn em đáng yêu quá! Dù ngờ ngợ đến mấy tôi cũng hiểu rằng cô bé đang chờ đợi điều gì...

...

...

thình thịch

...

...

thình thịch

...

...

thình thịch

...

...

Trong một khoảnh khắc, tôi bừng tỉnh... lăn người sang một bên và nằm song song với em. Tôi cố gắng kéo hồn mình quay trở lại mặt đất và lên tiếng như chưa có chuyện gì xảy ra.

-“Khiếp. Con gái gì mà khỏe ghê. Một muốn chết”

Tôi vừa nói vừa giả bộ thở thành tiếng, mắt không quên liếc về phía QC. Em vẫn nằm đấy, hai mắt nhắm nghiền. Tôi thấy em nhếch môi mỉm cười, nhưng không trả lời...

Sự im lặng lại bao phủ. Tôi không biết mình nên làm gì tiếp. Tôi ước gì mình đủ dũng cảm đứng dậy và bước ra khỏi căn phòng ngột ngạt này. Nhưng có một thứ gì vô hình kéo tôi ở lại và nhắc cho tôi hiểu “tôi nên chờ phản ứng của em trước khi quyết định làm điều khác”...

-“Anh ngốc quá... nhưng đáng yêu thật ...”, vừa nói, QC vừa bật dậy và bỏ chạy vào trong nhà tắm.

Trên má em là một giọt nước mắt đang lăn tròn... Tôi không hiểu tại sao em lại khóc. Có phải tôi ngốc thật...

*

**

Vừa ăn cơm tối xong, đang chuẩn bị lên phòng thì tôi nghe tiếng mẹ gọi lại.

-“Con trai, ngồi xuống đây. Mẹ có chuyện muốn hỏi”, mẹ tôi chỉ tay xuống ghế.

-“Dạ. Có chuyện gì hả mẹ?”, tôi hỏi nhưng cũng đoán ra là mẹ tôi định hỏi chuyện gì.

-“Mẹ nghe mấy thầy cô bảo rằng có học sinh mới nào nói là em họ con là thế nào?”, nhìn mặt mẹ tôi khá nghiêm trọng.

-“Là em họ của đứa bạn con”, tôi bình tĩnh trả lời.

-“Bạn nào?”

-“HN...”, mẹ tôi biết lơ mờ về chuyện của HN.

-“...”

-“...”

-“Tại sao lại phải vào lớp con học?”

-“Con đang đau đầu đây !”

-“...”

-“...”

-“... chắc mẹ đoán được... bạn con giờ ở đâu?”

-“Em ấy ở khách sạn một mình”

-“Trời ơi! Con đàn ông đàn ang mà thế à? Con gái người ta có chuyện gì thì sao”, mẹ tôi giận dữ.

-“Con không hiểu...”, tôi ngơ ngác hỏi lại.

-“Bảo em ấy về nhà mình mà ở. Chứ sao lại để một mình ngoài khách sạn như vậy?”

-“Con sang đó rồi. Thấy cũng ổn ...”

-“Con trẻ người non dạ không hiểu gì cả. Ở một mình bao nhiêu phức tạp, lại còn ăn uống nữa thì làm sao?”

-“Con thấy không tiện đâu...”, tôi lùng khùng.

Nhìn mẹ, tôi biết bà biết tôi đang nghĩ gì. Mẹ tôi tiếp.

-“Để em ấy ngủ với mẹ, chắc không sao đâu”. Rồi mẹ tôi ra lệnh.

-“Giờ thì chở mẹ ra đó xem thế nào”

-“Vâng”, tôi đáp như một cái máy. Trong lòng lẫn lộn cảm giác vui buồn.

*

**

Trước khi đi, tôi đã lên nhắn tin cho QC báo trước tình hình để chuẩn bị... Đến nơi, tôi gõ cửa. Em chạy ra mở. Hôm nay, em mặc váy, nhìn cực kì nữ tính. Chắc mẹ tôi cũng bất ngờ vì cô bé xinh xắn hơn nhiều so với lời kể của tôi.

-“Con chào bác. Em chào anh”

-“Bác chào con... M, con ra ngoài. Mẹ nói chuyện với em một chút”

-“Vâng. Khi nào xong mẹ nhắn tin cho con”

-“Ừ”

Cánh cửa dần khép lại cũng là lúc gương mặt của QC hiện lên sau cùng. Gương mặt lộ rõ sự lo lắng. Tôi nhìn em trấn an. Đáp lại, tôi thấy em vững tin hơn nhiều.

Để hai người nói chuyện, tôi đi thang máy xuống tầng 1 và bước ra ngoài. Khách sạn em ở cách biển một con đường. Đây là con đường được mệnh danh hút tiền hút của nhất nơi tôi đang sống. Vì đường đẹp, sát biển, nên hầu như tối nào dân tình cũng vác xe đi qua đi lại để đốt xăng giải sầu. Cộng thêm con đê được xây cao lên có thể ngồi thay ghế, nên cũng dễ hiểu tại sao buổi tối nơi đây lại đông đúc như vậy.

Tôi không phải sinh ra từ nơi này, nhưng đó lại là nơi tôi gắn bó cả tuổi thơ và cả thời cấp sách đến trường. Đây chắc chắn là quê hương thứ hai mà tôi luôn hướng về... Sau này mỗi lần đi làm ở xa về, việc đầu tiên tôi làm là vác xe máy chạy một vòng để mà thỏa thích hít hà cái vị mặn nhạt tinh khiết của muối biển. Một hương vị rất riêng như chính con người ở thành phố biển nơi đây vậy... Chỉ trừ mỗi việc dịp lễ tết, vì thương con thương cháu, dân tình có “bóp cổ” khách du lịch hơi quá tay, và đôi khi xảy ra mấy vụ cướp của giết người, rếp rức này nọ, còn lại nói chung con người ở đây tốt đẹp, không có gì phải phàn nàn...

Đang ngắm trời ngắm đất, tôi thấy mẹ và QC cùng đi xuống. Em kéo theo cái va li cỡ ba người ôm không xuể... Tôi sẽ nói về vấn nạn đi du lịch mà như chuyển nhà của các bạn nữ này sau...

Thấy tôi, QC cười rõ tươi.

-“Mẹ nói chuyện với QC rồi. QC sẽ ngủ với mẹ trong thời gian ở đây”, mẹ tôi mở lời.

-“Vâng...”, tôi đáp gọn lỏn.

-“Con đi xe về đi. Mẹ với em sẽ đi taxi”

-“Vâng”

Tôi vẫy một cái taxi rồi phụ em khiêng cái va li ra sau cốp. Khi mẹ với QC vừa đi cũng là lúc tôi leo lên xe thất thểu phóng về. Gió biển mát lộng, nhưng tôi chẳng còn tâm trí nào để thưởng thức. Trong đầu tôi là hàng trăm câu hỏi chưa được giải đáp...

Vậy là QC sẽ ở nhà tôi trong thời gian em ở đây. Liệu có chuyện gì xảy ra nữa không đây??? Tôi phát điên mất...

Chap 58: Ngày thứ hai

Nhà tôi khá rộng rãi, còn dư 2 phòng trống, nên chuyện QC đến cũng không phải là vấn đề gì quá to tát. Bố mẹ tôi chủ định xây như vậy để khi tết đến, gia đình hai anh trai tôi về đây sum vầy thì mỗi gia đình đều có không gian riêng.

Khi tôi còn đang lẩn tẩn câu hỏi “mẹ tôi không sợ câu lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy” hay sao thì tôi tìm được câu trả lời từ chính bà...

Tôi đang ở trong phòng đọc bài môn sử, mẹ tôi đẩy cửa bước vào.

-“Đang học bài hả con?”, mẹ đi lại phía tôi, thơm một cái lên trán, rồi ngồi xuống đầu giường.

-“Vâng”, tôi đáp và đặt quyển vở xuống mặt bàn.

-“Có hiểu tại sao mẹ phải lôi QC về nhà mình không?”, mẹ tôi là người đề cập đến nỗi hoài nghi trong tôi trước.

-“Thì... mẹ bảo với con rồi. Để em ấy ở một mình nguy hiểm”, tôi bê nguyên xi câu nói của mẹ tôi vào.

-“Còn gì nữa?”, mẹ nhìn tôi cười cười.

-“Ồm...con chịu thôi, không đoán ra...”, tôi ngập ngừng.

-“Thứ nhất, mẹ không đành lòng để con gái ở một thân một mình. Thứ hai, sau khi nói chuyện mẹ thấy con bé cũng ngoan nên ở nhà mình chắc không vấn đề gì. Thứ 3, đó là một cách để quản lí cả 2”

-“Mẹ không sợ em ấy ở đây rồi xảy ra chuyện gì à?”, tôi thật thà.

-“Vậy mẹ để QC ngủ với mẹ để làm gì? Vả lại, con mẹ thế nào mẹ biết”

Mẹ tôi nói một câu vừa dấm vừa xoa, vừa khen mà vừa dằn mặt. Tôi nghe mà chỉ biết á khẩu. Thật sự, từ nhỏ đến giờ, tôi luôn là niềm tự hào của bà. Mẹ nghiêm khắc uốn nắn cho tôi từ quan điểm sống cho đến cách ứng nhân xử thế. Tôi bị ảnh hưởng từ mẹ rất nhiều. Sự khó tính và cầu toàn của tôi ít nhiều được thừa hưởng từ mẹ. Tôi vẫn biết cái gì cũng có mặt trái của nó, nhưng có một câu nói từ mẹ mà tôi muốn suốt đời này mình mang theo đó là “sống trên đời sống cần có một tấm lòng”. Sau này, tôi sẽ rèn con như cách mà mẹ đã rèn tôi: rất nghiêm khắc nhưng lại đầy yêu thương.

Tôi nhìn mẹ ái ngại.

-“Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy đó mẹ. Nếu QC xấu xí thì không sao, đằng này...”, mặt tôi đau khổ như bộ đội cụ Hồ bị giặc bắt hỏi cung.

-“QC ở ngoài cũng vậy thôi. Nếu muốn cũng không tránh được. Điều quan trọng bây giờ là do con. Hãy xem con bé như em gái là được”

Mẹ tôi nói mà cứ như không. Ngay cả Đường Tăng trước khi đi thỉnh kinh đã được tiêm vắc xin chống gái xinh cực mạnh, nếu mà không có yêu tinh rất bắt đi thì chắc chắn sẽ bỏ mạng lại Tây Lương Nữ Quốc, thì bản lĩnh của tôi đã là cái gì??? Nhưng mẹ tôi nói không phải không có cơ sở. Cấm em đi học cùng tôi là điều không thể vì sự thật tôi không nhẫn tâm làm chuyện đấy. Nếu em còn ở đây mà ở một mình, chắc chắn tôi không thể thờ ơ mặc kệ được. Thà rằng cứ để QC thật gần tôi nhưng trong “khuôn khổ” như bây giờ còn dễ quản lí hơn. Tôi tự trấn an bản thân “cô bé là em gái tôi, và em chỉ ở đây khoảng chục ngày thôi”. Hy vọng mọi chuyện đều êm xuôi...

*

**

Sáng 6h nghe tiếng chuông đồng hồ, tôi bật dậy. Đánh răng rửa mặt xong xuôi, tôi xuống cầu thang ra ngoài hít khí trời một chút thì thấy mẹ tôi đang quét sân. Thấy tôi, mẹ lên tiếng.

-“M! Con lên gọi em dậy rồi còn đi học”

-“Dạ vâng. Để con lên”, tôi vừa quay mặt tính bước đi thì nghe tiếng mẹ tôi nói vọng lại.

-“Con bé hay thật. Lúc đầu còn ngại ngần, rụt rè. Thế mà lúc sau đã ôm mẹ ngủ tì tì rồi”, mẹ tôi vừa cười vừa nói.

-“Trời ơi! Sao mà bạo quá vậy mẹ”, tôi bất ngờ vì bình thường mẹ tôi là người rất khó tính. Mấy cái chuyện này rất ít xảy ra.

-“Con bé ngoan đó. Cá tính nhưng lại rất dễ thương”

-“Sao mà mẹ biết”, tôi nhú mày,

-“Con quên mẹ nhìn người rất tài à?”

-“...”

-“Thôi lên đi”.

-“Vâng”

Tôi lên cầu thang và mở cửa đi vào phòng mẹ. QC vẫn còn đang ngủ. Lần thứ hai tôi thấy cô bé ngủ. Cảm xúc chẳng khác lần đầu là mấy. Em ngủ nhìn đáng yêu thật... Trông hiền lành và ngoan ngoãn như một cô công chúa đang chờ một nụ hôn của hoàng tử để tỉnh dậy. Mà hoàng tử là ai? Chắc không phải tôi.... “Có trò vui rồi”, tôi cười gian. Tôi giựt một sợi tóc trên đầu, xoắn lại, rồi định sẽ ngoáy vào tai cô bé. Ai bị thì biết cảm giác đó rồi. Nhột kinh khủng...

Tôi bùm miệng chỉ sợ cười ra tiếng. Tôi mon men, nhẹ nhàng bước đến gần QC. Khi tôi vừa định chọc chọc sợi tóc vào tai em thì ...

-“Hùnnnnnnnnnnnnnnnnn”

Tôi ngã ngựa ra đằng sau ... QC cười như điên còn tôi thì một lúc sau vẫn chưa hoàn hồn, tay đặt lên ngực mà nghe trống đánh thành thích như muốn tung ra ngoài.

-“Dậy đánh răng rửa mặt rồi còn đi học”, tôi nói với giọng khó chịu sau khi đã hoàn hồn.

-“Đã nhát mà còn thích trêu người khác. Cho chết”, em nói, hai tay vẫn ôm bụng cười.

-“Ai làm gì đâu... Định gọi em dậy thôi”, tôi chống chế.

-“Đừng có điệu. Em tỉnh từ trước lúc anh đẩy cửa vào phòng rồi. Định nằm xem anh gỡ trò gì”, QC đưa hai tay quet khóe mắt. “Cười chảy cả nước mắt, láo lếu thật”.

-“Dậy mau! Trễ rồi”, tôi đánh trống lảng.

-“Anh xuống trước đi. Em xong ngay đây”

-“Ồ”, tôi quay mặt bước ra phía cửa.

— ...

...

-“Này!”, em nói với.

-“Gì”, tôi quay mặt lại.

-“Anh xấu trai... nhưng lại dễ thương hơn em tưởng tượng...”, QC nháy mắt trêu người và không quên tặng kèm một nụ cười tươi rói cùng với cái má núng đồng tiền. Tôi không dám nhìn lâu. Tôi sợ tim của mình đập mạnh quá mà nhảy ra ngoài bỏ tôi đi mất.

- “... Em cứ hù vậy có ngày anh võ tìm chết thì ở đó mà chơi một mình... Thôi nhanh đi, bạn anh sắp đến đón rồi !!!”, tôi giục.

*

**

Hôm nay mẹ tôi cũng có tiết. Bình thường thì hai mẹ con đi chung với nhau, nhưng vì nay có thêm em, nên tôi phải đi nhờ bạn. Tôi gọi 2 thằng bạn từ tối hôm qua. Hón hờ ra mặt khi biết sẽ được chở QC, đúng là mấy thằng cô hồn. Tôi và QC đợi ngoài cổng, chừng 5 phút sau thằng Khánh với thằng Nhât phóng xe đến.

-“Tôi qua ngủ ngon không em?”, thằng Nhật lên tiếng hỏi thăm.

-“Da ngon anh a. Khí hâu ở đây trong lành và mát mẻ. Thích thật đấy”

-“Đi đi, không muộn giờ rồi”. Tôi nói và nhảy lên xe của thằng Nhật.

Chờ một lúc không thấy QC leo lên xe thang Khánh tôi mới hỏi.

-“Lên xe đi! Còn chờ gì nữa”

-“Em... Anh... sang chở em đi”, QC nhìn tôi ngập ngừng...

-“Còn thể nữa”, tôi leo xuống và nói với thằng Khánh.

-“Mày sang xe với thằng Nhật đi, tao chở QC cho”

-“Ừ, thể cũng được”, nhìn nó mặt cam chịu mà tôi buồn cười.

-...

-“Rồi... Rước tiểu thư lên xe...”

Tôi thấy QC cười tươi rói, chắc là em vui... Đôi khi chỉ cần những hành động rất nhỏ như vậy khiến tôi hiểu QC hơn. Cô bé tuy nhiều lúc bốc đồng, trẻ con thật, nhưng đôi khi lại sâu sắc và tinh tế khiến tôi phải kinh ngạc. Một cô gái cá tính rất thú vị... Nhưng để thích thì chắc là chưa. Sau này thế nào thì tôi không rõ chứ tôi không hiểu tại sao lúc đó tôi lại chưa có cảm giác gì khi ở bên cạnh em. Và tình cảm đôi lứa thường xuất phát từ những rung động đấy...

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

Tôi không mong QC sẽ thích tôi hoài. Điều đó chỉ làm em buồn mà thôi, vì tôi chưa sẵn sàng mở lòng mình ra thêm một lần nữa. Chuyện của chị em, HN, rồi chuyện của Hoài Anh khiến tôi cần thêm thời gian để nhìn và chỉnh đốn lại mình. Mong QC sẽ hiểu cho tôi...

Gửi xe xong, nhìn đồng hồ vẫn còn đang sớm, thằng Khánh rủ.

-“Vào căng tin ăn sáng luôn mày, sớm chán”

-“Ồ. Để lên cất cặp cái rồi xuống”, tôi nhìn QC tiếp “Đi ăn luôn đi, em đã ăn gì đâu”

-“Em không ăn sáng, em sợ béo...”

Tôi tròn tròn mắt, ra lệnh.

-“Quay một vòng anh xem nào”. QC quay sang nhìn thằng Khánh hơi ngái ngái, nhưng cũng làm theo lời tôi. Mà em làm cho xong chuyện, quay nhanh quá làm tôi chẳng thấy cái gì.

-“Từ từ. Đã thấy gì đâu”, tôi bắt bẻ

-“Chứ anh đòi thấy cái gì?”, lần này đến lượt QC tròn tròn mắt và lấy hai tay che trước ngực.

-“... Xem em có mập không! Nhưng, nhìn này là ngờ on ngon rồi. Ăn đi! Không ngất ra không ai đỡ được đâu”, tôi trả lời mà phì cười vì hành động đáng yêu của cô bé.

-“Không khiến anh...”, QC chu môi dài cả thước.

-“Lên cất cặp rồi đi, không mấy anh chờ”, tôi chỉ sang thằng Khánh với thằng Nhật.

Bốn đứa cất cặp xong đi xuống căng tin. Tôi với em ra bàn ngồi chờ, còn hai thằng bạn tôi đứng xếp hàng để mang đồ ăn ra. Tôi với QC ngồi cùng một bên. Đang đưa mắt ngắm trời ngắm đất, tôi vô tình thấy em lấy 4 đôi đũa, 4 cái thìa từ trong ống đựng. Sau đó, cô bé cẩn thận lấy chanh lau từng thứ một, rồi đặt gác lên đĩa cho từng người...

Chap 59

Tiết đầu tiên là tiết Địa. Vừa bước vào lớp, cô Nga đã làm chúng tôi rụng rời.

-“Các em! Lấy giấy ra kiểm tra 15 phút”

Nghe cô nói mà tôi bủn hết cả chân tay. Hôm qua đi với mẹ ra chỗ QC tôi làm gì còn thời gian để học. Thật ra đó là lí do phụ. Lí do chính là hôm qua tôi lười...

Bình thường có thằng Khánh ngồi cạnh quay bài rồi đọc cho tôi chép, chứ nói thẳng ra tôi cũng nhát chết không dám ho he gì. Hôm nay, nhìn sang bên cạnh tôi chỉ thấy một QC mặt đang... đần đẫn. Tự nhiên thấy ghét kinh khủng. Quay tiếp sang bên trái tôi thấy thằng Khánh đang nhe răng cười nhìn tôi vẩy tay “tạm biệt”. Đúng là bạn bè như cái bạn bà...

“Chẳng lẽ hôm nay tôi bỏ mạng nơi xứ người như thế này sao”, tôi khóc thút thít trong lòng. Hay là mình tự quay? Dù gì tôi cũng đã từng có kinh nghiệm gỡ phao 3-4 lần năm cấp 2. Lâu lắm chưa sử dụng lại chắc chắn sẽ bị lụt nghề. Mà nếu chẳng may bị bắt thì sẽ chẳng còn mặt mũi nào vì dù gì tôi cũng là con em giáo viên trong trường. Thằng Khánh chịu quay bài rồi đọc cho tôi vì chúng tôi hợp tác song phương, đôi bên cùng có lợi. Trong khi tôi không phải lo mấy môn học thuộc thì nó cũng chẳng phải lo mấy môn tự nhiên với anh văn. Ngày hôm nay, nó bỏ tôi lại một mình bơ vơ giữa nỗi lo mang tên “nên quay để bị bắt rồi nhục mà chết hay không nên quay để ăn trứng ngỗng rồi cũng nhục mà chết”. Đúng là tiến thoái lưỡng nan...

Bỗng, đầu tôi lóe lên một ý tưởng “sao không nhờ QC đọc ình chép nhỉ!? Méo mó có vấn hơn không”. Thêm nữa em là học sinh “dự bị”, nên nếu cô bắt được thì QC sẽ trả lời là “em đang đọc chơi chơi”, và cô sẽ tha. Nghĩ đến đó lòng tôi mừng như bắt được vàng. “Sao mày thông minh thế này hả M ơi”, tôi sướng rên.

“QC! QC”, tôi thều thào.

“Sao anh?”, cô bé quay sang nhìn tôi... đôi mắt, cái mũi, mái tóc đẹp ghê. Đúng là người cần nhờ cái gì nhìn cũng đẹp.

“Trong cặp anh có quyển sách Địa. Em lấy ra đọc cho anh!”, tôi nói nhanh như gió.

“Nói gì? Đàn ông nói to lên xem nào”, em nhú mồm.

Nhìn thái độ của QC là tôi bắt đầu nổi điên rồi. Tôi vò đầu “không biết mình có đang giao trứng cho ác không trời?”. Tối nói lại câu vừa rồi bằng cách nói từng từ một cách mạch lạc.

“TRONG... CẶP... ANH... CÓ... QUYỂN... SÁCH... ĐỊA... EM... LẤY... RA... ĐỌC... CHO... ANH!”, tôi nói xong mà mắt long lanh chờ đợi.

“Quay bài hả?”, QC ngây thơ hỏi to.

Em hỏi tỉnh queo mà đầu có biết ruột tôi đang đứt ra từng khúc...

“Nói nhỏ thôi!!! Anh lạy em...”, tôi che miệng QC lại. “Lấy ra đọc không là anh bị 0 điểm đó”

Hình như đã hình dung được công việc phải làm, QC nhìn tôi sợ sệt, đáp với cái giọng run run.

“...em sợ lắm...”

“Em có phải học sinh trường này đâu mà lo. Nếu bị bắt em bảo là em đang đọc sách là được”, tôi dỗ ngọt. Chống cằm suy nghĩ mấy giây, QC rạng rỡ ngay.

“Ừ hén. Nghe cũng có lí”

“Lấy mau đi, cô chép xong đề rồi”, tôi giục.

“Bình tĩnh”, vừa nói em vừa lục cặp tôi. “A! Đây rồi! Địa lớp 12. Họ và tên: không có”. Con H với thằng Long ngồi trên đường như cũng hiểu chuyện, bầm bụng cười hích hích.

“Nói nhỏ dùm cái. Em giết anh đó!!!”, tôi bực nhưng cũng phải nói rất nhẹ nhàng vì tự biết tính mạng của mình bây giờ là do QC giữ.

“Rồi. Trang nào?”, QC vừa cười vừa hỏi.

“Đồ thị hóa ... trang... nhìn mục lục xem!!!”

Nhìn QC khoan thoai, nhẹ nhàng lật từng trang sách như sợ chúng đau mà tim tôi như bị ai đó bóp đi bóp lại vài cái.

-“Anh van em. Không có ai đánh giá nữ tính khi quay bài đâu. Nhanh nhanh dùm cái”, mặt tôi đau khổ như người vừa bị giật cửa.

Đáp lại, QC càng làm chậm hơn để trêu người tôi. Quay sang nhìn mặt tôi như muốn khóc, em mới “đăng hoàng” lại.

-“... trang 73. Rồi... phần nào?”, cô bé che miệng cười.

-“Đặc điểm... em để quyển sách lên đùi rồi đọc đi. Bỏ thêm quyển sách khác trên bàn giả bộ làm tri thức cho cô khỏi nghi !”, tôi hỏi.

QC làm theo lời tôi chỉ và em bắt đầu đọc những dòng đầu tiên. Tôi thở phào nhẹ nhõm và chép theo như cái máy. Nghe giọng cô bé đọc bài cho tôi sao mà dễ thương đến thế không biết...

Nhưng sự dễ thương đó chỉ kéo dài được 3 câu... Sau câu thứ 3, tôi bật ngửa.

-“Chết! Hình như em đọc nhầm phần rồi. Phần 2 mà em đọc nhầm sang phần 1. Nãy giờ mất tập trung thế không biết”.

Nghe em nói mà tôi có cảm giác như sét đánh ngang tai. Giọng oanh vàng đáng yêu lúc nãy bây giờ chỉ còn lại tiếng gà đang tập gáy, nghe chỉ muốn đun sẵn nồi nước sôi rồi nhúng đầu vào cho bỏ ghét.

Tôi hít một hơi thật sâu và lấy lại bình tĩnh. Tôi cố gắng nhắc môi, nhoẻn miệng cười chiếu lệ và cất giọng với em như thể đó là một sai lầm không “đáng trách”.

-“Không sao đâu. Em đọc lại đi. Lần này đọc ĐÚNG nhé”. Tôi thề tôi chỉ nhấn mạnh mỗi chữ “đúng”, mấy chữ còn lại tôi nói rất ngọt.

-“Vâng, em hiểu mà”, QC long lanh nhìn tôi ra điều rất hối lỗi.

Tôi lấy bút gạch ngang mấy dòng tôi vừa viết, rồi quay sang em giục.

-“Đọc đi...”

-...

-“Anh ơi...”, QC chớp chớp mắt.

-“Gì nữa? Đọc đi còn chờ gì??”, tôi hoảng.

-“Mấy dòng rồi anh xóa chưa?”

-“Anh xóa rồi”, tôi trả lời mà nhói trong tim chờ đợi...

-“Hình như mấy cái em vừa đọc phải ghi vào đó. Nãy em nhìn nhầm”

QC quay sang nhe răng cười hi hi với tôi, không quên đi kèm với cái má núm đồng tiền. Nói thật, bình thường thấy hình ảnh này là tôi gục rồi, nhưng lúc này tôi chỉ muốn khóc lên được...

Tôi như người vừa bị sét đánh cho bất tỉnh, giờ mới được dội gáo nước cho tỉnh lại thì bị sét đánh ngất tiếp. Tôi vò đầu, dứt tóc, tự cào cào lên chân tay để hành hạ mình. Nếu giờ mà đứng lên để phi đầu vào tường khiến cho QC hối hận mà khóc lên khóc xuống chắc tôi cũng làm rồi. “Người gì đâu mà dằn thế không biết!”, tôi rửa em um sùm. Tôi năn nỉ em mà nước mắt chỉ trực trào ra.

-“Em đọc tiếp đi... Đừng đọc sai là anh hạnh phúc lắm rồi...”

Mấy dòng gạch ngang định bỏ tôi để tất cả trong dấu ngoặc ôm kèm với chú thích “không bỏ”. Nhìn chẳng ra thể thống gì...

*

**

Lần này cô bé không còn hành tôi nữa. Em đọc trôi chảy cho đến khi chỉ còn một câu nữa là kết thúc thì tôi giật mình khi nghe giọng cô Nga.

- “M! Con đang nói chuyện gì đấy?”

Cô Nga lạnh lùng đi xuống chỗ tôi. Đoán có chuyện không lành, tôi nhắc.

-“Giấu quyển sách đi QC, cô xuống kia”

Chả hiểu lóng ngóng kiểu gì, em để quyển sách rơi bộp xuống đất. Tôi điếng người... Đang không biết xử lý thế nào thì QC “nhanh trí” co chân đá phăng quyển sách lên phía trên. Quyển sách dừng ngay chân thằng Tùng, một chuyên gia quay cốp, và đang tập trung làm bài. Thằng này không hay biết gì...

-“Con có làm gì đâu cô...”, tôi chối đây đẩy.

Cô Nga đi vòng vòng bàn tôi không thấy tang chứng vật chứng. Nhìn lên bàn QC thì là quyển sách Sử. Cô gật gù như vừa trách lầm “người tốt”.

-“Cô tưởng QC đọc bài cho con. Thôi làm tiếp đi”

-“Dạ vâng”

Mọi chuyện chưa hết khi quyển sách vẫn đang nằm dưới chân thằng Tùng. Đến lúc này, tôi và QC chỉ cầu cho cô lên bảng về chỗ ngồi càng nhanh càng tốt... Nhưng đời nó éo le thật...

-“A! Anh Tùng! Quyển sách gì dưới chân thế kia? Đưa tôi xem”, cô “reo” lên như vớ được cọc tiền.

-“Sách gì cô?”, thằng này vừa nói vừa nhìn xuống chân. Nhìn nó tá hỏa mà tôi cũng muốn ngất theo...

Nó cầm lên thì chết lặng vì quyển sách Địa được dở đáng trang cần mở. Nó quay quyển sách lại để nhìn nhãn thì không thấy gì...

-“Cô ơi! Em không biết gì cả. Hôm nay em có học bài cô ơi ...”, giọng nó thảm thiết lắm.

-“Anh đừng có già mồm! Anh mà học thì tôi thành con kiến. Anh về viết bản kiểm điểm rồi đưa phụ huynh kí cho tôi”

-“Cô ơi! Huhu”

Thằng Tùng không dám chối vì... nó cũng đang quay bài. Quyển sách của nó đang giấu ở trong học bàn. Tôi đoán là nó nghĩ “chẳng lẽ giờ bảo, quyển sách em đang quay ở đây, còn quyển này em không biết à. Thôi thì cứ nhận cho rồi”. Tôi với QC ngồi dưới buồn cười quá mà phải bặm môi, nhắm mắt và bịt chặt tai lại. Đề phòng thêm, tôi còn tự nhéo mình để cơn đau lấn át cơn buồn cười. Cả hai chỉ sợ cười phá lên thì xong phim. Lần đó, thằng Tùng phải về viết bản kiểm điểm cái tội quay bài trong lớp. Số của nó, một thằng chuyên quay bài rồi, hề hề.

Gửi Tùng: tớ xin lỗi vì tớ đã làm trái tim nhỏ bé và yếu đuối của cậu tổn thương. Cậu đừng giận tớ nhé...

[Chết mịa mày đi, thằng phù thủy độc ác!!! Nó là cái thằng bày trò bê tôi xuống lớp tặng quà Hoài Anh nhân dịp Va-linh-tinh làm tôi muối mặt đấy! Thằng md!]

Hết tiết, sau khi QC xin lỗi nó rồi rít, thằng Tùng không những hết buồn mà còn hớn hỏ ra mặt. Bó chiếu!

*

**

Tiết 2, tiết 3 không có gì đặc sắc ... tua cái.

Hết tiết 3, đến giờ ra chơi, QC nhìn tôi.

-“Em muốn anh dẫn em đi gặp Hoài Anh”

-“Ừm... có cần thiết không?”, tôi ngập ngừng.

-“Anh đừng lo. Em chỉ muốn xem Hoài Anh nhìn như thế nào thôi”

-“...”, tôi lưỡng lự.

-“Đi nào anh”, QC ra lệnh và nhìn tôi mặt không biểu lộ cảm xúc. Đó là gương mặt khiến người khác không thể từ chối ...

-“... được rồi. Để anh dẫn đi. Đừng làm điều gì linh tinh đấy. Anh không tha đâu”, tôi nói với giọng đe dọa.

-“Em lớn rồi mà...”

Tôi dắt QC xuống lớp Hoài Anh. Chỉ định nhìn từ đằng xa thôi, vì nghĩ giờ ra chơi nào Hoài Anh cũng ra lan can đứng với đám bạn. Chẳng hiểu sao hôm nay không thấy đâu.

-“Đâu anh”, cô bé chớp mắt.

-“Chắc là đang ngồi trong lớp rồi ...”, tôi trả lời.

-“Thôi để em vào nói chuyện xem thế nào. Vì dù gì em cũng muốn vậy mà”

-“Nhưng...”

-“Anh đừng lo”, QC trấn an tôi.

-“Vậy cũng được. Em đi đi. Nhớ lời anh dặn đấy !!!”.

-“Biết rồi, như ông cụ non”, QC lè lưỡi.

Lòng tôi như lửa đốt. Không biết tôi để QC gặp Hoài Anh có sai lầm không? Chẳng hiểu có chuyện gì nữa không đây? QC hay làm mấy cái chuyện không giống ai lắm...

Chap 60

Lòng tôi như lửa đốt. Không biết tôi để QC gặp Hoài Anh có sai lầm không? Chẳng hiểu có chuyện gì nữa không đây? QC hay làm mấy cái chuyện không giống ai lắm...

Tôi đứng khuất sau cái cột ở đằng xa để nhìn theo QC. Nhìn phong thái của em chẳng có gì là muốn gây sự. Điều đó khiến tôi yên tâm hơn. Đi được một đoạn, QC quay lại, thấy tôi đứng một chỗ nhìn theo, em chỉ nhoẻn miệng cười. Nụ cười hiền khô khiến tôi có cảm giác an lòng chứ không phải nụ cười rạng rỡ làm người thấy rối ren như lạc vào mê hồn trận...

Hai thái cực đối lập cùng tồn tại trong một tâm hồn. Vừa là sự mạnh mẽ, quyết đoán, muốn làm gì phải làm cho bằng được, vừa là sự dằm thắm ẩn giấu đằng sau. QC khiến tôi tò mò, càng ngày càng muốn hiểu thêm về em. Tôi sợ rồi tìm mình sẽ lỗi nhịp nếu cứ phải ở bên cô bé thế này...

Tôi nắm chặt tay lại, tự dấm thùm thụp vào ngực. Tôi lắc đầu thật mạnh như muốn rũ tung mọi suy nghĩ không hay ra khỏi đầu. Tôi gằn giọng dặn lòng “QC là em gái của mày, nhớ không M...”

QC đến trước cửa lớp, nhờ ai đó gọi Hoài Anh rồi tựa người vào lan can. Một lúc sau, Hoài Anh đi ra, gương mặt có vẻ bất ngờ vì bị một người lạ gọi. Tôi thấy thái độ cô bé trả lời QC có vẻ gượng gạo. QC quay lưng lại nên tôi không đoán được em đang nói gì. Hai người nói chuyện với nhau được tầm 5 phút thì QC chào Hoài Anh và bước đi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, bởi vì tất cả những lo lắng của tôi chỉ là vô nghĩa...

QC lẳng lặng bước về phía tôi đang chờ với vẻ mặt trầm ngâm. Tôi dựa cả người vào tường, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt khép hờ.

-“Xinh thật đấy”, QC thắng thốt.

-“Ồ ...”, tôi mở mắt ra rồi lại nhắm mắt lại.

-“Anh tốt số thật. Được bao nhiêu em thích...”

-“... chắc Hoài Anh không thích anh đâu”, tôi đổi chân. Nãy giờ đứng một chân mỏi quá.

-“Không thích nhưng ít nhất là có ấn tượng rất mạnh. Con gái tụi em thường nhảy cảm hơn so với con trai”

-“Anh không quan tâm lắm...”, tôi khê thờ dãi.

-“... nhìn xấu trai thế này mà cũng lăm cô theo. Không hiểu anh cho con người ta ăn bùa mê thuốc lú gì!?”, cô bé không chịu tha.

-...

-“... ngoài đời HN có xinh bằng Hoài Anh không...”, tôi đột ngột đổi chủ đề.

-“... anh đoán thử xem...”, QC nghiêng đầu nhìn tôi.

-“Bề ngoài thì một 9 một 10, nhưng tính cách thú vị hơn hẳn”

-“Anh đúng cái thứ 2 và sai cái thứ nhất”, QC nháy mắt.

-“Sai chỗ nào?”, tôi thắc mắc.

-“Chị em... xinh hơn...”

Giọng QC nhẹ nhàng tựa như cơn gió, vô tình mang theo nỗi buồn nhuộm hồn tôi mênh mang...

Mặt tôi lộ rõ vẻ buồn bã. Tôi đang nuối tiếc khi chưa một lần được gặp HN trước khi em bỏ tôi lại. Cuộc sống là vô số sự bất công. Và tôi đang phải đối mặt với một trong số đấy. Tôi đã nghe nhiều câu nói “tình đầu đẹp nhưng buồn”, vậy mà tôi vẫn không thể hình dung tình yêu của tôi lại phải trải qua nhiều sóng gió đến vậy. Những tưởng sau cơn bão, bầu trời sẽ lại sáng, thế mà tất cả còn lại chỉ là một màn đêm u tối không một tia sáng hy vọng, không một khoảnh khắc gặp nhau ngoài đời...

-“Em chưa thấy ai hoàn hảo như HN, chị của em... Xinh, thông minh, chân thành và nhân hậu”, QC cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

-“Sao em gom hết tính tốt cho chị em vậy. Chị em có tính xấu gì không?”

-“Chị em cầu toàn, nhạy cảm và lòng tự trọng cao quá, nên nhiều khi chị ấy chới với vì những điều nhỏ nhặt mà người khác có thể dễ dàng bỏ qua...”

-“... Anh là người may mắn phải không QC?”, tôi hỏi, nhìn em và chờ đợi...

QC không trả lời, em chỉ nhìn sâu vào mắt tôi... rất lâu. Ánh mắt cô bé hiền và ấm áp lắm. Tôi đọc được sự đồng cảm nơi em. Một ánh mắt giá trị hơn ngàn lần câu trả lời tôi đang mong chờ...

-“... mình đi thôi anh...”, em quay mặt đi và khẽ quẹt mắt...

QC không bao giờ che giấu cảm xúc của mình. Em khác với HN của tôi ở chỗ đấy. Trong khi HN nhẹ nhàng và kín đáo thì QC bộc trực, yêu ghét rạch ròi và không sợ làm mất lòng ai. Thú vị thật ... Cảm ơn em, cô bé đáng yêu ạ.

*

**

Tiết 4 là tiết thể dục, tiết học tôi xem như giờ “giải lao”. Hôm nay học về chạy bền. Do được nhỏ H nhắc từ hôm qua, nên tôi lấy bộ đồ sơ cua của tôi đưa cho em, chứ mặc áo dài mà còn chạy nữa thì đúng là... hết xảy. Con trai xuề xòa mặc quần áo hơi bẩn, hơi nhàu tí cũng chẳng sao, chứ con gái lại khác. Mặc đồ phải thơm phưng phức mới chịu. Biết thế cho nên trước khi tôi đưa bộ đồ đồng phục của mình cho QC, tôi phải lấy trộm nước hoa của mẹ xịt lấy xịt để.

Thế mà lúc đưa cho em, cô bé nhìn tôi với ánh mắt ái ngại, rồi từ từ, từ từ đưa lên mũi hít hít. Tôi nhìn theo, nuốt nước miếng ừng ực như bị cáo đang chờ đợi phán quyết cuối cùng từ thẩm phán.

-“Thơm thế. Anh dùng Bvlgari Eau Fraiche à?”

-“Là cái vẹo gì?”, tôi đổ mồ hôi hột.

-“Nước hoa ấy”

-“Sợ em chê không thơm, nên anh lấy nước hoa của mẹ...”

-“Hay ghê. Đúng mùi em thích. Mà lần sau xịt vừa vừa thôi nhen. Nước hoa mà cứ làm như nước lau nhà ấy”, em gặp bụng cười...

Vào tiết, khi tụi con trai chạy xong hết thì đến lượt đám con gái. QC tham gia luôn chứ không ngồi một chỗ như tôi nghĩ. Em chạy khỏe thật chứ không có yếu đuối và tiểu thư như vài đứa con gái lớp tôi. “Đúng là dân thể thao. Chắc là cũng hay chạy bộ đây”, tôi nghĩ thầm.

Không hiểu sao lúc đám con gái chạy, trong đó có QC, đa số con trai lớp tôi ngồi xếp hàng, mặt đứa nào đứa đó đỏ đờ đến hết cả ra. Thấy lạ, tôi hỏi.

-“Tụi mày làm sao thế?”

-“Không thấy gì à”, thằng Tùng giữ mặt tôi quay về hướng đám con gái “không thấy bóng đang nẩy và người đang nhảy à... Em họ của mày bá cháy thiệt đó”, nó cười hề hề, nước dãi chảy tong tong...

Tự nhiên tôi nóng mặt, đứng phắt dậy. Tôi ra chỗ đám con gái đang đứng chờ chạy và gọi QC ra một góc.

-“Không chạy chọt gì nữa”, tôi khó chịu.

-“Tại sao?”, em hoảng hốt.

-“Tụi con trai đang nhìn em. Anh không thích”

-“Nhìn em thì có làm sao?”, QC cắc có hỏi lại.

-“Nhìn bình thường không sao, tụi nó nhìn... mấy chỗ ...bậy bạ lắm”, tôi quay mặt nhìn sang chỗ mấy cái cây, không dám nói thẳng.

-“Anh bôm quá đi...”, QC phì cười. “Rồi, không thích thì thôi...”

-“Vì em là em của anh, nên anh có trách nhiệm bảo vệ em...”, tôi ra sức bảo vệ hành động của mình là hoàn toàn trong sáng.

-“Không phải lí do đâu”, QC nháy mắt rồi che miệng cười. Cái núm đồng tiền của cô bé lại hớp hồn tôi... Duyên quá thể!

Tôi chỉ muốn bảo vệ em khỏi những kẻ “độc ác, xấu xa” chứ không có ý gì khác đâu. Đừng có hiểu linh tinh, nghe không cô bé...

Khi vừa định quay lại chỗ đám bạn đang ngồi, bất chợt tôi nghe giọng QC.

-“Anh không nhớ gì hay sao?”

-“Nhớ gì cơ?”

Tôi quay lại nhìn em hỏi. Em vẫn chăm chú nhìn theo một hướng, có vẻ chưa nghe thấy lời tôi. Đứng chờ mãi vẫn không thấy em phản ứng, tôi nhắc.

-“Em hỏi anh nhớ cái gì?”

Giật mình, em quay sang xua xua tay trước mặt. Khó hiểu quá!

*

**

Hôm nay, lớp tôi chỉ có 4 tiết, nên hết giờ 2 đứa bạn thân rủ tôi với QC đi ăn chè ở quán dì Sáu rồi mới về. Nói quán thì không phải bởi vì dì Sáu kiếm sống chỉ bằng một cái xe đẩy, to cỡ cái xe bán hủ tít. Trên xe, dì đặt một cái tủ gương to vừa phải và đặt tất cả nguyên liệu vào đấy. Nào là đậu đen, đậu trắng, đậu đỏ, sương sáo, nước cốt dừa, thạch dừa, bánh lọt, hạt lựu, rau câu, dừa nạo, nước lọc, khoai lang dẻo, hạt dười [đ biết là cái vẹo gì nhưng thấy trên trang dạy nấu ăn có ghi, nên ghi], rau câu và vân vân. Mít, đúng rồi, có cả mít nữa [mít ăn ngon mà nóng bm].

Tụi tôi hay ăn chỗ dì Sáu vì chè dì làm vừa ngon mà bán vừa rẻ. Nghe dì bảo ăn chè dì làm bổ lắm. Thật hay không không biết, mà kệ, không bổ ngang thì cũng bổ dọc, cùng lắm là bổ ngửa. Điều quan trọng khiến chúng tôi thích quán chè của dì là do dì nhớ mặt và nhớ tên hầu như hết mấy đứa tôi. Nói nhớ tên thì không khó, nhưng để ghi nó vào trong trái tim thì không phải đơn giản. Chỉ có thứ tình cảm xem chúng tôi

như những đứa con của mình dì mới làm được thế. Mà lẽ đời cái gì đi từ tấm lòng chân thành thì mới dễ dàng đi đến trái tim người khác...

Sau này, mỗi lần đi xa về tôi lại đến thăm và ăn chè dì làm. Ngồi nói chuyện với dì mà bao nhiêu kỉ niệm thời cấp 3 lại tràn về. Có lẽ đó là thói quen của tôi. Mà thói quen thì không dễ dàng bỏ được...

-“Nay lại đến ăn hủ tụi con?”, dì Sáu hồ hởi khi thấy chúng tôi đến.

-“Dạ. Nay ít khách hủ dì”, tôi hỏi.

-“Sáng này ai ăn. Bố anh!”, dì mắng yêu.

-“Tụi con đến ăn đây thôi”, tôi cự lại.

-“Chưa đến 11h, học sinh chưa tan nữa. Nay tụi con được nghỉ à?”

-“Dạ không. Nay tụi con có 4 tiết thôi ạ”, con Hằng trả lời.

-“Dì cho tụi con 1 thập cẩm, 1 buổi, 1 trái cây ... QC em ăn gì?”

-“Anh ăn gì?”, QC quay sang tôi hỏi.

-“Anh ăn trái cây”, tôi cười hì hì nghĩ “QC nghĩ mình sành ăn nên mới hỏi đây mà”.

-“Vây cho em... chè buổi nhé chị L”, QC đáp rồi quay sang tôi để cái mặt như muốn gây chuyện.

-“Vây hỏi anh làm gì?”, tôi trở mặt.

-“Hỏi để né...”, em chu môi cả thước. Nhìn cái mặt chỉ muốn... vả cho cái. Thấy ghét.

-“Ủa ai vậy con, M?”, dì Sáu vừa cười vừa hỏi.

-“Con là vợ tương lai của anh ấy, QC”, cô bé nhanh nhẩu trả lời, đưa hai tay ôm lấy cánh tay tôi, rồi giả bộ ngã đầu vào vai... nhìn rất tình tứ...

10. Chương 10

Chap 61

- “Ủa ai vậy con, M?”, dì Sáu vừa cười vừa hỏi.

- “Con là vợ tương lai của anh ấy, QC”, cô bé nhanh nhẩu trả lời rồi đưa hai tay ôm lấy cánh tay, rồi giả bộ ngã đầu vào vai tôi... rất tình tứ...

Trong giây phút ấy, tôi ngượng chín mặt, những đứa con còn lại thì cười nắc nẻ.

- “Em họ con dì ạ”, tôi vừa nói vừa đẩy hai tay của QC ra khỏi tay mình. Tôi lườm “xê ra! Thấy sang bắt quàng làm họ hả?”

- “Hứ, ai thèm...”, em làm cái mặt tiu ngiêu trông đến là tội nghiệp.

Chè làm xong, dì Sáu gọi. Nhỏ L với nhỏ H ra phụ dì bưng ra ọi người. Cả đám nói chuyện rất rôm rả. Đi cùng mấy đứa bạn thân thì tôi chẳng ngại ngần gì. QC tôi xem như em gái nên cũng vậy. Cả đám ngồi thì nhau kể mấy câu chuyện linh tinh. Lúc đầu, tôi kể đôi ba câu chuyện cười cả đám cười rộ ràng. Lúc sau chuyển sang thể loại chuyện bình thường, tôi vẫn thấy QC che miệng cười trong khi hai con nhỏ bạn thì đang tập trung lắng nghe. Tôi thắc mắc.

- “Em làm gì mà cười hoài vậy?”

- “Thì anh đang kể chuyện cười mà, nên em cười trước cho anh vui”, cô bé ngây thơ.

- “Hết rồi. Giờ đang ở mode chuyện thường, cô nương ạ”, tôi lắc đầu ra vẻ thất vọng.

- “Trời ! Làm mình cứ tưởng...”, QC lấy tay vỗ vỗ lên trán.

- “Đồ khìn...”, tôi cốc nhẹ lên đầu em.

Ngồi được một lúc, nhỏ L quay sang QC hỏi

- “Chiều học chuyên đề xong, đi ngắm quần áo không em, QC”.

- “Dạ chị”, cô bé trả lời cười tươi rói.

- “Tao đi với con H, còn mày chờ QC”, con L nói giọng ra lệnh cho tôi.

- “Thôi! Các bạn đi đi, chứ mình biết gì mà đi cùng”, tôi xua tay từ chối.

- “Không được. Mày phải đi cùng không thì đừng trách!”, nhỏ H nói. Sau đó, nó cùng nhỏ L và QC nhìn tôi hăm dọa. Tôi biết tôi giải thích cái gì cũng vô ích, nên đành nhắm mắt xuôi tay.

- “... rồi! Mà nói trước. Tao đứng ngoài chờ chứ không vào chung đâu. Toàn đồ con gái, biết gì mà xem”, tôi miễn cưỡng, mặt nhăn như quả táo tàu.

- “Ừa”

Con L trả lời rồi nhìn tôi rất đắc thắng. Hình như nó còn cười đểu nữa. Nhìn lo kinh lên được. Không biết hộ tống tụi này tôi có lành lặn trở về không!?

*

**

Nhà tôi có chị Hà giúp việc lo bếp núc buổi trưa và tối, nên mẹ tôi cũng nhàn. Chị Hà là người bắc nấu ăn rất hợp với khẩu vị. Hơn nữa, tính chị thật thà nên càng được bố mẹ tôi yêu quý hơn. Để giữ chị, gia đình tôi đối xử với chị rất gần gũi, cố gắng không tạo cho chị cảm giác mặc cảm. Tôi hay trêu chị, vì tôi nói gì chị cũng tin.

Tôi dắt xe vào gara, rồi bước vào nhà cùng QC. Thấy tôi vào cùng một cô bé lạ huơ, lạ hoắc, chị Hà đang quét nhà liền dừng lại.

- “Ai vậy M? Bạn gái em hả?”, chị hỏi sốc.

- “Đây là...”, tôi ấp úng không biết nên nói thế nào về quan hệ này.

- “Em chào chị. Em tên QC, là bạn gái anh ấy”, QC trả lời rồi cười toe.

- “Xinh thế này mà sao giờ mới dẫn về hả M”, chị Hà nháy mắt với tôi. Bình thường chị thật như đếm mà sao hôm nay láu thế không biết.

- “Chị nghe cô bé này có mà bán thóc giống. Em họ em đấy”, ghét, tôi nói thẳng.

- “Xạo quá đi! Chị làm ở đây lâu rồi mà có bao giờ thấy QC đâu. Giấu chị hoài. Có thì cứ nhận đi để chị còn vui”, chị Hà lém lỉnh chọc tôi, trong khi QC thì ôm bụng cười.

- “Không phải thật mà”, tôi nhăn mặt. “Em nói cho chị Hà biết về quan hệ giữa anh và em đi QC”, tôi quay sang ra lệnh cho em.

- “Hi hi. Em là em họ của anh M”, cô bé vừa nói vừa cười, nhìn chẳng ra thể thống gì.

- “Tiếc ghê, nhìn xinh thế này mà...”, chị Hà chép miệng.

Nghe chị Hà nức nở khen, tôi thấy mũi QC bắt đầu nở lên như bột gặp nước. Khó chịu, tôi tìm cách làm cho “xẹp” lại.

- “Người ta khen xã giao thôi. Làm gì mà mũi như quả cà chua vậy?”

- “Kệ. Cứ khen là em thích rồi”. Rồi cô bé quay sang chị Hà tìm đồng minh “em xinh thật hả chị”.

- “Hic. Chị mà như em là đi làm người mẫu rồi. Cao ráo, mặt như tây, da đẹp...”

- “Còn từ nào hay ho nữa không chị mang hết ra đi”, tôi chống đỡ trong vô vọng.
- “À còn... cười xinh, má núm đồng tiền, nhiều lắm”, chị Hà không hiểu ý tôi mà còn tìm cách đổ thêm dầu vào lửa.
- “Em lên thay quần áo. Hai người cứ ở đó mà tăng bốc nhau đi”, đuối lý, tôi đánh bài chuẩn.

Tôi không hiểu tại sao mình đang tìm mọi cách để phủ nhận một sự thật rằng QC quá đáng yêu...

Tôi mở cửa và bước vào phòng. Tôi ném cái cặp lên trên bàn và thả người cái phịch xuống giường. Tôi lấy từ trong ngăn tủ tấm hình của HN... Tấm hình đã được tôi in ra ngay sau khi tôi nhận được lá thư từ ba em. Cầm tấm hình trên tay mọi cảm xúc từ mối tình đầu lại ulla về...

“HN của anh,

Có phải em đang thử thách tình cảm của anh một lần nữa? Tại sao QC lại về đây? Em biết là anh sẽ không nhẫn tâm để phớt lờ cô bé. Nhưng nếu em cứ bắt anh phải ở bên cạnh QC như thế này, anh sợ mình sẽ làm cả em và cô bé ấy đau lòng mất. Em bảo anh phải làm sao bây giờ?

Em và QC mặc dù có rất nhiều điểm khác biệt, nhưng cả hai lại có điểm chung ở sự nặng tình. Anh chưa từng nghĩ có một người con gái dám vì anh một thân một mình, không quản đường xa, chỉ với một mục đích để gặp anh. Nghe giống truyện và phim chứ không giống thực chút nào. Vậy mà không thể tin được, anh đang là nhân vật chính trong một bộ phim đầy tính phi thực đấy...

Giá mà QC không phải em họ của em thì có lẽ anh đã đành lòng cắt đứt liên lạc được rồi, đằng này... Lỗi là tại anh khi anh đã không quyết đoán chấm dứt mọi việc, mà lại mềm lòng hết lần này đến lần khác, khiến cho QC có suy nghĩ anh đang cho cô bé ấy cơ hội, để cho bây giờ mọi chuyện trở nên rối rắm như thế này.

Tất cả những gì anh có thể làm bây giờ là làm sao cho QC hiểu được anh luôn xem cô bé như một người em gái. Anh phải cố gắng thôi... còn những 12 ngày nữa...”

Tôi hôn lên tấm hình của HN và ngay ngắn đặt lại nó vào vị trí cũ. Tôi biết mình nên làm gì bây giờ... đối xử với QC như một người em gái và không được để cảm xúc lấn át...

*

**

Thay quần áo xong, tôi chạy xuống bếp xem chị Hà cần giúp gì thì đỡ một tay, vì cũng sắp trưa đã đến giờ bố mẹ về. Xuống đến nơi, đập vào mắt tôi đầu tiên là hình ảnh của QC. Cô bé mặc váy dài đến gót, màu xanh nước biển chấm bi trắng. Biết tôi thích con gái nữ tính, nên QC định “trêu ngươi” tôi hay sao mà em cứ nhằm váy mà mặc, đặc biệt là kiểu váy dài này. Ngọn lửa quyết tâm không để cảm xúc lấn át trong tôi bị dội một thau nước dập tắt không thương tiếc. Không bỏ cuộc tôi nhóm một ngọn lửa khác...

Cô bé đang rửa rau sống giúp chị Hà. Hai người có vẻ tâm đầu ý hợp, nên được một lúc tôi lại thấy người kia cười rử cả lên. Tôi phá tan không khí vui vẻ bằng một câu nói móc.

- “Ngaoan vậy. Biết xuống bếp giúp chị Hà luôn à?”

Nghe tiếng tôi, QC quay người lại. Tóc phía trước cô bé buộc túm lên như con nít, nhìn vừa hay hay vừa buồn cười.

- “Em còn biết nấu ăn nữa đó, giỏi không? Để cuối tuần em thể hiện cho xem”, QC khoe.
- “Món gì? Ăn xong có phải uống thuốc không?”, tôi vẫn chưa dừng.
- “Salad Pháp, ăn ngon lắm”, QC hồ hởi.
- “Không tin. Ăn mới tin”, giọng tôi khó tính như mẹ chồng đang dò xét nàng dâu.
- “Vậy chờ đấy. Người gì đâu khó tính thấy ghét”

QC phùng mang trộn mắt làm mặt xấu. Nhìn buồn cười kinh khủng, nhưng tôi phải cố gắng làm mặt nghiêm và cắn chặt môi lại. Tôi quay phắt đi, không thèm trả lời rồi thông thả vào nhà vệ sinh. Tôi đóng cửa rồi cười như điên ở bên trong khi nghĩ đến cái “mặt xấu” của QC. Tôi hứa với lòng mình rồi. Tôi sẽ không cười trước mặt em. Tôi sẽ không biểu lộ cảm xúc để QC nghĩ rằng ở bên cô bé thật nhàm chán...

Cười đã đời, mở cửa đi ra, tôi đi lại chỗ em.

- “QC này...”

- “Sao anh?”

- “Em đừng mặc mấy cái váy dài kiểu này, nhìn xấu òm à”, tôi khổ sở nói một câu trái lòng mình.

- “Em tưởng anh thích con gái nữ tính”, em bắt bẻ.

- “À ừm... nhưng em cao ráo... em mặc quần lửng với áo thun sẽ đẹp hơn”, tôi chống chế bằng gu thẩm mỹ thấp tẹt của mình.

- “Váy thôi. Em quen mặc xấu rồi. Mặc đẹp em không chịu được”, QC trả treo.

- “Anh thích kiểu đó lắm”

- “Còn em thì không...”

QC nói xong chẳng thèm để ý đến tôi. Em ra chỗ chị Hà hỏi xem có cần giúp gì nữa không. Tức nổ đom đóm mắt, nhưng tôi chịu chết không biết bắt bẻ tiếp thế nào. QC “hiền lành, ngoan ngoãn” và biết nghe lời tôi đâu rồi???

Chap 62

Dù mang tiếng “ở ké” một gia đình xa lạ, nhưng QC rất biết cách kéo gần mọi người lại bằng sự ý tứ của mình...

Sau khi giúp chị Hà rửa rau, QC giúp tôi dọn chén đĩa ra bàn và sau khi ăn xong cô bé còn giúp chị Hà tráng nước rồi úp lên giá. Mẹ tôi mặc dù là người cực kì khó tính, nhưng trước ý thức của em, mẹ cũng phải gật gù với tôi.

- “Con bé biết điều lắm...”

Trong bữa ăn, do vẫn còn ngại nên QC không nói năng nhiều. Bố mẹ tôi hỏi thì em mới trả lời còn không thì tập trung ăn hoặc thi thoảng liếc lên màn hình ti vi. Nhìn cô bé khép nép như gái mới về nhà chồng, tôi vừa buồn cười vừa thương. Sau khi ăn uống xong xuôi, QC đòi tôi.

- “Hôm qua em đến chưa gặp con Miu với con Cún nhà anh. Dẫn em đi xem đi”

Miu là tên con chó, còn Cún là tên con mèo nhà tôi. Tên của chúng là do tôi đặt. Tôi cố tình đặt vậy thứ nhất để giải quyết khâu sóc, thứ hai là khi cho ăn, gọi tên 1 trong 2 con, con còn lại sẽ tự động chạy đến. Một công đôi việc. Mà nói thì nói vậy chứ 2 con hâm đấy có gọi bằng một cái tên trên trời thì cũng chạy đến như thường. Đần hết biết!

[Nãy giờ nói đùa đấy. Cún là con chó, còn Miu là con mèo nhé]

Cún là con chó Nhật, lông trắng muốt. Nhìn nó như một cục bông khổng lồ, đáng đi lí la lí lắc nhìn thật buồn cười. Còn Miu là con mèo mập, tai cụp, thuộc giống Scottish Fold với bộ lông màu xám-đen. Con Cún là do học sinh mẹ tôi tặng, trong khi Miu được cậu tôi mang từ nước ngoài về trong một chuyến công tác. Mẹ tôi thương yêu chúng như những đứa con của mình, không phải bởi vì chúng là những món quà vô giá từ những người yêu quý mẹ tôi, mà bởi vì trái tim của bà sinh ra là để dành yêu thương cho vạn vật...

- “Miu ơi! Em xinh quá đi”

QC vừa tấm tắc khen vừa lấy ngón tay gãi gãi vào cổ con mèo. Con Miu bị chạm đúng huyệt nên hai mắt lim dim, người đờ ra như say thuốc. Con mèo nhà tôi bình thường rất khó, không dễ để người lạ vuốt ve vậy mà không hiểu sao hôm nay lại mất hết “nam tính” như này. Tôi thích nhìn con gái cưng nựng mảy

con vật cưng, vì lúc đó nhìn họ thật đáng yêu. Chỉ có những người yêu chó, mèo mới biết được chúng thích nhất được gãi ở cổ, sau đó là đến bụng...

- “Còn Cún đâu ạ?”, giọng QC phần chấn.

- “Anh có quản lí nó đâu mà biết”

- “Anh tìm nó cho em đi...”, cô bé nài.

- “Đi ngủ đi. Chiều còn đi học chuyên đề”

- “Một lát thôi mà anh. Nhanh đi... em chờ”, QC vừa giục vừa siết chặt con Miu vào lòng.

- “Em ôm vừa vừa thôi, nó tắt thở bây giờ”, tôi lo lắng khi thấy thân hình con Miu bị biến dạng, trong khi chân bắt đầu chạy đi tìm con Cún cho em.

Con Cún mới được chị Hà tắm rửa nên đang nằm phơi nắng ở bãi cỏ phía sau nhà. Tôi biết rõ sở thích con này, nên không khó để tìm nó. Nhìn nó nằm đỏng đảnh thật. Cẳng tay cẳng chân dạng hết cả ra, đôi mắt nhắm nghiền thiu thiu ngủ như quý tộc đang hưởng thụ cuộc sống.

Tôi búng tay cái tách. Nghe thấy, tai con Cún động lên, đầu nó quay loạn xạ tìm xem âm thanh được phát ra từ đâu. Thấy tôi, nó hớn hở ra mặt, liền lật đật chạy đến, đuôi vẫy nhặng xị cả lên. Tôi quì một chân xuống, xoa đầu rồi lấy tay gãi gãi vào cổ nó. Con Cún được gãi đúng chỗ ngứa liền lật ngửa ra giờ hai tay hai chân lên trời, mắt nhắm tịt như muốn nói “đừng làm vậy nữa, không tui sướng chết mất”...

Bỗng dưng sau có tiếng bước chân đi lại. Ngửi thấy mùi người lạ, con Cún bật dậy nhanh như thoát, rồi lùi lại hai bước. Nó bắt đầu sủa um lên. Tôi quay lại xem ai, thì ra là QC. Tôi đưa ngón tay lên miệng ra dấu im lặng, con Cún không sủa nữa, nhưng vẫn đứng thủ thế, miệng gầm gừ không dứt.

QC nhẹ nhàng đưa miếng thịt trước mặt nó. Con Cún liếc tôi. Tôi gật đầu. Nó rón rén từng bước đi lại gần chỗ bàn tay QC rồi ăn miếng thịt ngon lành. Ăn xong nó còn lịch sự liếm láp sạch bong rồi mới lững thững nằm thụp xuống cạnh chân tôi.

- “Khôn ghê...”, QC vừa nói vừa vuốt lưng con Cún.

*

**

Chiều đi học chuyên đề tôi lấy xe của mẹ đi vì hôm nay mẹ không có tiết. Dắt xe ra khỏi cổng, vừa leo lên xe chưa kịp chuẩn bị gì thì QC đã trèo lên mà không thèm báo trước làm tôi mất đà suýt ngã. Tôi quay xuống.

- “Bình tĩnh. Làm gì mà sồn sồn vậy”

- “Ai bảo...”, cô bé cười tít mắt, đáp.

- “Bảo gì? Mà sao trời nắng chang chang thế này không mặc áo khoác ngoài vào cho khỏi nắng”

- “Em quên rồi...”

- “zZzZz. Anh nhắc trước khi ngủ trưa rồi”

Tôi xuống xe định chạy vào nhà lấy cho em mà sực nhớ ra mình đã khóa cửa. Định mở cặp lấy chìa khóa nhưng sợ muộn, tôi đành cởi áo khoác của mình rồi ra lệnh cho em.

- “Đưa hai tay ra”

QC ngoan ngoãn làm theo lời tôi. Tôi lần lượt luồn hai ống tay áo vào tay QC. Mặc xong, tôi giả vờ khó chịu.

- “Như con nít. Lần sau là cho ở nhà đấy”

Tôi thấy QC chẳng trả lời gì, mặt cứ cúi gầm xuống, hai má khê đỏ...

Sau này tôi mới biết nhưng hành động quan tâm rất nhỏ như thế để đánh gục con gái lắm, bởi vì nó xuất phát từ tấm lòng. Tôi quan tâm đến QC theo cách hoàn toàn tự nhiên, mà không có mục đích gì khác. Tôi đâu biết hành động tuy nhỏ đó của tôi lại có sức công phá dữ dội như vậy...

*

**

Chiều nay là buổi thứ ba QC đến lớp tôi học. Ngoài bị mấy thằng cô hồn trong lớp tằm tia, còn có thêm mấy ông giời lớp khác nữa. Vừa mới đến hôm trước là hôm sau cả trường đã biết tin, nhanh thật. QC đi cạnh tôi mà tôi nghe nhiều tiếng bàn tán không dứt. Được cái những lúc như vậy em làm cái mặt lạnh nhìn rõ kiêu. Nhưng, đâu có ai biết đằng sau bộ mặt lạnh như băng đó lại là một cô bé “ẩm ương”, có tính cách cực kì thú vị. Và cái thú vị đấy không phải ai cũng có may mắn để hay...

Buổi chiều, sau khi giờ chuyên đề kết thúc, tôi dắt xe máy ra cổng trường. Vừa ra đến nơi tôi đã thấy hai nhỏ bạn thân cùng QC đang chờ. Mặt tôi xụ xuống. Thấy thế con H hỏi.

- “Thái độ gì đấy. Được đi với người đẹp mà thế hả?”
- “Ừ đẹp... mà không thấy người tao đầy vết cắn của cá sấu hả?”
- “Ý là sao? Là chê tụi tao xấu hả”, con L nạt.
- “Mình không có ý đó. Nhưng mình rất thích suy nghĩ đó của bạn...”, tôi nhe răng cười nham nhở.
- “Ngon lắm. Mà cũng dám nói QC xấu hả?”.

Nhỏ này hỏi câu oái oăm dễ sợ. Tôi quay sang nhìn QC thì thấy em cũng đang nhìn tôi ... Nghĩ một lúc tôi mới dám trả lời.

- “Tụi mày dưới trung bình, còn QC thì... cao hơn chút”.

Mặt QC tiu nghỉu, tôi mặc kệ. Tôi không bao giờ khen ai trước mặt, chắc QC không biết tính này của tôi. Nói thật, cỡ như cô bé cây si không ít, chẳng cần lời khen của tôi làm cái gì.

- “Tính nó vậy đó, không bao giờ khen ai. Em đừng có buồn”, con L lên tiếng.
 - “Dạ”, mặt QC giãn ra thấy rõ.
 - “Thôi đi nhanh! Không muộn rồi”, tôi khua tay giục.
- Tôi chở QC, còn con L đi với con Hằng. QC ngồi cách xa tôi một đoạn kha khá chứ không dám ngồi sát.
- “Anh là con trai mà thân với hai chị nữ, hay vậy”, QC hỏi tôi.
 - “Tụi anh chơi với nhau từ lúc còn ẵm cầm. Một nhóm 4-5 đứa, trong đó có 2 đứa con gái là chị L với chị H. 2 đứa còn lại thì học khác trường cho nên cũng ít gặp nhau”
 - “Anh hay thiệt. Chơi với con gái mà vô tư ghê...”
 - “Hay gì đâu. Hoàn cảnh đưa đẩy cả. Có bạn thân là con gái hay bị dị nghị lắm”
 - “Dị nghị thế nào?”
 - “Nhiều người không có tin vào tình bạn thân, trong sáng giữa nam với nữ. Người ta nghĩ điều đó không thể xảy ra”
 - “Em cũng từng nghĩ vậy, nhưng gặp anh và mấy chị đó thì em tin rồi... Aaaaa ước gì em cũng có một người bạn thân là nam nhỉ?”
 - “Anh không thân với em còn gì ?”
 - “Trừ anh ra ...”
 - “Sao lại trừ anh?”

- “Anh để làm thứ khác chứ không phải để làm bạn”
- “Để làm gì?”
- “Đừng có giả khờ...”
- “... anh chưa thấy ai con gái mà lì như em...”
- “... nếu không lì thì chẳng còn là em nữa... nhớ ghen anh”, cô bé thủ thủ rót mật vào tai tôi.

QC cười trước làm tôi cười theo. Tự nhiên tôi muốn cười chung với em vậy thôi.

Người ta nói “mật ngọt chết ruồi”. Tôi không phải là ruồi, tôi là Đường Tăng, vậy mà cũng muốn liếng xiêng theo câu nói của em. Cô bé này sẽ còn làm khổ tôi dài...

Trên cây, tiếng chim họa mi lãnh lót vang lên. Xung quanh tôi, những tia nắng khoác tay nhau nhảy múa như những vũ công thực thụ. Tiếng gió lượn qua kẽ lá ngọt ngào như tiếng dương cầm đang xướng lên bản tình ca.

Màu nắng hay là màu mắt em... mà sao tôi thấy trong lòng chộn rộn một niềm vui...

Chap 63

Tôi nói riêng và đàn ông, con trai nói chung rất ghét đi shopping. Tôi thuộc mẫu đàn ông khá phóng khoáng cả trong chuyện ăn mặc cũng như tiền nong. Chính vì thế quần áo tôi mặc không cầu kì. Tôi quan niệm đàn ông chỉ cần ăn mặc gọn gàng, không lôi thôi là ổn. Còn về chuyện tiền bạc, tôi không phải là người hay lán tăn. Tôi nghĩ tiền sinh ra để phục vụ con người chứ không phải điều ngược lại, nên thích cái gì là tôi mua cái đó, tất nhiên thứ đó phải phục vụ được nhu cầu cá nhân, chứ không phải mua về rồi vứt một xó.

Nhấn mạnh thêm phát nữa: tôi ghét shopping. Muốn mua bất cứ thứ gì tôi xem trước ở nhà, ghi ra giấy và đến rất nhanh chỗ bán mấy thứ cần mua, không mặc cả, không chọn lựa nhiều, mua đúng giá ghi. Xong càng sớm càng tốt. Chị bán hàng à nhầm... em bán hàng nào mà gặp tôi đi mua chắc cười cả ngày. Không biết các bạn sao chứ, giờ lớn rồi, gặp nữ phục vụ quán hay bán hàng, là tôi gọi em tuốt. Tất nhiên là vừa phải thôi, tầm hơn mình 4-5 tuổi là được. Chứ gặp mấy cô hay thím mà gọi là em thì dễ gọi người thân ra tìm rằng cùng lắm. Xưng anh nghe vừa đàn ông lại vừa người lớn, nhờ ?

Nói thì nói vậy chứ mỗi người một sở thích. Mình không thể áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác được. Hai nhỏ bạn thân, QC nói riêng và đại đa số phụ nữ nói chung là tín đồ của shopping. Phụ nữ nghiện mua sắm cũng giống như đàn ông nghiện bóng đá hay games. Còn thể loại đàn ông thích shopping mà không thích thể thao thì tôi không chơi cùng, hại người lắm.

- “Đến nơi rồi! Mời tiểu thư xuống xe”, tôi quay lại nói với QC.
- “Vậy hả anh”, em đáp, rồi nhảy xuống. Thật ra dùng từ “bước” nó mới đúng, nhưng tôi ghét QC nên tôi dùng từ “nhảy” cho nó mất hết nữ tính đấy.
- “Em nói với hai nhỏ kia là anh đi mua tờ báo rồi anh quay lại sau nhé”
- “Vâng, anh đi đi”, QC bụm miệng cười.

Tôi phóng ừ xe ra hiệu sách mua một tờ báo bóng đá để đọc giết thời gian trong lúc các yêu tinh hân hoan với công cuộc mua sắm. Mua xong tôi quay xe ngược lại chỗ hẹn. Biết là vào trong cũng chả để làm gì tôi ngồi ngoài chờ và lôi tờ báo ra đọc. Ngồi đọc cả nửa tiếng mà chẳng thấy động tĩnh gì, tôi đứng lên ngó đầu vào trong thì thấy ba yêu tinh vẫn đang hí hửng cười nói có vẻ chưa muốn về. Đúng là gặp cạ có khác, nói chuyện như đúng rồi...

Tôi ngồi xuống, chúi mũi vào tờ báo đọc tiếp. Đọc thêm được 10 phút thì không còn tin gì để đọc, tôi lật đặt đứng dậy, lại ngó vào trong với ánh mắt tuyệt vọng. Biết là đi cùng yêu tinh đến chỗ thế này thì kiểu gì cổ tôi cũng dài ra cả thước, vậy mà vẫn không thể hình dung nó lại kinh khủng cỡ này.

- “Ê! Tao đọc hết cả mục quảng cáo rồi này”, tôi nhăn nhó nói với con L.
- “Vào đây nhờ cái”, con nhỏ toe toét, vẫy vẫy tay.

Tôi vừa đi vừa rửa thơm. Thôi thì cứ vào cho xong chuyện. Khi tôi vừa đến nơi, nhỏ L nhanh như cắt ướm cái áo nhỏ màu hồng ra phía trước ngực tôi, rồi xoay qua nói với nhỏ H và QC.

- “Đẹp mà ạ. Duyệt!”, nó nói xong cả QC lẫn nhỏ H đều phá lên cười.

Tôi ngần tò te, không kịp suy nghĩ nhảy vội về phía sau. Mặt tôi đỏ bừng bừng.

- “Đẹp cái đầu mà”, tôi xua tay. “Xong chưa, về”

- “Đi ăn gói cuốn đi mà, cho QC biết mùi thức ăn miền Nam nữa. Chứ em ấy đến mà mà bắt ru rú ở nhà là sao?”, nhỏ H đề nghị.

- “Em mệt nên không đi được phải không?”, tôi quay sang nhìn QC đe dọa.

- “Mệt là mệt thế nào. Đi chứ”, em cười tươi như hoa mà đầu biết lòng tôi đang héo lại...

*

**

Tôi, QC, nhỏ H, nhỏ L bốn người đi 2 xe. Khi không có QC, tôi chở một trong hai đứa bạn, đứa còn lại đi một mình một xe. Hôm nay có QC nên tôi phải chở em. Cả hai nhỏ bạn của tôi đều biết bí mật “QC không phải em họ của tôi”, nhưng tụi nó cư xử rất khéo, nên QC cũng không biết.

- “Em thấy *** đẹp không?”, nhỏ H ngồi sau gác cầm lên vai nhỏ L hỏi QC.

- “Đẹp chị ạ. Có biển, có núi rất nên thơ...”, cô bé dang hai tay ra, mắt nhắm nghiền, mũi hít hà. “Còn có vị mặn của muối biển nữa...”

- “Đẹp bằng thành phố em đang sống không?”

Nhỏ H hỏi khó thật. Một nơi là quê hương thứ 2 của QC còn một nơi là người em đang dành tình cảm đang sinh sống. Tôi căng tai ra chờ đợi câu trả lời của cô bé.

- “Mỗi nơi có vẻ đẹp riêng cũng như không thể so sánh Pushkin với Beethoven được”, cô bé cười khì khì. “Khéo lắm”, tôi nghĩ thầm.

- “Ba em làm gì?”, nhỏ H chuyển đề tài.

- “Ba em là kĩ sư”

- “Thế còn mẹ?”

- “Mẹ em là bác sĩ tâm lí”, tôi cảm nhận được rõ sự tự hào khi QC nói về ba mẹ mình.

- “Em có anh chị em gì không?”, nhỏ H bắt đầu hỏi cung

- “Em có một anh trai”

- “Bao nhiêu tuổi vậy?”

- “Bằng tuổi anh chị đó”

- “Cao không?”, nhỏ H tăng tốc.

- “Cao 1m8”

- “Đẹp trai không?”

- “Dạ đẹp”, QC cười hì hì.

- “Hơn anh M không?”

Trong các câu hỏi của nhỏ H thì tôi thích câu này nhất. Nó vừa trí tuệ, vừa đánh đố lại vừa có ẩn ý khen tôi. Chắc là khen thật vì tôi đang được so sánh với một người đẹp trai mà. Đầu ai mang hai người chênh

lệch nhau lên bàn cân bao giờ, nhỉ. Tôi nghe mà như mở cờ trong bụng đến nỗi chút nữa đã bật cười thành tiếng. Chắc chắn là QC sẽ chọn anh trai cô bé rồi. Tôi giả vờ không nghe thấy để xem QC đáp ra sao...

- “Dạ không. Bạn của chị đẹp nhất rồi”

QC đáp tỉnh queo trái hần với những gì tôi suy đoán. Tôi nghe mà xây xẩm đầu óc, nhưng trong lòng sướng râm ran. Tôi quay xuống bắt quả tang.

- “Có người mới khen tao cái gì đó H?”, tôi cười ranh mãnh.

- “Mày hỏi QC ấy”, nhỏ H che miệng cười không dám đối diện với “sự thật”.

- “Em quên bỏ chữ “đẹp” trong ngoặc kép, làm người ta ăn dứa bỏ rồi, chị ơi...”

QC làm cái mặt hời hợt nhìn ghét không để đâu cho hết. Nhỏ H và nhỏ L cười khì thế. Tôi đuối lí, đành lí sự cùn.

- “Ba đánh một không chột cũng què. Không chấp”

Được thể cả ba càng cười to hơn... Tôi chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt...

Dù hơi bức vì mình bị chọc, nhưng không phủ nhận việc khiến cho nhỏ L, nhỏ H và QC cười cũng làm tôi vui lây. Thật ra, việc thi thoảng một thằng con trai giả khờ để làm niềm vui cho con gái cũng không phải cái gì to tát lắm. Đôi khi điều đó lại được con gái đánh giá cao vì sự dễ thương và nhường nhịn nữa không chừng.

Tôi không quan tâm ba người đó có biết tôi giả vờ hay không!? Cái tôi cần biết là cuối cùng tôi khiến cả 3 cười. Thế là đủ rồi...

Đến nơi. Quán nay khá đông. Đảo mắt tìm xung quanh, tôi thấy có hai bàn trống. Một bàn trong góc, một bàn gần lối vào. Tôi chọn bàn trong góc và chỉ tay cho ba đứa con gái... Tôi với QC ngồi một bên, quay mặt vào phía tường, hai nhỏ bạn thân ngồi một bên.

- “Cô ơi! Cho con ... 3... 4...”, nhỏ H đưa tay đếm “16 cái cuốn, 4 đĩa bột lọc và 4 nước dừa nhé”

- “Từ từ cô”, tôi khoát tay rồi quay lại hỏi con H “ăn gì ghê vậy ba. Bộ tối không định về ăn cơm à?”

- “Ăn chứ, nhưng giờ cứ ăn cho sướng mồm cái đã. Mày không ăn thì quăng sang đây, bọn tao ăn dùm”, rồi con nhỏ quay sang chỗ cô bán hàng “cô lấy cho con nghe cô”

- “Ăn như hợ”, tôi lầm bầm.

- “Mày nói gì?”, con H lườm.

- “À à, mình nói là con gái ăn ít thế thì sức đâu mà học”, tôi chống chế.

- “Thằng này cứ phải bạo lực em ạ, không là cứ được đằng chân lân đằng đầu”, con H quay sang QC cười cười.

- “Hihi. Để bữa nào em thử”, QC hòa theo.

- “A! Giờ ăn đến rồi! Giờ ăn đến rồi”, nhỏ L reo lên khi thấy đồ ăn được mang đến.

- “Chỉ ăn là nhanh”, tôi trêu.

- “Ăn mà không nhanh thì cái gì nhanh”, con nhỏ lè lưỡi.

- “Ăn đi em, QC”, con nhỏ nhìn QC giục.

- “Vâng”, cô bé trả lời, lấy tay xoa xoa háo hức.

- “Ủa? Đây có phải hành không anh?”, em chỉ vào cọng hẹ.

- “Hẹ đó”

- “Hẹ là gì?”

- “Hẹ là thức ăn, vị thuốc tốt nhất về mùa xuân”

Lúc sau về wiki mới biết chứ lúc đó tôi làm sao biết trả lời QC thế nào. Tôi đáp đại.

- “Một loại cỏ thôi, ăn đi”

- “Tại em thấy nó giống hành, mà em thì không ăn được hành”, QC nhìn tôi, mắt long lanh.

- “Ồ ờ...”

- “Chấm cái này hả chị L”, QC chỉ vào bát nước tương gỏi cuốn [không biết mọi người sao chứ mình rất thích món này. Mà phải ăn ngoài đường bụi bụi chút mới ngon]

- “Này, chị chỉ. Em phải xúc một muống đầy tương thế này rồi chan lên cuốn thì ăn mới đậm đà”

Miệng nói tay làm, nhỏ L tỏ ra là một tay ăn rất sành sỏi. Nhìn nó ăn mà tôi ứa nước miếng. Thôi đành phải ăn thôi, chứ nhìn nó hành hạ kiểu này chắc chết.

- “Trời, ngon quá”, QC reo lên. “Ồ bên Pháp em chẳng được ăn mấy thứ này”

- “Còn nhiều món ngon lắm. Ở đây, tụi chị sẽ dẫn đi ăn”, nhỏ H cười, nói.

- “Hihi, vâng...”

QC ngồi ăn ngon lành. Tôi thích cái tính này của em. Không ồn ọ, không tiểu thư, rất tự nhiên. Một tay QC vén tóc, một tay cầm đồ ăn, trong khi miệng không ngừng xuýt xoa. “Cô bé vô tư ghê”, tôi cố giấu nụ cười đằng sau đôi mắt đang dần nheo lại.

Vài ba sợi tóc vô tình tuột khỏi tay QC, bay bay trong gió và khê khàng đáp xuống...

- “Chút nữa thì tóc dính tương rồi kìa”

Tôi đưa một ngón tay gạt nhúm tóc đó ra đằng sau rất nhanh. Thấy thế, chẳng những em không đưa tay vén lên dùm tôi mà còn cố tình ăn tiếp khiến ngón tay tôi cứ phải di chuyển lên xuống mỗi lần em gạt gù.

- “Lắm trò quá!”

Tôi nhăn mặt khiến QC cười toe.

Ăn hết một cuốn, bất ngờ QC quay sang nhìn tôi...

“Anh! Há miệng ra...”

Chap 64

Ăn hết 1 cuốn, bất ngờ QC nhìn tôi.

- “Anh! Há miệng ra...”

- “Làm gì đó? Thôi ...”, tôi nhìn em xong rồi quay sang nhìn hai đứa bạn với ánh mắt ái ngại pha chút xấu hổ.

- “Điiii! Anhhhhh! Mỗi tay quá rồi”, QC lúc lắc cái đầu ăn vạ.

- “Thôi! Tự anh ăn được. Mấy chị cười cho kìa”, tôi trả lời rồi quay sang chờ sự ủng hộ từ hai nhỏ bạn.

- “Chiều em nó tí. Mấy khi có dịp...”, nhỏ H cười gian rồi nháy mắt với nhỏ L giả bộ quay mặt đi hướng khác. Tôi có đám bạn “tốt” thật. Toàn tìm cách bôi nhọ mình.

- “Thôi mà, QC. Ngại lắm”, tôi xuống nước.

- “Kệ! Anh mà không thì em cứ để tay thế này...”

Tôi biết tính QC. Em dám nói là dám làm. Cực chẳng đã tôi đành làm theo cho xong chuyện, trong khi mặt mũi đỏ bừng bừng. Nghe tiếng khúc khích của hai nhỏ bạn mà tôi chỉ muốn đào cái hố chui xuống đất cho hết nhục. Thế mà vừa mở miệng ra thì em lại dí luôn miếng gỏi cuốn vào chóp mũi khiến mũi tôi nhoe nhoét tương, nhìn như hê.

- “Tưởng ngon ăn hả. Mơ đề”

Em lè lưỡi, chun mũi lại trêu ngươi tôi, nhìn ghét vãi. Nhỏ L với nhỏ H phá lên cười.

- “Hay thật. Chờ đấy”, tôi nói với em bằng cái giọng hù dọa, trong khi tay lấy khăn giấy. Rồi tôi cũng cười theo.

- “Trẻ con thế này, ai thềm yêu hãaaa?”

Cả đám ngồi nói chuyện râm ran. Tôi chủ yếu vẫn là mục tiêu trêu chọc của hai nhỏ bạn và QC.

- “Con dâu mẹ mày dạo này nhìn buồn buồn sao đó M?”, nhỏ L nói một câu trót quớt.

- “Con dâu nào?”

- “Em Hồng lớp mình đó!” [chap 22], nhỏ L cười hích hích.

- “Thôi mày cho tao xin. Nhìn nó cứ làm sao ấy. Sến bm ra”, tôi giãy nảy.

- “Ái! Đau. Sao nhéo anh?”, tôi xoa xoa chỗ bị QC nhéo.

- “Ai cho anh nói bậy?”

- “Mẹ trong cha mẹ chứ có gì đâu mà bậy”, tôi lí sự.

- “Thích lí do không?”

QC đưa hai ngón tay đặt gần hông tôi, khê nhưn mày thách thức. Thấy thế, tôi né hẳn sang một bên, rồi nhìn em như người bị hại.

- “Rồi rồi! Không nói nữa...”

Khổ thật! Không biết có nhiều người có máu buồn như tôi không? Cũng vì yếu điểm này mà hồi nhỏ không biết bao nhiêu lần tôi không vùi được quạ vì không qua được câu thách “giờ mẹ cù mà con không cười thì mẹ sẽ mua cái này mua cái kia cho”. Lần nào cũng giống lần nào. Cho dù tôi đã chuẩn bị rất cẩn thận bằng cách gồng cứng người hay nhét giẻ vào mồm để khỏi cười, tôi cũng phải đầu hàng khi thấy 5 ngón tay của mẹ tôi đang cố tình ngoằn ngoèo trước mặt mình. Nhìn mà nổi hết cả da gà khi nghĩ đến cảnh chúng hét chọc vào lòng bàn chân, vào cổ rồi vào hông. Với tôi, cù là hình thức tra tấn man rợ nhất mọi thời đại...

Tôi nhìn nhỏ L tiếp câu chuyện đang dở.

- “Nhỏ Hồng mắc mớ gì mà buồn?”

- “Tao thấy nó hay nhìn lên mày ánh mắt rất thăm thăm...”

- “Thăm thăm cái cục...”, nói đến đây tôi xua xua tay trước mặt QC. “... đấy”, tôi tiếp.

- “Mày làm gì thì làm, để em Hồng buồn thì đừng trách tội tao”, nhỏ H hất nước theo mưa.

*

**

- “M! Có phải Hoài Anh kia không?”

Tôi nhìn theo hướng nhỏ L chỉ. Thót người, đúng là Hoài Anh. Cô bé đi cùng hai người bạn thân. Khi tôi nhìn em thì cũng là lúc em ngẩng đầu lên. Bốn mắt chạm nhau...

Hôm nay, Hoài Anh buông tóc dài nhìn rất nữ tính. Em có một mái tóc dày, dài và tuyệt đẹp. Hoài Anh mặc quần kaki, áo sơ mi đơn giản nhưng lại rất xinh. Với Hoài Anh thì chẳng cần lựa là gì cũng đã xinh sẵn rồi, nên dù em có mặc gì cũng vậy cả thôi. Đúng là ông trời nhiều khi bất công. Sinh con gái nhà người ta ra mà bao nhiêu đẹp đề thì gom hết cho vài người. Thiệt tình!

Vài giây sau, QC cũng quay lại. Thấy cô bé, Hoài Anh khê gật đầu với cả hai chúng tôi rồi quay sang nói chuyện với bạn tiếp. Cách nói chuyện gượng gạo hơn trước. Có lẽ em làm như vậy chỉ để tránh ánh mắt của cả tôi và QC. Đang rôm rả, không khí bỗng nhiên trùng xuống. Tôi không biết phải xử sự như nào cho phải. Từ lúc nghe QC nói chuyện về HN, tôi đã không liên lạc với Hoài Anh thêm một lần nào. Tôi không

nói chuyện với em qua mạng, ngay cả trên trường cũng không bao giờ giáp mặt. Vậy mà hôm nay chúng tôi gặp mặt nhau ở đây. Tôi đột ngột cắt liên lạc mà không thêm báo cho em lí do. Tính cách của Hoài Anh thì tôi biết rồi, em không phải là người chủ động, nên nếu tôi mà không nói gì thì em cũng chẳng buồn mở lời. Theo tôi đó cũng là một biểu hiện của sự kín đáo.

Khi Hoài Anh quay mặt đi chỗ khác thì cũng là lúc QC quay sang nhìn tôi. “Em nhìn anh làm gì hả, QC? Còn gì nữa đâu”, ánh mắt đã thay tôi nói lên điều đó.

- “Xong chưa? Về đi tụi mày”, tôi nói.
- “Ừ, về thôi”, nhỏ L trả lời.
- “Ra trước đi, tao trả tiền xong rồi ra”.
- “Chia ra cho dễ”, nhỏ H nói.
- “Thôi! Nay tao trả. Tiền tháng này nhiều quá, tiêu cho hết”, tôi ba hoa.
- “Ghê...”

Tôi đi ngang qua bàn Hoài Anh và nói với em.

- “Anh về trước nha Hoài Anh”
- “Vâng...”, cô bé nhìn tôi ngượng ngùng.
- “Chị về trước nhé”, nhỏ L và nhỏ H cùng chào.
- “Vâng. Em chào hai chị”

QC thì không nói gì. Em làm cái mặt lạnh tanh bước qua. Đúng là con gái! Đáng sợ thật...

Tôi ra quầy tính tiền luôn cho bàn của Hoài Anh. Ga lăng một bữa, tôi móm một tuần...

Lúc QC leo lên xe, tôi thấy Hoài Anh nhìn theo. Thấy tôi, Hoài Anh ngó lơ chỗ khác. Không biết Hoài Anh đang nghĩ gì. Con gái thật khó hiểu...

*

**

- “Tụi tao về luôn đây”
- “Ừ! Đi cẩn thận”, tôi dặn.
- “Đi vòng biển rồi về không, QC?”, tôi quay lại hỏi em.
- “Vâng...”

Tôi có sở thích đi dạo biển một mình từ khi tôi quen HN. Nó cũng có thể gọi là thói quen, mà đã là thói quen thì không dễ dàng bỏ được. Mỗi lần có tâm sự tôi thường tìm đến biển để trút bỏ bầu tâm sự. Đứng trước biển... tôi nhắm chặt mắt lại và để mặc cho tâm hồn phiêu dạt. Tôi cảm nhận được lời thì thào của biển qua từng con sóng xô bờ, ngọt ngào và ân tình như một người mẹ đang vỗ về một đứa con. Tôi lắng nghe tiếng gió xì xào sau những rặng phi lao lúc to lúc nhỏ, lúc trầm lúc bổng, mượt mà và êm ả như một bản tình ca không lời mà biển viết để tặng riêng cho tôi... Khi tôi rủ QC đi cùng là lúc tôi đang nhớ HN...

- “Em thích không?”
- “Thích quá. Mát thật”, giọng QC reo lên lộ rõ niềm hân hoan.
- “Mỗi lần có chuyện gì anh lại vác xe chạy một mình thế này... lần nào xong, anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn...”

Ngập ngừng một lúc, QC băng quơ.

- “Anh là người sống thiên về tình cảm. Đàn ông như vậy không tốt đâu...”

- “Làm sao em biết anh không phải là người lí trí”, tôi thắc mắc.

- “Anh dễ mềm lòng và không nỡ làm buồn lòng người khác... phải không?”

Tôi chỉ biết im lặng. Cái này QC nói không sai.

- “Nhưng đôi khi anh cũng lạnh lùng lắm”, cô bé cười hì hì.

- “Vừa đấm vừa xoa đó hả?”

- “Cái này em nói thật”

- “Như vậy là tốt hay không tốt?”

- “Tùy người à”

- “Đối với em thì sao?”, đang dặn mình phải tránh mấy câu hỏi nhạy cảm kiểu này vậy mà... Tôi diên thật rồi.

- “Em biết anh như này từ lâu rồi mà... có phải giờ mới biết đâu...”

Tôi hiểu ẩn ý đằng sau câu nói của QC, nhưng thật không may cho cô bé khoảnh khắc đó tôi đang nhớ HN đến phát dại...

- “Anh nhớ HN quá...”, tôi vô thức cất lời. “Anh chỉ có một mong ước gặp chị em một lần mà anh chưa làm được...”

- “...”

- “Sau này anh sẽ đến Golden Gate ở Mỹ. Đó là nơi chị em muốn anh và cô ấy đến... Anh sẽ đến thăm ba mẹ của chị em nữa... À! Còn bé NHNM nữa chứ...”

- “...”

- “Đi chắc sẽ buồn lắm. Nhưng đó là những mục tiêu anh phải thực hiện...”

- “...”

Tôi còn kể nhiều chuyện lắm, tất cả đều về HN... Tôi nghe lòng mình nặng trĩu mà không biết rằng bên cạnh mình có một người cũng đang tan nát cõi lòng...

Bâng quơ nói một mình, chờ mãi mà không nghe thấy tiếng QC trả lời. Tôi quay đầu lại thì thấy em đang đưa ánh mắt vô hồn hướng ra biển. Hình như em đang để đầu óc rong ruổi theo những điều khác chứ không phải những điều tôi vừa nói.

- “Nãy giờ nghĩ gì mà nhìn mặt thất thần vậy”, tôi quay xuống rồi quay lên để chạy xe tiếp chứ tông vào ổ gà thì toi.

- “Có gì đâu. Đang nghĩ đến chuyện anh nói...”

- “Giận anh à?”, tôi lại quay xuống. Cô bé vẫn quay đầu nhìn ra biển.

- “Làm sao giận anh được...”, QC trả lời nhẹ nhàng.

- “Thế sao mắt đỏ thế kia?”

- “Chắc do bụi...”

- “Cười cái anh xem nào”, tôi pha trò.

- “Hì hì”, em nhe răng và cố phát ra tiếng cười nghe thật gượng gạo.

- “Cười gì ngộ vậy... Cười đằng hoàng xem”

Tôi quay đầu lại sau, định nhìn xem em có làm theo lời tôi nói không thì... rào... một cơn mưa bất ngờ ập đến...

Chap 65:

Khi tôi đang chờ QC trên con đường ven biển thì một cơn mưa ào tới. Không kịp suy nghĩ tôi vội vàng phóng xe đến một cái cây tán rộng gần đó. May là gần, chứ xa chắc tôi với QC đã ướt như chuột lột rồi cũng nên. Trời gì đâu kì cục, mới nãy còn trong xanh mà giờ đã mưa gió ùng ùng...

Chỗ tôi đang đứng nằm trên một con đường, một bên giáp biển, một bên giáp núi, nên muốn tìm chỗ mua áo mưa cũng khó. Quanh đây nhà dân không có chứ đừng nói gì cửa hàng tạp hóa. Đành phải đứng chịu trận như này thôi chứ biết sao giờ. Lúc nãy mưa vừa, nên chỉ bị ướt chút đỉnh, giờ mưa càng ngày càng lớn. Gió thổi vù vù tạt nước tung tóe khiến tôi vừa lùi xuống tránh nước bắn từ đằng trước đã phải vội bước lên vì nước hắt từ đằng sau. Cả tôi và em bước tới bước lui để tránh mà tôi có cảm giác như đang nhảy cha-cha-cha...

Thi thoảng, gió rít lên từng cơn nghe rợn người. Cảm giác không khác khi nghe tiếng mẹ tôi lúc biết tin tôi trốn học đi chơi là mấy. Ở phía biển đằng xa, những con thuyền đánh cá ngao nghể hàng ngày giờ chỉ còn lại những vệt đen mờ mờ bất động. Cây cối oằn mình, nghiêng ngả sau từng cơn gió hung tàn như muốn cuốn phăng đi tất cả. Mưa trắng trời. Tôi chẳng còn thấy rõ vật gì xung quanh, tất cả còn lại chỉ là một màu nước trắng xóa...

Tôi nhớ hồi nhỏ tôi thích tắm mưa. Mỗi lần mưa đến, đám con nít xóm tôi lại hò hét, rủ nhau ra khoảng sân chung trước xóm để đá bóng. Quả bóng nhựa ngày thường lăn qua lăn lại đầy khí thế sau mỗi đường chuyền hay cú sút của một cầu thủ nhí, thế mà hôm nay gặp vũng nước nó đứng im thín thít, rầu rĩ như một anh chồng mới nhận lương đang hí hửng thì bị vợ tịch thu. Điều đó càng làm đám con nít nổi sung hơn. Tất cả cùng bay vào một lúc tranh giành trái bóng. Từ hai đội thi đấu số đội bây giờ đã bằng số con nít trên sân.

Có thằng trượt chân ngã sóng soài úp mặt vào nền đất, mặt mày tèm lem làm cả bọn cười phá lên. Điên tiết, nó hứng nước hắt vào phía những thằng còn lại. Cuộc thi đấu bóng đá bây giờ đã biến thành một cuộc thủy chiến. Có thằng la í ới sau khi bị một đám hội đồng hắt nước vào mặt. Có thằng chạy như ma đuổi sau khi cướp được quả bóng. Rồi cũng chính nó bị những thằng còn lại hò nhau, tạt quần, vớt lên cây, rồi sau đó gọi mấy đứa nữ đang chơi ô quan trong nhà ra nhìn. Thấy có thằng bị tạt quần đám con nít nữ la lên oai oái, lấy hai tay che mắt lại, nhưng tôi biết thừa cũng có đứa chỉ khép hờ, nhìn được “cái cần nhìn” thì cười khanh khách, bỏ chạy vào trong. Mưa xối xả. Nước chảy ròng ròng từ tóc xuống cằm, ngấm vào da thịt mát lạnh. Há miệng để cảm nhận vị nước mưa tinh khiết, nhạt tan trên đầu lưỡi. Sướng thật! Gương mặt đứa nào cũng rạng rỡ, hạnh phúc...

Lên cấp 2, cấp 3, khi lớn hơn tôi đã đánh mất thói quen tắm mưa. Phần vì đã lớn, phần vì bị ốm mà nghỉ học thì bố mẹ mắng chết. Nhưng nói thật là tôi vẫn thích. Đang đi trên đường mà mưa xuống là tôi đội đầu trần về đến nhà không thềm nghĩ. Cảm giác tắm mưa rất khó tả...

- “Em lạnh không?”

Tôi quay sang nhìn QC. Mặt cô bé tỉnh queo, không có dấu hiệu gì của lạnh. Em đang phóng tầm mắt ra phía biển, nhìn cái gì đấy có vẻ rất tập trung. Tóc mai QC dính nước mưa, bết lên trên đôi má trắng hồng, nhìn “hơi” đáng yêu. Tôi định đưa tay vén ra dùm em, nhưng nghĩ sao lại rụt tay lại. Nghe tiếng tôi, cô bé giật mình.

- “Hả? Anh hỏi em cái gì?”

- “Đang suy nghĩ cái gì mà tập trung ghê thế? Anh hỏi em có lạnh không?”

- “Hơi hơi à. Ở bên kia mùa đông nhiệt độ xuống 2-3 độ C em còn chịu được. Thế này ăn nhằm gì”

“Nghe câu trả lời mà tụt hết cả cảm xúc. Người ta quan tâm cứ trả lời kiểu đấy, lần sau thềm vào”, tôi làu bàu rủa trong bụng chứ cũng không dám nói ra.

- “Bên kia mưa có giống đây không?”

- “Mưa ở đâu mà chả giống nhau”, QC bắt bẻ rồi khúc khích cười vì câu hỏi ngu ngơ của tôi.

- “Ý anh là... ví dụ là... có mưa phùn, mưa ngâu, mưa rào, mưa đá, mưa axit... thì bên em là loại mưa gì?”, tôi hắt mặt lên trời vì sự thông minh đột xuất của mình.

- “Mùa đông có tuyết thì có mưa đá. Các mùa còn lại mưa chắc giống như này này”, QC trả lời rồi chỉ lên trời.

- “Em đen ghê. Gặp đúng hôm trời mưa to”, tôi than thở.

- “Em thích mưa mà”, em cười tươi rồi đưa hai tay hứng nước.

- “Hồi nhỏ anh thích tắm mưa lắm. Mỗi lần mưa đến trong xóm tụi con nít như là mở hội ấy...”

Tôi thao thao kể cho QC về những kỉ niệm ở thời thơ ấu của mình... Em hăng say lắng nghe và thi thoảng che miệng khúc khích cười khi đến đoạn “cao trào”...

- “Vứt lên cây rồi sao mà lấy cái quần xuống”, QC gập bụng cười ha hả.

- “Đó là chuyện của nó, làm sao anh biết”, tôi tỉnh bơ.

- “Anh bày ra mấy trò đó hả?”

- “Ừ, anh đầu tiêu. Rồi hôm sau cả xóm nó làm nhục anh. Ê trẻ kinh khủng”, mặt tôi đau khổ như bị bắt quả tang khi đang ăn vụng.

- “Đáng đời! Ai bảo nghịch dại”, QC vẫn chưa thôi cười.

- “Ai mà biết được... Hồi nhỏ anh hiếu động lắm chứ không có nam tính với lạnh lùng như bây giờ đâu”, tôi cựa bom.

- “Đến giờ rồi đấy. Anh nghe câu... một lần...”

- “... khiêm tốn bằng bốn lần tự kiêu chứ gì”, tôi ngắt lời em và vênh mặt lên ra vẻ ta đây thông minh tuyệt đỉnh.

- “Ừa, cũng gần giống vậy, hi hi. Mà...”

- “Mà cái gì?”

- “Con gái ra nó thấy nó bảo gì?”, QC ôm bụng cười.

- “Thấy cái gì mà đòi bảo gì?”, tôi ép em phải nói ra mấy từ bậy. Mặt tôi gian ghê lắm.

- “Chọc em hả?”, QC lấy tay cù vào hông tôi rồi bặm môi lại.

Bị địch tấn công bất ngờ, tôi nẩy người cái thót, thiếu điều đụng đầu vào cành cây.

- “Không chơi cù nha. Toàn lợi dụng rồi đụng chạm thôi”, tôi đưa hai tay thủ thế.

- “Em chưa thấy ai con trai mà có máu buồn dữ dội như anh. Em biết điểm yếu của anh rồi. Lần sau muốn gì là em dõ tuyệt chiêu ra”, QC chum môi khoe nóm đồng tiền duyên dáng.

- “Ai biết được. Sau này sẽ hết”

- “Bệnh này nan y, không có thuốc chữa, anh đừng có hy vọng làm gì”

- “Cái này không hết thật hả?”, giọng tôi đâm lo khi nghe cô bé nói có vẻ nghiêm túc.

- “Anh dễ tin người quá đi”, QC lại gập bụng cười...

*

**

Mưa nhỏ dần, nhưng chưa tạnh. Trời đã bắt đầu quang hơn. Sau một hồi nói chuyện, cả hai bỗng dưng im bật, không ai nói với ai câu gì. Tôi không muốn phá vỡ sự im lặng bởi vì cũng muốn bản thân theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình. Tôi khoanh tay trước ngực và đưa mắt nhìn ra thật xa...

Ngắm mưa rơi bao giờ cũng mang lại cho tôi nhiều thứ cảm xúc. Đó là hạnh phúc khi kỉ niệm tắm mưa thời thơ ấu bỗng chốc ùa về và cũng là man mác buồn khi tôi nhớ đến HN...

Tôi nhận thư từ ba em trong một ngày mưa tầm tã và từ em họ của em, QC, cũng trong một ngày mưa khác. Mưa thường khiến tôi hoài niệm trong những tình khúc sâu lắng và bất tử của cổ nhạc sĩ thiên tài Trịnh Công Sơn...

“Một người nghệ sĩ mà lúc bình sinh cũng như khi đã về “miền cát bụi”, vẫn có hàng triệu người yêu mến và tiếc thương. Đó là Trịnh Công Sơn. Lẽ thường tình bởi vì anh đã sống một cuộc đời dang dở và sẽ chia cho hết thấy thân phận. Triết lý nhân sinh và chính bản thân cuộc đời Trịnh là sống để trả nợ người và trả nợ đời. Đó là món nợ kiếp người phải mang. Thiên tài Trịnh Công Sơn là ở chỗ anh mang vác bốn phận ấy một cách thiết tha nhất. Tôi gọi đó là định mệnh. Định mệnh bắt anh phải yêu thương và sẽ chia với cuộc đời bằng thứ âm nhạc của riêng Sơn.” - Việt Nhân

Đó là “Diễm xưa”...

Mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cổ,

Dài tay em mấy thuở mắt xanh xao,

Nghe lá thu mưa, reo mồn gót nhỏ,

Đường dài hun hút ắt thêm sâu...

... là “Em còn nhớ hay em đã quên”...

Em còn nhớ hay em đã quên,

Nhớ Sài Gòn mưa rồi chợt nắng...

... là “Tuổi đá buồn”...

Trời còn làm mưa

Mưa rơi mưa rơi

Từng phiến băng dài

Trên hai tay xuôi

Tuổi buồn em mang

Đi trong hư vô

Ngày qua hững hờ

... là “Như cánh vạc bay”...

Nắng có hồng bằng đôi môi em

Mưa có buồn bằng đôi mắt em

Tóc em từng sợi nhỏ

Rớt xuống đời làm sóng lênh đênh

Mỗi khi mưa, tôi nhớ đến em. Khi nhớ em, tôi nghe nhạc Trịnh. Và khi nghe nhạc Trịnh, tôi sẽ man mác. Tôi tự tìm đến nỗi buồn theo cách của riêng mình... Tôi không phải là một người hay hoài niệm, càng không phải là người thích mang nỗi buồn vào trong lòng, nhưng HN là trường hợp ngoại lệ. Nếu mối tình đầu của tôi chỉ đẹp, thì tôi đã không khổ sở khi phải ngập ngụa trong nỗi khắc khoải nhớ em như bây giờ.

HN cũng là người thích mưa. Tôi nghiệm ra một điều những cô nàng sâu sắc ai cũng yêu mưa thì phải. Em từng nói với tôi em hy vọng có một ngày em cùng tôi sẽ đi cùng nhau dưới mưa... Hai đứa sẽ nắm tay nhau thật chặt. Trong khi em tươi rói khoe chân múa tay, thao thao bất tuyệt về ý nghĩa của mưa thì tôi mặt mũi trắng bệch, tay chân run rẩy vì lạnh. Nhưng dù lạnh đến mấy tôi cũng không bao giờ buông tay, vì tôi biết em cần tôi đi hết “con đường mưa”...

Ước nguyện của HN cũng là của tôi. Tôi chưa dám hy vọng một điều xa xỉ như vậy, tôi chỉ mơ sẽ được gặp em. Vậy mà...

*

**

- “Anh! Dầm mưa cho ốm chơi không?”, QC cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- “Em đùa đấy hả?”, tôi tròn tròn mắt...

Chap 66

- “Anh! Dầm mưa cho ốm chơi không?”, QC cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- “Em đùa đấy hả?”, tôi tròn tròn mắt...

- “QC em không biết nói đùa là cái gì”

Em cười hi hi rồi bất ngờ đưa tay nắm cành cây trên đầu kéo mạnh xuống. Nước mưa đọng trên cây theo đà rơi xuống rào rào. Do không chuẩn bị, tôi giật thót người khi bị nước mưa chui vào trong áo, rơi thẳng xuống lưng và ngực. Lạnh kinh hồn. Thấy tôi nhảy tung tung như đười ươi, QC cười ngặt nghẹo. Lúc này điên cmnr, tôi cũng thò tay lên trên, nắm cành cây giật lấy giật để, nhưng QC đã chạy ra ngoài từ lúc nào. Hậu quả, tôi hứng thêm một thau nước. Người tôi đã ướt ngay càng thân ướt. Tôi vẫn nhất quyết không ra, tôi ngồi bệt xuống, dựa hẳn đầu vào gốc cây và ngắm cô nàng...

QC mặc quần jeans với áo tay cụt, sẫm màu. May mà em mặc áo tối màu chứ không một lúc nữa không chừng có xe cứu thương đến hốt tôi vào nhà xác vì mất máu nhiều quá cũng nên. Hình như cô bé đang múa...

Cô bé ngửa mặt lên trời, hai tay chống nạnh, đứng trên một chân, xoay vòng nhìn rất mềm mại... Nhìn có vẻ chóng mặt hay sao ấy, mà lúc quay xong nhìn em cứ lảo đảo thế nào. Khổ thân! Cố gắng lấy le với tôi làm gì không biết... Ồ! Ra tôi nhìn nhầm. Vấp đá chứ không phải quay nhiều quá chóng mặt. Phải thế chứ, không thì mất hết cả hình tượng!!! Cố lên! Xoay vài vòng nữa xem nào...

QC không múa nữa, em chuyển từ thể loại hành động sang thể loại trữ tình. Cô bé dang hai tay và nhắm chặt đôi mắt. Em để mặc cho những hạt mưa vô tình thi nhau hắt vào mặt. Có phải em muốn nhờ cơn mưa cuốn trôi đi những nỗi buồn vương vấn trong lòng không? Tôi thấy cô bé khẽ mỉm cười. Nhưng nó không phải là nụ cười tươi rói tôi vẫn luôn thích ở QC, mà nó phẳng phất một nỗi buồn không thể gọi tên... Lại là em đánh đổ trí tưởng tượng của tôi rồi...

Tôi chưa gặp người con gái nào cá tính như QC. Cô bé luôn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, nhưng đâu ai biết được rằng đằng sau lớp vỏ cứng rắn đấy là một tâm hồn mỏng manh cần sự che chở như bao người con gái khác. Tôi ở hiện tại, khi đang cầm bút viết những dòng này, đủ bản lĩnh để hiểu điều tưởng như đơn giản đó, nhưng tôi ở quá khứ, đang ngồi trước mặt em thì không. Tôi chỉ biết nhìn và đánh giá mọi thứ qua vẻ bề ngoài mà chưa đủ tinh tế và trải đời để cảm nhận những gì sâu sắc bên trong. Tất cả cần có là thời gian, trải nghiệm và sự nhạy cảm.

Tôi chỉ biết nhìn theo QC mà không hề hay biết cô bé đang khổ sở khi vẫn giấu tôi bí mật về chị của em, cùng với niềm day dứt khôn tả khi dành tình cảm ột người không nên. Cả tôi và HN đều không trách QC vì chúng tôi đều hiểu “tình yêu chẳng hề có lỗi”. Tình yêu của QC thật mãnh liệt. Nếu không chắc chắn em đã chẳng về đây để gặp tôi như này...

- “Anh thích tắm mưa mà. Ra đây đi”, QC vẫy tay gọi.

- “Lớn rồi ai mà tắm mưa nữa”, tôi từ chối.

- “Em đây còn gì”, cô bé toe toét cười.

- “Lạnh lắm. Về ốm à xem”

- “Anh cũng ướt như chuột lột rồi còn gì?”

Nói điều, QC chạy đến, rồi đưa tay trước mặt tôi.

- “Đưa tay đây. Em kéo đây”

Nhìn ánh mắt khẩn khoản của em, tôi biết mình không thể từ chối. Tôi đưa tay ra. Có lẽ QC không ước chừng được cân nặng của tôi hoặc là em nghĩ để tay đó có lệ, còn lại để tôi chủ động, nên em kéo yếu xìu. Vì hai chân duỗi thẳng, lấy gót làm điểm tựa, tôi định nhờ sức em kéo tôi dậy luôn... ai dè... QC mất đà ngã chúi về phía trước. Mà phía trước cô bé là ai? Là tôi đây này...

QC bất ngờ đổ ập khiến tôi không kịp trở tay. Tình hình thật nguy cấp, nhưng vẫn cho tôi 3 phương án để lựa chọn.

Phương án thứ nhất là đỡ em. Nếu quyết định đỡ bắt buộc tôi phải dơ thẳng 2 tay chéo lên phía trước. Mà như thế thì nguy hiểm vô cùng, nếu chẳng may chạm vào cái-thứ-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đấy. Không chừng tôi còn bị điện giật chết cũng nên. Sợ lắm. Tôi dẫu thể giơ ngược tay ra phía sau để đỡ hai vai em hoặc gấp người ra phía trước để đỡ hông em, vì tư thế đó quá vô duyên cộng với lúc đấy máu lên não không kịp thì lấy gì mà xử lí nhanh thế được. Phương án này kết luận là không khả thi.

11. Chương 11

Phương án 2 là... né. Lúc đó, QC sẽ đập đầu vào thân cây, còn tôi thấy thế sẽ cười khanh khách. Cái này cũng không xong, vì biết đâu sau đó em trở nên ngẩn ngẩn ngơ ngơ và chú công an đến điều tra hỏi “ai khiến cháu thế này?”, em lại chỉ tôi thì tôi phải có trách nhiệm chăm sóc cho em cả đời à. Không được! Tôi còn bao nhiêu dự định và hoài bão, không thể vì một chuyện vô duyên, lãng nhách mà bỏ dở được. Tiếp!

Phương án cuối cùng là ngồi im, nhắm mắt lại, cho QC muốn chống kiểu gì thì chống. Em nhanh trí mà chống được lên hai vai tôi thì tốt, còn không ngã dúi dụi vào người tôi cũng không sao. Cùng lắm cho ôm cái rồi đẩy ra liền là được chứ gì.

Quyết định phương án 3 đi...

Sự thật xảy ra...

Tôi đưa tay ra phía trước. QC la lên. Tôi rút tay lại. Tôi mặc kệ. Em nhanh trí xoay người lại... Cuối cùng, QC nằm trợn trong lòng tôi...

Cả tôi và cô bé đều bất ngờ. QC không biết là tôi đang ngại muốn chết, nhưng tôi không thể đẩy em ra. Thật sự, tôi không bao giờ muốn làm cô bé buồn. Trái với suy nghĩ “QC sẽ nằm lì cho đến khi tôi nhấc em”, sau một giây hoàn hồn, em chống tay đứng dậy và ngồi xuống cạnh tôi. Em thản nhiên như chuyện vừa xảy ra chỉ là một tai nạn.

- “Em tưởng anh tự đứng dậy. Ai ngờ...”, QC lấp lửng.

- “Anh tưởng em kéo anh dậy. Ai ngờ...”, tôi bắt chước em.

Cũng may là QC chủ động, chứ không tôi cũng không biết nên làm gì. Đẩy em ra thì không nỡ mà cứ để đấy thì lại không đành. Còn nhấc em mà em không chịu thì ăn thịt nhau à?

- “Dậy nào! Sắp hết mưa rồi”, em giục tôi.

- “Ừ”

Tôi bật dậy trước rồi chìa tay trước mặt QC để kéo em dậy.

- “Đi anh”, em cười tươi rồi chạy ù ra khỏi tán cây.

- “Ừ... ừ...”

Tôi lăm lết bước từng bước ngẩn theo QC phần vì lạnh, phần vì ngại. Ngoài đời, tôi là một người khá kín tiếng, ít khi bộc lộ cảm xúc và suy nghĩ của mình cho người khác biết. Tôi không phải là người thích chơi trội, càng không phải là người thích nghe người khác phán xét mình, nên tôi rất hạn chế làm mấy điều khác

người. Ví dụ như cái trò lớn đầu mà còn bày đặt “lãng mạn” tắm mưa như thế này. Thi thoảng lắm tôi mới làm mấy chuyện bốc đồng, chứ bình thường tôi hơi bị lạnh. Cũng may là ở đây ngoài tôi và QC thì không có ai, nếu có chắc tôi đã im thin thít đứng trong này cũng nên.

*

**

Khi những hạt mưa đầu tiên chạm vào mặt, tôi như một đứa con nít được Doraemon cho quay lại thời thơ ấu bằng “cỗ máy thời gian”. Kỷ niệm đầy ắp tiếng cười hồi nhỏ đang ẩn mình ở một góc khuất trong trí nhớ bỗng dưng tràn về... ngọt ngào và đầy màu sắc. Tôi nhớ như in khuôn mặt và nụ cười của từng đứa bạn trong xóm. Mặc dù cũng có khi cãi nhau hay thậm chí là đánh nhau, nhưng mỗi lần đám con nít xóm khác sang gây chuyện thì mới thấy được sự đoàn kết của chúng tôi. Có một trận chiến dưới mưa giữa 2 xóm kéo theo mối tình con nít khiến tôi nhớ mãi đến giờ.

Chuyện là nhỏ My xóm tôi sang xóm bên kia tìm bạn thì bị một thằng fan cuồng chạy ra thơm một cái vào má. Mà phải công nhận con nhỏ này dễ thương ác. Da trắng bóc, đôi mắt đen láy còn môi thì đỏ như son. Tôi ngoan vậy mà nhìn cũng muốn thơm chứ đừng nói mấy thằng họ Trư khác. Tôi khoái nhỏ My, mà hình như nhỏ này cũng khoái tôi... Vì mỗi lần tôi sang chơi với anh nó, con nhỏ thấy tôi lại đỏ bừng mặt rồi chạy biến vào buồng trong. Có lần tôi với anh nó đang ngồi chơi điện tử ở phòng khách thì con nhỏ chạy đến gần tôi, chìa ra bịch snack cua đỏ “cho anh nè”, rồi chạy ù đi đâu mất. Hồi nhỏ tôi cũng hót gái lắm chứ không đùa đâu.

Nhỏ My về đến nhà vừa khóc vừa mách thằng Dũng “túa”, anh trai nó. Buổi chiều đá bóng, thằng Túa kể chuyện bất bình cho anh em trong xóm. Thằng nào nghe xong cũng giận sôi người. Thằng thì đâm vào cột nghe rầm rầm [đau lắm, nhưng đang cool nên đành phải nhịn], thằng thì song phi trút giận vào cái cây [đập hụt, nên cái cây nằm giữa 2 cái chân]...

Thằng nào thằng nấy mặt đỏ gay gắt. Ai cũng điên. Bực vì gái xóm mình bị trêu thì ít mà vì GATO với thằng Tèo fan cuồng kia thì nhiều. Chúng tôi quyết định hẹn bọn xóm kia làm một trận quyết chiến với giao kèo không mang vũ khí, chỉ chơi tay không, mỗi bên 3 người và lớp 5 đổ xuống [thiếu 8 người nữa đánh nhau xong, đá bóng là đẹp]. Tôi cũng nằm trong danh sách “thi đấu” vì tôi là cái thằng đầu tiên ra trò solo 3 vs 3.

Tôi nghe xong mà miệng méo xệch. Địch! Tôi là quân sư chỉ đưa ra ý kiến chứ có muốn tham gia đâu...

- “Ê! Tao không đánh nhau đâu! Mẹ tao biết được chứ chết”, tôi mang mẹ tôi ra làm bia.
- “Không được! Đây là bạn thân của tao. Anh em mình hoạn nạn có nhau. Đây phải sát cánh cùng tao”, nó thao thao về tình huynh đệ mà đầu biết tôi đang rầu muốn chết.
- “Bình thường thì thân nhau được chứ lúc đánh nhau thì thân ai nấy lo. Tao không chơi đâu”, tôi một mực từ chối.
- “Đây đi cùng tao, xong xuôi tao cho nhỏ em tao thơm đây...”

Tôi điếng người trước điều kiện của thằng Túa. Thằng này nhìn ngu ngu mà nói câu hiểm kinh. Nó không cần đưa ra bất cứ lí lẽ cao xa gì. Nó mời tôi bằng phần thưởng không thể từ chối. Lúc đầu còn chối đây đây, nhưng sau khi tưởng tượng đến thời khắc chiến thắng, nhỏ My chạy đến ôm hôn tôi thắm thiết, tôi lại lịm hết cả người. Tôi như một vận động viên được tiêm chất kích thích... khí thế hùng hục... Tôi gặt đầu như cái máy.

Đúng giờ hẹn, xóm tôi đã có mặt. 3 thằng trong danh sách bao gồm tôi, Dũng Túa và Hùng đen đứng hiên ngang giữa sân. Mấy đứa còn lại đi theo cổ vũ đứng hẳn sang một bên. Trong đám cổ vũ có cả nhỏ My. Nhìn ánh mắt triu mến của nó tôi như được tiếp thêm sức mạnh. Nhưng phần nhỏ thôi, phần lớn là cái thơm sau khi xong...

- “Xóm kia đến kia đây”, thằng Túa đập vai tôi khi thấy từ đằng xa một đám đi lại. Nhìn tụi nó hùng hổ mà chỉ muốn cầm đá lẳng vào đầu cho bỏ ghét.

3 thằng trong đám bước ra nhìn to cao gấp rưỡi chúng tôi. Chắc phải lớp 7 là ít... Tôi lay vai thằng Túa...

- “Lớp 5 gì... mà to vậy ba? Dừng... thuốc... quá liều à... Mà có nói điều kiện là từ lớp 5 trở xuống không đó”, tôi lấp bắp.

Chap 67

3 thằng trong đám bước ra nhìn to cao gấp rưỡi chúng tôi. Chắc phải lớp 7 là ít... Tôi lay vai thằng Túa...

-“Đệch! Lớp 5 gì mà to vậy ba? Dừng thuốc quá liều à... Mà có nói điều kiện là từ lớp 5 trở xuống không đó”, tôi lấp bắp.

-“Tao nói rồi, mà không biết tụi nó có hiểu không”, thằng Túa giọng nghen ngào mà không biết nó vừa cầm dao cửa vào lòng tôi.

Thằng Túa chưa nói hết câu thì đã thấy 3 thằng trâu bò tiến đến, mặt hầm hầm.

-“Dừng! Mà hỏi tụi nó có phải lớp 5 không? Chứ to như này đ ai mà tin được”. thằng Hùng đen bình thường gan lì nhất trong đám 3 thằng, vậy mà hôm nay cũng biết sợ.

-“Ồ để tao hỏi...”

Thằng đứng giữa xóm kia bước lên trước, khoanh tay trước ngực ra vẻ đàn anh. Tôi tạm gọi nó là “trùm cuối”.

-“Nghe bảo bên mày muốn CHIẾN?”, nó gằn chữ “chiến”, nghe mà sồn hết da gà.

-“Bên tao...”, nói đến đây thằng Túa khựng lại, nghĩ nghĩ cái gì đấy rồi đổi đại từ nhân xưng. “Bên EM không muốn chiến, tại thằng Tèo xóm anh nó mất dạy nên tụi em muốn cho nó một bài học”, thằng Túa nhấn mạnh chữ “em” ra vẻ ta đây rất biết điều.

-“Nó làm gì mày?”, thằng trùm cuối nhếch mép.

-“Nó... nó...”, thằng Túa ấp úng.

-“Nó làm gì?”, thằng kia gằn giọng.

-“Nó... nó... thơm trộm em gái em”, thằng Túa lí nhí.

Thằng trùm cuối nghe xong suýt phì cười.

-“Em gái mày đâu?”

-“Dạ nó kia”, thằng Túa chỉ tay về phía nhỏ My đang đứng như trời trồng, mặt mày xám ngoét vì sợ.

-“Nhỏ em mày dễ thương quá!”, thằng trùm cuối quay sang nói với thằng Túa rồi lại quay đầu sang phía nhỏ My. “Bé! Lại đây anh bảo”, nó híp mắt cùng nụ cười toàn răng là răng. Mấy thằng xấu trai toàn đóng vai ác thì phải.

Nhỏ My nghe thằng trùm cuối gọi thì lú lú bước lại gần nó. Nhìn con nhỏ hai tay nắm chặt sợ sệt mà tội nghiệp. Đi qua tôi, nhỏ My dương ánh mắt cầu cứu. Tôi biết con nhỏ sợ, nhưng tôi cũng sợ vậy. Thằng trùm cuối nó to thế kia mà...

-“Có phải thằng Tèo nó làm như này không?”, dứt lời thằng trùm cuối thơm cái chụt vào má nhỏ My, rồi cười hềnh hếch.

Tôi chưa bao giờ thấy giọng cười nào khả ố như nó. Tôi giận sôi gan, ném nỗi sợ sang một bên rồi lao vào thằng trùm cuối trong ánh mắt ngỡ ngàng của những đứa bạn cùng xóm...

Tôi giật tóc nó, kéo đầu xuống và lên gối như mấy bộ phim hành động tôi hay thuê băng về xem. Bị bắt ngờ, thằng trùm cuối ăn trọn một gối của tôi ngay sống mũi, nhưng nó chẳng xi nhê gì. Có lẽ hồi đó tôi chưa học võ nên lực xuất ra yếu xìu, không thể làm nó bị thương. Sau này học Vovinam gặp lại nó, tôi đánh nó như con. Nhưng đó là chuyện sau này...

Thằng trùm cuối bị ăn một gối không kịp đỡ, nó điên lên.

-“Mày muốn chơi phải không?”

Nói điều nó bật dậy rồi lao về phía tôi đang đứng. Biết chắc một điều tay đôi với nó là điều không tưởng, tôi nghĩ đến thượng sách... co giò bỏ chạy. Nó đuổi theo tôi, nhưng không thể bắt kịp. Đúng là chạy nhanh có rất nhiều cái lợi. Thích ghê!

Biết là đuổi tôi cũng vô ích, nó giở trò tiểu nhân.

-“Mày không đứng lại, tao quay lại kia, tao thơm con nhỏ bạn mày tiếp”, dứt lời nó cười sằng sặc và từ từ tiến về phía nhỏ My đang đứng.

-“Thằng mất dạy”, nghe trùm cuối nói mà như sét đánh ngang tai, tôi hét lên rồi lao về phía nó.

Chỉ chờ có vậy, nó co chân đạp tôi một phát ngay bụng. May mà nó đạp trên cao, nó mà đạp xuống một chút... có lẽ... tôi không còn muốn sống trên cõi đời này nữa. Tôi ôm bụng lăn lộn, đau muốn khóc. Nó nhếch mép, ngồi xuống rồi nắm tóc tôi.

-“Mày chưa đủ trình nghe chưa thằng nhóc”

Nó xáng tay tát cái bốp vào mặt tôi, rồi hào phóng tặng thêm vài cái nữa. Bán hàng mà ai cũng hào phóng như thằng này thì người mua có phải sướng không.

Thằng Dũng túa với Hùng đen thấy tôi bị đánh liền xông vào yểm trợ đạp thằng trùm cuối ra. Mặt thằng nào cũng đầy cảm phần. Thấy đồng bọn bị hội đồng xóm bên kia lao vào tiếp ứng. Thấy thế xóm tôi cũng lao vào theo...

Một cơn mưa ập xuống, không khiến 2 bên chùn bước...

Kết thúc trận chiến xóm tôi thua tan tác. Tôi bị nặng nhất. Đầu to lên trong khi một bên má đỏ như vì bị ăn tát. Lúc đầu đau dã man, nhưng lúc sau đỡ hơn nhiều. Nhỏ My thấy tôi bị đánh thì khóc thút thít, chạy đến, kê đầu tôi lên đùi nó. Trời mưa lâm râm càng làm quang cảnh thêm phần lãng mạn...

Định bảo nó là “anh không sao”, nhưng thấy đùi nó mềm quá, nên tôi cứ nằm lì. Lâu lâu, tôi còn giả bộ rên hừ hừ như chuẩn bị chết đến nơi làm con nhỏ càng khóc tợn.

Tôi bặm môi lại, cố nín cười khiến cho người tôi thi thoảng cứ rung lên từng chập. Nhỏ My biết mình bị lừa, nhưng chẳng nói gì. Nó nhẹ nhàng đặt đầu tôi xuống đất, thơm chụt một cái vào má rồi chạy biến đi. Tôi bất ngờ, ngẩng cổ dậy nhìn theo nó, thì chỉ thấy bóng nó cứ nhỏ dần, nhỏ dần... Tôi sờ lên má như không tin điều vừa xảy ra...

Hè năm đó, nhà nhỏ My chuyển lên Sài Gòn sống. Trước hôm đi, nó nhờ Dũng túa hẹn gặp tôi. Hai đứa ngồi im thín thút chẳng biết nói gì. Ngồi được tầm 15 phút, muỗi đốt quá nên tôi xin phép nó về. Trước khi về, nó bảo tôi nhắm mắt lại rồi bất thành linh nó thơm lên má tôi một cái nữa. Nó bảo “thơm 2 bên cho nó đều chứ 1 bên thì sẽ bị lệch má”. Sao nó không làm một cái ngay giữa môi nữa nhỉ? Người ta bảo kiêng 3 chân chứ có ai nói 2 chân bao giờ...

Ngày nó đi, tôi chạy theo cái xe đó mãi đến khi không còn sức để chạy. Đằng sau lớp kính, hai má nhỏ My đã ửng đỏ...

*

**

Kỉ niệm với mưa của tôi rất nhiều. Vui có, buồn có, nhưng chưa cái nào khắc khoải bằng đối với HN. Cuộc sống mang lại cho tôi quá nhiều thứ, nhưng cũng nhấn chìm cướp khỏi tay tôi một vài thứ rất thiêng liêng. Vẫn biết mỗi tình đầu tuyệt đẹp thường đi chung với nỗi buồn khi kết thúc, nhưng tôi chưa bao giờ tưởng tượng nó lại sâu thẳm đến nhường vậy...

Cơn mưa nhỏ dần, nhưng không chịu tạnh hẳn. Tôi đứng yên lặng, gặm nhấm nỗi nhớ về em và để mặc những giọt nước buốt lạnh thi nhau rơi vào mặt. Mưa không biết lòng tôi đang lạnh hơn mưa...

Tôi không phải là người thích ngồi gặm nhấm nỗi buồn, nhưng thi thoảng tôi cũng tự cho phép mình được lười lại quá khứ, để biết trân trọng hơn những gì đã mất đi. Có những thứ đi qua còn có thể với tay kéo lại được, nhưng cũng có những thứ rời xa ta mà mãi không bao giờ quay lại...

Hạnh phúc là hành trình, chứ không phải là điểm đến.

Hãy làm việc như thể bạn không cần tiền

Hãy yêu như bạn chưa từng bị tổn thương,

Hãy hát như chẳng ai nghe thấy

Hãy nhảy múa như chẳng ai nhìn bạn

Và hãy sống như thiên đàng trên trái đất này

Nghe có vẻ triết lý, nhưng nếu đã trải qua cơ sở chuyện và ngồi ngẫm lại những điều trên thì không phải là không có lí. Tôi chỉ biết sống hết mình để không bao giờ phải hối tiếc...

-“Làm gì mà thần thờ một chỗ vậy anh”, QC vừa cười vừa lấy tay vuốt nước mưa trên mặt.

-“Anh đang nghĩ đến chuyện hồi nhỏ...”

-“Anh nói dối dễ tệ”, cô bé lè lưỡi.

-“Anh có đâu...”, tôi nhún vai.

-“Có chuyện gì kể em nghe...”, giọng QC nhẹ nhàng.

Tôi không muốn nói với QC là tôi đang nhớ HN. Tôi nhớ muốn phát điên. Và cơn mưa là chất xúc tác càng làm nổi nhớ thêm da diết. Có thể khi đọc những dòng này sẽ có người không tin cảm xúc của tôi là sự thật cùng lí do “chưa bao giờ gặp nhau thì tình cảm không thể mãnh liệt như vậy”. Tôi không muốn giải thích nhiều và cũng không muốn thuyết phục các bạn tin mà chỉ muốn nói một điều “tình yêu kì lạ lắm”.

-“Em không muốn nghe đâu...”

Tôi bỏ lại khoảng trống mênh mang sau dấu ba chấm mà không biết mình cũng vừa để lại một khoảng trống lớn như thế nào trong tâm hồn em. QC không thất vọng như những gì tôi đoán.

-“Anh lại nhớ chị ấy à?”

Một giọt nước chảy dài từ khóe mắt cô bé. Tôi không biết là mưa hay nước mắt. Liệu tôi có phải là người vô tình?

Tôi chỉ im lặng sau câu hỏi của QC. Sự im lặng thay cho cái gật đầu.

-“Nếu HN biết, hẳn chị ấy sẽ vui lắm”, QC mỉm cười một cách gượng gạo. Cô bé tiếp.

-“Trước khi em quay lại Pháp em, em sẽ nói cho anh biết một điều... Từ bây giờ đến lúc đó, em chỉ xin anh một chuyện được không?”

-“Chuyện gì?”

-“Anh đừng nhớ đến chị em khi ở bên cạnh em. Em...”, QC nghẹn ngào.

-“Tại sao?”, tôi ngu ngơ.

-“... anh có làm được không?”

-“En nói lí do đi...”, tôi xát muối vào nỗi đau của cô bé.

-“Không phải câu hỏi nào cũng có câu trả lời. Xem như anh làm điều đó cho em đi, được không?”, tôi không biết là lời thì thào của em hay của gió, mà sao nghe đầy tâm sự.

-“Ừm... anh sẽ...”

-“Chỉ 2 tuần thôi rồi em sẽ trả tự do cho anh. Nha anh nha!”, giọng QC nghe thương lắm, ánh mắt buồn vô tận...

-“Anh đã nói hết câu đâu. Ý anh là anh sẽ không làm vậy. Anh sẽ cho em khóc hết nước mắt”, tôi nhe răng cười nham nhở rồi vù chạy.

Đang tâm trạng, nhưng khi biết mình bị trêu, QC cũng không khỏi bật cười...

Cô bé đuổi theo tôi. Tôi cố tình chạy thật chậm, chờ đến khi em gần đưa tay bắt được, tôi lại lách người, tăng tốc khiến QC tóm hụt mấy lần. Mỗi lần như thế càng làm em điên tiết hơn. Được thế tôi càng cười tợn. Không biết mấy em khác thế nào chứ QC lúc tức nhìn buồn cười cực.

Đến lần thứ 4, lúc tôi quay đầu lại định cười chọc em giống mấy lần trước thì thấy QC ngồi thụp xuống, hai tay ôm gối ra vẻ rất đau đớn. Chết tôi rồi! Đừng bảo đuổi tôi rồi bị ngã nhé! Tôi hộc tốc chạy lại lay vai em, giọng lo lắng.

-“Ngã à? Có sao không?”

QC chỉ lắc đầu, nhưng hai tay vẫn ôm khư khư đầu gối.

-“Bỏ tay ra anh xem nào”

Tôi vừa ra lệnh vừa cầm hai tay em nhấc lên.

-“Có gì đâu! Lừa anh hả?”

QC không trả lời mà chỉ khẽ gạt đầu. Em bất ngờ đẩy tôi ngã lăn kènh ra đất rồi vùng chạy. Chạy được một khoảng em quay lại, lúc lắc cái đầu tinh nghịch, lè lưỡi lêu lêu tôi rồi bật cười giòn tan. Tiếng cười như muốn hòa cùng cơn gió cuốn bao tâm sự của tôi theo cùng...

Chap 68

Đã rất lâu, tôi không có buổi đêm mưa đúng nghĩa như ngày hôm nay. Nhờ QC, tôi tìm lại được cảm giác mà từ rất lâu tôi luôn khao khát nhưng chưa một lần làm được...

Không còn nhỏ My ngồi khóc thút thít lúc thấy tôi bị đánh vì bảo vệ nó...

Không còn cảm giác bồng bênh trên mây từ cái thơm đầu đời...

Không còn hình ảnh hùng hổ của đám bạn sát cánh bên nhau chống lại xóm khác...

Cũng chẳng còn những nụ cười khanh khách và ánh mắt hạnh phúc của lũ trẻ khi được đá bóng trong mưa...

Ngày hôm nay, tôi không có cơ hội được trở về thời thơ ấu, nhưng tôi lại có một may mắn khác với một cô bé đang dành tình cảm ỉn. QC bước vào cuộc sống của tôi như một cơn gió trong lành mang thêm nhiều điều thi vị. Cô bé chẳng giống ai mà là duy nhất. Có lẽ đã đến lúc tôi nên dành suy nghĩ với nhiều thiện cảm hơn cho em...

*

**

- “Về đi em”

- “Vâng...”

- “Người em ướt nhẹp rồi. Về kiềng này không bị cảm cũng hơi phí”

- “Sức đề kháng em tốt lắm, anh đừng lo”, QC chun mũi.

- “Để anh ra lấy xe. Đứng đây chờ anh...”

- “Hmm...”

Vừa nói xong, tôi vội bước quay đi. Tôi dắt xe ra chỗ QC đang chờ và lục trong cặp lấy ra cái áo khoác của mình. Tôi mặc cho em.

- “Như con nít ấy. Áo cũng có người mặc cho”, tôi cười hì hì.

- “Anh đừng có chiều em như này, em hư đấy...”
- “Thì anh là anh...”, tôi ngập ngừng. Định nói là “anh trai của em”, nhưng biết là không nên. Tôi lái câu chuyện.
- “Thì anh là anh lo cho em chứ sao”, tôi nháy mắt.
- “Em biết anh định nói gì, nhưng em tha cho đấy”
- “Hả?”
- “Anh không phải là người dẻo miệng, nên lúc anh ngập ngừng là bị lộ à. Hi hi”
- “...”
- “Mà đi thôi”
- “Ừm”

Tôi kéo cái phéc mơ tuya áo khoác lên đến tận cổ của QC rồi trùm mũ lên. Cô bé đứng im, hai má đỏ bừng.

- “Bình thường ghê gớm lắm mà sao hôm nay lại đỏ mặt thế ấy ơi”, tôi bụm miệng cười.
- “Hôm sau em tự mang áo khoác. Không cho anh làm như này nữa. Xấu hổ lắm”

QC nói nhanh như gió nửa muốn tôi nghe nửa muốn tôi không nghe. Tôi nghe được hết, nhưng giả vờ.

- “Nói gì? Nói từ từ! Nào...”, tôi đưa ánh mắt ra hiệu.
- “Anh giỏi lắm. Sau này đừng có trách em ác”, cô bé lấy tay che miệng cười rồi quay mặt đi chỗ khác.

Khi QC quay lại, tôi vẫn đứng trân trân nhìn em. Trong một khoảnh khắc tôi thấy gương mặt của HN. Nụ cười trên môi tôi lịm tắt. Tôi như một kẻ vô hồn đưa những ngón tay run rẩy của mình vén những sợi tóc dính nước đang kết trên gò má em. Tôi nhẹ nhàng và ân cần như sợ sẽ làm gương mặt của HN bỏ tôi đi mất...

Tôi muốn khoảnh khắc này sẽ tồn tại mãi mãi...

Tôi quay mặt đi lạnh lùng.

- “Về thôi...”

*

**

- “Sao hai đứa này ướt nhep vậy? Không mang áo mưa hả?”

Chị Hà lật đật chạy đến định đỡ tôi, nhưng nghĩ sao lại quay sang đỡ QC. Ghét vãi. Trong nữ khinh nam à?

“Em có lạnh không?”, “Tóc em có ướt không?”, “Em phải tắm ngay không ồm đấy”, vân vân. Chị Hà hỏi thăm QC tới tấp trong khi tôi chờ mãi chẳng thấy đoái hoài gì.

- “Chị! Em cũng ướt sao chị không hỏi thăm em”, tôi nạt.
- “Em là đàn ông, con trai nó khác. Em nhìn nè QC nhìn nữ tính, dễ thương thế này”
- “QC khỏe hơn em đó”, tôi nhăn mặt.
- “Làm sao em biết?”
- “Thì...”, tôi ập úng. Chẳng lẽ tôi bảo chúng tôi vật thi rồi. Không trả lời còn hơn.
- “Lớn rồi mà còn tị với con gái! Mau vào tắm đi 2 đứa! Không ồm bây giờ”, chị Hà đẩy lưng 2 đứa tôi giục.
- “Mà mẹ em đâu rồi chị?”
- “Hôm nay cô dạy ở nhà trong mà”

- “À ừ nhĩ. Vậy bố em đâu?”, tôi hỏi tiếp.
- “Chú đi ăn liên hoan công ty rồi. Nhà chỉ có 3 chị em mình thôi. Hai đứa tắm nhanh rồi ăn kéo dỏi”
- “Vâng...”

Tắm xong, tôi xuống bếp thì thấy chị Hà đã dọn đồ ăn chờ sẵn. Hôm nay chị làm món thịt kho tàu với canh chua cá lóc. Nhìn hấp dẫn quá xá. Chị Hà nấu ăn ngon mà nhìn cũng bắt mắt, nên ngó qua là muốn nuốt nước miếng ừng ực rồi. Tôi bốc quả trứng cút rồi bỏ tọt vào mồm nhai ngồm ngoàm.

- “Hôm nào chỉ em làm thịt kho tàu này nhé”
- “Ở nhà chị nấu cho, ai bắt phải nấu đâu mà tập”, chị Hà nhoẻn miệng cười.
- “Mai mốt em đi học đại học, đi lấy vợ rồi sao”, tôi lí luận.
- “Có vợ thì vợ nấu chứ lo gì?”
- “Giờ con gái vụng lắm. Lo thân mình trước.... mà sao QC lâu dũ vậy. Dỏi muốn chết”
- “Hay M chạy lên gọi đi. Không chờ mất công dỏi, tội nghiệp”

Chị Hà hiểu tôi ghê, bụng tôi đang sôi sùng sục rồi đây này. Nói điều, tôi chạy lên phòng mẹ gọi QC. Phòng bố mẹ tôi có nhà vệ sinh riêng, tôi thì tôi nghĩ em đang tắm, nên chỉ muốn mở cửa phòng rồi nói vọng vào nhà tắm giục em nhanh nhanh, chứ ai ngờ...

Khi tôi vừa bước vào phòng thì đập vào mắt tôi là hình ảnh QC quấn khăn tắm đang ngồi hong tóc. Mọi chuyện chẳng có gì nếu như cái khăn nó không tự nhiên tuột nút rơi xuống... Tôi hoảng hốt che mắt lại rồi chạy biến ra khỏi phòng như ma đuổi trong tiếng hét thất thanh của QC. Tôi thề là tôi thấy gì tôi chết liền...

Sau khi nghe tiếng hét của em, tôi co giò chạy biến vào trong phòng, bấm chốt cửa, trùm chăn kín đầu. Tim tôi đập từng từng như muốn nhảy xổ ra ngoài. Rõ ràng là tôi chẳng làm gì mà sao bây giờ tôi cứ như thằng tôi phạm thể này...

Cốc cốc cốc! Tiếng gõ cửa vang lên đủ nghe mà tôi có cảm giác như tiếng sấm rền ngang tai.

- “Ngủ rồi. Miễn làm phiền”, tôi lật chăn ra trả lời rồi lại trùm chăn vào.

Im lặng được 2-3 giây lại... cốc cốc cốc. Lần này tôi nằm im thín thít, không dám ho he gì.

Một tin nhắn đến.

“Anh mà không mở cửa, đừng trách em ác”

Tôi đáp.

“Anh thề là anh chưa thấy gì cả, huhu”

Chưa đầy 10s sau, tin nhắn trả lời.

“Anh có mở không? Hay để em phá cửa”

Tôi lồm cồm bò dậy. Nhẹ nhàng, từ từ mở chốt cửa. Tôi làm thật chậm như muốn kéo dài “sự sống” của mình. Mở cửa ra tôi thấy QC đang khoanh tay trước ngực. Em đã thay đồ ở nhà chứ không còn quấn khăn nữa. May quá!

- “Anh chưa thấy gì cả. Anh nói thật đấy”, giọng tôi như mèo.
- “Làm sao em tin anh được?”, QC cắc cớ.
- “Lúc cái khăn... là anh che mắt lại rồi”, tôi khỏ sở.
- “Ai mà biết được anh có tí hí giống lũ con gái xóm anh ngày xưa hay không?”
- “Lũ con gái nào?”
- “Tụi mà thấy anh bị ném quần lên cây ấy”

QC che miệng cười. Tôi định nhe răng cười theo thì thấy em nghiêm mặt lại. Tôi im bặt.

- “Anh không thấy gì đâu. Tin anh đi”
- “Có thật không thấy gì không?”
- “Thật mà”
- “Thề đi!”
- “Thề gì?”
- “Nếu thấy gì sau này anh phải cưới em”, QC tỉnh queo.
- “Sao vô duyên vậy?”
- “Không dám hả?”, em héch mặt.
- “Dám”, tôi lí nhí.

Khi tôi vừa trả lời xong cũng là lúc QC gập bụng cười ngặt nghẹo. Tôi chẳng hiểu mô tê gì sất.

- “Này! Có bị con gì cắn không đấy?”, tôi vỗ nhẹ lưng em.
- “Anh bờm quá đi”, cô bé vừa nói vừa ôm bụng.
- “Sao bờm?”
- “Em kịp giữ cái khăn lại rồi, nên làm sao anh thấy được gì”
- “Trời! Làm hết hồn”, tôi đưa tay ôm ngực.
- ...
- “Ồ anh có những sự dễ thương chết người. Đừng đánh mất nó, anh nhé”, QC nháy mắt với tôi và quay đầu bước đi.

Tôi đứng như trời trồng, vắt óc lên suy nghĩ về điều cô bé vừa nói.

- “Không định xuống ăn cơm à?”, em dừng giữa cầu thang rồi ngẩng cổ lên nói với tôi.
- “À à! Xuống liền đây...”

*

**

- “Hai đứa làm gì lâu vậy? Chị chờ lâu muốn chết”
- “Dạ! Tại em tắm lâu đó chị”, QC nhoẻn miệng cười.
- “Ngồi vào ăn đi cho nóng. Chị mới hâm lại đồ ăn rồi”
- “Dạ vâng...”

- “Đây là thịt kho tàu., món thịt gia truyền nhà chị Hà đó. Ăn thử đi”

Tôi gấp ổi người một miếng miếng thịt ba chỉ rồi quay sang nói với em.

- “Ngon ghê! Đúng là đồ ăn Việt Nam là ngon nhất”, QC tấm tắc.
- “Phải chan nước thịt vào cơm mới cảm nhận hết tinh hoa của món này”

Miệng nói tay làm. Tôi vừa ăn vừa xuyết xoa. QC bắt chước tôi, ăn thử một miếng cũng khen nức nở.

- “Chắc em ở đây luôn quá! Chị nấu em ăn nhen”, em toe toét cười.
- “Ai cho ở mà ở. Suốt ngày trêu chọc người ta”, tôi lườm. QC lè lưỡi đáp lại.

Tiếp sau đó, QC thử đến món canh chua cá lóc. Cô bé dùng tất cả những mĩ từ ón này. Tôi nghe vừa buồn cười mà cũng vừa thương em...

Người ta bảo sống ở nước ngoài là sung sướng, nhưng tôi nghĩ nó chỉ đúng một nửa. Tôi lấy tôi làm ví dụ. Tôi học đại học rồi đi làm ở Singapore. Cơ sở vật chất ở bên này không có gì phải phàn nàn, nên tôi không phủ nhận cuộc sống bên này rất sung túc. Nhưng có 3 thứ không thể nào so sánh được khi ở ...

Thứ nhất là tình cảm gia đình. Ở tuổi đôi mươi, được đi du học là cả một hạnh phúc lớn lao. Tôi đã rất háo hức nghĩ đến cảnh bản thân sắp được khám phá một vùng đất mới mẻ, được tiếp xúc với những con người hiện đại và được học trong một môi trường có thứ hạng khá cao. Nhưng sang bên này tôi phải tự lo mọi thứ. Nhiều khi thèm một lời an ủi từ bố mẹ đến chảy nước mắt khi đi làm thêm bị người ta mắng oan, nhưng lại không thể. Cũng muốn gọi điện cho nhà nhưng nghĩ bố mẹ sẽ lo nên lại thôi...

Thứ hai là đồ ăn . Nhiều khi đi làm về thèm một tô phở nóng hổi muốn chết mà lại không thể. Nếu giờ đó ở nhà, tôi đã vác xe chạy ra ngoài làm một bát. Sau đó, gọi điện thoại cho đám chiến hữu rủ đi café. Đời còn gì đẹp bằng.

Thứ 3 là con gái. Tôi gặp không ít con gái thuộc rất nhiều quốc tịch khác nhau và cũng nghe bạn bè đi nhiều nước khác kể lại. Chúng tôi rút ra một kết luận. So với các nước khác thì con gái là nữ tính và dễ thương nhất. Các bạn đang ở một nước mà con gái thuộc hàng top thế giới đấy. Hãy tự hào về điều đó!

Nói thế để mọi người hiểu cái gì cũng có hai mặt của nó. Đừng nhìn qua vẻ bề ngoài mà đã đánh giá. Không đúng hoàn toàn đâu...

*

**

Ăn xong, tôi quét nhà còn QC giúp chị Hà tráng bát. Khi tắt cả xong xuôi, chị Hà nổi hứng lên rủ.

- “Đánh bài không hai đứa”
- “Cho em chơi với”, mắt QC sáng như đèn ô tô.
- “Chơi không vậy thôi à?”, tôi bĩu môi.
- “Thích quỳ hay uống nước”, chị Hà cười gian.
- “Quỳ đi cho nó xôm”, tôi mở cờ trong bụng khi nghĩ đến cảnh QC xin xỏ tôi tha mạng...

Chap 69:

Ăn xong, tôi quét nhà còn QC giúp chị Hà tráng bát. Khi tắt cả xong xuôi, chị Hà nổi hứng lên rủ.

- “Đánh bài không hai đứa”
- “Cho em chơi với”, mắt QC sáng như đèn ô tô.
- “Chơi không vậy thôi à?”, tôi bĩu môi.
- “Thích quỳ hay uống nước”, chị Hà cười gian.
- “Quỳ đi cho nó xôm”, tôi che miệng cười khi nghĩ đến cảnh QC xin xỏ tôi tha mạng...

Luật chơi đơn giản thôi. Đánh tiến lên tá lả theo kiểu miền nam. Nhất ngồi chơi. Nhì xếp, chia bài. Chót quỳ đến khi nào chặt được heo hay về nhất mới được ngồi. Bị chặt heo đen quỳ 1 ván, heo đỏ hai ván.

Tôi đánh bài với lũ bạn toàn bị tụi nó xem là cái máy ATM miễn phí, nhưng được cái thua xiu là tôi nghĩ không chơi nữa làm tụi nó tiếc diên. So với lũ bạn thì tôi gà, nhưng so với chị Hà với QC thì không bao giờ. Tôi rất tự tin. Chị Hà rủ tức là cũng biết chơi, nên dễ dàng chứng minh được QC gà nhất. Gà nhất thì chuẩn bị lừa gà thôi, tôi mỉm cười đắc thắng...

Nhìn tôi cứ tùm tùm cười, QC hừ mũi.

-“Anh làm gì mà cứ như mới trúng số vậy”

-“Còn hơn là trúng số ấy chứ. Anh đang nấu nước chuẩn bị luộc gà”, tôi che miệng cười.

-“Gà nào?”

-“Đây và đây”, tôi chỉ em rồi quay sang chị Hà, miệng thì không ngừng cười.

-“Tự tin quá hen?”

-“Chứ sao”

-“Giỏi lắm...”

Cô bé nheo nheo đôi mắt rồi gật gù cái đầu khiến tôi hơi chột dạ, nhưng vẫn cố gắng nói cứng để chứng tỏ sự chuẩn man của mình...

Ván đầu tiên, QC chia. Tôi bốc lên 4 con heo. Thấy mà thương. Tôi không hạ xuống vội, tôi chờ chị Hà với QC bốc bài lên, xếp xong xuôi tôi mới ung dung hạ 4 con heo xuống.

-“4 con heo. Về trắng. 2 người quỳ nhá”, tôi nhún nhủ.

-“Hic. Gì mà đen dữ vậy nè”, chị Hà than thở.

-“Sao anh không hạ xuống luôn mà chờ em chia, bốc rồi sắp xếp xong xuôi mới hạ”, QC nhún nhó.

-“Thích. Làm vậy cho tức chơi”, tôi hất mặt.

-“Nhớ đó”, QC dứ dứ nắm đấm hăm dọa.

Tôi chả sợ mà chỉ thấy lòng vui phơi phới. Chọc em tức là tôi hạnh phúc rồi...

Ván thứ 2, tôi chia bài. QC để cái mặt lạnh tanh làm tôi không biết bài em đẹp hay không. Chị Hà thì cười như nông dân được mùa, chắc là có hàng nóng rồi. Thôi có heo đành né chứ sao giờ. Chiến thuật ván này rút lại còn... né chị Hà, dìm hàng QC. Tôi bốc bài lên. Nhìn không đến nỗi nào. 5 đôi dải từ bé đến lớn, cộng với 2 con lẻ và 1 con heo rô...

-“3 bí đi trước phải không chị?”, QC hỏi rồi bắt đầu quỳ.

-“Ừ! Ván trước trắng nên ván này 3 bí đi trước”, chị Hà đáp rồi lục đục chống tay quỳ theo.

Nhìn 2 người quỳ, mình tôi ngồi mà sướng râm ran...

QC nhẹ nhàng thấy sảnh từ 3 đến J xuống rồi đưa tay vuốt tóc. Tôi nhìn thấy mà muốn đứng tim thay. Tôi với chị Hà chịu chết. Em quăng tiếp sảnh từ 10 đến Q. Bài tôi toàn đôi lấy đầu ra. Tôi nạt chị Hà.

-“Chị! Bắt QC lại”, tôi để ánh mắt tha thiết.

-“Bắt chứ”, chị cười hì hì rồi nhẹ nhàng ném sảnh to hơn xuống. Chưa bao giờ tôi thấy chị dễ thương như vậy.

-“Hay quá chị”, tôi đưa ngón cái trước mặt chị.

QC chẳng nói chẳng rằng, em nhún vai rồi lật con cuối cùng “heo cơ” lên để show hàng rồi xếp bài tính queo. Tôi nhìn con heo mà nước mắt đầm đìa. Giờ chỉ có mong solo với chị Hà để tránh chót thôi.

-“Chị đánh đôi hay sảnh đi”, tôi dương đôi mắt ngây thơ nhìn chị.

-“Chị ăn đủ muối Iốt mà”

Chị quăng con lẻ xuống... Vấn đề là QC ngồi sau chị Hà. Theo luật QC tới trắng. Chị Hà đương nhiên về nhì vì đã ra được bài. Tôi về chót.

-“Đen quá!”, tôi quăng bài úp xuống, mặt méo xệch.

-“Ày anh! Đi đâu mà vội mà vàng. Xem bài nào”, QC cười hích hích.

-“Ai da! 1 con heo đỏ. Quỳ thêm 2 ván nhen. Thương heo đỏ của chị ghê!”, nói điều QC hôn chụt vào con heo rô của tôi. Nhìn thấy mà ghét.

Ván thứ 3, chị Hà nhất, tôi vẫn bết. Tình hình là giờ còn mỗi tôi quỳ...

Càng đánh, QC với chị Hà càng chứng tỏ sự pờ-rò của mình, tôi lộ nguyên hình là con gà thứ thiệt. Tôi bị quỳ mà cùng lắm là về nhì, nên không thể ngồi. Chặt heo thì lại không có hàng. Đen gì mà đen vãi...

Tôi quỳ liên tiếp 7, 8 ván đến mức hai đầu gối tê rần. Kiểu này có mà quỳ đến tết. Bỗng dưng ông trời thương tôi khi tiếng chuông cổng reo lên.

-“Nghỉ! Nghỉ! Mẹ về! Mẹ ơi con nhớ mẹ quá”

Tôi la lên rồi chạy ù ra ngoài cổng bỏ lại đằng sau tiếng cười nắc nẻ của em và chị Hà. Đúng là không cái nhục nào giống cái nhục nào...

Mẹ tôi về thật. Bà hỏi thăm mọi người rồi rủ QC ra cửa hàng tạp hóa để mua vài thứ. Em ngoan ngoan nghe lời. Tôi không bất ngờ lắm vì thái độ quan tâm của mẹ dành cho QC...

Nhà tôi có 3 anh em trai. Tôi là con út. Tôi nghe mẹ kể ngày xưa lúc mang thai tôi, mẹ tôi mong tôi là con gái cùng với lí do “nhà con trai đủ rồi, cần 1 cô con gái để sống cho tình cảm”. Lúc sinh tôi ra, mẹ tôi hơi buồn một tẹo vì mong ước của mình không thành hiện thực. Nhưng bà có một điều an ủi, hồi nhỏ xiu tôi nhìn như con gái: da trắng bóc, môi đỏ như son. Tôi biết trong thâm tâm của mẹ tôi chưa bao giờ bà thôi ao ước mình có một đứa con gái. Đây cũng là một phần lí do tại sao mẹ tôi muốn QC ở nhà tôi...

Tôi dắt xe ra cổng ẹ. Chờ hai người đi khuất, tôi mới đóng cửa, lên phòng học bài...

*

**

Trước khi học bài, tôi mở máy lên mạng để xem tin tức. Mở yahoo messenger, thì có một vài dòng offlines để lại cách đây chừng vài phút.

Người lạ: cháu là M phải không?

Người lạ: khi nào cháu online, cháu liên lạc với cô nhé. Cô là mẹ của QC.

Ra là mẹ của QC. Tôi lách cách gõ bàn phím trả lời.

Tôi: vâng cháu là M đây ạ. Cô có online không?

Mẹ QC: cô chào M. Cô tên Kim

Tôi: dạ. Cháu chào cô

Mẹ QC: người miền Nam hay xưng con phải không? Cháu cứ xưng con cho nó tình cảm :cười:

Tôi: dạ vâng. Cô muốn gặp con có chuyện gì ạ?

Mẹ QC: cô muốn nói chuyện với chàng trai mà con gái cô lặn lội cả 1/4 vòng trái đất về gặp, để xem xem chàng trai ấy như thế nào

Tôi: nói thật là con rất bất ngờ khi QC về đây

Mẹ QC: con bé nó vậy đó. Thích làm theo ý mình. Nó bề ngoài lạnh lùng, nhưng thật ra là một người rất tình cảm

Tôi: con cũng thấy thế

Mẹ QC: chưa bao giờ cô thấy QC của cô dành nhiều tình cảm như đối với con

Tôi: hi

Mẹ QC: nếu cô không làm thì con là mối tình đầu của nó

Tôi: thật hả cô? Tôi hỏi pha chút ngạc nhiên.

Mẹ QC: ừ.

Tôi: sao con không nghe QC nói gì?

Mẹ QC: con gái cô kín tiếng lắm

Tôi: con... không biết phải nói gì...

Mẹ QC: cô hiểu những gì con đang nghĩ

Tôi: cô đoán được?

Mẹ QC: không phải đoán mà là chắc chắn. Con quên cô là bác sĩ tâm lý à?

Tôi: hi hi. Vậy cô đoán xem con có đang thích QC hay không?

Mẹ QC: đánh đố cô hả?

Tôi: dạ con không dám

Mẹ QC: nói chuyện ngoài đời thì cô còn biết chứ chat như này hơi khó. Hmm, cho cô đoán tương lai đi nhé

Tôi: dạ vâng. Nghe có vẻ hấp dẫn

Mẹ QC: bây giờ con mới chỉ có cảm tình, nhưng tương lai con sẽ thích QC của cô đấy...

Tôi: hi

Mẹ QC: cô không đang “con múa mẹ khen hay đâu”, mà thực sự tính con bé rất hay

Tôi: có cách nào tránh được không cô? Tôi lo lắng.

Mẹ QC: cô không biết :cười:. Con bé ở nhà con cứ khen ba mẹ con mãi thôi. Con cho cô gửi lời hỏi thăm và cảm ơn đến ba mẹ con nhé

Tôi: dạ vâng, con cảm ơn cô.

Mẹ QC: và... chăm sóc QC dùm cô

Tôi: con sẽ cố

Mẹ QC: có người đến khám rồi, cô nói chuyện với con sau nhé. Chào con.

Tôi: con chào cô.

Cuộc nói chuyện ngắn với mẹ QC cho tôi biết một điều quan trọng, đó là “tôi là mối tình đầu của em”. Như HN đã nói trong một bức thư nài gửi, tôi muốn trích lại nguyên văn...

“Anh là một người con trai lý tưởng, anh chẳng thua kém ai cả, vậy mà anh nói là anh chưa thích ai thì chắc là trái tim và ý chí của anh mạnh mẽ lắm. Em đã rất vui khi anh nói em là người đầu tiên anh thích, nhưng giá như không phải như thế thì em sẽ thanh thản hơn. Em không muốn lần đầu tiên anh thích một người con gái mà lại gặp phải đau khổ và bị tổn thương, em thực không muốn chút nào. Em đã từng nghĩ hay là mình dành cho anh những khoảng thời gian tuy ngắn nhưng sẽ hết sức đẹp đẽ, để anh bớt đau khổ khi em đi xa, nhưng nếu làm như vậy thì anh sẽ lại càng khổ hơn, anh sẽ khó quên em hơn...”

Giá mà tôi không phải là người đầu tiên QC thích. Tôi không hề muốn lần đầu tiên QC thích một chàng trai lại khiến cho cô bé gặp phải đau khổ và bị tổn thương. Một lần nữa tôi phải thốt lên “ước gì QC không phải em họ của HN”. Nhưng cuộc đời thật tréo ngoe, nó luôn biết cách mang đến cho người ta những bất ngờ chỉ có trong mơ...

Tôi lên sân thượng, nằm dài xuống sàn đất. Câu nói của mẹ QC vô tình dẫn dắt tôi. Tôi bần thần nghĩ về hai chữ “tình đầu”...

Hoa đầu mùa bao giờ cũng đẹp

Nắng đầu mùa bao giờ cũng say

Mối tình đầu bao giờ cũng vậy

Rất đậm đà nhưng rất đắng cay

Chẳng lẽ tình đầu nào rồi cũng chia ly, tình đầu nào cũng sẽ dang dở...

12. Chương 12

Chap 70: Ngày thứ 3

Sáng hôm nay, không hiểu đồng hồ bị cái gì mà tôi không nghe được chuông báo thức. Thành thử khi đang ở chốn bồng lai tiên cảnh, tôi nghe tiếng tiên nữ vang lên.

- “Chàng từ nơi nào đến đây?”

Tôi quay đầu lại và ngẩn ngơ trước sắc đẹp của tiên nữ. Kịp nhận ra sự sỗ sàng của mình, tôi hấp tấp gấp người.

- “Ta đến từ nước Việt Nam xã hội chủ nghĩa”

- “Không đến từ thì đến từ đâu. Ý thiếp là chàng đến từ thành phố nào?”, tiên nữ che miệng cười khúc khích, nhìn dễ thương ghê.

- “Ta đến từ... à mà ta không trả lời được. Ta sợ nằm vùng lắm”

- “Hihi. Vậy tên thật của chàng là gì?”

- “Nàng cứ gọi ta là M nhé. Chàng Mờ”, tôi vừa định nhe răng cười liền ngậm miệng lại. Tôi không thể để cho tiên nữ biết rằng tôi đang mê mẩn nàng mà đánh mất vẻ lạnh lùng thường ngày được.

- “Ta có ý này. Ta với nàng đang ở thế kỉ 21. Cứ gọi chàng chàng thiếp thiếp nghe giống hát Hồ Quảng lắm. Chỉ bằng gọi anh-em cho nó gần gũi”, tôi nghiêm mặt đề nghị.

- “Lời chàng thiếp xin nghe”, tiên nữ đỏ mặt rúc đầu vào ngực tôi hạnh phúc.

- “Em tên gì?”, tôi thỏ thẻ... “mà này, em đừng có rúc kiểu đấy, buồn lắm”, tôi đẩy đầu tiên nữ ra khi tay nàng ấy cứ chọc chọc vào cổ tôi. Nhột bm. Đ ai mà chịu được.

Tiên nữ bị tôi đẩy ra, gương mặt thẫn thờ và bất ngờ rơm rớm nước mắt. Tôi hốt hoảng ôm nàng lại, giọng biết lỗi.

- “Anh xin lỗi. Mà đừng có lấy tay chọc vào cổ anh nhé. Nổi hết cả da gà đây này”, tôi đưa tay ra cho nàng thấy.

- “Vâng. Thiếp biết rồi. Chàng đừng bỏ thiếp nhé”, khóe mắt tiên nữ vẫn còn ngân ngấn lệ. Thật tội nghiệp.

- “Ta không bỏ nàng đâu”, tôi khẳng định.

- “Đời này kiếp này thiếp chỉ yêu mình chàng thôi”

Tiên nữ nhẹ nhàng thơm lên má tôi. Nàng lùi lại 2 bước và bắt đầu trút bỏ xiêm y...

...

thình thịch

...

thình thịch

...

[hồi hộp không?]

...

thình thịch

...

thình thịch

...

- “Dậy! Dậyyy! Dậyyyyyy!”, tiếng gối đập vào người tôi thùm thụp.

Tôi mắt nhắm mắt mở, ngóc đầu dậy. Bồng lai tiên cảnh của tôi đâu rồi? Tiên nữ giáng trần đâu không thấy mà chỉ còn lại hình ảnh QC cầm gối chuẩn bị đập xuống người tôi tiếp, miệng em cười toe.

- “Anh làm gì mà vừa ngủ vừa cười vậy hả?”

Tôi co chân lại bó gối, mặt tiếc hùi hụi.

- “Tiên nữ của anh... hu hu”, tôi đau khổ.

- “Thì ra mơ gặp gái. Hèn gì...”, em nguýt rõ dài.

- “Đang đến đoạn quan trọng thì em cắt rồi... Chưa nhìn thấy gì hếtttttt”, tôi kéo dài chữ “hết” để chứng tỏ sự tiếc rẻ của mình.

- “Như thế nào mà gọi là quan trọng?”, QC hỏi khó.

- “Thì... em còn nhỏ lắm, không hiểu đâu... Mà mấy giờ rồi?”

- “6h10 rồi. Mẹ anh bảo em sang gọi anh”

- “Trời! Sao không nói sớm”

Tôi hốt ha hốt hải đi làm vệ sinh cá nhân, rồi thay quần áo. Nay tôi hẹn thằng Khánh với thằng Nhật lúc 6h20 sang đón tôi với QC, vì mẹ tôi có tiết.

6h25 tôi với QC mới ra khỏi nhà. Thấy tôi với QC hốt hải chạy ra, thằng Nhật nhìn đồng hồ.

- “Muộn 5ph mày. Chút ăn sáng đấy”, thằng Nhật hăm.

- “Đ chịu”, tôi cười hề hề.

Vừa dứt lời thì tôi nhận được cái nhéo đau điếng ở hông.

- “Ai cho anh nói bậy”, QC lườm tôi, khép nép nhìn sang phía hai thằng bạn, rồi cúi gằm mặt xuống.

- “Đau quá!”, tôi nhảy tâng tâng, lấy tay xoa xoa chỗ bị nhéo.

Thằng Khánh với thằng Nhật thấy vậy cười nắc nẻ.

Thằng Khánh đưa chìa khóa xe nó cho tôi, rồi nó nhảy sang xe thằng Nhật.

- “Mày chở QC đi, tao đi với thằng Nhật”

- “Không chở. Nhéo đau kinh”

Tôi đáp với giọng giận dỗi, đẩy thằng Khánh lại phía xe nó rồi leo lên xe thằng Nhật. QC không nói gì, mặt em tỉnh bơ. Thằng Khánh nhìn em hỏi.

- “Anh chở em nhé”

QC không trả lời mà chỉ gật đầu khe khẽ. Chờ thằng Khánh nổ máy, em leo lên xe và ngồi sát rạt. Khoảng cách chỉ chừng một gang tay. Cô bé quay sang nhìn tôi đầu nghiêng nghiêng như muốn trêu người...

- “Xuống mày. Để tao chở em tao”, tôi nhảy tót xuống xe và đẩy vào vai thằng Khánh.

- “Mày nhiều chuyện quá đi”, thằng Khánh hăm hề rồi lại sang xe thằng Nhật.

QC! Tôi không biết dùng từ nào để nói về em. Trong tiếng Anh, tôi sẽ dùng câu “What a girl!”. Ý là bày tỏ sự ngạc nhiên về một cô gái. Nếu là bạn, bạn sẽ dùng câu gì và từ gì để miêu tả về cô bé cứng đầu này?

*

**

Lên đến lớp vẫn còn sớm 20 phút. Tôi rủ QC xuống canteen ăn sáng. Lúc đầu, em còn chối đây đấy, nhưng lúc sau nghe tôi dỗ ngọt em cũng xuôi xuôi. Khổ ghê! Mời đi ăn mà cũng phải năn nỉ.

Tôi đi song song với em, nói cười rôm rả. Thi thoảng, tôi dõ giọng chọc quê làm cô bé đỏ bừng mặt, lấy tay đánh vào vai tôi mấy cái, rồi bật cười giòn tan. Những lúc em cười nhìn dễ thương thật...

Tôi vào trong tìm bàn trống rồi dẫn em ngồi đợi. Tôi đến quầy đặt 2 bát bún bò và bê ra.

- “Tô này của em”, tôi đặt tô không có hành trước mặt QC.

- “Nhớ em không ăn hành luôn, giải ghê ta”, QC nháy mắt.

- “Chuyện! Ăn đi cho nóng...”

- “Ăn đỡ em với”, cô bé kéo tô của tôi lại rồi xẻ 1/3 sang cho tôi.

- “Có xiu mà cũng đưa”

- “Thích bỏ xừ mà còn làm bộ”, em lè lưỡi và chun chun cái mũi...

Khi tôi vẫn đang ăn dở thì QC đã xong. Em chống cằm nhìn tôi.

- “Làm gì mà nhìn anh ghê vậy”, tôi vừa hỏi vừa húp nước từ thìa.

- “Nhìn anh ăn ngon lành ghê. Hi hi”

- “Ngon mà. Bún bò Huế là món ruột của anh đấy”

Tôi nháy mắt với em rồi lấy thìa múc nước ăn tiếp. Không biết nước dùng ở đây làm từ cái gì mà ngon lắm. Ăn mê li luôn.

Tôi thà ăn uống sung sướng mà sống ngắn lại chút còn hơn sống trăm tuổi mà phải kiêng khem, khổ sở. Đời được mấy tí, sông chi cho nó cực.

Ăn bần chút mà ngon thì cũng được đi. Chỉ sợ mấy chị bán bún cho hóa phẩm Tàu bày bạ khiến “anh với em đầu đang bình thường” thành “anh đầu to, em đầu nhỏ” là hơi bị buồn đấy. Cái này không chơi. [Ý tôi là cái đầu và cái đầu gối. Nhưng tôi rất thích cách suy nghĩ của bạn =))]

*

**

Ăn uống no nê, tôi với QC trở lại lớp. Trước khi lên, tôi mua thêm mấy bịch xoài, cóc xanh với snack vì tội bạn nhờ.

Đi gần em, tôi nhận được kha khá lời xì xào từ mấy thằng con trai. Tội nó nói, tôi nghe câu được câu mất, nhưng đại ý là “QC đáng đẹp, mặt ưa nhìn và tôi là thằng may mắn”. Nghĩ lại cũng tự hào ra phết cho dù tôi chả là gì của em. QC nghe mấy lời khen dành ỉnh, em chẳng bày tỏ cảm xúc mà thản nhiên quàng tay tôi rồi tự động đi gần lại như muốn trêu tức tội con trai đang xì xầm, chỉ trỏ.

Bất ngờ, tôi đứng sững lại quay sang nhìn QC chăm chăm. Mặt cô bé tỉnh rụi. Em chẳng thèm nhìn tôi mà chỉ khẽ mỉm cười rồi nói với giọng nhỏ xiu.

- “Em không thích người ta nhìn em vậy. Đi với em một đoạn nữa rồi em thả anh ra”

Định lấy tay đẩy QC ra, nhưng nghe em nói tôi lại thôi. Tôi chỉ biết lắc đầu cười trừ...

QC giữ chặt cánh tay tôi cho đến khi còn vài bậc nữa là đến tầng 2. Lúc QC vừa thả tay tôi ra thì bất ngờ ngẩng đầu lên chúng tôi gặp Hoài Anh đang đi ngược xuống. Tay Hoài Anh cầm giẻ lau bảng, chắc là đang định xuống tầng 1 để giặt.

Trong khi tôi và Hoài Anh đứng như trời trồng, chưa biết phản ứng thế nào, QC đã lạnh lùng cất tiếng.

- “Chào bạn!”

Em lại ôm chặt cánh tay tôi như lúc trước và dương đôi mắt thách thức nhìn Hoài Anh. Tôi để mặc QC và đưa mắt về phía Hoài Anh đang đứng. Tôi vẫn chưa có một cuộc nói chuyện tử tế nào từ lúc tôi tặng quà em nhân dịp Valentine. Tôi thấy mình là một người bạc tình...

Hoài Anh chẳng có lỗi gì để khiến em phải đón nhận sự ghẻ lạnh như thế từ QC. Không hiểu sao tôi chẳng thể đứng ra bảo vệ Hoài Anh dù trong lòng thật sự rất muốn. Tôi đứng chôn chân một chỗ nhìn em bước qua tôi và QC. Lúc ngang qua tôi, em chỉ gật đầu thật nhẹ. Hành động của em làm tim tôi khẽ nhói...

Biết tôi không vui, QC cũng không dám chọc tôi. Tôi bước đi mà bước chân nặng trĩu.

- “Anh giận em à”, QC lên tiếng trước.

- “Không...”

- “Anh không giấu cảm xúc đâu...”

- “...”

- “...”

- “Nếu gặp Hoài Anh, em đừng bày tỏ thái độ đó nữa. Hoài Anh đâu có lỗi gì...”

- “Nếu anh muốn vậy, em sẽ làm theo ý anh. Nhưng em sẽ tránh mặt chứ đừng hòng bắt em bày tỏ thiện cảm. Em không làm được”, QC trả lời giọng có vẻ bất mãn.

- “Ừm, thế cũng được”, tôi đồng tình.

Tôi cũng là người yêu ghét rạch ròi giống QC. Yêu thì nói yêu, ghét thì nói là ghét. Nhưng, tôi khác em ở chỗ đôi khi tôi bị cảm xúc lấn át. Rõ ràng tôi hoàn toàn có thể bước qua Hoài Anh một cách im lặng khi chúng tôi chưa là gì của nhau. Nhưng có một thứ gì đó mơ hồ đã ghì chặt đôi chân của tôi xuống. Tôi nợ Hoài Anh một lời giải thích. Có lẽ chờ đến khi QC quay về Pháp tôi sẽ nói chuyện với Hoài Anh một lần...

*

**

Vừa leo lên đến tầng 4, tôi đã bật ngửa. Em Loan công chúa đã đứng chờ tôi từ đời nào...

Loan công chúa là một cô bé thua tôi 1 tuổi đang học chuyên Anh. Mọi người dùng để biệt danh của em ấy đánh lừa. Đôi khi người ta thường lấy một cái gì đó trái ngược hoặc mong mỏi để làm biệt danh ỉn. Em ấy mơ làm công chúa, nên tự nghĩ ra cái tên miễm đấy, chứ theo thực tế nên gọi em ấy là “chú voi con”. Trên người em ấy cái gì cũng to gấp đôi người tôi. Để ôm em Loan tôi dùng một vòng tay chưa chắc đã hết, ngược lại với một cánh tay em ấy đã có thể ôm trọn tôi vào lòng. Giả sử, giả sử thôi đấy, chúng tôi yêu nhau. Khi ôm nhau người đời sẽ nghĩ mẹ đang ôm con nghe có vẻ hợp lý hơn.

Chuyện Loan công chúa đang định tán tôi cả trường này biết. Lúc đầu nghe biệt danh tôi háo hức lắm, cho đến khi tụi bạn đập đập vai tôi chỉ vào một “tòa nhà” đang đứng ngắm hoa tôi mới tá hỏa. Tôi ước gì những gì mình thấy chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng ước là một chuyện, còn sự thật thì nó sờ sờ ra đấy.

Và bây giờ ác mộng của đời tôi đang nhe răng cười và lao về phía tôi như một chiếc xe lu.

- “Anh! Em chờ anh mãi...”

Chap 71:

Tôi không hề ghét con gái xấu. Tôi ghét nhất con gái lẳng lơ, thứ hai là sống không có trái tim. Nói là không ghét chứ không phải là thích. Con trai mà thích con gái xấu thì sở thích hơi bị quái thai. Để tôi chứng minh ọi người thấy tôi không ghét nhưng cũng không thích con gái xấu bằng một kỉ niệm lớp 4 của tôi.

Hồi lớp 4, tôi học chung với một bạn tên Thảo. Cô bạn này không hề xấu, nhưng vì mái tóc lúc nào cũng rối tung, nên gây cho những thằng con trai trong lớp cảm giác sợ sệt. Trong lớp tôi ít nói chuyện với Thảo.

Đến một ngày, tụi con trai trong lớp bày trò trêu cô bạn tội nghiệp này bằng cách giật sợi thun buộc tóc. Tôi chỉ ngồi, không tham gia. Khi sợi thun được kéo ra, đám con trai cười ha hả, tóc của Thảo đã rối nay càng rối hơn, nhìn càng mất cảm tình. Cô bạn của tôi ban đầu ngồi khóc, lúc sau đuổi theo cái thằng đang cầm sợi thun. Khi Thảo đuổi gần đến nơi thằng cầm sợi thun lại ném cho thằng khác. Cứ thế...

Đến một lúc một thằng nhét cọng thun vào tay tôi rồi chạy biến đi. Cô bạn đứng trước mặt tôi, nhìn hằm hè. Tôi không nói gì, chỉ chìa tay trước mặt Thảo. Cô bạn định đưa tay lấy lại, nhưng khi nghe một thằng nói tôi là chủ mưu, tự nhiên nổi máu lên đuổi theo tôi. Không ghét không có nghĩa là thích. Tôi co giò chạy...

Lúc sau vào lớp mấy thằng con trai trêu Thảo bị cô gọi lên bảng đánh vào tay. Gọi đến tên tôi, tôi đứng bật dậy giải thích. Cô không thèm nghe... Cô nói lí do chuối hết sức “ai bảo con chạy”. Tôi âm ức chỉ biết khóc và giận lây sang cô bạn.

Tôi ghét Thảo mãi đến khi nghe một đứa bạn kể rằng Thảo mồ côi mẹ từ nhỏ...

*

**

Tôi không ghét em Loan công chúa. Thật sự, tôi rất trân trọng tình cảm người khác dành ỉnh, nhưng tôi không thích cách em ấy bày tỏ tình cảm. Chủ động không có gì là sai nếu đúng cách, còn cô bé này thì tôi chịu không biết diễn tả thế nào. Con gái dù gì cũng nên kín đáo một chút sẽ hay hơn...

- “Anh! Em chờ anh mãi...”, ác mộng của đời tôi đang nhe răng cười và lao về phía tôi như một chiếc xe lu.

Tôi toát mồ hôi hột khi nghĩ đến cảnh Loan công chúa vấp chân rồi đổ rầm về phía tôi. Nếu có một cuộc thi cái chết xấu nhất chắc chắn giải nhất sẽ thuộc về tôi với lí do bị voi đè chết, thân hình biến dạng hoàn toàn. Không! Tôi không thể chết một cách vô duyên như thế được. Tôi đưa tay ra trước mặt như cảnh sát ra dấu cho xe trọng tải lớn dừng lại. Thường thì lái xe sẽ sợ cảnh sát, nhưng trong trường hợp này thì ngược lại...

- “Dừng lại! Anh đã bảo em bao lần là anh không có gì mà sao em cứ tìm anh hoài thế”, tôi nhăn mặt.

- “Anh đừng đuổi em”, Loan công chúa đưa tay ôm mặt. Nhìn chẳng thấy đẹp nếu không muốn nói là vô duyên kinh lên được.

- “Anh không đuổi, nhưng em đừng làm phiền anh nữa được không?”

- “Em không thể. Em chờ được mà...”

Tôi định đánh bài chuẩn trong lúc em Loan không để ý. Khi tôi vừa định chạy vào lớp thì QC này giờ đứng im không nói gì, lên tiếng.

- “Bạn tên gì?”, QC nói vừa đủ nghe.

- “Đây tên Loan! Loan công chúa”

- “À.. ừm.. bạn Chúa này...”

- “Loan chứ không phải Chúa”, em ấy giãy nảy. Tôi bặm môi cười, quay mặt đi hướng khác.

- “Ừ thì Loan Chúa! Người ta đã bảo là đừng làm phiền mà sao bạn cứ “cố đấm ăn xôi” thì được cái gì?”

- “Bạn là cái gì của anh ấy mà dám xen vào chuyện của chúng tôi”, em Loan chống nạnh. “Còn dùng từ chúng tôi nữa, ghê thật”, tôi lăm bằm rửa.

- “Minh là bạn gái của anh ấy! Được chứ?”

QC đánh mặt lại, đôi mắt lạnh băng băng nhìn xoáy vào gương mặt của em Loan. Lùi lại một bước, em Loan không chịu thua.

- “Làm sao tôi tin những gì bạn nói được”

- “Nếu mình chứng minh được thì bạn sẽ rút lui chứ”

QC nói giọng vừa đủ nghe nhưng tràn đầy tự tin. Tôi đứng im như phỗng, trống ngực đập lô tô, đoán già đoán non xem cô bé định làm gì.

- “Được”, em Loan nhìn khinh khỉnh.

- “Như thế này phải không?”

QC bất ngờ thớm chụt một cái vào má rồi lấy tay nắm chặt lấy tay tôi. Tất cả diễn ra quá nhanh khiến cho tôi không kịp phản ứng. Tôi bực QC không thể tả vì lúc nào em cũng làm theo ý của mình mà không thèm hỏi ý kiến của tôi. Nhưng mọi chuyện đã lỡ rồi, đâm lao đành theo lao chứ biết làm sao. Giờ mà tôi bỏ tay QC ra, mọi chuyện sẽ lộ và tôi là người mất cả chì lẫn chài. Đành dẹp em Loan công chúa trước rồi xử QC sau...

- “Đây là bạn gái anh mới từ nước ngoài về. Anh quên chưa giới thiệu cho em. Cô ấy tên QC”, tôi nói bằng giọng tự nhiên nhất có thể.

Không còn lời gì để nói, em Loan công chúa bỏ chạy xuống lớp để lại tôi với QC đang nắm chặt tay nhau. Cũng may lúc đó gần vào tiết nên không có ai ở hành lang. Chứ có người thấy chắc tôi cạo đầu QC quá.

QC là người buông tay trước. Khi tôi vừa quay đầu sang nhìn định mở lời, em đã đặt một ngón tay lên môi tôi, đôi mắt lạnh tanh như muốn đóng băng mọi thứ. Được 3 giây, cô bé quay ngoắt đi và đi thẳng vào lớp.

- “Này! Đứng lại”, tôi nói theo QC ra lệnh.

Em bỏ ngoài tai lời tôi gọi, không thèm quay mặt lại. Chắc tôi phát điên với cô bé này. Thái độ của em khiến tôi nghĩ mình là người có lỗi chứ không phải em...

*

**

Bước vào trong lớp, tôi thấy QC đang ngồi một chỗ, hai tay khoanh trước ngực. Em dương mắt nhìn ra hướng cửa, hình như đang chờ tôi. Thấy tôi, QC mỉm cười, đuôi mắt khẽ nheo lại.

Nói cho cùng, QC cũng vì tôi mà em bắt đắ dĩ phải làm vậy. Tôi tin cô bé không thuộc dạng con gái dễ dàng ban phát những điều vừa xảy ra...

- “Em vừa cứu anh một bàn thua trông thấy đó”, QC nhún vai.

- “Đừng có xạo. Cố tình đụng chạm thì đúng hơn”, tôi bĩu môi. Môi tôi bình thường khá dày, hôm nay được thể kéo dài thêm cả thước.

- “Con trai mà bĩu môi. Nhìn xấu òm à”, cô bé lè lưỡi.

- “Kệ!”

Tôi ngồi xuống cạnh QC, giảm âm lượng xuống mức thấp nhất có thể.

- “Xem như hết nợ nhen. Em cứu anh, còn anh cho em...”, tôi ngập ngừng.

- “Anh cho em cái gì?”, QC nghiêng đầu nhìn tôi tinh nghịch.

- “Biết rồi còn hỏi...”

- “Em muốn nghe chính miệng anh nói”

- “Mơ đi! Không bao giờ”

- “Nói cho em nghe! Đi anh”, cô bé lay tay, đôi mắt nhìn tôi ngây thơ.

Tôi quay mặt đi, tránh ánh mắt của QC. Nói đúng hơn, tôi dễ bị sai khiến khi em nhìn tôi và xin xỏ một điều gì. Ở trên gương mặt của cô bé, thứ gì cũng có thể hợp hồn người đối diện. Đôi mắt lạnh như băng, chiếc mũi bé bé, cao vút, cái núm đồng tiền duyên dáng và nụ cười tỏa nắng. Sau vài lần, tôi đã rút ra kinh nghiệm xương máu đó ỳnh.

- “Không! Ngồi yên! Cô sắp vào lớp rồi...”

QC để cái mặt phụng phịu như em bé. Tôi buồn cười nhưng phải bặm chặt môi lại. Làm xấu phải như này, người ta càng nhìn càng yêu, chứ ai như em Loan công chúa. Mà chắc tại tôi có ác cảm với em Loan nên nhìn cái gì cũng thấy ghét thì phải. Đúng là “yêu nhau yêu cả tông chi, ghét nhau ghét cả đường đi lối về”.

Chuyện hôm nay diễn ra như vậy... không biết sau vụ này em Loan có còn làm phiền tôi không!?

Tôi tranh thủ ngồi nhắm nhắm lại bài hôm trước. Môn đầu tiên là môn Văn...

*

**

Cho tôi lan man một chút về môn Văn nhé.

Hồi còn đi học tôi không phải là thằng thích học Văn, nếu không muốn nói là cực hình. Hồi cấp 2, ngoài môn toán và Lý, mẹ còn bắt tôi học thêm môn Văn, vì điểm của tôi lúc nào cũng lẹt đẹt. Mà đối với mẹ tôi đó là điều không thể chấp nhận khi Văn chính là môn mẹ tôi dạy. Tôi học cho có lệ, nói thẳng ra là học thuộc văn mẫu rồi chép vào chứ không có một chút cảm xúc gì với những tác phẩm được học. Để hiểu trọn bộ một tác phẩm không phải là một điều đơn giản, nhất là ở cái tuổi ăn chưa no lo chưa tới như thế. Nhưng mọi chuyện bắt đầu thay đổi khi tôi đi du học, phải sống xa nhà.

Sống tự lập dạy tôi làm mọi thứ. Tôi hiểu tôi không còn là một đứa con nít có thể vô lo vô nghĩ trước những gì đang xảy ra xung quanh mình. Những lúc có chuyện, thềm lấm một lời động viên từ người thân, nhưng cũng phải cố gắng nén lòng lại, vì tôi biết mình mà kể kiếu gì bố mẹ cũng lo thêm. Những lần va vấp không những khiến cho tôi chai lì với cuộc sống hơn mà còn giúp tôi nhìn nhận được mọi góc cạnh của một sự vật, sự việc. Đúng là phải trải mất mát, gian khổ mới hiểu hết được cảm giác của người trong cuộc, giống như Pain đã nói “If you don’t share someone’s pain, you can never understand them. But just because you understand them doesn’t mean you can e to an agreement. That’s the truth”.

Văn cũng giống như đời. Nếu không có tấm lòng thì sẽ không cảm nhận được nỗi bất hạnh của người khác. Bất cứ môn học nào cũng có giá trị riêng của nó, nhưng để hình thành tính cách con người, theo tôi nghĩ, môn Văn ảnh hưởng nhiều nhất. Người ta bảo “học Văn là học làm người” là vì thế. Mà nói thật, con trai mà viết lách kha khá chút, con gái nó khoái lắm. Ví dụ như... này [mọi người tự điền vào chỗ trống nhé ==)]

Thôi quay lại câu chuyện...

Tiết đầu tiên là tiết Văn. Hôm nay bác Diệp bị ốm nên mẹ tôi dạy thay. Tiết này xảy ra kha khá chuyện thú vị. Tôi xin dành nó cho chương sau vì sợ mọi người đọc nhiều quá sẽ mệt...

Chap 72:

Mẹ tôi bước vào lớp, cả lớp đứng dậy chào. Hồi lớp 10 mẹ dạy Văn lớp tôi nên tất cả bạn bè tôi đều biết bà. Tính mẹ tôi vừa nghiêm, vừa dễ gần, do đó học sinh hầu như ai cũng quý, nhưng cũng rất sợ.

Bạn chung lứa hầu hết gọi mẹ tôi là bác chứ không gọi cô xưng em như bình thường. Nhưng trên trường lại khác.

Me tôi bước vào mặt khá nghiêm nghị.

- “Nay cô Diệp bị ốm, nên cô sẽ dạy thay một tiết”

Mẹ tôi tiếp.

- “Sáng nay cô Diệp dặn cô là hôm nay kiểm tra 15ph. Nào các em lấy giấy ra làm bài kiểm tra...”

Nghe mẹ tôi nói xong, lớp tôi mặt đờ ảo cũng xanh như đất nhái, nhưng không ai dám ho he gì. Nếu đề mà cho chép thơ là tôi chết chắc, vì học Văn chưa bao giờ tôi thuộc thơ và thường trong đề thi luôn in sẵn những câu thơ cần phân tích. Tôi luôn ỷ lại ở khả năng ngoáy bút của mình. Có vẻ tôi thừa hưởng một ít khả năng viết lách từ mẹ.

Bắt chước tụi bạn, tôi cũng lấy giấy ra, điền họ tên và chuẩn bị. QC ngồi bên cạnh rung đùi nhàn nhả, thấy tôi nhìn cô bé nhướn mày.

- “Muốn gì?”, QC để cái mặt nhìn gian không thể tả.

- “QC! Anh bảo này”, tôi nhỏ nhẹ.

- “Bảo gì?”, em lại nhướn mày trêu người tôi.

- “Em có biết là em rất dễ thương ko?”, tôi bắt đầu dỏ trò xu nịnh.

- “Chỉ có anh là chưa biết thôi, chứ em biết lâu rồi”

- “QC này”, giọng tôi bắt đầu lúng túng.

- “Muốn quay bài dùm đúng không?”, cô bé nói toẹt ra những nỗi khổ mà tôi đang cố giấu trong lòng.

Tôi vừa tức vừa buồn cười. Nhờ em quay bài đúng là không còn mặt mũi nào, nhưng lực bất tòng tâm, đành phải chấp nhận thôi chứ biết sao bây giờ.

- “Thật ra, mọi việc không như em nghĩ đâu”, tôi chống chế.

- “Em nên nghĩ thế nào?”

- “Hôm qua anh có việc đột xuất cho nên...”, tôi làm cái mặt ra vẻ ân hận.

QC mỉm cười, khoanh 2 tay trước ngực. Em ra điều kiện.

- “Giúp anh em được cái gì?”

- “Em thích gì?”

Cô bé gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, rồi quay sang đề nghị với tôi.

- “Em thích nhiều lắm, nhưng lần này thì nhẹ nhàng thôi. Anh sẽ phải làm theo một yêu cầu của em. Không phải bây giờ mà là đến khi nào em có hứng. Ok?”

- “Trời! Em ghê lắm, ai mà biết được em định làm gì”, tôi giãy nảy.

- “Là anh quyết định đấy nhé...”, cô bé nhún vai. “Chết rồi nếu em không nhâm thì mẹ anh sắp chép đề lên bảng thì phải... Haizz. Mình chuẩn bị được người ta mời ăn trứng ngỗng rồi”.

- “Thôi được rồi. Mà không được bắt làm mấy trò quá đáng đấy”, tôi nhả mặt dè chừng.

- “Hihi, yên tâm”, cô bé cười toe toét như thể mới ăn quýt được tiền. “Móc tay cái cho khỏi quên nào”

Em ngoéo luôn vào tay tôi như sợ tôi sẽ đổi ý. Tí nữa là tôi phì cười vì điệu bộ của em...

- “Bài cũ nha. Để quyển sách lên đùi, rồi để thêm quyển nữa lên bàn. Nhớ là đọc đúng dùm cái. Không là không trả đâu đấy”, tôi đe.

- “Anh yên tâm. Sau lần đầu thực hành, hôm nay chắc chắn sẽ khác...”, giọng QC chắc nịch.

- “Tìm bài Sóng của Xuân Quỳnh đó, tuần trước mới học...”

Tôi miễn cưỡng nhận lời của QC, vì tôi không muốn muối mặt với mẹ tôi. Mẹ mà biết tôi học hành tài tử kiểu này thế nào tôi cũng được nghe cái lương miễn phí. Ai chứ mẹ thì tôi còn lạ gì. Cực kì cầu toàn trong chuyện học hành của tôi. Bị điểm kém rồi sẽ nhận được lời động viên, an ủi kiểu như “học tài thi phận mà

con, xem như là tai nạn” từ mẹ tôi, xin lỗi, chỉ có trong mơ. Đó là lí do tại sao tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhờ QC...

Tôi biết tính mẹ tôi, kiểm tra bà chỉ ngồi một chỗ trên bàn giáo viên để quan sát nên tôi cũng đỡ lo phần nào. Khi tất cả đã sẵn sàng cũng là lúc mẹ tôi bắt đầu chép đề lên bảng. Trái với những gì tôi dự đoán, đề bài không bắt chép thơ văn gì sất mà là “Em hãy kể lại một kỉ niệm đáng nhớ nhất” hoặc “Em hãy kể về một điều em day dứt nhất”. Đúng là mẹ tôi, toàn nghĩ ra những đề bài rất quái chiêu.

Tôi ngẩn tò te khi nhận ra rằng công sức tôi năn nỉ QC chỉ là công cốc. Tôi quay sang bên em, cô bé chỉ mím môi thật chặt cố giấu đi tiếng cười bật ra.

- “Này không tính đâu đó”, tôi hươ tay trước mặt QC.

- “Cũng được thôi. Nhưng để em gọi mẹ anh xuống xem con trai bác đang định làm gì”, em chỉ vào quyển sách đang để trên đùi.

- “Nhưng em đã làm gì đâu...”

- “Em sẽ bỏ qua, chỉ cần mẹ anh thấy quyển sách này thôi, được chứ?”

- “Quá đángggggggg”, tôi kéo dài chữ “đáng” để em biết mình bất công thế nào.

Em không thêm đáp lại mà chỉ nhún vai...

- “M làm bài đi! Cả con nữa QC, con cũng làm rồi nộp cho bác”, mẹ tôi đứng từ trên bục giảng ra lệnh.

- “Dạ vâng...”

QC lí nhí trả lời rồi chìa tay ra trước mặt tôi.

- “Cái gì?”

- “Cho em tờ giấy kiểm tra”

- “Hừm, lúc năn nỉ người ta thì ngon ngọt lắm...”, tôi chép miệng, nhưng vẫn làm theo lời em.

Tôi chọn đề 2 và bắt tay vào làm bài...

Tôi phân vân không biết nên kể về mẹ hay HN. Ai cũng quan trọng với tôi... Cuối cùng tôi quyết định viết ẹ, vì tôi nghĩ bà là người sẽ đọc những dòng này. Thật ra, tôi hoàn toàn có thể viết cho HN, cô bé của tôi, mà không khiến mẹ tôi chạnh lòng hay gì cả, vì tôi tin một điều khi biết chuyện của em mẹ tôi chỉ càng thương em hơn mà thôi...

Tôi viết về một kỉ niệm lớp 5 khi tôi ăn cắp tiền của mẹ để đi mua bi. Khi phát hiện ra, mẹ tôi đã khóc rất nhiều. Tôi bị ám ảnh bởi hình ảnh đó và tự hứa với lòng mình là sẽ không bao giờ lặp lại sai lầm đó thêm một lần nào. Tôi sợ nước mắt của mẹ, vì nó khiến tôi có cảm giác bất lực...

QC cũng làm bài kiểm tra. Tôi thấy em viết lia lịa, thi thoảng lại hơi ngửa cổ lên, đôi mắt nhắm nghiền có vẻ như muốn hồi tưởng lại những gì đã xảy ra với mình, sau đó lại cắn môi viết tiếp. Tôi bất giác nhón miệng cười vì hình ảnh dễ thương của cô bé trong tà áo dài thướt tha khi nghĩ đến một câu chuyện trước đó được nghe kể.

Chuyện là có một cô gái nước ngoài đến Việt Nam du lịch. Trước khi đi, cô gái ấy tìm hiểu và biết được rằng Áo dài là trang phục truyền thống của Việt Nam, cho nên cô ta quyết tâm đến nơi sẽ mua một bộ về làm kỉ niệm. Khi về cô ta rất hí hửng mặc vào để khoe với bạn trai của mình. Trớ trêu thay, cô ấy chỉ mua áo chứ không mua quần nên anh bạn trai nhìn thấy kết luận một câu xanh rờn “Áo dài của Việt Nam đúng là trang phục quyền rũ nhất thế giới...”

Tất nhiên là tôi nhìn QC mặc áo dài nên mới nghĩ đến chuyện vui đó chứ không phải tưởng tượng cô bé trong phong cách ăn mặc của cô gái kia. Như vậy thì bậy chết, các bạn nhé!? [thật ra là cũng hơi hơi tưởng tượng, nhưng được một chút, hồi hộp quá lại phải dừng lại vì sợ tim rơi ra ngoài :(]

Kiểm tra xong, mẹ tôi tiếp tục giảng bài Sóng của Xuân Quỳnh. Theo tôi nghĩ đây có lẽ là bài thơ về tình yêu hay nhất mà tôi được học. Rất tiếc hồi đó tôi không đủ tầm để hiểu hết ý nghĩa của bài thơ, nhưng có một người khiến tôi phải kinh ngạc... đó là cô bé đang ngồi cạnh tôi, QC.

Mẹ tôi bắt đầu bài giảng bằng 4 câu thơ mở đầu...

Dữ dội và dịu êmỒn ào và lặng lẽSóng không hiểu nổi mìnhSóng tìm ra tận bể

“Sóng là một trạng thái động và luôn không ổn định. Vì vậy luôn có những thứ mâu thuẫn nhau cùng tồn tại trong một cá thể: dữ dội và dịu êm, ồn ào và lặng lẽ...”

Ôi con sóng ngày xưaVà ngày sau vẫn thếNỗi khát vọng tình yêuBồi hồi trong ngực trẻ

Mẹ tôi thả hồn mình vào bài thơ có lẽ là tâm đắc nhất của bà và tôi không hề hay biết có người cũng đang phiêu dạt cùng những vầng thơ trữ tình của Xuân Quỳnh...

Trước muôn trùng sóng bểEm nghĩ về anh, emEm nghĩ về biển lớnTừ nơi nào sóng lên?

- Sóng bắt đầu từ gióGió bắt đầu từ đâu? Em cũng không biết nữaKhi nào ta yêu nhau

Con sóng dưới lòng sâuCon sóng trên mặt nướcNhững con sóng nhớ bờNgày đêm không ngủ đượcLòng em nhớ đến anhCả trong mơ còn thức

Dẫu xuôi về phương BắcDẫu ngược về phương NamNơi nào em cũng nghĩHướng về anh - một phương

Tình yêu thường không có tuổi. Ở mỗi giai đoạn con người ta có cách yêu khác nhau. Tôi không biết định nghĩa tình cảm QC dành cho tôi là gì. Là bông bột? Có thể. Là mãnh liệt? Cũng không sai. Ở cái tuổi 17, cô bé yêu không hề toan tính. Tôi tự hỏi mình rằng giả sử tôi là một người chẳng ra gì thì QC sẽ như thế nào? Đó không phải bông bột thì là gì? May cho em, tôi “không đến nỗi nào” [nói giảm nói tránh để khiêm tốn thôi, mọi người tự thêm cho tôi chút chút điểm nhé, chứ tôi mà được mang ra chợ bán cũng được khối tiền chứ chẳng đùa đâu]. Có một điều tôi chắc chắn, không phải ai cũng có tấm lòng và tình yêu mãnh liệt như QC...

Cô bé định nghĩa được tình cảm của mình, hay nói đúng hơn cô bé tìm thấy một phần hình ảnh của mình qua bài thơ. QC say mê ngồi nghe như muốn nuốt trọn lời mẹ tôi giảng.

Ở ngoài kia đại dươngTrăm nghìn con sóng đóCon nào chẳng tới bờDẫu muôn vời cách trởCuộc đời tuy dài thếNăm tháng vẫn đi quaNhư biển kia dẫu rộngMây vẫn bay về xaLàm sao được tan raThành trăm con sóng nhỏGiữa biển lớn tình yêuĐể ngàn năm còn vỗ

Bất chợt tôi thấy QC giơ tay xin phát biểu ý kiến.

- “Con thưa bác! Đã bao giờ bác thích một ai như Xuân Quỳnh...”

Mẹ tôi cùng cả lớp bật cười vì câu hỏi dễ thương của em. Tôi đoán được cô bé này sẽ hỏi gì tiếp theo. Tôi không biểu lộ cảm xúc của mình mà chỉ ngồi khoanh tay theo dõi cuộc đối thoại giữa mẹ tôi và QC.

- “Đó không gọi là thích con gái ạ! Người ta định nghĩa như thế là tình yêu. Bác tất nhiên là rồi chứ!”, mẹ tôi nhướn miện cười.

- “Nếu như con... à không một cô gái vượt biển để gặp một chàng trai ngốc nghếch thì đó có phải yêu không”. Tự nhiên bị chửi xéo. Vô duyên kinh.

- “Theo con thì có không?”, mẹ tôi đưa ánh mắt trù mến nhìn QC.

- “Dạ! Con không biết, nên con mới hỏi bác...”, QC đỏ mặt.

- “Bác nghĩ là có. Cô gái ấy thật dũng cảm, con nhỉ”

QC mỉm cười sau câu trả lời của mẹ tôi. Em khề khàng vuốt tóc.

- “Nếu chàng trai ngốc nghếch đó không đáp lại tình cảm của cô gái xinh đẹp và đáng yêu nọ thì sao hả bác?”

Thật là nhứt đầu với cái kiểu tự khen mình rồi vùi dập người khác trong cùng một câu nói. Tôi gõ ngón tay càn cạch xuống bàn bày tỏ thái độ bất mãn. Nhìn thấy tôi suýt nữa QC bật cười. Đúng lúc này, tiếng trống hết giờ vang lên.

- “Cái này thì về nhà bác sẽ trả lời cho con... hết giờ rồi tụi con ra chơi đi...”, mẹ tôi xua tay ra hiệu cho lớp. Thật tình! Tôi hết biết nói gì về em...

Chap 73:

Tôi lấy một ngón tay hất mạnh lọn tóc của QC ra đằng sau

- “Này! Muốn gây sự phải không?”, tôi hếch mặt

- “Ai làm gì mà muốn gây sự?”, em tỉnh queo.

- “Thế ai vừa gọi anh là gốc nghếch?”

- “Đấy là em hỏi chung chung thế, chứ có nói anh đâu nè”, cô bé làm cái mặt thộn như thể tôi đang ăn dưa bở trái mùa.

- “Ngon lắm...”

- “Mà em nói em về đây vì anh khi nào?”

- “VẬY em về đây vì ai?”, tôi rung đùi khoái chí với câu trả lời hóc búa của mình.

- “VÌ ai cũng được, nhưng không phải vì anh”

QC nhún vai. Em lững thững đi ra khỏi chỗ ngồi đến bàn hai nhỏ bạn thân của tôi...

*

**

[Đây là chuyên mục “bạn trai chúng mình”. Đề nghị các bạn gái bỏ qua phần này. Ai đọc sốc thuốc ráng chịu].

Hôm nay tôi xin liều mạng đại diện cho anh em nói xấu con gái...ái...ái...ái!!!

Con gái đa số là phiền phức và đôi khi rất khó hiểu...

Có ông kia tán em họ tôi. Nhưng nó cứ làm mình làm mẩy, làm khổ ông ấy. Nhìn ông ấy, tôi lại nhớ đến hai câu thơ.

Lòng em như chiếc lá khoai

Đổ bao nhiêu nước ra ngoài bấy nhiêu.

Tội nghiệp Nguyễn Bính. Có lẽ, ông bày tỏ tình cảm cũng nhiều và bị tạch, hay nói một cách văn vẻ và đỡ đau hơn là từ chối, cũng nhiều. Bị từ chối nhiều quá sinh uất hận, nên ông mới sáng tác ra được áng thơ bất hủ như vậy. Đọc hai câu thơ này, đa số gã trai thất tình sẽ vỗ đùi đét đét mà thốt lên “Trời! Hai câu thơ này sinh ra như để dành inh vậy”. Những người cùng cảnh ngộ thường dễ đồng cảm cho nhau là thế. Nhưng, “lòng em như chiếc lá khoai” với mấy anh em không thích thối, chứ gặp anh nào mà mấy em thích là lòng em lại “như chiếc máy bơm” ngay, phải không?

Tôi biết thừa là đứa em họ tôi thích ông đó. Vì khi tôi hỏi.

- “Mày có thích nó không? Mà sao cứ đồng đà đồng đánh hoài vậy?”

Nó xụi lơ.

- “Thích sao không. Nhưng, em phải làm cao chút thì mới có giá chứ. Đâu ra tự nhiên đồng ý cái rụp dễ dàng vậy”

Mà quả thật, nó vờn cho ông kia muốn khóc một thời gian mới đồng ý. Nhưng tôi biết, nó không phải là đứa con gái này nọ. Nó đang hoang và tính tình rất dễ thương. Ông kia mê nó cũng phải thôi.

Qua đứa em họ tôi biết, nhiều người con gái thích làm mèo. Làm mèo để vờn lũ chuột đáng thương dễ hơn ấy mà. Thế mà cũng lắm đứa con trai sẵn sàng làm chú chuột đáng thương nọ bất chấp lời cảnh báo “Chị là mèo đấy nhé! Thích chị là chị vờn à xem”. Tôi thấy tụi nó khoan tay lễ phép “Không sao đâu chị, em bị vờn... quen rồi”. Phần nhỏ trong số đó là chuột thành tinh ngoài mặt trả lời vậy thôi, nhưng trong bụng thì cười “bé vờn anh đi. Xong chuyện anh biến thành cáo anh vờn lại”. Nhưng đó là số rất ít, còn tuyệt đại đa số vào vai chú chuột nhỏ tội nghiệp. Nhiều lúc ngồi một mình, tôi thấy con trai thật đáng thương!

Trường hợp của ông mà tán em họ tôi là trường hợp may mắn khi mà đứa em của tôi nó cũng có có cảm tình với ông, chứ có nhiều trường hợp không có cảm tình là tụi con gái sẽ xuống nước.

Nhà em cách bốn quả đồi

Cách ba ngọn suối, cách đôi cánh rừng

Nhà em xa cách quá chừng

Em van anh đấy, anh đừng yêu em

Cao thủ thật. Từ chối một cách cực kì khéo léo. Lí do không phải là em không thích anh, mà vì nhà anh xa quá em sợ anh đi anh mệt. Anh em ơi! Đừng tuyệt vọng. Lúc mà bị em ấy “quan tâm” như thế thì hãy đối rằng.

Nhà em cách bốn quả đồi

Cách ba ngọn suối, cách đôi cánh rừng

Nhà em xa cách quá chừng

Thương em anh lấy máy bày (bày) anh sang

Đảm bảo chị em cứ gọi là xúc hết cả động lên ngay. Xúc động vì tình cảm dạt dào thì ít mà vì nhà anh có máy bày thì nhiều.

Có trường hợp, mèo gặp cáo ngay từ đầu. Và mèo bị vờn ngay từ giây phút đầu tiên của trận đấu. Nhưng tình huống này rất hiếm xảy ra, hoặc có mà tôi không biết. Chứ trong đám bạn của tôi không ai có bản lĩnh như vậy cả. Hầu hết đều đóng vai thiện, vai nữ phản diện thì do bên kia thủ vai. Tôi toàn thấy tụi nó gọi bạn gái bằng biệt danh “má trẻ/nhỏ”. Nghe hợp đừng hỏi.

Tí nữa thì quên, con gái còn có cái kiểu nói một đằng nhưng bắt con người ta hiểu một nẻo nữa chứ. Em đang buồn, đang khóc, anh chạy đến dỗ dành. Em bảo anh đi đi, em không sao đâu. Nhưng anh mà đi là em cho đi luôn. Bó tay...

“Nói xấu” cho vui vậy thôi chứ, để hiểu con gái vừa khó lại vừa dễ. Điều quan trọng là anh-em mình có thật lòng hay không. Chân thành mà người ta không đón nhận tình cảm của mình thì cũng đừng buồn... Bởi vì “One of the greatest gifts we have of being alive is the ability to give, receive, and even lose love... What a waste if we don’t strive to love in our lives... Why waste this life not loving?” (Tạm dịch: Một trong những món quà lớn nhất của cuộc sống này là khả năng yêu, được yêu hay thậm chí cả đánh mất tình yêu... Thật đáng tiếc khi ta chưa từng yêu và được yêu một lần trong đời. Tại sao lại lãng phí cuộc sống này - khi không yêu ai đó) – The last.

Nhưng nếu không phức tạp, đôi khi không khó hiểu thì chẳng còn là con gái, anh em ạ... Đâu có ai muốn yêu một cô gái không thú vị, đúng không?

13. Chương 13

QC là một cô gái thú vị... Có lẽ tôi sẽ liều xiêu nếu em không phải là em họ của HN. Tôi không muốn phủ nhận điều này. Nhưng tiếc thay... Tôi tự không cho phép mình làm điều gì có lỗi với cô bé và cả chị của em bằng cách không bao giờ quên câu nói “QC là em gái của tôi”. Vậy nhưng, tôi lại mâu thuẫn với chính mình những lúc hí hửng khi cô bé đi cạnh tôi trong không ít ánh mắt ghen tức của rất nhiều người hoặc lúc khó chịu khi cô bé ngồi sau xe thằng Khánh. Tôi không muốn dành tình cảm cho em, nhưng tôi lại không muốn em dành tình cảm cho ai khác. Tôi tự thấy mình rất ích kỉ...

Và sự ích kỉ đầy chuẩn bị được thử thách bằng những giông tố sắp đến...

- “M! Thằng Dũng “bột” muốn gặp mày?”, thằng Tùng vỗ vai tôi.

- “Nó gặp tao làm đ gì?”

Tôi bày tỏ thái độ vì tôi rất ghét thằng này. Nó chuyên Toán, tôi chuyên Lý. Cả hai cùng có mẹ dạy trong trường. Trong khi mẹ tôi dạy Văn thì mẹ nó dạy Hóa. Nó học không thua tôi là mấy, tôi có giải quốc gia vượt cấp, nó cũng chẳng kém cạnh gì. Tôi nhìn ỏn còn nó thuộc dạng đẹp trai. Nhưng cái lí do nó đẹp trai hơn tôi không phải là nguyên nhân chính dẫn đến chuyện tôi ghét cay ghét đắng nó. Mà lí do chính là nó rất đều với con gái. Nó thuộc dạng con trai mà tôi ghét nhất...

- “Kệ m nó đi, tao không ra đâu”, tôi nói với thằng Tùng rồi quay sang tiếp tục bàn tán với đám chiến hữu về mấy trận C1 đêm qua.

Quay sang nói chuyện với tụi bạn chưa được bao lâu, tôi nghe tiếng ngón tay gõ vào bàn cạch cạch từ phía sau. Quay đầu lại, tôi thấy thằng Dũng “bột” đang đứng ngay sau lưng tôi, mặt nó lạnh tanh.

- “Có chuyện gì?”, tôi hất mặt hỏi nó.

- “Ra ngoài lớp đi, trong này đông quá, không tiện”, dứt lời nó quay phắt đi mà không chờ sự đồng ý.

Rất buồn nhưng tôi phải công nhận một điều thằng Dũng “bột” có vẻ bề ngoài rất nam tính. Con gái thích nó không ít. Ít khi nào nó tỏ tình mà không nhận được sự đồng ý. Chỉ có một trường hợp ngoại lệ, đó là Hoài Anh. Dũng “bột” vẫn còn cay tôi vụ nó tỏ tình với Hoài Anh mà bị từ chối. Khi nó hỏi tại sao thì Hoài Anh lấy tôi ra làm bình phong mặc dù lúc đó tôi và em chẳng có gì. Qua lời bạn bè em tôi mới biết chứ tôi cũng không để ý đến chuyện đó lắm. Biết là tránh Dũng “bột” không xong, tôi theo chân nó ra ngoài.

- “Có chuyện gì?”, tôi khoanh tay trước ngực.

- “Tao chỉ muốn thông báo ày là tao sắp tán con em họ của mày”, nó nhếch mép cười.

- “Vậy thôi à? Còn gì nữa?”, tôi nhún vai.

- “Mày muốn hơn nữa à?”

- “Nói xong chưa?”

Thằng Dũng “bột” đứng im. Tôi quay lưng đi thẳng vào lớp. Lúc đi ngang qua bàn hai nhỏ bạn thân, tôi nghe thấy tiếng cười trong vạt của QC. Cảm giác xao xuyến trào dâng...

Bỗng dưng tôi nghĩ đến lời nói của thằng Dũng “bột” về QC. Trong lòng nổi bất an bắt đầu xâm tảo. Dũng “bột” nó dám nói là dám làm. Tôi chưa nghe nó nói chuyện với con gái như thế nào, nhưng nghe người khác kể thì miệng nó ngọt lắm. Tôi và nó là hai hình mẫu đối ngược hoàn toàn. Trong khi tôi là good guy thì nó là bad guy. Ngặt một điều “all girls want bad guys”. Lần này nó có vẻ không may.

Tôi nhìn QC, lòng thầm nói “đừng lo, có anh bảo vệ rồi...”

*

**

- “Làm sao mà mặt tâm trạng vậy anh?”, QC ân cần.

- “Không có gì đâu”

Tôi né câu hỏi của em, rồi đưa tay xua xua như thể em đang làm phiền mình. Thật sự, tôi không cố ý vì lúc đó tôi đang mãi suy nghĩ xem thằng Dũng “bột” sẽ đỡ trò gì.

- “... ừm... anh không muốn trả lời thì thôi”, cô bé ngúng nguẩy ngồi vào chỗ của mình.

Lúc này, tôi mới nhận ra ý nghĩa hành động vừa rồi của mình.

- “QC này”, tôi gõ ngón tay xuống bàn, phía trước mặt em.

Cô bé quay sang nhìn tôi, rồi lại quay về vị trí cũ, không thèm trả lời...

Tôi cười hất...

QC lại quay sang nhìn, rồi lại quay đầu về vị trí cũ...

Tôi đưa hai ngón tay từ từ đến trước mặt em rồi búng tay cái tách...

Lần này, em quay sang nhìn chằm chằm tôi, các ngón tay lần lượt gõ xuống bàn thật nhịp nhàng. Tôi là người mở lời trước.

- “Em thấy thằng lúc này vào gặp anh như thế nào?”

QC không trả lời. Em khoanh tay trước ngực, gật gù cái đầu ra vẻ rất tâm đắc. Tôi tự biết là mình không bỏ trai bằng cái thằng trời đánh kia, nhưng nhìn thái độ của QC, tôi không chịu được.

- “Em... em... khoái nó rồi hả?”, tôi nói với giọng nhỏ nhất có thể pha chút tức tối.

Cô bé lại lặp lại hành động gật gù lúc này. Lần này, tôi điên thật. Bao nhiêu công sức tôi bỏ ra suy nghĩ để tìm cách bảo vệ em bị em dập tắt không thương tiếc. Tôi đứng phắt dậy định bỏ ra ngoài, thì một cánh tay rất nhanh kéo tôi lại.

- “Anh nghĩ em về đây gặp anh làm gì, hả ngốc...”

Chap 74:

Cô bé lại lặp lại hành động gật gù lúc này. Lần này, tôi điên thật. Bao nhiêu công sức tôi bỏ ra suy nghĩ để tìm cách bảo vệ em bị em dập tắt không thương tiếc. Tôi đứng phắt dậy định bỏ ra ngoài, thì một cánh tay rất nhanh kéo tôi ngồi xuống.

- “Anh nghĩ em về đây gặp anh làm gì, hả ngốc...”

Tôi không biết phải đáp như thế nào, vì câu trả lời của QC hàm chứa rất nhiều ý nghĩa. Vừa là sự khẳng định tình cảm mặn mà em dành cho tôi, vừa là sự đảm bảo sẽ không có một chàng trai may mắn nào lọt vào mắt xanh của em chỉ ít cho đến khi em ngừng thích tôi. Tôi tỏ rõ sự hài lòng của mình bên trong, nhưng bên ngoài vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh.

- “Em tránh xa nó ra, nó không phải loại tốt đẹp gì đâu”

- “Người ta định làm gì em mà anh bảo phải tránh xa?”, QC nhú mày, thắc mắc.

- “Anh nhắc để biết đường mà đề phòng, chứ em dần lắm, toàn bị lừa thôi”, tôi tỏ ra hiểu biết.

- “Anh nói anh hay em?”, cô bé bụm miệng cười.

- “Anh nói em đấy, đồ khìn”

Tôi đưa tay cốc nhẹ vào cái trán bướng bỉnh của QC rồi rất nhanh né người sang một bên để tranh cú phản đòn của em. Nhưng trái với những gì tôi dự đoán, cô bé không trả đũa mà chỉ dương đôi mắt nhìn tôi long lanh. Em nhoẻn miệng cười, rồi khẽ lắc đầu. QC chẳng nói chẳng rằng, em ngồi ngay ngắn lại, hai tay khoanh để trên bàn, đầu quay sang phía cửa sổ và nhìn cái gì đó thật tập trung.

Tôi hơi bất ngờ trước hành động kì lạ đó của em, nhưng chỉ ngồi im mà không lên tiếng. Tôi biết QC đang rong ruổi theo những suy nghĩ vẩn vơ mà chủ đề chính rất có thể là tôi hoặc cũng có thể không phải. Con gái chột buồn, chột vui và thì thoảng lại có những suy nghĩ trên trời dưới đất là điều không khó hiểu.

Tôi cũng bắt chước QC đưa ánh mắt của mình ra hướng cửa sổ. Một cơn gió đi qua vô tình khiến tôi cảm nhận được hương thơm ngào ngạt từ mái tóc cô bé. Là mùi bồ kết mà chị Hà nấu nước tối qua. Wow, còn gì nữ tính và duyên dáng hơn một cô gái Việt Nam trong tà áo dài thướt tha với mái tóc đậm hương bồ kết thế này. Tôi thích con gái mặc áo dài, chẳng hiểu tại sao...

Đôi mắt nhắm nghiền, tôi đưa mũi hít một hơi thật dài như muốn nuốt trọn vẹn hương thơm từ mái tóc của QC. Tôi tìm thấy mình qua câu thơ của Xuân Diệu.

Tôi muốn tắt nắng đi Cho màu đừng nhạt mất; Tôi muốn buộc gió lại Cho hương đừng bay đi.

...

- “Anh ăn nhầm cái gì mà tự nhiên hôm nay ngồi sát em vậy?”

Tôi choàng tỉnh trước câu hỏi của QC. Cô bé không dám nhìn tôi, mặt đang đỏ ửng. Thật ra tôi không ngồi sát lắm, mà do cái đầu tôi cứ rướn rướn lại gần mái tóc cô bé.

- “Mùi bồ kết thơm quá! Từ giờ trở đi anh sẽ nhờ chị Hà tối nào cũng nấu nước bồ kết cho em. Nhiệm vụ của em là mỗi ngày phải đưa tóc cho anh ngửi một lần, nhớ không”, tôi cười khì.

- “Hừ, vô duyên...”, QC phụng phịu.

*

**

Hết tiết 3 đến giờ ra chơi, nhỏ Phương phụ trách văn thể mỹ yêu cầu cả lớp ngồi lại để bàn về buổi tập văn nghệ tối nay.

Chuyện là dịp QC đến là đợt gần Tết, cũng là dịp trường tôi tổ chức văn nghệ mừng Đảng mừng Xuân. Mỗi lớp bắt buộc phải có 3 tiết mục. Vì năm nay là năm cuối cấp, nên cô chủ nhiệm yêu cầu cả lớp tôi tham gia với mong muốn giúp chúng tôi lưu lại những kỉ niệm thật đẹp bên nhau trước khi rời xa mái trường. Cả lớp tôi ai ai cũng đồng ý với ý kiến này của cô. Hai tiết mục đầu, một dành cho tiết mục rap của thằng Duy, một dành cho tiết mục múa của nhỏ Phương. Cả hai đứa đấy đều là con nhà nòi, nên khi tụi nó xin mỗi đứa một tiết mục, lớp tôi không ai phản đối. Chỉ còn tiết mục cuối cùng là cả lớp tôi sẽ tham gia. Sau một hồi thảo luận cả lớp đồng ý chọn tiết mục đồng ca “Dòng máu Lạc Hồng” và có múa phụ họa kèm theo. Vì là năm cuối cấp nên cô chủ nhiệm đã bàn bạc với chi hội phụ huynh quyết tâm hoành tráng tiết mục bằng cách thuê thầy giáo biên đạo về.

Tối nay là buổi tập đầu tiên, nên nhỏ Phương dặn dò có vẻ kĩ lưỡng. Tôi thuộc đội múa, vì theo lời của nhỏ Phương thì là “hát chưa hay và nhìn cũng ngon trai”. Lí do đầu nghe còn có vẻ hợp lí chứ thứ hai thì có vẻ như nó đang muốn an ủi tôi hơn. Từ trong sâu thẳm của trái tim, tôi lại nghĩ mình hát hay, nhưng vì lí do nào đấy nhỏ Phương không thể cảm thụ hết được. Văn vẻ mà nói giống như “đàn gãy tai trâu” ấy. Đàn là giọng hát trầm ấm, ngọt ngào của tôi, còn tai trâu chính là tai nhỏ Phương.

Giật mình, tôi nghĩ lại. Có khi nào giọng hát của tôi giống như giọng hát của nhân vật anh thanh niên trong mẩu truyện cười mà tôi sắp kể hay không... [truyện hơi hơi tục, nên ai không thích thì có thể bỏ qua nhé.]

Truyện kể có anh thanh niên nọ có khả năng kì diệu. Đó là cứ mỗi lần anh cất tiếng hát là khiến cho đàn ông phải “chào cờ”. Anh thanh niên rất ngỡ ngàng trước khả năng của mình. Anh nghĩ đó là món quà trời cho.

Rồi một ngày anh thanh niên gặp Bụt. Bụt nghe rất nhiều người kể về anh, nên Bụt đã yêu cầu anh hát cho Bụt nghe một bài. Anh thanh niên không dám cãi lời. Anh bắt đầu cất tiếng hát “trời phú” của mình lên.

Khi anh hát xong, anh thấy Bụt đang nhìn anh thần thờ. Anh lên tiếng.

- Thưa Bụt! Bụt có hiểu tại sao mỗi khi con hát đàn ông lại “chào cờ” không?

- Vì mày hát như l*o* ấy!

Nhưng thôi bỏ qua chuyện này! Chỉ cần tập văn nghệ chung với lớp là tôi vui rồi. Không biết mọi người thế nào chứ thời đi học mỗi lần tập văn nghệ là lớp tôi như mở hội ấy. Tuy mệt nhưng lại cực kì vui.

*

**

Sau khi nghe nhỏ Phương dặn dò xong, tôi chạy ù xuống canteen mua một túi xoài xanh đã cắt sẵn cộng thêm một bịch snack cua đỏ, món ruột của tôi, để chuẩn bị nạp năng lượng cho hai tiết cuối.

Thấy tôi mua về, không ăn ngay mà lại cất trong hộp bàn, QC thắc mắc.

- “Anh không ăn luôn đi, để làm gì?”

- “Để chút vào tiết ăn vụng chứ làm gì”, tôi nhướn mày và không quên khuyến mãi cho em nụ cười tươi rói.

- “Trời ơi! Anh lắm trò thật đấy. Học hành kiểu gì mà ăn vụng là sao?”

Tôi nhún vai rồi chỉ cho em thấy dưới học bàn những đĩa còn lại, đĩa nào cũng đã chuẩn bị sẵn lương thực. Nào là me, xoài, cóc, ổi, sò nách, sò niếc, ôi thôi đủ thứ trên đời. Nhưng dù ngoan mấy thì ngoan tôi cũng phải công nhận ngồi trong tiết ăn vụng sướng quên sầu. Tất nhiên rồi, cái gì vụng mà chẳng thích hơn bình thường...

- “Lát nữa đừng có xin đấy”, tôi cười ranh mãnh, đôi mắt tràn đầy vẻ tự tin.

- “Thèm vào! Xí”

Tôi không biết “xí” có nghĩa gì, nhưng tôi đặc biệt thích nghe con gái nói từ đó với từ “hứ”. Nghe có vẻ làm nũng, dễ thương cực...

Hai tiết cuối là tiết Toán của thầy Viên. Thầy Viên là một trong 3 người tôi yêu quý nhất thời cấp sách đến trường. Hai người còn lại là thầy Khánh và cô Tâm. Cô Tâm là người giúp tôi yêu môn Toán, còn thầy Khánh là sư phụ ruột môn Lý của tôi. Tất cả những thành tích tôi đạt được công lớn là nhờ 3 người này.

Thầy Viên là thầy giáo kì lạ nhất mà tôi từng được học. Thầy cực kì thông minh, nhưng cách dạy của thầy hơi tài tử cho nên chỉ hợp với học sinh giỏi. Hồi chưa lấy vợ, thầy dạy mấy anh chị luyện thi quốc gia mà không đòi hỏi công xá gì. Đến mức mà mấy anh chị phải giấu cặp thầy, lúc thầy ra ngoài, rồi nhét phong bì vào thầy mới chịu nhận. Thầy đàn giỏi, vẽ đẹp, nhưng lúc nào cũng cực kì khiêm tốn...

Thầy Viên hiền khô. Thầy biết học sinh ăn vụng, nhưng chẳng bao giờ nói gì. Cái thầy quan tâm chỉ là lớp im lặng và lắng nghe lời thầy giảng. Mà cũng chỉ tiết thầy lớp tôi mới có thói quen ăn vụng chứ mấy tiết khác thì đừng mơ...

Khi thầy giảng được 15 phút, tôi từ từ lòi trong học bàn bịch xoài xanh đã được rắc muối ớt để lên trên mặt bàn. Tôi để tràn sang phía QC như muốn trêu ngươi em. Tôi xoa xoa hai tay vào nhau, miệng không ngừng xuýt xoa.

- “Có khi nào ngon quá mà chết không nhỉ?”, tôi tự nói với mình, nhưng cố ý tăng âm lượng để cô bé nghe thấy.

QC liếc xéo tôi một cái, rồi lại khoanh tay, chăm chú nhìn lên bảng, điệu bộ rất dừng dừng.

Tôi cười thâm, tự nghĩ “chưa xong đâu chừng”. Tôi nhẹ nhàng lòi từ trong bịch ra một lát xoài vàng ruộm đã được rắc muối ớt đầy đủ rồi cố tình đưa nó lượn lơ trước mặt QC 2-3 vòng trước khi bỏ vào miệng mình.

- “Ừmmmmmmmm.....”

Xoài chua có thêm vị mặn của muối và cay của ớt rất đậm đà. Tôi cố tình nhai thật giòn để em nghe thấy. Không phụ công sức bỏ ra, tôi đã nghe thấy tiếng ai đấy nuốt nước bọt. Thật chứ! Món này nhìn người khác ăn mà không nuốt nước bọt thì là thánh chứ không phải là người. Nhưng QC gan lì hơn tôi tưởng, cô bé vẫn khoanh hai tay trước ngực, đôi mắt vẫn không rời bảng.

Không bỏ cuộc, tôi lôi miếng thứ hai ra và lại để nó lượn lơ trước mặt em. Tôi như một họa sĩ tài hoa đang chăm chỉ hoàn thành tác phẩm của mình với bút vẽ là miếng xoài xanh thơm lừng, còn bức tranh là không gian ở phía trước mặt QC. Nếu tôi là em chắc tôi đã chụp ngay cái “bút vẽ” để nhai ngấu nghiến cho bồ ghét, nhưng rất tiếc...

Tôi nhẹ nhàng bỏ vào miệng và “ummmmmmmmm” phát nữa. Lần này tôi cố tình rùng mình một cái thật mạnh để QC hiểu là xoài xanh nó chua thế nào. Một lần nữa tôi nghe tiếng nuốt nước bọt vang lên. Cố gắng tỏ ra lạnh lùng làm gì không biết, chấp nhận thua rồi ăn chung có phải sung sướng hơn không!?

Khi tôi đang thò tay vào túi định lấy miếng thứ 3 thì có một bàn tay ghì tay tôi xuống... Tôi mím môi cố hỏi.

- “Ăn không?”

QC lắc đầu.

- “Thật không?”

Em lại lắc đầu. Suýt nữa thì tôi phì cười.

- “Là sao? Là có hay không?”

- “Là có! Anh ăn vậy ai mà chịu được. Hứ”

Có lẽ đó là lần đầu tiên QC ăn vụng trong lớp. Tôi đang từng ngày từng giờ đào tạo em trở thành một nữ sinh Việt Nam thứ thiệt, biết quay bài, biết ăn vụng trong lớp. Tội lỗi thật. Chẳng biết sau này về Pháp em có nhớ đến những kỉ niệm tuyệt đẹp này không...

Đi làm rồi mới nhận ra thời học sinh đáng yêu cỡ nào. Nhớ thật...

Chap 75:

Tôi thấy mình quá là sai lầm khi để túi xoài xanh trước mặt QC. Đúng là tôi đã đánh giá quá thấp khả năng ăn vặt của em. Tôi không biết khả năng này đã có từ lâu hay khi gặp tôi nó mới trỗi dậy. Túi xoài có tổng cộng 10 miếng. Trừ 2 miếng tôi làm mẫu cho em là còn 8. 8 chia đôi, vị chi mỗi người còn 4. Thế mà ăn hết miếng thứ 2, định cho tay vào lấy ra thêm miếng nữa thì cái túi đã trống trơn. Như không tin vào tay mình, tôi quay đầu xuống để nhìn cho rõ thì đúng thật không còn miếng nào. Tôi quay sang chờ xem “thủ phạm” sẽ phản ứng thế nào...

QC đỏ bừng mặt, không dám nhìn tôi, giọng lí nhí.

- “Ngon quá à! Để hết tiết em xuống mua thêm 1 bịch nữa”

- “Anh tưởng có người chê cơ”, tôi cố nén cười, buông lời trêu em.

- “Thôi đừng có trêu em mà”, cô bé xuống giọng nài nỉ.

Hết xoài xanh tôi chuyển sang món snack cua. Lần này rút kinh nghiệm, tôi để bịch snack ngay cạnh tay để đề phòng trường hợp bất trắc. Tôi nhướn mày.

- “Ăn không?”

QC gật đầu như cái máy.

- “Ăn từ từ thôi để còn cảm nhận...”, tôi nhắc khéo.

- “Biết rồi mà. Bóc ra liền đi. Đói quá!”, em hỏi.

- “Cứ từ từ rồi bé nào cũng có

Đừng có la ó, bé có bé không”

Nói điều tôi đặt 2 ngón tay vào chỗ “Open here” rồi rất từ từ xé nhẹ dọc theo chiều dài của bịch. Tôi cố gắng làm thật chậm như thể một đoạn phim đã được đặt ở tốc độ chậm nhất. Nhìn thấy, em sốt ruột ngay.

- “Đưa đây! Em xé cho! Làm gì mà chậm thế không biết”

Dứt lời, cô bé giựt ngay bịch snack trên tay tôi rồi đưa tay xé cái roet. Mọi việc diễn ra trong chưa đầy một cái chớp mắt. Tôi há hốc mồm kinh ngạc. Tôi cảm tưởng nếu hành động của tôi là một thước phim quay chậm thì của em không thể nhanh hơn. Thật không còn lời nào diễn tả... Tôi chỉ biết lắc đầu, cười trừ.

QC đặt bịch snack trước mặt hai đứa rồi nhanh như sóc bốc miếng đầu tiên bỏ vào miệng...

- “Ngon quá đi!”, em tấm tắc khen.

Không biết cô bé khen thật hay đùa, vì tôi nghĩ đơn giản thứ này bên kia thiếu gì. Có khi nào vì được ăn vụng trong sự khuyến khích của tôi, nên em thấy cái gì cũng ngon???

Tôi cũng đưa tay bốc những miếng đầu tiên bỏ vào mồm nhai rào rào. Hai đứa thi nhau bốc, chẳng mấy chốc gói snack đã vơi quá nửa. Vài lần do không để ý, tay tôi vô tình chạm vào tay em hoặc ngược lại. Những lúc như thế tôi luôn là người chủ động rút tay lại. Không biết có phải cố tình hay không, càng lúc số lần tôi chạm tay em càng nhiều. Đến lần thứ 3 tôi quyết định nhìn xuống, thì ra QC cố tình để lì tay ở đó. Khi tôi quay sang, em đã lè lưỡi từ khi nào... Tôi bảo QC ghé gói đầu có sai...

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

Trống đánh hết tiết 4 vừa dứt, QC cầm ví đứng phắt dậy.

- “Đi đâu đấy?”, tôi hỏi với theo.

- “Xuống canteen mua xoài trả anh!!!”

Không chờ tôi đáp, QC đã vụt chạy đi.

Khi cô bé đi chưa đầy 1 phút, từ ngoài cửa lớp thằng Long hót ha hót hải chạy đến chỗ tôi ngồi.

- “M! Mày xuống tầng 2 ngay đi. QC, em họ của mày đang nói chuyện với đám con gái lớp 11 Anh có em Loan “công chúa” kia”

Nghe đến chữ Loan “công chúa”, tôi vội chạy đi ngay mà không kịp nghĩ ngợi. Vừa chạy trong đầu tôi vừa xuất hiện cả đồng câu hỏi “Chắc chắn Loan chặn QC vì tôi, em Loan đã làm gì QC chưa?”, “QC sẽ phản ứng như thế nào? Liệu em có sợ hãi hay không?”, “QC có bị gì hay không?”... Nếu vì tôi mà QC sút mẻ gì thì quả thật tôi sẽ ân hận lắm...

Xuống đến nơi, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt tôi đó là QC đứng một bên, nhóm của em Loan “công chúa”, khoảng 3-4 người, đứng một bên. Trong đám, em Loan vạm vỡ nhất. Nếu em Loan to gấp đôi tôi, tôi to gấp rưỡi 3 em còn lại, suy ra em Loan sẽ to gấp 3 lần đám bạn của mình. Một tỉ lệ tương đối lí tưởng với biệt danh “chú voi con” mà tôi dành cho em Loan. Trái với điều tôi lo lắng, QC không hoảng sợ, em đứng nói chuyện với em Loan “công chúa” mà mặt tỉnh rụi.

Tôi không vào can thiệp mà quyết định đứng đằng xa, sau một cái cột, để tiện theo dõi, vì đơn giản tôi nghĩ em Loan nhìn hổ báo vậy chứ thật ra chỉ được cái mồm, một điều khác tôi cũng tò mò muốn biết xem QC sẽ xử lí tình huống này thế nào...

Đứng từ đằng xa, mặc dù không thể nghe thấy cuộc nói chuyện giữa QC và em Loan, nhưng nhìn thái độ và cách mấp máy môi thì tôi cũng loáng thoáng đoán được hai người nói gì. Đại loại như.

- “Bạn tránh xa M của mình ra được không?”, em Loan cất lời.

QC lắc đầu thay cho câu trả lời.

- “Mày mà không tránh ra, đừng trách bà ác”, em Loan khua tay múa chân như một tên đồ tể chuẩn bị làm thịt con mồi.

QC chỉ nhún vai, gương mặt không biểu lộ cảm xúc.

Nếu tôi là em Loan, chắc chắn tôi sẽ tức điên với thái độ dửng dưng của QC. Tôi là con trai mà cũng phải nể phục với cái đầu lạnh của em. Không khác với những gì tôi tưởng tượng, em Loan bắt đầu to tiếng. Người xem mỗi lúc một đông. Dù vậy, tôi vẫn cảm nhận được sự bình tĩnh trên gương mặt QC.

Bất ngờ em Loan không giữ được bình tĩnh và giang tay tát thẳng vào mặt QC. Tôi đứng như trời trồng vì không ngờ em Loan dám làm điều đấy. QC cũng bất ngờ không kém, em chỉ kịp đưa hai tay lên ôm mặt. Lòng tôi quặn thắt vì nhận ra “rõ ràng mình có thể ngăn chặn điều này để bảo vệ em, nhưng lại không làm”. Tôi nhắm chặt mắt lại trong niềm day dứt vô bờ...

Khi mở mắt ra, tôi sững sờ khi thấy một cánh tay đã kịp chặn cái tát của em Loan. Là... thằng Dũng “bộ”. Gương mặt nó lạnh tanh, đôi mắt rực lửa như muốn thiêu rụi mọi thứ xung quanh. Nó hất mạnh tay em Loan xuống. Nhìn đôi mắt của nó, mặt em Loan tái mét. Không nói thêm lời nào nó cầm tay QC kéo đi... Nhưng chỉ đi được tầm một vài bước, QC đã vùng tay thằng Dũng “bộ” ra, em lườm nó và bỏ đi trước. Thằng Dũng “bộ” hơi bất ngờ trước hành động của QC, nhưng hình như nó ngợ ra điều gì đấy, nó chỉ nhoẻn miệng cười và khẽ lắc đầu. Nó vẫn bám theo cô bé...

QC bước đi với gương mặt đầy tâm trạng. Tôi rời khỏi chỗ đang đứng và từ từ tiến về phía em. Thấy tôi trước mặt, cô bé không nói câu nào, em tránh ánh mắt của tôi và lách người sang một bên đi về phía cầu thang. Giờ chỉ còn lại tôi và thằng Dũng “bộ”.

- “Cảm ơn mày đã giúp em tao. Nhưng mày hết việc rồi. Đừng đi theo cô bé ấy nữa”, tôi khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm và ra lệnh cho nó.

- “Mọi việc mới chỉ bắt đầu thôi M ạ”

Nó hạ giọng inh tôi nghe và đưa tay vỗ bộp bộp vào vai khi đi ngang qua chỗ tôi đứng. Tôi quay người lại, gần giọng.

- “Mày đánh giá mày cao quá rồi đấy”

Nó quay đầu lại lắc đầu khinh khỉnh.

- “Thời gian sẽ ày biết...”

Mặc dù rất mạnh miệng lên tiếng cảnh báo thằng Dũng “bộ”, nhưng trong lòng nỗi lo vẫn mơ hồ hiện hữu. Thằng Dũng nói không phải không có cơ sở. Về tất cả mọi mặt, nó không hề thua kém tôi, nếu không muốn nói là có phần nhỉnh hơn ở vẻ bề ngoài. Nhưng đàn ông cần tài năng hơn là vẻ bề ngoài, cho nên dễ dàng chứng minh được tôi và nó ngang cơ nhau. [Nói vậy để tự an ủi thôi, chứ ai chẳng biết đẹp trai vẫn thích hơn zZz]. Nhưng, cái nhưng này quan trọng nhất, QC thích tôi. Và không dễ dàng gì để em thay đổi tình cảm của mình, tôi tin vậy...

*

**

Tôi lặng lẽ đi theo QC lên lớp. Đến khi còn khoảng chục bậc nữa, cô bé đứng dừng hẳn lại. Hiểu ý, tôi bước từ đằng sau lên cạnh em.

- “Em mà trúng cái tát lúc này chắc em bay dính tường luôn đấy”

- “Anh còn vậy huống chi em. Tay công chúa to thế kia cơ mà”

Cả tôi và em cùng bật cười.

- “Cũng may là có anh hùng giải cứu mỹ nhân”, tôi mỉa mai.

- “Anh hùng thôi, chứ mỹ nhân thì em không dám nhận...”

- “Cẩn thận! Thằng đó sát gái có tiếng đấy”, tôi dặn dò.

- “Bằng anh không?”, QC nháy mắt.

- “Nó là lâm tặc cầm cửa máy đi đồn rừng, còn anh không biết làm mấy thứ đấy”

- “Vậy sao người ta thích anh?”
- “Có lẽ ngưỡng mộ là nhiều chứ tính anh chán òm”, tôi cười cười.
- “Bởi vì người ta chưa tiếp xúc nhiều với anh thôi”, QC khẽ đỏ mặt.
- “Mà sao anh không can thiệp sớm hơn?”, QC lườm tôi.
- “Vì... vì... lúc anh xuống mọi chuyện đã xảy ra rồi mà”, tôi không thừa nhận sai lầm của mình.
- “Em tưởng anh thấy anh để im chứ. Nếu đúng vậy em sẽ giết anh ngay lập tức”, cô bé dứ dứ nắm đấm về phía tôi.
- “Không có đâu mà”, tôi đỏ mồm hôi hột.
- “Trong tất cả, em chỉ sợ một người...”, QC băng quơ.
- “Em nói gì cơ?”
- “Em nói là chỉ có một người khiến em sợ thôi”
- “Là sao?”
- “Tự hiểu đi! Anh thông minh lắm mà”

Dứt lời, QC ngưng nguẩy đi thẳng vào lớp. Mặt tôi nghệt ra khi vẫn chưa hiểu ý em là gì...

Tại sao có một cái câu đơn giản mà con gái phải dùng đủ mọi biện pháp nghệ thuật trong văn học như là ẩn dụ, hoán dụ, hỏa mù dụ hay rồi bởi dụ nhỉ!? Không chịu nói “anh ơi! Em thích đôi giày này” đâu mà phải bắt đầu “anh ơi! Giày em hỏng rồi” để câu chuyện nó trở thành...

- “Giày hỏng hả? Để anh mang đi sửa cho”, anh thanh niên Hô-xê trả lời.
- “Nhưng anh ơi! Đôi này sửa mất công lắm”, cô gái đáp.
- “Không sao đâu, vì em nhảy vào lửa anh cũng làm chứ công xá đã là cái gì”, anh thanh niên Hô-xê thật thà.
- “Nhưng anh ơi! Em không nỡ vì em mà anh phải khổ, phải mệt”, cô gái thương cảm.

Blah blah rồi dẫn đến kết thúc.

- “Mệt quá! Giày em không bị rách gì cả. Đôi giày kia đẹp, anh mua tặng em”, cô gái phũ.
- “Nói từ đầu cho rồi”, anh Hô-xê thở dài.

Ví dụ ở trên là về một cô gái thích vùi vùi. Tôi không thích loại con gái thế này. Vật chất quá. Tôi thích bất cứ món quà gì cũng phải xuất phát từ tấm lòng, như vậy sẽ ý nghĩa hơn và tình cảm mới bền được.

Nói cho vui vậy thôi chứ con gái mà không ẩn dụ hay hoán dụ thì sẽ chẳng là con gái nữa rồi. Những lúc có chuyện buồn, họ cần một người có thể đọc suy nghĩ của mình, hiểu được những gì mình đang đợi, đang chờ hoặc chí ít là đồng cảm với nỗi đau họ đang gánh chịu. Nếu tìm được một người như vậy họ sẽ đáp lại gấp chực, gấp trăm lần. Bởi vì con gái không yêu thì thôi mà đã yêu là yêu cháy mình, đúng không?

Chap 76:

Chiều hôm nay tôi được nghỉ, còn mẹ tôi phải lên trường dạy đội tuyển. Năm tôi, giải quốc gia được tuyển thẳng đại học, cho nên tôi đã bớt đi được một gánh nặng. Tôi thực thi ước mơ du học của mình bằng tập trung thi tốt nghiệp để làm đẹp hồ sơ và luyện thi tiếng Anh. Hàng tuần, tôi dành hẳn 2 buổi chiều để cày Anh văn...

Trước khi đi, mẹ sang phòng tôi.

- “Mẹ lên trường đây. Con ở nhà nhé”
- “Dạ vâng”
- “Nhà chỉ có con và QC. Mẹ biết là mẹ có thể tin tưởng con...”, mẹ tôi bóng gió.

- “Tin tưởng gì hả mẹ?”, tôi [có tình] ngây thơ.

Mẹ tôi không đáp mà chỉ nhoẻn miệng cười.

- “Mẹ đi đây...”

- “Vâng. Để con dắt xe cho ạ...”

Tôi hồi đó còn ngây thơ trong sáng, nói chuyện với con gái mà còn run lên run xuống thì không cần mẹ nhắc tôi vẫn giữ được mình. Huống hồ tôi vẫn luôn xem QC là em gái. Giờ ngon đặt một em xinh tươi trước mặt xem tôi có dám mần gì không???

Khi mẹ vừa phóng xe đi, tôi đóng cổng lại rồi vào bếp. Tôi mở tủ lạnh lấy ra 2 quả táo, một cho QC, một cho tôi. Đoán là QC vẫn đang ngủ, tôi nhẹ nhàng mở cửa bước vào phòng. “Con gái ngủ kiểu gì mà tục thấy ớn”, tôi lăm bằm khi thấy em một nơi, chần một nơi. Tôi nhón chân đi lại phía đầu giường, đặt quả táo lên bàn trang điểm rồi quay lại định kéo chăn cho em...

Gương mặt của QC thật gần. Da cô bé trắng hồng cùng đôi môi mọng nước. Gương mặt của QC không toát lên vẻ sắc sảo mà đơn giản chỉ là một sự thanh tú. Tôi tự thưởng mình 500đ hương bồ kết từ mái tóc QC. Thơm thật chứ không phải thơm đùa. Hít đã đời, tôi nhẹ nhàng kéo chăn lên cho em rồi quay trở lại phòng...

*

**

Tôi học anh văn thuộc loại ổn chứ không thuộc loại giỏi hay xuất sắc gì cả bởi vì nói thật là tôi không có khiếu học ngoại ngữ. Hơn thế nữa phương pháp học tiếng anh của tôi không có nên trình độ chỉ dừng ở một mức nhất định chỉ không thể tiến xa hơn. Nhưng QC là người giúp tôi thoát khỏi tình trạng đấy...

- “Cốc cốc cốc!”, là giọng QC vang lên chứ không phải tiếng gõ cửa. Đúng là lắm trò.

- “Không mặc gì đâu, đừng có vào”, tôi nói vọng ra.

- “Thế thì càng phải vào”

Chưa dứt lời, tôi đã nghe tiếng cửa mở và bước chân em đi vào.

- “Phòng hơi bị bừa đấy”, em khẽ nhướn mày.

- “Hehe. Con trai không bừa mới lạ. Anh thuộc dạng hơi bị ngăn nắp rồi đấy”

- “Thấy bừa em không chịu được”, miệng nói tay làm, QC bắt tay vào dọn dẹp cho tôi.

- “Thôi thôi! Không khiến. Anh để đồ đạc vậy chứ anh nhớ hết vị trí mà”, tôi xua tay trước mặt.

QC không chịu nghe lời tôi, em cứ theo ý mình làm. Tôi không thèm nói tiếp mà quay ngược ghế lại, chống cằm lên thành ghế để nhìn xem em để đồ đạc của tôi ở vị trí nào để sau này biết đường mà tìm... Thấy QC tất tả dọn dẹp phòng, tôi bất giác mỉm cười. Nhìn em chẳng khác cô em gái bé nhỏ của tôi là mấy.

- “Tai nghe này em để trong ngăn kéo đầu giường nhé”

Tôi gật đầu. Bất chợt, tôi nhớ ra điều gì liền hét về phía em.

- “Đừng mở...”

Nhưng tất cả đã là quá muộn. Tầm hình của HN đã ở trước mặt cô bé. QC từ từ cầm tầm hình của chị mình lên ngắm nghía. Đôi mắt của em thoáng buồn. Tôi cũng im lặng không biết nói gì tiếp...

- “Chị em xinh ghê anh nhỉ?”

- “Hmm”

- “Sáng hôm nay, em nói với anh: có một người duy nhất khiến em phải lo sợ. Người đó là HN...”

- “...”

- “Em không tự mãn về bản thân, nhưng em tự biết giá trị của mình...”

- “...”

- “Em tin nếu anh gặp em trước anh sẽ khác...”

QC nhìn xoáy vào mắt tôi, đôi mắt cô bé long lanh, chứa chan niềm tâm sự. Tôi hiểu rằng em đang dành cho tôi những suy nghĩ xuất phát từ trái tim. Tôi không giỏi ăn nói, càng không giỏi suy đoán những cô gái đang ẩn giấu điều gì đằng sau đôi mắt. Tôi không hiểu tại sao QC lại dành cho tôi những tình cảm mặn mà nhường vậy...

- “Sao hôm nay tự nhiên nói nhiều vậy? Bình thường em lạnh lùng lắm cơ mà”, tôi pha trò.

- “Vì em là con gái... chưa từng ngỏ lời cùng ai...”, QC ngheu ngao hát.

Tôi lắc đầu, mỉm cười vì lời bài hát. Cả HN và QC đều là những cô gái thông minh luôn biết tìm cách khiến tôi phải mỉm cười. Tôi cảm thấy mình quá may mắn khi có được tình cảm của cả 2...

- “Mà này”

- “Sao?”

- “Anh học giỏi lắm hả?”

- “Sao lại hỏi anh thế?”

- “Em nghe chị HN kể anh có giải quốc gia vượt cấp. Mà nghe bảo giải đó không dễ ăn lắm”

- “Anh may thôi”, tôi khiêm tốn cùng với cái mũi bắt đầu nở to dần.

- “Công nhận con trai giỏi dễ làm con gái ngưỡng mộ...”

- “Rồi sao?”

- “Từ ngưỡng mộ đến thích chỉ là một bước chân nếu như tính cách hay ho một chút”

- “Vậy à?”, tôi thắc mắc.

- “Nếu anh không giỏi còn lâu chị em mới thích anh”

- “Anh không tự mãn, nhưng anh tự biết giá trị của mình”, tôi nhại lại câu nói của QC.

Em bật cười trước câu nói của tôi.

- “Anh chỉ trêu em là giỏi... Mà anh ôn anh văn thi IELTS đến đâu rồi?”

- “Anh muốn học từ mới mà không biết sao anh học tuần trước, tuần sau đã quên rồi...”

- “Anh học không có phương pháp đấy. Để em chỉ cho”

Dứt lời QC đi lại gần rồi ngồi xuống cạnh tôi. Không biết em tắm bằng cái quai gì mà người thơm lừng à. Ngồi cạnh kiểu này chắc máu không lên được não mất. Tôi đề nghị.

- “Học hành thế này nguy hiểm lắm, xuống vườn đi. Để có chuyện gì anh còn lảng ba vi bộ được”, mặt tôi nhìn rất nghiêm trọng.

- “Có chuyện gì là có chuyện gì? Anh nhát như thỏ đế ấy mà dám làm gì”, em cười như nắc nẻ.

- “Đừng có đùa. Chết người đấy chứ chả chơi đâu... Thôi xuống đi...”

Dứt lời, tôi gom đồng tài liệu xuống vườn mà không chờ em đồng ý.

Phía sau nhà tôi có một cái vườn, cây cối tương đối sum suê. Buổi chiều nếu muốn thay đổi không khí tôi thường ôm sách vở xuống bộ bàn ghế đá trong vườn để học. Bóng mát của cây cộng thêm gió biển mát lạnh khiến tôi luôn có cảm giác dễ chịu khi học ở nơi này.

Tôi ngồi xuống được tầm một phút mới thấy QC lò dò đi xuống với con Miu trong lòng.

- “Nó đang ngủ, em bế nó xuống đây làm gì?”
- “Đâu có đâu. Lúc em định xuống cầu thang, con Miu nó khều em bế nó đấy chứ”
- “Điều!”
- “Thật mà... có phải em khều chị rồi bắt chị bế xuống đây không?”

QC nhìn vào mặt con Miu rồi lấy ngón tay ấn nhẹ vào đầu nó ra phía trước thay cho cái gật đầu.

- “Đúng là lắm trò...”
- “Hihi”, cô bé cười tươi rói.

Tôi ngồi một bên, QC ngồi một bên, đối diện với nhau. Tôi cố tình xuống vườn ngồi là vì vậy chứ học ở trong phòng nhiều khi không tiết chế được cảm xúc dễ xảy ra án mạng lắm. Tôi là người chứ không phải là thánh. QC vạm vỡ như em Loan “xe lu” thì còn dễ tụt cảm xúc chứ đằng này em cứ tràn trề nhựa sống thế kia. Thôi! Phòng bệnh hơn chữa bệnh! Tội gì...

- “Anh học từ mới như thế nào, anh nói em nghe”, QC vừa nhìn tôi, vừa đưa tay gãi cổ con Miu.
- “Anh đọc một đoạn văn rồi ghi ra những từ mới vào trong một cuốn sổ”
- “Anh đưa cuốn sổ em xem”, QC chìa tay ra phía trước mặt tôi.

Lật qua lật lại một hồi, QC bắt đầu nhăn mặt. Tự nhiên, tôi đâm lo...

- “Anh học từ vựng mà không theo văn cảnh nên sẽ khó vào lắm. Với lại anh ghi giải thích sơ sài thế này thì làm sao mà dùng cho văn cảnh khác được”

Vừa nói em vừa chạy vào trong bếp lấy một con dao ra rồi rọc tờ giấy A4 làm 8 phần bằng nhau.

- “Nhìn này”, QC nạt khi thấy tôi không tập trung, đưa tay gãi bụng con Miu.
- “Cứ nói đi, anh vẫn đang nghe mà”, tôi chống chế.
- “Anh làm theo em. Một mặt anh ghi từ mới. Mặt còn lại anh ghi định nghĩa, ví dụ, đồng nghĩa, trái nghĩa và gốc của từ nếu có”
- “Ờ”
- “Không được ờ. Em đang là cô giáo của anh đấy”
- “À há”
- “Grừ!!! Đây! Em ví dụ từ abhor”
- “Cứ nói”
- “Anh ghi từ đó vào 1 mặt. Mặt còn lại anh ghi định nghĩa... Rồi abhor nghĩa là gì?”
- “Ai biết! Tự nhiên lấy 1 từ trên trời rồi đổ người ta”, tôi nhăn mặt.
- “Đồ chicken! Abhor nghĩa là hate somebody or something very much. Anh ghi vào...”

Tôi ghi vào tờ giấy theo lời QC. Thấy tôi ghi xong, QC tiếp.

- “Anh tự lấy ví dụ đi”
- “Ờ ờ...”
- “Anh lấy ví dụ gì? Đưa em xem... I abhor you? I là ai mà you là ai, hở?”, em nheo mắt nhìn tôi.
- “Anh lấy vụ vợ vậy thôi. Trúng ai thì trúng”
- “Cẩn thận đấy!”, em lăm lăm nắm đấm trước mặt tôi. “Đồng nghĩa với trái nghĩa thì anh phải tìm trong từ điển...”

Tôi lật đặt lật từ điển ra tìm từ abhor. Đồng nghĩa là detest với loathe. Còn trái nghĩa là... trong này nó không có ghi. Ghi đại “not abhor” vậy. Thấy tôi ghi “not abhor”, QC đưa ngón tay cốc vào trán tôi.

- “Thích tài lạnh không, hả? Ghi đằng hoàng. Antonyms của abhor là like hoặc love”

Tôi đưa tay xoa trán, mặt hậm hực.

- “Nhớ đấy, có cơ hội thì đừng trách đây ác”

- “Còn một cái nữa. Theo em cái này quan trọng nhất đó”

- “Là gì?”

- “Là gốc của từ. Mẹ em bảo rằng nhiều khi đọc một đoạn văn không cần biết nghĩa của từ mà chỉ cần nhớ gốc là có thể đoán được nghĩa”

- “Em ví dụ đi”

- “Em nhớ gốc ab trong từ abhor có nghĩa là away. Anh nghĩ xem... away nghĩa là xa ra. Đặt trong văn cảnh I abhor you không có nghĩa ghét thì là gì”, QC nhe răng cười.

- “Nghe cũng có lí...”

Gốc từ trong tiếng Anh tôi đã từng nghe, nhưng chưa bao giờ tôi thử tìm hiểu và học theo cách mẹ QC bảo. Sau này học thử tôi mới biết học cách đó đơn giản hơn nhiều cách học từng từ.

- “Một ngày anh học khoảng 10 từ. Mỗi từ anh làm theo lời em dặn. Anh bỏ tất cả vào trong 1 cái hộp. Đến cuối mỗi ngày anh bốc lần lượt từng từ rồi nói ra định nghĩa xem có đúng hay không...”

- “Ừm”

- “Còn về nghe và nói em sẽ luyện cùng anh cho đến khi em không ở đây nữa...”

Tôi nghe giọng QC hơi ghen lại. Ngay cả tôi lúc đầu không muốn em về đây, nhưng bây giờ trước câu nói của em cũng vô tình mừng tượng ra cảnh tôi tiễn QC đi. Có lẽ tôi sẽ buồn lắm...

14. Chương 14

Chap 77:

Cả buổi chiều tôi ngồi học anh văn trong sự giám sát nghiêm ngặt của “cô giáo” QC. Công nhận cách học từ vựng em nói khá là hiệu quả khi vốn từ vựng của tôi được cải thiện rõ rệt sau này. Nhờ sự giúp đỡ của cô bé trong một thời gian ngắn ngủi tôi đã có phương pháp học tiếng anh hiệu quả, nhờ đó tôi đủ điểm IELTS để nộp hồ sơ đi du học ở một ngôi trường khá tiếng tăm. Tôi biết ơn QC rất nhiều.

5h chiều, sau 2 tiếng chăm chỉ luyện công, tôi quyết định không học nữa. Tôi có cái tật cứ học lâu là đầu óc lại xây xẩm, thế mới buồn cười chứ lị. Mẹ tôi bảo đó là bệnh lười mà tôi không tin, tôi nghĩ học cũng phải có giới hạn thì mới vào chứ cứ nhồi nhét không khéo xồi hỏng bống không.

- “Uống gì anh lấy”, tôi hất hàm.

- “Nhà mình có nước gì?”, QC lấy tay vuốt lông con Miu.

- “Có nước lọc không đá và có đá”

- “Thế mà hỏi như nhà hàng bán tạp hóa không bằng”, em nguýt.

- “Hehe... thế uống gì?”, tôi nhe răng cười.

- “Có đá đi. Cho em nhiều đá vào. Đang nóng muốn chết”, cô bé ra lệnh.

Nói điều em nhắc con Miu lên rồi xiết vào lòng. Con Miu ngày thường tròn quay như quả bóng, hôm nay gặp QC ôm, thân hình nó bị biến dạng trầm trọng. Tôi sợ QC mà cứ làm thế này kiểu gì cũng sẽ có ngày tôi không còn nhận ra con mèo thân thương của mình. Ấy vậy mà con Miu cứ nằm yên cho em bế, đôi mắt nó lim dim, gương mặt nũng nịu như một chú mèo con đang nằm trong lòng mẹ.

Nhắc đến con Miu tôi mới thấy tội nghiệp nó. Năm nay nó 2 tuổi, tính cả tuổi mẹ là 3. Nói chung là đã đủ tuổi làm cha làm mẹ. Nó là con mèo gái. Tôi biết là nó cũng có khát khao làm mẹ như bao con mèo gái khác. Nhưng khổ một điều cả mẹ và tôi rất thương nó, chỉ sợ khi nó bầu bì nó mang con nó đi chỗ khác mà không về nữa, nên cả hai đã đi đến quyết định đau lòng là... đặt vòng năm nó tròn 1 tuổi. Có lẽ đó cũng là lí do tại sao càng ngày nó càng mập và sống như bà tướng trong cái nhà này. Nó thích cá, không có cá đừng hòng nó động vào. Cá mà có xương, nó nhè xương lại. Nói chung, nó là một con mèo “con nhà lính, tính nhà quan”.

Tôi cầm lon nước ngọt ướp lạnh dí vào cánh tay QC. Cô bé giựt nảy người, khiến tôi cười bò.

- “Lạnh quáaaaaa”, em hét lên rồi cầm lon nước ngọt lao về phía tôi đang đứng.

Tôi xua tay đình chiến.

- “Thôi thôi! Không chơi nữa”

Câu nói của tôi không những không khiến em bình tĩnh lại mà còn làm cho cô bé càng điên tiết hơn.

- “Nghịch đã đời rồi bảo không chơi nữa haaaa”

Tôi ù chạy trong ánh mắt bất lực của QC. Dại gì mà đứng lại. Khi đã chạy đến một chỗ an toàn, tôi quay lại ngó em. Cô bé đứng chống nạnh, mỗi bậm lại nhìn vừa tức cười vừa đáng yêu. Tôi tự hỏi mình rằng liệu QC có biết em đáng yêu thế nào...

*

**

- “Tối nay em có muốn đi xem lớp anh tập văn nghệ không?”

- “Có chứ, hìhì”

- “Thật sự là không muốn cho em đi cùng chút nào cả”, tôi tỏ ra suy tư.

- “Why???” , em tròn tròn mắt.

- “Vì anh nằm trong đội múa phụ họa. Mà anh tự biết người anh cứng như gì ấy, nên kiểu gì cũng cơ hội cho em thỏa sức mà cười”, tôi giải thích trong khổ sở.

- “ĐẤY... LÀ... LÍ... DO... TẠI... SAO... EM... MUỐN... ĐI...”, QC nói từng từ một cách rõ ràng và mạch lạc.

- “Mà thôi! Anh nói thật đấy. Ở nhà đi. Buổi tối ra đường lạnh ghê lắm. Anh không cam lòng thấy em co ro như con mèo hen đâu”, tôi năn nỉ em bằng cái giọng đầy thương cảm.

- “Anh đừng lo, em chịu khổ quen rồi, bị thêm chút nữa cũng chả chết đâu mà lo...”, em đáp với giọng nửa đùa nửa thật.

- “Anh kệ em đấy. Lát nữa anh trốn...”

Tôi nói thật chứ không nói đùa, vì lúc nói mặt tôi nhìn rất nghiêm trọng. Không biết sao, nhưng tôi có cảm giác nếu QC cứ nhìn chăm chú, kiểu gì tôi cũng sẽ mất bình tĩnh. Tôi hiếm khi mất bình tĩnh, thế nhưng kiểu nhìn của QC lại khác. Đôi mắt em bình thường rất lạnh, nhưng mỗi khi cười lại tạo cho người đối diện cảm giác ấm áp lạ thường. Đó là đôi mắt vừa khiến trái tim tôi có thể đóng băng lại, vừa khiến nó có thể tan chảy. Ừm... cô bé sở hữu một đôi mắt đầy cuốn hút...

Biết là tôi không hù, QC cứ kè kè theo tôi. Tôi nhặt rau giúp chị Hà, em nhặt theo. Tôi đi lên tầng, em lên tầng theo. Tôi vào phòng, em đứng ở cửa phòng. Tôi lôi con Cún ra tắm, em cũng định lôi con Miu ra tắm nhưng bị tôi kịp thời ngăn lại. Đúng là hết thuốc chữa.

- “Làm gì thế? Đến tối mới đi, sao theo sớm thế?”, tôi nhăn mặt.
- “Ai biết được anh. Lăn nhanh như trạch ấy”, em nhe răng cười.
- “Đồ đaoooooooooo”

QC chỉ nhún vai. Hết cách, tôi bỏ vào nhà. Cô bé vẫn chưa tha cho tôi.

- “Anh đi tắm đấy! Định theo vào nhà tắm luôn hả?”
- “Nếu anh thích”, em nháy mắt.
- “Em có cần anh quì xuống lạy em không?”
- “Không. Chỉ cần chút anh cho em đi cùng là được”, QC cười toe.
- “Bỏ tay! Rồi! Mà nói trước cười anh là lần sau khỏi đi đấy”, tôi hăm dọa.
- “Không hứa”, em lúc lắc cái đầu tinh nghịch rồi bỏ vào bếp giúp chị Hà.

Cứ ở cạnh mấy cô gái kiểu này dám có ngày tôi tăng xông mà chết bất đắc kì tử không chừng...

*

**

6h45 cơm nước xong xuôi, tôi giục em lên thay quần áo. Chỉ chờ tiếng cửa đóng lại, tôi lao ngay về phòng, vội vội vàng vàng thay quần jeans với áo phông rồi phóng xuống nhà lấy xe của bố. Mọi việc xảy ra trong vòng chưa đầy 1 phút. Tôi mở cửa xe đến trường mà không chờ QC...

- “QC đâu rồi?”, mấy thằng con trai đến sớm thấy tôi đi một mình liền hỏi.
- “Để ở nhà rồi. Cho đi để mà phá à?”, tôi đáp.
- “Em họ mày dễ thương thật đấy M ạ”, thằng Long lên tiếng.
- “Em tao mà”, tôi vuốt cằm.
- “Con bé có bạn trai chưa?”
- “Tao cũng không rõ nữa, em tao kín tiếng lắm”
- “Tao nghe thằng Linh bên lớp toán kể thằng Dũng “bột” đang có ý định tán QC”
- “Tao thách cả nhà nó đấy”, tôi hừ mũi.
- “Mày đừng chủ quan. Nó không phải là cái loại “mèo mả gà đồng” đâu. Tốt nhất bảo QC tránh xa nó ra”
- “Tao nhắc con bé rồi. Đừng lo. Có chết tao cũng không cho nó có cơ hội đâu”, tôi vỗ vai thằng bạn thay cho lời cảm ơn.
- “Ừ. Tao nhắc thế thôi. Mà đ biết sao 7h rồi mà mới có mấy móng thế nhỉ?”, thằng Long quay đầu nhìn xung quanh.
- “Biết thế đi muộn muộn chút cho rồi”, tôi bực mình.

Đi muộn thì lúc đấy QC đã chuẩn bị xong, tức là tôi có muốn cũng không trốn được. Tự dưng tôi thấy lương tâm của mình hơi day dứt. Không biết tôi có quá đáng không khi để QC ở nhà như vậy... Ngồi suy nghĩ thêm 10ph, tôi quyết định phóng xe về để đón em. Vừa ra đến cổng tôi gặp ngay 2 xe máy đang đi ngược lại. Tiếng nói cười râm ran, là của nhỏ H, nhỏ L với QC. QC đang ngồi sau xe nhỏ L. Em nhìn thấy tôi, đôi mắt không biểu lộ cảm xúc...

- “Mày đi mua cái gì mà QC phải gọi điện cho tao đến đón đó?”, nhỏ L hỏi dò.
- “À, ừm... tao...”, tôi tỏ ra ấp úng.
- “Định đi đâu đấy? Lớp mình đến hết chưa?”, nhỏ H tiếp.

- “Còn vài ba mạng nữa thôi”, tôi để chân xuống đất đẩy ngược xe lại, nhường đường cho 2 nhỏ bạn.

Hình như QC giận tôi. Từ lúc đến, em không thèm nhìn tôi thêm một lần. Tôi như đứa trẻ phạm lỗi mon men đến gần rồi ngồi xuống cạnh em. Tôi không hỏi cũng chẳng nói gì, chỉ ngồi như vậy cho đến khi cô bé đứng dậy và bỏ đến ngồi trên băng ghế quanh một gốc cây khác. Tôi đứng dậy theo và từ từ tiến đến ngồi cạnh em.

- “Em có cảm giác là mình đang làm phiền anh”, bất ngờ QC quay sang nhìn tôi.

Tôi không biết đáp trả thế nào mà chỉ biết ngồi im.

- “Nếu anh trả lời là đúng. Em hứa danh dự ngày mai em sẽ đổi vé để về ngay”, giọng QC đầy chất thép. Sau này ai mà lấy “nhầm” cô bé này chắc là không thết.

- “Thật ra... anh đang định quay về đón em”

- “Tại sao không phải đi cùng từ ban đầu mà đi rồi anh mới định quay lại?”, giọng em nhỏ xíu nhưng lại có sức mạnh không tưởng. Tôi ngồi nghe mà muốn toát mồ hôi hột.

- “... cho xin lỗi đi”

QC không đáp mà em cúi xuống cầm một lá bàng khô lên.

- “Em nói một lần và chỉ một lần thôi”, QC làm cái mặt nghiêm trọng. “Đây là anh”, em lấy ngón tay chỉ vào cái lá bàng đang cầm. Tôi gật đầu, nuốt nước miếng đánh ực.

- “Nếu anh mà còn làm em buồn, thì cuộc đời của anh sẽ giống cái lá này”, dứt lời em lấy tay bóp vụn chiếc lá bàng khô nghe rào rào. Tôi thấy mà sồn hết da gà.

- “Anh biết chưa?”, em nhấn mạnh. Tôi gật đầu như cái máy.

- “Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, Nếu mà có lần sau đừng trách sao một người nhân hậu và xinh đẹp như em lại độc ác đến thế...”

Tôi bật cười sau câu nói của cô bé. QC nhìn tôi, em cũng cười theo. Tôi thò tay bứt một chiếc lá bàng tươi và đưa ra trước mặt em.

- “Nếu mà có lần sau cuộc đời anh sẽ như chiếc lá này. Em bóp lại cho anh xem”, tôi nhét chiếc lá vào tay em rồi mỉm môi cười.

Cầm chiếc lá hươ hươ trước mặt, QC nhún vai.

- “Với trường hợp này phải vò, phải xé, anh ạ”, nói điều anh làm mẫu cho tôi xem. Ghê hết người.

....

Bất ngờ, cô bé dịu giọng.

- “Chẳng còn lâu đâu, M à. Em muốn sau khi em rời xa nơi này, mỗi khi em nhớ về chỉ toàn là kỉ niệm đẹp. Hãy giúp em thực hiện điều đó, nhen anh”

QC nhìn tôi, đôi mắt em thật ấm áp. Tôi có thể cảm nhận được cả trái tim, cả tâm hồn của em trong câu nói.

Không hiểu sao tôi lại có cảm giác khi QC ra đi em sẽ rời xa tôi mãi...

Tôi thở dài, đứng dậy và chìa tay ra trước mặt em.

- “Đưa tay đây anh kéo đây ...”

Chap 78

Tôi thở dài, đứng dậy và chìa tay ra trước mặt em.

- “Đưa tay đây anh kéo đây ...”

QC làm theo lời tôi. Em nhẹ nhàng để bàn tay nhỏ nhắn của mình trong lòng bàn tay tôi...

Khi tôi quay đầu lại, bắt đầu di chuyển cùng đám bạn vào trong một phòng học, tôi vô tình thấy lớp 12 toán. Thì ra lớp đấy hôm nay cũng bắt đầu tập văn nghệ. Và tất nhiên trong đám 12 toán đang đứng có thằng Dũng “bọt”. Nó đang nhìn về phía tôi và QC. Bỗng trong đầu tôi lóe lên một ý tưởng, tôi quàng vai QC và đi ngang qua mặt nó thay ột lời thách thức. Đáp lại, nó chỉ khẽ nhún vai và tiếp tục nói chuyện cùng đám bạn. Nó là thằng bản lĩnh hơn tôi tưởng...

*

**

Hẹn 7h mà 7h30 mới đông đủ. Chịu luôn. Tôi cực kì ghét hẹn hò mà sai giờ thế này. Nó gây cho tôi cảm giác người khác không tôn trọng mình. Đi học hay đi làm ở nước ngoài mới thấy chuyện đúng giờ luôn là điều quan trọng nhất khi hẹn người nào khác. Tôi nói thật, bạn gái tôi chơi giờ cao su mà không có lí do chính đáng, tôi cho nghỉ ở nhà luôn chứ đừng có hy vọng tôi đứng đó đợi...

7h rưỡi, lớp tôi bắt đầu tập. Lớp tôi chia làm 2 nhóm. Một nhóm tập hát, nhóm còn lại tập múa phụ họa. Nhóm tập hát thì do con Phương, lớp phó văn thể mỹ, đảm trách. Còn nhóm múa phụ họa thì do thầy biên đạo, do lớp tôi thuê, phụ trách.

Thầy biên đạo của tụi tôi tuổi chắc tầm 45, tóc hoa râm. Ấn tượng ban đầu về ông thầy này là nhìn hơi bị xăng pha nhớt, phần nhiều là do cách nói chuyện không được “chuẩn man” cho lắm. Mà tôi để ý, những người bóng bẩy kiểu này hoạt động trong lĩnh vực nghệ thuật cực kì thành công.

Đội múa bao gồm 3 nữ và 7 nam. 3 nữ là nhỏ Thủy, nhỏ Hồng và nhỏ Huệ. 7 nam gồm tôi, thằng Khánh, thằng Nhật, thằng Dương, thằng Nam, thằng Tùng và thằng Long. Nói chung đội múa gồm toàn những thằng nhìn được được mà hát như bò rống. Tôi tự nhận thấy mình hát khá nhất trong đám này, bởi vì đối với những thằng còn lại tôi nghe nhỏ Phương nhận xét “nghe tụi mày hát xong, tao không dám nghe lại bài hát đó nữa”. Còn đối với tôi nó chỉ bảo “giọng hát của mày lạ... tao không đủ trình độ để đánh giá”. Ba nhỏ con gái tham gia vào đội múa mỗi đứa một lí do. Nhỏ Thủy với nhỏ Huệ là vì hát không hay bằng mấy đứa còn lại. Còn nhỏ Hồng [chap 25] là vì... có tôi.

Thầy biên đạo múa nói sơ qua về trang phục và nội dung bài biểu diễn.

- “Tất cả sẽ đội mũ lông chim và mặc trang phục thời Hùng Vương”
- “Mũ lông chim thì em thấy rồi. Còn trang phục thời Hùng Vương nó như thế nào hả thầy?”, thằng Nhật thắc mắc.
- “Là mặc khổ dất kim tuyến này nọ”, ông thầy nhìn tụi tôi cười.
- “Hảaaaaa”, cả 7 thằng nhìn nhau, trợn tròn mắt.
- “Em không mặc đâu, mặc vậy hở hang chết”, thằng Nam nhăn mặt.
- “Mặc vậy cho nó mát mày”, thằng Khánh cười rĩ.
- “Thôi ba! Tao không muốn ế vợ đâu”, thằng Nam cự lại.

Ông thầy biên đạo này giờ cười không ngậm được miệng vào, bây giờ mới tiếp.

- “Bố anh! Anh mà ế, anh đến nhà tôi, tôi gả con gái tôi cho anh. Được chưa?”
- “Vậy thôi. Để em khỏi mặc gì lên sân khấu rồi thầy gả con gái thầy cho em luôn, thầy nhé”

Cả đám phá lên cười.

Tôi này giờ mãi nghe thầy nói không để ý QC xem em ở đâu liền quay đầu lại tìm. Cô bé đang ngồi trên bàn ngay sau lưng, đang nhìn tôi chăm chú. Thấy tôi, em khẽ mỉm cười và phẩy tay ra hiệu cho tôi quay lại tập trung.

Sau khi nói về trang phục, thầy biên đạo nói qua về những thứ mà chúng tôi cần thực hiện. Đại loại là như thế này. Dàn hợp ca sẽ đứng chờ sẵn trên sân khấu. Thăng Hưng từ trong cánh gà bước ra cất lên tiếng hát trong trẻo như một chú chim họa mi.

“Dòng máu Lạc Hồng, bốn nghìn năm

Dòng máu đỏ tươi chảy trong tim mình.

Nòi giống Lạc Hồng, giống rồng tiên

Nguyện ôm bao đời đất mẹ”

Trong khi đó tôi sẽ là cái thằng cầm cái cờ chạy ra phát phát. Mà tôi cầm thử cái thứ đó rồi. Nặng lòi ra. Phát 2-3 cái là muốn xây xẩm mặt mày. Tôi đã thông báo cho thầy biết về chuyện này. Đáp lại, thầy nhìn tôi với ánh mắt hết sức thương hại kiểu như “nhìn to cao thế này mà có cái cờ cầm cũng không xong”. Tôi chẳng nói chẳng rằng dúm luôn cái cờ vào tay ổng. Ổng cầm xong là không dám nhìn tôi...

Trong khi thằng Hưng solo đoạn đầu, đám tốp ca sẽ nhón chân nghiêng bên này nghiêng bên kia ở đằng sau, thi thoảng sẽ đệm vào “hô hô hô” mấy phát. Sau đó đến đoạn điệp khúc, tất cả sẽ hát chung. Còn về phần nhóm múa, tôi chủ yếu cầm cờ chạy qua chạy lại, trong khi tụi còn lại múa... chính. Thế đấy. Múa mà cũng múa phụ nữa... Nhiều khi nghĩ lại tôi thấy thương bản thân mình ghê gớm...

Lúc đầu thầy biên đạo chỉ định giao nhiệm vụ chạy và phát cờ cho tôi thôi. Nhưng nghĩ lại một hồi thấy làm thế thì phân biệt đối xử quá nên ổng quyết định cho tôi đến cuối đoạn 1 được bỏ cây cờ sang một bên nhảy nhảy vài cái rồi lại cầm cờ chạy tiếp. Buồn gì đâu...

Sau khi phổ biến xong, đội múa bắt tay ngay vào công việc thiêng liêng của mình. Vì là buổi đầu tiên, cộng thêm chuyện thằng nào thằng nấy người cứng như khúc gỗ, nên mấy thằng con trai bị thầy mắng suốt.

“Anh kia tôi bảo anh múa chứ không phải bảo anh tập võ”

“Anh uốn cái tay cho tôi xem nào, từ nhỏ đến lớn chưa uốn bao giờ à” – “Em có, nhưng hồi mấy giáo cơ thầy”

“Hai anh làm gì thế? Tôi bảo hai anh dựa lưng vào nhau chứ không bảo nhìn nhau” – “Thầy ơi! Em thấy ghê ghê sao đó” – “Hôm sau còn mặc khổ nữa mà sợ ghê hả?”

“Các anh chạy từ từ thôi, sân khấu ngắn lắm, không phải đường đua 100m đâu”

“Đi biểu diễn chứ không phải đi đám ma. Cười lên cho tôi xem”

Ồi thôi đủ cả. Tập văn nghệ mệt nhưng lại rất vui. Thi thoảng có một đứa di chuyển nhằm nên tông phải đứa khác, khiến thằng bị tông quắc mắt “Này! đừng có thấy đây đẹp trai nên lợi dụng nhé”. Ti ti thứ.

Một vài lần tôi quay lại đằng sau tìm QC, cô bé vẫn ngồi đó và em chỉ nhìn tôi. Những lần như vậy tôi lại có cảm giác nóng hết mặt và không còn giữ được sự tự tin. Cái cảm giác có một người cứ nhìn chằm chằm mình thật sự không dễ chịu chút nào...

*

**

Tập được chừng một tiếng, thầy cho nghỉ giải lao 15 phút. Tôi ngó nghiêng xung quanh tìm cô bé, nhưng QC đã không còn ngồi ở đó. Tôi bước ra khỏi lớp cùng suy nghĩ “chắc em ra ngoài để hóng gió”.

Tôi đi dọc hành lang nhưng mãi vẫn không thấy QC đâu. “Quái! Ở đâu nhỉ”, tôi tự hỏi mình. Vô tình tôi quay mặt ra khoảng sân trường, cô bé đang ngồi một mình dưới một tán cây bàng. Tôi khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào thành tường và đứng nhìn em. Trăng hôm nay không sáng, tôi chỉ có thể ngắm gương mặt của QC lúc mờ lúc tỏ bằng thứ ánh sáng heo hắt phát ra từ một phòng học nào đó. Hình như QC rất tập trung với dòng suy nghĩ của mình. Tôi thấy đôi mắt em như dán chặt vào ánh trăng mãi không rời. Tôi nghĩ cô bé có tâm sự...

Cảnh vật xung quanh yên lặng như tờ. Thi thoảng tiếng một chú dế gáy lên khe khẽ, nhưng rồi lại im bất như thể không muốn quấy rầy cô bé. Tôi thấy QC cứ nhìn mãi... Mọi thứ lúc mờ lúc tỏ, huyền hoặc và kì ảo như một bức tranh thủy mặc với những tâm sự không thể giải bày...

Tôi không muốn làm phiền QC. Tôi hiểu rằng dù là ai thì vào một lúc nào đó cũng đều cần một không gian riêng như bây giờ. Tôi khẽ thở dài và rảo bước quay lại phía lớp. Nhưng có một người không hiểu chuyện đây. Là thằng... Dũng “bột”.

Dù nhìn không rõ, nhưng tôi vẫn nhận ra khi nó sải những bước đầy tự tin và ngồi xuống cách QC khoảng 1m. “Ít ra thì mặt mày cũng không dày đến mức sỗ sàng ngồi sát con gái nhà người ta, Dũng ạ”, tôi nhướn miệng cười và lùi ra sau cái cột xem nó định giở trò gì. Tôi cho nó 1 phút. Nói thật, tôi rất tò mò về phản ứng của QC trước thằng “sát gái” trời đánh thánh vật này.

Nó hỏi, QC không đáp. Hỏi đến câu thứ 3, cô bé có quay sang, lườm nó rồi lại ngấm trăng tiếp. QC có cái kiểu im im đứng đưng thế này, hay phết, tôi tự nghĩ.

Hết giờ! Tôi lững thững đi lại phía QC và thằng “sát gái” như một kẻ chiến thắng. Tôi ngồi chen giữa em và thằng “trời đánh” rồi chẳng nói chẳng rằng, khoác vai cô bé như đúng rồi. Công nhận thằng này mặt dày. Tôi ngồi như thế mà nó vẫn “cố dấm ăn xôi”.

- “Mai anh mời em ăn sáng nhé”, giọng nó ngọt như đường làm tôi muốn nhận lời thay cho em.

- “Mấy giờ? Cho mình đi với”, tôi vuốt cằm. Hồi đó có mấy sợi râu mọc lún phún, vuốt sướng phết.

Thấy tôi trả lời, QC chỉ mím môi cười. Mà cái thằng “mặt dày” kia nó không chịu hiểu, nó muốn “ăn xôi” nên nó “chịu dấm” thêm một phát nữa.

- “Mai anh chờ em ở canteen lúc 6 rưỡi nhé”

- “Sớm quá vậy bạn. Lúc đó mình với em mình mới đến trường thôi. 6h35 đi”

Tôi nghiêng đầu nhìn nó trên người. Tôi muốn xem bị chọc tức thằng “sát gái” sẽ phản ứng thế nào. Thằng này khá hơn tôi tưởng, nó bình tĩnh kinh khủng. Nó không bày tỏ bất cứ thái độ gì khi bị tôi chọc gậy bánh xe. Nó đứng lên, bỏ đi.

- “Anh đâu phải loại người thích nói xiên nói xỏ đâu?”, chờ thằng “sát gái” đi, QC mới lên tiếng hỏi tôi.

- “Anh ghét nhất mấy thằng con trai lằng nhằng”

- “Vì ghét nên anh lấy em ra để trả thù à?”

- “Em đừng nghĩ thế. Anh muốn chứng minh cái thiện luôn chiến thắng”

- “Đôi khi anh người lớn, đôi khi anh lại trẻ con đến không ngờ đấy”, giọng QC nhẹ như gió.

- “Mai đi chứ”, tôi nháy mắt với em.

- “Sao không? Ăn chùa tội gì không đi. Em cũng muốn xem định nghĩa “sát gái” của anh nó như thế nào. Nhưng anh phải đi cùng em đó”, cô bé nghiêm mặt.

- “Tất nhiên rồi...”

Sau đó, tôi quay trở lại lớp và tập chừng thêm một tiếng nữa thì thầy giáo cho nghỉ. Buổi tập văn nghệ đầu tiên còn bỏ ngõ, nhưng lại thật vui. Sở bụng tôi thấy hơi đói, có lẽ lúc này do ăn vội ăn vàng.

- “Đi ăn hủ tít gõ không”, tôi rủ QC.

- “Là cái gì?”

- “Em chưa ăn hủ tít bao giờ”, tôi tròn tròn mắt.

- “Em chưa”

- “Em phí nửa cuộc đời rồi. Lên xeee!”

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.
.giaitri321.pro – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

- “Cô ơi! Cho con 2 tô nghe cô... À! Một tô không hành à”

- “Có ngay!”

Vừa thấy tô hủ tít bung ra, tôi đã xoa xoa hai tay vào nhau.

- “Món này ngon nhất trên đời”, tôi tặc lưỡi.

- “Anh thì món gì chả ngon”, QC bấu môi.

- “Không biết sau này nếu anh rời xa nơi này thì sẽ như thế nào nhỉ. Chắc là nhớ lắm”, bỗng dưng tôi buông một câu tâm trạng. Nhiều lúc tôi hay hâm hâm như thế.

- “Đúng là không đâu bằng quê hương mình, anh nhỉ”, em khẽ mỉm cười với tôi.

- “Ừm. Mà thôi ăn đi”, tôi đưa tay giục cô bé rồi chờ xem phản ứng của em thế nào khi ăn miếng đầu tiên.

- “Wow tuyệt cú mèo”, QC reo lên như đứa trẻ khi thấy mẹ đi chợ về.

- “Anh chị ơi! Giúp em...”, một đứa trẻ con ăn xin chìa chiếc mũ ra. Đằng sau đó có lẽ là mẹ của em. Đôi mắt của cô ấy đã bị lừa.

Tôi không do dự, móc trong túi ra có tờ 2000 đưa cho cô bé ăn xin nọ. Cô bé rồi rít cảm ơn tôi. Khi cô bé định đi, QC đưa tay giữ tay cô bé kia lại. Em ân cần.

- “Em với mẹ ngồi xuống đi. Chị mời”

Tôi tự thấy mình là người rất hay cho tiền mấy người ăn xin, nhưng chưa bao giờ tôi có suy nghĩ như hành động em vừa làm. Nhìn cách em cư xử với người ta bỗng dưng lòng tôi riu lại. Tôi khẽ mỉm cười, chống cằm và dương đôi mắt nhìn em một cách thích thú. Em là một người có tấm lòng, QC ạ...

Chap 79: Ngày thứ 4.

- “Hôm nay còn bày đặt quẹt son nữa hả?”, tôi nhú mày khi thấy môi QC khẽ hồng.

- “Hẹn hò mà!”, em che miệng cười hích hích.

- “Sao đi với anh em không tô, mà đi gặp thằng kia em lại tô là thế nào?”, tôi hất hàm.

- “Bởi vì với anh em chưa bao giờ đẹp, nên có hay không cũng đâu quan trọng gì. Còn đối với người khác em lúc nào cũng kiêu hãnh nhất...”

“Làm sao em biết trong mắt anh em không xinh? Đối với anh, em là cô em gái thật sự đáng yêu đáng yêu...”. Đó là những dòng suy nghĩ của tôi khi QC dứt lời. Từ trong trái tim của mình, tôi muốn nói cho em biết những điều tôi đang chôn giấu. Nhưng khi trái tim chuẩn bị mở lời, nó đã gặp lý trí đứng sừng sững chặn lại bằng một lí lẽ không thể chối bỏ... Tốt nhất, cô bé nên nhận lời khen từ người khác chứ không phải từ tôi.

Trong 12 cung hoàng đạo, QC thuộc cung Thiên Yết, HN là Cự Giải còn tôi là một Song Ngư. Con trai Song Ngư lãng mạn và hơi bị đào hoa, nhưng lại dễ bị cảm xúc chi phối. Con gái Cự Giải là hình mẫu điển hình của phụ nữ gia đình, luôn hy sinh vì người khác và chấp nhận thiệt thòi. Còn con gái Thiên Yết bình thường rất kiêu kì nhưng khi đã yêu lại rất nặng tình... Đó là những tính nổi bật mà tôi tìm thấy ở tôi và hai cô nàng...

Tôi chưa bao giờ thấy QC trang điểm kể từ lúc tôi nhìn thấy em. Em luôn để mặt mộc. Tôi thích con gái xinh đẹp một cách tự nhiên, còn nếu trang điểm thì chỉ rất nhẹ nhàng như cô bé bây giờ. Một chút son hồng khiến em càng trở nên kiêu hãnh.

- “Anh ghét con gái trang điểm lắm”, tôi nói băng quơ.

- “Cái này em biết”, QC khúc khích cười.
- “Anh thích con gái dễ mặt tự nhiên. Trang điểm vào nhìn chả thật gì cả”
- “Mà em quẹt tí xiu cho nó hồng hồng thôi à. Mà không dễ thương hả?”, QC lấy tay nhéo vào vai tôi.
- “Chả biết! Không có cảm giác gì hết”
- “Em diện là vì anh đó”, giọng cô bé có chút hờn dỗi.
- “Anh không cần em vì anh”

Vừa dứt lời, tôi đã biết đó là lời mình không nên nói. Đôi khi một lời nói dù chỉ vô tình nhưng cũng đủ sức khiến người khác bị tổn thương. Và sự tổn thương ấy sẽ càng thêm chất chồng nếu như nó xuất phát từ người mà bạn đang dành tình cảm thật lòng. Tôi không bao giờ muốn làm đau QC, nhưng tôi lại luôn biết cách khiến tim em nhói lên bằng sự vô tình của mình...

Sau câu nói của tôi cả hai đều im lặng. Đôi ba lần tôi định mở lời nhưng rồi lại thôi. Cô bé là người lên tiếng trước.

- “Em tin... anh không bao giờ muốn làm tổn thương em cả. Vì vậy anh đừng nói những lời đó. Nó đau muốn khóc đấy...”
- “Anh... xin lỗi”
- “...”
- “QC giận anh à?”, tôi lăm lét hỏi.
- “Em đã xác định từ đầu rồi... thích người ta em sẽ chịu thiệt thòi. Cái này đã thấm gì”, em trả lời nhẹ tênh.
- “Thôi mà, anh không cố ý đâu. Cho em mắng một câu rồi bỏ qua cho anh nha...”
- “Không! Em muốn anh phải day dứt vì câu nói của mình”, cô bé thần nhiên đáp.
- “Thôi mà. Anh biết lỗi rồi. Từ lần sau không nói linh tinh nữa đâu, hứa đó”

Tôi nói với cái giọng chân thành nhất có thể. QC không trả lời, hay nói đúng hơn là em không thèm trả lời, em chỉ khúc khích cười. Tôi biết cô bé đã không còn suy nghĩ đến chuyện đó nữa...

*

**

Đến trường, tôi với QC lên lớp cất cặp sau đó hai đứa đi xuống canteen. Tôi không quên cái hẹn của thằng Dũng. Tôi muốn xem hôm nay nó sẽ xử lí tính huống này thế nào. Tôi là người đang cầm đẳng chuối vì QC đang đứng về phía tôi...

Khi tôi và em vừa xuống đến nơi đã thấy thằng Dũng chờ sẵn. Hôm nay nó vuốt keo theo kiểu đầu chôm chôm nhìn cũng play-dân lắm, nhưng điều đó không mấy may ảnh hưởng đến QC... mặt cô bé lạnh tanh.

- “Em đúng giờ quá”, nó rót mặt vào tai em và không thèm để ý đến sự có mặt của tôi. “Đúng là cái đồ bất lịch sự”, tôi rửa trong bụng.
- “Vâng”, QC đáp lại
- “E hèm”, tôi xoa hai tay vào nhau.
- “Mình vào thôi em”, thằng trời đánh nhỏ nhẹ.
- “Anh không mời M à?”, QC chau mày.

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

Nhìn thằng kia lúng túng mà tôi chỉ muốn tằm tắc khen để cho em phổng mũi chơi. Người gì đâu mà hỏi câu ác thế không biết.

- “À à có chứ”, nó lúng búng trong miệng.

- “Thật lòng không đó? Không là mình không ăn đâu”, tôi châm lửa vào cái đầu đầy xăng của nó.

Tôi biết thằng kia nó giận tôi sôi gan vì tay nó nắm chặt lắm. Nhưng biết làm sao được, tôi mà không đi chắc chắn QC không đi, lúc đấy người thiệt thòi sẽ là nó.

Nếu tôi là thằng Dũng, tôi sẽ không bao giờ vì một người con gái mà đánh mất đi sĩ diện của thằng đàn ông. Đối với tôi có hai thứ quan trọng hơn tình yêu, đó là mẹ và lòng tự trọng. Người yêu hoặc vợ nếu không chọn người này thì còn có thể chọn người khác, nhưng mẹ thì không bao giờ. Tôi không sẵn sàng đánh đổi lòng tự trọng của mình cho tình yêu của một cô gái. Không bao giờ.

Thằng Dũng không giống tôi... Thật sự tôi không biết mục đích nó làm quen với QC để làm gì, nhưng tôi dám cá một phần be bé trong đó là nó muốn chơi tôi. Được thôi, thích thì chiều.

- “Thật! Vào đi”, tay nó càng lúc nắm càng chặt... Tôi để ý đến chi tiết đấy, không biết QC có biết hay không.

Thằng Dũng dẫn tôi với QC ngồi xuống chờ còn nó chạy đi gọi đồ ăn. Trước khi đi, tôi bảo với nó “mày nhớ gọi một tô đừng có hành”...

QC vẫn giữ thói quen lau đĩa và thìa, nhưng lần này có thêm một người nữa. Một lúc sau, thằng Dũng quay lại với hai tô trên một cái khay. Nó ra lệnh cho tôi.

- “Mày ra quầy lấy đi. Tao bê được có 2 tô thôi”

Cái khay vẫn còn chỗ có thể để thêm một tô nữa, nhưng tôi biết nó cố tình làm như vậy. Nó vô tình mắc phải 2 sai lầm chết người. Thứ nhất, dù có ghét tôi đến tận xương tủy, nhưng việc nó làm như thế này trước mặt QC chứng tỏ sự hẹp hòi của nó. Mà điều đấy là tối kỵ với người đàn ông trước mặt một người cô gái mình đang có cảm tình. Thứ hai, nó cố gắng tỏ ra ga lăng với em, nhưng nó không biết được rằng tôi là “một cái gì đấy” trong lòng cô bé. Làm tổn thương tôi tức là làm tổn thương em.

Nó đặt một tô trước mặt nó, một tô trước mặt QC rồi đưa ánh mắt nhìn tôi thay cho câu nói “mày có buồn không hả M?”. Tôi chẳng thèm nhìn lại. Khi tôi định đứng lên, QC đã nhún vai ngồi xuống. Em lững thững bước đi sau khi buông thông một câu.

- “M! Để em làm cho”

Thằng Dũng đỏ bừng mặt mũi, nhanh như chớp nó cũng bật dậy nói với cô bé.

- “Em ngồi xuống đi, để anh...”

QC không đáp, em vẫn bước đi tiếp. Tôi chẳng buồn nhìn thằng Dũng. Chưa xuất quân mà đã thấy thua thế này thì còn làm ăn được gì.

QC thủng thẳng bước lại với tô bún bò trên tay và lại thủng thẳng đặt xuống trước mặt tôi. Em khề mồm cười lịch sự với thằng Dũng. Nếu tôi là nó, chắc tôi sẽ cảm thấy bị tổn thương ghê gớm và có lẽ tôi sẽ đứng lên mà bỏ đi mất. Để dành được tình cảm của một người mà phải đánh đổi lòng tự trọng của mình liệu có đáng không?

QC ngồi xuống cạnh tôi, còn thằng Dũng ngồi một bên.

- “Anh mời em đi ăn sáng để làm gì?”, QC rất biết cách bắt đầu một câu chuyện theo chiều hướng bất lợi cho người nghe.

- “Anh muốn làm quen với em”, thằng Dũng đáp bằng cái giọng ồm ồm.

- “Để làm gì?”, em nghiêng đầu nhìn nó. Nhưng đó không phải là cách em hay dùng để trêu chọc tôi.

- “Để hiểu hơn về em”, nó tiếp.
- “Sau đó?”
- “Tùy hoàn cảnh”
- “Vậy anh có muốn biết câu trả lời của em luôn không?”, QC nhìn nó rất nghiêm túc.
- “Bây giờ thì chưa. Em chưa hiểu gì về anh cả nên đừng quyết định vội vàng”. Đây là một câu trả lời không tồi, tôi tự nhận thấy như thế.
- “Vậy em sẽ nói cho anh hiểu về em”, QC chậm rãi.
- “...”
- “Em đang thích một người. Không dễ gì để em thay đổi tình cảm của mình”
- “...”
- “Cho nên tốt nhất anh đừng hy vọng nhiều. Em không muốn nhìn thấy người ta thất vọng”.

Sau câu nói đó của QC, cả thằng Dũng và tôi đều im lặng. Mỗi người trong chúng tôi đều có suy nghĩ riêng của mình. Tôi không biết đây là lần thứ bao nhiêu cô bé nói ra tình cảm của mình dành cho tôi. Tôi ghét con gái vồ vập, nhưng chưa bao giờ tôi nghĩ QC thuộc loại con gái đó. Chưa bao giờ. Em rất biết cách bày tỏ tình cảm của mình một cách tích cực và đầy kiêu hãnh. Một lần nữa, tôi không biết đây là lần thứ bao nhiêu tôi lặp lại cái suy nghĩ “nếu tôi quen cô bé trước khi tôi quen HN thì sẽ ra sao?”. Bởi vì cả hai đều là những người mà khi gặp rồi chẳng ai nở rời xa cả. Tôi là người có được cái điểm phúc khi có được tình cảm của cả hai, cho dù là nhất thời đi chăng nữa... Liệu rằng hạnh phúc có tồn tại mãi hay cũng chỉ như một bông hoa đẹp rực rỡ lúc nở rồi sau đó lụi dần?

Sau lời nói của em, cả 3 không nói thêm được câu nào, tất cả chỉ biết cầm cúi ngời ần. Tôi cũng chẳng buồn có suy nghĩ sẽ cho thằng Dũng một bài học vì những gì xảy ra hôm nay là quá đủ đối với nó. Thêm một lần thất bại trước tôi trong chuyện tình cảm rõ ràng là một cú tát quá mạnh vào lòng danh dự của nó. Nhưng chân tình mà nói, tôi cũng chẳng hể hê gì cho cam...

Đôi ba lần, QC gấp thức ăn sang tô của tôi trước ánh mắt... không-biết-phải-miêu-tả-thế-nào của thằng Dũng. Lần cuối cùng, tôi thấy nó hơi nhếch mép cười. Có vẻ nó đã lờ mờ đoán ra quan hệ giữa tôi và QC không giống như những gì nó được nghe...

*

**

- “Nói vậy có phũ quá không QC?”, tôi nhăn mặt.
 - “Phũ là gì?”
 - “Phũ trong phũ phàng ấy”
 - “Haha. Nghe hay thật. Vậy anh phũ em thì sao”, QC nhìn tôi, đôi mắt long lanh.
- Chuyên gia hỏi mấy cái câu theo kiểu chọc cái cây vào họng người ta như thế này, đ ai mà trả lời cho được. Tôi vuốt cằm cố gắng tỏ ra ta đây rất là bình tĩnh, nhưng trong lòng tim đập như quay lô tô.
- “Ai mà dám phũ với QC, liều mạng vậy”, tôi cũng đưa đôi mắt long lanh nhìn em mà chắc là nhìn thấy ghê.
 - “Em không biết nữa. Em lặn lội từ bên về mà người ta cứ thờ ơ lá mớ hoài à”, cô bé nhún vai.
 - “Đẹp! Không đùa nữa. Trả lời anh đi”, tôi nghiêm giọng lại.
 - “Em vẫn từ chối người ta bằng cách đó. Chỉ khác mấy lần trước ở chỗ lần này em nói thật, anh ạ...”
 - “Mình có duyên gặp nhau, nhưng có lẽ không có phận để đến với nhau đâu”, tôi cười buồn xen lẫn xót xa.

- “Em biết mà M. Vì thế em mới nói rằng anh phải đối xử tốt với em trước khi em quay lại Pháp”

- “...”

- “Bởi vì sau đó em không biết là mình còn có thể gặp anh không”

- “Vì sao?”

- “Sau này anh sẽ hiểu, M ạ”

Một giọt nước mắt long lanh trên má cô bé. Tôi thấy tim mình như bị hình ảnh đó bóp nghẹt lại.

Tôi tự hứa với lòng mình sẽ không bao giờ làm QC buồn thêm lần nào nữa...

Chap 80:

Một giọt nước mắt long lanh trên má cô bé. Tôi thấy tim mình như bị hình ảnh đó bóp nghẹt lại.

Tôi tự hứa với lòng mình sẽ không bao giờ làm QC buồn thêm lần nào nữa...

Tôi chạy vào lớp xin khăn giấy nhỏ H rồi đưa cho em. Tình cảm QC dành cho tôi, tôi hiểu chứ. Nó vừa ồn ào lại vừa lặng lẽ, vừa dậy sóng lại vừa êm ả, vừa mặn mà nhưng cũng thật xót xa. Chỉ cần tôi đưa tay và nhích một bước chân về phía trước, tất cả mọi chuyện sẽ êm đẹp, nhưng liệu tôi có được thanh thản hay không khi chuyện của HN vẫn chưa nguôi ngoai!? Có những điều không muốn cũng phải làm và ngược lại cũng có những điều muốn cũng không được làm là vì lẽ đấy. Thôi thì hãy để ọi chuyện thật tự nhiên...

- “Em làm sao mà mặt trắng bệch vậy QC”, tôi quay sang nhìn em hốt hoảng.

- “Em chẳng biết nữa. Tự nhiên em thấy chóng mặt quá”, cô bé lấy tay đập đập vào trán rồi úp mặt xuống bàn.

- “Sao đầu em nóng quá vậy?”

QC không trả lời, em chỉ khẽ lắc đầu. Chắc cô nàng bị trúng gió rồi. Bình thường cô bé nhìn lanh lợi bao nhiêu thì bây giờ ủ dột bấy nhiêu. Nhìn em chẳng khác nào một cô mèo con ăn nhầm phải miếng cá thiu thiu thiu từ hôm qua. Bỗng dưng tôi thương QC quặn lòng...

Thấy tình hình có vẻ không ổn, tôi xin phép cô giáo cho tôi và nhỏ L đưa QC về. Tôi phải xin thêm nhỏ L vì tôi sợ QC đang mệt, ngồi sau tôi không tỉnh táo, lúc rờ ga lại ngã ra phía sau thì đúng là buồn cả làng.

- “Anh thu dọn đồ đạc cho em rồi. Về thôi”, tôi vỗ nhẹ vào lưng QC.

- “Em... không... sao... đâu”, cô bé trả lời từng tiếng một cách mệt mỏi trong khi mặt vẫn chưa thôi úp xuống bàn.

- “Nhìn vậy mà còn nói không sao ư?”

Tôi nhẹ giọng và chẳng nói chẳng rằng khoắc luôn tay QC vào phía sau cổ của mình rồi từ từ đỡ cô bé đứng dậy. Đi được vài ba bước, nhận thấy QC không thể bước được nhiều hơn, tôi đành nhờ nhỏ L đỡ QC lên phía lưng để tôi công.

- “Nhìn thì cũng mi nhon mà sao nặng thế hử giờ”, tôi cố gắng pha trò.

QC cười hất phả hơi nóng vào một bên cổ khiến tôi có cảm giác nhột nhột, khẽ rung mình. Em để hai tay quàng ra phía trước, cầm tựa lên vai tôi, còn đôi mắt thì nhắm nghiền.

Người QC nóng ran, công cô bé mà tôi có cảm giác trên lưng mình như có một cục than khổng lồ. Cũng may lúc này trời vẫn còn nắng nhẹ, chứ chờ thêm lúc nữa chắc tôi bỏ của chạy lấy người quá... Đùa vậy thôi, dù trời có 40 độ C chẳng nữa, tôi cũng chẳng bao giờ bỏ rơi QC ...

Công QC ra đến cổng trường tôi gặp bác bảo vệ.

- “Bạn con bị trúng gió bác ạ. Con xin cô giáo rồi. Chờ bạn con về rồi con quay lại”

- “Ừ bác biết rồi. Đi cẩn thận nhé”

- “Dạ con cảm ơn bác”

Dứt lời tôi tiếp tục công QC ra ngoài cổng và đứng đợi nhỏ L lấy xe ra. Từ lúc tôi đưa xuống, em chẳng nói lời nào có lẽ tại em đang quá mệt. Tôi nhớ tiếng riu ra riu rít của QC lúc tôi và em tranh luận về một vấn đề nào đó. Tôi khẽ mỉm cười với dòng suy nghĩ “lúc này QC nữ tính biết chừng nào...”

Bất giác, tôi quay đầu lại nhìn QC... Em đang chăm chú nhìn tôi với đôi mắt biết cười nhưng hơi mệt mỏi.

- “Giở trò làm nũng anh phải không?”, tôi trêu nhỏ.

- “Em... muốn... anh công em hoài như bây giờ”, em nói vừa buồn nhưng lại vừa vui.

- “Nặng lắm! Anh sắp gãy lưng rồi”

- “Hi hi”

- “...”

- “Trong cái rủi lại có cái may anh nhỉ!”, QC thêu thào.

- “Có muốn rủi toàn tập không? Anh quăng xuống đất ngay bây giờ đây này”, tôi vừa cười vừa nói.

- “Thách đó...”

Tôi giả bộ buông tay, QC la lên, tôi đưa tay giữ lại, em lấy tay dấm vào vai tôi thùm thụp trong tiếng cười không ngớt của tôi. Trêu cô bé lúc nào cũng khiến lòng tôi vui râm ran...

Nhỏ L lấy xe ra. Tôi chở, QC ngồi giữa và nhỏ L ngồi sau cùng. Tôi cẩn thận bảo nhỏ L mặc áo khoác của tôi vào cho em. Lúc tôi chở, QC dựa hẳn đầu vào lưng tôi, tóc em thơm gì đâu... Cầm tay lái mà đầu óc cứ lâng lâng như ở trên mây bởi vì cái hương rất con gái đó. Sự thật là cái mùi đó tự nhiên nó chui vào mũi nên tôi tranh thủ hít được bao nhiêu thì hít chứ tôi không hề làm điều gì có lỗi với lương tâm nhé. Mà các bạn nữ cũng đừng đánh giá đàn ông con trai chỉ vì người ta ngẩn ngơ trước mùi nước hoa nhẹ nhàng của các bạn nhé. Bản năng thôi! Con trai yêu bằng mắt và thích bằng mũi mà...

Về đến nhà, tôi lấy điện thoại gọi cho chị Hà để nhờ chị đến chăm QC.

- “Chị ơi! QC bị ốm rồi! Chị đến sớm chăm dùm em với”

- “QC LÀM SAO?”, chị Hà hét lên trong điện thoại.

- “Bị trúng gió thì phải”, tôi điềm tĩnh trả lời.

- “CHỊ ĐẾN NGAY! EM LUỘC NGAY CHO CHỊ QUẢ TRÚNG”, chị Hà hét tiếp.

- “Rồi”

Tôi chưa kịp dứt câu đã nghe tiếng chị đập máy đánh cạch. “Hay thật! Mình bị ốm không biết chị Hà có lo cho như thế này không?”, tôi vừa đi xuống bếp vừa lầm bầm...

15. Chương 15

Chờ nước sôi, tôi thả quả trứng vào rồi lấy vung đập lại. Xong xuôi, tôi lên phòng mẹ. QC đang nằm trên giường thiu thiu ngủ, còn nhỏ L thì đang ngồi cuối giường lấy đầu gối xoa vào lòng bàn chân em.

- “QC sao rồi?”, tôi ngồi xuống đầu giường trong khi tay đưa lên trán cô bé.

- “Mới ngủ thôi. Trúng gió chắc là không sao đâu. Đừng có lo”, nhỏ L trấn an tôi.

- “Ủm”, tôi cũng đỡ lo khi thấy trán cô bé bớt nóng. “Sao mày không cởi áo khoác của tao ra cho QC. Giúp tao thay quần áo ở nhà cho em nó đi”, tôi nhìn con L ra lệnh.

- “Ồ nhỉ! Tao quên khuấy mất... Mày lấy quần áo của QC đưa cho tao rồi ra ngoài đi”

- “Ra ngoài làm gì?”, tự nhiên nào tôi phảng đột xuất.

- “Thế muốn nhìn à?”, nhỏ L cố nén cười.

- “À... không”, tôi trả lời không nhưng đầu gật như cái máy.

- “Thôi lẹ đi ông tướng”, nhỏ L cười phá lên.

Tôi tìm một cái váy dài màu nho pha màu lam đưa cho nhỏ L. Thấy tôi cứ đứng lì, nhỏ L ra dấu.

- “Làm gì đó? Ra ngoài! Mauuu”

- “Ờ ờ”, tôi quay đầu bước đi mà tim đập thành thịch.

Đi được 4-5 bước, tôi bất thành lình quay đầu lại. Nhỏ L vẫn nhìn theo tôi. Con này nó khôn quá thể. Tôi chữa cháy.

- “Tao muốn nói với mày là nếu có chuyện gì bất trắc mày phải hét lên để tao xông vào liền, biết chưa?”

- “Thay quần áo thì có chuyện gì được?”, nó xoắn tôi bằng một câu hỏi khó như lên trời.

- “Biết đã giàu. Ở đời còn có chữ ngờ mà”, tôi đáp bằng bộ mặt nghiêm trọng.

- “Rồi, giờ thì ra ngoài đóng cửa lại”, nhỏ L chống nạnh.

Tôi cum cúp làm theo lời nó. Khi cánh cửa vừa đóng lại được tầm 5 giây, tôi nghe tiếng hét từ bên trong

- “Áaaaaaaa”.

- “Chuyện gì?”, nhanh như thoát, tôi đẩy cửa vào.

- “QC bảo tao hét lên để xem phản ứng của mày nhanh thế nào!?”, con nhỏ vừa nói vừa cười trong khi bên cạnh QC, không biết tỉnh từ lúc nào, đang cười rũ cả lên.

- “Mày rảnh lắm đúng không?”, rồi tôi quay sang nhìn QC “em hay lắm, ốm kiểu gì mà vẫn còn trêu chọc người khác được cơ mà”

Tôi nói cứng trong khi đang buồn cười muốn chết. Đáp lại, nhỏ L thè lưỡi, còn QC lấy cái gối che mặt lại... cười tiếp. Ghét vài...

- “Đùa thôi! Ra đi”

Nhỏ L đứng dậy đẩy vai tôi ra ngoài rồi bấm chốt cái cạch. Tim tôi muốn tan ra theo tiếng “cạch” đấy. Vậy là tôi không có cơ hội được... [mọi người tự điền dùm cái, khó quá].

Tôi lững thững bước xuống cầu thang thì nghe tiếng xe chị Hà dựng ở sân.

- “Đến nhanh quá vậy”, tôi trợn tròn mắt.

- “Chị đang đi chợ ở gần đây mà. QC sao rồi M?”

- “Trúng gió thôi chị. Chóng mặt nên đang nằm nghỉ trên kia”

- “Để chị xem... Xuống nhà lấy quả trứng với lại đồng bạc cho chị”

- “Dạ vâng...”

Tôi làm theo lời dặn. Mang lên cho chị Hà xong xuôi, tôi nhìn nhỏ L.

- “Đi thôi mày, có chị Hà rồi”.

Nhỏ L khề gật đầu rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng. Nấn ná nhìn nhỏ L khuất hẳn ra sau bức tường, tôi mới quay sang nói với QC.

- “Anh đi nhé. Ở nhà ngoan...”

Em khẽ gật đầu ngoan ngoãn và hiền lành như một chú mèo con...

- “Tao có chuyện này muốn hỏi”, nhỏ L ngồi đằng sau, nói với lên.

- “Nói đi...”

- “Mày có chắc là mày sẽ không thích QC không M?”

- “Sao mày lại hỏi vậy?”

- “QC dễ thương mà...”, nhỏ L cười hì hì.

- “Cứ dễ thương là thích à?”, tôi đáp trả.

- “Đôi khi con người ta không có điều khiển được cảm xúc đâu”

- “Thì sao?”

- “Thì mày cũng vậy. Có mà dở hơi mới không thích QC”

- “...”

- “Tao không ở trong hoàn cảnh của mày nên tao chỉ nói suy nghĩ của tao, được không?”

- “Nói đi”

- “Không ai sống với kỉ niệm cả đời được...”

- “Nhưng HN vừa mới...”, tôi cắt ngang.

- “Mày đã bao giờ gặp HN chưa?”

- “...”

- “Chưa phải không? Mày có biết mặt mũi ngoài đời của HN như thế nào không?”

- “...”

- “Không đúng không?”, nhỏ L nói từng từ một cách rõ ràng.

- “QC là em họ của HN, L à”, tôi nói buồn.

- “Đó là vấn đề duy nhất. Tao chỉ muốn nói ày biết... đôi khi mày nên nghe theo con tim, đừng có lúc nào cũng lí trí. Lí trí chỉ là thứ mày dùng để đánh giá mọi việc một cách khách quan, chứ không phải là thứ mang đến hạnh phúc ày”

- “Ừm...”

- “Còn nữa. Mày có một chút tình cảm gì với QC không?”, nhỏ L bắt đầu hỏi cung tôi.

- “Giờ thì chưa”, tôi nói một câu thật nhất trên đời.

- “Thật không?”

- “Thật”

- “Xạo mày”

- “Tin hay không thì tùy”

- “Tao nói xong rồi. Giờ là do mày quyết định hết...”

Nhỏ L dứt lời cũng là lúc chúng tôi vừa đến cổng trường. Những điều nhỏ L nói không phải là tôi chưa từng nghĩ đến. Tôi đã tìm ra cách giải quyết rồi đấy thôi. Hãy để ọi chuyện tự nhiên...

Hết tiết, tôi gọi điện về hỏi thăm chị Hà tình hình của QC. Chị đáp “cô bé chỉ bị trúng gió và chị đã cạo gió cho rồi. Chắc sẽ mau khỏi thôi”. Điều đó khiến tôi an tâm hơn nhiều.

Trưa về, tôi đi với thằng Khánh vì mẹ ở lại họp tổ văn. Về đến nhà, vừa thấy mặt tôi chị Hà đã “sai”.

- “Cậu ảm! Mang bát cháo này lên cho QC đi”
- “QC đỡ hơn nhiều không chị?”, tôi vừa hỏi vừa đỡ bát cháo từ tay chị.
- “Đỡ nhiều rồi. Ăn bát cháo này xong chắc chiều lại bay nhảy ngay thôi”, chị Hà nhe răng cười.
- “Mà em ấy có tự ăn được không hay...”, tôi toát mồ hôi hột khi nghĩ đến những chuyện sau đó.
- “Ai biết! Có gì thì M giúp QC đi chứ chị đang đỡ tay”, chị Hà che miệng cười.
- “Thôi! Để em nấu tiếp cho, chị lên cho em ấy ăn đi”, tôi giãy nảy.
- “Em nấu để lát nữa về cô chú mắng cả hai chị em luôn à? Lên đi”, chị lấy hai tay đẩy vào vai tôi rồi tiếp. “Đàn ông phải mạnh mẽ, nhưng sự ân cần cũng quan trọng không kém, hiểu chưa?”

Tôi cum cúp làm theo lời chị. Sau khi thay quần áo xong xuôi, tôi mang bát cháo sang phòng mẹ. QC vẫn đang nằm trên giường, thiêm thiếp ngủ. Cô bé thuộc dạng con gái khi khóc nước mắt nước mũi tề le lá me xấu òm, nhưng khi ngủ thì xinh xắn như một thiên thần. Da trắng hồng, gò mũi cao, bờ môi mọng nước và gò má ửng đỏ với một vài sợi tóc bết vào. Tôi nhẹ nhàng lại gần phía giường, đặt bát cháo lên trên mặt bàn rồi khẽ khàng lay vai em.

- “QC! Dậy đi em”

Phải chờ đến lần thứ ba, cô bé mới mở mắt.

- “Em ngủ lâu chưa?”, em lấy tay khẽ dụi mắt.
- “Chưa. Em hết chóng mặt chưa?”, tôi đưa tay đỡ QC ngồi dậy dựa vào thành giường.
- “Còn một chút thôi ạ”, QC mỉm cười rồi đưa tay lên bóp trán.
- “Sống kiểu gì mà đến gió cũng ghét nữa là sao?”, tôi chọc.
- “Em ít khi bị ốm lắm, chẳng hiểu sao...”
- “Thế mới bảo...”

Tôi vừa cười vừa múc một thìa cháo đưa lên miệng thổi.

- “Há miệng ra”, tôi ra lệnh.

Hơi bất ngờ trước hành động của tôi, nên QC ban đầu có vẻ hơi ngạc nhiên. Nhưng khi thấy thìa cháo kê ngang miệng, em cũng chẳng từ chối...

- “Cháo ngon ghê”, QC tấm tắc khen bằng cái giọng nhỏ xú.
- “Lớn rồi mà cứ làm như em bé ấy”, tôi thổi thìa cháo thứ hai trước khi bón cho em.
- “Hihi. Ôm này thì em ôm hoài cũng được”
- “Tưởng em không ăn được mới bón cho em, chứ tính hình này thì cũng ổn rồi”

Nói điều tôi nhấn bát cháo về phía cô bé rồi đứng phắt dậy tính bỏ đi.

- “Anh mang bát cháo xuống nhà đi, em không ăn nữa đâu”, dứt lời QC trườn người, nằm xuống.

Đến giờ làm màu rồi đấy, tôi cười thầm trong bụng.

- “Ừ! Vậy để anh mang xuống”, tôi cố gắng nhấn mạnh từng chữ trong khi QC vẫn quay mặt vào phía trong, không đáp lại.
- “...”

Tính thi gan à. Thích thì chiều. Tôi cố tình để tiếng đĩa, bát va vào nhau không chỉ để chứng tỏ sự... không thêm quan tâm của mình mà còn hy vọng tiếng động sẽ làm QC chột dạ mà thay đổi quyết định. Nhưng, lần này cũng như những lần trước, tôi bao giờ cũng là người chịu đầu hàng trước...

Tôi đi thật chậm, chân nện xuống đất ầm ầm và để bát đĩa va vào nhau loảng xoảng, nhưng cô bé nhất quyết không quay đầu lại. Người gì đầu mà lì lợm thế không biết. Tôi chờ mãi cho đến khi cánh cửa đóng lại và một phút sau đó áp tai vào nghe ngóng cũng chẳng thấy gì. Cực chẳng đã, tôi đành chào thua.

- “Dậy... anh bón tiếp”

Nghe thấy chữ “dậy”, tôi đã thấy QC bật dậy như cái lò xo, ngồi vào vị trí cũ trong khi miệng thì cười toe.

- “Thử thách làm gì cho khổ vậy anh”, em xát muối vào nỗi đau của tôi.

- “Anh sợ em chết đói, lăn quay ra đấy thì còn khổ nhau hơn”, tôi bĩu môi.

- “Chứ không phải anh đang lo cho em à?”, cô bé hấp háy mắt trêu người tôi.

- “Em bị ảo à? Lo là lo thế nào?”, tôi cốc nhẹ vào trán QC đồng thời nhún luôn một thìa cháo vào miệng em.

QC vừa trêu tôi vừa cười. Thật đúng là chẳng ra cái thể thống gì...

Buổi chiều trước khi đi học chuyên đề, tôi sang phòng để xem QC đã đỡ nhiều chưa. Em vẫn đang ngủ ngon lành. Tôi đến gần sờ trán em. Đỡ nhiều rồi, tôi nhẹ lòng.

- “Em xin lỗi chị...”

- “Em nói gì hả QC?”, tôi nghe không rõ lời nói của QC nên hỏi lại.

Chờ mãi vẫn không thấy cô bé trả lời, tôi chợt hiểu ra thì ra em vừa nói mớ. Tôi quyết định để QC ở nhà để em khỏi hẫng đi đã. Khi tôi vừa định quay đi thì lại nghe QC nói, lần này đã rõ hơn nhiều.

- “Khi em về... em sẽ trả M... lại cho chị”

Lời QC không liên mạch nhưng cũng đủ để tôi hiểu nội dung câu nói. Thật sự, tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Có khi nào QC đang nói về HN? Không lẽ... Không đâu. Chuyện đó không thể xảy ra...

Mặc dù đã tin những gì tôi nghe không phải là sự thật, nhưng sự thật nó vẫn ám ảnh tôi suốt hai tiết đầu buổi chuyên đề chiều hôm đó. Khi đầu óc tôi vẫn còn đang ngập ngụa với mớ suy nghĩ không đầu không đuôi, “người quen” vào tìm. Là thằng Dũng “bột”...

- “Ra ngoài kia, tao có chuyện hay ho lắm”, nó nhếch mép cười.

Lùng khùng một lúc, tôi cũng quyết định đi ra.

- “Nói nhanh, tao không có thời gian”, tôi nhìn chăm chăm vào mắt nó.

- “Bình tĩnh nào. Đi đâu mà vội mà vàng...”, thằng Dũng cười hất.

Tôi mặc kệ cái thái độ khinh khỉnh đó, quay lưng bỏ vào lớp. Nó giữ vai tôi lại...

- “QC không phải em họ của mày đúng không M?”, nó nháy mắt.

Chap 81:

Mặc dù đã tin những gì tôi nghe không phải là sự thật, nhưng sự thật nó vẫn ám ảnh tôi suốt hai tiết đầu buổi chuyên đề chiều hôm đó. Khi đầu óc tôi vẫn còn đang ngập ngụa với mớ suy nghĩ không đầu không đuôi, “người quen” vào tìm. Là thằng Dũng “bột”...

- “Ra ngoài kia, tao có chuyện hay ho lắm”, nó nhếch mép cười.

Lùng khùng một lúc, tôi cũng quyết định đi ra.

- “Nói nhanh, tao không có thời gian”, tôi nhìn chăm chăm vào mắt nó.

- “Bình tĩnh nào. Đi đâu mà vội mà vàng...”, thằng Dũng cười hất.

Tôi mặc kệ cái thái độ khinh khỉnh đó, quay lưng bỏ vào lớp. Nó giữ vai tôi lại...

- “QC không phải em họ của mày đúng không M?”, nó nháy mắt.

- “Giờ mới biết à?”, tôi ngửa đầu ra sau làm cái mặt ra vẻ ngạc nhiên.

- “Chắc chưa muộn nhỉ?”, nó khinh khỉnh.

- “Biết thì mày định làm gì?”, tôi hếch mặt.

- “Để tao nói cho lớp mày biết trước để xem lớp mày phản ứng thế nào. Sau đó là... tao càng có lí do để cưa đổ CÔ EM HỌ đáng yêu của mày”, nó cười ranh mãnh.

- “Đàn ông làm được thì hăng nói”, tôi đưa tay chỉ vào lớp thách thức...

Thằng Dũng không phải dạng yếu bóng vía, ít nhất là về đầu tiên. Nó bắt đầu bằng những bước chân đầy tự tin hướng thẳng vào lớp tôi.

- “Tớ có một tin muốn thông báo ọi người thay bạn M”, nó đồng dục.

Lớp tôi đang ầm ầm như cái chợ vỡ thì bỗng dưng im bật lại. Tất cả đều hướng ánh mắt lên phía bàn giáo viên.

Trong lớp tôi, có người ghét nó, có người thích nó. Người ghét chủ yếu là con trai, không bằng thì ghét thôi có gì phải lẩn tránh. Còn thích đa số là mấy em nữ. Nhìn ngon trai, mà chưa cần quan tâm đến tính cách như thế nào, là thích được rồi. Thật tình mà nói, cái vẻ bề ngoài chỉ là ấn tượng ban đầu, là một lợi thế khiến bạn dễ dàng nhận được lời làm quen từ người khác phái, chứ không phải thứ kết dính hai người lâu dài. Thứ khiến cho tình cảm bền vững, theo tôi, là tính cách và sự hợp nhau. Không ai có thể ở với người không hợp mình. Đó là lí do tại sao khi thích và khi yêu, con trai đa phần chọn con gái dễ thương, xinh xắn, nhưng khi lập gia đình họ lại chọn một cô gái hợp với mình.

Nói thì nói vậy chứ, tôi thà lấy một cô gái đẹp người, đẹp nét còn hơn một cô gái đẹp một thứ, nhưng xấu thứ còn lại. Vợ cũng phải nhìn được một chút, không cần nghiêng nước nghiêng thành, chứ xấu quá nhìn tụt hết cả cảm xúc. Tôi là tôi thương con tôi thôi chứ chẳng có ý gì đâu. Vì vẻ bề ngoài mà nó bị trêu chọc thì thật là tội nghiệp!!!

Quay lại câu chuyện...

- “Chuyện gì?”, thằng Nhật hỏi.

- “QC không phải em họ của M...”, nó từ từ với cái giọng đắc thắng.

- “Chứ là gì?”, thằng Long hỏi lại với cái giọng sững sờ.

- “Điều đó có quan trọng không?”, nhỏ H, bạn thân tôi, lườm thằng Long.

- “Sao không hỏi bạn H? Chẳng lẽ bạn thích sự lừa dối à?”, thằng Dũng làm cái mặt ngạc nhiên.

- “Chẳng ai thích cả. Nhưng có những chuyện nói chẳng để làm gì”, nhỏ H đánh mắt lại.

- “Đó là bạn thôi, còn những người còn lại thì sao? Liệu người ta có chấp nhận không?”, nó đảo mắt nhìn xung quanh rồi cuối cùng dừng lại ở nhỏ bạn thân của tôi. Lớp tôi bắt đầu xôn xao.

- “Chuyện lớp tôi, bạn xen vào làm gì?”, nhỏ H nhú mày.

Nó không thèm trả lời mà khề nhún vai. Nó bỏ đi bỏ lại đằng sau những lời xì xầm không dứt...

Tôi đứng ở ngoài cửa lớp và nghe được hết mọi chuyện. Chuyện này không biết trước thì cũng biết sau. Chỉ có điều nó đến sớm hơn tôi nghĩ. Lúc đi ngang, thằng Dũng vỗ nhẹ vào vai tôi “động viên”. Tôi gạt phăng tay nó ra và chỉ vào mặt nó đầy thách thức. Nó không trả lời, quay mặt bỏ đi...

Tôi từ từ bước vào lớp với một niềm bất an khôn tả. Thật sự, tôi lo cho QC nhiều hơn. Lớp tôi biết, tôi có thể giải thích, nhưng cả trường biết thì sao đây. Người ta sẽ nghĩ gì về em. Chỉ vì tôi QC lặn lội từ một phương trời xa lắc đến để cuối cùng mọi người sẽ có một cái nhìn không hay hay sao!? Người hiểu thì không

nói làm gì, nhưng còn những người không hiểu, người ta sẽ thêm dệt câu chuyện lên như thế nào? “Một cô gái dám bỏ nhà theo trai”, “con gái hư”, “con gái gì mà không nữ tính”... liệu QC sẽ đối mặt với chuyện đó ra sao? Ở đây là phương Đông với những định kiến vô cùng khắc khe chứ không phải phương Tây, nơi người ta có cái nhìn phóng khoáng hơn nhiều.

Lòng tôi nặng như đá. Tôi đứng trước lớp bối rối và thất thế như một phạm nhân đứng trước quan tòa với những chứng cứ không thể chối cãi. Tôi không biết bắt đầu như thế nào với những người bạn thân thiết.

- “Bọn mày ạ... QC không phải em họ của tao...”, tôi bắt đầu.

Cả lớp im phăng phắc.

- “Tao... không biết... phải bắt đầu như thế nào...”, tôi ngập ngừng. “QC về đây... là vì tao... hmm... QC... hmm... thích tao... và cô bé muốn tặng tao một bất ngờ...”

Lớp tôi lại xôn xao.

- “Để cho tao nói hết...”

Như hiểu những gì tôi đang phải trải qua, cả lớp tôi lại im lặng trở lại.

- “Tao không nỡ để một cô gái bất chấp mọi thứ vì tao phải buồn và thất vọng...”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ...

- “Ngay từ khi QC đến tao đã nghĩ đến chuyện đuổi cô ấy về, nhưng rồi tao nghĩ lại và không đành lòng...”

Tôi thở dài khi nghĩ đến gương mặt của em.

- “Còn một lí do đằng sau đó nữa, nhưng cho tao được giữ lại... Tao chỉ xin bọn mày một điều... Đừng bao giờ nghĩ xấu về QC chỉ vì cô bé ấy bỏ lại mọi thứ để đến đây tìm tao... Tội nghiệp lắm...”

Tôi khẽ mỉm cười...

- “Nói thật, đôi khi tao cũng mong mình đủ bản lĩnh để làm một điều gì đó bất cần giống như QC đã làm cho tao...”

Khi nói điều này, tôi đang nghĩ đến chuyện mình ở bên HN khi cô bé phải chống chọi với tử thần.

- “Có thể sẽ không thành công đâu, nhưng ít nhất tao biết rằng mình đã cố gắng hết sức mình... Cuộc đời ngắn lắm, tao chỉ không muốn sau này mình phải hối hận vì mình đã không đủ dũng cảm đương đầu với thử thách...”

Mắt tôi ánh lên một niềm cảm xúc dâng trào.

- “Tao ngưỡng mộ QC vì những gì cô bé ấy dám làm...”

Không hiểu tại lớp tôi nó ăn nhảm bả gì mà khi tôi dứt lời... một tiếng vỗ tay bắt đầu... kéo theo một tràng pháo tay đằng sau đó.

- “Diên hã? Vỗ tay cái vẹo gì?”, tôi tròn mắt nhìn thẳng Ngọc Anh, thẳng bạn bắt đầu cái trò vỗ tay.

- “Nói hay lắm. Mẹ dạy Văn có khác”, nó cười hì hì.

- “...”, tôi thở dài.

- “Thật ra, tụi tao cũng ngờ ngợ rồi, nên có thằng nào tấn công QC của mày đâu”, thằng Khánh cười ha ha.

- “Mà thằng này số sướng. Được một em dễ thương gì đâu từ trên trời rơi xuống thích. Bó tay”, thằng Long chen vào.

- “Tao xem QC như em gái thôi...”, tôi giải thích.

- “Em gái hay em nuôi?”, thằng Nhật giở cái giọng chọc quê tôi.

- “Khác gì?”, tôi vuốt cằm.

- “Nuôi xong rồi thịt, con gì chả vậy”, nó cười ha hả.

- “Có những con nuôi xong, muốn nuôi suốt đời đấy thôi...”
 - “Con gì?”
 - “Con tìm người lính trẻ”, thật ra tôi nghĩ đến một con khác, nhưng nói ra thì kì lắm.
 - “Sao đ liên quan gì vậy”, thằng Nhật ngửa mặt lên trời tìm câu trả lời.
- Cả lớp cười rần rần.
- “Lớp mình thì chẳng sao. Còn thầy cô, lớp khác thì sao hả M?”, thằng Ngọc Anh nói thay tôi nỗi lo trong lòng.
 - “Tao đang lo đây. Búa rìu dư luận chẳng biết QC có chống chọi được không”, tôi vò đầu tìm câu trả lời.
 - “Hay là mày bảo QC ở nhà đi”, thằng Khánh đề nghị.
 - “Em ấy không có chịu đâu. Thôi kệ, để về nhà tao nói chuyện thử xem... Dù sao thì... cũng cảm ơn các bạn trẻ đã hiểu ình...”

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

Xem như chuyện trong lớp xong xuôi. Lớp tôi chơi thân với nhau. Tuy rằng đôi lúc có xích mích hay mâu thuẫn nho nhỏ, nhưng sau đó mọi chuyện lại đâu vào đấy, vẫn luôn biết cách đứng ra bảo vệ nhau khi một thành viên trong lớp gặp chuyện. Tôi cư xử đẹp với tụi nó thì chẳng lí gì tụi nó không đáp lại điều đó cho tôi. Chưa bao giờ tôi bị bạn bè đâm lén hay, chính vì vậy tôi càng tin câu nói “mình đối xử với đời thế nào, thì đời đáp lại mình như thế”. Thật lòng, tôi cảm thấy may mắn vì mình có được những người bạn tốt...

Muốn chơi tôi chẳng đời nào thằng Dũng bỏ qua cơ hội này. Nhưng hình như tôi có cái nhìn hơi khắt khe với nó. Phẩm chất của một thằng đàn ông vẫn còn nguyên trong nó. Nó có thể phũ với con gái, nhưng lại là một thằng chơi đẹp với chiến hữu và ít nhất nó không bao giờ làm mấy cái trò sau lưng người khác. Có lẽ đó cũng là một trong những yếu tố, nó khiến con gái mê mẩn. Công bằng mà nói, nó chẳng phải người xấu, mà đơn giản tôi không thích nó vì quan điểm của tôi và nó quá khác nhau về chuyện tình cảm...

Thằng Dũng không phải là người bô bô cái tin về QC cho cả trường này biết mà là người khác. Nhưng đó là chuyện sau này khi cả trường có buổi cắm trại cuối năm, còn ngay buổi chiều hôm đó thì chưa. Vậy là đến bây giờ chỉ có lớp tôi và thằng Dũng biết chuyện của em. Mọi chuyện chưa tệ lắm, tôi tự trấn an.

*

**

Vừa về đến nhà, tôi leo ngay lên phòng để xem tình hình QC thế nào. Chiều nay, chỉ có mình cô bé ở nhà mà em lại còn đang sốt nữa, nên tôi cũng hơi lo. Gõ cửa mấy lần không nghe thấy tiếng ai trả lời, tôi làm liều đẩy cửa vào. Căn phòng trống huơ trống hoác. Quái! QC đâu rồi nhỉ? Nhà vệ sinh cũng không có ai. Tôi đóng cửa phòng, xuống cầu thang và đi ra phía sau vườn. Không khác với những gì tôi dự đoán, cô bé đang ở sau vườn cùng “lũ trẻ”. “Lũ trẻ” ở đây là con Miu và con Cún nhà tôi.

Cảnh tượng nhìn khá hay ho. Trên chiếc xích đu, QC ngồi giữa, con Cún nằm bên phải, còn con Miu thì nằm bên trái. Vì em quay mặt ra hướng xa nên không thấy tôi. Thi thoảng, cô bé lại đưa tay vuốt ve “lũ trẻ” với một tình cảm rõ rệt. Tôi không nghĩ vì tôi thích chó mèo nên QC thích lấy hoặc em nựng chúng để lấy lòng tôi. Người nào yêu thương động vật nhìn cách họ đối xử với chúng là nhận ra ngay. Cụ thể là cách họ cưng nựng và xem chúng như thành viên trong gia đình chứ không phải với suy nghĩ “mèo là để bắt chuột, chó là để trong nhà”. Tôi rất ác cảm với những cô gái vô cảm với nỗi buồn và bất hạnh của người khác. Điều đó cho tôi cảm giác như thể họ được sinh ra và lớn lên không phải bằng tình thương của người mẹ. Liệu rằng những cô gái với trái tim băng giá đó có sẵn sàng hy sinh cho con của mình???

Chap 82:

Rất may cho QC, em không thuộc dạng con gái tôi ghét. Không những thế, cô bé sở hữu một đức tính tôi đặc biệt có cảm tình. Đó là sự nhân hậu và quan tâm đến người khác. Thật lòng từ khi QC về đây gặp tôi, tôi chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ dành một thứ gì đó cho em, mãi cho đến khi tôi thấy được hành động QC mời mẹ con người hành khất ăn hủ tít cùng mình. Nó chẳng đáng là bao, nhưng nếu không có tấm lòng thật khó để làm những chuyện như vậy. Bình thường có lẽ tôi đã yêu ngay một cô gái, nhìn ổn ổn, vì hành động đầy tình người đó, nhưng rất tiếc vì đây là em của HN. “Tình cảm phải thật rõ ràng và không nên gây thương nhớ dù là vô tình hay cố tình ột cô gái mình không dành tình cảm” là quan điểm sống của tôi.

QC vẫn ngồi yên lặng như một bức tượng. Em không nhận ra sự có mặt của tôi mãi cho đến khi con Cún đánh hơi thấy mùi của tôi, ngẩng cổ lên. Thấy tôi, nó phi từ trên xích đu xuống và lao ngay về phía tôi đang đứng. Đuôi nó quay tít, móng đánh hết bên này rồi đến bên kia sành điệu nhìn chẳng khác gì người mẫu đang đi catwalk. Nó bám vào quần tôi, nhảy chồm chồm đòi bế trước ánh mặt thích thú của QC. Tôi đưa tay ôm nó vào lòng và ngồi xuống bên cạnh em.

- “Khỏi chưa mà ra đây ngồi?”, tôi đưa tay lên sờ trán QC tỉnh queo.
- “Đỡ nhiều lắm rồi. Sáng nay chắc em bị trúng gió thật”, dứt lời em dành con Cún khỏi tay tôi rồi xiết nhẹ nó vào lòng.
- “Sao không ở trong phòng cho khỏi hắt đi?”
- “Trong phòng bí lắm, em muốn ra đây ngồi”, QC mỉm cười khoe cái núm đồng tiền nhìn duyên tẻ.
- “Ngồi đây một hồi chẳng may gió máy lặn ra đây là mặc kệ đấy”, tôi làm cái mặt bất cần.
- “Mặc kệ thật không hay lại lo cuống cuống lên?”, em nghiêng đầu tinh nghịch.
- “Cứ thử đi rồi biết”, tôi liếc xéo.
- “Trêu anh vui ghê”, em cười ha hả.
- “Tại...”
- “Tại làm sao?”, QC hấp háy mắt.
- “Không có gì...”

Tôi im lặng, QC cũng chẳng nói gì. Tôi và em mỗi người rong ruổi một dòng suy nghĩ. Tôi đang bận lòng với những rắc rối xung quanh cô bé, còn em thì sao hả QC?

- “Mặt anh có vẻ thất thần. Anh đang nghĩ chuyện gì đấy?”, QC đặt con Cún sang bên cạnh.
- “Không có gì đâu”, tôi lảng tránh ánh mắt của em.
- “Thật không?”, cô bé nheo mắt.
- “Thật mà”, tôi cố cười gượng gạo.
- “Hi. Anh không giỏi nói dối đâu. Nói em nghe đi. Chuyện gì?”, QC hạ giọng ra lệnh.
- “Không... mà”, tôi lúng túng.
- “Chuyện về em đúng không?”, cô bé trườn người ra phía trước để nhìn vào mắt tôi.
- “Ừm”, tôi không thích quanh co.
- “Người ta nói xấu em hả?”, QC nhú mày.
- “...”, tôi lắc đầu.
- “Hay người ta khen em?”, cô bé nhe răng cười.
- “Khen thì anh giấu luôn cho rồi”, tự nhiên tôi không thấy vui trước nụ cười của QC.
- “Anh nói đi...”

- “Ừm...”, tôi đáp ứng. “Lớp anh biết em không phải là em họ của anh rồi...”
- “Thì sao?”, em tỉnh rụi.
- “Thì người ta sẽ nghĩ không tốt về em chứ làm sao”, tôi lắc đầu ngán ngẩm trước thái độ dửng dưng của QC.
- “Em đâu có sợ. Về đây em còn không sợ thì người khác nghĩ xấu em đã là cái gì”, cô bé xoa hai tay vào nhau.
- “Ngay cả khi người ta dành cho em những lời nặng nề nhất?”, tôi trợn tròn mắt.
- “Cuộc sống của mình thì mình sống chứ quan tâm đến người khác làm gì hả anh?”
- “Anh không làm được như em...”, tôi lắc đầu.

Quả thật, tôi đã từng thuộc dạng người không thể đạp trên dư luận mà sống. Tôi ít nhiều bị ảnh hưởng bởi những lời nói không hay ho từ người khác, mặc dù nó sai lè. Ừ thì biết là người ta thêu dệt câu chuyện đấy, nhưng tức thì vẫn tức. Hồi đó còn ngây thơ nghĩ rằng “mình không làm gì thì không ai động chạm đến mình”, nhưng đời mà toàn màu hồng như vậy thì có lẽ đã không có người khổ. Dần dần tôi học được một điều “cây ngay không sợ chết đứng”, chỉ cần mình đừng làm điều gì trái với lương tâm là được, còn người ta nói thế nào, bỏ qua đi.

Tôi thích cái cách suy nghĩ của QC, nhưng tôi biết em chỉ mạnh miệng vậy chứ thật ra cô bé khá nhạy cảm. Người ta đã bảo “người con gái nào càng mạnh mẽ bên ngoài thì bên trong càng yếu đuối” còn gì. Chỉ là họ, những cô gái luôn tỏ ra mạnh mẽ ấy, không biểu hiện ra ngoài mà thôi. Hoặc QC đã nghĩ đến những vấn đề mình có thể gặp phải khi em về Việt Nam, hoặc em chưa từng nghĩ đến và bản tính của em là “không sợ trời không sợ đất” như những gì em nói, hoặc cũng có thể, như tôi đã nói, QC chỉ mạnh miệng cho sướng mồm thôi chứ cũng dễ bị tổn thương như ai. Tôi nghiêng về cái hoặc thứ ba nhiều hơn. Nhưng những gì em thể hiện sau đó không giống như tôi nghĩ...

- “Chở em đi ăn vặt đi”

QC cười toe quên sạch những gì tôi vừa nói. Người gì đâu vô tâm, vô tính. Tôi đang lo thay em muốn chết mà ăn với chả uống.

- “Ăn uống gì! Khỏi xong rồi đi đâu thì đi”, tôi lườm.
- “Thôi mà! Lấy xe chở em đi. Em còn ở đây mấy ngày nữa à”

Cô bé lay tay tôi kèm theo cái mặt nũng nịu. Tôi... nói thật là... ừm... hơi bị đại gái, nhất là với cái kiểu làm nũng này của QC. Chẳng biết nói thế nào nữa, người tôi cứ bủn hết khi phải nhìn vào cái bộ mặt đó của em...

Thằng Lý trí tát vào mặt tôi một cái rõ mạnh.

- “Tĩnh lại! Không được để người ta dùng mũi nhọn kè!”.

Thằng Trái tim giữ đầu tôi thẳng lại sau khi đã kịp xoay mấy vòng.

- “Kệ thằng Lý đi! Nó chẳng biết thưởng thức cái đẹp gì cả. Mà là người chứ có phải là thánh đâu mà không biết rung động trước hành động dễ thương ấy”

Tôi nhìn thằng Tim tí nữa thì ứa nước mắt. Đúng là chỉ có nó hiểu tôi. Tôi gạt đầu như cái máy. Khi tôi vừa định lao đi lấy xe thì thằng Lý nó đưa tay ra cản.

- “Đứng lại thằng này! Mà có còn là một người đàn ông biết phớt lờ trước nữ sắc nữa không hả? Sao mà dễ bị gái dụ quá vậy?”
- “Tao không biết nữa Lý ơi. Tao không nỡ từ chối QC... Tao...”, tôi lí nhí.
- “Tao thất vọng về mày quá M à”, thằng Lý khoanh tay, lắc đầu một cách dè bủ.
- “Tao hỏi mày. Có gì mà không cho thằng này”, thằng Tim chỉ vào tôi đang nước mắt ngấn nước mắt dài “...đi. Hả?”

- “Đàn ông là phải lạnh lùng, phải biết từ chối dù trong lòng đang thích điên lên, hiểu chưa?”, thằng Lý hét lên.

- “Lạnh lùng cái con...”, thằng Tim hẩy cái quần về phía trước. Sau đó, tôi và nó cùng lao vào đánh thằng Lý xối xả...

Công nhận sức đề kháng của QC tốt thật. Mới sáng nhìn còn như muốn chết đến nơi, thế mà buổi chiều đã tươi tỉnh lên nhiều. Đó cũng là một phần lí do tôi đồng ý lời đề nghị của em.

- “Đi nào”, tôi ngoắc QC lên sau khi đã nổ máy.

Lần này cũng như những lần trước, QC ngồi cách xa tôi một khoảng. Tôi hơi vui vui vì hành động dễ thương đấy. Tôi chở em ra ngoài biển. Để quên mọi buồn lo có lẽ biển là nơi hợp lí nhất. Tôi ngồi một chỗ, để mặc QC tung tăng như một cô én nhỏ...

*

**

Mặt trời dần khuất sau rặng chân trời. Những tia nắng cuối cùng còn vương vất trên nền cát báo hiệu hoàng hôn đã đến. Sự yên ả của khung cảnh nơi này khiến lòng tôi trùng xuống...

Nhìn em cười mà lòng tôi se lại và hiu hắt như một buổi chiều mưa tầm tã khi tôi nhìn thấy một chú chó nhỏ bị lạc, nấp dưới hiên nhà và đưa ánh mắt tuyệt vọng tìm mẹ của mình. Nó cứ ngồi đó, sủa lên khe khẽ, nỉ non và sầu thảm như một kẻ cô đơn phải một mình chống chọi lại mọi thứ. Đôi lần, tôi thấy nó định vù chạy, nhưng cơn mưa càng lúc càng to khiến cho sự quyết tâm của nó bị vùi dập không thương tiếc.

Lúc đấy, tôi chỉ biết tội nghiệp nó mà không biết, hay nói đúng hơn là không dám, làm điều gì để giúp nó. Đơn giản vì tôi ngại một vài người xung quanh sẽ nghĩ rằng “tôi đang làm một chuyện vô bổ”. Tôi cứ đứng đấy nhìn chú chó nhỏ co ro, nép sát vào thành tường... mãi cho đến khi có một cô bé cấp hai, đứng trú mưa gần tôi, ngồi xuống cạnh nó. Em đưa tay ôm nó vào lòng. Có lẽ em sẽ không thể giúp nó tìm lại mẹ, nhưng ít ra em cũng cho chú chó hiểu rằng nó không còn phải cô đơn thêm...

Bạn ạ! Tôi học được ở cô bé hai điều.

Thứ nhất, nếu bạn làm một điều tốt, đúng với lương tâm, đừng quan tâm người khác nghĩ gì, cho dù điều bạn làm có đi ngược lại số đông đi chăng nữa. Tôi cực kì thích hình ảnh một anh chàng Tây xăm trổ đầy mình ngồi đút cơm ột ông lão hành khất với tất cả tình cảm của mình khi anh đang du lịch ở Việt Nam. Tôi thấy đó là hình ảnh đẹp nhất về tình người. Thật lòng, tôi ngưỡng mộ anh...

Điều thứ hai tôi học được từ em là “điều ám áp nhất bạn làm cho người khác là khi bạn ở bên cạnh những lúc họ tuyệt vọng nhất”. Dù bạn chẳng thể giúp họ được gì, nhưng hành động đó của bạn ý nghĩa hơn gấp trăm ngàn lần những gì bạn có thể làm được. Tôi có đọc một bức thư chị gái gửi đứa em trai thi trượt đại học ở trên mạng. Có một chi tiết tôi rất tâm đắc ...

“Có thể thời gian tới mọi thứ sẽ tồi tệ với em, đó là cảm giác tội lỗi khi nhìn thấy bố mẹ buồn, sự kỳ vọng của các bác và nhất là khi em nhìn bạn bè liên hoan để đến giảng đường đại học. Em sẽ có cảm giác chán nản. Nhưng em biết không? Trước khi chị biết kết quả thi đại học, chị đang cùng với mẹ xem “Phía đông vườn địa đàng” và khi chị đóng cửa phòng để được khóc, mẹ của chúng ta đã để cho chị khóc thật lâu và sau đó nói với chị: “Con khóc xong rồi ra xem phim với mẹ nhé”. Đến bây giờ chị vẫn nhớ câu nói đó của mẹ em à. Cuộc sống cũng giống như bộ phim hay, dù gặp bất cứ chuyện gì thì cũng đừng bỏ dở vì bộ phim vẫn đang tiếp tục chiếu phải không em?”

“Con khóc xong rồi ra xem phim với mẹ nhé”... là câu nói chứa đựng những gì đẹp đẽ và tinh túy nhất. Đó là lời động viên, sự thấu hiểu, sự sẻ chia và ý nghĩa hơn cả là sự vị tha. Bạn có nghĩ trái tim của mình đủ lớn để nói một câu đầy tình thương như thế? Bạn có nghĩ mình đủ lòng trắc ẩn để nghĩ cho người thương yêu trước khi nghĩ về bản thân mình?

Điều tôi học được từ cô bé nhân hậu nọ, tôi sẽ làm với QC. Có lẽ tôi không thể hoàn toàn bảo vệ em khỏi dư luận, nhưng ít nhất tôi cũng sẽ cho QC hiểu rằng tôi không bao giờ bỏ rơi em. Không bao giờ...

Chap 83:

Có lẽ tôi không thể hoàn toàn bảo vệ em khỏi dư luận, nhưng ít nhất tôi cũng sẽ cho QC hiểu rằng tôi không bao giờ bỏ rơi em. Không bao giờ...

*

**

Tôi là người dễ mủi lòng trước lời xin xỏ pha chút nũng nịu của con gái... dễ thương. Tại sao tôi phải dùng dấu ba chấm rồi mới đến chữ dễ thương? Bởi vì tôi cũng bình thường như bao thằng đàn ông khác, thấy con gái xinh xắn dễ thương là mắt sáng như đèn ô tô, hay nói một cách thì ca lịch sự hơn là người biết yêu cái đẹp. Nhưng mỗi người lại có một cách biểu lộ cảm xúc khác nhau. Có người thì sẵn sàng nhảy bổ đến làm quen, xin số điện thoại, có người thì cười tình với cô em xinh xắn kia, nhưng cũng có người thì lại tỏ ra bất cần xem đó là một chuyện rất đỗi bình thường nhưng trong lòng đang gào thét “con cái nhà ai mà khéo để thế không biết”. Tôi thuộc loại người thứ 3, chỉ dám nhìn một cái rồi quay mặt đi, hùa hoàn hảo mới để lại một mẫu giấy với số điện thoại của mình.

Để tôi kể một câu chuyện của tôi liên quan đến kiểu làm quen này...

Đợt vừa rồi về Việt Nam đám cưới nhỏ bạn thân. Lúc xếp hàng làm thủ tục có một em nhìn dễ thương hết biết đứng ngay sau. Em này mặt hơi bầu nhìn hiền lành, cao tầm 1m63. Nhưng có hai cái, à không ba chứ, làm tôi lâu lâu cứ phải giả bộ quay đầu ngược lại nhìn cái đồng hồ ở đằng sau ra về ta đây rất quan tâm đến chuyện giờ giấc, cho dù tay tôi đang đeo một cái đồng hồ to đùng. Em này có đôi mắt to, tròn, tuyệt đẹp; mặc cái áo sọc kiểu nhìn cực kì hay ho; và đặc biệt là mái tóc dày, dài được buộc cao nhìn quen sấu. Ô! Tôi thích con gái tóc dài, nói thẳng ra là thế. Con gái mà tóc dài với khuôn mặt dễ thương nữa thì càng thích. Khổ thế đấy!!!

Nhục một cái, hôm đó tôi ăn mặc nhìn hơi bị Nông Văn Dền mà lúc sau nghĩ lại mới biết, nhưng kiểu ăn mặc chắc cũng không ảnh hưởng gì nhiều, cái này có thể bỏ qua. Nhìn em đó là có cảm tình rồi nhưng tôi không thể chai mặt quay đầu lại hỏi em đó tên gì, số điện thoại như thế nào được. Đó không phải phong cách của tôi, vả lại làm gì thì làm chứ tôi không bao giờ để người khác coi thường mình. Tôi im lặng từ lúc nhìn thấy em ấy cho đến lúc làm thủ tục. Nhưng ông trời lại thương người hiền mọi người ạ! Lúc làm thủ tục, tôi với em ấy làm cùng một lúc ở hai điểm cạnh nhau.

Chị thủ tục hỏi tôi “Em muốn ngồi ở chỗ nào?”. Suy nghĩ khoảng 3 giây, tôi nhìn sang phía bên cạnh đồng dạng “chị cho em ngồi cạnh cô bé này” rồi quay phắt mặt đi với sự lạnh lùng max level. Tôi cười trong bụng “làm quen trực tiếp thì còn nói này nọ được chứ ngồi cạnh nhau chẳng lẽ lại không nói chuyện với nhau”. Chẳng hiểu em này cũng có cảm tình với tôi hay là do tôi hoang tưởng mà từ lúc vào phòng chờ nhìn thấy tôi là em ấy cứ tùm tùm cười. Tôi chẳng thêm cười lại, quay mặt đi bất cần, nhưng trong lòng đang vui muốn chết.

Lên máy bay, tôi ngồi giữa, em dễ thương ngồi bên trái, em cá mập chân chì- em này không biết từ đâu chui lên- ngồi bên phải. Máy bay cất cánh và cuộc hành trình của chúng tôi bắt đầu...

Thôi! Kể đến đây thôi! Không mất công mọi người lại bảo tôi lan man. Nhớ!!!

*

**

Quay lại truyện chính...

Điều tôi học được từ cô bé nhân hậu nọ, tôi sẽ làm với QC. Có lẽ tôi không thể hoàn toàn bảo vệ em khỏi dư luận, nhưng ít nhất tôi cũng sẽ cho QC hiểu rằng tôi không bao giờ bỏ rơi em. Không bao giờ...

Để QC tung tăng một hồi lâu, tôi mới gọi.

- “Về chưa em gì đó ơi?”

- “Chưa. Anh ra đây chơi với em đi”, QC vẫy vẫy cái tay.

- “Một nam một nữ thì chơi được trò gì?”, tôi bầm bụng cười vì câu hỏi ác hơn con cá thác lác của mình.

- “Thì chơi trò...”

Em đứng tần ngần một lúc mới ngó ra ý nghĩa thâm thúy sau câu hỏi của tôi. Cô bé bặm môi, cầm guốc lao về phía tôi đang ngồi.

- “Giỡn mặt hả?”

Đến nước này tôi cũng chỉ biết cầm dép, vừa chạy vừa la làng trong sự tức tối của QC. Tiếng cười khanh khách của cô bé khiến lòng tôi ảm đạm. Tôi ngơ ngẩn nhìn em như một người xa xứ bỗng dưng tìm lại được hình ảnh quê hương vào một buổi chiều tà. Cảm xúc là khác nhưng sự phấn chấn có lẽ không khác nhau nhiều. Đôi khi trong cuộc sống, chỉ cần những hình ảnh như vậy cũng đủ làm con người ta lâng lâng cả ngày. Và tôi thuộc dạng dễ bị lên mây bởi tiếng cười trong vắt của QC hoặc một hình ảnh đầy nữ tính như HN...

Tôi hay trêu QC và em cũng chẳng hiền lành gì. Nhưng cả tôi và em chẳng bao giờ để bụng hay giận người còn lại vì những lời trêu chọc đó cả, nếu không muốn nói là khá hứng thú. Tôi tự cho phép mình được lưu giữ hình ảnh của QC ở một góc của trí nhớ để khi em đi tôi có thể nhắm mắt, mở cuốn băng đó ra và hồi tưởng lại được. Tôi chắc chắn một điều... khi QC rời nơi này, tôi sẽ nhớ em lắm...

*

**

Kể nốt câu chuyện máy bay cái nhĩ...

Lên máy bay, tôi ngồi giữa, em dễ thương ngồi bên trái, em cá mập chân chì- em này không biết từ đâu chui lên- ngồi bên phải. Máy bay cất cánh và cuộc hành trình của chúng tôi bắt đầu...

Vừa cất cánh là em dễ thương đeo tai nghe lặn quay ra ngủ làm ọi kế hoạch của tôi đổ xuống sông xuống biển hết sạch. Được cái em này ngủ lúc đầu còn dựa đầu về phía sau, lúc sau không biết là cố tình hay vô tình mà dựa luôn vào vai tôi ngon ơ. Chẳng biết em này dùng nước hoa gì mà người thơm kinh. Haizz, người trúng một phát mà lòng cứ chộn rộn hết cả lên. Thích thì cũng hơi thích thích, nhưng muốn em dễ thương này tỉnh táo để nói chuyện cùng, ai dè...

Trong thời gian em dễ thương ngủ thì em cá mập bắt chuyện với tôi. Phải cái em này nói chuyện vô duyên quá. Con gái gì mà cười to, giọng nói thì vang một góc trời, làm bao lần tôi phát ngượng. Tôi chỉ đáp lại cho có chữ cũng không hứng thú gì mấy.

Em dễ thương tỉnh dậy, dụi dụi mắt, ngó nghiêng nhìn xung quanh và cũng kịp nhận ra nãy giờ em ấy dựa vào vai tôi ngủ ngon lành. Em ấy nhìn tôi có gì đó e dè và hơi ngượng ngùng, nhưng cũng không dám mở lời xin lỗi. Biết thời cơ đã đến, tôi bắt đầu.

- “Nãy giờ em...”

Lời nói của tôi chưa dứt, tôi nghe tiếng rầm ở bên phải. Cả tôi và em dễ thương cùng quay sang nhìn. Vừa lúc đó cũng là lúc đầu em cá mập hạ cánh cái phịch ở một bên vai tôi. Thì ra em cá mập ngủ gật không biết trời trăng đất dày gì. Máy bay lắc lư làm đầu em ấy lắc theo, phát đầu tiên đập vào cửa sổ, phát thứ hai thì vào luôn vai tôi đây. Cảm giác như núi đè, nặng trĩu. Không biết sau này chồng em này sẽ như thế nào đây, tội nghiệp thật. Oái ăm hơn cả, máy bay chỉ lắc có hai cái...

Em dễ thương nhìn tôi mím môi cười ra vẻ đồng cảm. Đáp lại tôi cũng chỉ biết cười trừ, tôi muốn nói nhiều mà sao nước mắt cứ nhen trong họng không thể cất lời.

Rõ ràng tôi có thể nhẹ nhàng gọi Chân Chì dậy để nghiêng đầu sang phía bên kia, nhưng nghĩ sao lại thôi. Số tôi đi đâu đấy toàn bị gái dựa thôi, không hiểu sao luôn. Nhớ có lần đi xe về nhà, tôi lên trước ngồi trong còng, lúc sau có một cặp kia lên và em gái xinh xắn ngồi giữa. Lúc xe đi, em gái cứ dựa vào tôi ngủ ngon lành trong khi anh bồ thì ngồi ngay bên cạnh. Tôi cũng định đỡ đầu của em gái sang bên kia, nhưng nghĩ sao lại kệ nhắm mắt ngủ luôn xem như không hay biết gì.

Kể vậy để mọi người hiểu là nếu có ai dựa tôi lúc ngủ, tôi cũng để luôn thế. Và em Chân Chì không phải là ngoại lệ. Tưởng em Chân Chì ngủ một lúc rồi dậy để tôi làm tiếp nhiệm vụ còn dang dở, ai dè em ấy đánh một giấc đến khi máy bay hạ cánh luôn. Bó tay! Tóm lại, tôi chưa nói chuyện cùng Dĩ Thương câu nào từ lúc gặp cho đến lúc làm thủ tục xuất cảnh.

Tôi quyết định làm cú chót. Tôi viết số điện thoại của tôi vào một mảnh giấy rồi định lúc lấy hành lý sẽ đưa cho Dĩ Thương. Nhưng đúng là “hành sự tại nhân, thành sự tại thiên”, lúc lấy hành lý tìm mãi không thấy Dĩ Thương đâu, tôi liền chạy ra ngoài thì thấy em ấy đang đứng ôm người yêu. Nhìn mà buồn hết cả người. Con gái gì đâu vô duyên, ôm nhau giữa đường giữa chợ thế này. Có cho tôi cũng không thèm [nhưng nếu cho thật thì sẽ xem xét lại]. Thế là tạch...

16. Chương 16

Chap 84: Ngày thứ 5.

Buổi tối, ăn uống xong xuôi, tôi gọi mẹ ra đằng sau nhà để nói chuyện.

- “Có chuyện gì vậy con trai?”
- “Chuyện về QC mẹ ạ”
- “Con nói đi”, mẹ tôi ngồi ngay ngắn lại.
- “Lớp con đã biết chuyện của QC rồi...”, tôi trầm ngâm.
- “...”, mẹ tôi suy tư.
- “Hay là mẹ bảo em đừng đến trường nữa”, tôi đề nghị.
- “Vì sao con lại nghĩ vậy?”
- “Con không muốn vì con mà QC phải mang tai tiếng này nọ”
- “Con nghĩ QC sẽ chịu à?”, mẹ tôi mỉm cười.
- “Dạ! Chắc là không...”
- “Vậy sao còn bảo mẹ nói em như vậy?”
- “Vì con nghĩ đó là cách tốt nhất bảo vệ QC...”

Mẹ tôi cười hiền và xoa đầu tôi.

- “Con trai ạ! Con phải học điều này. Khi con đã quyết định một chuyện gì, đừng bao giờ quay đầu lại, cũng đừng bao giờ hối hận và phải dũng cảm đối đầu với thử thách trên con đường mình đã chọn...”
- “Nếu dừng lại để làm mọi chuyện tốt đẹp hơn thì sao ạ?”, tôi lí lẽ.
- “Tùy hoàn cảnh. Nhưng nếu chỉ vì một chút khó khăn mà đã từ bỏ thì hèn lắm. Chịu khổ và chịu hèn thì con chọn cái gì?”
- “Chịu khổ. Con dù có chết cũng không bao giờ chịu nhục”, tôi khẳng khái.
- “Phải vậy chứ. Hôm con chở mẹ đến khách sạn gặp QC, mẹ đã nói chuyện với cô bé ấy về vấn đề này rồi”, mẹ nhìn tôi cười.
- “Mẹ và em ấy nói những gì?”, tôi xoa tay vào nhau.
- “Mẹ đã nghĩ đến điều này ngay từ khi con kể ẹ về QC. Và mẹ cũng đã nói chuyện với em rồi”
- “...”

- “Khi mẹ hỏi... con không sợ người ta sẽ nghĩ này nghĩ nọ lúc biết chuyện hay sao?”
- “QC trả lời thế nào ạ?”, tôi chen ngang.
- “Con bé chỉ cười và lắc đầu thôi. Mẹ tin QC không sợ thật... Lâu lắm rồi mẹ mới gặp một cô gái đầy cá tính như thế”, mẹ tôi gật gù.
- “Nói là một chuyện, nhưng làm lại là chuyện khác mẹ ạ. Con chỉ sợ đến lúc đó không chịu được... thì tôi nghiệp lắm...”
- “Đến lúc đấy mẹ sẽ chịu trách nhiệm. Đừng lo. Giờ thì lên kia học bài nhanh...”

Mẹ thơm tôi vào trán trước khi bước đi và bỏ tôi ngồi lại một mình. Nếu mẹ đã nói vậy tôi cũng đỡ lo phần nào, vì dù gì bà cũng từng trải hơn tôi nhiều. Ngồi được một lúc tôi bỏ lên phòng. Lúc đi lên, tôi thấy QC đang ngồi với chị Hà xem phim ở phòng sinh hoạt chung. Cả hai đang xem Hoài Linh cười như được mùa. Thấy tôi, em giả bộ xấu hổ che mặt lại rồi lại bỏ tay ra ngồi cười tiếp. Tôi chỉ biết lắc đầu cười trừ rồi bỏ vào phòng.

Thú thực, tôi thích cái cách tự nhiên như QC, chỉ ít là trước mặt tôi. Con gái mà nên nã quá như kiểu xem phim hài đến đoạn buồn cười mà cứ che miệng lại khục khục hoặc không dám cười thì chán chết. Gì chứ xem phim hài mà cười thì thoải mái đi. Đừng có đi qua đám ma mà cứ toe toét hoặc là chỗ đông người cười ầm ầm ảnh hưởng đến mọi người xung quanh là được.

*

**

Hôm nay là thứ 6, ngày thứ 5 QC ở đây và cũng là ngày đầu tiên cô bé phải đối mặt với dư luận. Chuyện QC không phải em họ của tôi, ngoài lớp tôi ra không biết còn ai biết nữa không!? Chuyện này nếu người ngoài biết thì một là do thằng Dũng, hai là do thành viên trong lớp tôi nói ra. Dù là ai cũng chẳng quan trọng. Điều quan trọng là nó đã bị lộ ra thôi. Cả QC và tôi đã chuẩn bị tinh thần cho chuyện này...

Đến cổng trường, tôi dừng lại và hít một hơi thật sâu. Tôi có cảm giác từ bây giờ chiếc cổng trường này sẽ như một ranh giới mong manh giữa bình yên và phức tạp. Tôi bước thật chậm như thể muốn lưu giữ những phút giây yên bình càng lâu càng tốt. Gương mặt của tôi đầy tâm trạng. Tôi nghĩ QC cũng sẽ như thế, nhưng không em như ném tôi từ trên đỉnh núi xuống đáy vực. Chưa hả dạ, em còn nhảy xuống đào thêm một cái hố thật sâu nữa rồi vút tôi xuống tiếp. Nhìn thấy mặt tôi dăm chiêu, QC che miệng cười hình hích.

- “Anh làm gì mà mặt cứ như ngỗng... đi vệ sinh vậy”
- “Em nghiêm túc chút đi. Sắp lên bàn mổ rồi đấy”, tôi nghiêm mặt lại.
- “Haha. Anh đúng là đồ dở hơi!”

QC nhún vai một cái rồi nhét luôn cái cặp đang ôm trên tay về phía người tôi. Em chậm rãi tiến đến giữa sân trường trong khi tôi bắt đầu lo không biết cô bé này định giở trò gì nữa.

- “Mọi người ơi! Mình không phải là...”

Tôi chạy đến, lấy tay bịt miệng QC lại rồi kéo em ra một góc.

- “Làm gì đấy?”, tôi tròn tròn mắt, trong khi hồn vẫn còn đang bay nhảy ở chỗ nào.
- “Nói sự thật ọi người cùng biết”, em nhún vai.
- “Em bị dở hả? Người ta giấu đi còn chưa xong mà em lại muốn bày ra?”

Tôi nhìn em với ánh mắt chán nản pha lẫn bức dọc. Chẳng lẽ QC không hiểu tôi đang lo cho em thế nào.

- “Anh à! Em dám làm thì em dám chịu. Em không sợ thì anh sợ cái gì?”

Tôi không trả lời, quay mặt đi, cầm theo cặp của tôi và của QC và bỏ lên lớp.

Trái với những gì tôi nghĩ, QC không đuổi theo tôi, em từ từ bước đi như thể không có chuyện gì xảy ra. Chưa bao giờ tôi ghét cái thái độ hờ hững của em như lúc này. Em không hiểu hay cố tình không hiểu những lo lắng mà tôi đang dành cho em??? Tôi để ý trong trường chưa thấy mọi người xì xào khi tôi và QC đi qua, điều đấy chứng tỏ mới chỉ có lớp của tôi biết chuyện. Thôi thế cũng yên tâm phần nào...

Tôi bước vào lớp, đi về chỗ ngồi, QC đi đằng sau. Nhìn tôi với em mặt đờ đờ sát khí, tụi bạn cũng không ai hỏi han gì. Nhưng trong đám, thằng Tùng có vẻ chưa hiểu chuyện. Nó lằng xằng chạy lại ... vừa định mở lời thấy tôi đưa mắt lườm, nó liền rút êm. Lớp vẫn nói chuyện rôm rả, nhưng tôi và QC thì không. Tôi lấy vở ra đọc lại bài cũ trong khi cô bé chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Chẳng ai nói với ai lời nào.

Hết tiết 2, tôi đi xuống canteen mua cho QC bịch xoài xanh. Lúc đưa, tôi chỉ đặt trước mặt em rồi bỏ đi chỗ khác. Chiến tranh lạnh diễn ra cho đến giờ ra chơi khi tôi đang ngồi trong lớp tán dóc cùng đám bạn và thấy QC một mình ra khỏi lớp. Chỉ ít phút sau là cảnh tượng không bao giờ tôi muốn nhìn thấy, em đứng nói chuyện với thằng Dũng “bộ”. Thật sự, tôi không biết em đang nghĩ gì...

Tôi không biết lí do tại sao em lại nói chuyện với thằng kia, nhưng hình như QC quên một điều tôi ghét thằng Dũng thế nào. Trong một khoảnh khắc khi tôi nhìn ra ngoài cửa và QC nhìn vào lớp, mắt hai chúng tôi chạm vào nhau. Tôi chưa từng thấy cô gái nào có ánh mắt bướng bỉnh và lạnh lùng như vậy... QC không phải là một cô bé gọi dạ bảo vâng, em thuộc tuýp người không quan tâm người khác nghĩ gì và hành động có vẻ bất cần. Đó là mặt trái ở cá tính của QC.

Không phải ai cũng đủ bản lĩnh để áp đặt suy nghĩ của mình lên em. Đối với những cô gái như QC để nói em nghe chỉ có hai cách, một là làm em phục bằng những lý lẽ thuyết phục, hai là làm em sợ... thật sự sợ. Tôi sở hữu một ánh mắt nhìn xoáy vào tâm can người đối diện khiến họ cảm thấy e dè, nhiều người bảo vậy. Tôi ít khi dùng đến nó, nhưng lần này tôi dành nó cho QC.

Tôi nhìn em, không chớp mắt, không biểu lộ cảm xúc, chỉ nhìn...

Nụ cười trên môi QC vụt tắt. Em quay trở vào lớp, ngồi xuống cạnh tôi.

- “Em xin lỗi...”, cô bé rụt rè.

- “Anh không muốn có lần sau...”, tôi đáp và ngoảnh mặt đi.

Kể từ sau lúc đó, tôi và QC không nói chuyện thêm câu nào. Đôi lần, tôi thấy QC nhìn tôi như muốn nói điều gì, nhưng tôi quay đi... Cái cảm tình tôi dành cho em sứt mẻ đi đôi chỗ khi lần đầu tiên tôi thấy mặt trái ở cá tính bất cần của QC. Tôi nghĩ tôi nên làm cho QC hiểu cái gì cũng cần giới hạn.

Nhìn lại một mối quan hệ, có câu nói “để chiếm được tình cảm của một người con gái cần phải yêu chiều, nhưng giữ được phải khiến người ta nể phục”, Chiều chuộng, quan tâm bạn gái không hề sai trái, nếu không muốn nói con gái rất thích điều đấy. Nhưng không phải vì bạn yêu cô ấy quá mà cô ấy năn nỉ cái gì bạn cũng đồng ý. Hoàn toàn sai lầm. Con gái, ví dụ như đứa em họ tôi, không thích một người đàn ông không có chính kiến. Thương thì thương thật đấy, nhưng em nói gì anh cũng nghe, em năn nỉ cái gì anh cũng mủi lòng... không có chuyện đó đâu!

QC cứ vậy. Em leo đèo theo tôi. Tôi quay lại thì em quay đi hướng khác. Tôi vừa quay đầu ngoảnh đi, em lại theo tiếp. Đến lần thứ n, tôi bước về phía em.

- “Muốn nói gì?”, tôi khoanh tay trước ngực.

- “Em muốn nói... xin lỗi”, cô bé lí nhí.

- “Anh nghe rồi”

- “Nhưng anh chưa chấp nhận. Em muốn anh chấp nhận”

- “Anh chưa muốn chấp nhận”

- “Vậy em sẽ đi theo đến khi nào anh chấp nhận”, QC đan hai tay vào nhau xem chừng rất bối rối.

- “Thoải mái thôi”, tôi tặc lưỡi.

Khi tôi vừa định bỏ đi, thằng Dũng đã đứng trước mặt tôi.

- “Mày có cần tao chỉ mày cách không làm đau lòng một cô gái không?”, nó gần giọng.
- “Nói thử xem”, tôi xoa cằm.
- “Mày phải...”

Tôi đưa ngón trỏ lên miệng ra dấu im lặng rồi bỏ đi. Không nghe thấy tiếng chân của QC đi theo, tôi quay đầu lại nhìn. Em vẫn đứng chỗ cũ đối diện với thằng Dũng. Thấy tôi, em liền đuổi theo...

*

**

Buổi chiều đi học thêm Toán, QC cứ nằng nặc đòi theo tôi, tôi đành đồng ý. Tôi để em đi theo, nhưng lại quyết định giữ một khoảng cách nhất định. Em hỏi, tôi trả lời, không thì thôi. Cô bé lại quên áo khoác. Như một thói quen, tôi lại mặc áo của mình cho QC, trong lúc em nhìn tôi chăm chăm.

Lớp đông, trời nắng, ngột ngạt kinh khủng. Tôi ngồi ngoài cùng sau đó đến QC và hai nhỏ bạn thân. Hết giờ, nhỏ H rủ cả đám đi dạo biển, tôi đồng ý. Vừa dắt xe ra, một tốp khoảng 2-3 thằng trạc tuổi tôi lao lại chặn xe.

- “Mày là M?”, một thằng nhìn có vẻ gấu nhất lên tiếng.
- “Ừ”, tôi gật đầu.
- “Tao muốn nói chuyện với mày một lúc!!!”

Chap 85:

- “Nói ở đây không được à?”

Thằng này nhìn hồ báo quá làm tôi đâm lo. Cũng chưa biết nó định làm gì, nhưng cái điệu bộ thể này chắc không thuộc dạng “đến để nói chuyện như hai người đàn ông” được. Chuẩn bị tinh thần trước cho nó lành. Tránh voi chẳng xấu mặt nào.

- “Ở đây đông người quá khó nói chuyện”, nó hơi nhếch mép.
- “Nói chuyện đằng hoàng thì ở đâu cũng vậy hết”, tôi nhún vai.
- “Mày sợ à?”, thằng trâu bò lườm tôi.

Nói sợ thì mất mặt quá, mà nói không thì lại dối lòng... Nhưng tôi vẫn quyết định xuống xe.

- “Chờ anh một chút”, tôi nói với QC đang ngồi đằng sau xe.
- “Anh đừng đi! Em sợ”, cô bé giữ tay tôi lại.

Tôi lắc đầu, gỡ tay em ra và đi theo thằng trâu bò đến một góc khuất đằng sau tường.

- “Có thằng bảo mày ngon lắm phải không?”, nó khoanh tay, héch mặt về phía tôi.
- “Ai? Nó bảo gì?”, tôi hỏi lại.

Thằng trâu bò không trả lời, nó từ từ tiến lại, nắm cổ áo tôi. Không kịp nghĩ, tôi gạt phăng tay nó ra.

- “Thích nói gì thì nói, đừng có động tay chân”
- “Mày cũng bản lĩnh lắm”, nó gật gù. “Hôm nay tao đến để cảnh cáo ày biết. Không phải chuyện của mình thì đừng có xía vào. Không lại ân hận đấy”
- “Chuyện gì?”
- “Chuyện gì thì tự mày biết”

Nói điều nó bỏ đi về chỗ hai thằng đệ của nó đang đợi. Tôi đi sau nó. Lúc này, mấy thằng bạn của tôi mới lò dò dắt xe ra. Thấy có biến, thằng Khánh hỏi tôi.

- “Có chuyện gì vậy mày, M?”

Nó vừa hỏi vừa quay sang nhìn ba thằng đến gây sự với tôi.

Thằng Khánh cao hơn 1m8, to như một con cút đột. Nó quen biết nhiều, thi thoảng cũng đánh nhau này nọ, còn tôi thì không bao giờ. Hồi nhỏ, tôi đánh nhau nhiều, nhưng đến cấp 2 thì không. Tôi hiếm khi gây sự và làm mất lòng người khác, cộng thêm chuyện đối xử với người khác cũng đang hoàng, nên không lạ một điều mấy thằng bặm trợn trong trường không bao giờ tìm tôi gây chuyện, nếu không muốn nói ít nhiều tụi nó nể tôi. Vì vậy chuyện có thằng trường khác đến tìm tôi gây sự thật sự khiến tôi hơi hoang mang.

Tôi biết tính thằng Khánh, nó rất nóng tính, tôi có chuyện chắc chắn nó sẽ giúp tôi một tay. Để tránh mấy chuyện không đáng xảy ra, tôi lắc đầu.

- “Không có gì đâu mày. Chút hiểu lầm thôi”

- “Thật không?”, nó quay sang nhìn tôi.

- “Thật mà”, tôi cười trừ.

- “Ờ... thế thôi. Có chuyện gì thì gọi tao”, dứt lời nó rồ ga, phóng xe đi

Ba thằng đến gây sự vẫn đứng trân trân ở một chỗ nhìn tôi. QC lắc tay tôi giục.

- “Mình đi thôi anh...”

Tôi vù xe phóng đi...

*

**

Không biết tụi này là do ai nhờ đến. Đạo gần đây chỉ có thằng Dũng là có xích mích với tôi, còn lại là không đáng kể. Nhưng nghi thằng Dũng thì cũng không đúng hoàn toàn, tại vì theo tôi biết nó không thuộc dạng số má này nọ vì dù gì nó cũng là con cô giáo giống tôi. Nó chỉ đa tình và thay người yêu như thay áo chứ công bằng mà nói nó thuộc loại đàn ông chơi đẹp và rất biết cách cư xử. Không là nó thì là ai?

Đang vắn vớ với những suy nghĩ không đầu không cuối, tôi nghe tiếng đập tay vào vai liên tục.

- “Anh! Cẩn thận kìa”

Khi tôi kịp định thần cũng là lúc tôi thấy trước mặt mình là một chiếc xe máy đang đi ngược đường. Không kịp nghĩ, tôi bẻ tay lái sang một bên để né. Cú né tránh được một cú tông chính diện, nhưng va chạm thì không. Bắp chân tôi bị một thứ gì đấy sắc lẹm quẹt qua, đau nhói. Tôi quay đầu lại thì chiếc xe đi ngược chiều đã phóng đi từ lúc nào.

- “Em không sao chứ?”, tôi hơi nhăn mặt vì vết thương.

- “Em không. Anh bị gì à?”, QC hoảng hốt nhìn xuống dưới.

- “Trời ơi! Chân anh bị thương rồi kìa”, em la lên.

- “Không sao đâu! Chút thôi mà. Đá bóng anh bị hoài”, tôi trấn an.

- “Về nhanh đi để em xem thế nào”, giọng cô bé đầy lo lắng...

Đặt xe vào trong nhà, chân tôi hơi tập tễnh, có lẽ vết thương ở chân lúc này bây giờ mới cảm nhận được. Đặt được xe vào trong gara xong xuôi, tôi ngồi thụp xuống một cái ghế gần đó. Vén quần lên, vết thương sâu và dài hơn tôi tưởng. Thật ra, đi đá bóng, ngã nhiều, những vết thương kiểu này tôi bị không ít, vì thế chân tay tôi sẹo hơi bị nhiều. Tôi kéo ống quần xuống vừa định bỏ lên tầng để tìm hộp chứa mấy thứ bông băng thuốc đỏ này nọ thì QC đã nhấc tôi ngồi xuống.

- “Ở chỗ nào? Để em lên lấy cho”, cô bé vuốt tóc mai ra đằng sau.

- “Chân anh không sao đâu! Em làm như anh là con nít ấy”, tôi xua xua tay.

- “Em hỏi là anh để ở chỗ nào?”, QC nói nhỏ, đủ nghe, nhưng giọng chắc nịch.

- “Ở gần kéo đầu tiên trong tủ kê tivi ở tầng 2 ấy”, tôi thở dài.

Nghe xong, QC chạy hộc tốc lên cầu thang. Nghe tiếng huỳnh huých, tôi nói vọng lên.

- “Làm gì thế? Chạy từ từ thôi. Vấp cái là đổi phiên bây giờ đấy”

Tôi lắc đầu với mấy cái hành động khi thì trẻ con, khi thì lạnh lùng, khi thì người lớn, khi thì nổi loạn của QC. Cô bé này thuộc dạng cá biệt, không giống với bất kì ai mà tôi từng biết. Kiểu con gái này chắc chắn sẽ có nhiều người thích và cũng không ít người không thích. Tôi nằm ở giữa. Tôi thích con gái nữ tính hơn.

Chờ chừng 5 phút, QC đi xuống với cái hộp đựng mấy thứ đồ y tế trong tay. Em ra lệnh cho tôi.

- “Cởi quần ra!”

- “Cái gì?”, tôi trợn tròn mắt.

- “Hihi nhầm, ý là kéo quần lên”, QC nhe răng cười toe.

- “Không đùa kiểu đó nha. Đùa kiểu đó có ngày lăn ra mà chết vì đau tim đấy”, tôi nạt.

- “Em nói nhầm chứ bộ! Ở nước ngoài lâu quá, tiếng việt quên sạch rồi”, QC vẫn chưa thôi cười.

- “Thôi biết thừa rồi ấy ơi. Biết ấy muốn cái gì rồi”, tôi giễu.

- “Muốn cái gì?”, lần này QC ko cười nữa, em để mặt có vẻ nghiêm túc.

- “Muốn cái ấy ấy...”, tôi vừa cười vừa chớp chớp mắt giống cái icon này này ;. Khổ cái tôi chớp không đều nên nhìn ngu đờm hời.

- “Không đùa nha”, em chống nạnh. Công nhận một điều, con gái chống nạnh nhìn dễ thương cực...

QC ngồi xuống một cái ghế thấp hơn, em duỗi chân tôi ra rồi vén ống quần lên. Nhìn thấy vết thương, em xuyết xoa.

- “Bị như này mà bảo không sao à?”, cô bé nói với giọng đầy thương cảm.

- “Bị thế này anh bị hoại. Đá bóng xứt xát là chuyện thường mà”, tôi giải thích.

- “Anh đúng là...”, QC lườm.

- “...”

- “Em chuẩn bị đồ oxy già đó. Đau thì la lên nha”, em nhướn mắt nhìn tôi, mặt hơi nhăn lại. Tôi có cảm giác người đang chuẩn bị chịu đau là QC chứ không phải là tôi...

Em thấm oxy già vào bông rồi nhẹ nhàng chấm xung quanh vết thương, sau đó đi dần vào.

- “Áaaaaaaa”

- “Em làm anh đau à?”, em nói với cái giọng tội nghiệp.

- “Á! Không đau gì hết... Em làm kiểu đó rồi đến khi nào mới xong. Nhìn này”

Nói điều tôi cầm chai oxy già dí thẳng vào chỗ vết thương và bóp nhẹ nhẹ. Tôi chủ định cho nó chảy ra chút ít để làm mẫu cho em xem, ai dè nó chảy ra một đồng. Xót muốn chết, nhưng tôi phải cắn răng, cắn lợi chịu đau. Đúng là không có cái dại nào giống cái dại nào.

- “Xót hả?”, QC nhe răng.

- “Không”, tôi lắc đầu trong khi mặt mày nhăn nhó như khi ăn ớt.

- “Thật không?”, em chớp chớp mắt.

- “Thật”, tôi gật đầu như cái máy để chứng tỏ sự giỏi chịu đựng của mình.

- “Không thì làm thêm miếng nữa cho nó sát trùng nhen”, em giằng chai oxy già từ tay tôi rồi nhứ nhứ vào vết thương.

- “Ây! Xót lắm! Dở hơi quá đi”

Tôi đẩy tay QC ra trong tiếng cười nắc nẻ của cô bé.

Cơn xót qua đi, QC làm nốt phần còn lại. Sau khi rửa sạch vết thương, em lấy thuốc đỏ đổ vào và lấy băng quấn lại. Thật lòng, tôi không biết tình cảm em dành cho tôi nó sâu nặng đến mức nào, nhưng nhìn cái cách em ân cần và tỉ mỉ lúc chăm sóc khiến lòng tôi ấm lạ. Điều quan trọng em dám thể hiện những tình cảm đang chất chứa trong lòng cho tôi hiểu mà không sợ bị tôi từ chối. Đó là một tình cảm chân thành khiến người được nhận phải mềm lòng.

Còn nếu như tôi nói riêng và người khác nói chung không biết trân trọng những điều này thì bạn ạ... họ không xứng đáng với tình cảm của bạn đâu. Tôi, rất may mắn một điều, rất biết cách trân trọng những tình cảm mà người khác dành ình. Nếu không thể đáp trả, tôi cũng không bao giờ tìm cách để vùi dập nó. Và đối với QC thì lại càng không...

Tôi vẫn luôn ình là một người cực kì may mắn, hầu như trong tất cả mọi chuyện kể cả chuyện tình cảm. Tôi may mắn vì đã gặp được HN, QC và Xide, một cô bé sở hữu một tâm hồn tuyệt đẹp. Điểm chung của những người con gái đó là trái tim biết yêu thương người khác và không hề nhạt nhẽo. Về bề ngoài là thứ ấn tượng ban đầu hấp dẫn người khác giới, không hề sai, nhưng thứ cần để nuôi nấng một mối quan hệ lại là tâm hồn.

Một cô gái đẹp nhưng nhạt toẹt chỉ có thể khiến đàn ông con trai tụi tôi chệnh choáng lúc ban đầu. Càng nói chuyện khoảng cách sẽ tự nhiên lớn dần lên. Rồi đến một lúc nào đó tụi tôi sẽ tự động rút lui. Còn đối với những anh chàng còn ngồi lại thì có hai trường hợp, một là anh ta chỉ xem cô gái đẹp kia như một món đồ trang sức, hai là anh ta cũng vô vị không kém. Những cô gái đẳng cấp, bao gồm nhìn ổn, tâm hồn đẹp, tính cách thú vị và học vấn ngon lành sẽ không bao giờ để ý đến những anh chàng thiếu muối dưa, phải không?

Vì vậy các chàng trai ạ, đừng ngồi đó mà than thở vì sao vẫn cô đơn. Để tìm một người thật sự xứng đáng với mình việc đầu tiên cần làm là phải bồi dưỡng tâm hồn. Nếu tâm hồn bạn không đẹp thì đừng hy vọng nửa kia của mình cũng đẹp. Chắc chắn đấy...

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

Mẹ tôi về ngay lúc QC vẫn đang băng dỡ vết thương cho tôi. Thấy vậy, mẹ tôi sốt sắng.

- “Con đi đứng kiêu gì mà bị thế này?”

- “Quẹt xe nhẹ thôi mẹ ạ. Không sao đâu”, tôi lắc đầu.

Không thèm quan tâm đến lời tôi nói, mẹ tôi chạy lại gần xoa nắn hết người.

- “Ba bảy hai mốt ngày, suốt ngày quẹt này quẹt nọ, sọc lên sọc xuống”

Mẹ tôi trách trong khi QC ngồi khúc khích cười. Tôi không đáp lại. Mẹ tôi quay sang phía em.

- “Nó bị quẹt có nặng không con?”

- “Dạ! Quẹt nhẹ thôi bác ạ”, em lễ phép đáp lại.

- “Con có sao không?”

- “Con không sao. Chỉ có anh M bị thôi”

- “Thằng M nhà bác nó vậy đó con. Hậu đậu lắm”

- “Mẹeeeeee! Con hậu đậu lúc nào?”, tôi lấy tay nhéo mẹ.

- “Và còn trẻ con nữa”, mẹ tôi đổ thêm dầu vào lửa.

- “Mẹeeeeee!”, tôi lườm.
- “Nhưng lại rất là tình cảm nhé”, mẹ tôi ghì đầu tôi xuống, thơm chụt cái vào má rồi bỏ đi vào...
- “Cười cái gì đó”, tôi lườm QC.
- “Có gì đâu”, em che miệng lại.
- “Ghét gì đâu, suốt ngày xem mình như con nít”, tôi nhìn vào trong nhà giọng hờn dỗi.
- “Hihi. Có yêu thì mới vậy chứ”, QC giải thích.
- “Bình thường thì không sao. Đây làm trước mặt người lạ, rồi còn con gái nữa”
- “Em thấy chuyện đó quá đổi bình thường. Mấy chuyện khác thì không biết, nhưng chuyện này em nghĩ người phương Tây tiến bộ hơn hẳn nhé. Thích thì thể hiện là thích. Yêu thì thể hiện là yêu. Chẳng có gì phải giấu diếm. Huống chi đây là người trong gia đình”, QC nghiêng đầu, cười nói.
- “...”
- “Vì vậy anh ạ! Em không ngại thể hiện là... mình thích anh”

Cô bé nháy mắt với tôi. Tôi đứng hình mất mấy giây và khá bất ngờ trước cách bốc cầu của em. Tôi rút chân lại và bỏ lên lầu. Tôi không biết mình làm như vậy là đúng hay sai, nhưng tôi cảm nhận QC đã buồn...

Không quan tâm đến cảm giác của người khác phái là cái thứ dễ gây thất vọng nhất, đồng thời cũng là thứ “dễ gây nghiện” nhất. Thất vọng thì không cần phải giải thích gì nhiều. Đó là cảm giác xảy ra khi mà có chuyện không giống như những gì mình mong muốn. Nhưng còn “dễ gây nghiện” lại khác. Tưởng tượng thử xem “cái gì càng khó đạt được” thì lại càng là động lực kích thích người ta phải đạt được. Càng khó lại càng muốn có. Dễ dàng quá thường không để lại ấn tượng gì nhiều và tất nhiên không thể tạo hứng thú. Tôi đang vô tình gây “thương nhớ” cho QC theo một cách hoàn toàn tự nhiên...

*

**

Tôi chẳng biết QC có buồn nhiều vì hành động của tôi buổi chiều không, nhưng buổi tối cô nàng vẫn mè nheo bắt tôi chở đi xem lớp tôi tập văn nghệ.

Hôm nay chân tôi đau nên thầy cho tôi ngồi xem. Thành thử trong khi cả lớp đang vật lộn với bài tập thì tôi với QC cười như hoa bên ngoài. Thi thoảng tôi bắt chước giọng thầy để đỡ trò “đâm bị thóc, chọc bị gạo”. Tụi bạn ở trong tức lắm, nhưng cũng ráng nhịn.

Tập tành xong xuôi, tôi đưa QC về. Trên đường về, cô bé bắt tôi phải chở đi vòng biển mà theo lời em là “cho trúng gió chơi”. Đi dạo biển cũng là sở thích của tôi nên tôi cũng không nỡ từ chối. Mà nói thẳng luôn, em không rủ thì tôi cũng sẽ rủ. Tôi bị nghiện mà.

Tôi chở cô bé đi dọc bờ biển. Lúc qua đoạn đường mấy hôm trước tôi với QC bị mắc mưa, em kéo áo tôi nói nhỏ.

- “Dừng xe lại một chút cho em ngắm biển được không anh?”
- “Chỗ này ít người quá. Rủi có cướp thì sao?”, giọng tôi rầu rầu.
- “Thì anh phải chiến đấu để bảo vệ em”, QC nghiêm giọng rồi nín áo không cho tôi đi tiếp.
- “Đông quá thì chiến đấu kiểu gì? Em phải nhớ một điều là anh không phải là siêu nhân nhé!”, tôi nói với cái giọng mà tôi nghĩ là em hiểu. Nhưng nếu hiểu hoặc không cố tình không hiểu thì chẳng còn là QC nữa.
- “Lúc có chuyện tự khắc anh sẽ thành siêu nhân thôi. Dừng lại! Ngay!”, em ra lệnh.

Tôi quay dọc quay xuôi thì đúng thật đoạn đường này có mỗi tôi, QC và một chiếc xe dựng cách chỗ tôi đang đứng khoảng 30m. Tôi không biết có mấy người đi cái xe máy tôi nhìn thấy do bởi hàng thông đã che

đi, nhưng theo tôi đoán chắc lại là một cặp đôi nào đó đang hú hí với nhau trước một khung cảnh cực kì lãng mạn như thế này. “Thôi thế cũng đỡ lo”, tôi tự trấn an bản thân.

Tôi dựng xe vào một góc rồi ngồi lên bậc đê cùng QC. Cả tôi và em đều quay mặt ra hướng biển. Tôi ngồi cách cô bé tầm nửa mét. Thấy tôi ngồi cách khá xa, QC tròn mắt.

- “Anh làm gì mà ngồi cách em xa dữ vậy?”

- “Anh sợ...”, tôi bỏ ngỏ câu trả lời.

- “Sợ gì?”

- “Sợ em sẽ lao về phía anh dưới cái khung cảnh lãng mạn như thế này”, tôi đáp với giọng nghiêm trọng.

- “Thèm vào! Xí”

Cái tiếng xì của QC làm tôi cười mãi không thôi.

- “Anh làm gì mà ngồi cười hoài vậy?”

- “Anh đang nhớ đến một kỉ niệm”

- “Kể em nghe đi...”

- “Hồi lớp 9 anh vẫn còn nghịch lắm, vẫn là cái thằng đầu têu mấy trò quậy phá trong xóm... Có lần anh rủ cả đám bạn anh đi trêu mấy cặp tình nhân đang tâm sự ngồi ở biển kiểu này này. Cả đám 6 đứa đi chắc phải được ba cái xe đạp đấy... Mỗi khi đi qua, tụi anh lại hét... Chị ơi! Má chị gọi về kìa... Anh ơi! Anh thả chị em ra... hoặc là... Anh đừng cần chị em nữa...”

- “...”

- “Được vài lần, thấy mấy đôi đang cắn nhau, tự nhiên buông ra, tụi anh càng được thể làm tới. Rồi đến một lần tụi anh lặp lại chiêu cũ. Rồi tự nhiên ở trong bụi, thằng cha bị trêu chân đất chạy ra, tay thì cầm dép, lao về phía tụi anh...”

- “...”

- “Ba xe chạy ba hướng. không hiểu ông ấy nghĩ kiểu gì mà lại lao theo xe anh. Lúc đó lại đến đoạn lên dốc nữa chứ...”, tôi ngập ngừng.

- “Rồi sao nữa!!!”, QC giục.

- “Càng ngày ông ấy đuổi càng gần. Lúc còn tầm 7,8m gì đấy, thằng bạn anh ngồi sau nhìn hoảng quá thế là nó nhảy khỏi xe chạy biến đi chỗ khác. Cuối cùng lão ấy đuổi mỗi mình anh...”

- “Rồi sao nữa???”, em hỏi.

- “Rồi bị lão ấy bắt lại đánh cho đầu to lên chứ sao...”

- “Ai bảo thích gây chuyện cơ”, QC vừa ôm bụng vừa cười.

- “Mà tụi bạn của anh chạy nhanh quá thể”, tôi vẫn còn hậm hực.

Khi QC vẫn còn đang chăm chú vào những câu chuyện tôi kể, từ đằng sau một giọng nói bốn cột vang lên.

- “Bé ơi! Đi chơi với tụi anh nha”.

Chap 86:

Khi QC vẫn còn đang chăm chú vào những câu chuyện tôi kể, từ đằng sau một giọng nói bốn cột vang lên.

- “Bé ơi! Đi chơi với tụi anh nha”

Cả tôi và QC cùng quay lại một lúc. Trước mặt tụi tôi là hai thằng đực rựa, cao cỡ tôi, nhìn to đùng và ăn mặc theo phong cách bá gà. “Đúng là cái tụi chuyên đi trêu gái nhà lành đây mà”, tôi rửa trong bụng. Tôi quay sang nói với QC.

- “Về đi em! Gió lạnh quá”

- “Vâng! Em cũng đang định”, QC đứng dậy kéo tay tôi theo.

Hai thằng bả gà chặn tôi và QC lại. Một thằng lên tiếng.

- “Đi đâu mà vội mà vàng thế cưng? Ở lại nói chuyện với tụi anh chút nào. Nhìn cưng xinh quá!”

Tôi sẽ viết tiếp chuyện xảy ra sau đó theo ba hướng, bao gồm trong mơ, như phim và thực tế.

*

**

Tôi xin bắt đầu bằng trong mơ trước...

Tôi kéo QC ra đằng sau và bắt đầu bài thuyết trình về giáo lí làm người cho hai thằng bả gà.

- “Hai anh ạ! Cuộc sống thật sự không công bằng với tất cả mọi người... Có người sinh ra đã hạnh phúc, có người không được may mắn như thế... Nhưng chúng ta giống nhau ở một điểm là khi sinh ra ai ai cũng đều lương thiện cả... Cuộc đời làm ta thay đổi, nhưng cuộc đời không thể lấy đi hết phần người trong mỗi chúng ta...”

- “...”

- “Dù là người xấu nhất thì trong thâm tâm họ vẫn luôn khao khát gạt bỏ mọi lỗi lầm của mình để sống một cuộc đời thanh thản. Đó là phần thiện trong mỗi con người đấy các anh ạ... Các anh không phải người xấu. Nhìn vào đôi mắt các anh tôi thấy điều đấy...”, tôi ngập ngừng trong một niềm xúc động vô bờ.

- “...”

- “Vì vậy đừng làm điều gì để sau này mình phải hối hận nhé. Các anh để chúng tôi đi đi...”

Khi tôi vừa dứt lời cũng là lúc tiếng khóc của hai anh bả gà vang lên. Một người vỗ vai tôi nói trong tiếng nức.

- “Mình hiểu rồi. Mình cảm ơn bạn đã nói lên những gì mình chất chứa trong lòng. Mình hứa từ giờ trở đi sẽ tu tâm dưỡng tính và trở thành người có ích của xã hội...”

- “Tôi tin hai anh...”, tôi gật gù.

Sau đó tôi và QC bước ra đi trong ánh mắt rưng rưng xúc động của hai chàng trai trẻ.

Thật là một cái kết có hậu...

*

**

Còn giờ là phim...

Tôi kéo QC ra đằng sau và bắt đầu lên tiếng.

- “Tụi mày không tránh ra, đừng trách bố chúng mày ác”, tôi hầm hè.

- “Bố mày cứ thích đứng đây đấy, làm gì bố mày?”

Tôi không trả lời mà gạt người thằng đang đứng chặn trước mặt sang một bên rồi kéo QC đi theo.

- “Đi đâu đấy?”, nhanh như chớp một thằng nắm tay QC kéo lại.

Không kịp nghĩ, tôi tung chân nhắm thẳng vào cổ tay của nó. Bị trúng một đá bất ngờ thằng số 1 không kịp phản ứng. Tay nó bị đá tung lên trời. Nó rên lên đau đớn trong sự phẫn nộ của thằng số 2...

Thằng số 2 đỡ thằng số 1 dậy. Cả hai tiến về phía tôi. Mục tiêu của tụi nó bây giờ là tôi chứ không còn là QC nữa...

Tôi đẩy QC sang một bên trong sự lo lắng tột cùng của em.

- “Bỏ đi anh! Em sợ...”

- “Đứng tránh sang một bên đi”

Tôi vuốt cằm rồi bẻ tay răng rắc.

Thằng số 1 lao lên và... ăn trọn một đấm ngay mồm. Tới lượt thằng số 2 là một cú đá hậu không thương tiếc. Rồi đá chẻ, đá ngang, đá vòng cầu... Tất cả các chiêu thức được tôi áp dụng lên hai cái bị bông số 1 và số 2 cho đến khi cả hai đều gục xuống. Và tất nhiên, tôi, nhân vật chính, không bị sút mẻ miếng nào. Đứng bên ngoài đôi mắt QC long lanh như muốn nói “phải lấy người như anh”.

*

**

Hai tình huống tôi nêu ra chỉ là mơ và phim thôi chứ ngoài đời không có chuyện đó đâu, trừ khi bạn là một cao thủ thật sự. Tôi có tập tành võ vẽ chút ít, đủ để tạo phản xạ né một vài đòn cơ bản chứ cao thủ thì chưa bao giờ. Mà trong thực chiến kỹ thuật thôi là chưa đủ, theo tôi cái quan trọng nhất là kinh nghiệm và sự lì đòn. Tôi ít đánh nhau, kinh nghiệm là ít và sự lì đòn lại càng không...

1 vs 1 với cái chân đang bị thương của tôi còn khó chứ đừng nói đến chuyện phải cân cả hai thằng một lúc như bây giờ. Biết là mình yếu thế, tôi liền tìm viện minh. Quay đầu sang trái, tôi hy vọng sẽ tìm được cái xe lúc nãy nhìn thấy, nhưng thật không may nó không còn ở đó nữa. Bất chợt tôi cảm thấy lo lắng thật sự cho QC. Tụi nó đánh tôi, tôi không sợ, nhưng tụi nó động đến em, tôi sợ... Em mà có chuyện gì chắc tôi sẽ ân hận cả đời...

- “Nếu hai anh đến để trấn tiền thì đây ạ...”, tôi móc trong túi số tiền còn sót lại của mình.

Bất chợt tôi thấy ánh mắt thất vọng của QC. Thật lòng, tôi không biết phải đáp lại ánh mắt đó như thế nào. Tôi tìm cách tránh nó.

- “Tụi tao không cần tiền, tụi tao chỉ thích con nhỏ bạn gái của mày. Nó xinh quá thể”, một thằng vừa trả lời vừa cười hềnh hếch và không quên đưa tay tay lên định vuốt má em.

QC gạt tay nó sang một bên và ném lại cái nhìn tóe lửa. Em hét lên với tôi.

- “Anh sợ cái gì chứ! Đồ hèn”

Chưa bao giờ tôi thấy mình hèn đến thế...

- “Anh xin lỗi! Anh không bảo vệ em được...”, tôi cắn môi.

- “Mày đi đi! Và bỏ con người yêu của mày ở lại”, một thằng ra lệnh.

- “...”

Tôi thất thểu bước đi trong ánh mắt đầy tuyệt vọng của QC. Đó là ánh mắt mà cả đời này tôi không bao giờ muốn gặp lại. Ánh mắt đã nói lên tất cả, kể cả sự bất lực của tôi...

Cả ba bao gồm QC và hai thằng gây sự đều nhìn theo tôi. Khi thấy tôi tập tễnh đi được chừng 2m, hai thằng bả gà quay đầu lại và bắt đầu dờ dờ.

- “Thằng người yêu của cưng nó hèn lắm. Để tụi anh bảo vệ...”

Lời nói của thằng số 1 chưa dứt, nó đã ăn trọn một đá ngay hạ bộ của tôi từ phía sau. Bình thường đá bóng tôi sút khá mạnh, nhưng hôm nay tôi chỉ dành nửa lực cho cú đá này. Và cú đá nửa lực của tôi cũng đủ để khiến thằng số 1 gục xuống và lăn lộn trong đau đớn... ”Xong một thằng, giờ còn thằng số 2”, tôi nhủ và không quên đứng thủ thế.

Thấy bạn mình bị đá lén, thằng số 2 quay phắt lại nhìn tôi và từ từ tiến lại gần. 1 đánh 2 đúng là bất khả thi thật, nhưng 1 vs 1 như này tôi nghĩ là mình cầm cự được. Phần còn lại chắc phải nhờ QC bay vào yểm trợ...

Thấy nó lại gần, tôi nuốt nước bọt ừng ực, vì quả thật thằng này to hơn tôi khá nhiều. Vậy mà khi nó tiến lại gần tôi được tầm nửa mét, bất ngờ tôi lại thấy nó hét lên đau đớn trước khi lăn lộn xuống đất như thằng số 1...

Thì ra QC bắt chước tôi. Em đá một quả y chang cho thằng còn lại. Mà tôi tin QC đá không nhẹ đâu vì tôi nghe... rộp một cái. Tôi không biết đó là tiếng... cà đập hay là một thứ âm thanh tương tự. Nếu là trường hợp một thì quả thật đời thằng số 2 quá đen.

Tôi hấp tấp nổ máy...

*

**

- “Sao lúc này nói anh nặng lời vậy?”, tôi trách QC.
- “Em tưởng anh bỏ em lại thật. Hic”
- “Em dở à. Bỏ lại để mà chết à?”
- “Vậy sao anh không nhảy vào chiến luôn”, QC thách mắc.
- “Nhảy vào để mà chết chùm à? Thứ nhất hai thằng đó nó to hơn anh. Thứ hai chân anh đang bị thương. Bên địch vừa có chất vừa có lượng thì anh đánh bằng niềm tin à?”, tôi ra sức giải thích.
- “Anh làm em sợ muốn khóc”, cô bé nói với giọng hờn dỗi.
- “Em mà bị gì anh còn khóc to hơn em đấy. Đâu phải lúc nào dùng sức cũng là hay đâu...”
- “...”
- “Mà sao em đá mạnh thế?”, tôi cố nén cười.
- “Không đá mạnh để anh ăn hành à?”, QC bật cười.
- “Thật lòng, anh cũng chẳng muốn đánh lén đâu. Bất đắc dĩ lắm mới phải dùng cái trò tiểu nhân này...”, tôi ngập ngừng.
- “Hi. Đối với hạng đó đánh kiểu nào cũng như nhau cả thôi...”
- “Em xin lỗi...”, QC ấp úng.
- “Tại sao?”
- “Vì em đã nghĩ xấu về anh...”, cô bé khó khăn nói từng chữ.
- “Anh không nghĩ gì đâu...”
- “Em cũng hy vọng như vậy...”, QC trả lời pha chút ngượng ngùng.

Mặc dù trả lời “tôi không hề nghĩ gì”, nhưng sự thật là tôi đã nói dối. Trong lòng tôi đang buồn rất nhiều. Tôi buồn vì QC không hiểu tôi thì ít mà buồn vì lời lẽ mình nhận được từ em thì nhiều. Mặc dù đã dặn lòng mình rằng những gì tôi nghe được chỉ là một phản ứng rất tự nhiên của một cô gái, nhưng sự thật thì vẫn là sự thật...

Ở trên đời, có hai thứ không bao giờ được làm tổn thương. Đó là cảm xúc của phụ nữ và lòng tự trọng của đàn ông. “Đồ hèn!”... lời nói như một vết dao xé toạc lòng kiêu hãnh của một người đàn ông trong tôi. Đau thật! Cái ánh mắt uất hận của QC lúc tôi quay sang nhìn em. Đây cũng là chi tiết khiến tôi luôn dặn lòng mình sẽ không bao giờ tối cho phép những người phụ nữ tôi thương dành tình thêm một lần nào nữa...

Về đến nhà, tôi nhận được điện thoại của thằng Ngọc Anh hẹn sáng mai đi mua sào cho buổi dựng trại vào buổi chiều. Cuộc điện thoại làm suy nghĩ của tôi tích cực hơn nhiều thay vì cái cảm giác tồi tệ mỗi khi nghĩ đến chuyện vừa gặp hai thằng du côn.

Nhưng người tính không bằng trời tính, hai hôm hội trại sau đó, một cơ sở chuyện bất ngờ xảy ra...

17. Chương 17

Chap 87:

Hội trại do Đoàn trường tổ chức hàng năm. Đây là dịp để học sinh trong lớp nói riêng và trong trường nói chung có cơ hội gần nhau một cách hợp tình hợp lý nhất. Học sinh mà! Làm gì có chuyện phụ huynh cho phép một lũ giặc được tụ tập lại, không ai quản lí, muốn làm gì thì làm, nhất là vào ban đêm nữa chứ. Chính vì vậy, sự xuất hiện của hội trại đã được chúng tôi ví von như sự xuất hiện của ông bụt trong lúc chúng tôi, những “học sinh ngoan hiền nhất quả đất”, hàng đêm khóc thầm vì sự quản lí gắt gao của những bậc phụ huynh.

Sáng hôm sau, lớp tôi tập trung ở nhà thằng Phương, vì nhà nó rộng nhất và bố mẹ nó cũng thuộc loại dễ nhất. Tất cả đã được phân công nhiệm vụ một cách rõ ràng. Nói là phân công cho nó oai vậy thôi, chứ thực ra cũng chỉ có 2 nhóm, nhóm con trai và nhóm con gái. Nhóm con trai được phân công nhiệm vụ dựng trại, trong khi đám con gái lo phần chuẩn bị “đồ nhắm” vào ban đêm và thức ăn để bán vào buổi tối.

À cho tôi được nói một chút về cái hội trại trường tôi. Hội trại được chia làm ba phần chính, bao gồm hội chợ, văn nghệ quần chúng và hội trại. Trong phần hội chợ, mỗi lớp sẽ chịu trách nhiệm một gian hàng đồ ăn do chính lớp mình đứng tên. Tiền vốn thường là từ quỹ lớp. Cái trò bán đồ ăn này thật sự rất là man rợ. Tôi xin được kể sau cho các bạn nghe. Sau phần hội chợ, bắt đầu từ 5-6h chiều cho đến khoảng 7-8h tối, tất cả các lớp sẽ chung tay dọn dẹp rác để biến sân trường thành sân khấu cho hoạt động tiếp theo, mang tên văn nghệ quần chúng. Văn nghệ quần chúng sẽ diễn ra cho đến 12h đêm. Sau đó, lửa trại sẽ được thắp và cuộc vui mới thật sự bắt đầu.

Đại loại nó là như thế. Giờ tôi xin được bắt đầu luôn bằng việc chuẩn bị của lớp tôi.

Sau khi công việc được phân chia rõ ràng, chúng tôi bắt tay ngay vào công cuộc chuẩn bị. Đám con gái rủ nhau đi chợ mua thịt thà, rau củ các loại. Lớp tôi chọn món, mà theo như giang hồ đồn là dễ làm và cũng dễ kiếm lời, đó là thịt nướng và bò lá lốt nướng [nghĩ đến lại thèm, chẹp]. Trong khi đám con gái gánh vác trách nhiệm bếp núc của “một người vợ tảo tần trong gia đình”, thì tụi tôi, đám con trai, được phân công những nhiệm vụ đòi hỏi cơ bắp nhiều hơn. Tôi để QC theo hai nhóc bạn thân của tôi.

Từ bé đến lớn, ở nhà, tôi chẳng phải mó tay vào việc gì, vậy mà không hiểu sao hôm nay, khi phải gánh vác trách nhiệm với cả lớp, tôi cảm thấy cực kì phấn chấn. Đó là cái cảm giác thích thú khi có người công nhận những đóng góp của mình. Và tôi nghĩ điều này là cực kì quan trọng trong công việc. Các bạn thử hình dung xem, sau vô vàn những cố gắng, đóng góp, say mê ột dự án nào đó, cuối cùng tất cả những gì bạn nhận được chỉ là sự im lặng của sếp, vì xem đó là nghĩa vụ của bạn, hoặc không có một sự tưởng thưởng xứng đáng nào. Liệu các bạn còn có hứng thú với những công việc sau này!? Chắc chắn là không đối với tôi. Tôi không bao giờ làm một công việc mà cấp trên không biết trân trọng những đóng góp của tôi.

Quay lại chủ đề chính. Tôi với ba thằng nữa lãnh trách nhiệm đi mua sào gỗ. Mấy đứa còn lại, nhóm đi mua lều, nhóm đi mua than để tối nướng thịt, nhóm không có việc thì lo làm xe ôm cho tụi con gái... Nhìn chung, nói là phân công công việc này nọ cho nó quan trọng hóa vấn đề chứ thật ra mấy thứ tụi tôi làm đa phần theo kiểu “thiếu đâu bù đấy”. Tuy mệt nhưng vui cực.

Tôi đi cùng xe thằng Dương, thằng Nam đi cùng xe thằng Tùng. Ban đầu vác mấy cây sào gỗ dài phải 6-7m trên vai, tôi chưa thấy gì, nhưng đi được tầm một đoạn là tôi than trời.

- “Mỗi vai đech chịu được ấy. Đổi cho tao tí mày”

Cứ thế, tôi với thằng Dương thay phiên nhau thăng lái, thăng vác cho đến tận trường. Đặt được cái sào vào lớp, cả bốn thằng ngồi thở như thể mới đi cày về.

- “Tối mà không được giải trại đẹp nhất thì cũng phí của”

Xong xuôi, bốn thằng lếch thếch kéo nhau về nhà thằng Phương. Khi cả đám về đến nơi thì thấy hội còn lại đang ngồi tán phét. Tôi nhảy xuống xe, lên tiếng hỏi thằng Duy.

- “Ăn chưa mày?”

- “Chưa! Đang chờ các bố về đây. Rửa mặt mũi rồi vào chiến cơm thôi. Tụi tao mua về xong xuôi cả rồi”

- “Ăn gì thế?”, tôi tươi rói khi nghĩ đến cái bụng đang biểu tình của mình.

- “Cơm tấm”

- “Chuẩn đấy”, tôi búng tay cái tách.

Trước khi đi rửa mặt mũi chân tay, tôi tìm nhỏ H, con nhỏ được giao trọng trách bếp trưởng.

- “Chuẩn bị xong xuôi chưa mày?”

- “Thịt cắt rồi ướp iếc đầy đủ rồi. Lát ăn xong ngồi cuốn với lá lốt và xiên que nữa là xong”, nó nháy mắt.

- “Năm ngoái nhất rồi. Năm nay sao?”, tôi hỏi khó nó.

- “Yên tâm đi. Có H ở đây là xong hết”, nó vừa khen vừa vỗ ngực.

Cái hành động của nó khiến tôi bật cười. Chuyện gì có thể không yên tâm chứ việc bếp núc tôi rất tin tưởng nhỏ này. Không giống nhỏ L tiểu thư chả biết làm cái gì, nhỏ H được mẹ nó luyện đan từ bé, nên khá là đảm đang. Tôi đã có dịp ăn mấy thứ nó nấu và điều đó đã được kiểm chứng. Tuy không ngon đến mức ăn xong phải xuất xoa, nhưng đồ ăn nó làm công bằng mà nói là rất ổn. Tôi nhận ra một điều, nhỏ H sau này sẽ thuộc tuýp phụ nữ của gia đình, tức là hướng nội chứ không hướng ngoại. Tôi thích mẫu con gái như vậy, luôn luôn đặt gia đình lên trên hết.

Tôi nhớ như in định nghĩa của mẹ tôi “để đánh giá một người phụ nữ có thành đạt hay không người ta sẽ nhìn vào chồng và con của cô ấy”. Ý là một người phụ nữ dù có giỏi giang đến mấy mà chồng và con không ra gì thì không được gọi là thành công trong cuộc sống. Bạn nữ nào đọc truyện tôi viết hãy suy ngẫm về điều này nhé...

*

**

Cơm tấm ngon thì khỏi phải bàn rồi, nhưng hôm nay nó còn ngon thêm gấp bốn lần. Hai lần vì cái bụng đang lép kẹp của tôi, thêm hai lần vì niềm vui ăn chung cùng đám bạn. Vừa ăn vừa tám chuyện với những đứa bạn trí cốt còn gì tuyệt bằng. Đó là chưa kể có mấy thằng còn trai còn dành đồ ăn với nhau. Đúng là vui nổ trời. Đứa cười, đứa nói, đứa khua tay múa chân... tất cả tạo thành một bức tranh sôi động, đầy màu sắc và chan đầy kỉ niệm. Tôi nghĩ không chỉ riêng mình tôi mà ai ai cũng có một thời để nhớ như vậy. Ôi mái trường! Ôi những tháng ngày còn sống mãi.

Ăn uống no say, tụi con gái hò nhau vào cuốn thịt và xiên que. Lúc này, chẳng biết làm gì, đám con trai chia thành vài nhóm “đi tìm niềm vui riêng của mình”, nhóm chơi đánh bài, nhóm rủ nhau ra quán làm vài cơ bida, có nhóm lại quyết định đi đá pes. Lúc đầu, tôi định đi đá pes cùng tụi thằng Cường, thằng Nhật, nhưng nghĩ sao tôi lại quyết định đi chọc bida cùng tụi thằng Nam.

Tôi đá pes ổn, nhưng chơi bida thuộc loại gà mờ, nên được bắt cặp với thằng Quỳnh, được mệnh danh là cơ thủ số 1 của khối. Thằng này dân tỉnh nên từ nhỏ đã phải giúp đỡ bố mẹ chuyện đồng áng. Nó kể rằng lúc không có việc gì, nó nằm hít đất cho đỡ buồn. Nên không miếu tả chắc các bạn cũng dễ dàng hình dung hình dáng nó thế nào. Bắp tay nó to bằng bắp chân tôi. Người nó to gấp đôi người tôi. Nói theo một cách so sánh đây hình ảnh thì là nó khỏe như... một con thú.

Nào vào chơi, thằng Quỳnh đòi đề ba liên. Và cũng chính “nhờ” nó, tôi được chạy sang đá pes cùng tụi thằng Cường sớm hơn dự định. Chuyện nó là thế này...

Thằng Quỳnh cầm cây cơ lên ngắm nghía một hồi rồi từ từ hạ thấp trọng tâm xuống. Nó kéo cây cơ ra đằng sau và đề một cú cật lực. Với cái lực không-phải-con-người của nó mà cây cơ trúng được trọng tâm thì chắc bị phá ra nhìn sẽ yếu lắm, nhưng thật không may cho chúng tôi khi cơ do thằng Quỳnh xuất ra trúng vào phần dưới của bi cái. Quả bi bay ra khỏi bàn một cách ngạo nghễ và không quên đập luôn vào hông một anh cởi trần, xăm rỗng trên lưng, đang cong người lấy thế cho lượt đánh của mình...

Khỏi phải nói tụi tôi chạy chối chế. Cũng may là anh ấy hôm đó ăn chay, chứ không giờ này chắc tôi cũng chẳng ngồi đây mà viết được mấy dòng này cũng nên.

*

**

Chơi bởi chán chê, ngó đồng hồ cũng đã 3 giờ chiều, tôi khoát tay kéo đám bạn quay lại trường để bắt đầu dựng trại. Lúc tụi tôi đến nơi mới chỉ có lác đác vài lớp bắt tay vào làm. Nhìn cái trại thấy đơn giản mà công nhận dựng được lên đúng là khác xa so với tưởng tượng.

Cả đám con trai hì hụi cũng phải đến 5 giờ mới xong. Khi tụi tôi vừa kết thúc cũng là lúc đám con gái vừa kéo đến. Vài thằng không tham gia dựng trại có nhiệm vụ ở lại giúp đám con gái nhóm bếp và kê bàn ghế để tạo một gian hàng nho nhỏ. Không khí khẩn trương và tấp nập hết như cảnh tượng người ta đi trẩy hội. Mà nói là hội cũng chẳng sai khi tôi quay sang nhìn toàn bộ sân trường với cơ man người là người. Tiếng la ó giục giã, tiếng kê bàn lạch cạch, tiếng gọi nhau í ới, tiếng than kêu lách tách... Tất cả vẫn còn đọng lại trong một thước phim đầy tiếng cười mà tôi đã, đang và sẽ giữ mãi trong một góc nhỏ tâm hồn, vì tôi hiểu rằng những gì đã qua sẽ không bao giờ quay trở lại...

Chap 88:

Nhìn gương mặt đám bạn lúc nào cũng rạng rỡ cho dù đã thấm mệt khiến lòng tôi vui lây. Có lẽ ai cũng hiểu rằng sẽ còn lâu lắm chúng tôi mới lại dịp ở cạnh nhau như ngày hôm nay. Quảng thời gian cấp sách đến trường bao giờ cũng đáng nhớ nhất thì phải...

Nếu có ước muốn cho cuộc đời này

Hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại

Cho bao khát vọng, đam mê cháy bỏng

Sẽ còn mãi trong tim mọi người

Để tình yêu ước mơ mãi không phai...

*

**

Dựng xong cái trại người tôi đâm dĩa mồ hôi, tôi nói lại với thằng Phương để phóng xe về nhà tắm táp cho sạch sẽ rồi mới quay lại.

Quay lại trường cũng đã 5h30. Lúc này, các trại gần như đã được dựng xong hết, mùi thức ăn bốc lên nghi ngút. Lớp tôi nằm gần trong cùng, để đến được đó tôi phải đi ngang qua vô số các lớp khác, không ít trong số đó tôi có bạn hoặc là lớp mẹ tôi dạy. Và cái điều mà hai năm trước, năm nào tôi cũng bị, lại xảy ra thêm một lần nữa...

- “Có khách chúng mày ơi !!!”

Thằng Dũng lớp Hóa la lên như bắt được vàng khi thấy tôi “lơ ngơ như bò đội nón” bước qua gian hàng lớp nó. Khi tôi toan bỏ chạy thì 2-3 thằng không biết từ đâu chui lên đã kịp giữ chặt tôi lại. Bốn thằng ra sức kéo tôi về phía lớp tụi nó.

- “Chống cự là bụng bự. Cho nên tốt nhất là mày ngoan ngoãn đi cho đỡ nhọc sức”

Thằng Dũng vừa cười hềnh hếch vừa vỗ vỗ vai tôi. Nhìn tôi chẳng khác nào thằng tội phạm bị ba chú công an kéo về đồn. Nhục không để đâu cho hết.

- “Các em đâu? Có khách sộp đến mở hàng này”, thằng Hải cười nói.

- “M ăn gì? Để mình lấy”, nhỏ Hà lớp trưởng lớp Hóa rạng rỡ.

- “À à. Lớp Hà có cái gì?”, tôi bắt đầu run khi nghĩ đến cảnh chặt chém ở mấy mảnh đất du lịch vào mùa lễ tết.

- “Lớp Hà có gỏi xoài, gỏi bò, gỏi gà và món mì xào cá”

- “Cho M hỏi ý không phải, mấy cái gỏi gỏi gì đó thì M nghe rồi, sao món mì xào cá nghe chẳng liên quan gì đến nhau vậy?”, tôi thắc mắc.

- “À. Đây là món gia truyền nhà Hà. Bình thường Hà thấy mẹ Hà làm ngon lắm, nên hôm nay Hà quyết định đem bí kíp này truyền bá ọi người”, nhỏ Hà đáp với vẻ mặt rất dối tự hào.

- “Tức là lần đầu Hà làm à?”, tôi nuốt nước bọt đánh ực.

- “Ừ. Lần đầu. Và M là người đầu tiên có diễm phúc được thử nó đấy”

Chẳng chờ tôi đồng ý, nhỏ Hà dúm luôn một cái hộp giấy mà người ta thường hay đựng cơm vào tay tôi.

- “10 nghìn. Thu tiền các em”, nhỏ Hà phẩy tay.

- “M có bảo ăn cái này đâu. M thích gỏi xoài hơn”, tôi khua tay.

- “Thêm một hộp gỏi xoài cho đại gia đây tráng miệng nhé”, nhỏ Hà quay ra đằng sau ra lệnh.

- “Tối ngay”, giọng một thằng con trai bắt chước tiểu nhị trong mấy bộ phim tàu cất lên.

- “Hà ơi! M lấy một hộp thôi. Nãy ở nhà M có ăn sơ sơ rồi. Giờ no ghê lắm”, tôi bịa chuyện.

- “Thôi M chịu khó. M mở hàng mà mua ít thì kì lắm... Lấy tiền đi các em”, nhỏ Hà lạnh lùng hất mặt ra hiệu ấy thằng đang giữ chặt tay tôi.

Cực chẳng đã, tôi đành móc 15 nghìn đưa cho nhỏ Hà và không quên gởi lời mời đầy hàm ý.

- “Chút nữa Hà với Dũng sang lớp mình, mình mời thịt nướng lớp mình làm nhé”

- “Ừ chút nữa Hà sang. M cứ về trước đi...”, nhỏ Hà cười tít trog khi miệng tôi đang méo xệch. Nó mà dám sang tôi sẽ nhận nó là má xưng con liền...

Cầm hai hộp đồ ăn, một là cái món mì xào cá lần đầu tiên trong đời nghe thấy, hai là gỏi xoài trên tay. Tôi bước đi mà lòng vẫn còn ảm ức khi nghe văng vẳng đằng xa tiếng thằng Dũng “Đại gia vào mở hàng chúng mày ơi”. Lại thêm một con chim lạc vào chuồng. Thôi kệ! Ít ra cũng có thằng bị lừa giống mình. Dù sao chết chung vẫn còn vui chán.

Khi tôi vẫn còn đang vật vã cố nuốt cục tức vào bụng, một giọng nói con gái mềm mại vút lên từ đằng sau.

- “Anh ơi! Anh ăn mì xào cá gia truyền của lớp 12 Hóa xong chắc là sẽ khát nước lắm nhỉ. Lớp em bán đủ loại nước trên đời nè anh”

- “À thật ra thì anh uống nước từ nhà rồi em ạ”, tôi vừa quay lại đằng sau vừa xua tay xem chừng rất tôi nghiệp.

- “Anh ơi! Anh ăn món gia truyền bên lớp kia xong lẽ nào anh không ủng hộ lớp em... hả anh?”

Cô bé lớp 10 Văn dương đôi mắt long lanh nhìn tôi. Lời chưa kịp dứt, một “dàn đồng ca”, có lẽ đã chuẩn bị sẵn, đứng từ đằng sau đồng thanh nghe một cách ai oán.

- “Anh oiiiiiii...”

Nói thật, cái kiểu dùng mỹ nhân kế cộng thêm chiêu kể khổ thể này là tôi chết chắc. Phần vì tính tôi dễ mủi lòng với “những mảnh đời bất hạnh”, phần vì, phần này to hơn hẳn, mấy em 10 Văn dễ thương cực. Cái giọng nũng nịu như muốn nhấn chìm người khác trong mật ngọt như thế đến... Đường Tăng cũng phải đầu hàng chứ đừng nói gì một thằng phát triển tâm sinh lý bình thường như tôi đây.

- “Em cho anh một ly thôi nhé”, mặt tôi là một hỗn độn cảm xúc giữa thương người và thương mình. Nhiều khi tôi thấy thương bản thân mình ghê gớm.

- “Vâng! Anh uống nước gì ạ?”, cô bé 10 Văn cười tươi rói.

- “Em có nước gì? Và... giá cả thế nào”, tôi quyết định hỏi giá trước để nếu có bị chém đi chẳng nữa thì chỉ đau thôi chứ không có sốc.

- “Ở đây tụi em bán nước nào cũng... 5... nghìn... hết”, nói điều em ấy chỉ chỉ lên cái bảng đặt gần đó. Cái bảng được đặt ở vị trí khá là khuất, nhìn mãi mới thấy được. Lớp 10 mà khôn thế không biết...

- “Sao đắt quá vậy em? Em đi buôn nước hay em đi buôn dao mà sao nghe cái giá xong cổ anh muốn lia luôn vậy?”

Tôi lấy cái tay xoa xoa cổ trong khi cô bé 10 Văn không thể ngừng cười.

- “Anh thông cảm đi. Công tụi em mua về làm rồi... dụ khách nữa”, em ấy lấy tay che miệng cười.

- “Đắt quá! Anh không mua đâu”

Tôi nghĩ lúc đó lời tôi đáp phải là của người đàn ông lạnh lùng nhất hành tinh cũng nên. Nhưng tôi lạnh lùng cũng chỉ được 2 giây khi chiêu cũ lại được các cô bé lớp 10 Văn giở ra. Một đàn các em nữ, mặt mở to long lanh, chớp tay dưới cằm đồng thanh kêu lên.

- “Anh oiiiiiii...”

- “Thôi thôi! Đây! Tiền đây! Lấy cho anh một ly”

Tôi hấp tấp rút tiền từ trong túi ra đưa ột em đại diện. Tôi sợ tôi mà chờ lâu thêm chút nữa chắc tôi tăng xông chết cũng nên. Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

*

**

Sau lớp 12 Hóa và 10 Văn là lớp 11 Văn mẹ tôi chủ nhiệm và lớp 11 Lý, đàn em của lớp tôi. Vẫn là cái kiểu hù dọa “bỏ tiền hay bỏ mạng lại” khiến tôi phải quyết định “bỏ của chạy lấy người”. Giờ nghĩ lại vẫn còn sờn da gà.

Cuối cùng, tôi cũng đã về đến trước cửa lớp trong một niềm hân hoan khôn tả. QC nhìn thấy tôi như thấy người ngoài hành tinh.

- “Anh làm gì mà mặt mày phờ phạc vậy?”

- “Anh mới bị cướp...”

- “Xạo quá đi. Anh mà bị cướp thì em thành con kiến”, cô bé bĩu môi.

- “Thật mà. Huhu. Lúc đi mang 50 nghìn, giờ trong túi còn có 10 nghìn đây này”, tôi làm cái mặt đau khổ.

- “Hihi. Thật hả. Chuyện thế nào kể em nghe”, QC lay vai tôi.

Trước ánh mắt khẩn khoản của em, tôi từ từ kể lại câu chuyện tôi bị “cướp cạn” thế nào. QC vừa nghe tôi kể vừa khúc khích cười.

- “Làm gì mà cười hoài vậy?”

- “Hihi. Lớp anh cũng đâu có hiền lành gì đâu. Anh xem kìa”, nói điều em chỉ tay về phía thằng Quỳnh và thằng Cường đang lúi xính xệch một thằng lớp A1 về phía gian hàng của lớp tôi.

Tôi nuốt nước miếng đánh ực. Hình như lớp tôi còn dã man hơn nhiều lớp khác. Cảnh tượng xảy ra trước mặt khiến tôi vừa buồn cười lại vừa thương cái thằng bị kéo. Nạn nhân là một thằng bạn thân của hai đứa lớp tôi.

- “Tao hỏi mày có mua không?”, thằng Quỳnh giơ nắm đấm nhắm nhắm về phía thằng An lớp A1.

- “Em mua, em mua”, thằng An giơ hai tay trước mặt đầu hàng.

- “Vì cái tội mày làm tụi tao mất sức, nên tao bắt mày phải trả giá... H! Mày lấy cho thằng này hai xiên thịt”, thằng Quỳnh nháy mắt với nhỏ H.

- “Có ngay cho anh đẹp trai đây”

Nhỏ H nhanh như thoát đưa hai xiên thịt đã chín về phía thằng Nam. Thằng Nam là người có nhiệm vụ cầm chai tương ớt xịt vào. Sau đó đến thằng Nhật cầm chai tương nếu khách có nhu cầu. Và cuối cùng là nhỏ Hoa có nhiệm vụ thu tiền. Một dây chuyền buôn bán khá hoàn hảo bắt đầu từ khâu lừa khách, à nhầm nghệ thuật lôi kéo khách hàng chứ, cho đến khâu quản lí thu chi. Tôi không biết cái kiểu chèo kéo thế này chỉ có ở trường tôi hay nó là văn hóa chung của tất cả những trường khác. Đúng là nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò mà.

Mặc dù lúc đầu có chèo kéo thật, nhưng không thể phủ nhận một điều món thịt nướng lớp tụi con gái phụ trách ngon thật. Bằng chứng là thằng An vừa cắn miếng đầu, nó đã gật gù ra chiều rất vừa ý. Sau khi ăn hết hai xiên bị ép buộc, nó đã tự giác mua thêm một xiên và không tiếc lời khen.

- “Công nhận lớp mày làm thịt nướng ngon thật Cường ạ. Chẳng bù cho tụi con gái lớp tao cũng làm món này mà ăn thử một miếng, tao tổn đến già luôn”

*

**

Sau khi ngồi cùng đám bạn một lúc, QC rủ tôi đi vòng vòng để thử các món của nhiều lớp khác. Lúc đầu, tôi còn chối đây đấy. Nhưng do em nài nỉ quá nên tôi đành phải chiều theo.

Đi qua ba gian hàng, nhìn mấy món ăn, cả tôi và em không thấy có hứng thú lắm nên cả hai cũng chẳng buồn dừng lại. Đến cái thứ tư, tôi gặp Hoài Anh đang đứng trước gian hàng của lớp mình. Hôm nay, em có nhiệm vụ đứng chào hàng cho lớp 10 Anh. Nhìn thấy tôi, lúc đầu em có vẻ sững sờ, nhưng sau đó cũng khẽ gật đầu chào lại. Tôi đang tính bỏ đi thì QC đã nắm cổ tay kéo thẳng về phía gian hàng lớp Hoài Anh...

Chap 89:

Tôi đang tính bỏ đi thì QC đã nắm cổ tay kéo thẳng về phía gian hàng lớp Hoài Anh...

- “Em làm gì vậy QC?”, tôi giằng tay ra khỏi tay em.

Ban đầu có vẻ hơi bất ngờ trước hành động của tôi, nhưng rồi QC đã kịp lấy lại vẻ bình tĩnh.

- “Đi ăn thôi mà anh. Đi với em. Nào!”, cô bé chìa tay ra trước mặt tôi và nhìn tôi với đôi mắt chờ đợi.

- “Hết chỗ rồi hay sao mà em lại rủ anh vào chỗ đó”, tôi nhăn mặt nhìn QC rồi quay sang nhìn Hoài Anh với ánh mắt e dè.

- “Anh đừng lo, không có chuyện gì đâu”, cô bé lắc nhẹ đầu trấn an tôi.

QC bảo yên tâm mà có người tin ngay, thì có hai trường hợp, một là người đó chẳng hiểu gì về em, hai là bị ám đầu. Tôi không bị ám đầu và cũng thuộc dạng hiểu về em kha khá qua việc không ít lần méo mặt vì những hành động chẳng giống ai của cô bé, cho nên chuyện tôi không dám tin ngay cũng chẳng phải khó hiểu.

- “Anh không tin. Em nói có trời mới dám tin”, tôi lắc đầu nguây nguậy.

Đúng lúc đó, tôi thấy Hoài Anh đang nhìn tôi có vẻ khó hiểu. Đáp lại, tôi chỉ cười nhạt và kéo QC sang hướng khác. QC cũng chẳng vừa, khi em ngồi thụp xuống và nhất quyết không chịu đi.

- “Đi anhhhh. Em chỉ muốn ăn thôi. Em nói thật đấy”, em làm cái mặt ngây thơ như thể mình chưa mắc lỗi bao giờ.

- “Có mà quí chứ ngây thơ cái nỗi gì”, tôi rửa thầm.

- “Sang quầy bên cạnh! Anh nói có nghe không?”, tôi nghiêm mặt lại.

Biết là không thể thuyết phục tôi theo cách này, QC đành ngậm ngùi đứng lên. Nhìn cái mặt bí xị của em tôi vừa thương vừa buồn cười.

Tôi vừa bảo rằng khi QC nói đừng lo mà có người tin ngay thì rất có thể người đó chẳng hiểu gì về em, nhưng trong một tình huống khác nếu nghĩ rằng cô bé dễ dàng bỏ cuộc thì người đó còn chẳng biết gì về em nhiều hơn. Bằng chứng là cái mặt như “bánh bao nhúng nước” được QC giữ nguyên xi bên cạnh tôi một lúc thật lâu và một biểu hiện khác, tôi hỏi gì em cũng chỉ ậm ừ cho xong chuyện. Tôi biết cách giải quyết, chỉ có điều tôi không dám đặt niềm tin vào em trong chuyện này. Nhìn thấy QC như vậy tôi cũng chẳng vui về gì...

- “Đừng khiến anh phải ân hận vì quyết định của mình đấy”, giọng tôi trùng xuống.

- “Anh bảo sao?”

- “Quay lại gian hàng lớp Hoài Anh đi. Không phải em đang chờ đợi điều đó hả?”, tôi nhún vai.

- “Là anh nói đấy nhé”, QC cười tươi rói đúng như những gì tôi nghĩ.

- “Anh tin em...”

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt của cô bé và nói với một âm lượng vừa đủ nghe. Tôi không biết QC có cảm nhận hết được thông điệp từ ba từ đầy sức nặng đó không, nhưng tôi có thể nhận thấy việc em khẽ mỉm cười và gương mặt như dần ra. Có lẽ, chắc là chỉ có lẽ thôi, trong mỗi hành động của em từ giờ trở đi sẽ luôn đi kèm theo một suy nghĩ “mình làm vậy có bị mang tiếng là thất hứa với anh ấy không!?”.

Tôi cùng em quay lại gian hàng lớp 10 Anh của Hoài Anh. Thấy tôi một lần nữa có vẻ khiến cho Hoài Anh đôi chút bối rối...

- “Anh ủng hộ lớp em nhé”, cô bé nhìn tôi cười hiền. Sau đó, em khẽ liếc sang phía QC và rất nhanh đánh con người về vị trí cũ.

- “Lớp bạn có món gì?”, QC là người cướp diễn đàn.

- “À, ừm. Lớp mình có... gỏi cuốn và bánh tráng trộn”

- “Anh ăn gì?”, QC quay qua hỏi tôi.

- “À, ờ... em ăn gì?”, tôi tỏ rõ vẻ lúng túng.

- “Hoài Anh ỉnh 20 cái gỏi cuốn nhé”, QC đồng ý.

- “À... vâng... để mình nói bạn mình lấy”.

Tôi nắm tay QC hỏi nhỏ.

- “Sao em mua nhiều quá vậy?”

- “Để em mang về ấy anh chị lớp anh và...”

- “Và gì?”

- “Em muốn thay anh ủng hộ lớp Hoài Anh...”

Bỗng dưng tôi im bất sau câu trả lời thật lòng của QC. Thật tình mà nói từ khi gặp em, QC đưa tôi đi hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Những khi tôi hy vọng em sẽ làm điều tốt đẹp thì em lại khiến tôi thất

vọng, và ngược lại mỗi khi tôi nghĩ điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra thì như các bạn thấy đấy, em lại khiến tôi đứng hình vì cử chỉ đẹp của mình...

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

Cầm túi gỏi cuốn, mà Hoài Anh đưa, đi được một lúc, tôi vẫn còn gật gù. Thấy có điều bất bình thường, QC lên tiếng hỏi ngay.

- “Anh bị làm sao vậy?”
- “Sao trắng gì?”, tôi lấy tay quệt mắt.
- “Em thấy anh cứ tùm tùm này giờ”, cô bé nheo nheo mắt nhìn tôi.
- “Hơi bất ngờ vì hành động của em thôi”
- “VẬY HẢ?”
- “Ừ”
- “Bất ngờ chỗ nào?”
- “Anh nghĩ em sẽ lên gỏi và cho Hoài Anh mấy chỗ trước khi túm tóc và dẫn cho cô bé ấy một trận”, tôi gật gù trước trí tưởng tượng phong phú của mình.
- “Anh xem phim hành động Mỹ nhiều quá rồi đấy”, QC bật cười.
- “Dù sao thì... anh cũng hơi hơi thích hành động đó của em”
- “Chỉ hơi hơi thôi à?”, em nháy mắt.
- “Chỉ hơi hơi thôi”

Mặc dù rất muốn khen QC một câu cho nó đàng hoàng, nhưng dễ dàng tán dương một người không phải là tính cách của tôi. Tôi rất trân trọng những lời tán thưởng của mình, vì vậy nếu ai hiểu tính tôi người đó sẽ biết được rằng khi tôi khen tức là tôi thật lòng.

*

**

Trời bắt đầu nhá nhem tối. Bóng người hiện ra bắt đầu mờ dần. Không khí mỗi lúc một sôi động hơn. Dòng người đi theo thành từng tốp, từng nhóm nhỏ một. Thi thoảng vang lên tiếng cười đùa, xuýt xoa của mấy anh thanh niên choai choai trường tôi khi có một em gái dễ thương từ trường ngoài đi qua. Và trong những lần như vậy, một phần tôi nghe được tiếng nguyền dài cả ngàn dặm của những cô em đó thay cho câu nói “tôi nghiệp mấy cưng trường chuyên, lần đầu mới thấy gái đẹp đây mà”, một phần tôi nghe tiếng cười khúc khích đáp trả, phần còn lại là bỏ chạy.

Công nhận một điều là con trai trường chuyên khổ lắm. Khổ trong cái quyền của một nam thanh niên phát triển tâm sinh lý bình thường được hưởng, mà phải mạnh xướng tên “thưởng thức cái đẹp”. Tôi không bảo con gái trường chuyên ai cũng xí cả, ý tôi là trên mặt bằng chung thì điểm số sắc đẹp của con gái trường tôi nói riêng và trường chuyên nói chung là không được cao cho lắm. Trường càng dân lập, con gái càng xinh. Đời nó thế đấy!

Điều tương tự cũng xảy ra cho dân Bách Khoa mà tôi là một nhân chứng sống...

Chả là trước khi đi du học, tôi học ở khoa điện trường Bách Khoa một năm. Tôi nhớ lớp tôi hồi đó sĩ số hơn một trăm và chỉ có hai bạn là nữ. Cả hai đều nhìn bình thường. Một bạn thì ít nói và nhìn hiền khô,

còn một bạn có vẻ năng động và xung phong làm lớp trưởng ngay từ ngày đầu tiên gặp lớp. Con gái Bách Khoa có truyền thống cao giá, đặc biệt là khoa điện, bởi vì xung quanh là vô số những thằng FA, vãi thuốc lâu ngày.

Tôi không nằm trong số những thằng vãi thuốc vào thời gian đấy, sau này thì hên xui. Vì vậy nên tôi hết sức bất ngờ trước chuyện hai cô bạn bách khoa của tôi có vô số vệ tinh trong lớp. Hiền Khô sau một tháng là có người yêu. Lớp Trưởng thì kén chọn và... vênh hơn. Tôi dùng từ “vênh” để mọi người hiểu tôi không ưa tính cách, mới thiên hạ có chút xú mà đã không coi người khác ra gì, đấy của Lớp Trưởng, kiểu như “chưa đồ ông nghe đã đe hàng tổng đấy”.

Một lần, tôi phải nộp một cái giấy gì đó cho Lớp Trưởng. Tôi đến và hỏi, cô bạn ấy không thèm nhìn tôi lấy một cái, vừa ghi chép cái gì đấy, vừa hỏi cộc lốc.

- “Tên?”

- “M”

- “Họ tên đầy đủ?”

- “M”

- “Bạn có hiểu mình nói gì không? Mình hỏi họ tên đầy đủ cơ mà”, Lớp Trưởng gắt và ngẩng đầu lên nhìn tôi.

- “Ít ra cũng phải nhìn người ta rồi mới hỏi bạn nhé”, dứt lời tôi đặt tờ giấy xuống bàn rồi ném lại họ tên đầy đủ của mình.

- “Đúng là cái đồ tinh vi”, Lớp Trưởng bĩu môi.

Tôi không thèm đáp, quay mặt bỏ đi. Tự dưng cô bạn ấy làm tôi ác cảm với mấy đứa con gái kênh kiệu. Tôi quyết định cho Lớp Trưởng một bài học. Và ông trời giúp tôi bằng một cách không thể ngọt ngào hơn.

Đầu năm, trường bách khoa tranh thủ tổ chức các hoạt động thể thao nhằm kết nối sinh viên mới vào trường lại gần nhau hơn. Lớp trưởng của 4 lớp Điện, 1 của Kỹ sư tài năng, 1 của Việt-Pháp sẽ thay mặt lớp đến văn phòng của Hội sinh viên để nghe phổ biến để sau đó thông báo lại ọi thành viên trong lớp mình. Cô bạn Lớp Trưởng có mặt ở chỗ họp trước thời gian hẹn khoảng 15 phút và thấy tôi đang ngồi trên một băng ghế phía ngoài cửa. Thấy Lớp Trưởng, tôi khẽ gật đầu chào. Cô bạn nguyền dài.

- “Chi Hội khoa Điện hẹn lớp trưởng để họp ở đây. Bạn ngồi đây làm cái gì?”

- “À. Mình chờ bạn mình ấy mà”, tôi đáp.

- “Hứ”, cô bạn thùng thảng bỏ vào trong.

Giờ họp bắt đầu bằng lời giới thiệu của anh Hội Trưởng về chi hội và thành tích của khoa các năm trước. Anh kết thúc bằng một câu “Và giờ mời đồng chí M, phó Hội Trưởng khoa Điện, phổ biến ọi người về nội dung các môn thể thao trong phong trào năm nay”. Tôi bước từ ngoài vào trong ánh mắt sững sờ và bối rối của cô bạn Lớp Trưởng. Cô bạn không dám nhìn tôi lấy một cái. Kể từ sau vụ đó, Lớp Trưởng nhìn tôi với một ánh mắt hoàn toàn khác và tôi thấy cô bạn cư xử với thành viên trong lớp nhã nhặn hơn nhiều...

Tôi kể chuyện của tôi ở Bách Khoa với hai mục đích. Một là để chứng minh sự thiếu thốn tình cảm của con trai học tự nhiên ở trường chuyên cấp 3 và cao hơn là mấy trường đại học kỹ thuật. Thứ hai là gửi đến những ai tự mình là đứng trên thiên hạ mà không biết tôn trọng, không biết lắng nghe người khác thì hãy suy nghĩ lại. “Núi cao có núi cao hơn”. Ý thức về giá trị của bản thân là không hề sai, nhưng tự tung hê và lúc nào cũng ỉn là đúng chỉ là biểu hiện của một kẻ thất bại...

Chap 90:

Lễ hội ẩm thực không chỉ có riêng trường tôi, mà còn có học sinh trường ngoài. Và chuyện một cô bé như con lai có mặt bên cạnh tôi nhận được không ít lời bàn tán và xuýt xoa. Có người tán dương những tưởng sẽ khiến QC tự hào, nhưng không, cô bé làm cái mặt lạnh tanh hết sức khó gần giống như một lời cảnh cáo “các anh đừng cố gắng vô ích, tôi có người trong mộng rồi”. Tôi rất thích thấy QC những lúc như vậy, chẳng hiểu tại sao nữa.

Khi tôi vẫn còn đang mơ màng với những dòng suy nghĩ trên trời dưới đất, tôi dừng ở trước lớp 12 Hóa lúc nào không hay. Một lần nữa, tôi bị tụi 12 Hóa “cướp cạ”. Đúng là một lũ thất đức!!!

- “A chúng mày ơi! Đại gia ăn ngon quá quay lại ủng hộ tiếp này”, thằng Dũng nhanh như sóc quàng lấy vai tôi khi thấy tôi xuất hiện.

- “Mày dở à. Cái món mì xào cá gia truyền của bạn Hà tao còn chưa đụng tới kia kìa”, tôi né người để tránh cánh tay của nó đang đặt trên vai mình. Đàn ông đàn ông với nhau mà cứ đụng chạm. Thấy mà ghê.

- “Thôi M để hộp đó chút nữa ăn nhé. Còn hộp này thì ăn ở đây đi không đói đấy”, nhỏ Hà nói dè quẹo và quay đầu sang bên trái, nháy mắt, ra dấu để bạn đưa ột cái hộp đã được chuẩn bị sẵn.

Bình thường nói chuyện thì tôi biết nhỏ Hà này cũng chẳng hiền lành gì, vậy mà hôm nay tôi biết thêm con nhỏ này rất là cà chớn.

- “M lạy Hà đấy. Hà tha cho M đi”, tôi nửa đùa nửa thật.

- “M con trai chịu đói thì không sao, nhưng còn cô bé xinh đẹp này thì sao? Chẳng lẽ M để em ấy bụng lép kẹp như vậy à”

Tôi quay sang nhìn QC nháy mắt rồi giả bộ hỏi.

- “Em ăn rồi đúng không?”

- “Em đã ăn gì đâu. Em chờ anh đói muốn chết”, QC nhẹ nhàng rút kíp và thả quả lựu đạn vào chỗ tôi đang đứng. Em ấy thấy chính xác lắm, vì tôi đang đầy máu, nghe xong là chỉ còn có 10 giọt thôi.

Điên người, tôi nắm tay QC. Người đâu mà đàn thế không biết. Đã nháy mắt thế rồi. Bị tôi nắm mạnh, QC la lên.

- “Á đau em!”

- “Em ấy chưa ăn mà M cứ ép em ấy nói xạo làm gì không biết”, nhỏ Hà ranh mãnh nhận thấy việc tôi vừa làm liền đổ thêm dầu vào lửa.

- “Vậy chứ em mua 20 cái gói cuốn này để làm gì?”, tôi đưa cái túi đang cầm lên ngang mặt, vừa để cho nhỏ Hà khỏi thấy tôi đang nháy mắt ra dấu cho QC muện rưng cả lông mi, vừa để chất vấn em.

Mà hình như, QC sinh ra là để vui dập tôi hay sao ấy...

- “À! Em mua cho các anh chị lớp anh mà. Em đâu có ý định ăn đâu. Anh cho em ăn thử món gia truyền gì đó của lớp này đi”, cô bé rút dao găm luôn vào đầu tôi cướp đi 10 máu ít ỏi còn lại.

Nhỏ Hà và mấy đứa lớp Hóa nghe thấy thế cười như được mùa.

- “M kia! Mua cho em ấy đi”

Hết thuốc, tôi đành bấm bụng móc tiền ra trả...

- “Nãy em có thấy anh nháy mắt không vậy?”, tôi hỏi QC với ánh mắt bất bình.

- “Có. Mà em tưởng mắt anh bị ngứa”

- “Có em ngứa thì có. Hâm!”

- “Haha...”, QC bật cười.

- “Tự nhiên cười”, tôi hừ mũi.

- “Thật ra em cố tình làm vậy”

- “Để làm gì?”, tôi ngạc nhiên.

- “Để trêu anh thôi”, cô bé cười hiền.

- “Trêu được anh em vui lắm hả?”

- “Nếu không vui thì em đã chẳng làm”

Bỗng dưng, tôi thấy đôi mắt của QC buồn thăm thẳm...

- “Có chuyện gì?”

- “Chuyện gì là chuyện gì?”, em hỏi lại nhưng nhìn lảng sang chỗ khác.

- “Anh có cảm giác em đang có chuyện gì không vui?”

- “Anh lại nhạy cảm quá rồi...”, cô bé cười nhạt.

Tôi nắm chặt hai vai của QC rồi xoay để cô bé đứng đối diện với mình. Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt của em.

- “Có chuyện gì? Nói anh nghe”, tôi ra lệnh.

Em nhắm hờ mắt lại và khẽ lắc đầu.

- “Không sao đâu anh”

- “Em muốn anh phải năn nỉ em hay sao?”

- “Dù anh có năn nỉ thì em cũng không nói được đâu”

- “Nói đi”

- “Làm ơn...”, cô bé nhìn tôi van nài.

Tôi vội buông vai QC ra...

- “Em sẽ không sao chứ?”

- “Điều này trước hay sau nó cũng sẽ xảy ra thôi. Em chỉ không ngờ nó đến sớm hơn em dự tính”

- “...”

- “Vì vậy anh ạ... Nếu em mà có thích trêu anh thì cũng đừng thắc mắc gì cả. Em chỉ đang muốn tận dụng tối đa những giây phút hiếm hoi bên cạnh người đó của em thôi...”

Tôi đang định phủ nhận cụm từ “người đó của em”, vì thực chất là tôi chẳng là gì của QC, nhưng nghĩ sao lại thôi. Điều này không giống với tính cách của tôi lắm... rất rõ ràng trong chuyện tình cảm... không thích là nói không thích chứ không có ồm ờ để người ta hiểu nhầm.

Tôi gật đầu chấp nhận lời thỉnh cầu của QC, bởi tôi biết chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra...

*

**

Lễ hội ẩm thực kết thúc với kết quả lớp tôi đứng nhất vì đồ ăn được bán xong sớm nhất. Đây là năm thứ hai liên tiếp lớp tôi dành được giải này. Phần thưởng là một phong bì 50 nghìn thì phải. Khỏi phải nói đứa nào đứa nấy mặt mũi hớn hỡ, sung sướng vì công sức mình bỏ ra đã được đền đáp. Sau khi chung tay dọn dẹp vệ sinh, cổng trường đã được đóng lại. Bây giờ trong sân trường chỉ còn lại học sinh trường chuyên.

Lúc này, mọi người được thông báo quay trở lại lớp của mình để nhường không gian sân trường lại cho ban chấp hành đoàn trường. Được thông báo từ trước, các thành viên trong ban chấp hành cùng với một số trai tráng “không xung phong” mỗi người một tay, phụ việc chuẩn bị sân khấu cho văn nghệ quần chúng tiếp đó.

Trước khi văn nghệ diễn ra là màn đốt lửa trại và lớp 11 Lý được giao trọng trách này. Lũ đàn em của tôi chịu trách nhiệm từ khâu chuẩn bị củi cho đến lên lửa. Đúng 9h tối, nhận được lệnh từ cô tổng phụ trách, nhỏ Thảo, lớp trưởng lớp 11 Lý cầm mic tuyên bố lí do. Tất cả mọi thành viên trong trường đứng quây quần thành hình tròn xung quanh đồng củi, cùng nín lặng chờ đợi giây phút thiêng liêng sắp đến...

Nếu như pháo hoa là biểu tượng của Năm Mới thì lửa trại lại là biểu tượng của Hội Trại. Tôi không biết các bạn thế nào, nhưng quả thật nghĩ đến thời học sinh điều làm tôi nhớ nhất đó chính là những đêm trắng bên cạnh lũ bạn vào những dịp như thế này. Ngủ bình thường với chăn ấm nệm êm chẳng thể so sánh với “khách sạn ngàn sao” nhưng đây ập tiếng cười. Đúng thật, cái gì càng khó khăn đạt được lại càng kích thích

người ta, cái gì dễ dàng sở hữu thì chẳng để lại cảm xúc gì. Và chính thời khắc đốt lửa trại mang đến cho chúng tôi nhiều cảm xúc nhất.

Nhỏ Thảo không mời lửa theo cách bình thường. Nhỏ chỉ tay lên tầng 3.

- “Hôm nay lớp 11 Lý chúng em xin được thắp lửa trại bằng một cách sáng tạo nhất”

Tất cả cùng hướng theo tay của nhỏ. Bây giờ tôi mới để ý có một sợi dây nối thẳng từ đồng củi cho đến tầng 3, nơi có một vài thành viên lớp 11 Lý đang chờ. Sau một cách ra dấu điệu đà của nhỏ Thảo, mồi lửa đã được châm từ đầu dây bên kia. Lửa chạy dọc theo đường dây thừng đã được tẩm xăng và... phùng... lửa trại đã được thắp lên trong tiếng ồ của những người đứng xem và sự reo hò của những thành viên lớp 11 Lý. Thật là một màn dàn dựng ấn tượng!

Sân khấu cho phần văn nghệ cũng khá đơn sơ, chỉ bao gồm những khối gỗ được dùng để làm bục giảng cho thầy cô. Thời tôi còn đi học, vì trường còn nhỏ nên phòng học cho tất cả các lớp sau khi có thêm lớp cận chuyên là không đủ. Do đó, có vài ba lớp phải học trong những phòng được tách ra từ hội trường. Đó là lí do tại sao vẫn còn những lớp phải học cùng với cái bục gỗ tạm thời như vậy. Sau này trường chuyên chuyển đến trường mới đẹp, hoành tráng và cơ sở vật chất hiện đại hơn hẳn, nhưng tôi lại chẳng có cảm giác gì. Có phải cái gì gắn liền với kỉ niệm mặc dù cũ mèm và xấu xí nhưng vẫn khiến người ta hoài niệm hơn?

Nhiều lớp, chủ yếu là lớp 12, nắm tay nhau nhảy nhót, hát hò chung quanh đồng lửa. Những giai điệu còn vang mãi...

Về mối tình đầu...

Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng,

Em chở mùa hè của tôi đi đâu ?

Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi 18,

Thuở chẳng ai hay thâm lặng mối tình đầu.

Mối tình đầu của tôi

Là cơn mưa giăng giăng ngoài cửa lớp,

Tà áo ai bay trắng cả giấc mơ

Là bài thơ còn hoài trong vở,

Giữa giờ chơi mang đến lại mang về.

Về thời cấp ba đông đầy kỉ niệm...

Màu phượng hồng, đầy trang lưu bút

Mùa hè ơi, có trở lại bao giờ

Ngồi bên nhau, chuyền tay trang giấy trắng

Kỷ niệm ơi, có lúc nào phai ?

Tuổi học trò, hồn nhiên mơ ước

Từng buồn vui, lắng đọng lại nơi nào

Mùa chia tay, trường xưa trong ký ức

Về người thầy...

Khi Thầy viết bảng

Bụi phấn rơi rơi

Có hạt bụi nào

Rơi trên bục giảng

Có hạt bụi nào

Vương trên tóc Thầy ?

Em yêu phút giây này

Thầy em, tóc như bạc thêm

Bạc thêm vì bụi phấn

Để cho em bài học hay.

Phần văn nghệ chủ yếu được diễn ra xung quanh đồng lửa trại mà quên bằng sự có mặt của cái sân khấu be bé đã được dựng sẵn. Phần văn nghệ đúng là vui nổ trời không uống công mọi người chuẩn bị và chờ đợi cho sự kiện này...

*

**

Tiếng hát của các lớp kéo dài đến tận 11h đêm. Sau đó, ai về lớp nấy và cuộc vui giữa các thành viên trong lớp mới thật sự bắt đầu.

Cũng có nhiều đôi trong trường lại tìm niềm vui bằng cách khác, đó là trốn lớp rủ nhau tìm một góc tâm sự. Ở trong cái hoàn cảnh đó, thật khó để từ chối một cơ hội tuyệt vời hơn thế. Ngày đó học sinh tụi tôi còn ngây thơ lắm chứ không có dạn như con nít bây giờ. Ngây thơ qua cách ngồi cạnh bạn gái là đỏ mặt chứ làm gì có cái kiểu khua môi múa mép, nói cứ như không như học sinh thời này. Do đó việc các bạn trẻ hẹn hò nhau ngay dịp này không thể hợp lí hơn. Hoặc cũng có thể hồi đó tôi ngây thơ thật nên thấy con nít bây giờ lớn quá. Tôi cũng không rõ nữa, tôi chỉ có cảm giác tôi thích cái kiểu ngây thơ, e thẹn của nam học sinh khi tỏ tình với người mình thích ngày xưa hơn...

Tôi là người khai mào cái trò đánh bài uống nước. Nghe đến thế đứa nào đứa nấy môi cũng dài thườn thượt.

- “Đánh bài uống nước thì mày xuống chơi với mấy em cấp 1 đi nhé”, thằng Khánh khinh khỉnh.
- “Chứ đánh bài kiểu gì mới trở thành người lớn?”, tôi bắt bẻ.
- “Đánh bài truth or dare đi”, nhỏ L, bạn thân tôi, lên tiếng.
- “Là sao?”
- “Tức là đứa nào bét thì phải chọn một trong hai hình phạt. Truth phải nói sự thật. Còn dare thì phải làm theo điều thách nhất yêu cầu”
- “Nghe có vẻ hấp dẫn đấy. Chiến đi...”

18. Chương 18

Chap 91:

- “Đánh bài truth or dare đi”, nhỏ L, bạn thân tôi, lên tiếng.
- “Là sao?”
- “Tức là đứa nào bét thì phải chọn một trong hai hình phạt. Truth phải nói sự thật. Còn dare thì phải làm theo điều thách nhất yêu cầu”
- “Nghe có vẻ hấp dẫn đấy. Chiến đi...”

Lớp tôi sĩ số gần 30 mạng và có 8 đứa tham gia. Những đứa còn lại hoặc là ngồi tâm sự, hoặc là lập sòng khác để đánh bài ăn tiền. Tụi này chơi ghi điểm và chơi nhỏ thôi, hình như là 500 hay 1000 gì đấy. Nói chung đánh chán chê trong vòng 2-3 tiếng đồng hồ thì thắng về nhất ăn được 5000. Cho nên trong thời gian đó chỉ có sòng đánh bài truth or dare là âm ỉ nhất. Phần vì đông, phần vì vui.

Tám người mà đòi đánh tiến lên là điều không thể, nên thằng Nam mới đưa ra đề nghị là chia theo cặp, hai đứa một cặp. Và nếu cặp nào bết thì sẽ bị cặp nhất cho ăn hành. Nhỏ L với thằng Dương một cặp, nhỏ H với thằng Duy một cặp, nhỏ Thủy với thằng Nam, và tất nhiên QC với tôi.

Ván đầu tiên, nhờ công tôi lên bài nên cặp của tôi về nhất. Cặp nhỏ L với thằng Dương về bết. Theo luật tôi sẽ lo thằng Dương, còn QC lo nhỏ L. Nhìn gương mặt, đang tưởng tượng đến những điều kinh khủng nhất mà tôi có thể đem lại của thằng Dương, khiến tôi phì cười.

- “Muốn truth hay dare đây con trai?”

- “...”, thằng Dương ôm đầu suy nghĩ.

- “Nhanh lên! Đàn ông gì mà...”, tôi giục.

- “Nếu tao chọn truth thì mày sẽ hỏi gì M?”, nó đưa ánh mắt thất thần hỏi tôi.

- “Hên xui!”, tôi làm mặt gian.

- “Còn dare thì sao?”

- “Mày có nhanh lên không thằng điên này”

- “Ok. Tao chọn dare... Và hãy nhớ một điều...”, thằng Dương ngáp ngừng. “Mày mà dare không có trái tim đừng trách tao độc ác sau này”, nó đe.

- “...”

- “NHANH LÊN!”, lần này đến phiên nó gây áp lực cho tôi.

- “Rồi! Đơn giản thôi. Ra chỗ đóng lửa ngoài kia rồi hét to lên... Mọi người ơi! Tôi bị điên... rồi quay vào đây”

- “Chơi ác vậy ba”, thằng Dương nhăn mặt.

- “Có chơi có chịu. Nhanh”, tôi bụm miệng cười trong khi mấy đứa còn lại cười ha hả thành tiếng.

- “Dare trong lớp mình thôi, làm gì mà cho cả mấy lớp khác biết luôn vậy?”, thằng Dương bắt đầu cảm thấy hối hận vì khi nãy đòi chơi.

- “Giờ mày có làm không?”, thằng Nam bẻ tay răng rắc.

Cực chẳng đã thằng Dương đành phải làm theo lời thách của tôi. Nhìn cái cách nó đi lò dò, sợ sệt như thế lần đầu đi ăn trộm gà khiến chúng tôi không thể nhịn cười.

- “Tự tin lên. Bình thường ăn to nói lớn lắm mà?”, tôi trêu.

Đáp lại, nó chỉ đưa nắm đấm ra trước mặt dọa nạt. Từ trại của lớp cho đến chỗ lửa trại chỉ cách khoảng hai chục bước chân mà tôi có cảm tưởng nó dài cả ngàn dặm. Thằng Dương đi được ba bước thì lùi lại ít nhất cũng phải một bước. Nhìn nó đi, thằng Nam thấy sốt ruột thay.

- “Mày có cần tụi tao bé luôn không? Khiếp! Nhìn như thằng đàn bà, sốt hết cả ruột”, thằng Nam hỏi...

Cuối cùng, thằng Dương cũng lết được đến chỗ cần đến. Nó quay lại nhìn chúng tôi như để nói lời trần trối và đứng thẳng dậy hét lên “mọi người ơi! Tôi bị điên”. Chưa hết xong câu nó đã co giò bỏ chạy trong tiếng cười như nắc nẻ của những đứa đang nhìn. Chạy về đến nơi, chưa kịp định thần, thằng Dương đã sắp bài và sóc điên cuồng.

- “Thằng M! Mày ngồi xuống để tao trả thù”, nó chỉ.

- “Bình tĩnh! Đã xong đâu. Con L chưa bị gì mà”

Nhắc đến tên mình, nhỏ L giật thót. Nó nhìn QC long lanh.

- “Em! Hai chị em mình chơi nhẹ nhàng thôi nha. Em nhẹ tay với chị, lát chị sẽ nhẹ tay lại”

- “Dạ!”, cô bé cười tươi rồi đáp lại.

Ngửi thấy mùi không công bằng, thằng Dương tru tréo với nhỏ L.

- “Ê con kia! Không có chơi trò đó nha mày. Tao với mình cùng team, trong khi tao muối mặt mà mày lại không được à?”.

Rồi nó quay sang phía QC.

- “Có anh đây. Em đừng có sợ gì hết. Cứ mạnh tay vào cho anh”

Nhỏ L chọn truth. Trước khi chơi, tất cả đã “thề độc” với nhau. Đứa nào chọn truth mà không trả lời đúng sự thật thì sau này sẽ cô đơn cả đời. Đó là dành cho con trai. Còn con gái thì sẽ lấy một thằng chồng vừa lùn, vừa lé, vừa hô lại vừa hói. Nghe không cũng đã thấy muốn chết ngay rồi chứ đừng nói đến chuyện phải ở bên “siêu nhân” như thế cả đời. Hứa là hứa vậy nhưng có trời mà biết khi được hỏi có đứa nào trả lời thật lòng hay không. Về bản thân, tôi tự thấy lương tâm của mình có rất nhiều ràng và ràng thì lại rất sắc, cho nên cắn rứt chắc sẽ đau lắm. Vì vậy tôi nghĩ dám chơi dám chịu, nếu tôi thua, tôi sẽ làm theo lời yêu cầu.

Quay lại chuyện nhỏ L chọn truth, tức là phải trả lời một câu hỏi bất kì của QC. Và QC đã không phụ lòng mong đợi của mọi người.

- “Chị L! Chị kể ọi người nghe một chuyện chị cảm thấy hối hận nhất từ trước đến giờ”

Nghe QC hỏi xong, nhỏ bạn thân tôi há hốc mồm. Nó lắp bắp.

- “Chị tưởng chị em mình đã thỏa thuận với nhau rồi mà QC!?”

- “Ừa vậy hả? Em định hỏi câu kinh dị hơn nữa cơ, nhưng em lại quyết định hỏi câu này đấy chứ ạ”, cô bé đáp với gương mặt tội lỗi.

- “Lỡ rồi thì tới luôn đề”, tôi hất mặt về phía nhỏ L.

- “Khó nhí!? Hối hận nhất từ trước đến giờ à?”, nhỏ L gãi đầu. “Thế có người biết hay là chỉ mình chị biết hả em?”, nhỏ L quay sang hỏi QC.

- “Mình mày biết thì còn gọi gì là hối hận nữa. Nhiều người biết ấy”, thằng Dương vẫn còn tức tối.

- “Xem nào”, nhỏ bạn tôi nhắm mắt lại để lục lại quá khứ của nó.

Nó từ từ hồi tưởng lại...

Hồi đó mình lớp 4. Mình thích một bạn tên Huy học cùng lớp. Huy học giỏi, xinh trai, nhưng ít nói lắm. Được nói chuyện với bạn ấy là cả ước mơ của mình và nhiều đứa con gái khác. Nhưng Huy lạnh lùng lắm. Đẹp trai với lại học giỏi mà, người ta có quyền.

Rồi một lần đến nhà cô chủ nhiệm học thêm, Huy là người làm xong bài trước nhất. Nộp bài cho cô xong Huy quay trở lại bàn ngồi. Hồi đó mình nhát lắm, chỉ dám nhìn lên Huy với ánh mắt ngưỡng mộ thôi và thậm ao ước có một ngày mình sẽ sánh vai cùng bạn đó. Nhưng đời thật chẳng như mơ...

Huy ngồi trong cùng, trong khi mình ngồi đầu bàn, ngồi giữa là một bạn gái nữa. Khi Huy quay trở lại được tầm 5 phút thì tự nhiên mình ngửi thấy một cái mùi... thật chẳng dễ chịu chút nào. Ngửi được thêm tầm 5 phút nữa, chịu hết nổi mình đứng bật dậy thưa cô.

- “Em thưa cô. Hình như có bạn nào ị đùn trong lớp ấy ạ. Mùi kinh lắm”

Mình nói đến đây, cả lớp như gỡ bỏ được gánh nặng, lao nhao nói theo.

- “Đúng rồi đó cô. Tụi em ngửi thấy mà không dám nói”

Bỗng dưng cô giáo mình nghiêm mặt lại rồi chun chun cái mũi để kiểm chứng. Cũng tội cô, hôm đó bị nghẹt mũi.

Tự nhiên mình quay sang nhìn Huy thì thấy Huy cúi gầm mặt xuống, 2 tay cậu ấy nắm chặt lại, đôi mắt nhìn mình tóe lửa. “Ồi lạy thánh Ala! Người đừng phũ với con như vậy chứ. Con còn phải sánh vai với bạn ấy nữa mà”, mình lầm bầm.

- “Em thưa cô. Hình như em nghĩ nhầm chứ chẳng có mùi gì đâu ạ”, mình nhanh trí.

- “Mùi kinh người ra mà bảo không có gì à”, thằng Long độc ác lấy dao cứ vào tim mình. Mình im như thóc, chứ cũng chẳng biết phải phản ứng thế nào.

Rồi cuối cùng, bạn Huy cũng bị cô phát hiện ra. Khi cô vừa hỏi “là em hả Huy?”, bạn ấy bật dậy, vừa khóc vừa chạy ra đường. Mình vừa sợ vừa buồn cười. Đó cũng là lần cuối cùng mình nhìn thấy bạn ấy. Ngày hôm sau cả lớp nhận tin Huy chuyển trường...

- “Nói thật chứ mình mà không đứng dậy thưa cô thì cả lớp còn chết nữa”, nhỏ L nói mà mặt vẫn chưa thôi bần thần.

- “Mày là cái đứa dã man. Ngửi tí thì chết à”, thằng Nam cười rũ.

- “Biết làm sao bây giờ. Hồi nhỏ còn cái trò thưa cô nữa. Đứa nào chả vậy. Cứ tưởng là thật thà cô sẽ thương hơn chứ”

- “Rồi sau này mày có gặp lại nó không?”, tôi tò mò.

- “Không”

- “Cũng may”

- “Sao mà may”, nhỏ bạn tôi thắc mắc.

- “Gặp lại mày để chui đầu xuống đất à?”, cả đám cười ha hả.

- “Công nhận tao ân hận thật. Vì mình mà mối tình đầu phải chuyển lớp...”

Nó trần trở được một câu và hiện nguyên hình ngay ở câu sau.

- “Tao đếch thể hiểu được. Lớp 4 mà còn ị đùn. Mất hết cả tư cách”, nhỏ L kết thúc trong tiếng cười không dứt của những đứa ngồi nghe.

Ván thứ 2 kết thúc với phần thua thuộc về nhỏ Thủy với thằng Nam. Cặp con L thằng Dương được yêu cầu. Để trả thù cho ván trước, thằng Dương bắt thằng Nam phải múa cột cho cả lớp xem. Thằng Nam người cứng như que củi. Nó ngoáy đến đâu, cả lớp ngồi cười đến đó. Nhìn đúng là chịu hết nổi. Đến lượt mình, con Thủy chọn dare và bị con H yêu cầu tỏ tình với bạn Thanh “đao” lớp Toán. Nghe đến đó, cả lớp tôi ồ lên cười. Gọi là Thanh “đao” vì bạn ấy tên Thanh và nhìn lúc nào cũng ngất ngất, ngất ngất từ vẻ bề ngoài cho đến tính cách. Nhắc đến Thanh “đao” là con gái sợ khóc thét. Ngay đến em Loan công chúa mà còn không chịu được nhiệt thì nhỏ Thủy lớp tôi lấp bắp trong sợ hãi cũng dễ hiểu thôi.

- “Tao... tao... lạy mày đấy H. Nói yêu cầu khác đi”

Mắt nó chuyển thể từ trạng thái sợ hãi như kiêu vừa bước vào trong nhà tắm thì thấy có con gì mặc áo trắng đang ngửa cổ lên trời cười như phải gió, sang trạng thái long lanh như thể đang chờ đợi quyết định của mẹ sau khi xin tiền tiêu vặt hồi bé. Nhưng tội cho nó khi con H lắc đầu một cách nham hiểm.

- “Nếu tao tha ày thì giang hồ sẽ coi thường tao mất. Làm! Mauuuuuuuu”, nó chỉ tay ra phía cổng trại bày tỏ quyết định của mình là không thể thay đổi.

Nhìn nhỏ Thủy nghe mà như muốn khóc đến nơi khiến tôi vừa thương vừa buồn cười. Để xem nhỏ bạn tôi sẽ làm thế nào đây...

*

**

Sự kiện nhỏ Thủy bạn tôi đi tỏ tình với Thanh “đao” là một chủ đề nóng ngay từ khi nhỏ H bắt đầu nói. Và chủ đề đó càng nóng hơn khi nhỏ Thủy phải đi thực hiện “nghĩa vụ”. Trên đường đi từ trại lớp tôi đến trại lớp 12 Toán, nhỏ Thủy méo máo chỉ trực khóc.

- “Biết thế tao đã không chơi cái trò này. Huhu”

- “Ồ! Làm xong đi rồi muốn nghỉ cũng được”, nhỏ L che miệng cười.

Bình thường trong lớp, H, L và Thủy hay chơi với nhau thì tôi cũng biết mà không hiểu sao hôm nay mấy đứa này lại trôn nhau cỡ này. Thôi kệ! Đó là chuyện của bọn nó. Miễn là có kịch xem là vui rồi.

Nhỏ Thủy dừng trước trại lớp 12 Toán mà tim đập thình thịch. Tôi thấy tay nó khẽ rung. Tự nhiên tôi thấy tội nó vì bình thường nhỏ Thủy hiền lành nhất trong ba đứa. Nó giống tôi ở chỗ nghe lời bố mẹ răm rắp cho nên lời dặn “đang học không có yêu đương gì ráo. Sau này đi làm muốn yêu gì thì yêu” của các bậc phụ huynh nó không bao giờ quên. Vậy mà bây giờ lại xảy ra cái chuyện đi tỏ tình kiểu này. Đúng là chỉ có trong mơ.

- “Tao sẽ nghe lời mày và không bao giờ làm mày buồn nữa đâu, H oiiiiii”

- “Quá muộn rồi cưng ạ! Chị đã chờ “cơ hội” này quá lâu rồi”, nhỏ H cười toe.

Nhỏ Thủy hít một hơi thật dài khi Thanh “đao” bước từ trong trại ra. Đúng nghĩa từ trong trại luôn!!! Thanh “đao” đi dép tổ ong màu vàng trắng. Thật ra ban đầu cái dép màu trắng, nhưng chắc đi nhiều không rửa nên giờ nó đã chuyển sang màu úa nhìn cũng dân chơi Hồ Nai lắm. Áo sơ mi trắng bỏ trong thùng, thùng này được kéo hơi bị cao, chắc tầm trên rốn gì đấy. Răng cửa Thanh “đao” bị mẻ. Nghe đồn là năm lớp 9 đuổi nhau với bạn xong rồi bị vấp, ngã cắm mặt vào cầu thang. Lúc đứng dậy cười thì thấy mát cả họng. Kiểu kiểu thế! Nói chung, gọi là Thanh “đao” cũng không phải ngẫu nhiên gì...

- “Cậu tìm tớ?”, Thanh “đao” cười nhe cả cái răng đã mẻ 1/5.

- “À ừm...”, nhỏ Thủy đan hai tay vào nhau, không dám nhìn thẳng.

- “Có chuyện gì không?”

- “Cho Thủy hỏi là Thanh đao... à... nhằm... Thanh...”

- “... làm sao?”

- “... đã... có... người yêu... chưa?”, nhỏ Thủy nói từng từ một cách khó nhọc.

- “Tớ chưa. Thủy muốn làm người yêu tớ hả?”, Thanh “đao” hấp tấp hỏi lại.

- “Không”, nhỏ Thủy tỉnh queo làm cả Thanh “đao” và tụi tôi, đang nấp ở một chỗ kín, chưng hửng.

- “Vậy mày hỏi làm gì?”, Thanh “đao” bắt đầu tức.

- “Tớ... hỏi... cho vui thôi”, nhỏ Thủy lấp bắp.

- “Vui cái này này”, Thanh “đao” hất cái quần về phía trước.

Theo dõi từ đầu đến cảnh đó, thằng Khánh đang nấp liền lao ra đứng cạnh khoác vai nhỏ Thủy.

- “Anh tìm em mãi. Về thôi, lớp đang đợi kia”, nó đóng vai bạn trai nhỏ Thủy.

- “Có chuyện gì không?”, thằng Khánh hất mặt về phía Thanh “đao”.

Mặc dù có vấn đề về thần kinh thật, nhưng Thanh “đao” không phải thuộc dạng không biết sợ, nhất là khi gặp một thằng to gấp đôi mình và có máu mặt trong trường nữa. Thanh “đao” lắc đầu.

Nhỏ Thủy thất thểu bước về lớp. Sợ thì chắc là không nhưng có lẽ là hơi sốc trước hành động hơi bị vô duyên của Thanh “đao”. Tôi buồn cười lắm, nhưng không dám cười.

- “Thôi coi như mày xong việc rồi”, nhỏ H có vẻ đồng cảm.

- “Ồ... Mà tao không ngờ thằng đó vô duyên thế”, nhỏ Thủy kêu trời.

- “Thật ra cũng không có gì mà. Chỉ có điều hơi bị tục chút”, thằng Khánh bụm miệng cười.

Hành động của thằng Khánh làm cả đám cười theo. Và cười là không thể dừng lại được. Mặt nhỏ Thủy méo xệch.

- “Vui lắm hay sao mà cười. Hứ”, nhỏ Thủy nhéo thằng Khánh trút giận.

Bị nhéo thằng Khánh la ồm tỏi. Điều đó càng khiến chúng tôi cười điên dại hơn...

- “Thế giờ Thủy có chơi nữa không?”, tôi hỏi.

- “Ngu sao không? Cùi rồi còn sợ lở nữa hả?”

Và đó là một quyết định thông minh khi ván tới tôi và QC bị đem ra “hành quyết”...

Chap 92:

Và đó là một quyết định thông minh khi ván tới tôi và QC bị đem ra “hành quyết”...

- “Hí hí, thằng M. Tao chờ ngày này lâu lắm rồi”, thằng Khánh vui ra mặt khi biết chuyện tôi là người về bết.

- “Bình thường tao cũng tốt với mày mà Khánh”, mặt tôi đau khổ thấy rõ.

- “Chỉ trừ những lúc mày không tốt còn lại lúc nào mày cũng tốt đúng không?”, nó hất hàm.

- “... hic”

- “Muốn chọn truth hay dare đây?”

Suy nghĩ một hồi tôi đành phải chọn dare bởi vì nếu chọn truth thì có thể sẽ có rất nhiều bí mật của tôi được đưa ra ánh sáng. Mà tôi lại không hề thích điều đó chút nào. Tôi chọn dare vì một phần tôi nghĩ thằng Khánh sẽ nể tình mà nhẹ tay với tôi. Và tôi đã lầm...

- “Lâu lắm rồi tao chưa mời mày nước. Hôm nay tao sẽ mời”

- “Đù... thằng này tốt mày. Bạn bè phải thế chứ”, tôi ngây thơ như một chú thỏ con mà đâu biết sói già gian ác đang mài răng chờ sẵn.

- “Hôm nay tao sẽ mời mày món nước do tao tự sáng chế. Món nước mang tên... đừng rời xa em”

- “Nước gì mà nghe kêu vậy ba?”, tôi thắc mắc.

- “Cứ bình tĩnh. Rồi mày sẽ hiểu tại sao thứ hỗn hợp... à nhầm... thứ nước kì diệu đấy lại có cái tên mỹ miều như vậy”, thằng Khánh ba hoa.

- “Cái gì? Thứ hỗn hợp?”, tôi bắt đầu ngờ ngờ ra cái thứ nước “thánh” mà nó đề cập đến.

Không đáp, thằng Khánh bắt đầu công việc “sáng chế” của mình. Nó lấy một cái cốc giấy và đổ ít coca vào. “Uống coca à, sướng thế”, tôi cười thâm.

Nó đổ thêm ít 7-up.

“Hai cái này trộn với nhau uống ngon chán”

Nó đổ thêm chút rượu.

“Rượu pha nước ngọt, chắc cũng không có gì đâu”

Nó đổ thêm chút bò húc

“Nước ngọt pha rượu à? Lạ thế”

Nó đổ thêm chút nước mắm. Đám bạn tôi bắt đầu râm ran cười.

“Thằng này nó đang làm cái quái gì thế này!?”

Nó đổ thêm chút nước tương.

- “Mày làm cái vẹo gì vậy Khánh?”

- “Chờ đi rồi biết”, nó mím môi cười.

Nó đổ thêm tương ớt.

“...”, tôi chỉ biết câm nín.

Nó đổ thêm bột canh, bột ngọt, mì chính, mỗi thứ nửa thìa cà phê. Cứ mỗi khi thêm được thứ gì nó lại quay sang nhìn tôi “âu yếm”. Thằng Khánh muốn hành hạ tôi về tinh thần trước khi giết tôi bằng cái thứ hổ lốn đó. Kinh dị, đúng là kinh dị.

Chưa hết, thằng Khánh còn cho thêm vào một thìa súp mà nó mua bên lớp 10 Văn và mấy cọng hành lá...

Xong xuôi, nó trộn đều tất cả mọi thứ lại rồi chìa ra trước mặt tôi.

- “Uống đi M. Thứ này sẽ giúp mày trường sinh bất tử đấy”, thằng Khánh ôm bụng cười.

Ngó đầu nhìn vào trong cái cốc... tôi chỉ ước là mình chết ngay đi được. Cái thứ thằng Khánh bắt tôi uống nó không còn gọi là nước nữa rồi. Nhìn thật là kinh dị với cái mùi chẳng giống ai.

- “Hãy nói với tao mày đang đùa đi Khánh”, tôi nhìn nó mà chân tay bủn rủn.

- “Trẫm không biết đùa bao giờ. Cầm đi, uống một ngụm rồi nói cảm giác ọi người biết”, nó nhấc cái cốc hỗn hợp kinh dị đó vào tay tôi...

Bỗng dưng tôi hết sợ. Một tay bịt mũi, một tay cầm cốc nước, tôi làm một hơi hết sạch trong sự ngỡ ngàng của tụi bạn. Tôi để cái mặt tỉnh queo như không có chuyện gì xảy ra. Sợ nhất là cái mùi, nhưng tôi đã bịt mũi rồi còn sợ gì nữa. Nhìn cái mặt tiu ngầu của lũ bạn tôi phá lên cười.

- “Định chơi anh à? Chưa đủ trình né cưng”, tôi khinh khỉnh.

Đến lượt QC, em chọn truth. Nhỏ Thủy nói chuyện với QC không nhiều bằng nhỏ L và H. Vì không thân lắm, nên nhỏ Thủy bê y chang câu hỏi đã dành cho con L.

- “Điều gì làm em hối hận nhất hả QC?”, nhỏ Thủy khẽ mỉm cười.

- “Từ nhỏ đến lớn hả chị?”

- “Tùy em. Chị muốn hiểu thêm về em”, nhỏ Thủy nhẹ nhàng đáp.

- “Dạ vâng...”

Em xoa trán suy nghĩ một hồi và bắt đầu...

- “Em đã từng đốt rác trong thùng rác với hy vọng là làm như vậy sẽ khiến ba mẹ đỡ mất công đi đổ. Và hậu quả là thùng rác cháy ngùn ngụt... May mà anh hai em về kịp không thì cháy nhà cũng nên”

Tôi lắc đầu với cái hành động trẻ con của QC.

- “Vậy thôi à?”, tôi thắc mắc khi mãi thấy QC không kể tiếp.

- “Vậy thôi”, em tỉnh rụi.

- “Trời! Trong khi anh cực khổ muốn chết sao cái thử thách của em nó nhẹ nhàng vậy?”

- “Chắc tại em là người lương thiện nên ông trời thương em”, QC lè lưỡi.

*

**

Chơi thêm một vài ván nữa, tôi nghỉ và bỏ ra ngoài. Ngoài sân, lửa trại vẫn cháy rừng rực. Trăng hôm nay sáng thật. Đã quá 12 giờ đêm nhưng tôi vẫn nghe được tiếng râm ran nhỏ to tâm sự của đôi bạn hoặc nhóm bạn dưới tán cây trên một vài băng ghế đá nào đó. Tiếng rúc rích cười, tiếng trêu đùa và đôi khi là tiếng cười lạnh lạnh khiến cho tôi không thể nghĩ được trời đã quá đêm. Tìm một băng ghế đá trống, tôi đặt lưng xuống. Chưa đầy một phút sau, QC đến và ngồi cạnh bên tôi.

- “Sao em không ở trong chơi tiếp”
 - “Em với anh là một cặp. Anh nghỉ thì em cũng nghỉ”
 - “Hi...”
 - “Anh này”, QC gõ nhẹ vào vai tôi.
 - “Anh đây”
 - “Em đang giữ một bí mật”
 - “Lại định trêu anh hả?”, tôi cốc vào trán QC.
 - “Về HN... anh có muốn nghe không?”, cô bé nói một cách nghiêm túc.
 - “Người đã không còn anh biết làm gì hả em?”, tôi lảng tránh câu hỏi của QC. Hay nói một cách thẳng thắn, tôi cảm thấy khó chịu khi QC nhắc đến chị của em.
 - “Anh ạ! Đôi khi sự việc mình nhìn và nghe thấy không giống với bản chất của nó... Em cảm thấy quá mệt mỏi khi cứ phải che giấu sự thật này. Chị em xứng đáng nhiều hơn những gì chị ấy đang có”
 - “Ý em là sao?”
 - “Chị em vẫn còn anh ạ. Chị em vẫn còn...”, QC bật khóc nức nở.
 - “Đây là lần thứ bao nhiêu anh nghe điều này rồi hả QC? Anh đâu phải con nít để em muốn nói gì là nói như vậy”.
- Mặc dù cố gắng tỏ ra cứng cáp, nhưng trong đầu tôi là một mớ những hỗn độn cảm xúc. Tôi thở dài.
- “Em nói điều này để làm gì? Sao em cứ phải nói một điều không phải sự thật như vậy”
 - “Em sai rồi! Em sai từ đầu. Em sai vì đã thích anh. Em sai vì không thể giúp gì cho chuyện của hai người. Em sai cả khi HN vẫn còn mà em lại bỏ mặc tất cả chỉ để gặp anh thế này”, cô bé vừa nói vừa khóc.
- Với những cảm xúc tôi nhìn thấy ở QC, tôi không nghĩ là cô bé đang nói dối tôi vì một mục đích nào cả.
- “Kể anh nghe. Anh muốn nghe từ đầu”, tôi chậm rãi.
- Tôi cũng không thể hiểu tại sao lúc đó tôi có thể bình tĩnh như thế. Một sự bình tĩnh lạ lùng...
- “HN... vẫn còn là sự thật”, QC ngửa mặt lên trời để mặc cho những giọt nước mắt lăn xuống.
 - “Anh không hiểu...”
 - “Anh không hiểu là điều dễ hiểu thôi. Vì mọi chuyện xảy ra như một giấc mơ. Chị em, HN, không hề có quyết định khác”
 - “...”
 - “Anh có nhớ hai cô gái gặp anh hôm anh có tiết thể dục chứ?”
 - “... là em?”
 - “Là em và chị em...”
 - “Anh nghe giọng em lúc đó hơi khác mà. Cả mái tóc nữa...”
 - “Hôm đó em bị viêm họng, giọng hơi khàn khàn. Còn tóc thì thay đổi để mà anh”
 - “... tại sao? Tại sao HN không nói đó là cô ấy?”
 - “Chị ấy đã hỏi anh rằng anh có muốn chị ấy bỏ kính ra không còn gì...”

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

Khung cảnh ngày hôm đó dần dần hiện ra trước mắt tôi như một thước phim quay chậm. Cô bé đó là em, HN của tôi. Vậy là những linh cảm của tôi là hoàn toàn chính xác. Thật không ngờ tôi lại để lạc mất em một cách dễ dàng như vậy...

- “HN đã về gặp anh rồi. Tại sao cô ấy không...”, tôi bỏ dở câu nói như cái cách tôi đã vuột mất tay em.

- “Mối lương duyên của HN và anh trắc trở quá...”

Và QC chậm rãi thay chị em kể lại những chuyện đã xảy ra. Những tâm tư tình cảm, những suy nghĩ, đấu tranh tư tưởng và cả những quyết định trong nước mắt của HN được cô bé chiếu chậm lại với cảm xúc dạt dào. Tôi như không tin vào tai mình... Vì tôi HN đã chịu nhiều thiệt thòi. Vì suy nghĩ cho tôi em đã cần phải đưa ra những quyết định mà em hiểu sau đó bản thân sẽ khóc rất nhiều. Nợ tiền còn có thể trả được, nhưng nợ tình liệu có trả được hay không!?

Chap 93:

Đã bao giờ bạn hỏi bản thân mình tồn tại trên thế giới để theo đuổi điều gì? Đối với bản thân tôi, đó là hạnh phúc. Hạnh phúc của tôi là...

... nhìn thấy gia đình, người thân, bạn bè và người yêu của mình khỏe mạnh.

... gia đình đùm bọc, thương yêu nhau.

... có vài người bạn tâm giao hiểu mình ngay cả khi mình im lặng và sẵn sàng làm mọi thứ vì mình.

... người yêu hợp ý mình.

... một công việc đúng với đam mê.

Đấy, hạnh phúc của tôi chỉ “đơn giản” thế thôi. Tôi tự nhận thấy mình hơi tham lam, nhưng tính tôi là vậy, rất cầu toàn. Tôi hỏi bạn rằng liệu bạn có cảm thấy hạnh phúc khi bạn có mọi thứ, nhưng lại không có bạn bè? Có mọi thứ nhưng người yêu lại chẳng ra gì? Có mọi thứ nhưng lúc nào cũng long đong, lận đận vì vấn đề tài chính? Tất nhiên người ta không phải lúc nào cũng có mọi thứ, được thứ này sẽ mất thứ khác. Sống làm sao để mình cảm thấy hạnh phúc là được.

Hạnh phúc đôi khi là những điều hết sức đơn giản, nó rất khó để có một cái định nghĩa hoàn hảo bởi vì mỗi người có một cách suy nghĩ hoàn toàn khác nhau.

Hạnh phúc của đàn ông thường bao gồm sự thành đạt. Tại sao tôi lại dùng chữ “thường”? Là bởi vì sẽ có những người đàn ông khô khan nghĩ rằng mình chỉ cần lo lắng về vấn đề tài chính mà không cần quan tâm lắm về tinh thần của vợ. Điều đó đúng với những người vợ an phận và xem chồng là chỗ dựa số một, nhưng cho đa số trường hợp còn lại là sai.

Phụ nữ tuyệt đại đa số là nhạy cảm. Phụ nữ dù chừng tuổi hay còn ngây thơ, điều hạnh phúc của họ là những điều rất giản đơn. Ví dụ như những hành động quan tâm đầy tinh tế, những lời động viên và đặc biệt là sự sẻ chia. Tôi không tin có người phụ nữ nào sống cô đơn trên một đồng tiền lại cảm thấy hạnh phúc cả. Vì tôi dám khẳng định một điều bất cứ người phụ nữ nào cũng mong muốn yêu thương.

HN của tôi cũng vậy. Em cũng mong mỗi tình yêu như bao người con gái khác, chỉ có điều... nếu phải chọn lựa giữa hạnh phúc của mình và hạnh phúc của người mình thương thì rằng em sẽ là người chọn phần thiệt...

Không dễ để tìm một người biết hy sinh bản thân vì người khác như HN của tôi. Nếu bạn tìm thấy một người như thế thì bạn hãy giữ người đó thật chặt. Trối lại cũng được. Đừng để đến khi người ta đi rồi mới cảm thấy hối tiếc...

*

**

Tôi lặng người trước từng lời kể của QC. Tôi vẫn biết HN là mẫu con gái truyền thống, nhưng tôi không thể ngờ sức chịu đựng và sự hy sinh của em lại mãnh liệt như vậy. Nếu tôi ở trong hoàn cảnh của em có lẽ tôi đã gục rồi cũng nên.

- “Bây giờ HN ở đâu?”
- “Chị ấy ở Đức”
- “Em còn liên lạc với HN không?”
- “Từ khi về đây em không”
- “Tại sao em lại quyết định khi HN đang như vậy? Em không thương chị em sao?”
- “Em thương HN thì ai thương em?”
- “...”, tôi ôm mặt và không biết đáp thế nào.
- “Con người ích kỷ lắm. Nếu bảo rằng “em yêu anh và em mong muốn nhìn thấy anh hạnh phúc bên cạnh một người con gái khác, người đó không phải là em”, thì đó là câu nói dối dở tệ nhất. Em thà hạnh phúc bên người mình thương trong một thời gian ngắn rồi sau đó bước đi còn hơn là chẳng nhận được gì. Anh đã hiểu tại sao em lại về rồi chứ?”
- “Em thích anh ở điểm gì? Đẹp trai? Không phải. Anh không thuộc dạng đẹp trai? Giỏi? Ngoài kia còn đầy rẫy người giỏi hơn anh. Tốt? Tốt mà anh lại đi thích Hoài Anh khi anh vẫn còn nhớ đến chị em!?”

QC lắc đầu cười xòa.

- “Đó là cái cách anh từ chối một cô gái đang dành tình cảm ỉn sao, HM?”
- “...”
- “Không tệ chút nào...”
- “...”
- “Khi con gái thích một người con trai không có gì là ngẫu nhiên cả. Chắc chắn anh phải có điều gì đó cuốn hút em. Em không thiếu năng đến mức chọn một người vừa xấu người vừa xấu nét để yêu đâu”
- “Quay lại chuyện của HN đi”
- “Anh muốn nghe gì nữa?”
- “Chị ấy... còn... thích anh không?”, tôi ngập ngừng.
- “Nếu không em đã không dẫn vật mình nhiều như bây giờ”.

QC đã ngừng khóc. Tôi hiểu lí do tại sao cô bé lại bật khóc tức tưởi như vậy. Khi phải kìm giữ một thứ gì đó lâu ngày, đến lúc được giải tỏa, cảm xúc sẽ tự nhiên tuôn trào theo.

- “Anh còn yêu chị em không?”
- “Em nghĩ tìm được một người như HN dễ lắm à? Bây giờ tình cảm đó đang đi xuống...”
- “Tức là anh không còn?”, QC trợn tròn mắt.
- “Còn chứ, nhưng không nhiều. Anh cần gặp lại chị em đã... Anh muốn nghe HN kể cho anh hơn”
- “...”
- “...”
- “Đã bao giờ anh dành một chút gì đó cho em?”

QC không nhìn tôi mà em hướng ánh mắt của mình lên trên cao, nơi có những vì sao đang lấp lánh...

Tình yêu giống như một thứ thuốc gây nghiện. Khi thăng hoa, nó khiến con người ta bay bổng. Và khi lụi tàn, nó khiến chúng ta kiệt quệ. Tình yêu giống như một liều doping cực mạnh giúp người ta vượt qua

những thử thách tưởng chừng như cam go nhất, nhưng đôi khi nó lại khiến những người bị tổn thương mất sạch sức mạnh, ý chí và niềm tin vào cuộc đời. Tình yêu mang đến cho HN một sức mạnh kiên cường để nàng có thể quên mình mà nghĩ cho hạnh phúc của tôi trước nhất, và cũng với sức mạnh ấy QC dám một mình vượt qua cả núi khó khăn để về đây gặp tôi chỉ với một mục đích... có một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi trước khi trả tôi về với chị của em.

Như một cô bạn của tôi đã từng nói “mọi người có thể chê em sao toàn nhìn đời với lăng kính màu hồng, nhưng với e, tình yêu thiêng liêng vô cùng, chỉ có thể vì ta lầm tưởng tình yêu với các cảm xúc gần giống như thích hay cảm nắng... nên mới làm nó mất đi vẻ đẹp mà thôi”. Tôi lặng người đi trước câu nói của cô bạn nhỏ đó. Một câu nói đi ngược lại hoàn toàn với phát ngôn của nhiều cô gái bây giờ “tình yêu đích thực không tồn tại” và “con trai bây giờ đều lắm”. Tôi phì cười khi nghe được những lời đó, không biết có phải bởi vì xung quanh tôi đa số đều là những thằng bạn luôn đang hoang trong chuyện tình cảm hay không!?

Vì vậy tôi xin cam đoan với các bạn nữ là đàn ông con trai tốt vẫn còn nhiều lắm. Nếu muốn sở hữu những chàng trai ấy thì các bạn cũng phải đang hoang trong chuyện tình cảm và có niềm tin vào cuộc sống đã. Còn nếu các bạn trả lời rằng “mình rất đang hoang và niềm tin mình đặt cả chục năm trời rồi mà vẫn chưa thấy gì cả” thì đến đây gặp tôi, tôi giới thiệu bạn tôi cho. Chúng nó đang ế chồng ế chơ ngoài kia kìa. Nhưng phải nhanh lên đấy. Chúng nó vật vờ sắp chết đến nơi rồi.

Quay lại câu chuyện...

Tôi đáp lời QC bằng những gì tôi đang nghĩ.

- “Anh... không phải là thánh... mà không biết rung động...”, tôi ngập ngừng. “Nếu như không phải... với chị N trước... anh sợ mình sẽ đáp lại tình cảm của em”.

- “...”, QC khẽ cười.

- “Nhưng bây giờ là không thể. Dù HN có còn hay không thì anh cũng không thể đáp lại tình cảm của em”

Tôi nghĩ mình đã phải can đảm lắm mới có thể nói hết câu. Tôi sợ làm phụ nữ buồn. Đó là điểm yếu của tôi. Vì vậy nếu làm một cô gái nào đó tổn thương tôi sẽ day dứt lắm lắm.

- “Đó là câu trả lời em mong đợi...”, QC cười trong khi nước mắt đã ướt đầm mi tự bao giờ.

- “Rồi em sẽ tìm được người xứng đáng hơn anh gấp trăm, gấp vạn lần”, tôi dơ tay lên trời hùng hồn tuyên bố.

Cô bé lắc đầu.

- “Chỉ cần bằng anh thôi, không cần gấp nhiều lần vậy đâu...”

- “Ờ ờ... vậy à...”.

Thi thoảng QC làm tôi đứng hình bởi những câu nói thật sự hóc búa.

- “Em nắm tay anh được không?”, QC nói nhỏ mà tôi nghe như tiếng sấm rền bên tai.

- “Hả? Em nói gì cơ?”, tôi giả điếc và nuốt nước miếng đánh ực.

- “Em nói là anh nắm tay em đi”, cô bé bình tĩnh nhắc lại.

- “Trời ơi tai anh bị làm sao thế này. Chẳng nghe thấy gì hết...”, tôi ôm đầu chạy vù đi...

*

**

Tôi không nghe thấy tiếng gọi từ đằng sau. Chắc tôi lại làm QC buồn rồi. Thôi kệ! Tôi sẽ dỗ em sau, còn bây giờ, tôi muốn dành thời gian suy nghĩ về chuyện HN hơn.

Tôi chưa bao giờ tưởng tượng chuyện tình cảm của tôi lại giống với tiểu thuyết như thế này. Lúc trầm, lúc bổng, lúc ngất ngây, lúc tuyệt vọng, còn tại thời điểm bây giờ là một mớ hỗn độn cảm xúc. Không hiểu sao bây giờ, ngồi nghĩ lại, tôi lại cảm thấy không vui lắm khi nghe cái tin như vậy từ QC. Chắc tại tôi vẫn chưa chắc chắn rằng HN còn là sự thật hay không. Tôi cần thời gian giải đáp thắc mắc này ình. Tôi đi vòng quanh sân trường một lúc lâu và không thôi nghĩ về những điều QC vừa nói...

Bỗng dưng nhỏ L từ đâu xuất hiện ra, giọng nó hốt hoảng.

- “M ơi! Sang lớp Toán đi. QC đang uống rượu bên đó kìa. Tao nói mà nó không nghe”

- “Hả???”

Không kịp nghĩ, tôi chạy vù về phía lớp 12 Toán. Đứng chỗ cửa lớp và nhìn vào trong, tôi thấy một cảnh tượng không đẹp mắt chút nào... QC đang ngồi cùng đám thằng Dũng và trong đó chỉ có mình em là con gái. Cả đám đang chơi cái trò quay bút. Đầu bút chỉ trúng ai người đó phải uống một cốc.

Không nói lời nào, tôi lao vào, nhắm thẳng chai rượu đặt ở giữa, tung một cú đá hết sức. Chai bắn vào góc lều đổ tung tóe. Cả đám lớp Toán im thin thít nhìn tôi. Thằng Dũng mở lời.

- “Mày làm cái đ đ gì vậy?”, nó đứng lên kênh mặt.

- “Tao đã bảo là mày tránh xa em tao ra. Mày đ hiểu à?”, tôi đẩy vai, rồi chỉ vào mặt nó.

- “Vậy thì mày phải hỏi em mày đấy. Tao không phải là người mời”, nó xẵng giọng.

Tôi quay lại đằng sau hỏi QC.

- “Đúng không?”

Em không trả lời, từ từ đứng dậy, phui quần và bỏ đi như không có mặt tôi ở đó.

- “Nãy giờ em tao uống mấy cốc rồi?”, tôi hỏi một đứa không chơi.

- “Không nhiều đâu. 2-3 cốc be bé thôi”

- “Sao tụi mày không cản”, tôi trách.

- “Tụi tao nói nó có nghe đâu”, một đứa giải thích.

- “Tao biết rồi...”

Tôi bỏ đi trước ánh mắt thách thức của thằng Dũng. Tôi không quan tâm, mối quan tâm bây giờ của tôi là QC. Tôi đuổi theo và giữ vai em lại.

- “Anh buông em ra đi...”

- “Em làm sao vậy?”

- “Em bảo anh buông vai em ra...”

Cô bé ra sức đẩy tay tôi ra khỏi vai em nhưng không thể. Tôi bắt đầu nghe tiếng cô bé khóc dầm dút... Theo phản xạ tự nhiên, tôi lới lỏng tay và từ từ buông khỏi vai em.

QC ra một góc ghế đá ngồi. Tôi hiểu là bây giờ em không muốn nói chuyện với tôi. Tôi có cảm giác như vậy. đành lòng tôi nhờ con H ra ngồi cùng em. Tôi không làm gì, chỉ đứng cách một đoạn xa, nhìn cô bé và nhỏ bạn mình tâm sự. Bỗng dưng tôi nghe tiếng QC hát...

Ôi trời! Cô nàng say rồi...

Chap 94:

QC mất lờ đờ nhìn tôi.

- “Anh là ai?”

- “Anh là M nè QC”, tôi nuốt nước miếng nghe đánh ực.

- “Anh ở đây làm cái gì?”, cô bé chống nạnh.

- “Anh đi cắm trại với lớp”
- “Ai cho anh đi cắm trại với lớp”, cô bé lè nhè.
- “Mẹ anh cho...”
- “Ai ẹ anh cái quyền đấy! HẢ?”
- “Thì mẹ không cho con thì cho ai?”, tôi trả lời như một cái máy mà không biết rằng đối với người say... tốt nhất đừng trả lời làm gì cho nó mệt xác.
- “Tôi không à mẹ anh dám cho à? HẢ?”. Mỗi lần QC “hả” một cái là tim tôi muốn bắn ra ngoài. “Bình thường cũng nhỏ nhẹ lắm mà sao hôm nay nói chuyện như ma nhập thể nhỉ??”, tôi nhủ thầm.
- “Ờ ờ...”
- “Thích ờ không? Anh có thích ờ KHÔNG?”
- “Ừ ừ”
- “Tôi nói anh phải dạ. Anh không hiểu à?”
- “À... dạ”. Một điều nhin là chín điều lành. “Con dở này! Mày mà hết say mày chết với ông”, tôi lẩm bẩm chửi.
- “Cục cưng ngoan lắm. Để chị hát cho cục cưng nghe nhé”
- “Ờ... dạ”

Cô nàng hát thật. Không những hát mà còn đứng lên múa phụ họa nữa.

“Hình như trong từng tia nắng có nét tinh nghịch bạn trai”. Chạy chạy sang một bên. Ngửa tay ngang mặt. Nhún.

“Hình như trong từng hạt mưa có nụ cười duyên bạn gái”. Chạy chạy sang bên còn lại. Uốn uốn tay. Nhún.

“Hình như trong từng tia nắng hát lên theo từng tiếng ve

Hình như trong từng hạt mưa có dòng lưu bút đọng lại”

...

Tôi há hốc mồm trố mắt nhìn những gì mình thấy. Vừa thương em mà lại vừa buồn cười. Đó là lần đầu tiên tôi thấy một người con gái say. Và mọi chuyện chưa kết thúc ở đó...

Sau khi kết thúc bài “Tia nắng hát mưa”, QC tiếp tục bằng “Lời ru buồn”, một sê-ri tiếng Pháp “nghe hiểu chết liền” và kết thúc bằng “Cho vừa lòng em”... nghe chẳng liên quan gì. Tôi và nhỏ L là khán giả bất đắc dĩ của cô bé. Đói ba lần, tôi định dừng QC lại, nhưng nhỏ bạn lại ngăn tôi. Con nhỏ bảo.

- “Đừng, M. Con gái ít khi say lắm. Nhưng khi say là người ta buồn thật đấy”

Thế rồi, tôi lại thôi, lại ngồi xuống một băng ghế gần đó nhìn cô bé. Nỗi buồn của em là do tôi mang lại, vì vậy tôi đáng phải chịu đựng em những lúc như thế này...

Buồn thật. Tình yêu mang đến hạnh phúc khôn cùng và cũng tàn nhẫn đẩy con người ta xuống vực sâu của thất vọng. Hạnh phúc cuối cùng cần cả duyên và nợ vậy mà tôi chỉ có chữ duyên với em. Hẹn kiếp sau... em nhé!

Hạnh phúc phải tìm trong chông gai

Tương lai phải tìm trong quá khứ

Tình yêu phải tìm trong ba chữ

Hai chữ “yêu thương” một chữ “chờ”

Hết hát, QC ngồi kể chuyện. Chuyện về gia đình em. Về bạn bè và cả mấy anh chàng theo em mà em không chịu. Lần này cô nàng không bắt tôi phải nghe như trước khi hát, mà chỉ kể một cách vô thức. Từng câu

nói, từng hành động và cảm xúc được em biểu lộ qua gương mặt. Và tôi chăm chú lắng nghe như muốn nuốt từng lời nói của em.

QC kể được một hồi, bất ngờ em gục đầu vào vai nhỏ L ngủ lúc nào không hay.

Đêm hôm đó kết thúc bằng việc tôi kéo chăn lên quá cổ cho cô nàng...

*

**

Sáng hôm sau trước khi dỡ trại, ban chấp hành đoàn trường có tổ chức một vài trò chơi nho nhỏ. Tôi không hứng thú lắm nên không tham gia. Lúc cả đám lớp tôi tụ tập ở ngoài sân trường để xem thì tôi ở lại trong trại. QC cũng không đi.

- “Em tỉnh chưa?”

- “Dạ rồi anh”

- “Đêm qua ngủ có ngon không?”

- “Ngon. Em ngủ chẳng biết trời trăng đất dày gì luôn. Mà không hiểu sao em đau đầu quá...”, cô bé xoa xoa hai thái dương.

- “Em không nhớ gì thật sao?”, tôi tỏ rõ sự ngạc nhiên.

- “Thật mà”, cô bé dụi mắt.

- “Con gái lần sau đừng uống rượu nhé. Dù buồn mấy...”, tôi nói bằng quơ mà không nhìn em.

- “Vâng, em biết rồi...”

- “Em dọn dẹp đồ đạc để chuẩn bị về đi”

- “Dạ vâng anh”

Sau khi dọn xong trại, chúng tôi chia tay nhau ai về nhà nấy. Khi xe tôi chở QC ra khỏi cổng được tầm 10m, bỗng dừng có một người đàn ông bước xuống từ một chiếc ô tô và chặn trước xe tôi. Bị bất ngờ, nhưng tôi vẫn kịp phanh. Tôi lên tiếng.

- “Có chuyện gì vậy chú?”

Người đàn ông không trả lời và ông cũng chẳng nhìn tôi. Ông nhìn chăm chăm vào QC.

- “Ba em... đó anh...”, giọng cô bé run run.

19. Chương 19

- “Ba em đâu?”, tôi chạy lại khi thấy QC quay lại nhà mình.

- “Ba em ở khách sạn”, QC ôm mặt như thể trời sắp sập đến nơi.

- “Sao em lại về đây?”

- “Em về để dọn quần áo”

- “Là sao?”, tôi ngạc nhiên.

- “Ba em mua vé quay lại Pháp rồi. Chiều mai em bay”, cô bé trả lời nhẹ nhàng.

- “Vậy là sáng mai em phải lên lại Sài Gòn?”, giọng tôi bỗng dưng trùng xuống.

- “Dạ vâng...”
- “Vé khứ hồi em mua cho cuối tuần sau thì sao?”
- “Vứt thôi anh”
- “Vứt?”, tôi tròn tròn mắt. “Vứt tức là vứt tiền đó hả?”
- “Anh chưa thấy người ta vứt vé xe vé tàu bao giờ à?”
- “Nhưng đây là vé máy bay. Trời ơi. Bay quốc tế chứ không phải bay nội địa nữa”, tôi ôm đầu tiếc rẻ.
- “...”, QC quay sang chỗ khác mà không đáp lại.
- “Thôi không đùa nữa... Ba em nói gì không?”
- “Ba em chắc là giận lắm. Nhưng không nói gì cả. Chắc là lo cho sự an toàn của em thôi”
- “Anh thấy ba em không nói gì mà em cung cúc lên xe với ông ấy. Nhìn hãi thật đấy”, tôi vuốt trán.
- “Ba em chín chắn lắm anh. Chẳng bao giờ quát tháo chỗ đông người đâu...”
- “VẬY Ạ...”
- “Chiều nay ba em muốn gặp anh...”, QC đan hai tay vào nhau.
- “Để làm gì vậy?”, mặt tôi căng thẳng.
- “Chắc là để nói chuyện thôi ạ”
- “...”
- “Anh đừng lo. Có em ba em không làm gì anh đâu”
- “Ừ...”

Tôi không sợ gặp ba QC và tôi cũng chẳng sợ ba em sẽ làm gì tôi, vì quả thật tôi chẳng làm gì sai cả. Tôi chỉ cảm thấy hơi hụt hẫng khi biết rằng ngày mai em sẽ đi. Tôi có cảm giác tôi sẽ không bao giờ gặp lại em nữa. Không hiểu tại sao tôi lại có suy nghĩ kì lạ như vậy...

Trưa đó mặc dù thấm mệt nhưng tôi cũng chẳng ngủ được. Cứ lẩn qua lẩn lại thao thức vì cái hẹn chiều nay. Trong đầu tôi hiện ra cả nghìn câu hỏi. Câu hỏi này chưa bay đi, câu hỏi khác đã lao đến.

Không biết chú ấy sẽ hỏi mình những gì...

Không biết chú ấy có mắng QC không...

Không biết QC có buồn không...

Không biết...

Tôi ngủ lúc nào không hay...

*

**

QC hẹn tôi 4h, thì 4h kém 15 tôi đã có mặt. Tôi thuộc kiểu người rất coi trọng giờ giấc. Hẹn với tôi mà đi muộn là tôi khó chịu ra mặt. Báo trước thì không sao chứ còn cứ im im bắt tôi đứng chờ thì khi gặp tôi chứ không thương nữa thì thôi. Tôi dễ thì dễ tính thật, nhưng ở kha khá điều tôi rất nghiêm khắc. Bạn tôi có lần nói chuyện mà cứ lơ đãng nhẩn tin vớ vẩn bị tôi rết ột trận xanh mắt mèo. Tôi nghĩ đó là một trong những tính xấu của tôi...

Đến sớm, nhưng tôi không gõ cửa mà chỉ đi qua đi lại ngoài hành lang. Đúng 4h, khi cả kim giây và kim phút bước sang số 12, tôi lấy hết can đảm gõ cửa.

Cốc cốc cốc...

Chờ một lúc, có người ra mở cửa cho tôi. Là QC.

- “Anh vào đi ạ”, cô bé cười gượng gạo.

- “Ừm...”

Tôi bước vào trong. Ba QC đang đứng ngoài ban công đốt thuốc. Hình như ông biết tôi vào, nhưng cố tình không quay lại..

- “Con chào chú...”

- “...”

- “Con chào chú ạ”, tôi nhắc lại.

Đến lần thứ hai, ba cô bé mới quay lại. Ông dụi mắt thuốc và từ từ đi về phía tôi.

- “Con ngồi xuống đi”, ông chỉ tay xuống bộ salon gần đó.

- “Dạ vâng...”

- “Con quen con gái chú lâu chưa?”

Bây giờ tôi mới có dịp nhìn rõ ba QC. Đây là một người đàn ông cao, to và bụng không hề phệ, có lẽ do cũng chơi thể thao. Ông có gương mặt chữ điền, râu quai nón, đôi mắt khá sâu và vết sẹo ngắn sau đuôi mắt. Nhìn chung ba QC có vẻ ngoài rất nam tính, đối lập hoàn toàn với nhiều diễn viên Hàn Xêlê bây giờ.

Cho tôi nói ngoài lề một chút. Tôi cực kì dị ứng với cái kiểu đàn ông cute này cute nọ. Nhìn ông à ông ọo chỉ muốn lẳng đá vào đầu. Đàn ông là phải mạnh mẽ, là chỗ dựa cho những người phụ nữ của mình. Sợ cũng được, sứt răng cũng không sao, càn gai góc càng tốt. Ý tôi là sứt răng vì đánh nhau chứ không phải bị ngã đập mồm vào cạnh cầu thang hay là ăn tham mà cắn phải sạn đâu. Như thế thì buồn lắm. Chung qui lại đàn ông đích thực phải là George Clooney, là Wentworth Miller trong Prison Break, là Jensen Ackles trong Supernatural, là những người khiến phụ nữ khi gặp phải nhủ thầm “anh ấy sẽ là chỗ dựa vững chắc ình”, chứ không phải những người mang lại cho chị em cảm giác mình là chỗ dựa chứ không phải người ta.

Ba QC rất có phong thái của một người đàn ông từng trải. Từng cử chỉ, lời nói, sự điềm đạm, chín chắn sẽ khiến những người phụ nữ của ông ấy là mẹ QC và chính cô bé có cảm giác an toàn khi bên cạnh. Còn đối với những người lạ, phong thái của ba em sẽ khiến họ có đôi chút e dè, và tôi không phải điều ngoại lệ.

- “Con quen QC được bao lâu rồi?”, ông ngồi xuống đối diện với tôi.

- “Dạ con... cũng mới thôi ạ”, tôi khẽ liếc QC một cái trước khi quay lại nhìn ba em.

- “Chú không cấm tụi con yêu nhau. Nhưng chú không đồng ý con gái chú lặn lội cả nửa vòng trái đất về gặp con”

- “Thật ra thì...”

- “Thì thế nào?”

- “Dạ không ạ... Chú cứ nói tiếp đi. Con vẫn đang nghe”

- “Chú đã mua vé cho em rồi. Chiều mai hai ba con chú sẽ bay”

- “Dạ con cũng nghe em nói ạ”

- “Trưa đến giờ hai ba con nói chuyện cũng nhiều”

- “...”

- “Chú từng yêu nên chú biết tình yêu nó linh thiêng thế nào”

- “Dạ...”

- “Chú đồng ý cho con gái chú ở nhà con thêm một đêm nữa. Tối chú sẽ đến cảm ơn ba mẹ con sau”

- “Dạ vâng...”

Tôi chỉ biết vâng dạ mà không biết nói gì hơn. Vậy là tôi chỉ còn bên cạnh QC thêm một tối nữa. Mai cô bé sẽ quay lại Pháp...

Chap 95:

- “Hai đứa đi chơi đi, mai QC phải về rồi”, ba QC ra lệnh cho tôi.

Tôi nhìn sang cô bé mà chẳng biết nói gì. Trong đầu tôi là một hỗn độn mơ hồ những cảm xúc. Chúng tràn ngập và xô lấn khiến cho tôi cất lời một cách khó khăn.

- “Đi...nào em”

Cuộc sống là một chuỗi những quyết định, có người chọn ình lối đi này, cũng có người lại chọn ình lối đi kia. Tùy hoàn cảnh, tùy hệ tư tưởng và tùy vào hoài bão mà mỗi người có lối đi riêng. Trong tình yêu cũng vậy. Tổ tình hay không tổ tình? Giữ chặt hay buông tay? Tiếp tục hay đầu hàng? Ai cũng có lựa chọn của riêng mình dẫu biết rằng hạnh phúc cuối cùng có một nửa phụ thuộc vào người còn lại.

Tình yêu chialàm bốn loại, bao gồm đúng người đúng lúc, sai người sai lúc, đúng người sai lúc và sai người đúng lúc. Đúng người đúng lúc và sai người sai lúc thì không cần bàn nhiều vì chúng quá rõ ràng rồi. Nhưng còn hai cái còn lại thì sao? Sai người, đúng lúc là khi người ta mất phương hướng và muốn tìm một người để lấp lấp khoảng trống trong tâm hồn. Chỉ có điều người được tìm thấy không phải là người cần tìm, để đến khi người ta tìm thấy một nửa đích thực của mình thì người bị tổn thương nhiều nhất lại chính là người lấp chỗ trống kia. Đúng người sai lúc, theo tôi, còn buồn hơn. Cái suy nghĩ “giá mình gặp người ta sớm hơn thì hay biết bao nhiêu” là cực kì bức bối. Có người từ bỏ, có người kiên trì và cũng có người lại chọn cách được ở bên “người đó” của mình một thời gian ngắn rồi mới từ bỏ. QC là người chọn cách sau cùng...Tiếc một điều cô bé là em họ của HN. Cho dù HN chẳng còn tôi cũng không đáp lại, hướng hồ gì...

- “Em muốn đi đâu? Để anh dẫn đi”, tôi cố cười.

- “Rủ chị H với chị L chơi bowling đi rồi sau đó đi ăn”, QC cười tươi rói như không có chuyện gì xảy ra.

- “Nhưng anh đã chơi bowling bao giờ đâu”, tôi che mặt vì sự nhà quê của mình.

- “Ra đó em chỉ. Dễ dàng à...”

Vậy là mọi chuyện đã quyết định. Về đến nhà tôi gọi cho hai nhỏ bạn. Được đi chơi kè, tụi nó gật đầu cái rụp mà không thèm bàn khoản chút gì. Bó tay.

Nhắc đến chuyện chơi bowling tôi mới nhớ đến một kỉ niệm đau thương của mình. Chuyện là thế này...

Tôi có một anh bạn tên là Dũng. Ông này học chung với tôi ở đại học. Rất thích chọc tôi, nhưng đùa lại vô duyên, nên tôi rất ghét. Tôi ghét thì tôi dìm hàng. Thế cho nhanh.

Nghỉ hè, tôi về nhà được 2 tuần, chán, bô lên thành phố đổi gió. Đang vì vu vớ với đám bạn thì nhận được tin nhắn. “M! Anh Dũng này. Anh mới đến SG chiều nay. Anh hỏi thì biết em đang ở trên này. Tối nay đi bowling với anh và bạn gái anh nhé!”. Định từ chối vì cũng chẳng ưa lâu này lắm, nhưng nghĩ sao tôi lại đồng ý vì dù gì chúng tôi cũng học cùng nhau. Tôi chết vì cái tính cả nể này.

Đúng giờ, tôi đến chỗ hẹn, thì đã thấy đôi uyên ương đã chờ sẵn. Ông này được cái đúng giờ. Chào ông ấy xong, tôi quaysang chào bạn gái ông ấy. Giờ mới để ý, bạn gái thẳng cha xinh đáo để. Trong lòng phải nói là GATO, nhưng tôi vẫn cố tỏ ra mình là một thằng đàn ông chân chính không thèm đoái hoài đến nữ sắc. Đường tăng, nên chỉ gật đầu chào nhẹ và quay mặt đi. Con gái mà nhìn thấy hành động ấy chắc chắn sẽ nghĩ rằng “Ồ! Anh ấy thật là đàn ông, thật là phết đời”, nhưng em ấy đâu biết rằng lúc sau chạy song song với thằng chả, tôi cố gắng đi hơi chậm lại để lâu lâu liếc một phát cho khỏi bị phát hiện. Đời bạc thật. Một thằng nhìn như nông dân mới đi cày về lại đang chở một em xinh như mộng ngồi đằng sau. Bình thường đã ghét lão này, thấy cảnh đó tôi càng ghét hơn.

Rồi cũng đến chỗ chơi Bowling. Tôi gửi xe xong trước, ra cổng chính chờ. 5 phút sau thấy ông với con bé xinh xinh đi vào cùng. Con bé chắc người thành phố, rất biết ăn mặc, nhìn dễ thương lắm. Lão đi giữa, tôi đi bên trái, con bé đi bên phải. Đi được một khúc tôi thấy mấy người đi ngược lại cứ nhìn vào chúng tôi

khúc khích cười. Tôi hoảng. Kiểm tra lại mọi thứ...tất cả vẫn ổn. Nhìn sang thẳng chỗ thì tôi mới tá hỏa, ông giời con đang “để cho nó mát”. Tôi nói nhỏ.

- “Anh Dũng! Cửa sổ kia”, giọng tôi điềm tĩnh nhất có thể.
- “Cửa sổ nào em?”, anh ấy vẫn đang bận toe toét cười với em kia.
- “Cửa sổ của anh ấy!”, tôi tăng volume.
- “Anh làm gì có cửa sổ nào”
- “Cửa sổ quần ba kia, ba ơi”, giọng tôi như muốn khóc.

Tôi tưởng anh ấy sẽ xấu hổ ôm lấy mặt mà vừa chạy vừa khóc lao vào trong toa-let, nhưng tôi đã lầm. Anh ấy rất từ từ kéo chiếc khóa lên đơn giản như chuyện người ta đang chỉnh trang lại quần áo. Tôi cũng sợ, bạn anh ấy cũng sợ, tất cả mọi người nhìn thấy đều cũng sợ, còn anh ấy thì không. Thời gian lúc đó như đọng lại, kéo dài tưởng như vô tận. “Đi thôi em”, tôi và em kia bị tiếng nói của anh ấy kéo về thực tại. “Vâng”, cả tôi và em kia trả lời và cùng đưa tay đẩy cho hai hàm khớp lại. Anh ấy vẫn nói chuyện như chưa có chuyện gì xảy ra, tôi và em kia bắt đầu thấy sợ. Ít ra tôi cũng có đồng minh để nếu nhệch thì còn chia làm đôi, chứ chịu một mình chắc tôi chết. Hình như em kia cũng có suy nghĩ giống tôi, nên quay sang nhìn tôi ra vẻ đồng cảm lắm.

Mọi chuyện sẽ dừng lại ở mức tai nạn, nếu như sau đó mọi chuyện đều tốt đẹp. Nhưng đó đâu phải là đời, đời là phải thật khó lường và thật khó kìa.

Sau “tai nạn cho nó mát”, ba người chúng tôi đi vào lấy băng để chơi. Chia làm hai đội. Hai người kia đội xanh, mình tôi đội đỏ. Cô đơn nó khổ thế đấy. Tôi tưởng anh ấy biết chơi cơ, thế mà lại không phải các bạn ạ. Đội xanh ném trước, ừ thì đồng ý, trước hay sau thì có quan trọng gì. Anh ấy cầm quả bóng nặng 10kg. Tôi hơi hoảng vì thường thì 5-7kg là vừa, chắc anh ấy khỏe quá nên cầm nặng chắc vừa tay hơn, tôi tự trấn an.

Anh ấy cầm quả bóng lên, dáng dấp có vẻ chuyên nghiệp lắm. Tôi đang lo không biết ổng mà cao thủ chắc đội đỏ một thành viên của tôi thua muối mặt mất. Tim tôi như thắt lại dõi theo bước chạy điêu luyện của vận động viên trẻ thì...hời ôi tôi nghe tiếng rầm một cái, kéo theo là một tràng dài chuông báo động. Vì anh ấy ném quá cao và bóng quá nặng, nên khi đáp xuống, bóng vô tình để lại một lỗ khá khá trên đường băng.

Một đàn các anh bảo vệ chạy đến. Tôi vâng vâng chỉ biết cầm nín nhìn lão ấy xin lỗi các anh bảo vệ. Buồn cười lắm mà không dám cười, chỉ dám bặm môi, lấy tay gác trán như kiểu đang giải một bài toán cực kỳ hóc búa. Sau 5 phút giải thích là do ném trượt tay thì chúng tôi cũng được tha, sau đó nhờ sự xinh xắn và khéo miệng của em kia chúng tôi được chuyển sang băng khác. Ồn trời!

Đội xanh tiếp tục là đội bắt đầu, và lại là anh ấy bắn phát súng đầu tiên. Rút kinh nghiệm từ sai lầm lần trước anh ấy chọn bóng nhẹ hơn. Biết rút kinh nghiệm thế là tốt, tôi gật gù. Để chứng tỏ sức mạnh, tài năng và những rắc rối trước chỉ là tai nạn, cầm quả bóng anh ấy thấy luôn.

Nhưng giời ôi, băng này đang khởi động lại, nên khi bóng anh ấy lao đến thì thanh đặt ký vẫn chưa kịp rút lên. Tôi chạy theo ngăn anh ấy mà không kịp. Chuyện gì đến cũng đến, sức mạnh của anh ấy tỉ lệ thuận với độ cong của thanh đặt ký. Một lần nữa tiếng chuông báo vang lên. Một lần nữa một đàn các anh bảo vệ lao đến làm nhiệm vụ của mình. Tất cả mọi người nhìn ba chúng tôi. Tôi và em kia chỉ biết cúi gầm mặt xuống như kiểu vừa làm một điều gì đó bất hợp pháp. Nhệch đến thế là cùng. Tôi thì là tôi với em kia chưa biết mặt mũi quả bóng nó như thế nào, thế mà bây giờ chúng tôi ngồi đây vào vai bị cáo trong một vụ án phá hoại.

Trò chơi kết thúc bằng 2 cú ném kinh hoàng của lão ấy trong vòng chưa đầy 10 phút. Anh ấy bị bắt ngồi lại viết kiểm điểm, trong khi tôi và em kia được thả vì vô can.

Sau đấy vài ngày, tôi nghe tin anh ấy chia tay bạn gái mà chẳng hiểu tại sao...

Cũng may lần đầu chơi bowling của tôi không đến nỗi nào. Chơi được mấy game, cả đám lại rủ nhau đi ăn, vẫn là quán gối cuốn nước dừa hôm trước bốn đứa đi với nhau. Nhỏ L lên tiếng.

- “Sao nay tự nhiên tốt tính lại rủ tụi tao đi chơi bởi ăn uống vậy?”
- “...”, tôi nhún vai chẳng đáp.
- “Mai em đi chị ạ...”, QC cười nhẹ.
- “Mai em đi đâu?”, nhỏ H bất ngờ.
- “Mai em phải về lại Pháp”
- “Sao em bảo cuối tuần sau mà”, nhỏ L tiếp.
- “Dự định ban đầu là thế...hì...nhưng ba em về đây chị ạ”, QC thở dài đánh thượt.
- “...”
- “...”
- “...”

Tất cả đều im lặng sau câu trả lời của em. Mọi chuyện đã quá rõ. Hôm nay là ngày cuối cùng cô bé ở lại đây. Mọi chuyện đến quá nhanh và đột ngột. Như vẫn chưa dám tin lời QC nói, nhỏ L hỏi lại với cái giọng pha chút hy vọng.

- “Sao em không năn nỉ ba em...?”
- “Hihi. Ba em mà đã quyết thì có trời cản, chị ạ”

Bữa ăn hôm đó không vui như hai đứa bạn tôi mong đợi. Tất cả chỉ gói gọn lại trong ba hành động chính: ăn, dọn dờ và hẹn ngày gặp lại. Mặc dù chỉ mới gặp nhau được một tuần, nhưng tôi tin hai đứa bạn thân của tôi cũng rất quý QC. Ăn xong, tôi tính rủ hai nhỏ bạn đi chơi tiếp, nhưng tụi nó từ chối vì muốn dành thời gian ít ỏi còn lại ở đây của QC cho tôi nhiều hơn.

- “Muốn đi đâu đây người đẹp”, tôi quấy quạ quay sang hỏi QC khi hai nhỏ bạn vừa đi khỏi.
- “Em không muốn đi đâu hết”
- “Hở?”
- “Em muốn ở đây”
- “...”
- “Em không muốn về”, cô nàng nói với giọng nghiêm túc.
- “Về đâu? Về nhà hay về bên?”
- “Bên mới ghê chứ”, QC ôm bụng cười.

Tiếng cười của cô bé trong vắt như pha lê thủy vào không khi một dư âm khiến người nghe chộn rộn. Nhưng trong miếng pha lê trong suốt đó, tôi vẫn có thể cảm nhận được một thứ cảm xúc không khiến người ta trọn vẹn. Nó giống như một tia sáng mặt trời chợt lóe lên ở một khoảnh khắc để sau đó lại mờ dần và tắt hẳn khi cụm mây đen ngòm ngang qua. Tiếng cười tiếp nối bằng nỗi buồn ấy cũng giống như quyết định của QC...thà rằng hạnh phúc trong một thời gian ngắn ở bên cạnh người mình thích còn hơn chẳng bao giờ có được. Lựa chọn là do em và tôi tin không bao giờ cô bé hối hận vì quyết định của mình cho dù mọi chuyện có tệ thế nào.

Chap 96:

Tôi chở QC đến một nơi thật yên tĩnh. Trước biển, chỉ có tôi và em. Cả hai đều im lặng...Bất chợt cô bé cất tiếng hát

Rightback where we started

Falling apart at the seams

You've tagged your name on my heart

And I sat there and let it bleed
 Sweetheart so now this is goodbye
 I'm letting you go
 You're letting me down
 Been caught in your reign and I almost drowned
 I'm letting you go, our love's black and blue
 How many words does it take
 To say I'm through?
 I...I...I...I'm, I'm Through
 I...I...I...I'm, I'm Through
 I...I...I...I'm, I'm Through
 I'm through with you..

Tôi nghe câu được câu mất nhưng vẫn lờ mờ đoán ra được ý nghĩa của bài hát. Cũng chẳng khó khăn gì mấy, người đang buồn có bao giờ hát nhạc yêu đời bao giờ!?

- “Em sẽ quay lại đây chứ?”
- “Chắc không đâu ạ”
- “...”
- “Nếu không thật lòng thì đừng nói ra”
- “Sao cơ?”
- “Nếu anh không thật lòng muốn em quay lại thì đừng nói. Em thích sự thật dù nó đau lòng hơn là lời nói dối ngọt ngào”
- “Ừm...”
- “Anh sẽ tiếp tục với HN chứ?”
- “Anh không biết nữa”
- “Anh muốn nhưng lại không đủ can đảm phải không?”, QC kéo lọn tóc ra đằng sau.
- “Em muốn anh nói thật hay không muốn đau lòng?”
- “Em đau đủ rồi. Em đang nói chuyện với tư cách một người bạn. Anh cứ nói đi, chẳng sao đâu”
- “Được thôi...”
- “Trả lời em đi. Anh sẽ tìm chị ấy chứ?”
- “Chắc chắn rồi”, giọng tôi chắc nịch.
- “Và sẽ yêu lại?”
- “Anh cũng mong điều đấy”
- “Vậy được rồi”
- “...”
- “Hứa với em là anh sẽ là người yêu tốt chứ?”
- “Anh mong mình làm được...”

Tôi đáp lời của QC với một niềm vui len lỏi như dòng nhựa sống bỗng dưng tuôn chảy ồ ạt ở một cái cây khô cằn sau bao nhiêu lâu tàn rụi. Niềm hy vọng len lỏi cả vào trong góc kín nhất, nơi tôi đang cố giữ những hình ảnh còn sót lại của HN, để khơi dậy và hồi sinh nó. Ngay tại thời điểm đó, tôi đã biết tình cảm mình dành cho em chưa hề mai một, mà chỉ lấp ló ở một góc khuất nào đấy, và chỉ cần một niềm tin đủ lớn nó sẽ khê khàng bước ra như chưa có chuyện gì xảy ra. Đó là giá trị của tình yêu...

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

Ba QC cho phép em ngủ lại nhà tôi đêm cuối trước hôm em đi. Và lại ba em cũng muốn em phải trực tiếp cảm ơn ba mẹ tôi vì những ngày em ở nhà tôi. QC vẫn ngủ với mẹ tôi...chắc chắn rồi.

Tôi cứ nghĩ đêm hôm đó mình sẽ khó ngủ lắm, ai dè tôi đã lắm. Với bản tính vô tâm vô nghĩa, tôi bắt đầu ngáy o o sau một lúc nằm nghĩ ngợi linh tinh. Dù vậy, tôi vẫn nhớ đặt báo thức vào lúc 5 giờ, trước nửa tiếng so với lúc ba sang đón em...

Đêm hôm đó, tôi có một giấc mơ kì lạ. Tôi mơ thấy mình đi lạc vào trong một khu rừng đẹp như truyện cổ tích. Tôi cứ đi mãi miết mà không thể tìm thấy lối ra. Khi tôi bắt đầu hoảng loạn thì bỗng dưng nghe thấy một tiếng gọi từ đằng sau.

- “Này chàng trai...”

Không phải bụt, vì ông này tuy đầu tóc bạc trắng nhưng nhìn tây lắm. Cũng không phải thiên thần gì, vì tuy mặt tây thật nhưng ông này lại nói tiếng Việt rất sôi và còn mặc áo the khăn xếp. Tôi tạm gọi cụ ông là Ange-bụt đi.

- “Dạ. Cụ gọi con?”, tôi khoanh tay lễ phép đáp.

- “Đừng gọi cụ, già lắm. Gọi ông thôi”, Ange-bụt nghiêm mặt bảo tôi.

- “Vâng” tôi líu rú thưa.

- “Con có muốn thoát ra khỏi chỗ này không?”, Ange-bụt vuốt râu.

- “Dạ! Nếu con muốn ra thì con phải làm theo một điều kiện của ông phải không ạ?”

- “Sao con biết?”

- “Con xem phim hoài chứ gì?”

- “Đúng kịch bản rồi đấy?”

- “Điều kiện của ông là gì?”

- “...”

Tôi choàng tỉnh khi tiếng chuông hẹn giờ réo rất vang, nhưng tôi không dậy, tôi vẫn nằm và chờ đợi. Chẳng biết tôi đang đợi thứ gì? Chờ QC vào chào tôi hay sao? Không phải...Tôi không biết mình cứ nằm vậy bao lâu mà chỉ nhớ có tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng gõ bước vào. Cô bé ngồi xuống giường và khê vuốt tóc tôi.

- “Em phải đi đây. Cảm ơn anh vì tất cả...”

Cô bé cúi người xuống, nhẹ nhàng thơm lên má tôi rồi đứng dậy, đặt một bức thư ở trên bàn và bước ra ngoài.

Đến bây giờ, tôi vẫn không hiểu tại sao mình không dũng cảm ngồi dậy và chào QC một câu trước khi em đi. Tôi tin là cô bé biết tôi đã thức, nhưng cũng vì một lí do nào đấy em lại giả vờ như tôi vẫn còn đang ngủ. Hình như em cũng sợ sự chia xa như tôi thì phải. Tôi đủ mạnh mẽ để dám quay mặt, bước thẳng vào trong phòng chờ và không một lần quay lại đằng sau ngoái nhìn dù biết đằng sau có bao nhiêu người thân đang dõi theo. Nhưng rồi sẽ mềm lòng mà quíu chân ngay tức khắc khi có một người bật khóc. Đó là lí do tại sao dù xa nhà cả 5-6 năm trời và về nhà rất nhiều lần, nhưng chưa một lần mẹ dám đưa tiễn tôi...

Khi tiếng cửa đóng vang lên, tôi định bật dậy...nhưng rồi lại thôi. Phải cả chục lần như vậy. Và kết quả là tôi vẫn nằm bất động một chỗ mãi cho đến khi mẹ vào và lay tôi dậy.

- “Sao con không tiển em?”

- “Con chẳng biết nữa”, tôi chống tay ngồi dựa vào đầu giường.

- “Con trai lớn rồi chắc làm việc gì cũng suy xét. Mẹ tin con...”, mẹ hiền từ vuốt tóc tôi.

Khi mẹ vừa ra khỏi phòng, tôi đến bên bàn, cầm lá thư của QC lên. Phong bì ở ngoài khá đẹp. Từ từ mở bức thư ra, ấn tượng đầu tiên là chữ của em nhìn khá con nít, tròn trĩnh và rất nắn nót. Chứng tỏ một điều cô bé đã dành mọi tâm tư, tình cảm vào những gièm để trong bức thư...

Anh à,

Khoảng thời gian ở đây tuy không lâu, nhưng thật sự em rất hạnh phúc cho dù đôi khi cũng bật khóc vì nhận ra những thứ không phải của mình. Mặc dù vậy em chưa bao giờ hối hận vì quyết định của mình. Nếu cho em được quay lại, em vẫn sẽ quyết định như vậy...về đây, gặp anh và ra đi...

Em biết! Sẽ không ít người xem chuyện em về đây là không hay, là thiếu nữ tính, là bốc đồng...em chẳng quan tâm đến chuyện đó. Em làm theo những gì mình thấy đúng. Lẽ nào làm theo những gì con tim mách bảo là sai sao anh? Chỉ tiếc một điều, anh không phải là chàng trai dành cho em.

Anh biết không! Em chưa bao giờ trách vì anh không đáp lại tình cảm của em. Nếu em là anh, em cũng sẽ làm như vậy cho dù anh có một chút gì dành cho em chẳng nữa. Nếu anh biết em trước, mọi chuyện có thể sẽ khác, và em tin mình sẽ có một cái kết trọn vẹn hơn.

Em thật sự rất trân trọng những ngày ở đây. Em đã rất vui khi nhận ra rằng chàng trai mình thích đúng với những gì mình tưởng tượng. Anh nhân hậu, không biết làm đau lòng người khác. Anh biết khi nào đúng khi nào sai. Anh là người vô tâm, nhưng anh biết khi nào cần phải quan tâm đến người khác. Và còn rất nhiều những điều khác nữa.

Anh không biết em đã hạnh phúc thế nào những lúc anh quan tâm đến em đâu. Em tin rằng những hình ảnh đó sẽ theo em đến suốt cuộc đời này. Mỗi tình đầu! Ôi, ngọt ngào những cũng thật đắng cay.

Cảm ơn anh vì tất cả...

Đã đến lúc em phải trả anh cho HN rồi...

QC.

Sau khi QC đi khoảng một tháng, tôi đã tìm cách liên lạc với HN. Còn về phần QC, thì thoả tôi cũng có hỏi thăm em. Tưởng rằng tất cả sẽ quay lại với quỹ đạo vốn có, nhưng không...

Chap 97:

Sáng hôm QC đi, tôi đến lớp và nhận được rất nhiều trách móc của đám bạn.

- “Sao QC đi mà không thông báo để anh em làm bữa chi tại. Mà tụi tụi quá”

- “Cô bé đi tao còn không được thông báo trước, huống chi tụi mày”

- “Sao hôm qua đi cùng em ấy mà không rủ anh em đi chung luôn cho vui”

- “Ờ thì...”

- “...”

- “...”

Vài tuần sau ngày QC về nước, tôi chủ động hỏi thăm tình hình của em qua email.

“

QC,

Em vẫn khỏe chứ? Tình hình học hành của em thế nào rồi? Bạn bè anh bên này vẫn nhắc em suốt. Anh mong mọi sự tốt lành sẽ đến với em.

HM.

”

Không lâu sau, tôi nhận được thư trả lời.

“

Em vẫn khỏe. Anh đừng lo. Anh cho em gửi lời hỏi thăm ba mẹ anh nhé. Em có việc phải ra ngoài đây. Khi nào có thời gian mình nói chuyện sau anh nhé.

”

Bức thư trả lời của QC khiến tôi hiểu nhiều điều. Trong số đó, điều tôi tâm đắc nhất chính là cho dù tình cảm em dành cho tôi nhiều đến thế nào thì đã đến lúc em cần có cách cư xử rõ ràng hơn đối với tôi. Hay nói cách khác, tôi là của HN và cô bé không cho phép mình gây thêm bất kỳ một sự hiểu lầm nào nữa.

Sự rõ ràng trong tình yêu không phải ai cũng làm được, nhất là đối với những người đa tình. Thật lòng mà nói, ranh giới giữa có cảm tình và thích mong manh vô cùng. Vì vậy chuyện đang cặp kè với một người mà bỗng dưng vào một hôm đẹp trời lại thích thêm một người khác không phải chuyện hiếm. Nếu như cái người vờn hắc đến ở trên chia tay với người thứ nhất để đến với người thứ hai bằng một câu nói “anh nghĩ mình hợp với cô gái kia hơn. Mình chia tay nhé”, thì tôi với tư cách của người thứ hai sẽ buồn, chắc chắn rồi, nhưng vẫn giữ nguyên sự trân trọng cho người ta. Nhưng chỉ cần tôi phát hiện ra bạn gái của mình bắt cả hai tay, tôi tin mình dám quay phắt lưng lại, bước đi kiêu hãnh với suy nghĩ “cô ấy không xứng đáng với mình”. Tôi không hiểu tại sao người ta có thể yêu nhiều người một lúc được. Chỉ cần yêu một người tôi đã muốn ngộp thở khi không có đủ thời gian để nghĩ đến chuyện khác, huống hồ gì...

Nói thật, tôi rất dị ứng với tuýp người bắt cả hai tay. Rất may trong đám bạn của tôi đa phần thuộc loại người rất đàng hoàng trong chuyện tình cảm, vì vậy khi nghe nhiều người treo status đại loại như “đàn ông bây giờ đều lắm” tôi vừa thương vừa tức. Tức vì cái kiểu nói vợ đùa cả năm, nhưng thương vì tin rằng không phải ngẫu nhiên người ta lại nói như vậy. Tôi phải công nhận một điều đàn ông bây giờ nhiều người đều thật. Đều như vậy mà vẫn mong tìm một người vợ trong trắng, ngây thơ và ngoan ngoãn!? Những suy nghĩ nông cạn như vậy chỉ làm khổ phái yếu mà thôi. Công nhận phụ nữ sinh ra đã thiệt thòi đủ điều...

Từ xưa, phụ nữ đã chịu thiệt thòi từ cách xã hội nhìn nhận cho đến đối xử. Cũng may thời đại bây giờ, người ta đã có cái nhìn công bằng hơn. Hơn chứ không phải là hết. Đó là lí do tại sao tồn tại những tổ chức đấu tranh vì nữ quyền chứ làm gì có tổ chức nào đấu tranh vì nam quyền bao giờ.

Chúng ta, có lẽ, ai cũng đã từng trải qua cảm giác chờ đợi một thứ gì đó trong hy vọng. Là kì thi thành phố, thi tốt nghiệp, thi đại học, là khoảng thời gian chờ kết quả học bổng hay công việc, rất nhiều những sự kiện như thế. Đối với tôi lần này nó có hơi đặc biệt, bởi vì nó đánh dấu sự hồi sinh của mối tình đầu.

Tôi đã suy nghĩ rất lâu trước khi bắt tay vào viết thư cho HN. Mọi chuyện khó khăn hơn tôi tưởng tượng rất nhiều...

“

HN,

Khi anh viết những dòng này... thật sự anh chưa dám tin vào những gì anh được nghe kể. Nếu chuyện HN em vẫn còn là sự thật, anh cam đoan rằng chuyện đó thường xảy ra ở trong giấc mơ nhiều hơn. Chẳng ai có thể tưởng tượng được mối tình học sinh của hai con người cách nhau cả 1/4 trái đất lại mãnh liệt và đầy rẫy những thử thách như vậy. Dù có thành hay không, anh dám tin một điều mối tình này sẽ đi theo anh đến hết cuộc đời.

Em là một cô gái biết sống vì người khác, thậm chí chấp nhận thiệt thòi mong rằng người thân của mình sẽ hạnh phúc hơn. Tạm thời anh xem anh là người thân của em nhé.

HN biết không!? Chỉ qua đút tính nêu ở trên, không khó khăn gì để anh có thể tin rằng em là mẫu phụ nữ của gia đình mà đàn ông, con trai tụi anh vẫn luôn hướng đến. Nhưng, nếu người thân của em biết rằng vì hạnh phúc của mình mà em phải chịu cực, đối với những người biết nghĩ chắc chắn họ sẽ không cam tâm đâu. Anh vừa nói tạm thời anh đóng vai người thân của em phải không? Vậy em biết cảm xúc của anh bây giờ rồi chứ?

Nếu đặt anh vào hoàn cảnh của em, anh cũng sẽ khó xử như em vậy. Nhưng để làm những điều như em, quả thật anh không dám chắc mình có đủ vị tha hay không!? Ít ra cho đến bây giờ, anh có thể khẳng định một điều, anh chọn không nhắm người...

Phong đã đỡ nhiều chưa em? Ba, mẹ, anh trai, chị dâu, bé NHHM và Tun thế nào rồi? Mọi người vẫn ổn chứ? Cho anh gửi lời hỏi thăm đến mọi người nhé.

Nếu được, mong em hãy trả lời anh sớm. Anh chỉ muốn biết mọi chuyện vẫn ổn là được rồi. Còn những chuyện khác, chúng mình sẽ nói sau.

Anh mong...

”

Không phải đơn giản để bày tỏ hết tâm tư tình cảm của mình trong một lá thư. Điều đó là không và sẽ chẳng bao giờ đủ cả. Tôi chỉ đang cố gắng hết sức nói cho em hiểu những gì tôi thật sự nghĩ về em. Khen có, trách móc cũng có. Không trách làm sao được khi em cứ nhận hết thiệt thòi về mình mà đâu biết rằng chắc gì tôi đã vui vẻ khi em làm như vậy, và một điều quan trọng hơn thấy là sự day dứt và không dễ chịu khi tôi nhận ra “có người sẵn sàng vì mình làm mọi thứ”. Ngoài gia đình, rất khó để tìm một người dám hy sinh vô điều kiện vì mình. Bạn thử nhìn xung quanh xem, có tổng cộng bao nhiêu người như vậy? Chỉ cần một thôi, bạn đã là người may mắn lắm rồi.

Gặp và quen HN là may mắn của tôi. Chưa bao giờ tôi hối hận vì điều đó. Cho đến cả sau này, tôi vẫn luôn giữ nguyên quan điểm đó của mình. Và em chứng minh cho điều tôi nghĩ là hoàn toàn có cơ sở...

Một tuần sau ngày tôi gửi lá thư, tôi nhận được câu trả lời. Phong cách điềm đạm và sâu sắc vẫn tồn tại ở một cô gái tôi đã, đang và sẽ dành tình cảm.

“

Chào anh,

Lâu lắm rồi mình không nói chuyện với nhau anh nhỉ? Chắc lí do thuộc về em nhiều hơn. Nếu em vô tình khiến anh buồn, mong anh hãy bỏ qua cho em. Anh hãy tin rằng em không bao giờ muốn điều đó xảy ra cả.

Em định chờ Phong khỏi hẳn mới liên lạc lại với anh nhưng bây giờ Phong gần bình phục rồi, nên em tự thưởng mình vậy.

Lý trí và trái tim. Không biết bao nhiêu lần trong đầu em xảy ra tranh cãi giữa chúng. Ôi! Trái tim bé nhỏ và non nớt này cũng không ít lần phải bật khóc khi chấp nhận đầu hàng trước lí lẽ thuyết phục của lý trí kia. Vậy mà, em vẫn không hối hận anh ạ! Làm được điều gì cho người thân chưa bao giờ khiến em phải suy nghĩ nhiều. Cả anh cũng vậy nữa. Anh nằm trong số những người em thật lòng yêu thương.

Dẫu vậy, sự chọn lựa giữa tình và nghĩa luôn luôn khiến con người ta phải đau khổ. HN em cũng chẳng phải ngoại lệ.

Nếu quay lại gặp anh, Phong sẽ khó qua được. Nếu anh là em, anh có nhẫn tâm làm điều đó không? Em cũng chẳng thể vừa bên cạnh Phong vừa liên lạc với anh được. Anh hiểu điều đó còn tồi tệ hơn chuyện em quay về gặp anh, phải không? Hoàn cảnh buộc em phải quyết định như vậy chứ trong trường hợp này em không làm điều đó vì anh đâu.

Đừng nghĩ em cao thượng sẵn sàng làm mọi thứ, bởi vì đôi khi em tự thấy mình ích kỉ khi muốn bỏ lại sau lưng tất cả để quay lại với hạnh phúc riêng của mình. Em chẳng biết nữa anh ạ. Không biết có phải ông trời trước khi ban tặng hạnh phúc, người bắt em phải trải qua một cơ sở những thử thách, giống như thầy

trò Đường Tăng phải trải qua 81 kiếp nạn trước khi thỉnh được chân kinh, hay không!? Hay người bắt em giống đaso những cô gái hồng nhan khác, thường sẽ bạc mệnh. Nếu như câu nói “hồng nhan bạc mệnh” là sự thật, em chỉ ước mình bớt xinh đi để có một cuộc sống đỡ lận đận hơn...

Em biết anh đang cố gắng bù đắp và nói lại mối quan hệ với em. Nhưng hiện tại em cần thời gian. Có rất nhiều chuyện đã xảy ra. Và bây giờ em chưa sẵn sàng. Có duyên chúng mình sẽ gặp lại. Nhanh thôi...

HN.

”

Để hiểu hết những gì giấu đằng sau những câu chữ em gửi không phải là điều dễ dàng. Đứng đối mặt để đoán ý người ta đã khó huống hồ là...

Đọc bức thư em gửi, cảm xúc trong tôi lẫn lộn buồn vui. Vui vì chuyện em bình an vô sự là sự thật. Buồn vì những tưởng việc em trả lời đồng nghĩa với chuyện hai chúng tôi sẽ bắt đầu lại từ đầu, nhưng không phải. Tại sao HN lại chưa sẵn sàng? Tại sao em lại nói là có duyên chúng mình sẽ gặp lại? Chẳng lẽ vẫn còn khúc mắc nào đây em không thể tỏ cùng tôi? Hay là em nghĩ việc QC về đây đã khiến tôi thay lòng? Rất nhiều giả thuyết được đặt ra bỗng dưng khiến lòng quyết tâm trong tôi bị chùn bước.

Không được! Chắc chắn là nàng đang thử tôi. Nếu tôi mà bỏ cuộc bây giờ, rất nhiều khả năng tôi sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại em. Nói vậy thôi, làm sao mà buông tay dễ dàng được, tôi phải chứng minh cho em thấy tôi thật lòng muốn đến với em.

Tôi chưa đáp thư của HN vội mà cứ để vậy. Tôi nghĩ em cần một thời gian ngắn để suy nghĩ thật. Và tôi có thể chờ...

Chap 98:

Tôi lục lại những lá thư HN gửi cho tôi và đoạn nói chuyện giữa hai đứa đến lại kỉ niệm cũ trước khi dùng nó làm bàn đạp cho lòng quyết tâm của tôi sa này.

Người ta bảo mối tình đầu thường tuyệt đẹp và khó quên không phải bởi vì nó là mốc son đánh dấu cho lần đầu tiên một người bước vào một mối quan hệ mà bởi vì mối tình đầu thường khiến người đó đặt nhiều hy vọng nhất, nhiều ước mơ nhất, không vụ lợi, không đề phòng, chỉ muốn yêu và được đáp lại chân thành.

Nhưng không phải mối tình thứ hai hay thứ ba lại không lãng mạn hay đáng nhớ bằng. Không phải như thế. Mối tình nào cũng đẹp, cũng khó quên nếu như người ta đắm yêu như mối tình đầu. Chỉ có một vấn đề là người đó có sẵn sàng mở lòng mình ra một lần nữa hay không thôi. Những ai đã từng trải qua mất mát sẽ biết trân trọng những thứ xung quanh mình. Tôi sẽ chứng minh bằng hai ví dụ trước khi quay lại câu chuyện của mình.

Ví dụ thứ nhất là câu nói “đàn ông trải qua một lần ly hôn là báu vật, nhưng đến lần thứ hai chỉ là đồ bỏ đi”. Bạn thử ngắm với những người đàn ông đang hoang lại xem, có đúng không!?

Ví dụ thứ hai là khi đưa em họ nhờ tôi xem xem trong đám bạn của tôi có ai đang hoang để giới thiệu cho nó. Yêu cầu được đặt ra là có học thức, con nhà lành và nhìn ổn. Cái lí do “nhìn ổn” em tôi đưa ra không phải vì bản thân ẻm mà là “tại vì em phải nghĩ cho con em sau này chứ”. Thế đấy! Vì thương con mà mong chồng mình đẹp trai. Nghe hoàn cảnh gớm. Ngồi ngắm một hồi tôi cũng tìm được một anh bạn thỏa yêu cầu của đứa em tôi và quan trọng hơn cả là anh ấy vẫn thân đơn gối chiếc. Sau khi tôi kể tường tận lý lịch bạn tôi cho đứa em tôi, nó lắc đầu quầy quậy “không ổn đâu anh ơi! 26 tuổi mà chưa yêu, chưa cầm tay, chưa hôn ai bao giờ thì có vấn đề đấy”. Tôi ngạc nhiên “vấn đề gì?”. Ếm thủng thẳng đáp lại “không có chút kinh nghiệm nào yêu đương, mệt lắm. Lấy phải người suốt ngày cứ chăm chăm nghĩ đến công việc...tủi lắm. Vả lại có kinh nghiệm, có mất mát thì người ta mới biết chiều chuộng và gìn giữ em hơn”.

Quay lại câu chuyện...

Một kế hoạch được đặt ra để vá lại trái tim tôi tả nơi người con gái của tôi. Khi một tâm hồn đang phải gánh chịu những tổn thương không thể tỏ, yêu thương sẽ là liều thuốc nhiệm màu nhất. Tôi hiểu được rằng chỉ có thứ tình cảm chân thành từ tận sâu trong đáy lòng mới có thể từng bước mang em về lại câu chuyện cổ tích mà em vẫn thường hay kể tôi nghe...

Em mong một thế giới không còn những lo toan, nhọc nhằn. Nơi em có thể tìm thấy sự bình yên, qua từng ánh mắt và nụ cười. Là nơi em có thể thả hồn mình thênh thang trong buổi chiều hè lộng gió. Và cũng có thể là nơi em cảm nhận rõ ràng nhất sự âu yếm êm đềm bên cạnh người thương trong những đêm dài thao thức. Hay cái mơ mộng ngọt ngào về những con người thật thà bên ruộng lúa tre xanh.

20. Chương 20

Sự kiên nhẫn của tôi đã được đền đáp.

Nàng: ...

Tôi: ...

Nàng: ừm...

Tôi: anh đây

Nàng: lâu lắm rồi mình chưa nói chuyện anh nhỉ

Tôi: cũng nửa năm rồi thì phải

Nàng: 5 tháng 11 ngày

Tôi: sao...

Nàng: sao em nhớ chính xác vậy hả?

Tôi: ừ

Nàng: bởi vì em đếm từng ngày

Tôi: tội nghiệp em

Nàng: QC kể hết cho anh nghe rồi à?

Tôi: ừ anh biết hết rồi

Nàng: ...

Tôi: em đang khó xử lắm phải không?

Nàng: chuyện gì?

Tôi: chuyện QC về đây

Nàng: em thấy bình thường vì đó là cách em của em bày tỏ tình cảm

Tôi: em phản ứng như thế nào?

Nàng: tại sao anh muốn biết?

Tôi: ...

Nàng: anh muốn thấy mặt xấu của em phải không?

Tôi: anh không...

Nàng: anh có biết là em muốn phát điên lên khi nghe tin QC về chỗ anh không?

Tôi: ...

Nàng: em không phải thánh thần mà vô cảm với mấy chuyện đó

Tôi: anh đâu thể cấm ai làm điều họ muốn

Nàng: rõ ràng anh có thể tránh mặt

Tôi: ngay cả khi biết cô bé ấy là em họ của em và vẫn mặc nhiên tin rằng em không còn trên cõi đời này sao HN?

Nàng: ...

Tôi: hãy thử một lần đặt mình vào vị trí của anh, em sẽ thấy khó xử thế nào

Nàng: ý anh tất cả là lỗi của em?

Tôi: chẳng ai có lỗi trong chuyện này cả. Tất cả là do hoàn cảnh thôi.

Nàng: tại sao anh liên lạc lại với em?

Tôi: đó không phải là thêm chấp nhận thiệt thòi để gieo hy vọng vào nó sao?

Nàng: anh nhầm rồi. Em chẳng thiệt thòi gì cả. Lòng em thanh thản đến lạ.

Tôi: chỉ mình em nghĩ vậy thôi. Những người còn lại đều nghĩ ngược lại.

Nàng: anh đang trấn an em phải không?

Tôi: anh chỉ nói sự thật thôi

Nàng: ...

Tôi: ...

Nàng: tại sao anh liên lạc lại với em?

Tôi: chẳng phải anh trả lời rồi sao?

Nàng: em muốn nghe câu trả lời khác

Tôi: là vì...

Nàng: vì gì?

Tôi: vì em là mối tình đầu, anh muốn đó cũng là mối tình cuối cùng

Nàng: chỉ vậy thôi à?

Tôi: anh nghĩ lí do đó đủ nói lên tất cả rồi chứ

Nàng: em muốn nhiều hơn...

Tôi: ...

Nàng: tại sao anh lại thích em?

Tôi: haha. Thích cũng cần lí do nữa hả?

Nàng: nói đi. Em muốn nghe...

Tôi: cái tính nhõng nhẽo của em vẫn không bỏ được hả?

Nàng: nhanh nào

Tôi: vì em...giống mẫu con gái anh thích

Nàng: như thế nào?

Tôi: thì dễ thương, tốt tính và con nhà lành

Nàng: anh nói cũng đúng. Em tự thấy bản thân mình xinh đẹp nữa

Tôi: em có nghe nhầm không? Anh dùng từ dễ thương chứ không phải xinh đẹp : cười lớn:

Nàng: chỉ là một cách để anh nói giảm nói tránh thôi, phải không?

Tôi: vẫn sắc sảo lắm

Nàng: chuyện

Tôi: ...

Nàng: mình sẽ nói chuyện tiếp khi em sẵn sàng nhé anh

Tôi: bây giờ thì sao?

Nàng: em cần một chút nữa để ổn định và sắp xếp mọi chuyện. Anh có chờ được không?

Tôi: em biết câu trả lời của anh rồi còn gì?

Nàng: vậy thì tốt. Giờ em phải đi ra ngoài đây. Chúc anh một ngày tốt lành

Tôi: đi cẩn thận nhé

Nàng: ...

Tôi: làm ơn...

Nàng: hi, vâng

Tôi đã quay lại cuộc sống bình thường của mình, cuộc sống trước khi về Việt Nam gặp anh. Tôi chỉ cho bản thân mình một cơ hội duy nhất làm theo tiếng nói từ cơn tim đang quặn lên vì tổn thương, để sau đó quay lại và lắng nghe những phân tích khô khốc nhưng lại đầy tính thuyết phục của không ai. Người ta bảo tình yêu chẳng có lỗi gì, nhưng tôi lại không nghĩ thế. Yêu nhầm người, đặc biệt là người yêu của người chị mình hết mực yêu thương, là một sai lầm không thể tha thứ.

Nghĩ cũng hay. Nếu anh và chị tôi chẳng là gì của nhau hoặc thậm chí tôi cũng được Hân kể cho nghe về anh cũng giống với HN, thì chắc tôi sẽ bỏ qua anh ngay lập tức. Những đoạn hội thoại giữa hai người hay như cái cách HN hạnh phúc mỗi khi kể về anh... tất cả những điều đó đã ảnh hưởng đến tôi. Tự nhiên tôi muốn biết đó là người con trai như thế nào mà lại có sức hút với chị tôi nhường vậy. Tôi từng bước tìm hiểu và bỗng nhận ra trái tim mình lạc điệu lúc nào không hay.

Tôi chưa bao giờ có ý định sẽ kéo anh về phía mình. Thật lòng đấy. Tôi về gặp anh chỉ để thỏa mãn lòng ích kỷ và một lần được cảm nhận dư vị của hạnh phúc. Nếu anh ấy đột nhiên dành tình cảm cho tôi, chắc chắn tôi sẽ đánh giá thấp nhân cách của con người ấy. Nhưng không, anh chứng minh được tại sao mình lại chiếm được trái tim của chị tôi.

Tôi tưởng ba sẽ giận lắm khi tôi cứ thích làm theo ý mình, nhưng lần này tôi đã nhầm. Ba kéo đầu tôi dựa vào vai ông trên suốt chuyến bay và đưa tay lau những giọt nước mắt lăn dài trên má khi tôi tủi thân và bật khóc. Tôi vòng tay ôm chặt lấy ba khi bờ vai không thôi nấc lên từng hồi. Tôi muốn khóc một lần thật to, cạn hết nước mắt để không bao giờ phải buồn vì chuyện này nữa.

Tôi chợt nhận ra một chân lý “tôi và anh không phải để dành cho nhau, vì vậy cố gắng làm gì khi mọi chuyện chẳng đi đến đâu”. Sau này nhìn hình ảnh hai người đó nắm tay nhau chắc tôi buồn nát ruột mắt. Chắc hẳn những lúc đó tôi sẽ tránh mặt. Đành vậy, nếu một thứ nào đó không phải của mình cách tốt nhất là học cách buông tay.

Tôi vẫn trách anh một điều “tại sao ngày tôi đi anh không thể chào tôi dù chỉ một câu”. Lẽ nào một hành động nho nhỏ như thế lại khó khăn vậy à? Vào phòng, đặt lên trên bàn một lá thư, lúc ra tôi đã cố gắng đi chậm nhất có thể, nhưng chờ hoài mà tiếng gọi tôi mong chẳng thấy đâu. Cánh cửa đóng lại như khép luôn giấc mơ ngọt ngào vẫn còn dang dở.

Khi trở về nước, tôi đã chủ động liên lạc với HN. Tôi kể tất cả chuyện tôi làm và cả những suy nghĩ của tôi dành cho anh. Tôi biết ban đầu chị giận tôi, nhưng có lẽ giọng điệu chân thành và một câu nói “em mong chị hãy xem đó như một chuyện đi mà em có thể nhớ về trước khi em quay lại với cuộc sống bình thường của mình có được không?” đã khiến cho chị mềm lòng. Không phải HN là một người nhẹ dạ và hay yếu lòng trước người khác mà đơn giản bởi vì chị tin tôi, tôi là người đã hứa được thì sẽ làm được.

Lên lại trường sau kì nghỉ đông chan đầy kỉ niệm, tôi co ro trong chiếc áo bông dài quá đầu gối. Luôn miệng xuýt xoa vì cái rét dưới 0 độ C, tôi xoa hai tay liên tiếp vào nhau mà không để ý đã vô tình đụng vào người trước mặt. Ngẩng mặt lên đang định xin lỗi thì tôi nhận ra Jack. Hình như anh đã đợi tôi từ lâu lắm. Nhìn mặt anh có vẻ nghiêm trọng khiến tôi hơi mất bình tĩnh.

- “Mình tìm chỗ nào nói chuyện đi”

Chap 99:

Nhìn mặt Jack hơi nghiêm trọng khiến tôi hơi mất bình tĩnh.

- “Mình tìm chỗ nào nói chuyện đi”

Biết mình không thể từ chối, tôi lẳng lặng bước đằng sau. Jack dẫn tôi đến một bóng cây đằng sau trường. Anh ngồi xuống và tựa hẳn lưng vào nó. Tôi chỉ biết đứng nhìn. Không cảm xúc, không một phản ứng rõ rệt.

- “Em biết anh thích em phải không?”, Jack lên tiếng.

- “Dạ...”

- “Em không thể dành cho anh một cơ hội sao?”, Jack nắm chặt tay đặt lên ngực trái.

- “...”

- “Em có người yêu rồi à?”, giọng Jack trùng xuống.

- “Vâng. Em xin lỗi”

Câu trả lời của tôi khiến Jack bàng hoàng. Anh lắc đầu như thể không muốn tin lời tôi vừa nói. Tôi chỉ im lặng, tôi muốn Jack hiểu dù thật hay không thì tại thời điểm hiện tại tôi không thể mở lòng với anh.

Khi tôi định bỏ đi, bất ngờ Jack chạy đến và ôm chầm tôi từ phía sau. Tôi hiểu cảm giác tê tái của anh lúc này bởi lẽ tôi cũng là người đã từng trải qua cảm giác đó... cảm giác làm người thứ ba, chỉ khác một chỗ tôi không phải là người con gái may mắn trong cặp đôi kia.

Tôi nhẹ nhàng nhưng dứt khoát gỡ tay anh ra. Tôi biết trái tim mình cần thời gian để vết thương lành lại trước khi nghĩ đến một mối quan hệ nghiêm túc khác. Tôi bước đi như người vô hồn. Tôi đang nhớ M, nhớ đến cơn bão...

Jack chạy vòng ra trước mặt tôi.

- “Nếu em không thể cho anh cơ hội, chí ít em cũng không thể chối lời mời đi uống nước với anh chứ”, anh khẩn khoản.

- “Uống nước thì được, nhưng nếu hiện tại anh có ý định gì với em xin anh đừng cố gắng nữa”, tôi thẳng thắn.

- “Anh hiểu rồi...”

Đôi mắt của Jack ươn ướt, không một tia sáng hy vọng...

Người ta nói rằng thời gian là phương thuốc hiệu nghiệm nhất để chữa lành mọi vết thương. Nhưng cũng có những nỗi đau, thời gian chỉ có thể xoa dịu.

Sự mất mát là một trong những nỗi đau tôi muốn nói đến. Hãy thử hình dung vào một ngày ba hoặc mẹ của bạn không còn trên đời, cảm giác của bạn sẽ như thế nào? Bạn mất đi một người sẵn sàng chịu mọi khổ cực để mang đến cho bạn những điều tốt đẹp nhất, sẵn sàng vì bạn quên đi tuổi thanh xuân, luôn biết cách yêu thương bạn một cách vô điều kiện.

Tôi thương ba mẹ tôi, nhưng tôi không phải là người giỏi bày tỏ tình cảm của mình. Tôi chứng tỏ qua hành động nhiều hơn. Tôi chợt nhận ra mình quá may mắn khi vẫn còn cả ba lẫn mẹ khi đi viếng ba của một thằng bạn. Nhà nó có hai anh em, nó là anh cả. Ba mất, nó nghiêm nhiên trở thành chỗ dựa cho cả mẹ và em. Khi tôi đến, nó nhìn tôi, đôi mắt đầy vẻ buồn tiếc...

Mà! Đòi người ngăn lắm. Mà sẽ không thể biết lúc nào người thân của mà ra đi đâu. Ba tao trở bệnh và ra đi quá nhanh khiến đôi lúc choàng dậy tao vẫn chưa dám tin là ba tao không còn nữa. Trong bệnh viện tao không tiếc bất cứ thứ gì, miễn sao cho ông cảm thấy dễ chịu nhất. Tao chỉ tiếc là trước đây tao không đưa ba đi đây đi đó được nhiều hơn. Giờ tao còn mẹ. Tao sẽ bù đắp cho mẹ thêm phần của ba...

Con người ta đến khi mất đi một thứ quan trọng mới cuống cuống quay về tìm để rồi đau đớn nhận ra rằng sẽ không bao giờ có cơ hội nhận lại. Người thân là điều quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Điều đó có nghĩa là tôi không sẵn sàng làm một công việc mơ ước ở trời Âu, nơi mà tôi chỉ có thể thăm ba mẹ một năm một lần hoặc có thể là không. Đối với tôi hạnh phúc từ người thân là nền tảng của mọi nguồn hạnh phúc khác.

Sự mất mát người thân là nỗi đau tột cùng, nhưng cũng có những sự ra đi khiến con người ta hụt hẫng và mất phương hướng như hình ảnh chú cây vằn Kolo bị lạc mất gia đình sau một cuộc hỗn chiến giữa hai gia đình nhà cây để tranh giành lãnh thổ. Dẫu vậy Kolo vẫn còn may mắn vì trong nó vẫn tồn tại một tia hy vọng để tìm gặp người thân, bởi lẽ nó đã thấm nhuần một chân lý... sự cô độc đối với loài cây vằn ở Kalahari chẳng khác nào tự sát.

Có những người không được may mắn như Kolo vì khi có chuyện xảy ra, họ mới kịp nhận ra đã quá muộn để cứu vãn mọi thứ...

Tôi và HN nói chuyện với nhau nhiều hơn. Ban đầu, cả tôi và em vẫn còn giữ khoảng cách, nhưng thời gian sau khoảng cách dần dần được chúng tôi thu hẹp lại. Phong đã bình phục và tỏ ra là người biết nghĩ khi không gây phiền phức cho HN nữa. Những tưởng qua bao nhiêu sóng gió, bầu trời sẽ yên bình trở lại, nhưng không... đất trời lại nổi cuồng phong như muốn dập tan mọi thứ...

Là một bức thư Sophia, bạn thân của QC, gửi tôi.

HM,

Em không biết phải bắt đầu lá thư này như thế nào. Nó thật đau đớn...

Em thân với QC từ những ngày đầu nhập học. Từ khi quen, chưa bao giờ em thấy bạn em có tình cảm với ai. Anh là mối tình đầu của nó. Một cuộc tình đầy nước mắt...

Khi QC quyết định quay trở về Việt Nam để gặp anh, nó đã phải đấu tranh rất nhiều. Hai đứa tụi em đã nói chuyện với nhau thật lâu. Khi nó vẫn còn đang lưỡng lự giữa điều được và mất, em đã đặt hai tay lên vai, nhìn thẳng vào mắt nó "tao biết điều đó là hết sức khó khăn, nhưng hãy một lần lắng nghe những gì trái tim của mà lên tiếng". Và bạn em đã quyết định về như anh thấy đấy. Ngày đi nó chờ đợi và hào hứng bao nhiêu thì ngày về nó ủ rũ và bệ rạc bấy nhiêu. Qua lời nó kể em biết những thứ cảm xúc trái chiều đó không phải tại chuyện đi không thành công như mong đợi mà bởi vì nó đẹp hơn những gì QC có thể tưởng tượng.

Giá mà không có chuyện đi ấy thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra... Anh không tự hỏi bản thân tại sao 2-3 ngày hôm nay QC không liên lạc với anh? Đúng rồi, liên lạc làm sao được khi nó chẳng còn nữa...

QC bị người ta ép uống thuốc ngủ. Một lượng vừa đủ khiến cho nó không bao giờ có cơ hội nhìn mặt người khác. Jack, thằng khốn nạn ấy, viết trong lá thư để lại rằng nó không muốn QC thuộc về một ai khác, rằng nó xin lỗi, rằng nó không còn lựa chọn nào khác. Jack cũng uống thuốc để tự vẫn ngay sau đó.

Gia đình Jack đã đến tạ tội với ba mẹ QC, nhưng lời xin lỗi đâu thể khiến nó sống lại đâu phải không anh? Mẹ QC gât lên gât xuống như vẫn chưa dám tin vào những gì đang xảy ra. Nhìn nụ cười tươi rói với lúm đồng tiền của nó trên di ảnh khiến mọi người không khỏi quặn lòng. Đó là một đám tang buồn bã và nghiệt ngã nhất mà em từng biết.

Em chỉ hy vọng một điều kiếpsau cuộc đời của nó sẽ trọn vẹn hơn.

Em đang giữ nhật ký của QC, nó viết về anh nhiều lắm. Em sẽ gửi cho anh.

Đừng trả lời em. Chào anh.

Ngày...tháng...năm...

HN quen Phong. Hai người thật đẹp đôi. Mừng cho chị. Khi nào mình mới gặp hoàng tử của mình đây!?

Ngày...tháng...năm...

HN bị ốm rồi. Thương chị quá. Nếu chị không qua được chắc mọi người sẽ buồn chết mất. Cố lên nào chị. Chúng tớ cho mọi người thấy chị mạnh mẽ thế nào đi.

Ngày...tháng...năm...

Chị đã chia tay với Phong. Ôi! Mối tình đẹp như vậy mà...

Chị dặn mình không được nói lido cho Phong biết. Mình cảm phúc đức tính nhẫn nhịn của chị nhưng đôi lúc cũng cảm thấy tức thay. Tại sao chị cứ làm khổ mình vậy? Sao không ích kỉ và đỡ nhay cảm đi có phải là dễ sống hơn không...

Ngày...tháng...năm...

Mình tưởng chia tay với Phong xong chị chẳng thể quen ai nữa. Hình như mình lầm. Chị đang có ai ở VN.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay chị kể cho mình nghe rất nhiều về con người ấy. Mình có cảm giác không tin tưởng người đó lắm. Làm gì có chuyện hai người ở xa lác xắc lại yêu nhau được. Chỉ có trong phim thôi.

Ngày...tháng...năm...

HN thích người đó thật lòng. Khó tin thật đấy. Chị vẫn tâm sự với mình về M. À đúng rồi, tên người đó là HM. Tên đẹp đấy. Mong rằng M là người tốt. Nếu là người xấu chắc chị mình sẽ sốc mà không qua khỏi mất. Cầu trời...

Ngày...tháng...năm...

HN sang Mỹ rồi. Tình hình sức khỏe của chị không được như mong đợi. Tội nghiệp chị thật. Giá mà mình có thể chia bớt sức khỏe của mình cho HN thì tốt biết mấy.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay mình và anh trai được đi Chicago để chơi với HN. Mình háo hức thật sự. Mình biết có người cũng háo hức không kém.

Người anh trai cùng cha khác mẹ của mình cũng thích chị. Mình thấy HN cũng là người may mắn đấy chứ. Nếu chị qua được ca mổ sắp tới mình tin chị sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian này.

Ngày...tháng...năm...

Mình không hiểu tại sao HN lại nghĩ ra trò thử lòng vợ vẫn đấy. Mình có cảm giác bất an trong chuyện này.

Ngày...tháng...năm...

Chị mình sống rồi. Mình muốn hét cho cả thế giới này biết. Mình đang vui mà... sao nước mắt cứ lăn rơi thế này...

Ngày...tháng...năm...

Dẫu biết HN không hoàn toàn đúng, nhưng mình vẫn không thể tha thứ cho con người kia. Không lẽ đàn ông không có người nào chung thủy cả hay sao. Mình sẽ làm cho ra lẽ.

Ngày...tháng...năm...

Mình bắt đầu bằng những lá thư và đoạn chat của hai người.

M là người lãng mạn, hình như vậy. Mà con trai lãng mạn thiếu thực tế lắm và còn hay đi lừa con gái nhà lành nữa. Thật không thể chấp nhận được.

Ngày...tháng...năm...

Mình bị sao thế này. Mình đang tìm cách vạch mặt người ta mà sao trái tim của mình cứ nhảy tung tung khi nghĩ về chuyện đó thế này.

Tĩnh lại đi nào, QC!!!

Ngày...tháng...năm...

Lần đầu tiên gặp M ngoài đời. Nói thật là với vẻ bề ngoài đó mình cho 7 điểm là châm chước lắm rồi. Nhưng hành động đỡ đứa nhỏ ăn cắp dây của M khiến tim mình đập liên hồi.

Mình suy nghĩ lại rồi. Về bề ngoài mình cho M 8 điểm.

Không đẹp trai nhưng mang đến cho mình cảm giác tin tưởng. Vậy là quá đủ rồi. Tự nhiên mình ước mình thế vai HN...

Ngày...tháng...năm...

Phong gặp chuyện. Chị phải quay lại Đức. Mình thương chị nát lòng. Nhưng trong sâu thẳm trái tim mình lại không nghĩ vậy.

Mình quá trẻ con và thật ích kỉ. Mình đáng bị nguyên rửa mà. Cuối tuần này, mình sẽ đi rửa tội.

Ngày...tháng...năm...

Mình đã bày tỏ tình cảm của mình với M. QC ơi! Mà đang làm gì vậy?

Ngày...tháng...năm...

Mình muốn về VN một lần, chỉ một lần thôi. Sau khi quay lại đây mình sẽ quên sạch, được không hả Nhật Ký?

Liệu M có xứng đáng để mình làm điều đó không?

Liệu những mất mát của mình anh có hiểu không?

Liệu người đời sẽ nghĩ thế nào về mình?

Mình khó nghĩ quá.

Bạn đang đọc truyện tại wapsite www.giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

www.giaitri321.pro – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay mình nói chuyện với Sophia. Lời động viên của cô bạn khiến mình mạnh mẽ hẳn lên.

Mình chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ giành anh khỏi tay chị. Mình biết chỗ nào là điểm dừng. Tình yêu thiêng liêng là thật nhưng cũng có những rào cản không thể vượt qua. Hai người yêu nhau còn chẳng thấy đâu, huống chi...

Ngày...tháng...năm...

Mình đã quyết định về VN. Chỉ một lần thôi mình muốn sống cho riêng bản thân mình.

Mình đã tự hứa với lòng rồi. Khi quay về đây mình sẽ quên sạch và xem tất cả chỉ là một giấc mơ. Được bên cạnh người mình yêu cũng là một hạnh phúc mà. Chỉ có điều đối với mình hạnh phúc đó không kéo dài mãi...

Ngày...tháng...năm...

Máy bay bị trễ ở Hong Kong. Phải chờ thêm 4 tiếng. Không biết người ta bật điều hòa bao nhiêu độ mà rét run. May là mình có mang áo khoác theo không thì chết mất.

Mình đang chịu khổ để gặp một người. Không biết sự thiệt thòi của mình có được đền đáp hay không đây!?

Ngày...tháng...năm...

Đứng trước cổng trường anh, mình run thật sự. Sự tự tin của mày đâu rồi QC?

Chị gái của bạn mẹ là giám đốc sở giáo dục thành phố nơi anh đang ở. Do đó chuyện bác ấy nói khó với thầy hiệu trưởng không phải vấn đề gì to tát lắm. Vấn đề bây giờ chỉ do mày thôi đó QC à.

Haha. Trốn xuống cả gầm bàn khi mình nói anh ấy là anh họ của mình nữa chứ. Hài thật đấy.

Mình ức phát khóc khi M trả lời không muốn mình về đây, cười mãi trong lòng khi nhận ra anh ấy đang cố gắng bảo vệ mình và luống cuống thật sự khi nói chuyện với mẹ của M.

Lúc ở khách sạn mình nghĩ tưởng rằng nụ hôn đầu đời của mình sẽ dành cho người mình yêu, nhưng không phải vậy. Bằng cách này hay cách khác M vẫn đủ lý trí để dừng lại ở giới hạn. Làm sao mà không buồn được... Nhưng quả thật mình rất nể những người đàn ông có bản lĩnh như vậy. Và chỉ có những người khiến mình nể mới có thể khiến mình yêu...

Ngày...tháng...năm...

Lần đầu tiên biết cảm giác quay bài nó hồi hộp như thế nào. Tội nghiệp anh Tùng, vì mình mà anh ấy bị cô giáo bắt tội quay cốp. Anh ơi! Em xin lỗi anh ngàn lần...

Hôm nay mình đã gặp Hoài Anh. Mình chỉ muốn gặp, nói chuyện thử để xem cô ấy có giống như những gì mình hình dung không thôi. M cứ nhấp nha nhấp nhồm như sợ M sẽ gây chuyện. Em cũng biết ngẫm lắm, anh đừng có lo.

Một đám rủ nhau đi ăn chè. Chè ở VN ngon ghê. Hoặc nếu có không ngon thì mình cũng sẽ nghĩ là nó ngon bởi vì... thôi khỏi nói ra đi. Buồn cười nhất là lúc trêu mình là vợ tương lai khiến anh mặt đỏ như gấc. Yêu gì đâu.

Mưa luôn khiến người ta buồn, nhưng hôm nay là trường hợp ngoại lệ. Mưa khiến mình hạnh phúc. Cảm ơn mưa nhé...

Ngày...tháng...năm...

Mình thích cách M quan tâm đến mình bằng những hành động rất nhỏ. Hạnh phúc của con gái không cần những điều to tát mà chỉ cần những điều nhỏ nhặt như vậy thôi.

Đánh bài quì, mình thắng như chẻ tre, anh bị quì sưng cả đầu gối. Đã thế còn bày trò chạy làng nữa chứ haha. Lớn rồi mà như con nít. Đôi lúc M làm mình mập mờ giữa ranh giới của một người biết ngẫm và một đứa trẻ không chịu lớn. Dù là phía nào mình cũng hơi hơi thích cả.

Thần thơ lên mạng mình bị ấn tượng bởi bốn câu thơ về mối tình đầu. Đọc mà bùi ngùi.

Hoa đầu mùa bao giờ cũng đẹp

Nắng đầu mùa bao giờ cũng say

Mối tình đầu bao giờ cũng vậy

Rất đậm đà nhưng rất đắng cay

Ngày...tháng...năm...

Mình cứu cho M một bản thu âm trông thấy trước mặt em Loan “công chúa” hay “khủng long” gì đấy. Đã thế còn lời cái thơ nữa chứ. Hết xấy!

Kiểm tra 15 phút, mẹ anh cho chọn giữa “Kể lại một kỉ niệm đáng nhớ” hoặc “Kể về điều day dứt nhất”. Mình muốn nói đến điều day dứt nhất của mình bây giờ nhưng mình không thể viết ra. Có thứ gì đó vô hình như bóp nghẹt tim mình lại. Xin lỗi chị nhiều, HN của em...

Hôm qua mình biết thế nào là quay bài còn hôm nay mình hiểu thế nào là ăn vụng. Tại sao ở Pháp mình không có những hoạt động “lành mạnh” như thế này nhỉ. Tuổi học trò! Đáng nhớ quá đi.

Có một thằng nhìn cũng ngon trai đến làm quen. Mình chẳng quan tâm.

M bỏ đi trước không cho mình đi xem lớp anh tập văn nghệ. Minh tức phát khóc. Sao anh vô tâm quá vậy...

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay mình bị ốm. Cảm giác được người mình dành tình cảm quan tâm thật lạ. Giá mà người ta cũng đáp lại thì tốt biết mấy. Nhưng điều hoàn hảo đó không phải dành cho mình. Buồn thật...

Ngày...tháng...năm...

Minh vừa làm một điều ngu ngốc, đó là thử thách tính sĩ diện của M. Khi anh nhìn mình với ánh mắt như xoáy vào tâm can người khác mình đã thật sợ. Đến khi viết những dòng này mình vẫn chưa quên được nó. Nó khiến mình co rúm và rã rời.

Một lần nữa mình sai khi nghĩ không tốt về M. Tội nghiệp anh, tội nghiệp cả cái thằng ăn trọn một suất giũ hai chân nữa. Mình thề với lòng là ăn xong quả đó thằng dê xồm không hề ầm một tháng cũng hơi phí.

Mẹ gọi bảo ba đã biết chuyện mình về VN không phải thăm ông bà và bây giờ ba đã trên đường về...Giông tố sắp đến rồi. Nhưng mình không sợ, mình dám làm mình dám chịu. Mình chỉ tiếc là không thể ở đây được lâu hơn.

Ngày...tháng...năm...

Hội trại ở VN thật vui và nhiều tình cảm. Tự dưng mình ước mình được học cấp 3 ở đây quá.

Theo tính toán tối hôm nay ba sẽ đến đây. Mình chẳng dám nghĩ nhiều nữa.

Minh đã nói cho M nghe những chuyện anh cần biết. Nhìn ánh mắt anh sáng lên khiến mình vừa vui vừa buồn. Cái gì không thuộc về mình thì mình không bao giờ có được. Điều đó thành chân lý rồi thì phải. Hôm nay mình tự cho phép mình được buồn một hôm.

Ngày...tháng...năm...

Ba đã đến. Minh thầm cảm ơn viba luôn biết cách giữ thể diện cho mình cho dù mình biết ba đang giận mình lắm.

Tối ở lại mảnh đất này cho mình cảm giác thật lạ, vừa lưu luyến lại vừa chẳng muốn quay lại. Minh lại mâu thuẫn nữa rồi.

Ngày...tháng...năm...

Tại sao anh không thể nói một lời chào trước khi em đi? Điều đó khó khăn lắm hả anh?

Minh đã khóc không dứt khi nghĩ về chuyện đó. May mà cái ôm của ba đã đã an ủi mình phần nào. Minh không muốn quay lại mảnh đất này nữa...

Ngày...tháng...năm...

Được một tuần rồi. Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi. Cố lên nào QC...

Không biết bây giờ anh đang làm gì!?

Không biết có ai ước rằng được chết một lúc để xem những người xung quanh nghĩ gì không nhỉ? Minh đang có suy nghĩ đó.

Ngày...tháng...năm...

Minh nhớ anh, nhớ muốn chết đi được...

Mất tôi nhòa dần. Tôi chỉ có một mong ước để thời gian quay trở lại. Tôi nợ em, nợ thật nhiều...

Chap 100:

QC đã mất. Điều đó là sự thật. Đôi lần em xuất hiện trong giấc mơ của tôi với nụ cười đượm buồn rồi vụt biến mất...hoang hoải và dở dang hết như cuộc đời của người thiếu nữ bỗng chốc tan vào hư không.

Sự lỡ dở luôn mang đến cho người ở lại cảm giác day dứt và khó thở, nhất là đối với những người vội ra đi. Tôi không biết khi mình viết những dòng này, ở trên cao, em có đang dõi theo tôi không!? Tôi mong là có

vì khi tôi quyết định kể câu chuyện của mình ra, tôi đã muốn nhờ nó gửi đến QC lời xin lỗi chân thành nhất. Nếu thời gian có thể quay lại, tôi chỉ có một ước mong nói lời chia tay trước khi em về Pháp. Điều đó có lẽ sẽ an ủi tôi phần nào.

Khoảng thời gian sau khi nhận tin về QC là khoảng thời gian buồn nhất. Cảm giác mất đi đứa em gái bé bỏng chưa bao giờ là dễ chịu. Dầu vậy tôi vẫn luôn tin rằng ở một nơi xa xôi nào đó, trong hình bóng của một thiên thần, cô bé vẫn đang thầm bảo vệ những người thân yêu. Dù có giận hay không, tôi cũng dám khẳng định một điều, thiên thần bé nhỏ, đáng yêu đó vẫn đang dõi theo tôi, vì tôi hiểu QC thừa vị tha và tấm lòng để biết nghĩ cho người khác...

Chuyện của QC khiến cho mối quan hệ của tôi và HN đi vào ngõ cụt, không một lối thoát. Cả tôi và em đều hiểu sẽ thật ích kỷ nếu trong hoàn cảnh này cả hai vẫn quyết định tiếp tục mối quan hệ chờ đợi. Cũng dễ hiểu khi cả hai đều chủ động không liên lạc với người kia trong khoảng thời gian đủ dài để mọi chuyện tạm nguôi ngoai.

Thật sự, cảm xúc khi nghe tin từ Sophia lần át hoàn toàn mọi thứ cảm xúc khác ở cùng thời điểm...kể cả niềm hy vọng đang được nhen nhóm trong chuyện tình cảm kia. Tôi thấy khoảnh khắc đó giống như hình ảnh của ánh trăng đang sáng dần sau lớp sương mờ ảo bỗng nhạt tắt dần khi từ đâu những đám mây đen cuộn cuộn nối đuôi nhau kéo đến.

Người ta vẫn bảo tình yêu nào càng nhiều chông gai, càng nhiều thử thách thì khi vượt qua sẽ càng bền chặt. Nhưng sẽ có những khó khăn mà chỉ cần nhắc đến, hai người sẽ tự hiểu không bao giờ có thể tháo bỏ, giống như dấu đinh để lại trên thân cây, dù bằng cách này hay cách khác thì vết tích đó vẫn tồn tại mãi. Tình yêu của tôi và HN cũng vậy, ở bất kì thời điểm nào tôi cũng đều nhìn thấy một bức tường vô hình ngăn cản, nhưng lần này ở nơi đó lại là vách núi cao ngất.

Thời gian dần trôi. Thấm thoát đã nửa năm tôi và HN mất liên lạc. Nói mất cũng không phải, mà đơn giản là chúng tôi không ai chủ động nói với ai câu gì. Quả thật, sự ra đi của QC đã thay đổi quá nhiều. Không ít lần, tôi chủ động viết cho em những lá thư rất dài chỉ để bày tỏ sự nuối tiếc của mình trước những chuyện xảy ra. Tôi viết rồi lại xóa rồi lại xóa, không biết bao nhiêu lần như vậy. Và kết quả cuối cùng chỉ là những lá thư còn dang dở, nằm lặng lẽ một góc, không biết bao giờ mới được gửi đi...

Nửa năm sau...

Vì có giải quốc gia, được tuyển thẳng, nên tôi may mắn thoát được kì thi quan trọng nhất của đời học sinh, kì thi đại học.

Cũng không sai khi kì thi đại học lại quan trọng đến nhường vậy. Chuyện tốt nghiệp từ một đại học danh tiếng bao giờ cũng mang nhiều lợi thế hơn so với những trường ở tốp sau trong công việc đầu tiên sau khi tốt nghiệp. Điều này cũng dễ hiểu khi bằng cấp là thứ duy nhất để đánh giá sinh viên tốt nghiệp sau khi ra trường. Còn khi đã bắt đầu đi làm thì kinh nghiệm lại được đánh giá cao hơn.

Cái may mắn trong chuyện học hành của tôi tiếp tục khi tôi có quyền chọn những trường tốp đầu. Tôi chọn Bách Khoa Hà Nội đơn giản vì tôi thích nơi này mặc dù gia đình tôi hầu hết mọi người đều ở trong Nam.

Thật ra, Hà Nội không phải là nơi quá xa lạ khi mà anh cả và họ hàng tôi hầu hết ở ngoài này. Vì phải chuyển công tác, nên bố tôi mới kéo cả nhà vào trong Nam chứ ban đầu không ai trong gia đình tôi muốn đi cả. Tôi thích Hà Nội đa phần là vì mùa đông chứ không phải bởi mùi hoa sữa gì gì đấy. Tôi biết là tôi cũng hơi hơi sến, nhưng sến súa và thơ thẩn đến mức đấy thì chắc là không.

Tôi thích mùa đông vì khi đó tôi được mặc những chiếc áo dày sụ. Và điều quan trọng hơn cả là vào mùa đông thì ăn cái gì cũng ngon, nhất là lẩu với mấy cái thứ đồ nướng. Phải cái mấy thứ đấy toàn là món khoái khẩu của tôi cả. Ngoài ra, hình ảnh hai người ôm nhau để truyền hơi ấm dưới cái lạnh buốt giá luôn là một trong những hình ảnh trữ tình nhất mà tôi có thể nghĩ về tình yêu.

Việc không phải tốn thời gian ôn thi đại học giúp tôi có nhiều thời gian luyện thi IELTS phục vụ cho mục đích du học hơn. Để mang lại kết quả tốt nhất, bố mẹ đầu tư cho tôi lên Sài Gòn ở một trung tâm nổi tiếng.

Do tôi không muốn ở nhà họ hàng vì sợ bị bó buộc, nên bố đã tìm và thuê cho tôi một căn phòng bé bé gần chỗ học. Căn thận hơn, ông còn nhờ hẳn một bác xe ôm nhìn thật thà, chất phác đưa đón tôi đi học hàng ngày.

Ngày chia tay, trong khi mẹ cứ đứng sùt sùi vì lo lắng thì tôi lại khấp khởi trong lòng vì ý nghĩ cuối cùng mình cũng được tự do bay nhảy. Có điều tôi không thể để cái gương mặt hớn hở như thế trước mặt bà nếu không muốn bị mắng là “đồ vô tâm, đồ hời hợt, đồ...”. Tôi giả vờ đứng trầm tư, mặt buồn xo, nhưng đầy quyết tâm, rất ra dáng một chàng trai trưởng thành và đã sẵn sàng đương đầu với những thử thách sắp tới.

Cuộc sống tự lập khó khăn hơn tôi tưởng tượng nhiều. Đó không phải là một cuộc sống trong mơ như tôi vẫn hằng ao ước. Căn phòng bé, xập xệ và hơi tối khiến tôi mất cảm tình ngay từ lần đầu tiên bước chân vào. Không còn những bữa cơm nóng hổi với thực đơn theo yêu cầu mà thay vào đó là những bữa cơm nguội ngắt lê la hàng quán đầy xa lạ. Một thằng con trai vốn được cưng chiều từ bé bỗng chốc trở thành người lữ khách đi tìm kiếm tương lai nơi đất lạ xa quê không bạn bè, không người thân. Trải qua những giây phút cô quạnh như vậy, tôi mới cảm hết được tình yêu thương mà bố mẹ dành cho mình.

Tối nào mẹ cũng gọi điện dặn dò và hỏi thăm tôi tình hình thế nào. Lần nào cũng vậy, tôi luôn cố tỏ ra rần rỏ và rằng mọi chuyện đều tốt đẹp cả. Tôi không muốn để cho mẹ hay những khó khăn mà tôi đang vướng phải, vì tôi dám chắc nếu biết không đời nào mẹ để cho tôi ở một mình như thế. Thế gian này, mẹ nào mà chẳng xót con...

Sự quan tâm, lo lắng từ mẹ đôi khi làm tôi ngộp thở. Mẹ lo cho tôi từ những việc nhỏ nhất không gọi tên đến những việc quyết định cả tương lai của tôi sau này. Hình như trong mắt một người mẹ, dù có bao nhiêu tuổi chúng ta vẫn luôn nhỏ bé thì phải. Ví dụ như anh họ tôi tuy đã lên chức ông, nhưng vẫn bị bác tôi vác cây đuối vòng quanh sân vì cái tội say xỉn, bỏ bê vợ con. Yêu thương càng nhiều thì sự kì vọng lại càng lớn, mà điều đó khiến con trẻ ngoan ngoãn và thành đạt hơn không phải lúc nào cũng đúng.

Dần dà, cuộc sống xa nhà cũng dễ chịu hơn khi tôi có thêm vài người bạn học chung lớp luyện thi. Trong số đó tôi thân nhất với một thằng, nhỏ hơn tôi một tuổi, tên Long.

Long là con đại gia. Điều đó dễ dàng được nhận ra qua cách tiêu tiền của nó. Tính Long hào phóng và đặc biệt quý tôi, nên cứ mỗi khi đi đâu, ăn uống gì, nó đều dành phần trả tiền. Nhưng tôi thuộc loại người khá rạch ròi trong chuyện tiền bạc và cũng chẳng muốn mắc nợ ai, nên tôi nói với nó rõ ràng.

- “Chia đều đi, anh cũng đâu có thiếu thốn đâu mà. Mà có thiếu anh cũng chẳng để em trả”
- “Em có thì em trả. Anh khách sáo quá”, nó cau mày.
- “Anh biết mày quý anh, nhưng lòng tốt thì phải để dành”
- “Thôi vậy cũng được. Mời được anh khó quá”, nó lắc đầu ngán ngẩm.

Chap 101:

Không biết người khác như thế nào, thật sự tôi rất hạn chế nhờ vả bạn bè, đặc biệt là bạn thân, mặc dù tôi chắc chắn một điều nếu tôi chịu mở lời bạn tôi sẽ giúp hết mình. Không phải tôi ngại hay sợ gì, mà tôi tâm niệm rằng, bạn bè mình cũng bận đủ thứ trên đời, cho nên nếu cấp thiết lắm mới phiền đến người ta, còn không tự làm cho nhẹ đầu.

Cầm điếu thuốc trên tay, thằng Long rít một hơi thật dài rồi từ từ nhả ra một vòng khói điệu nghệ. Nó đẩy bao thuốc về phía tôi.

- “Hút không anh?”
- “Anh không. Anh mày được cái không rước chèn, không thuốc lá”, tôi vỗ ngực ra vẻ tự hào.
- “VẬY ĐI ANH. NHƯ EM BÂY GIỜ BỎ THUỐC KHÓ LẮM”
- “Sao em không bỏ đi?”

- “Bỏ đâu phải chuyện dễ...”, thằng Long ngửa mặt lên trời suy tư. Nó tiếp “...và lại khi buồn có điều thuốc cũng thấy nhẹ nhõm hơn”

- “...”

- “Anh được bố mẹ thương lắm phải không?”, nó gõ nhẹ điều thuốc vào cái gạt tàn.

- “Ừ. Nhưng cái gì quá cũng không tốt”

- “Vì sao?”

- “Thương quá thì kèm cặp quá dẫn đến mất tự do. Huống hồ anh mày là con trai nữa”

- “...giá mà anh chia cho em một ít từ sự quan tâm của bố mẹ thì tốt quá”, giọng thằng Long đượm buồn...

Long kể khi sinh ra gia đình nó không khá giả như bây giờ. Ba Long làm kĩ sư, còn mẹ làm trong ngân hàng. Lúc đó chị nó mới bước vào lớp 1. Thời đấy, nhà nó có thể thiếu thứ gì chứ tình cảm thì không. Nhưng vài năm sau bằng năng lực, ba nó được đề bạt lên trưởng phòng, rồi phó giám đốc, rồi giám đốc như bây giờ. Lương càng cao, trách nhiệm, thời gian bỏ vào càng nhiều. Không còn những buổi tối cả nhà quây quần bên mâm cơm ấm cúng như ngày nào, mà thay vào đó là những bữa cơm chỉ với ba thành viên. Khoảng cách với chồng công thêm chuyện lên chức khiến cho mẹ nó chẳng còn mặn mà với hai chị em nó...

Tôi không nghĩ ba của Long sai, nhưng tôi nghĩ ba nó là một ông bố không hoàn hảo. Ba nó là một người đàn ông thành đạt khi không bao giờ để ba mẹ con nó phải lo lắng về vấn đề tài chính. Nhưng quả thực với những người như vậy để cân bằng giữa sự nghiệp và gia đình không phải là vấn đề đơn giản. Không đơn giản không có nghĩa là không làm được, nếu thật sự họ có trách nhiệm với gia đình. Ví dụ cụ thể nhất là chuyện tổng thống Mỹ, Barack Obama, vẫn hàng ngày giúp vợ rửa bát, một cử chỉ đầy yêu thương.

Điều Long kể khiến tôi phải suy nghĩ...

Sau 3 tháng ôn luyện, cầm bằng IELTS đủ chuẩn trên tay mà tôi muốn rưng rưng nước mắt. Phần lớn là vì bằng tiếng anh là cái cuối cùng tôi phải hoàn thành để nộp hồ sơ du học, là thứ sẽ khiến cho tương lai của tôi thênh thang hơn với hoa hồng chờ đợi đằng sau những bụi gai đầy thách thức.

Trong thời gian chờ kết quả chính thức, tôi vẫn làm thủ tục học đại học như những đứa bạn đồng trang lứa. Bách Khoa Hà Nội là điểm dừng chân tiếp đó. Có nhiều lí do khiến tôi quyết định học ở Hà Nội chứ không phải Thành Phố Hồ Chí Minh. Một trong số đó là vì HN.

Đã bao giờ bạn đến một nơi vì một người đã thuộc về quá khứ chỉ vì bạn biết rất có thể bạn sẽ thấy họ nơi đó. Mà nếu điều đó có xảy ra thật đi chẳng nữa thì chưa chắc bạn đủ dũng cảm để đứng dậy, bước lại gần và mở lời chào. Cái cảm giác kích thích khi vừa mong vừa không mong luôn khiến con người ta háo hức. Tôi nằm trong số đấy. Tôi muốn gặp HN một lần để, sau đó, chính thức cất mọi thứ về em vào trong một góc nhỏ của trái tim...

Tôi đặt chân đến Hà Nội vào một ngày cuối hè. Anh trai ra đón tôi với gương mặt khắp khối.

- “Đi mệt không em?”, vừa nói anh vừa đỡ cái va li trên tay tôi.

- “Bình thường thôi ạ. Em lên máy bay ngủ suốt ấy mà”, tôi ngó nghiêng xung quanh xem thử sân bay Nội Bài có gì khác so với lần gần nhất tôi đến.

Cũng không thay đổi nhiều lắm. Taxi với xe ôm nhiều hơn thôi.

- “Em gọi cho mẹ chưa?”, ông anh cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- “Em chưa lắp sim vào nữa. Thôi để lát về đến nhà em gọi sau”

- “Cầm điện thoại của anh mà gọi. Tính mẹ hay lo. Em mà không gọi, kiểu gì mẹ cũng lo sốt vó cho mà xem”, ông anh dí ngay cái điện thoại vào tay tôi.

Sau khi gọi điện thông báo tình hình để mẹ yên tâm, ông anh bảo tôi chờ rồi ra bãi đỗ lấy xe. Nhìn điệu bộ ung dung, thư thả là đủ để biết anh tôi có tướng làm sếp. Mà thật sự, ông ấy giỏi thật. Chưa tốt nghiệp

đại học đã được Bộ Quốc Phòng kí hợp đồng làm việc ngay sau ra trường. Làm được hai năm, anh tôi bỏ việc ra mở công ty riêng với một anh làm chung. Trong ba anh em, ông ấy là anh cả, là người cần cù, nhẫn nại nhất, và cũng là người tôi nể hơn cả.

Vừa vào đến cửa, Ngô, đứa con gái của anh tôi, chạy ra ôm chầm lấy tôi.

- “A! Chú M! Chú M đến này mẹ ơi”, vừa ôm ngang lưng tôi, nó vừa nhảy tưng tưng nhìn vừa đáng yêu vừa buồn cười.

- “Ngô nhớ chú luôn à!? Giải thế”, tôi xoa đầu nó.

- “Nhớ chứ! Chú M đi mua kẹo cho cháu đi”, nó nắm tay tôi lôi tuột ra phía cửa.

- “Thôi được rồi. Để chú mua cho”, tôi vừa cười vừa gói miếng kẹo cao su đang ăn dở vào trong khăn giấy.

- “Ngô! Để chú lên rửa mặt mũi chân tay đã chứ. Chú mới về mệt, con bắt chú đi mua kẹo cho con ngay là sao?”, tiếng chị dâu tôi vọng từ trong nhà dần ra phía cửa.

Con bé cháu tôi sợ mẹ một phép, nghe thấy thế, nó nem nép nhìn mẹ rồi quay sang kéo kéo tay tôi và nói.

- “Nghỉ ngơi xong chú dẫn cháu đi chơi nhé. Cháu nhớ chú lắm”, con bé ôm chặt lấy tôi như sợ tôi sẽ bỏ nó đi như khoảng thời gian ba năm về trước...

21. Chương 21

Ba năm về trước...

- “Mẹ ơi! Con đậu rồi”, giọng tôi run lên trong điện thoại lúc thông báo kết quả tuyển sinh vào trường cấp 3, đại học sư phạm Hà Nội.

- “Con mẹ giỏi quá!”, mẹ tôi tấm tắc với một chất giọng đầy vẻ tự hào.

- “Một tháng rưỡi nữa là học rồi mẹ ạ. Mẹ cho con về quê ngoại chơi với các em nhé”

- “Ừ! Con ở nhà anh một hai hôm nữa rồi mẹ bảo anh mua vé xe về quê cho”

- “Dạ vâng!”

- “...”

- “Con tắt máy nhé”

- “Này! Con định sẽ học ở ngoài đó thật à?”, bỗng dừng giọng mẹ tôi trùng xuống.

- “Dạ! Con muốn được đi thi quốc tế”, tôi nói lên giấc mơ của tôi. Đúng là hồi nhỏ, nhìn cái gì cũng đầy màu hồng.

- “Con ở ngoài đó thì ai chăm. Vào đây với mẹ. Học trong này cũng tốt mà...”

- “Con tự lo được. Ở ngoài này còn có anh An, anh ấy sẽ lo cho con được”, tôi nói giọng chắc đẽ.

- “Con cứ suy nghĩ cho kĩ đi! Mẹ dạy đây”

Tất cả mà lòng tôi đầy hứng khởi với những dự định ấp ủ sắp tới. Tôi sẽ được về thăm ông bà, được đi chơi với những đứa em họ đồng trang lứa, rồi sau đó là khoảng thời gian tôi sẽ tự quyết định cuộc sống của mình mà không có bố mẹ can thiệp vào. Tất cả dần dần hiện lên trong trí tưởng tượng bay bổng của tôi. Khi tôi đang miên man với viễn cảnh như ở thiên đường, Ngô không biết từ đâu chạy đến ôm chân tôi khóc tức tưởi.

- “Chú ơi! Bạn Misa qua đời rồi”

- “Làm sao mà Misa qua đời”, tôi cúi xuống đặt hai tay lên vai Ngô.

- “Cháu không biết. Bụng bạn Misa bị rách. Bạn ấy chết rồi phải không chú”, con bé vừa nói vừa nức.

- “Đâu? Dẫn chú đi xem”

Ngô dẫn tôi đến chỗ con gấu bông bị rách một đường ở bụng. Có thể là do con cháu tôi không cẩn thận nên bị vướng vào đầu cũng nên.

- “Misa không sao đâu. Bạn ấy chỉ bị lòi ruột ra ngoài thôi. Để chú làm bác sĩ cứu bạn Misa cho Ngô nhé”, tôi nói nhẹ nhàng chứ thể người ta chỉ bị xước da bình thường vậy.

- “Được không hả chú?”, Ngô meo meo.

- “Được. Chú có nói dối Ngô bao giờ đâu”

- “Vâng”, con bé đã dừng khóc nhưng vẫn chưa thôi nấc.

Tôi đi quanh nhà và tìm kim chỉ. Ngô như sợ tôi bỏ trốn, con bé theo tôi như hình với bóng. Tôi lấy ngón tay nhét mấy miếng bông rơi ra từ bụng con gấu rồi bắt đầu. Một tay giữ, một tay cầm kim, tôi tỏ ra lóng ngóng ra mặt. Khâu có cái vết rách chưa đầy 5cm mà tôi mất cả tiếng đồng hồ. Thế nhưng, Ngô luôn tỏ ra nhẫn nại, con bé kiên nhẫn nhìn theo từng khâu của tôi một cách chăm chú. Chắc chắn lúc đó con bé nghĩ tôi là người bác sĩ tài giỏi nhất cũng nên.

Cầm thành quả trên tay, dù không được như mong đợi, tôi cũng cảm thấy vui vui. Tôi đưa Misa cho Ngô.

- “Bạn Misa sống rồi hả chú?”

- “Ừ. Misa sống rồi. Không những thế giờ Misa còn rất là men lì nữa”

- “Men lì là gì hả chú?”

- “Là đàn ông ấy. Ai mà có sẹo ở bụng nhìn cũng men lì hết. Nhất là ở chỗ đó nữa”, tôi lấy tay chỉ vào chỗ vừa khâu.

- “Vậy giờ mình gọi bạn ấy là Misa-men-lì nha chú”, Ngô reo lên.

- “Ừ! Misa-men-lì”

Chap 102:

Ngô rất quấn tôi. Thậm chí nhiều hôm con bé còn đòi bố mẹ sang cho ngủ với chú. Con bé vừa quý mà lại vừa sợ tôi. Quý vì tôi cũng chiều, hay mua quà, hay dẫn đi chơi này nọ vào thời gian trong tuần khi bố mẹ nó chưa đi làm về, nhưng cũng sợ vì mỗi khi làm sai tôi đều làm mặt nghiêm, dạy dỗ nó đàng hoàng. Đôi lần Ngô còn nói với chị dâu tôi “con yêu chú hơn yêu bố mẹ, vì chú thương và hay mua quà cho con”.

Mặc dù đã tự dặn lòng, việc tôi ra Hà Nội học rất có lợi cho tương lai của tôi, nhưng chỉ sau khi tôi về quê một tuần, mẹ tôi đã chịu hết nổi vì nhớ tôi. Bố tôi dù là người ít nói cũng phải lên tiếng

- “Con xem làm sao chứ suốt ngày bố thấy mẹ buồn không làm được gì hết. Thế này không ổn đâu. Hay con vào đây học đi”

- “Nhưng học ngoài này tốt hơn cho tương lai của con”

- “Biết là thế. Nhưng con thử nghĩ xem. Con học tốt nhưng có bao nhiêu người học tốt hơn mình. Con có chắc chắn là được đi thi không?”

- “Chưa thử làm sao biết được ạ?”

- “Ngoài đó, anh chị bận việc suốt ngày và nếu có cũng không thể chăm sóc tốt hơn bố mẹ được”

- “Con tự lo được mà”

- “Con nỡ để mẹ mất ăn mất ngủ như vậy?”

- “Con...”

- “Vậy nhé! Bố tắt máy đây”

Làm người thân buồn và thất vọng là điều kinh khủng nhất đối với bản thân tôi. Tuy rằng trong hoàn cảnh này, hai vấn đề tiêu cực đó không liên quan nhiều lắm, nhưng chuyện vì xa khiến mẹ tôi “ngày sâu đêm nhớ” làm tôi mất hết ý chí được học ở đất Hà Thành này. Như tôi đã từng nói “việc đứng trước một người

phụ nữ đang có tâm sự luôn khiến tôi có cảm giác không dễ chịu. Họ khiến tôi có cảm giác như chính tôi là người trực tiếp gây ra nỗi buồn ấy”. Đến một người phụ nữ xa lạ còn làm tôi đứng ngồi không yên, huống hồ chỉ là...mẹ mình.

Tôi đã suy nghĩ rất lâu trước khi đưa đến quyết định vào lại trong Nam, ở gần bố mẹ để học tiếp cấp 3. Mặc dù tiếc đứt ruột, nhưng chưa bao giờ tôi ân hận vì quyết định này, đặc biệt là hình ảnh mẹ đón tôi ở sân bay. Vừa bước chân ra ngoài cửa tôi đã thấy mẹ chờ sẵn từ bao giờ. Thấy tôi mẹ lao qua cả khu vực cấm người chờ, bỏ mặc đằng sau tiếng bảo vệ “này chị kia! Ai cho chị vào đây?”, bà nắm chặt tay tôi và kéo thật nhanh ra hướng chiếc xe đang chờ. Mẹ sợ tôi sẽ thay đổi quyết định của mình, mà nếu điều đó xảy ra, bà sẽ đau khổ vô cùng...

Tôi không muốn nói thẳng cho Ngô hiểu là tôi sẽ phải xa con bé. Trẻ con khi đã yêu quý ai thì lúc nào chúng cũng muốn được ở bên người đó. Có một chi tiết như thế này là đủ biết Ngô quán tôi thế nào. Có một hôm, tôi đi chơi. Về đến nhà thấy con bé đang ngồi chơi đồ chơi với mẹ nó nên tôi chỉ chào chị dâu tôi một tiếng rồi lên thẳng phòng. Vừa bước chân vào trong phòng, tôi nghe tiếng Ngô khóc ở dưới nhà, rồi sau đó là tiếng bước chân chạy lên cầu thang và tiếng đóng cửa. Tôi đi xuống hỏi chị dâu tôi xem có chuyện gì thì mới biết, Ngô trách tôi về đến nhà mà không hỏi thăm khiến con bé tủi thân.

- “Chú vào trong Nam mấy hôm thăm ông bà nội rồi lại quay ra đây với Ngô nhé”, tôi không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đượm buồn của con bé.
- “Chú vào nhanh nhanh rồi ra ngoài đây chơi với Ngô nhé”, con bé mỉm cười rõ tươi.
- “Ừ chú vào mấy hôm thôi. Ngô ở đây phải nghe lời bố mẹ nhé”, tôi xoa đầu con bé.
- “Dạ vâng. Cháu lớn rồi chú ạ!”
- “Ngô có gửi lời hỏi thăm gì ông bà nội không để chú chuyển lời cho?”

Ngô quay sang hỏi mẹ nó.

- “Con phải hỏi thăm gì hả mẹ?”
- “Con muốn nói gì với ông bà thì nói cho chú biết”

Ngô quay sang tôi.

- “Chúc ông bà sống lâu trăm tuổi chú nhé”
- “Hết chưa?”
- “Dạ gần hết”
- “Thế còn gì nữa?”, tôi phì cười.
- “Dạ cháu...cháu...không biết...”, Ngô xấu hổ chạy nấp ở đằng sau mẹ nó.

Vào lại nhà trong Nam, thì thoảng tôi lại nghe anh trai tôi nhắn “cháu Ngô cứ hỏi thăm chú suốt làm anh không biết phải trả lời thế nào”, rồi “có hôm anh thấy Ngô khóc, hỏi mãi anh chị mới vỡ lẽ là cháu nhớ chú, còn cầm con gấu bông lên khoe là chú M cứu sống bạn Misa của nó”...

Sau khi tắm rửa, ăn cơm xong xuôi, tôi mượn xe ông anh rồi xin phép đưa Ngô ra bờ hồ ăn kem. Con bé sống tình cảm, ngồi sau mà ôm tôi chắc nịch khiến tôi cũng vui lây. Một cơn gió vô tình lướt ngang qua mang theo một mùi hương đầy thân thuộc...Tôi xoay đầu dáo dác tìm kiếm một thứ gì đó thuộc về mình, nhưng không thể. Hình như cơn gió chỉ muốn gọi lại hình ảnh một người con gái đã từng thuộc về tôi...

- “Sao chú không ăn kem?”, Ngô dương đôi mắt long lanh nhìn tôi.
- “À...chú chờ cho nguội rồi chú mới ăn”, tôi trêu Ngô.
- “Nguội thì nó chảy hết chứ còn à. Chú ăn đi”, Ngô năn nỉ tôi.
- “Ừ để chú ăn. Ngô ăn nữa không để chú mua thêm?”

- “Cháu có. Nhưng chờ chú ăn xong rồi chú với cháu cùng ăn tiếp luôn nhé”

- “Hi hi, ừ”, tôi bẹo má Ngô.

Bỗng dưng có tin nhắn vào điện thoại. Tôi nhờ Ngô cầm hộ cây kem rồi cầm điện thoại lên đọc.

- “Anh M nhớ em chứ? Em Hân này”

- “Hân nào nhỉ?”, tôi cố tình trêu cô bé.

- “Để quên em nhanh như vậy chỉ có một khả năng là anh mới bị đẩy xuống giếng thôi”

- “Anh đùa đấy! Anh nhớ mà. Sao hôm nay rỗng lại hỏi thăm tôm thế này?”

- “Tôm cá gì. Anh đang ở ngoài Hà Nội phải không?”

- “Sao em biết?”

- “Muốn thì dễ thôi có gì khó đâu. Tối mai anh có bận gì không?”

- “Anh không”

- “Tôi mai mình đi uống nước nhé. 7h30 tối, Trà Hoa, 115 Chùa Láng anh nhé”

- “Em đi một mình à?”

- “Dạ vâng”

- “Anh dắt cháu anh theo luôn được không?”

- “Tùy anh”

Cả nửa năm nay tôi và Hân không nói chuyện với nhau, tự nhiên hôm nay Hân hẹn gặp tôi. Không biết có chuyện gì đã xảy ra!? HN và QC nữa, tôi và Hân sẽ đối mặt với nhau như thế nào sau bao nhiêu chuyện xảy ra!? Tôi đã tưởng tượng hết tình huống này đến tình huống khác, nhưng mọi chuyện lại xảy đến theo một cách ít ai ngờ nhất...

Tôi chờ Ngô về mà lòng nặng trĩu. Ngồi đằng sau, con bé cứ tíu ta tíu tít kể hết chuyện này đến chuyện kia, nhưng tôi chẳng còn tâm trí đâu mà hưởng ứng. Tội nghiệp Ngô!

Tối hôm sau, vì anh chị về muộn nên tôi nhận trách nhiệm đi đón Ngô. Do có cái hẹn với Hân hơi sát với giờ Ngô tan trường, nên hai chú cháu ăn ở ngoài cho tiện. Bún chả thường ngày vẫn là món ruột của tôi thế mà hôm nay không còn khiến tôi ngon miệng. Tất cả tâm tư, tình cảm tôi đã dành hết cho cuộc gặp với Hân...

Gửi xe, tôi lấy điện thoại nhắn tin cho Hân.

- “Anh đang đứng trước cổng của quán. Em đến chưa, Hân?”

Chưa đầy một phút sau, có tin nhắn hồi đáp.

- “Em đang ngồi bên trong. Anh vào đi. Bàn cuối cùng, góc bên phải, tầng 1”

Cởi giày để ở bên ngoài, tôi nắm tay Ngô đi vào. Không hiểu sao, sự hiện diện của con bé khiến tôi đỡ lo lắng. Lần đầu gặp Hân, không biết mọi chuyện sẽ như thế nào...

Quán trà không quá rộng song thoáng đãng và khá dễ chịu. Quán chỉ có một tầng và một lửng và có phong cách ngồi bệt đúng chất trà đạo. Do hôm tôi đến là vào giữa tuần nên không đông lắm. Tôi tiến thẳng vào trong theo hướng được chỉ thì thấy một cô bé tóc ngang lưng quay mặt vào phía trong, một tay đang cầm cốc trà nhâm nhi...

Chap 103:

- “Hân hả em”, tôi khẽ mỉm cười mà chưa vội ngồi xuống.

- “Anh ngồi đi”, Hân cười đáp lại tôi và chỉ tay vào miếng thảm đối diện.

- “Đây là con anh trai anh. Ngô chào cô đi”

- “Em chào chị”

- “Chú bảo chào cô mà”

- “Nhưng mẹ cháu bảo ai nhìn trẻ gọi là chị hết”

Cả tôi và Hân đều phì cười vì câu lí luận đáng yêu của Ngô.

- “Gọi chị đi! Chị trẻ còn chú M già, Ngô nhỉ”, Hân bẹo má con bé.

- “Dạ vâng. Chú M già chị ạ”, Ngô toe toét cười. “...nhưng em yêu chú M lắm”.

Vừa định đưa tay cốc đầu đứa cháu, nghe xong câu cuối lòng tôi mềm lại. Con bé này sau này nịnh chồng phải biết!

- “Ngô thích uống gì để chị mua cho”, Hân nhìn đứa cháu tôi trìu mến.

- “Em thích uống trà bí đao”

- “Để chị lấy trà bí đao cho Ngô nha. Anh thì sao?”, Hân quay sang phía tôi.

- “Cho anh trà gừng đi. Anh đang bị viêm họng”

Đến bây giờ, tôi mới có cơ hội nhìn kĩ Hân. Một cô gái không cao lắm, tầm 1m55, nhìn được, không xinh, tóc dài ngang lưng, hơi uốn theo kiểu xù mì.

Là lần đầu gặp, nên tôi và tôi hơi ngại ngại. Sự có mặt của Ngô là quyết định đúng đắn nhất mà tôi có thể nghĩ ra. Trong lúc chờ trà mang ra, tôi là người bắt đầu câu chuyện.

- “Trời hôm nay đẹp nhỉ”

Đang cầm tách trà trên tay, Hân suýt sặc.

- “Đó là câu anh bắt đầu với một cô gái lạ à?”, Hân tủm tỉm cười.

- “Không. Thật ra anh có câu khác hay hơn, nhưng đang phân vân không biết có nên dùng hay không”, tôi gõ ngón tay theo nhịp.

- “Câu gì?”

- “Em xinh hơn anh tưởng tượng”, tôi nói tỉnh queo.

- “Câu này thì hay thật. Nể anh lắm em mới nhận đấy nhé”, Hân nhún vai như thật.

- “Anh chưa nói cho em biết một điều”

- “Điều gì ạ?”

- “Gặp con gái lạ lần đầu anh hay bốc phét lắm”

- “Nhưng có những chuyện là sự thật hiển nhiên và anh việc anh nói thật hay không cũng chẳng ảnh hưởng đâu ạ”, Hân gật gù.

- “Ồ thì...”.

Đúng lúc tôi đang cứng họng không biết trả lời thế nào thì trà được mang đến. May quá!

Tôi nhấp một ngụm và chuyển chủ đề.

- “Trà ngon đó Hân. Sao em tìm được quán này?”

- “Lớp em hay đến đây. Hơn nữa, nơi này cũng mang nhiều kỉ niệm với em...”

- “Với ai?”, tự dưng tôi tò mò.

Hân không trả lời mà chỉ cầm cái thìa nhỏ khuấy quanh cốc. Cô bé ngẩng mặt lên nhìn tôi một cái rất nhanh rồi lại cúi đầu xuống. Không khó để đoán người đó là HN.

- “Không biết cô tình hay vô tình, đến đây lúc nào bạn em cũng chỉ gọi Trà Gừng như anh vậy. Nó hay bảo với em trời đông mà được nhâm nhi li trà gừng thì chẳng còn gì bằng...”

- “VẬY Ờ...”

- “...”

- “Năm sau em thi ngoại thương chứ?”

- “Anh không muốn nói về bạn em sao?”, Hân đã ngừng hành động khuấy cốc lại. Cô bé nhìn thẳng vào mắt tôi.

- “Đã lúc nào anh không muốn đâu...”, tôi bỏ ngỏ câu nói.

- “Vậy mình sẽ nói về HN. Được chứ!?”

- “Nhưng anh...”

- “Đó là lí do em muốn gặp anh hôm nay”

- “Vậy thì được”

Tôi ngồi ngay ngắn lại và chờ Hân mở lời trước.

- “Em chưa thấy mối tình nào trắc trở như chuyện của hai người. Thử thách này vừa hết, những tưởng mọi chuyện đã êm thấm thì thử thách khác lại kéo đến. Có bao giờ anh nghĩ anh và bạn em chỉ có duyên mà không có phận không?”

- “...rõ ràng là thế mà”, giọng tôi đượm buồn.

- “Phải chi không có chuyện gì xảy ra với QC thì vấn đề có thể được giải quyết đấy. Đằng này...”

- “...”

- “Tại sao anh lại không nói chuyện với HN sau khi có chuyện xảy ra”

- “Anh nghĩ em biết lí do là gì chứ!?”

- “Cho dù là vậy anh cũng có thể nói chuyện với bạn em một lần rồi sau đó làm gì thì làm mà”

- “Anh chờ HN mở lời trước”

- “Tại sao?”

- “Trong chuyện này HN là người quyết định”

- “Quyết định?”, Hân nhăn mặt.

- “Ý anh là dễ mở lời hơn”

- “Cả anh và nó đều có chung suy nghĩ. Tại sao hai người lại bảo thủ như vậy?”

- “Vậy em muốn anh thế nào?”

- “Nếu anh là đàn ông tự khắc anh biết phải làm gì?”

- “HN nói với em với em những điều đó à?”

- “Chẳng cần ai nói. Em nghĩ sao thì em nói vậy!”

Đang đến đoạn cao trào thì tiếng Ngô vang lên. Mãi nói chuyện, tôi quên hẳn sự có mặt của đứa cháu.

- “Chú ơi! Ngô buồn...”

- “Để chú dẫn Ngô đi...Hân ngồi lại chờ anh xúu nhé”, tôi quay lại nói với Hân.

- “Anh để em dẫn Ngô đi. Anh ngồi lại và suy nghĩ về những điều em nói đi”

Không chờ tôi đồng ý, Hân bế bổng Ngô trên tay rồi nhanh thoăn thoắt biến mất sau lớp cửa gỗ.

Ngồi lại một mình, đầu tôi là một sự giằng xé khủng khiếp. Lẽ nào HN cũng chờ tôi mở lời trước? Rồi thì tôi phải bắt đầu câu chuyện như thế nào? Hàng trăm câu hỏi xuất hiện đan xen cùng lúc khiến đầu tôi như muốn vỡ tung...HN bây giờ đang ở đâu? Gặp tôi để nói những điều vu vơ đó liệu có phải là mục đích duy nhất của cuộc gặp ngày hôm nay. Có khi nào...

Tôi bất ngờ ngừng đầu nhìn lên phía gác lửng và...khẽ lắc đầu...

Tôi đứng dậy, từ từ bước lên phía cầu thang, tiến lại gần một chiếc bàn chỉ có một cô gái đang ngồi.

- “Chào người quen! Em định ngồi trên đây mãi sao, HN?”

Em không trả lời, vội đứng dậy và vù chạy xuống dưới. Tôi không đuổi theo ngay mà chờ em biến mất sau cánh cửa mới bắt đầu. Chẳng kịp đi giày, tôi xỏ bừa vào đôi dép đang nằm chổng chơ trên thềm rồi lao ngay theo hướng em đang chạy.

Mặc dù dư sức để bắt kịp em, nhưng tôi không làm vậy. Tôi vờn em như một chú mèo con say sữa nô đùa với con mồi bé bỏng của mình. Em chạy nhanh thì tôi chạy nhanh, em chạy chậm tôi cũng chạy chậm, lúc nào cũng duy trì một khoảng cách nhất định. Được một lúc thấy em có vẻ thấm mệt, tôi tăng tốc chạy song song và nghiêng đầu nói.

- “Đã mệt chưa? Mệt thì ngồi nghỉ một lúc rồi mình chạy tiếp”

Em lấy hai tay bịt chặt tai trong khi chân vẫn chưa thôi guồng. “Bướng bỉnh thật”, tôi nhanh như thoát đảo người ra phía trước và ôm chặt em lại.

- “Buông em ra! Buông em ra!”, mặc cho em vùng vẫy, tay tôi vẫn không rời lỏng.

- “Đứng yên đi. Em định chạy đến khi nào”

- “Đến khi không còn nhìn thấy mặt anh. Anh không buông ra em hét lên bây giờ đây”

- “Hét đi để xem người ta làm gì với một cô nàng tự nguyện đứng yên cho người khác ôm thế này”, tôi tỉnh rụi.

- “Anh có buông em ra không?”, mặt HN ửng đỏ phần vì mệt, phần vì ngại.

- “Không đấy! Làm gì nhau?”

- “Làm gì nhau à!?”

HN dấn vào chân tôi một cái thật mạnh. Đau thấu trời, tôi ôm chân nhảy lò cò.

- “Đau quáaaaaa! Đồ dã man”

- “Thế là còn nhẹ đấy. Mẹ em dạy ấy hả...là còn phải lên gối rồi chờ một phát ngay sau gáy nữa rồi mới chạy cơ”, cô nàng cười toe.

- “Sao mẹ em độc ác vậy!? Dấn chân không sao chứ lên gối là nhiều thằng con trai khóc hận đấy”, tôi vẫn đứng trên một chân, hai tay ôm chân còn lại.

- “Anh dám nói mẹ em độc ác hả? Để em làm dậm nốt chân kia xem anh đứng bằng cái gì?”

- “Đàn ông con trai nhiều chân. Không có chân này thì đứng bằng chân khác. Lo gì!”

- “Là sao??? Đàn ông cũng có hai chân chứ mấy!?”

- “Ờ thì hai cộng một”, tôi cười như điên trước sự ngây thơ hồn nhiên của em.

Đăm chiêu, suy nghĩ một lúc, cô nàng mới vỡ lẽ.

- “Lại còn già mồm nữa. Anh chết chắc!!!”

Nói điều HN hùng hổ chạy đến, nhe răng dấn vào nốt cái chân lạnh lặn còn lại của tôi.

- “Anh đùa đấy. Cho anh xin mà”

Vừa nhảy về phía trước tôi vừa hét toáng lên. Đằng sau là tiếng cười giòn tan của em...

- “Hai người đi đâu mới về đây?”, Hân lên tiếng hỏi khi thấy tôi và HN cùng bước vào.

- “À không, tụi anh mới đi ra ngoài có chút việc”

- “Việc gì vào giờ này?”

- “Cũng không quan trọng nên mới về sớm thế này”, tôi đáp.

Tôi kéo Ngô ra phía trước mặt HN giới thiệu.

- “Đây là Ngô, con anh trai anh...Ngô chào cô đi”, tôi lay tay con bé.

- “Cháu chào...”

Chưa nói hết câu Ngô quay sang hỏi tôi.

- “Chú ơi! Cô này trẻ quá, chú cho cháu gọi là chị nhé”

- “Không được! Riêng chị này Ngô phải gọi là cô”, tôi liếc em một cái thật nhanh rồi lại quay xuống nhìn Ngô.

- “Không sao! Ngô cứ gọi chị là chị thôi”, em cúi xuống vuốt má đứa cháu tôi và không quên ném cho tôi cái nhìn đầy khiêu khích.

- “Dạ vâng! Em cảm ơn chị”

- “Ngô! Chú nói sao!?”, tôi nói rất nhẹ nhàng.

- “Cháu chào cô...”, con bé lí nhí nói.

- “Em đưa Ngô về giúp anh nhé Hân!”

- “Dạ được”

Tôi cúi xuống vuốt tóc đứa cháu.

- “Chú đi ra đây có chút việc. Chị Hân đưa Ngô về nhé. Ngô ngoan, chút nữa về chú mua kem cho”

- “Cháu muốn đi với chú”, Ngô lay tay tôi.

- “Ngô có muốn ăn kem không?”

- “Dạ có”

- “Vậy để chị Hân đưa về nào”

- “...nhưng cháu vừa muốn ăn kem vừa đi với chú”

- “Chọn một thôi”

- “Cháu đi với chú”

- “Hả?”, tôi khá bất ngờ trước câu trả lời của Ngô.

- “Thôi anh cho Ngô đi cùng đi. Em giao bạn em cho anh đó. Nó mà có sút mẻ gì thì đừng trách em”, Hân dư dứ nắm đấm về phía tôi.

wapsite .giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

.giaitri321.pro – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

Chap 104:

- “Ngô lên trước ngồi nè. Ngồi sau chật lắm chú không có lái xe được”, tôi giở trò.

- “Dạ vâng”, nghe lời tôi Ngô lon ton chạy ra phía trước. Vừa định leo lên xe, đến lượt HN tung chiêu.

- “Ngồi ngồi sau cô ôm. Ngồi trước lạnh lắm, về nhà lại viêm họng giống chú M cho xem”

Tôi không hiểu cô nàng ăn gì mà lại nói với cháu tôi ngọt ngào như vậy. Con bé lú quíu nghe theo như thể đang bị thôi miên.

- “E hèm! Ngồi! Mẹ bảo là không được ngồi cạnh người lạ mà, có nhớ không!? Nhất là những cô nhìn xinh gái thế này thì càng dễ bị lừa”

- “Anh giỏi thật đấy! Vừa ấm vừa xoa!”, HN véo ngay hông tôi một cái đau thấu trời.

Cuối cùng, Ngô ngồi trước, tôi chở và HN ngồi sau cùng. Em ngồi cách xa tôi một khoảng khá xa. Cho dù vậy, tôi vẫn có cảm giác lâng lâng khi tưởng tượng trên xe bây giờ là một gia đình nhỏ. Tôi chạy xe đến con đường sắt hồ Tây. Dừng chân trống, khóa cổ xe lại, tôi cùng HN ngồi trên một bậc đá nhìn thẳng ra phía hồ. Cách đó không xa, Ngô chạy lại chơi cùng một đám con nít. Chỗ tôi ngồi khá sáng, nên lần đầu tiên tôi có cơ hội được ngắm cô gái của mình ở khoảng cách rất gần như vậy.

HN cao tầm 1m63. Em sở hữu làn da trắng ngần và gương mặt rất thanh tú, một gương mặt khiến người khác lúc nào cũng muốn được che chở. Ở vẻ đẹp ấy, tôi thích nhất là đôi mắt đượm buồn lúc nào cũng chất chứa cả bầu trời tâm sự. Trong số đấy, tôi dễ dàng nhìn ra quá nửa là dành ỉnh...

- “Em về Việt Nam lâu chưa?”

- “Dạ cũng mới”, HN đan hai tay vào nhau.

- “Khi nào em quay lại Đức?”

- “Dạ hơn một tuần nữa”

- “Em về một mình hay về với ai?”

- “Em về với ba. Ba đang công tác ở trong Sài Gòn. Xong việc, ba ra ngoài này rồi em với ba quay lại kia”

- “Em bắt đầu học lại chưa?”

- “Dạ rồi. Hết hè này em bắt đầu học lại. Nghỉ cả năm trời không biết em có theo kịp đám bạn không đây”, em cười nhẹ.

- “HN thông minh mà! Chắc sẽ ổn thôi”, tôi trấn an cô bé.

- “Đừng gọi tên em, nghe xa cách lắm”

- “À ừ...”

Giây phút gặp nhau ngoài đời tôi đã đợi chờ cả thế kỉ, có rất nhiều chuyện tôi muốn hỏi hay muốn kể em nghe, nhưng khi ước mơ trở thành hiện thực, tôi như tự biến mình thành tên ngốc.

- “Sức khỏe của em thế nào rồi?”

- “Em vẫn ổn...”, câu trả lời ngập ngừng của HN cho tôi biết tôi không nên nhắc đến chuyện này nữa.

- “...”

- “Tại sao anh biết người ngồi trên gác lửng là em?”, cô bé lấy một tay vén tóc.

- “Em nhìn anh chăm chú, đến lúc anh ngẩng đầu lên nhìn thì em rụt cổ vào ngay. Làm sao anh không biết cho được”

- “Lỡ em chỉ là một người đang nhìn trộm anh thì sao?”

- “Thứ nhất, anh không lung linh đến mức khiến người khác phải nhìn trộm. Thứ hai, là cảm giác”

- “Em quên mất là giác quan thứ 6 của anh khá nhạy bén”

- “Anh nói cho em lúc nào”, tôi tò mò.

- “Là cảm giác...”

- “Chơi mà chơi bắt chước à?”

Cả hai cùng bật cười một lúc. Tiếng cười như muốn xoa dịu nỗi đau chúng tôi cùng trải qua. Đôi mắt của HN đã hết buồn, đôi mắt biếc chứa chan niềm tâm sự đã biết cười trở lại. Hạnh phúc chỉ đơn giản như thế, đọc được niềm vui trong mắt người thương. Ngay tại thời điểm đấy tôi đã dám hứa với lòng mình...tôi nguyện sẽ làm tất cả chỉ để gọi nắng mãi vương trong mắt em ...

Gọi nắng Trên vai em gầy đường xa áo bay Nắng qua mắt buồn lòng hoa bướm say Lối em đi về trời không có mây Đường đi suốt mùa nắng lên thấp đầy.

Gọi nắng Cho cơn mê chiều nhiều hoa trắng bay Cho tay em dài gầy thêm nắng mai Bước chân em về nào anh có hay Gọi em cho nắng chết trên sông dài.

Thôi xin ơn đời trong cơn mê này gọi mùa thu tới, Tôi đưa em về chân em bước nhẹ trời buồn gió cao, Đời xin có nhau dài ải sau nắng không gọi sầu Áo xưa dù nhàu cũng xin bạc đầu gọi mãi tên nhau.

Liệu tôi có cơ hội gọi mãi tên em không!?

Tôi nhắm mắt để cảm nhận từng cơn gió khẽ táp vào mặt. Chúng ở đó, xung quanh tôi và em, vuốt ve, xoa dịu và đang cố gắng lấp đầy khoảng trống mênh mang tồn tại trong mối quan hệ của chúng tôi. Tôi hiểu khi HN còn muốn gặp tức là em vẫn còn tình cảm dành ỉnh, vấn đề chỉ là chúng tôi có đủ dũng khí, gạt mọi thứ sang một bên để đến được với nhau hay không!?

- “Em tưởng mình không còn tình cảm với anh, nhưng em đã nhầm. Em muốn đến chỉ để nhìn anh thêm lần nữa. Vậy mà không hiểu tại sao khi nhìn thấy anh, tim em như muốn ngừng đập...”

HN nói trong vô thức. Khi tôi đang định mở lời thì em đã chặn lại.

- “Cho em nói hết đã, anh nhé! Em không phủ nhận tình cảm của mình dành cho anh. Đến bây giờ cũng vậy. Nhưng có những thứ khi đã qua đi không bao giờ có thể quay lại và có những chuyện xảy ra sẽ ám ảnh người ta đến suốt đời...”

- “...”

- “Em không trách anh về bất cứ chuyện gì đâu. Đừng lo...”

- “Nhưng anh trách anh...”

- “Không! Nếu muốn, hãy trách em ấy, vì em là người làm rối tung mọi chuyện lên”

- “...”

- “...”

- “Mình không thể bắt đầu lại từ đầu sao?”, phải rất khó khăn tôi mới đủ dũng cảm nói lên câu đó.

- “Em không thể và em nghĩ là anh cũng thế. Phải không?”

HN nhìn sâu vào mắt tôi. Quả thật, em cảm được cả những điều tôi chôn cất sâu thẳm trong tâm hồn. Em nói không sai! Lương tâm của tôi không cho phép tôi làm điều đấy sau sự ra đi của QC, và em lại càng không. Tôi hỏi chỉ để thỏa mãn sự hiếu thắng trẻ con mặc dù đã có sẵn câu trả lời ỉnh. Tôi nghĩ để nói lên được điều đau lòng đó em sẽ không kìm lòng mình được mà bật khóc, nhưng không nhìn em thanh thản đến lạ. Có lẽ, em đã xác định điều này trước khi quyết định gặp tôi.

- “Ừ, anh cũng vậy”, tôi đắng lòng khi phải thừa nhận sự thật.

- “Mình vẫn có thể là bạn, đúng không ạ?”, HN cố cười trong khi miệng méo xệch.

- “Không! Đối với anh, em chỉ có thể là người yêu hoặc không là gì”

- “Anh muốn em không là gì của anh!?”

- “Ừ. Anh không có nhiều lựa chọn”

- “Vậy là từ mai mình sẽ không còn nói chuyện với nhau nữa...”, giọng HN đầy cam chịu.
 - “...nó tốt cho cả hai hơn. Vả lại, cả nửa năm nay mình không liên lạc cũng có sao đâu”
 - “Anh không, nhưng em thì có...”, giọng em như nghẹn lại.
 - “...”
 - “Mà thôi. Anh nói đúng. Rồi em sẽ ổn thôi...Muộn rồi! Anh đưa Ngô về đi. Em tự về được”
 - “Để anh đưa em về trước!”
 - “Dạ không cần đâu ạ. Em tự đi được. Từ bây giờ anh không phải lo cho em đâu. Nhớ giữ gìn sức khỏe và phải sống thật tốt anh nhé...”
- Dứt lời, HN đứng dậy. Em đi lại chỗ Ngô, thơm một cái vào má con bé, thủ thỉ cái gì đó, quay lại nhìn tôi và bước đi. Lường lự một lúc, tôi đuổi theo và nắm chặt vào một bên cổ tay.
- “Đi! Để anh đưa về”, tôi nhỏ giọng.
 - “Em tự về được. Anh không phải lo cho em đâu”, em cố tỏ ra bướng bỉnh.

Không nói thêm lời nào, tôi kéo tay em đi thẳng về phía chiếc xe đang dựng. Bàn tay tôi từ từ hạ xuống, nắm chặt vào bàn tay của em lúc nào không hay. Dù có là người đứng tôi cũng không bao giờ để cô bé phải tự đi về một mình, hướng hồ...

Chap 105:

Ngày thứ nhất...

Sáng hôm sau, vừa mở mắt ra, tôi đã thấy dòng tin nhắn “Em đang ngồi ở Café Phố, 30 Lý Thường Kiệt. Khi nào anh dậy ra đây nhé. Em có chuyện muốn nói. HN”.

Thời gian nhắn là lúc 7h sáng, còn lúc tôi đọc là 8h30. Trời đất! Sao tôi ngủ mà không biết trời trăng đất dày gì thế này. Tôi lóc cóc thụ dọn giường chiếu, đánh răng rửa mặt, rồi lao xe đến điểm hẹn. HN vẫn còn ngồi đó. Hôm nay em mặc một chiếc váy dài màu hồng nhìn cực chất. Cô bé phóng ánh mắt ra phía cửa sổ, yên lặng, đắm nhìn hai chú chim sẻ đang vui đùa cùng nhau. Thi thoảng, tôi thấy đuôi mắt em nheo lại, cố nín cười...Đang nước sôi lửa bỏng mà còn chim với chả chóc! Sốt cả ruột!!!

Tôi không đến chỗ HN ngay mà ngồi khuất ở một bàn tối phía trong cùng. Ở vị trí đó, tôi dễ dàng quan sát được tất cả các hành động của cô bé. Cứ năm phút, em lại xem đồng hồ một lần. Sau đó là nhìn trời, nhìn cây, nhìn tất cả những gì có thể nhìn được, làm tất cả những gì có thể làm được, cốt để giết thời gian. Tôi cầm điện thoại lên nhắn “sáng anh bận, không đi gặp em được. Để chiều nhé”. Đèn điện thoại sáng, cầm lên, mặt cô bé buồn thấy rõ. Em định nhắn cho tôi cái gì đó, nhưng lại thôi.

Một anh chàng chải chuốt không biết từ đâu đến cạnh em. Anh ta hỏi đại loại như “chào cô em xinh đẹp! Em đang buồn à? Anh ngồi đây để tâm sự với em nhé?”. HN không thèm trả lời, em cầm chiếc thìa liên tục khuấy vào đáy cốc. Anh chàng chải chuốt lộ nguyên hình với bộ mặt bánh dày của mình, anh ta vô tư ngồi xuống phía đối diện bất chấp sự thờ ơ của cô bé.

- “Xin lỗi em! Trên đường đi có cô gái kia nhìn cũng sành điệu, mà cứ mặt dày đi xe theo đòi xin số điện thoại của anh riết. Anh đã bảo là anh có người yêu rồi và đang đi gặp cô ấy, mà em ấy vẫn không tha, vẫn cố đâm ăn xôi bám theo anh suốt. Anh phải đi vòng về mãi mới cắt đuôi được em ấy. Đúng là cái đồ...Mà ai đây? Bạn em à?”

Tôi đưa tay ra trước mặt anh chàng chải chuốt.

- “Cho hỏi anh đây là bạn của NGƯỜI YÊU tôi à. Chào anh!”

Anh chàng chải chuốt không nói lời nào, tự động đứng dậy, đến quây tiếp tân tính tiền.

- “Anh thâm thật”, HN che miệng cười.
- “May là anh ta còn hiểu. Chứ không là hết thuốc đây”, tôi lắc đầu quây quây rồi ngồi xuống đối diện em.

- “Sao anh bảo không đến?”
 - “Anh đến lâu rồi. Anh ngồi bên kia”, tôi chỉ tay về phía cái bàn lúc nãy mình ngồi. “...muốn xem em kiên nhẫn đến độ nào”
 - “Đối với những thứ quan trọng, em chờ cả đời còn được, huống hồ...”, HN băng quơ.
 - “...”, tôi đứng hình mất mấy giây.
 - “Em đùa đấy...Sáng nay Hân đi học, ở nhà một mình buồn quá nên em nghĩ đến anh”
 - “VẬY Ờ...”
 - “Sao anh ngủ dậy muộn vậy?”
 - “Ở nhà mẹ bắt anh dậy sớm lắm. Ra đây không có ai quản nên anh đổ đốn thế đấy”, tôi gãi đầu.
 - “Thua anh luôn”, HN khẽ nhún vai.
 - “Tại sao em muốn gặp anh”, tôi vào thẳng vấn đề chính.
 - “Vì em có điều muốn hỏi”
 - “Nói cho anh nghe”
 - “Em muốn mình vẫn là bạn trong thời gian em ở đây”
 - “Nếu anh không đồng ý thì sao?”
 - “Không! Anh sẽ đồng ý”, câu trả lời của cô bé lộ rõ vẻ tự tin.
 - “Em không sợ à?”
 - “Sợ gì cơ?”
 - “Sợ mình sẽ khó quên nhau hơn”
 - “Dạ không! Em chưa bao giờ muốn quên anh. Điều duy nhất em sợ chỉ là sự nuối tiếc mỗi khi nghĩ về một mối quan hệ”
 - “Em suy nghĩ kĩ rồi chứ?”
 - “Dạ vâng”
 - “Em sẽ không hối hận?”
 - “Dạ không...”
- HN nhìn tôi buồn lắm. Chưa khi nào tôi đọc ra hết những tâm sự, nỗi niềm, ẩn chứa đằng sau đôi mắt sâu thẳm thẳm của em. Có thể nói, ngày đó, tôi chưa đủ từng trải và tinh tế để cảm được những gì mà người con gái của tôi đang nghĩ. Tôi chỉ biết em có tâm sự mà không biết cách chia sẻ để nỗi đau trong em dịu hơn. Thế mới hiểu đàn ông từng trải và hiểu biết có giá trị nhường nào. Thế mới biết tại sao nhiều người vợ cho dù có chồng rất thành đạt vẫn cảm thấy không hạnh phúc. Bởi vì thứ quan trọng nhất đối với họ không phải là tiền mà là sự đồng cảm từ người bạn đời của mình...
- “Anh có thể từ chối nếu điều đó làm phiền anh”
 - “Em mâu thuẫn quá! Vừa nãy còn chắc nịch anh sẽ đồng ý mà giờ đã vậy rồi”
 - “Em thử lòng anh thôi”, HN hất lọn tóc ra đằng sau nhìn rất điệu nghệ.
 - “Anh đồng ý với một điều kiện”
 - “Anh nói đi”
 - “Anh không muốn là bạn. Đã làm thì làm cho chót. Anh muốn là...bạn trai của em”, tôi ngáp ngừng, giọng ngàai ngại.
 - “Em tưởng điều đó là hiển nhiên rồi”, HN bật cười.

- “Ừa vậy hả...”, tôi giả khờ.
- “Chứ còn sao nữa”, em vẫn chưa thôi cười.
- “Tức là anh có quyền làm như này...”

Chưa dứt lời, tôi đưa tay chụp lấy bàn tay của em đang đặt trên bàn và nghênh mặt đầy thách thức. Quá bất ngờ trước tình huống vừa diễn ra, cô bé hét lên the thé.

- “Anh làm gì vậy? Mình...mình...chưa tìm hiểu nhau mà”

Mặc dù nói là “hét” cho oai chứ thật ra tính HN giống tôi, không thích phô trương chuyện tình cảm của mình cho thiên hạ biết, âm thanh trong câu nói của em có cao độ chắc chỉ đủ ỉnh tôi nghe. Thêm nữa, bình thường với những cô nàng đang bị một chàng trai tán tỉnh bất ngờ nắm tay, 99 phần trăm cô nàng đó sẽ rụt tay lại ngay, đằng này cô nàng của tôi cứ để lì tay ở đó, như kiểu “em đang cố tỏ ra xấu hổ và cho anh thấy là em có chống đỡ một cách yếu ớt, chứ thật ra trong lòng em đang sướng muốn chết”. Hết muốn nói!

- “Sao kháng cự kiểu gì mà yếu ớt như thế anh ơi anh đừng bỏ tay ra nha vậy”, tôi cố nín cười.

Bị trêu, HN rụt tay lại. Lần này là rụt thật.

- “Anh hay lắm. Hứ”

Mặt cô bé đỏ bừng bừng và quay đi chỗ khác. Tôi kéo ghế, đi sang phía đối diện và ngồi xuống cạnh em.

- “Anh biết những giây phút hạnh phúc ngắn ngủi thế này không thể kéo dài mãi. Nhưng, anh nguyện như bây giờ và thất lòng mỗi khi nghĩ đến sau này còn hơn chẳng bao giờ có được. Đời người nếu như không có thăng trầm cảm xúc chỉ là tồn tại, anh muốn mình sống từng giây, từng phút, từng giờ trên cõi đời này...”, tôi kéo tay em lại gần phía mình.
- “Khi em về, chắc em sẽ nhớ anh phát điên mất...”, đôi mắt to tròn của HN như trực khóc.
- “Đừng nghĩ đến khi về, hãy hưởng thụ những ngày ít ỏi còn lại đi, được không?”
- “Hứa với em một chuyện...”
- “Em nói đi”
- “Khi em đi, chúng mình sẽ trở thành hai người xa lạ. Em sẽ có cuộc sống của riêng em. Anh đừng cố tìm cách liên lạc nếu thật sự anh muốn em thanh thản. Hứa với em điều đó đi”
- “Đừng nhắc đến chuyện đó nữa...được không?”
- “Xem như là một lời chấp thuận nhé...Mình đi ăn đi anh”
- “Bún chả nhé!”
- “Ok. Em thích bún chắaaaaa”

Aristotle đã định nghĩa “hạnh phúc là ý nghĩa, là mục đích của cuộc sống, là sự cố gắng và kết thúc của một đời người”. Hạnh phúc chính là khoảng thời gian tuy ngắn ngủi nhưng ấm áp bên cạnh em. Nếu bây giờ để cho tôi quyết định lại, tôi vẫn sẽ làm như thế, không một chút hối hận...

- “Về nhà em cất xe, rồi mình đi xe đạp nhé”, HN tùm tùm.
- “Hả? Em nói gì anh không nghe rõ”
- “Về nhà em cất xe, rồi anh chở em bằng xe đạp”, em thần nhiên nói lại, rõ ràng, rành mạch.

Tôi đưa tay sờ lên trán em.

- “Hôm nay trời hơi nắng phải không? Thôi! Ngồi đây nghỉ ngơi chút nữa cho nó trở lại bình thường đã nhé”
- “Anh biết không M. Em vẫn hy vọng bạn trai em có thể hiểu mình. Vậy mà em đã nhầm rồi anh ạ...”, cô bé nói với một cái giọng đầy tâm trạng như kiểu mình đang rất bất mãn với cuộc đời ấy. Ghét thế!

- “Anh biết là khi yêu người ta vẫn hay sống ở trên”, tôi chỉ lên trời. “...nhưng em biết không...đạp xe ấy, vào buổi trưa ấy, rất là có hại cho người ngồi sau, chứ đừng nói là người ngồi đằng trước. Để tối, anh chở em đi vòng quanh nhà, chịu không?”

- “Thế mới bảo người ta đâu có yêu thương gì mình đâu mà”, HN cố thở một cái dài cả thước

- “Có yêu, nhưng để tối đi. Giờ nắng nôi thế này tìm chỗ nào mát mẻ được không?”

- “Về nhà em đi...”

Chap 106:

- “Em ở một mình trong căn hộ to dùng này à”, tôi há hốc mồm khi vừa bước vào cửa.

- “Dạ...Thường em ở nhà một mình. Khi nào rảnh, Hân sang chơi với em. Đến buổi tối thì có bác Lan giúp việc nhà chú em sang ngủ cùng”, HN vừa tháo guốc vừa nói với lại.

- “Nhà đại gia có khác. Sang thấy ớn...”

Tôi không khỏi trầm trồ trước căn hộ khá khang trang của gia đình em. Điều tôi thắc mắc hơn thấy là tại sao gia đình em hầu như ở nước ngoài hết mà căn nhà được trang bị khá đầy đủ và khá ngăn nắp.

- “Anh có cảm giác là nhà em thường xuyên có người sang quét dọn phải không?”

- “Vâng. Cứ một tuần chú nhờ bác Lan sang dọn dẹp nhà em một lần. Ba em cũng hay về đây để công tác mà”

- “À! Ra vậy”

- “Vào bếp ăn đi! Em đói quá rồi”

HN kéo cái cột tóc xuống để thả tóc ra. Tự nhiên...tôi thấy em xinh khủng khiếp...

- “Anh làm gì mà đứng như trời trồng vậy...”, cô bé nhú mày.

- “À! Không không. Anh đang suy nghĩ xem mình nên ăn bún bằng tô hay bằng chén...”

- “Anh nói dối dễ tẻ”, HN bật cười. “...anh nằm trong số hiếm hoi được thấy em thả tóc. Cũng không bắt ngờ lắm...”, em nói với vẻ đầy tự tin.

Ăn uống xong xuôi, HN quay sang nói với tôi tỉnh queo.

- “Giờ em phải ngủ trưa. Em sẽ ngủ ở phòng em và khóa cửa lại. Còn anh, nếu thích, có thể sang phòng anh trai em ngủ hoặc là nằm ghế salon xem tivi thì tùy. Vậy nhé!”

Không chờ tôi trả lời, cô bé thũng thảng đi về phía phòng mình, đóng cửa và bấm chốt cái cạch. Ghét không để đầu cho hết!

Chán đời, tôi vào phòng anh trai nàng và...đánh một giấc ngon lành, nhưng trong lòng vẫn ảm ức không nguôi...

Mở mắt ra, tôi thấy HN đang nằm bên. Hoảng hồn, tôi kiểm tra lại thì thấy quần áo của mình và “đối tác” vẫn còn nguyên. May quá! Giờ mới để ý, giữa tôi và em là một cái gối ôm to sụ để phân chia lãnh thổ. Con gái thật khó hiểu ...

Khẽ vén lọn tóc phủ trước mặt cô bé sang một bên, tôi đặt một nụ hôn nhẹ vào trán và bất giác mỉm cười. Nhìn em ngủ tôi thanh thản đến lạ. Giá mà giây phút nào bên em tôi cũng có cảm giác bình yên như bây giờ...

Tôi khẽ khàng kéo chăn lên đắp cho HN và nhẹ nhàng trườn xuống giường như sợ em tỉnh giấc. Vừa trườn được nửa đường tôi nghe tiếng rúc rích cười. Biết mình bị trêu, tôi nghiêm giọng.

- “Sao bảo ngủ bên kia mà sang đây làm cái gì?”

- “Em sợ anh bật điều hòa nhiệt độ thấp dễ bị cảm lạnh, em sang để đắp chăn cho anh”

- “Rồi sao không về phòng mà nằm đây luôn?”
- “Để ngắm người em thương và người thương em”
- “Ngắm xong rồi sao không về phòng đi, nằm đây lỡ có chuyện gì rồi sao?”
- “Chuyện gì là chuyện gì?”, HN ngây thơ hỏi. Tôi tin là em không biết thật. Giải thích với mấy người này khổ ghê!
- “Thì chuyện...í a ấy”, tôi cố gắng nói bóng gió nhất có thể.
- “Chuyện í a là chuyện gì?”, em nheo mắt ra chùng khó hiểu.
- “Mẹ đi vắng! Mẹ đi vắng! Ba sang chơi nhà dì í a! Con ngồi con rình con thấy! Con ngồi con rình con thấy! Thấy ba và dì...í a, thấy ba và dì...í a”

Tôi thì hát trong khi cô nàng ôm bụng cười ngặt nghẹo.

- “Anh hay quá ha! Còn dám hát nữa hả?”

Vừa nói cô bé vừa cầm cái gối phang người tôi tới tấp. Tôi đưa tay ôm đầu chống đỡ và giả vờ kêu đau cho em vui, nhưng ngờ đâu cái gối hơi bị nặng đập vào một, hai cái thì không sao, chứ đập vào cả chục cái là đau muốn ngất. Lần này tôi kêu thật.

- “Thôi thôi anh xin. Em đánh đau quá đi”

Tôi đưa tay đỡ và giựt cái gối từ tay em lại. Ai dè giựt mạnh quá làm cô bé mất đà, ngã sòng soài trên giường. Bốn mắt chạm nhau. Không hiểu sao trong lòng tôi bỗng chộn rộn một niềm cảm xúc khó tả. Tôi như không thở nổi và có một khoảng thời gian rất ngắn khi tất cả mọi thứ thuộc về trái tim chi phối từng nơ ron cảm xúc. Đó là lúc cơ thể tôi hành động mọi việc theo bản năng...Tôi đưa tay vuốt ve gò má đang đỏ bừng của em và từ từ cúi xuống đặt nụ hôn lên trán, lên mắt, lên mũi và cuối cùng là...môi. Khi môi tôi chỉ còn cách môi em 2cm nữa thì tiếng chuông điện thoại của em vang lên kéo tôi về với mẫu người tôn sùng lý trí của hiện tại.

Twenty-five years I'm alive here still Trying to get up that great big hill of hope For a destination

I realized quickly when I knew I should That the world was made up of this brotherhood of man For whatever that means...

What's up của 4 Non Blondes là bài ruột của tôi bỗngưng hôm nay trở thành một bài nhạc kịch cớm, làm tụt hết cả cảm xúc của người nghe.

- “Bỏ em ra để em nghe điện thoại của ba nào anh”

HN véo mũi và đẩy tôi sang một bên. Em đi ra khỏi phòng nghe máy và bỏ tôi lại ngơ ngẩn một mình như đứa trẻ vừa bóc vỏ viên kẹo ra định bỏ vào miệng thì bị thằng bạn nó giựt mất

- “Đúng là quân ăn cướp! Không phải ăn cướp thường nữa mà là ăn cướp giữa ban ngày”

Tôi chửi đồng mà trong lòng như muốn chửi thề. Xung quanh đó vẫn vắng vắng điệp khúc...And I say: HEY! yeah yeaaaah, HEY yeah yeah. I said hey, what's going on...

22. Chương 22

Mười phút sau, HN trở lại với bộ mặt tươi rói như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- “Ba hỏi thăm con gái rồi dặn dò đủ điều. Thương ghê đó anh”

Tôi chả buồn trả lời, quay mặt đi chỗ khác và chum chán kín đầu.

- “Anh vẫn còn buồn ngủ à!? Tội nghiệp! Ngủ tiếp đi nhé. Em đi tắm đây”

Sau câu nói là tiếng bước chân ra phía cửa, nhưng chờ mãi không thấy tiếng đóng cửa, tôi kéo chăn xuống, ngóc đầu dậy nhìn. Vừa ngóc đầu dậy, tôi liền thấy HN đang đứng khoanh tay dựa vào một bên tường. Thấy tôi, em cố nín cười.

- “Không nói gì với em là em đi đó nha”
- “Không có gì để nói hết”, tôi thả đầu xuống gối và lại kéo chăn quá đầu.
- “Vậy thì tốt! Ngủ ngoan nha anh”

Kéo theo đó là tiếng khép cửa “vô tình”. Tôi ức phát khóc với cái kiểu quan tâm “chả liên quan gì đến tình tiết câu chuyện” như thế này. Tôi tung chăn, bật dậy như cái máy.

- “Êêêêêêêêêê”
- “Có chuyện gì đó anh?”, cánh cửa mở ra như đã chờ sẵn.
- “Em vô tư đi như vậy hả?”, tôi gào lên.
- “Thì em thấy anh muốn ngủ nên để anh ngủ mà”, HN vẫn chưa buông tha tôi.
- “Thôi không đùa nữa, em đi tắm đây”, cô nàng hôn gió và bỏ đi thật.

Tôi ngẩn tò te và người như muốn phát điên...

Chap 107:

Ngày thứ hai...

5h sáng, tiếng chuông điện thoại réo rất, tôi mắt nhắm mắt mở bắt máy.

- “Ai đó?”
- “Dậy đi! Đồ con heo!”
- “Em à? Sao gọi anh sớm vậy”, giọng tôi ngái ngủ.
- “Dậy đi tập thể dục với em”, giọng HN ngọt ngào thấy sợ.
- “Sáng sớm này ai tập thể dục hả trời!? Nhà quê quá đi”
- “Ừ! Em nhà quê nên em mới tập thể dục, còn anh là người thành phố nên không. Dậy đi đó! Nửa tiếng nữa có mặt ở bờ Hồ không đừng trách em”

Cô bé nói giọng nhẹ nhàng vô cùng, nhưng ẩn chứa đằng sau là một lời đe dọa khủng khiếp. Tôi uể oải gỡ tấm chăn ra rồi lại uể oải vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Những tưởng khi ra Hà Nội sẽ chẳng còn ai ngày ngày督促 dậy sớm, nhưng tôi đã nhầm.

Gửi xe ở công viên, tôi đi thẳng đến chỗ hẹn. Vừa thấy em, chưa nghe khen vì sự “hy sinh cao cả” được câu nào, tôi đã nghe mắng vốn.

- “Muộn 5 phút nhé”
- “Em không cho anh đánh răng rửa mặt hả?”
- “Cho, nhưng vẫn phải đúng giờ”
- “Dậy được là cố gắng lắm rồi đấy”, tôi nói với giọng giận dỗi.
- “Nên giờ nhận thưởng đây”, nói điều em ngó nghiêng xung quanh xem có ai không rồi thơm vội vào má tôi một cái. Thơm xong, cô bé quay mặt đi đỏ mặt thẹn thùng.

Ban đầu là bất ngờ, nhưng ngay sau đó là cảm giác thích thú lan tỏa. Tôi đứng ngây người trước niềm hạnh phúc giản đơn và vẻ đẹp đầy nữ tính ở người con gái của mình. Cô bé để tóc búi cao làm lộ khuôn mặt sáng ngời. Em mặc áo phông màu trắng cùng chiếc quần thể thao màu đen, chuyên dành cho dân chạy bộ, và đeo đôi giày màu hồng nhìn dễ thương tẹt.

- “Làm gì mà đứng như phỗng vậy. Bộ anh chưa thấy con gái chạy bộ bao giờ à”, HN khua khua cánh tay trước mặt tôi.

- “Có thấy, nhưng xinh đẹp thế này thì chưa”, tôi làm mặt tỉnh rụi.

- “Anh đừng có mà trêu em!”, cô nàng lấy tay đánh vào vai tôi một cái. Chẳng hiểu là đánh yêu đánh ghét mà tôi thấy nàng cứ cười khúc khích. Đúng là con gái, cứ được khen là xoắn hết cả lên.

Trêu qua trêu lại một lúc, HN giục.

- “Chạy cho nóng người đi. Đứng đây hoài chắc chết công mất”

- “Thì chạy”, tôi chép miệng.

Hà Nội buổi sáng đầu thu có một nét đẹp rất bình dị mà không phải ai sống ở nơi này cũng đủ tinh tế nhận ra và dừng lại chiêm ngưỡng. Đó có thể là hình ảnh người phụ nữ tảo tần gánh hàng rong, cũng có thể là hình ảnh bác xe ôm đội sương đội gió chờ khách. Tôi nhìn thấy ở họ sự hy sinh cao cả và trên gương mặt khắc khổ ánh lên một khát khao cháy bỏng vì tương lai của những người con. Nét bình dị còn được tìm thấy ở những tán cây xào xạc, nghe tiếng gió luồn trong kẽ lá, chợt thấy không gian yên tĩnh lạ thường...

Chạy bên em, tôi cảm nhận được từng hơi thở và cả nét bình yên trong tâm hồn như hình ảnh mặt hồ vào một buổi chiều xuân không gợn sóng. Nó đối ngược hoàn toàn với những đêm đông giông tố vẫn thường xuất hiện mỗi khi tôi chắc chắn mình đã nắm được tay em. Cuộc đời là một chuỗi liên tiếp những bất ngờ mà không ai có thể báo trước và điều duy nhất tôi có thể làm là sống hết mình và như lời Han trong Fast and Furious đã nói “Life’s simple. You make choices and you don’t look back”. Tôi quyết định ở bên HN khoảng thời gian tuy ngắn ngủi nhưng đẹp đẽ này và chưa bao giờ tôi cảm thấy hối tiếc vì những gì mình đã làm...

- “Mệt chưa?”, tôi đưa khăn cho em.

- “Dạ. Cũng hơi hơi. Lâu lắm rồi mới chạy lại nên đuối đi thấy rõ”, vừa nói em vừa cười tươi rói.

- “Anh thấy mặt em đỏ bừng rồi đấy. Hay nghỉ đi, mai mình chạy tiếp”, tôi lấy cái khăn và lau những giọt mồ hôi còn sót lại trên trán em.

- “Em ổn. Mình đứng dậy chạy tiếp đi anh”

HN vừa đứng dậy định chạy đi, tôi liền nắm tay cô nàng kéo lại.

- “Đủ rồi! Mai chạy tiếp. Nghe anh!”

- “Dạ...”

Siết chặt tay hơn, tôi kéo HN ngồi xuống cạnh mình.

- “Buông tay em ra đi, người ta nhìn kìa”

Mặt cô nàng đỏ bừng quay đi chỗ khác. Miệng thì nói như vậy, nhưng tay vẫn cứ để yên cho tôi nắm. Chẳng hiểu!?

- “Người ta là ai? Anh nắm tay chứ có làm gì đâu mà...”

- “Không được. Em ngại lắm”

- “Vậy anh buông tay ra nha”

- “Vâng...”

- “Sao vâng rồi mà giữ tay anh chặt quá vậy”, tôi suýt bật cười vì hành động mâu thuẫn của cô bé. Cho nên người ta mới bảo “đừng tin những gì con gái nói” quả không sai.

- “Vì em đồng ý để anh buông tay chứ em đâu có bảo em không giữ tay anh lại”, cô nàng nhún vai.

- “Anh vẫn tưởng em hiền. Ai dè em rất biết cách lí sự đấy”

- “Hiền với ai thì được, nhưng nhất quyết không phải với anh”, cô nàng chớp chớp mắt.

Tôi vẫn luôn nghĩ HN của tôi là một cô nàng rất nữ tính và đầy e ấp, nhưng có lẽ tôi chỉ đúng một phần. Em cá tính và phá cách hơn nhiều những gì tôi biết. Dẫu vậy hình ảnh về một cô gái nhân hậu vẫn luôn tồn tại trong tôi...

- “Anh chị mua giúp em tờ vé số với”

Một bé gái tầm mười tuổi chìa tập vé số trước mặt chúng tôi. Bé gái nhìn rất dễ thương cho dù quần áo không được tinh tươm cho lắm. Tôi rút trong túi quần một tờ năm nghìn rồi đưa cho cô bé nọ.

- “Cho anh một tờ”

- “Chị có mua không? Anh mua tặng chị luôn đi”

Tôi và HN phì cười trước sự lém lỉnh của bé gái.

- “Chị không mua đâu. Nhưng em đi ăn phở với anh chị nhé”

- “Chị mời em à?”, bé gái tỏ ra ngạc nhiên.

- “Ừ chị mời”, HN bẹo má đứa nhỏ.

- “Chị...có thể cho bạn em ăn với được không? Sáng giờ nó cũng chưa ăn gì...”

- “Bạn em đâu?”

- “Dạ kia...”, bé gái chạy vụt đi và không đầy nửa phút sau nó quay lại cùng một cô bé khác tầm tuổi.

- “Dạ bạn em đây. Anh chị cho bạn em ăn cùng nhé”

Nó vừa nói vừa nín thở như sợ HN của tôi sẽ đổi ý. Tôi thích thú theo dõi câu chuyện, muốn xem nó sẽ đi đến đâu.

- “Đi nào. Mình sang quán phở đối diện bên đường nhé”

- “Dạ...”, hai đứa trẻ lú lú rú rú theo sát HN như sợ em sẽ đổi ý.

HN hiểu chuyện, em nắm lấy tay cô bé nọ trấn an.

- “Chị không chạy đi đâu mà em sợ”

Vào trong quán, sau khi đồ ăn được bê ra, hai đứa trẻ ăn uống ngon lành. Chúng thi nhau xuýt xoa về tô phở ngon tuyệt. Mặc dù vậy, sau khi mọi người ăn xong, tôi thấy tô phở của đứa bé đầu tiên vẫn còn quá nửa, nhìn vẻ mặt của em vẫn còn thèm thuồng. Tôi ngạc nhiên hỏi.

- “Anh tưởng em khen phở ngon lắm mà sao tô phở vẫn còn nguyên vậy”

- “Dạ...tại vì...”, bé gái nói ngắt quãng.

Đến lúc này, HN cũng quay sang chờ đợi câu trả lời của cô bé .

- “Dạ...tại vì...em muốn để phần ẹ em. Mẹ em đang ốm ở nhà ạ...”

Giọng cô bé bùi ngùi khiến cả tôi và HN đều sững sờ.

- “Em cứ ăn hết đi. Lát nữa chị mua ẹ em bát khác”, em xoa đầu bé gái và cười thật hiền.

Chap 108:

Tôi vẫn luôn có ấn tượng mạnh với những người con gái nhân hậu và biết nghĩ cho người khác. Bé gái bán vé số nhỏ xíu dạy cho tôi một bài học về lòng hiếu thảo. Tôi thừa hiểu cô bé thèm bát phở đó như thế nào, nhưng hình ảnh người mẹ bị ốm xuất hiện trong tâm trí em như một lời nhắc nhở về sự chia sẻ. Không phải ai cũng làm được điều đó, đặc biệt là đa số những cậu ấm cô chiêu tồn tại đầy rẫy trong xã hội, mà con người hướng đến “ăn ngon mặc đẹp” chứ không còn “ăn no mặc đủ” như ngày xưa.

Mẹ dạy tôi một bài học về sự sẻ chia mà mãi đến giờ tôi vẫn khắc ghi nó như hành trang cuộc đời mình. Ngày đó nhà tôi không khá giả, mẹ mua cho tôi một cái bánh bông lan ưa thích. Tôi mân mê nó cả buổi sáng mà không nỡ bóc ra ăn. Nhìn gương mặt thèm thuồng của tôi khiến mẹ tôi vừa buồn cười vừa thương.

Cuối cùng, không thể chịu đựng hơn, tôi quyết định ăn. Tôi từ từ, từng bước, bóc từng lớp giấy bóng gói chiếc bánh như sợ rằng nếu mình mạnh tay quá chẳng may làm nát thì ăn sẽ hết ngon. Vừa định cầm chiếc bánh bỏ vào miệng cắn miếng đầu tiên thì bạn mẹ tôi cùng người con trai, trạc tuổi tôi, đến chơi. Mẹ bắt tôi chia bánh cho bạn. Dù tiếc đứt ruột, nhưng tôi cũng đành lòng nhéo cho thằng đó một miếng. Mẹ lườm tôi.

- “Con cắt một nửa đưa cho bạn”

- “Nhưng...”, mặt tôi đầy vẻ nuối tiếc.

- “Mẹ bảo sao, M?”, giọng mẹ tôi rất đanh thép.

Tôi mặt nặng mày nhẹ làm theo ý mẹ. Thấy vậy mẹ tôi lườm cho thêm cái nữa. Mặt tôi bình thường trở lại, nhưng trong lòng ghét sự có mặt của thằng kia kinh khủng, đặc biệt lúc nhìn thấy nó nhồm nhoàm ăn như con nhà chết đói chết khát. Mọi chuyện chưa dừng lại ở đó. Được một lúc sau, bạn tôi sang, mẹ lại bắt tôi chia nửa thêm một lần nữa. Từ một cái bánh, tôi chỉ còn một phần tư. Tôi dỗi, bỏ lại không thèm ăn. Tôi ầm ứ đến bật khóc vì nghĩ mẹ quá nghiêm khắc với mình. Khi mọi người về hết, mẹ mới ôm tôi vỗ về, đôi mắt mẹ gần như khóc.

- “Mặc dù rất thương con nhưng mẹ buộc phải làm thế để dạy con cách chia sẻ với người khác. Cho dù sau đó có đến thêm mười bạn thì mẹ vẫn sẽ bắt con chia thêm mười lần...”

- “Đứa bé ngoan quá, anh ạ”, HN quay sang nhìn tôi khi hai đứa bé vừa bước đi.

- “Anh mong con gái anh sau này cũng được như cô bé đó”, tôi vẫn hướng ánh mắt của mình theo dấu hai đứa nhỏ.

- “Với một người ba có trái tim như anh, em tin con gái anh cũng sẽ ngoan và hiếu thảo như em ấy”

- “Được thêm người mẹ nhân hậu nữa là tuyệt”

- “Rồi anh sẽ tìm được. Tin em đi...”, HN chợt cười, giọng cười có vị xót xa.

Tôi không thể nói thẳng ra người mà tôi muốn ám chỉ là em và tôi cũng hiểu em thừa thông minh để cảm những gì tôi đang cố gắng che giấu. Một nốt buồn chợt xuất hiện trong một dòng nhạc vui. Có thể dưới dòng nhạc vui này rất nhiều nốt buồn đang rào đón, nhưng điều đó có quan trọng gì khi cuộc đời vẫn luôn là một bản nhạc đầy bất ngờ. Hãy cứ yêu, mặc kệ ngày mai...

Tôi sinh ra ở miền Bắc và lớn lên ở trong Nam. Khoảng thời gian gắn bó với miền Nam gấp gần chục lần so với quãng đời tôi gắn bó với quê hương. Dẫu vậy, tình yêu với miền Bắc và đặc biệt là Hà Nội vẫn luôn hiện hữu như một dòng suối nhỏ, róc rách, âm ỉ chỉ trực cuộn trào. Tôi rất thích cách ví về tình yêu dành cho Hà Nội và Sài Gòn của một người con miền Nam bị vẻ đẹp gọn buồn của Hà Nội hút hồn. Tác giả viết “tôi yêu Hà Nội như yêu mẹ và yêu Sài Gòn như yêu một cô gái, vì Hà Nội sâu lắng và trữ tình, trong khi Sài Gòn cuồng nhiệt khiến người ta mê mẩn”. Đối với tôi, dù Hà Nội có chuyển mình nhiều thế nào, vẫn luôn cho tôi một cảm giác bồi hồi và ấm áp mỗi khi nghĩ đến. Đâu đó có những điều mâu thuẫn với logic thông thường vẫn luôn tồn tại. Có người yêu Hà Nội bởi vì mùa thu dịu dàng với từng cơn gió băng lạnh mang mùi hương qua từng góc phố, cũng có người yêu Hà Nội vì mùi hoa sữa man mác một nỗi lòng, với tôi, dù luôn muốn phủ nhận, nhưng tình yêu Hà Nội gắn liền với hương vị tình đầu mang tên em...

Chúng tôi sánh vai nhau đi dưới những tán cây cổ thụ đang nghiêng mình soi bóng dưới mặt hồ xanh ngắt. Những rặng liễu thướt tha tóc rủ như những cô gái đang chải tóc ven hồ. Tôi giữ tay em lại và buông lời.

- “Em giống cây liễu đang đứng đàng kia”

- “Liễu yếu đào tơ...ý anh là nhìn em yếu đuối hả?”, HN dư dứ nắm đấm về phía tôi.

- “Không. Em thấy cái cây đó suốt ngày soi gương không? Ý anh là em điệu!”

- “Anh làm em đau lòng quá...”, em để cái mặt buồn thiu.

- “Ê ê anh đùa đấy”, tôi lập tức thanh minh.

- “Con gái mà không điệu thì không còn là con gái nữa”, giọng cô nàng bắt đầu dỗi dối.
 - “Biết rồi mà. Anh đùa thôi”, tôi nói với giọng ăn năn.
- HN đang nghiêm mặt bỗng dưng phì cười.
- “Haha. Trêu anh vui thật”
 - “Em đừng làm cái mặt nghiêm trọng đó, anh run lắm luôn”
 - “Anh mà cũng biết sợ nữa hả?”
 - “Sao không!?”
 - “Đối với con trai, điều gì hấp dẫn nhất ở người con gái”, HN chuyển chủ đề.
 - “Anh nghĩ là tính cách”
 - “Trong lần đầu gặp?”
 - “Vẫn là tính cách”
 - “Anh chắc chứ!?”
 - “Chắc!”
 - “Kể cả khi cô gái ấy không xinh như anh mong đợi”
 - “Chắc chắn rồi”
 - “Em không tin đâu. Em đồng ý là tâm hồn một người con gái là thứ quan trọng nhất để giữ một người đàn ông ở lại, nhưng ngay ở trong lần đầu gặp về bề ngoài mới là thứ quyết định”
 - “Ừa vậy hả?”, tôi đánh trớn lảng.
 - “Anh cứ làm như anh ngây thơ lắm ấy. Nếu em không xinh liệu anh còn thích em không?”, cô nàng hỏi một câu khó hơn lên trời.
 - “Chắc là...vẫn còn”
 - “Sao nghe có vẻ gượng gạo vậy!?”
 - “Ờ thì...”, tôi gãi đầu.
 - “Không có người đàn ông nào dám khẳng định về bề ngoài là thứ thứ yếu hết”
 - “Mà sao...tự nhiên em lại hỏi anh câu đó”, tôi thắc mắc.
 - “Vì em thấy phụ nữ sinh ra đã thiệt thòi đủ điều. Đàn ông lại khác, chỉ cần tài năng là gần như có tất cả”
 - “Anh không đồng ý với cả hai điều em nói”
 - “Em nghe đây”
 - “Thứ nhất, ấn tượng sâu sắc nhất từ một người con gái là cái duyên. Có những em rất xinh nhưng vô duyên, anh cam đoan đa số đàn ông ĐẶNG HOÀNG đều ghét. Trong khi đó có những em nhìn bình thường lại khiến người khác giới muốn gặp lại hoài. Cái duyên nó xuất phát từ tính cách. Tính không ra gì chắc chắn chỉ khiến đàn ông bỏ chạy mà thôi”
 - “Vậy còn những cô nàng rất giỏi che đậy thì sao?”
 - “Họ có giả tạo cả đời được không?”
 - “...được. Chuyển qua ý thứ hai”, HN khua khua tay.
 - “Đàn ông có tài và có tiền rất thu hút phụ nữ. Nhưng để chiếm được trái tim của một cô gái vừa đẹp người vừa đẹp nét thì tài năng chỉ là điều kiện cần...”
 - “Còn điều kiện đủ?”

- “Là nhân cách...”

- “...”

- “Em thấy không tính cách vẫn là thứ quan trọng nhất”

- “Quay lại vấn đề thứ nhất đi. Làm sao anh biết em không phải là người giả tạo?”

- “Vì anh để ý đến cảm xúc khi em giúp đỡ người khác. Ánh mắt trù mến và đồng cảm từ một cô gái nhân hậu không thể giả vờ. Mà tin anh đi! Một cô gái nhân hậu không thể là người xấu...”

HN hơi bất ngờ trước những điều tôi bộc bạch. Đến khi nhận ra tôi dứt lời, đôi má em liền ửng đỏ, em quay mặt đi không dám nhìn tôi thêm.

Lời khen về tấm lòng em dành cho người khác chưa bao giờ khiến tôi phải suy nghĩ, vì đó giống như một bản năng đã ăn vào tâm hồn em từ những lời dạy của mẹ cha. Tôi cực kì thích ngắm những cô gái khi họ giúp đỡ người khác, điều đó khiến tôi cảm xúc hơn nhiều những khi một cô gái chân dài, xinh như mộng chợt bước ngang. Tôi nhớ có lần khi đi làm về gặp một cô gái đạp chiếc xe đạp và trong giỏ đằng trước là một chiếc hộp giấy đựng đầy thức ăn. Cô gái không hề xinh và cách ăn mặc có vẻ hơi lỗi thời, nhưng nhìn mặt em không ai nghĩ em là người xấu. Đi đến một bãi cỏ hoang cao ngang lưng người, em dừng lại, để chiếc còi lên trên môi và thổi một hơi thật dài. Chưa đầy mười giây sau tiếng cỏ sục sạo là ba chú chó lao ra. Nhìn thấy em, đuôi ba chú chó ngoáy tít như thể điều này vẫn diễn ra hàng ngày. Ngắm gương mặt em trong một niềm thích thú, tôi không còn thấy một cô gái có nhan sắc bình thường mà thay vào đó là một thiên thần nhỏ có nụ cười làm ấm lòng người khác.

Chap 109:

Ngày thứ ba...

Tôi tặng HN một thanh sôcôla đắng. Em bất ngờ ôm chầm lấy tôi.

Nàng bắt tôi đạp vịt một mình trong khi miệng không ngừng huyền thoại về mọi thứ. Thấy mặt tôi lấm tấm mồ hôi, em thơm vội một cái, khiến mọi mệt nhọc trong tôi đều tiêu tan.

Lần đầu tiên, HN chủ động cầm tay tôi...

Ngày thứ tư...

Xuất hiện trước mặt nàng với ba bông hoa hồng đã được sơn màu xanh. Dù nhìn chẳng giống ai nhưng em vẫn hét lên đầy vẻ thích thú.

- “Anh vẫn nhớ em thích hoa hồng xanh sao? Đây là ba bông hoa đẹp nhất mà em từng nhận được đấy”

HN trở tài nấu món mì xào cá. Nghe không liên quan gì lắm mà ăn cũng được phết chứ chẳng chơi. Tôi ăn một bát nhỏ rồi xin thêm...bốn bát to nữa.

Ngày thứ năm...

HN dạy tôi khiêu vũ. Lúc đầu đi còn lóng nga lóng ngóng nhưng chừng một tiếng sau tôi đã bắt cặp với em ngon lành. Em nể tôi cực.

Lần đầu tiên, chúng tôi hôn nhau. Một nụ hôn vụng về nhưng đầy cảm xúc...

Ngày thứ sáu...

“Ra ngoài đi. Anh đang chờ trước cửa nhà em này”

Năm phút sau, HN bước ra với bộ dạng ngái ngủ.

- “Sao anh đến mà không gọi em trước”

- “Thế thì còn gì bất ngờ nữa. Anh đem đồ ăn sáng cho em đây”

Vừa nói tôi vừa tự nhiên đẩy cửa vào. Đi ngang qua em, tôi cảm nhận rõ một hương thơm phảng phất. Đúng là con gái, thơm gì mà thơm quá thế...

- “Thương quá vậy! Mua đồ ăn sáng cho em luôn kìa”, HN xuýt xoa và ngồi xuống băng ghế cạnh tôi.
- “Em có thể ngồi xích xa anh ra một chút được không?”, tôi bị cái hương thơm đầy ma mị của em làm choáng váng.
- “Tại sao?”, em ngạc nhiên hỏi như kiểu mình vừa làm điều gì kinh khủng lắm.
- “Em mà cứ ngồi sát sát như này đừng trách anh mạnh động...”, tôi nói mà tim đập lô tô trong ngực.
- “Anh định làm gì em à...”, cô nàng chớp chớp mắt và sát lại gần tôi.
- “Anh mạnh động thật đó, lùi ra đi...”, tôi nói mà như muốn khóc.
- “Ư lùi thì làm sao...”

Càng lúc khoảng cách giữa em và tôi càng gần. Tôi chống đỡ một cách yếu ớt. Nói là chống đỡ cho oai chứ nói thật lúc đó mà nàng có làm gì là tôi mặc kệ luôn ấy.

- “Em thích chứ gì!? Được thôi”, tôi đột ngột thay đổi thái độ và đứng dậy trong tư thế chuẩn bị cởi áo.
- “Á! Anh làm gì vậy? Em đùa mà”, HN giật mình, bật ngược người về phía sau và lấy hai tay che mắt lại.
- “Anh không thích đùa. Thế giờ còn muốn ứ lùi không?”, tôi phăm phăm đi về phía em.
- “Không! Hết rồi mà. Anh mặc áo vào đi, thấy ghê quá!!!”
- “Thấy ghê mà có người mắt ti hí kìa”, tôi cười sằng sặc.
- “Đứng lại! Anh dám trêu em hả?”, HN lao vào tôi cù như điên như dại.
- “Anh biết lỗi rồi! Anh biết lỗi rồi! Tha cho anh...”

- “Cho em ngủ một lát nhé. Tối qua em thức hơi khuya”
- “Ủa?”
- “Đặt đồng hồ cho em. Nửa tiếng sau anh gọi em dậy nhé!”
- “Em không định ăn đồ anh mua à?”
- “Có chứ ạ. Anh đói thì ăn trước đi nhé. Lát dậy em ăn”
- “Vậy thôi. Chờ em dậy rồi anh ăn chung luôn...”
- “Vâng...”

HN về lại phòng. Em thả mình cái phịch xuống giường và nằm ngủ ngon lành. Cô nàng bình thường vẫn dậy sớm mà hôm nay đòi ngủ thêm thì chắc là đêm qua thức khuya thật. Tôi nhìn về phía phòng em thì thấy cửa phòng khép hờ. Như một bản năng, tôi đẩy cửa bước vào...

Kéo chăn đắp chăn cho em, tôi đặt mình xuống cạnh. Ở khoảng cách này tôi có thể nhìn rõ HN của tôi hơn bao giờ hết. Tôi vén lọn tóc đang phủ trước mặt để nhìn em được trọn vẹn hơn.

Bờ vai của HN khẽ động, em kéo sát người tôi lại và dụi đầu vào ngực tôi khóc nức nở. Giây phút đó có lẽ cả đời này tôi cũng không thể nào quên. Sự bất lực và trống trải như một cơn sóng dữ dội cuốn phăng đi tất cả những hạnh phúc nhỏ nhoi còn đọng lại. Tôi như được kéo thẳng xuống mặt đất để đối mặt với một sự thật tàn nhẫn...tôi sẽ xa em mãi...

Tôi cắn chặt môi để ngăn tiếng khóc chực bật ra, nhưng vẫn không thể cản được những giọt nước mắt đang lăn thành từng dòng trên khóe mắt. Xiết chặt em vào lòng, tôi nói trong tiếng nức.

- “C...có...an...anh rồi...em...em...đừng...lo...”

HN không đáp, bàn tay em bấu chặt xuống chiếc gối trong một sự xúc động mạnh.

- “Có...phải...em không tốt...nên ông trời muốn...đầy đọa...em không...anh”

- “Nếu em còn...không tốt thì...chẳng...ai trên đời này...tốt...cả đâu...”, tôi đáp mà tim như muốn nát ra từng mảnh.

Tôi ôm em mãi đến khi cô bé thiếp đi. Có lẽ nào cả đêm hôm qua HN của tôi ngồi khóc một mình...tội nghiệp em...

Ngày thứ bảy...

Tôi quyết định dậy thật sớm, mua bún ở cửa hàng nàng thích nhất và mang đến tận cửa cho nàng. “Chắc cô bé sẽ xúc động mà khóc òa cũng nên”, tôi bật cười khi nghĩ đến hình ảnh em cùng với nước mắt, nước mũi nhoe nhoẹt khi ôm lấy tôi.

Sáng sớm Hà Nội lạnh tê người không khiến một thằng con trai thích ngủ nướng như tôi chùn bước. Có lẽ vẻ mặt hạnh phúc của người mình thương luôn tồn tại một thứ sức mạnh vô hình khiến con người ta không thể lí giải. Cầm cặp lồng đồ ăn đứng trước cửa nhà em với một tinh thần phấn chấn lạ thường, tôi bấm điện thoại nhắn tin.

- “Ra mở cửa cho anh nào!”

Chờ hơn một phút, tôi gửi thêm một tin nhắn khác.

- “Sáng rồi! Dậy đi nào công chúa ơi!”

Chờ một lúc không thấy tin nhắn trả lời, tôi bắt đầu cảm thấy lo, nhưng tôi vẫn cố gắng trấn an bản thân bằng một suy nghĩ tích cực “chắc cô bé ngủ say quá cũng nên”. Tôi quyết định cầm điện thoại lên gọi cho em.

“Số máy quý khách...”

Tôi tắt máy, bấm gọi lại.

“Số máy...”

Bấm thêm cả chục lần kết quả nhận được vẫn chỉ là tiếng thông báo “thuê bao không thể liên lạc” đầy vô cảm. Bắt đầu trở nên bấn loạn, tôi bấm chuông cửa liên hồi nhưng tất cả những gì tôi nhận được chỉ là sự im lặng rợn người. Đang định gọi điện cho Hân, tôi vô tình thấy một phong bì thư được giấu rất khéo ở trên một nhánh cây bên trong nhà. Ngoài bì được ghi rất cẩn thận “Gửi Anh...”

Mười năm sau...

- “Con thấy chú ngồi ở mộ của cô con rất lâu rồi. Chú là bạn của cô con à?”, một đứa bé lai Tây rất xinh ngồi xuống giúp tôi dọn cỏ quanh đám mộ.

- “Ừ! Chú là bạn của cô con. Con tên là HNM phải không?”, tôi mỉm cười với đứa nhỏ.

- “Làm sao chú biết?”, đứa bé quay sang tôi dương đôi mắt to tròn và hỏi với giọng pha lẫn ngạc nhiên.

- “Chú còn biết tên của con là do cô của con đặt nữa cơ”, tôi nháy mắt với đứa trẻ.

- “Chú là...”

- “Ừ...chú là HM. Tên của con được đặt theo tên của chú...”

Tôi đã tự hứa với lòng mình, rồi một ngày sẽ đến thăm em. Cũng giống như em đã từng nói...tôi không khẳng định nàng là người con gái tôi yêu nhất, nhưng chắc chắn HN là cái tên luôn khiến tôi khắc khoải mỗi khi nhớ về...

Tôi viết câu chuyện này ra chỉ mong em hiểu tôi trân trọng tình cảm của em đến nhường nào, và thật sự trong sâu thẳm tâm hồn tôi muốn gửi đến cho em và QC lời xin lỗi chân thành nhất.

Thi thoảng trên đường đời tấp nập, tôi vô tình cảm nhận được mùi hương hoa nhẹ nhàng, phảng phất ở đâu đó. Có phải em đã đưa câu trả lời như câu nói “tha thứ là mùi hương violet để lại trên gót chân đã dẫm nát nó”. Có phải em vẫn mãi theo từng bước chân của tôi không, HN?

“Anh thương...

Khi anh đọc được những dòng này có lẽ em đang đi đến một nơi rất xa. Em không thể nói anh biết vì em rất sợ cảnh chia ly. Anh hiểu em mà, phải không?

Khi chuyện buồn ập đến, em những nghĩ mình chẳng đủ dũng cảm để gặp lại anh. Sự ra đi của QC khiến trái tim của em nứt nẻ. Em sợ nếu tiếp tục, em sẽ mang tội mất, mà điều đó là không thể nhất là đối với người đã khuất...

Khi về Việt Nam cùng ba, em vô tình biết được anh cũng đang ở đây. Anh không thể hiểu cảm giác của em lúc đó thế nào đâu. Nó là vô số những thứ cảm xúc mâu thuẫn, là vừa mừng vừa sợ, vừa mong vừa không mong, vừa phấn khích nhưng cũng đầy hoang mang. Em muốn gặp lại anh chỉ để nhìn thêm một lần, vì em hiểu mình chẳng còn thêm cơ hội.

Khi nhìn thấy anh, trái tim em như muốn ngừng đập và nó thêm một lần muốn dừng lại khi giọng nói quá đổi gần gũi với mình được cất lên. Ở anh luôn tồn tại hai thái cực đối lập khiến em vừa muốn gần nhưng lại vừa muốn xa. Đôi lần, em muốn tự tay xóa tất cả những yêu thương mà anh mang lại, nhưng rồi em lại sợ, sợ rằng mình chẳng thể tìm lại, sợ rằng mình sẽ lại khắc khoải và trống trải hết như những chú chim non mới chào đời không biết mẹ mình còn về hay không...

Em vừa muốn quên vừa muốn không quên anh. Chưa bao giờ em thấy mình thiếu quyết đoán nhiều đến vậy. Từ khi quen anh, em không còn là một cô gái mạnh mẽ và đầy bướng bỉnh như trước, em thấy mình nhạy cảm hơn, dễ bị tổn thương hơn và mâu thuẫn cũng nhiều hơn. Sau này khi nghe tin anh có người yêu không biết em sẽ thế nào nhỉ!? Thất vọng? Chắc có. Vui cho anh? Một chút. Nhưng em dám chắc chắn một điều trái tim nhỏ bé của mình sẽ vỡ ra thành ngàn mảnh khi nghe tin đó. Em chưa dám khẳng định anh là người đàn ông em yêu nhất, nhưng có một điều em dám chắc chắn...anh là người sẽ khiến em nhớ đến suốt cuộc đời này...

Vì vậy anh ạ, người đàn ông luôn khiến trái tim em thổn thức. Đừng nghĩ gì khi em muốn ở bên cạnh anh khoảng thời gian em còn ở Việt Nam. Em có lí do của riêng mình và sau này anh sẽ hiểu...

Em chỉ mong đến khi anh nhận ra điều đó, anh sẽ bật khóc vì em một lần, một lần thôi, một lần là quá đủ để em hiểu tình cảm của anh dành cho em nhiều thế nào...

Cảm ơn anh vì những ngày ý nghĩa vừa qua, những ngày em cảm thấy mình hạnh phúc nhất...được yêu thương và được che chở.

Cho em được nói lần cuối anh nhé...em yêu anh...yêu anh trong từng hơi thở...

Vĩnh biệt anh, người em thương...”

Singapore 18-7-2013

———— Hết ————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-tinh-dau>